

Mẹ Mạnh Mẽ Đấu Với Cha

Contents

Mẹ Mạnh Mẽ Đấu Với Cha	3
1. Chương 1: Sai Một Ly, Đi Một Dặm	4
2. Chương 2: Bảo Thạch Đã Xuất Hiện	10
3. Chương 3: Cục Kì Xui Xẻo	12
4. Chương 4: Đòn Hiểm	13
5. Chương 5: Cậu, Quá Mất Thể Diện Rồi!	14
6. Chương 6: Bắt Đầu Hành Động	16
7. Chương 7: Nhờ Khiến Cô Bị Thương Thì Phải Làm Sao?	17
8. Chương 8: Điểm Kỵ Của Đường Kiên Tâm	18
9. Chương 9: Bị Xâm Nhập Ngược Lại? Chết Thì Chết!	20
10. Chương 10: Là Bọn Chúng!	21
11. Chương 11: Thời Gian Vừa Chuẩn	22
12. Chương 12: Lần Đầu Tiên Quyết Đấu	22
13. Chương 13: Chị Dâu Tương Lai Của Cậu	23
14. Chương 14: Đâm Đầu Vào Chỗ Chết!!!	25
15. Chương 15: Tay Đua Xuất Thần - Âm Mị!	26
16. Chương 16: Rút Lui Cho Cố Ấy Đi.	28
17. Chương 17: Trò Chơi Bắt Đầu	29
18. Chương 18: Đó Là Một Trò Chơi	31
19. Chương 19: Hoàn Toàn Chấn Động	33
20. Chương 20: Âm Hồn Không Tiêu Tan	36
21. Chương 21	38
22. Chương 22: Phản Kháng	39
23. Chương 23: Ngục Thiên Minh Cái Quái Gì Chứ!	41
24. Chương 24: Hộp Đêm Nước Mắt Của Ngôi Sao	43
25. Chương 25: Thi Đấu Quyền Anh Chợ Đen!	46
26. Chương 26: Sát Khí Dần Tăng Lên	48
27. Chương 27: Hoàn Toàn Lặng Im	50
28. Chương 28: Tha Chết Là Chuyện Xa Xỉ Đến Cỗ Nào!	52
29. Chương 29: Anh, Tránh Ra!	54
30. Chương 30: Con Đường Đuổi Bắt Vợ - Vẫn Còn Xa Lắm!	57
31. Chương 31: Chỉ Do Lừa Dối	59
32. Chương 32: Phấn Nặng Nhẹ	61
33. Chương 33: Như Trên Pháp Trường!	62
34. Chương 34: Lật Thuyền Trong Cổng Ngâm	64
35. Chương 35: Tính Mạng Treo Lơ Lửng	67
36. Chương 36: Cái Tử Hoàn Sinh	69
37. Chương 37: Tề Tựu Lại Một Chỗ	72
38. Chương 38: Miễn Cường Thắng	74
39. Chương 39: Bởi Vì Là Cậu!	75
40. Chương 40: Ồi Muốn Đuổi Theo Vợ Tôi!	77

41. Chương 41	78
42. Chương 42: Tôi Trả Giá Một Triệu	78
43. Chương 43: Ai Dám Động Vào, Tôi Giết Kẻ Đó	80
44. Chương 44: Bị Thương	83
45. Chương 45: Nữ La Sát Thân Tín Của Diêm Vương – Đường Kiến Tâm	85
46. Chương 46: Đại Ca, Xảy Ra Chuyện Rồi!	87
47. Chương 47:	89
48. Chương 48: Huyết Tủy Tề Gia (1)	92
49. Chương 49: Huyết Tủy Tề Gia (2)	94
50. Chương 50: Từng Bước Quyết Định Cho Mai Sau	96
51. Chương 51: Đóng Gói Ném Vào Cục Cảnh Sát	98
52. Chương 52: Đụng Độ Quyết Liệt	101
53. Chương 53: Bốn Siêu Trộm	103
54. Chương 54: Tâm Kế! Nguy Hiểm Cận Kề!	105
55. Chương 55: Khúc Quanh	108
56. Chương 56: Ma Sát 90 Độ	109
57. Chương 57: Trò Hay Ở Phía Sau	110
58. Chương 58: Có Chết Cũng Muốn Gặp Chị	113
59. Chương 59: Thủ Pháp Giết Người Độc Nhất Vô Nhị	115
60. Chương 60: Hồng Bét, Bọn Họ Đuổi Tới Rồi!	118
61. Chương 61: Thượng Quan Kiệt Thiếu Đã Định Trước Là Sẽ Thất Bại!	120
62. Chương 62: Hồng Bét, Hết Đường Trốn?	123
63. Chương 63: Lòng Người Đại Loạn!	125
64. Chương 64: Thoát Chết Trong Gang Tắc	128
65. Chương 65: Con Mẹ Nó, Máy Bay Chiến Đấu Quân Sự	130
66. Chương 66: Tình Cảm Khó Phai	133
67. Chương 67: Chị, Không... Không Được!	135
68. Chương 68: Chương 68	137
69. Chương 69: Đại Ca Bị Đánh!	139
70. Chương 70: Mất Đi Nụ Hôn Đầu, Anh Thật Không Biết Xấu Hổ!	159
71. Chương 71: Lôi Khiếu Thiên Tức Giận!	173
72. Chương 72: Đường Kiến Tâm Trúng “thuốc”!	195
73. Chương 73: Đánh Nhau Trên Giường	208
74. Chương 74: Cô Ấy Là Cô Dâu Của Tôi	219
75. Chương 75: Tâm Ẩn Của Đường Kiến Tâm	229
76. Chương 76: Ngực Thiên Minh Giết Tới Cửa!	241
77. Chương 77: Tiểu Ngải Trốn Thoát Thành Công	251
78. Chương 78: Cho Hân Về Với Ông Bà	254
79. Chương 79: Lôi Khiếu Thiên Vung Tay!	265
80. Chương 80: Hận Ý Ngập Trời	277
81. Chương 81: Có Có Bảo Bảo? (tới Lôi Gia)	287
82. Chương 82: Đường Kiến Tâm Hung Hãn	298
83. Chương 83: Người Của Lôi Gia Đều Biến Thái	309
84. Chương 84: Lăn Ra Đây Cho Lão Tử!	320
85. Chương 85: Họa Từ Miệng Mà Ra (bi Kịch)	323
86. Chương 86: Anh Muốn Em Thích Anh!	329
87. Chương 87: Lôi Khiếu Thiên Xảy Ra Chuyện	339
88. Chương 88: Ra Đời Ngoài Ý Muốn, Vui Vẻ Mà Cũng Bị Thương	348
89. Chương 89: Sinh Tử Trong Chớp Mắt	358
90. Chương 90: Một Nhà Ba Người Đoàn Tụ	368
91. Chương 91: Hãy Gọi Là Lôi Mông	376
92. Chương 92: Lôi Khiếu Thiên Pha Sữ	380
93. Chương 93: Di Chuyển Nick Đi	385
94. Chương 94: Tin Tức Kinh Hoàng	388

95. Chương 95: Ma Phong M7 Cửa Đoạt Quỷ Lại Xuất Hiện	393
96. Chương 96: Mạnh Mối	405
97. Chương 97: Cô Bé Quàng Khăn Đỏ Và Con Sói Xám	408
98. Chương 98: Bị Ăn Sạch Sẽ	417
99. Chương 99: Thảm Ván Kiểu Khác (khí Huyết Công Tâm)	422
100. Chương 100: Lôi Khiếu Thiên Chơi Xấu (kết Cục Đáng Thương Của Zimmer)	427
101. Chương 101: Quay Về Thành Phố W (oan Gia Ngõ Hẹp)	440
102. Chương 102: Thế Giới Này Thật Nhỏ (chúng Con Muốn Em Trai)	449
103. Chương 103: Đường Gia Nguyệt Bang, Khinh Bỉ Anh	452
104. Chương 104: Lôi Mông Bị Bắt (nguyệt Đường Gia Không Xong?)	456
105. Chương 105: Có Gan Nói Lại Một Lần!	459
106. Chương 106: Người Phía Sau (tâm Tình Bạo Phát)	462
107. Chương 107: Tin Tưởng Anh	466
108. Chương 108: Phạm Vào Đại Kỳ	469
109. Chương 109: Tình Thế Đáng Lo Ngại	472
110. Chương 110: Kế Trong Kế (mày Cũng Có Ngày Bị Chơi)	475
111. Chương 111: Hữu Kinh Vô Hiểm (lôi Khiếu Thiên Ăn Dấm)	479
112. Chương 112: Cảm Giác Hốt Hoảng (thật Sự Không Chết?)	482
113. Chương 113: Tâm Nhi Lựa Chọn Lôi Khiếu Thiên (mâu Thuẫn)	486
114. Chương 114: Để Nguy Hiểm Lại Cho Bản Thân	489
115. Chương 115: Thích Anh, Kỳ Thực Không Tệ	492
116. Chương 116: Đêm Trước Khi Vào Hoàng Lăng	496
117. Chương 117: Vừa Nóng Vừa Lạnh	500
118. Chương 118: Anh Chết Chắc Rồi!	503
119. Chương 119: Sự Đe Dọa Khác	507
120. Chương 120: Bảo Thạch Màu Tím (đánh Cuộc Một Lần)	510
121. Chương 121: Tần Thủy Hoàng Là Thần Tượng Của Cậu?	513
122. Chương 122: Chỉ Là Truyền Thuyết? (trước Khi Khai Chiến)	516
123. Chương 123: Đại Kết Cục	521
124. Chương 124: Đại Kết Cục 2	525
125. Chương 125: Đại Kết Cục 3	531
126. Chương 126: Đại Kết Cục 4	537
127. Chương 127: Đại Kết Cục 5	541
128. Chương 128: Đại Kết Cục 6	548
129. Chương 129: Đại Kết Cục 7	554
130. Chương 130: Phiên Ngoại: Lôi Mông 1	561
131. Chương 131: Phiên Ngoại: Lôi Mông 2	570
132. Chương 132: Phiên Ngoại: Lôi Mông 3	574

Mẹ Mạnh Mẽ Đấu Với Cha

Giới thiệu

Em là người con gái trong trắng tinh khôi, xinh đẹp mà ai cũng phải mơ ước nhưng ẩn sau đó là một

1. Chương 1: Sai Một Ly, Đi Một Dặm

Vào một đêm đầy sao, ánh trăng chiếu sáng khắp mọi nơi, dường như mọi thứ đều được bao phủ bởi một làn khói mờ mờ ảo ảo. Cây cối đổ bóng dài trên mặt đất, những chiếc bóng yên tĩnh bất động giống như các chiến sĩ đang canh giữ ngoài biên cương.

Trong biệt thự, ánh trăng mờ ảo chiếu qua khung cửa sổ len lỏi vào bên trong một căn phòng tuyệt đẹp. Trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ là hình ảnh hai người đang quấn lấy nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh thì thào, rủ rỉ...

- ... Anh, anh là ai...? - Người này là ai vậy? Dựa vào lồng ngực của anh ta thật là thoải mái, thật là... nóng. Tại sao cả người anh ta lại nóng như đang bốc cháy như vậy? Cô kinh hãi khi phát hiện ra rằng... cô... cô... đang cực kì khát vọng người đàn ông trước mặt...

Là cực kì trông đợi, cực kì mong ngóng. Nếu không phải cô đang khổ sở đè nén ngọn lửa đang chực trào ra trong lòng thì có lẽ lúc này anh ta đã sớm ăn sạch sẽ cô rồi... đến cả xương cốt cũng chẳng còn...

Đường Kiến Tâm khó khăn nuốt nước bọt, gương mặt ửng hồng, đôi mắt phượng hoàng khép hờ bị dục vọng làm ông lung, đôi mắt mờ mịt đỏ nhìn chăm chăm vào nửa thân trên của người đàn ông...

Lôi Khiếu Thiên ngẩng đầu mỉm cười, bàn tay to khỏe vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán của Đường Kiến Tâm như đang trân quý một món bảo vật. Anh nhào người lên, đôi môi thì thắm bên tai Đường Kiến Tâm: "Tôi là Lôi Khiếu Thiên. Nhớ kỹ lấy, Lôi - Khiếu - Thiên!"

Đường Kiến Tâm sợ hãi hơi cựa quậy người. Hơi thở nóng bỏng của anh ta phả vào tai khiến cô có cảm giác vừa tê dại vừa ngứa ngứa, trái tim đang đập liên hồi. Cô mơ màng lặp lại: "Lôi - Khiếu - Thiên?"

- Đúng rồi!

- ... A.... - Sao cô phải nhớ kỹ cái tên này? Anh ta cũng chẳng phải người cô quen biết - ... Anh... có thể... nhanh lên chút được không... Tôi... khó chịu....

Thấy Lôi Khiếu Thiên không hề có động tĩnh gì, Đường Kiến Tâm đỏ bừng mặt chủ động áp người vào ngực anh ta. Cô không biết nên làm thế nào, cũng không biết tại sao lại muốn anh ta hành động nhanh lên. Cô chỉ biết lúc này cô đang khó chịu, cực kì khó chịu, cảm giác như đang bị rơi vào biển lửa, cô vô thức lại gần anh ta.

Có lẽ, anh ta có thể giúp cô.

Đôi mắt của Lôi Khiếu Thiên tối thắm lại, bàn tay gia tăng thêm lực, không chút do dự nói nhỏ: "Như em mong muốn..."

Một lúc sau...

- A... Đau quá! - Đường Kiến Tâm nhăn nhó hét lên. Tên khốn đó, anh ta làm cô đau quá... Tuy cô đang bị thuốc khống chế nhưng khi anh ta đâm vào, cảm giác đau đớn khi bị xé rách khiến cô theo bản năng kháng cự lại...

- Ngoan, từ từ... sẽ hết đau - Lôi Khiếu Thiên cũng nhăn mặt lại. Chết tiệt, anh cũng khó chịu lắm chứ!

- Huhu....

- Xin lỗi, anh xin lỗi... - Lôi Khiếu Thiên cũng hoảng hốt. Anh giữ nguyên tư thế bất động, nhìn khuôn mặt đang nhăn nhó vì đau đớn của Đường Kiến Tâm. Khi thấy từng giọt nước mắt lăn dài trên má cô, anh hết sức luống cuống, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô...

Anh thăm thề trong lòng, đời này anh sẽ không để cô rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa...

Một tháng trước

Bên bờ biển của thành phố Cancún[1] – Mexico, sắc vàng nhạt của bờ cát mịn kết hợp cùng màu xanh lam của nước biển tạo thành đường bờ biển dài cong cong uốn lượn. Cảnh sắc nơi đây đẹp như một bức tranh! Chỉ cần hít sâu một hơi là có thể ngửi thấy sự thanh mát và dịu nhẹ cùng vị biển đặc trưng thoang thoảng lẫn trong gió.

[1]: Cancún là một thành phố ven biển trong tiểu bang cực đông của Mexico, Quintana Roo, trên bán đảo Yucatán.

Trên bãi biển, một cô gái mặc áo tắm, đeo kính râm nằm trên chiếc ghế làm bằng tre hướng thụ không khí nơi đây. Mái tóc đen dài của cô xõa xuống hai vai, chân phải chống lên, hông hấp lên xuống đều đều ổn định, có thể tưởng tượng ra cô đang ở trong một khung cảnh đẹp như mơ.

Một cơn gió nhẹ lướt qua mang theo những hạt cát vàng phủ lên làn da trắng như ngọc của cô, nhưng lại không hề tạo cảm giác ngứa mắt mà lại càng làm cho vẻ đẹp của cô thêm hài hòa hơn. Chiếc ô to được kết thành từ lá cây cũng lay động trong cơn gió. Từ xa nhìn lại thì có thể tóm gọn trong mấy từ: cực kì lãng mạn, một cảm giác rất tao nhã và thư thái.

Sau một lúc lâu, khoe miệng cô gái hơi cong lên, dường như cô đang trong một giấc mơ đẹp. Dần dần, cô nở một nụ cười tươi...

“Dù có đau đớn thì ta vẫn phải quật cường, không chịu khuất phục. Đến cuối cùng, thứ ta có được sẽ là sự trầm tĩnh trước mọi sóng gió! Sợ gì chứ, có ta đây cùng điên với người...” (lời bài hát)

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại chói tai vang lên phá vỡ bầu không khí nên thơ. Đường Kiến Tâm nhíu mày lại, cực kì bức mình khi đang tận hưởng giấc mơ đẹp thế này mà lại bị quấy rầy.

Cô lười biếng xoay người lại, đưa tay mò mẫm trên đầu tìm chiếc mũ để che mặt lại mơ tiếp giấc mơ đẹp đang dang dở. Nhưng chiếc mũ cũng chỉ che được mặt, đầu che được tai. Hồi chuông kia vẫn réo rất phá bình giấc ngủ của cô...

Thật là...

“Mọi người đều nói tình yêu là đau khổ, là mơ hồ. Chỉ vì một sự lựa chọn lúc hồ đồ khi bản thân rung động... Em tin tưởng vào từng giây từng phút...” (lời bài hát)

Đường Kiến Tâm tức giận hất chiếc mũ đang che mặt ra, cô ngồi bật dậy, đôi mắt lạnh lẽo hơi nheo lại. Cô lấy chiếc điện thoại trên bàn, ấn nút nghe, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên mấy chữ, không khó để nghe ra lửa giận trong cô đã bùng bùng...

- Tốt nhất là hãy nói ra chuyện quan trọng ngay đi, nếu không, dù có là ai thì cũng tự mình nhảy xuống Thái Bình Dương cho cá mập ăn đi! – Khốn kiếp, mãi mới được nằm trên bờ cát vàng để thư giãn tinh thần, sao tự dưng lại có đũa chết tiệt nào gọi cô thế này...

Muốn ngủ một giấc ngon cũng không được!

Đường Kiến Tâm cực kì thích thành phố Cancún, nhất là bãi biển ở đây. Nơi đây có bầu trời xanh biếc cùng nước biển xanh lam, cơn gió nhẹ thoang thoảng thổi qua... Mỗi lần thực hiện nhiệm vụ, cô đều dành chút thời gian “trốn” đến đây để nghỉ ngơi thư giãn vì khung cảnh ở đây đại diện cho sự thuần khiết, tĩnh lặng, thư thái, thần bí mà cũng gợi lên cảm giác buồn man mác...

Đây là nơi bí mật của cô, một bí mật chỉ có mình cô biết...

Cô là sát thủ đệ nhất của tổ chức Âm Hoàng, là hóa thân của Diêm Vương. Cô không có người thân, cũng chẳng có bạn bè, chỉ có kẻ thù và tổ chức. Chỉ cần nhắc đến tên cô là mọi người như nghe thấy tên của thành phần khủng bố, chỉ sợ chạy chậm một giây thôi là sẽ mất mạng trong tay cô. Còn trong tổ chức thì luôn hăm hè nhau, đủ các thể loại mưu mô, đầu đầu cũng rình rập nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút thôi là lâm vào cảnh khôn cùng...

- Chị, chị, sự phụ cho chị hai tiếng để về tổ chức....

Không ngờ đầu kia điện thoại lại truyền đến giọng nói tuy âm ục nhưng vẫn rất kiên quyết khiến Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhú mồm. Cô hơi mím môi lại, cất giọng nhẹ nhàng: “Tiểu Ngải, sao lại là em?”

Tiểu Ngải là em đồng môn của cô, là đệ tử nhỏ tuổi nhất của tổ chức Âm Hoàng. Cô bé có gương mặt khá trẻ con, là một người dịu dàng ít nói, giọng nói cũng hết sức nhẹ nhàng khiến người khác phải yêu thích. Cô bé là người duy nhất nhận được sự yêu quý của tất cả mọi người trong tổ chức Âm Hoàng. Có một quy tắc ngầm là dù bình thường có ghen ghét nhau đến cỡ nào thì ở trước mặt Tiểu Ngải, mọi người đều phải ra vẻ tươi cười, thể hiện tình cảm đồng môn thân thiết với nhau.

- Huhu, chị, vừa rồi Tiểu Ngải bị chị dọa sợ lắm đấy!

- Xin lỗi, xin lỗi em, là lỗi của chị. Chị thề lần sau sẽ không như thế với em nữa, nếu không... - Đường Kiến Tâm luống cuống, cố gắng tìm lý do hợp lý để giải thích...

- Nếu không thì sao? – Đầu bên kia, Tiểu Ngải khẽ cười trộm nhưng vẫn cố nghiêm giọng hỏi lại.

Đường Kiến Tâm bắt đầu toát mồ hôi hột. Cô đâu dám chọc vào cô công chúa nhỏ của tổ chức mà rước họa vào thân. Chỉ nghĩ thôi đã thấy thót cả tim rồi, lời vừa đến miệng là cô bật ra ngay: “Nếu không thì chị sẽ biến thành người mà ai gặp cũng phải sợ, hoa cỏ nhìn thấy cũng phải thét lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn như của một bà già, lại còn xấu xí và hung tợn nữa”.

- Haha... - Chị ấy đúng là giỏi đồ dành, làm gì mà phải tới mức đó chứ... Ai gặp cũng phải sợ? Hoa cỏ nhìn thấy cũng phải thét lên? Mấy lời đó đâu dễ gì được thốt ra từ miệng chị ấy chứ. Có thể thấy lần này chị ấy cuống đến mức loạn cả lên rồi...

Thật không ngờ Đường Kiến Tâm lại như vậy chỉ vì... cô.

Nghe thấy tiếng cười của Tiểu Ngải, Đường Kiến Tâm liền thở phào nhẹ nhõm. Vừa tưởng tượng ra cảnh cô sẽ bị một đồng người xông vào “ném bom oanh tạc” mà cả thể xác lẫn tinh thần cô đều như nhũn cả ra, rét lạnh sống lưng. Trời ơi, nếu thật sự như thế thì sẽ cực kì thâm hiểm...

- Đúng rồi, Tiểu Ngải, em tìm chị có việc gì? – Cô công chúa nhỏ bị chọc cười khiến IQ của cô cũng trở về. Nghĩ đến tình cảnh bị phá vỡ giấc mơ đẹp, cô vẫn cực kì đau lòng, cực kì buồn bực. Nhưng mà ném cho cá mập ăn thì không được, xem ra khẩu khí to như thế chỉ có thể ngậm ngùi nuốt vào bụng mà thôi...

- À... khụ khụ... sư phụ, sư phụ bảo em... báo cho chị biết hôm nay phải trở về... khụ khụ... - Tiểu Ngải ở đầu bên kia đang cười ngặt nghẽo tự dưng nghe được câu hỏi của Đường Kiến Tâm, cô nhất thời chưa phản ứng lại kịp, vừa ho vừa nói.

Kể ra người xưa nói cũng đúng, cười người hôm trước hôm sau người cười. Cô cười người ta thì cuối cùng cũng sẽ trở thành chuyện cười cho người khác... Quả nhiên, internet không lừa cô.

Đường Kiến Tâm sững sốt! Sư phụ ư? Sao lúc này lại tìm cô, sư phụ hẳn là biết cô đang thực hiện một nhiệm vụ khác mà. Trong đầu cô hiện lên một loạt dấu chấm hỏi, nhất thời quên mất không để ý đến tràng ho khan ở đầu bên kia của Tiểu Ngải, hàng lông mày nhú chặt lại.

- Sư phụ có nói chuyện gì không?

- Chờ... chị... về... rồi... sẽ... nói... - Tiểu Ngải khó khăn lắm mới nói xong câu rồi vội vàng vàng cúp điện thoại ho tiếp...

Đường Kiến Tâm ngây ngốc nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt tín hiệu, trong đầu đầy nghi vấn. Lúc này cô mới chú ý đến giọng nói khác thường ở đầu bên kia. Tiểu Ngải làm sao vậy? Sao tự dưng lại nói chuyện đứt quãng như thế? Chẳng lẽ... đã xảy ra chuyện gì rồi?

Không xong rồi, hiện tại Âm Hoàng không thể gặp chuyện không may được, nếu ông ta có mệnh hệ gì thì mọi chuyện sau đó sẽ như thế nào? Nghĩ vậy, cô đứng bật dậy rồi chạy vội đi, chỉ lưu lại một chiếc ghế trống trên bãi biển rộng lớn và một bóng lưng chớp nhoáng...

Mỹ, phía tây Chicago, tầng 108 của một tòa cao ốc

Tiếng “Ding” vang lên, cửa thang máy mở ra, Đường Kiến Tâm mặc một chiếc áo len sắc sỡ kết hợp với quần bò cạp trễ bước ra. Cô nheo mắt nhìn quang cảnh trên tầng cao nhất...

- Sự phụ, tôi về rồi.

Đường Kiến Tâm cung kính cúi đầu trước bàn làm việc trong thư phòng rồi thấp giọng nói, chờ người ngồi trên ghế quay mặt lại về phía mình.

CHƯƠNG 1: SAI MỘT LY, ĐI MỘT DẶM

Vào một đêm đầy sao, ánh trăng chiếu sáng khắp mọi nơi, dường như mọi thứ đều được bao phủ bởi một làn khói mờ mờ ảo ảo. Cây cối đổ bóng dài trên mặt đất, những chiếc bóng yên tĩnh bất động giống như các chiến sĩ đang canh giữ ngoài biên cương.

Trong biệt thự, ánh trăng mờ ảo chiếu qua khung cửa sổ len lỏi vào bên trong một căn phòng tuyệt đẹp. Trên chiếc giường lớn trong phòng ngủ là hình ảnh hai người đang quấn lấy nhau, thỉnh thoảng lại phát ra những âm thanh thì thào, rủ rỉ...

- ... Anh, anh là ai...? - Người này là ai vậy? Dựa vào lồng ngực của anh ta thật là thoải mái, thật là... nóng. Tại sao cả người anh ta lại nóng như đang bốc cháy như vậy? Cô kinh hãi khi phát hiện ra rằng... cô... cô... đang cực kì khát vọng người đàn ông trước mặt...

Là cực kì trông đợi, cực kì mong ngóng. Nếu không phải cô đang khổ sở đè nén ngọn lửa đang chực trào ra trong lòng thì có lẽ lúc này anh ta đã sớm ăn sạch sẽ cô rồi... đến cả xương cốt cũng chẳng còn...

Đường Kiến Tâm khó khăn nuốt nước bọt, gương mặt ửng hồng, đôi mắt phượng hoàng khép hờ bị dục vọng làm ông lung, đôi mắt mờ mịt đỏ nhìn chằm chằm vào nửa thân trên của người đàn ông...

Lôi Khiếu Thiên ngẩng đầu mỉm cười, bàn tay to khê vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán của Đường Kiến Tâm như đang trân quý một món bảo vật. Anh nhoài người lên, đôi môi thì thâm bên tai Đường Kiến Tâm: “Tôi là Lôi Khiếu Thiên. Nhớ kỹ lấy, Lôi – Khiếu – Thiên!”

Đường Kiến Tâm sợ hãi hơi cựa quậy người. Hơi thở nóng bỏng của anh ta phả vào tai khiến cô có cảm giác vừa tê dại vừa ngứa ngứa, trái tim đang đập liên hồi. Cô mơ màng lặp lại: “Lôi – Khiếu – Thiên?”

- Đúng rồi!

- ... A.... - Sao cô phải nhớ kỹ cái tên này? Anh ta cũng chẳng phải người cô quen biết - ... Anh... có thể... nhanh lên chút được không... Tôi... khó chịu....

Thấy Lôi Khiếu Thiên không hề có động tĩnh gì, Đường Kiến Tâm đỏ bừng mặt chủ động áp người vào ngực anh ta. Cô không biết nên làm thế nào, cũng không biết tại sao lại muốn anh ta hành động nhanh lên. Cô chỉ biết lúc này cô đang khó chịu, cực kì khó chịu, cảm giác như đang bị rơi vào biển lửa, cô vô thức lại gần anh ta.

Có lẽ, anh ta có thể giúp cô.

Đôi mắt của Lôi Khiếu Thiên tối thắm lại, bàn tay gia tăng thêm lực, không chút do dự nói nhỏ: “Như em mong muốn...”.

Một lúc sau...

- A... Đau quá! – Đường Kiến Tâm nhăn nhó hét lên. Tên khốn đó, anh ta làm cô đau quá... Tuy cô đang bị thuốc khống chế nhưng khi anh ta đâm vào, cảm giác đau đớn khi bị xé rách khiến cô theo bản năng kháng cự lại...

- Ngoan, từ từ... sẽ hết đau – Lôi Khiếu Thiên cũng nhăn mặt lại. Chết tiệt, anh cũng khó chịu lắm chứ!

- Huhu....

- Xin lỗi, anh xin lỗi... - Lôi Khiếu Thiên cũng hoảng hốt. Anh giữ nguyên tư thế bất động, nhìn khuôn mặt đang nhăn nhó vì đau đớn của Đường Kiến Tâm. Khi thấy từng giọt nước mắt lăn dài trên má cô, anh hết sức luống cuống, nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô...

Anh thâm thê trong lòng, đời này anh sẽ không để cô rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa...

Một tháng trước

Bên bờ biển của thành phố Cancún[1] – Mexico, sắc vàng nhạt của bờ cát mịn kết hợp cùng màu xanh lam của nước biển tạo thành đường bờ biển dài cong cong uốn lượn. Cảnh sắc nơi đây đẹp như một bức tranh! Chỉ cần hít sâu một hơi là có thể ngửi thấy sự thanh mát và dịu nhẹ cùng vị biển đặc trưng thoang thoảng lẫn trong gió.

[1]: Cancún là một thành phố ven biển trong tiểu bang cực đông của Mexico, Quintana Roo, trên bán đảo Yucatán.

Trên bãi biển, một cô gái mặc áo tắm, đeo kính râm nằm trên chiếc ghế làm bằng tre hướng thụ không khí nơi đây. Mái tóc đen dài của cô xõa xuống hai vai, chân phải chống lên, hông hấp lên xuống đều đều ổn định, có thể tưởng tượng ra cô đang ở trong một khung cảnh đẹp như mơ.

Một cơn gió nhẹ lướt qua mang theo những hạt cát vàng phủ lên làn da trắng như ngọc của cô, nhưng lại không hề tạo cảm giác chướng mắt mà lại càng làm cho vẻ đẹp của cô thêm hài hòa hơn. Chiếc ô to được kết thành từ lá cây cũng lay động trong cơn gió. Từ xa nhìn lại thì có thể tóm gọn trong mấy từ: cực kì lãng mạn, một cảm giác rất tao nhã và thư thái.

Sau một lúc lâu, khoe miệng cô gái hơi cong lên, dường như cô đang trong một giấc mơ đẹp. Dần dần, cô nở một nụ cười tươi...

“Dù có đau đớn thì ta vẫn phải quật cường, không chịu khuất phục. Đến cuối cùng, thứ ta có được sẽ là sự trầm tĩnh trước mọi sóng gió! Sợ gì chứ, có ta đây cùng điên với người...” (lời bài hát)

Đột nhiên, một hồi chuông điện thoại chói tai vang lên phá vỡ bầu không khí nên thơ. Đường Kiến Tâm nhíu mày lại, cực kì bức mình khi đang tận hưởng giấc mơ đẹp thế này mà lại bị quấy rầy.

Cô lười biếng xoay người lại, đưa tay mò mẫm trên đầu tìm chiếc mũ để che mặt lại mơ tiếp giấc mơ đẹp đang dang dở. Nhưng chiếc mũ cũng chỉ che được mặt, đầu che được tai. Hồi chuông kia vẫn réo rất phá bình giấc ngủ của cô...

Thật là...

“Mọi người đều nói tình yêu là đau khổ, là mơ hồ. Chỉ vì một sự lựa chọn lúc hồ đồ khi bản thân rung động... Em tin tưởng vào từng giây từng phút...” (lời bài hát)

Đường Kiến Tâm tức giận hất chiếc mũ đang che mặt ra, cô ngồi bật dậy, đôi mắt lạnh lẽo hơi nheo lại. Cô lấy chiếc điện thoại trên bàn, ấn nút nghe, nghiêng răng nghiêng lợi rít lên mấy chữ, không khó để nghe ra lửa giận trong cô đã bùng bùng...

- Tốt nhất là hãy nói ra chuyện quan trọng ngay đi, nếu không, dù có là ai thì cũng tự mình nhảy xuống Thái Bình Dương cho cá mập ăn đi! – Khốn kiếp, mãi mới được nằm trên bờ cát vàng để thư giãn tinh thần, sao tự dưng lại có đũa chết tiệt nào gọi cô thế này...

Muốn ngủ một giấc ngon cũng không được!

Đường Kiến Tâm cực kì thích thành phố Cancún, nhất là bãi biển ở đây. Nơi đây có bầu trời xanh biếc cùng nước biển xanh lam, cơn gió nhẹ thoang thoảng thổi qua... Mỗi lần thực hiện nhiệm vụ, cô đều dành chút thời gian “trốn” đến đây để nghỉ ngơi thư giãn vì khung cảnh ở đây đại diện cho sự thuần khiết, tĩnh lặng, thư thái, thần bí mà cũng gợi lên cảm giác buồn man mác...

Đây là nơi bí mật của cô, một bí mật chỉ có mình cô biết...

Cô là sát thủ đệ nhất của tổ chức Âm Hoàng, là hóa thân của Diêm Vương. Cô không có người thân, cũng chẳng có bạn bè, chỉ có kẻ thù và tổ chức. Chỉ cần nhắc đến tên cô là mọi người như nghe thấy tên của thành phần khủng bố, chỉ sợ chạy chậm một giây thôi là sẽ mất mạng trong tay cô. Còn trong tổ chức thì luôn hăm hè nhau, đủ các thể loại mưu mô, đầu đầu cũng rình rập nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút thôi là lâm vào cảnh khốn cùng...

- Chị, chị, sự phụ cho chị hai tiếng để về tổ chức....

Không ngờ đầu kia điện thoại lại truyền đến giọng nói tuy ảm ức nhưng vẫn rất kiên quyết khiến Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhíu mày. Cô hơi mím môi lại, cất giọng nhẹ nhàng: “Tiểu Ngải, sao lại là em?”

Tiểu Ngải là em đồng môn của cô, là đệ tử nhỏ tuổi nhất của tổ chức Âm Hoàng. Cô bé có gương mặt khá trẻ con, là một người dịu dàng ít nói, giọng nói cũng hết sức nhẹ nhàng khiến người khác phải yêu thích. Cô bé là người duy nhất nhận được sự yêu quý của tất cả mọi người trong tổ chức Âm Hoàng. Có một quy tắc ngầm là dù bình thường có ghen ghét nhau đến cỡ nào thì ở trước mặt Tiểu Ngải, mọi người đều phải ra vẻ tươi cười, thể hiện tình cảm đồng môn thân thiết với nhau.

- Huhu, chị, vừa rồi Tiểu Ngải bị chị dọa sợ lắm đấy!

- Xin lỗi, xin lỗi em, là lỗi của chị. Chị thề lần sau sẽ không như thế với em nữa, nếu không... - Đường Kiến Tâm luống cuống, cố gắng tìm lý do hợp lý để giải thích...

- Nếu không thì sao? – Đầu bên kia, Tiểu Ngải khẽ cười trộm nhưng vẫn cố nghiêm giọng hỏi lại.

Đường Kiến Tâm bắt đầu toát mồ hôi hột. Cô đâu dám chọc vào cô công chúa nhỏ của tổ chức mà rước họa vào thân. Chỉ nghĩ thôi đã thấy thót cả tim rồi, lời vừa đến miệng là cô bật ra ngay: “Nếu không thì chị sẽ biến thành người mà ai gặp cũng phải sợ, hoa cỏ nhìn thấy cũng phải thét lên, khuôn mặt đầy nếp nhăn như của một bà già, lại còn xấu xí và hung tợn nữa”.

- Haha... - Chị ấy đúng là giỏi dỗ dành, làm gì mà phải tới mức đó chứ... Ai gặp cũng phải sợ? Hoa cỏ nhìn thấy cũng phải thét lên? Mấy lời đó đâu dễ gì được thốt ra từ miệng chị ấy chứ. Có thể thấy lần này chị ấy cuống đến mức loạn cả lên rồi...

Thật không ngờ Đường Kiến Tâm lại như vậy chỉ vì... cô.

Nghe thấy tiếng cười của Tiểu Ngải, Đường Kiến Tâm liền thở phào nhẹ nhõm. Vừa tưởng tượng ra cảnh cô sẽ bị một đồng người xông vào “ném bom oanh tạc” mà cả thể xác lẫn tinh thần cô đều như nhũn cả ra, rét lạnh sống lưng. Trời ơi, nếu thật sự như thế thì sẽ cực kì thâm hiểm...

- Đúng rồi, Tiểu Ngải, em tìm chị có việc gì? – Cô công chúa nhỏ bị chọc cười khiến IQ của cô cũng trở về. Nghĩ đến tình cảnh bị phá vỡ giấc mơ đẹp, cô vẫn cực kì đau lòng, cực kì buồn bực. Nhưng mà ném cho cá mập ăn thì không được, xem ra khẩu khí to như thế chỉ có thể ngậm ngùi nuốt vào bụng mà thôi...

- À... khụ khụ... sư phụ, sư phụ bảo em... báo cho chị biết hôm nay phải trở về... khụ khụ... - Tiểu Ngải ở đầu bên kia đang cười ngặt nghẽo tự dưng nghe được câu hỏi của Đường Kiến Tâm, cô nhất thời chưa phản ứng lại kịp, vừa ho vừa nói.

Kể ra người xưa nói cũng đúng, cười người hôm trước hôm sau người cười. Cô cười người ta thì cuối cùng cũng sẽ trở thành chuyện cười cho người khác... Quả nhiên, internet không lừa cô.

Đường Kiến Tâm sững sốt! Sư phụ ư? Sao lúc này lại tìm cô, sư phụ hẳn là biết cô đang thực hiện một nhiệm vụ khác mà. Trong đầu cô hiện lên một loạt dấu chấm hỏi, nhất thời quên mất không để ý đến tràng ho khan ở đầu bên kia của Tiểu Ngải, hàng lông mày nhíu chặt lại.

- Sư phụ có nói chuyện gì không?

- Chờ... chị... về... rồi... sẽ... nói... - Tiểu Ngải khó khăn lắm mới nói xong câu rồi vội vàng cúp điện thoại ho tiếp...

Đường Kiến Tâm ngây ngốc nhìn chiếc điện thoại đã bị ngắt tín hiệu, trong đầu đầy nghi vấn. Lúc này cô mới chú ý đến giọng nói khác thường ở đầu bên kia. Tiểu Ngải làm sao vậy? Sao tự dưng lại nói chuyện đứt quãng như thế? Chẳng lẽ... đã xảy ra chuyện gì rồi?

Không xong rồi, hiện tại Âm Hoàng không thể gặp chuyện không may được, nếu ông ta có mệnh hệ gì thì mọi chuyện sau đó sẽ như thế nào? Nghĩ vậy, cô đứng bật dậy rồi chạy vội đi, chỉ lưu lại một chiếc ghế trống trên bãi biển rộng lớn và một bóng lưng chớp nhoáng...

Mỹ, phía tây Chicago, tầng 108 của một tòa cao ốc

Tiếng “Ding” vang lên, cửa thang máy mở ra, Đường Kiến Tâm mặc một chiếc áo len sắc sảo kết hợp với quần bò cạp trễ bước ra. Cô nheo mắt nhìn quang cảnh trên tầng cao nhất...

- Sư phụ, tôi về rồi.

Đường Kiến Tâm cung kính cúi đầu trước bàn làm việc trong thư phòng rồi thấp giọng nói, chờ người ngồi trên ghế quay mặt lại về phía mình.

- Ủ!

Ấm Hoàng hay còn gọi là Dịch Long! Anh ta mặc bộ vest màu bạc, đầu dựa vào ghế, hai mắt nhắm lại, hai chân vắt chéo, khuỷu tay dựa vào tay vịn, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đầu gối...

Khuôn mặt khô ngô mang theo chút tà khí và uy nghiêm...

- Cô xem tập tài liệu trên bàn đi. Chuyện này rất quan trọng, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại! – Dịch Long không hề mở mắt cũng không quay người lại, giọng nói khàn khàn trầm thấp vang vọng khắp thư phòng khiến người khác phải run sợ. Rõ ràng không hề có gió lạnh thổi vào nhưng sự lạnh lẽo trong giọng nói của anh ta khiến cả người Đường Kiến Tâm rét lạnh...

- ... Vâng!

- Ủ!

Ấm Hoàng hay còn gọi là Dịch Long! Anh ta mặc bộ vest màu bạc, đầu dựa vào ghế, hai mắt nhắm lại, hai chân vắt chéo, khuỷu tay dựa vào tay vịn, mười ngón tay đan vào nhau đặt trên đầu gối...

Khuôn mặt khô ngô mang theo chút tà khí và uy nghiêm...

- Cô xem tập tài liệu trên bàn đi. Chuyện này rất quan trọng, chỉ cho phép thành công, không được phép thất bại! – Dịch Long không hề mở mắt cũng không quay người lại, giọng nói khàn khàn trầm thấp vang vọng khắp thư phòng khiến người khác phải run sợ. Rõ ràng không hề có gió lạnh thổi vào nhưng sự lạnh lẽo trong giọng nói của anh ta khiến cả người Đường Kiến Tâm rét lạnh...

- ... Vâng!

2. Chương 2: Bảo Thạch Đã Xuất Hiện

Đường Kiến Tâm bình tĩnh nhìn tập tài liệu. “Dạ Chi Tâm” và “Dạ Đêm”? Rốt cuộc là gì vậy? Ánh mắt cô đầy mơ màng...

- Được rồi, cô đi ra ngoài đi.

- Vâng – Không chần chừ thêm một giây nào nữa, Đường Kiến Tâm quay người đi thẳng ra ngoài... Dựa vào tiếng bước chân gấp rút và cồng nhắc của cô thì có thể thấy cô không được tự nhiên cho lắm.

Mỗi lần trở về tổng bộ là cô cảm thấy rất căng thẳng, cũng không dám thả lỏng tinh thần một chút nào. Đơn giản là vì cô biết muốn giữ được mạng sống thì nhất định phải chuẩn bị toàn bộ tinh thần để ứng phó với Ấm Hoàng. Cô không muốn chỉ vì nhất thời sơ ý mà lại bị mất mạng...

Cô còn có ước vọng lớn lao chưa thực hiện được, hiện tại chưa thể chết...

Khi Đường Kiến Tâm bước ra khỏi thư phòng, một ngón tay thon gầy lộ rõ khớp xương ấn xuống một cái nút trên ghế. Chiếc ghế xoay lại, Dịch Long âm trầm nhìn theo bóng lưng cô, đôi mắt sáng mà thâm thúy, biểu cảm rất phức tạp...

Rốt cuộc làm vậy là tốt hay xấu?

Hòn đảo Sicilia[1] là tổng bộ của Ngục Thiên Minh, nơi đây có một tòa biệt thự cực kì xa hoa lộng lẫy. Những ngọn đèn màu cam chiếu sáng khắp cả căn phòng, ánh sáng dịu nhẹ bao trùm khắp nơi khiến bầu không khí hết sức ấm áp và mờ ảo...

Trên bàn làm việc, một ngón tay thô ráp cẩn thận chạm vào một bức ảnh, đôi mắt đầy tình cảm.

Bức ảnh tuy còn như mới nhưng đã được chụp từ cách đây khá lâu, nếu không phải đằng sau ghi năm chụp thì hoàn toàn không thể tưởng tượng ra bức ảnh này được chụp từ cách đây hơn hai mươi năm trước. Có thể thấy chủ nhân bức ảnh đã lưu giữ nó rất tốt, và cũng rất quý trọng bức ảnh!

Trong bức ảnh là hình một bé gái được tết tóc hai bên, mặc một chiếc váy màu trắng. Cô bé nở nụ cười tươi rạng rỡ, thậm chí có thể nhìn thấy cô bé bị khuyết mất một chiếc răng cửa, đôi mắt cười híp lại thành một đường cong nhỏ.

Ở phía sau bé gái là một cậu bé kháu khỉnh đang ngồi vắt vẻo trên hàng rào như một tên trộm, cậu bé nhìn cô bé đầy trìu mến...

Người đàn ông nhếch miệng nở nụ cười, ký ức từ nhiều năm trước đột nhiên ùa về, đôi mắt nhìn bức ảnh càng thêm sâu...

Cốc! Cốc!

Đột nhiên tiếng gõ cửa vang lên phá vỡ bầu không khí trong phòng...

- Vào đi!

Âm thanh trầm thấp khàn khàn vang lên, cùng với đó là tiếng mở cửa. Lôi Khiếu Thiên không hề rời tầm mắt khỏi bức ảnh, chỉ hơi nhíu mày lại.

- Có chuyện gì?

- Đại ca, viên “Dạ Chi Tâm” và “Dạ Đêm” đã xuất hiện rồi! – Thượng Quan Kiệt Thiếu đi vào phòng rồi đóng cửa, bước lại gần Lôi Khiếu Thiên.

Thượng Quan Kiệt Thiếu là một trong bốn ám vệ của Ngục Thiên Minh. Trong tổ chức, có thể nói bốn người này chỉ dưới một người mà trên vạn người. Tất cả mọi người đều nghe danh về tứ đại ám vệ của Ngục Thiên Minh, trong đó Thượng Quan Kiệt Thiếu là người quản lý rộng nhất. Anh ta quản lý cả khu vực Tam giác bạc[2] ở Mỹ Latinh, được coi là ông trùm buôn thuốc phiện đứng đầu giới hắc đạo, cùng ba người khác phân bổ thế lực khắp thế giới.

Khu vực Tam giác vàng[3] ở Đông Nam Á do một ám vệ khác của Ngục Thiên Minh phụ trách, đó là Phó Hạnh Lương, cũng là một ông trùm ma túy khét tiếng trong giới hắc đạo. Mọi người đều đồn thổi rằng tướng mạo anh ta rất anh tuấn và đẹp trai, dũng mãnh, cực kì thích hợp để làm người yêu. Ngoài ra còn có Huống Ngần Dịch và Hướng Diệp Lân cũng đều là những ông trùm ma túy. Tuy nhiên cả bốn người bọn họ đều dưới quyền của một vị lão đại kiệt xuất...

Thế lực được phân bổ rải rác trên toàn thế giới nhưng chỉ cần Lôi Khiếu Thiên lên tiếng, tất cả đều sẽ nghe theo mệnh lệnh của anh.

- Khẳng định chưa?

Lôi Khiếu Thiên hết sức nghiêm túc, khóe môi hơi mím lại. Cảm giác buồn bực khi bị quấy rầy vừa rồi hoàn toàn biến mất cho thấy tin tức này với anh cực kì quan trọng.

- Rồi! A Huống, A Lương và A Diệp đều đã theo dấu!

- Tốt lắm, cứ theo kế hoạch mà tiến hành, lập tức xuất phát đến thành phố C của Trung Quốc! – Lôi Khiếu Thiên nheo mắt lại, đôi mắt khê dao động vì tình huống cấp bách.

Rốt cuộc cũng xuất hiện rồi! Có biết tao tìm chúng mày khổ sở đến mức nào không? Lôi Khiếu Thiên đè chặt tay lên vị trí tim, trong đầu lại hiện lên khung cảnh anh và cô bé kia vui đùa cùng nhau nhiều năm về trước, hàng lông mi hơi sụp xuống.

- Vâng! – Thượng Quan Kiệt Thiếu cung kính đáp lời rồi nhanh chóng bước theo Lôi Khiếu Thiên. Anh ta hơi kinh ngạc khi thấy những bước chân gấp gáp, nóng vội của đại ca, trong lòng đầy nghi ngờ...

Đây là lần đầu tiên anh ta chứng kiến hành động như vậy của đại ca. Nguyên nhân... không rõ!

[1]: Sicilia là hòn đảo lớn nhất ở Địa Trung Hải, thuộc vùng tự trị của Italy.

[2]: Khu vực Tam giác bạc ở Mỹ Latinh với trung tâm là các quốc gia như Colombia, Ecuador, Bolivia và Peru. Đây được coi là nơi sản xuất cocaine và trung tâm buôn bán ma túy lớn nhất toàn cầu với hơn một nửa lượng cocaine sản xuất và phân phối tiêu thụ trên thế giới.

[3]: Tam Giác Vàng là khu vực rừng núi hiểm trở nằm giữa biên giới ba nước Lào, Thái Lan, Myanmar. Trước đây Tam Giác Vàng nổi tiếng là nơi sản xuất thuốc phiện lớn nhất thế giới với trên 70% lượng ma túy trên toàn cầu. Tuy nhiên hiện nay khu vực này chỉ còn cung cấp hơn 5% tổng sản lượng ma túy trên thế giới.

3. Chương 3: Cực Kỳ Xui Xẻo

Sân bay ở thành phố C – Trung Quốc

“Kính chào các hành khách! Một lần nữa xin cảm ơn các vị đã chọn chuyến bay này của chúng tôi, chúc mọi người một chuyến đi vui vẻ”.

Ở phía cổng ra vào có một cô gái mặc áo sơ mi trắng cùng quần bò cạp trễ bước từng bước có quy luật trên chiếc giày cao gót màu đỏ. Chiếc quần bò bó sát càng tôn lên đôi chân thon dài của cô, mái tóc dài đen mượt đến tận eo được buộc kiểu đuôi ngựa gọn gàng khẽ đung đưa theo nhịp bước chân, trông rất thoải mái mà cũng hết sức gợi cảm... Cô đội một chiếc mũ lưỡi trai, viền mũ được kéo thấp xuống che khuất đôi mắt sáng, chỉ thấy bên môi cô nở nụ cười nhạt...

Đường Kiến Tâm ung dung bước ra khỏi cổng, ánh mặt trời chói chang bên ngoài chiếu xuống khiến cô nháu mày lại. Nắng quá!

Cô dừng lại một chút, kéo mũ lưỡi trai xuống thấp hơn nữa rồi đeo balo lên lưng, thẳng bước về phía mục tiêu...

Nhiệm vụ Âm Hoàng giao cho cô lần này chính là trộm viên “Dạ Chi Tâm” và “Dạ Đêm”!

Nghe nói đây là hai viên bảo thạch từ thời cổ đại do một vị vương gia tự mình chế tác ra từ đá thạch anh đen và một số loại đá quý khác chỉ vì ông muốn có được tình yêu của vương phi. Tương truyền rằng chỉ cần hai người một nam một nữ, mỗi người giữ một viên đá quý này thì sẽ sống hạnh phúc bên nhau đến bách niên giai lão!

Điều khiến mọi người tò mò hơn nữa chính là nghe nói vì muốn cảm tạ hai viên bảo thạch đã giúp ông có được tình yêu của vương phi, vị vương gia đã ra lệnh chôn bảo thạch trong hoàng lăng[1] cùng mình. Mà chìa khóa để mở hoàng lăng chính là hai viên bảo thạch này, dù thiếu một viên cũng không được.

Theo lý mà nói thì hai viên bảo thạch quý giá phải được đặt trong hoàng lăng của vương gia và vương phi. Nhưng lúc ấy, một viên thị vệ của vương gia vì thấy bảo thạch quá chói mắt nên nổi lòng tham nên đã đánh tráo. Viên thị vệ sau khi có được bảo thạch thì liên tiếp gặp vận may, con đường công danh thuận buồm xuôi gió đến tận lúc tuổi già. Thậm chí hai viên bảo thạch còn khiến cả tất cả mọi người trong dòng dõi của ông ta được “thơm lây”. Ông ta giữ gìn hai bảo thạch rất cẩn thận.

Nhưng khi viên thị vệ đó chết đi thì hai viên bảo thạch cũng biến mất theo. Đến giữa thế kỷ mười bảy lại có tin hai viên bảo thạch này sẽ xuất hiện trong một buổi đấu giá lớn nhất tại nước Pháp. Nữ hoàng lúc đó đã ra giá ba trăm triệu chỉ để đưa hai viên bảo thạch về hoàng thất. Nhưng sau đó thì hai viên bảo thạch lại biến mất không chút tung tích khiến mọi người tham gia đấu giá rất thất vọng ra về...

Nhưng bây giờ, hai viên bảo thạch lại xuất hiện. Chỉ sợ rằng... trời đất lại nổi lên trận gió tanh mưa máu...

Đường Kiến Tâm nhớ lại những thông tin trong tập tài liệu, hàng lông mày càng nháu chặt lại...

Cô nhất thời không để ý rằng mình đã ra khỏi sân bay và đang đi về khu vực đón taxi...

Cốp!

Tiếp theo là tiếng của vật nặng rơi xuống đất!

Đường Kiến Tâm bị va vào một người, cả người lão đảo... Khi cảm thấy bị mất thăng bằng, cô nắm chặt tay lại, hơi cúi người xuống giống như chiếc cung tên. Hai chân chống mạnh xuống đất, khom lưng xuống... Chân phải trụ vững phía sau khi cả người đang bị lùi lại... Sau khi đã vững vàng lại, cô liền đứng thẳng người lên.

Sau khi ổn định cơ thể, cô hơi nheo đôi mắt đầy lửa giận về phía đối phương, giờ ngón trở chỉ thẳng về phía... một người đàn ông.

- Mất cô mọc ở trên đỉnh đầu à? Tai cũng điếc luôn rồi hả? Lớn như vậy rồi mà không ai dạy cách đi trên đường sao?

Đường Kiến Tâm chau mày lại, sắc mặt hết sức khó coi: “Là chính anh đâm vào tôi”.

Tuy không phải lỗi của cô nhưng cô đã định giải thích mấy câu. Nhưng mà... thái độ của người kia cực kì xúc phạm, mà cô thì lại cực kì ghét loại người này...

- Con mắt nào của cô nhìn thấy tôi đụng vào cô? – Đối phương nghe Đường Kiến Tâm lên án mình như vậy, âm lượng tăng lên gấp đôi. Khỉ thật, quá là xui xẻo luôn! Vốn là hôm nay anh ta trốn về nước, ngay cả người đại diện cũng không hề biết. Khi anh ta vừa bước chân ra khỏi cổng sân bay thì cảm thấy phía sau đầu vang lên một tiếng “Cốp”...

Anh ta thấy da đầu run lên, toàn thân cứng nhắc. Rốt cuộc anh ta cũng hiểu được cái gì gọi là “Réo người thì sợ nổi danh, con heo sợ mập”. Anh ta cực kì hối hận khi lúc trước lại bước chân vào giới giải trí. Khó khăn lắm mới thoát khỏi mấy fan cuồng theo chân, vừa xoay người không chú ý một cái thì lại đụng ngay phải “sao chổi”. Thật đúng là xui xẻo quá mức rồi!

Khốn kiếp! Anh ta mà biết ai “bán đứng” mình, tiết lộ thông tin anh ta về nước thì anh ta sẽ điếm danh một lượt cả mười tám đời tổ tông của người đó cho xem!

[1]: Hoàng lăng là lăng mộ của vua và các vị vương gia thời cổ đại. Bên trong hoàng lăng còn có rất nhiều bảo vật, châu báu được chôn cùng. Hoàng lăng được xây dựng ở nơi hẻo lánh, ít người qua lại, kiến trúc rộng lớn và bố trí nhiều cơ quan mật để tránh người khác xông vào lấy đi những đồ quý giá.

4. Chương 4: Đòn Hiểm

Đường Kiến Tâm cảm giác như đang rơi từ trên thiên đường xuống thẳng địa ngục, khóe miệng giật giật. Rốt cuộc đến hôm nay cô đã hiểu ra thế nào là vô lại. Cô hừ lạnh một tiếng, đời này có loại người nào cô chưa từng gặp qua chứ? Đối phó với kẻ vô lại như vậy thì phương thức tốt nhất chính là... phải bình tĩnh!

Quan trọng hơn là cô chẳng có thời gian để ở đây huyền thuyên cùng anh ta. Cô còn có việc quan trọng phải làm, trước mắt phải nhanh chóng tránh anh ta để bắt taxi mới được...

Thảm Dương Kỳ nhanh tay nhanh mắt bắt lấy cánh tay Đường Kiến Tâm: “Cô va vào tôi mà không giải thích hay xin lỗi gì à? Có biết cái gì gọi là lễ phép không?”

Nếu không phải vì muốn thoát khỏi mấy người nhảm chán kia thì anh ta không đời nào lại đi lợi dụng cô gái này làm lá chắn ỳnh, chỉ nhìn mặt thôi là anh ta đã thấy cực kì ghét rồi!

- Ôi, Dương Kỳ kia?

- Thật không? Nhoáng một cái là đã chẳng thấy anh ấy đâu rồi.

- Đúng vậy, đúng vậy. Mau nhìn qua bên kia đi.

- Đâu? Đâu?

Thảm Kỳ Dương cực kì linh hoạt lợi dụng Đường Kiến Tâm để che chắn cho bản thân, thành công trốn thoát con mắt chim ưng của đám fan cuồng.

Đôi mắt Đường Kiến Tâm dần hiện lên sự lạnh lùng. Cô lớn đến vậy rồi nhưng chưa từng có người đàn ông nào dám chạm vào tay cô. Ngay cả Âm Hoàng... cũng chưa từng! Nhưng hôm nay... Cô đột nhiên xoay cổ tay lại, hơi thu tay về rồi nhanh chóng đẩy mạnh ra, thành công tránh thoát khỏi “móng vuốt” kia. Cô xoay người lại, giọng nói cũng trở nên cực kì lạnh lùng: “Anh, đồ chết tiệt!”

Thẩm Dương Kỳ sững sờ khi thấy cô thoát khỏi anh ta, mãi vẫn không định thần lại được. Cho đến khi cô cất giọng lần thứ hai anh ta mới giật mình phản ứng lại. Sao cô lại có thể trốn thoát khỏi tay anh ta?

- Cô?

Anh ta vốn cho rằng cô chỉ là một cô gái bình thường, bây giờ mới biết anh ta sai rồi, hoàn toàn sai lầm rồi!

Đường Kiến Tâm nhú chặt lông mày lại. Một chiếc xe taxi dừng lại ngay cạnh cô, cô cong môi cười đầy khinh miệt! Hừ, giờ biết sợ chưa hả? Đợi xem anh ta sẽ chịu thua như thế nào!

Nhân lúc Thẩm Dương Kỳ còn đang hết sức kinh ngạc, chưa hoàn hồn lại thì cô định nhanh chân đá vào háng anh ta một cái cho bõ tức. Nhưng ngay lúc đó lại xuất hiện một đôi giày da đen bóng chặn chân Đường Kiến Tâm lại...

Đường Kiến Tâm giật mình, ánh mắt thoáng kinh ngạc. Người nào lại có thể chặn chiêu của cô? Cô dần hướng ánh mắt không thể tin nổi nhìn lên trên, một giây sau, mặt cô liền đen lại.

Trời ạ, chân dài như vậy thì giỏi chắc? Còn dài hơn cả chân cô, thật không thể tha thứ được!

Lôi Khiếu Thiên đè chân cô xuống, nhìn vào đôi mắt kinh ngạc của Đường Kiến Tâm. Khi nhìn thấy sắc mặt cô đen đi, đôi mắt anh ngày càng thâm lại.

Nhiều năm không gặp, cô ngày càng xinh đẹp và trưởng thành hơn rồi...

Mới vừa rồi từ xa nhìn lại, anh không hề nhận ra cô. Nếu không phải đã xem qua ảnh chụp của cô thì anh thật không dám tin cô lại thay đổi đến vậy...

Quả là “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, anh vừa đặt chân đến thành phố C thì lại gặp lại cô...

- Cô gái à, đá người khác là không tốt đâu! – Nhất là lại còn đá vào chỗ hiểm như thế nữa! Điểm này cần phải sửa đổi ngay. Nếu sau này anh không cẩn thận khiến cô xù lông lên, cô cũng đá anh như thế thì làm gì có ai có thể mang lại hạnh phúc cho cô đây?

Nghĩ như vậy, Lôi Khiếu Thiên thâm lắng đầu. Chuyện này không được, tuyệt đối không thể xảy ra...

Khóe miệng Đường Kiến Tâm giật giật, cô đá người khác là chuyện của anh ta à? Liên quan gì đến anh ta cơ chứ? Cô vừa định quát lên thì thấy người đàn ông nào đó vốn đang sững sờ không nhúc nhích đột nhiên gào khóc với người đàn ông vừa mới tới.

- Anh, anh, có đúng là anh không? Haha! – Anh ta giống như con bạch tuộc bám chặt lấy Lôi Khiếu Thiên, nhất quyết không buông tay, hết âm lên.

Đôi mắt Đường Kiến Tâm lóe lên tia nghi vấn, cô hơi híp mắt lại, chẳng lẽ hai người này đồng tính luyến ái à?

Thật là kì lạ!

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên lóe lên tia lạnh lùng, mặt đen đến mức không thể đen hơn. Anh dứt khoát đẩy “con bạch tuộc” đang bám trên người mình ra, xoay người lại...

5. Chương 5: Cậu, Quá Mất Thể Diện Rồi!

Một âm thanh vang lên, người nào đó bị đẩy ra ngoài lão đảo lù về sau mấy bước. Thượng Quan Kiệt Thiếu ở phía sau thấy vậy liền giơ hai tay lên che mặt lại. Tuy nhiên anh ta vẫn hé mở kẽ tay để lộ hai con mắt để nhìn...

Anh ta cùng đại ca đi máy bay riêng đến đây liền thấy Thẩm Dương Kỳ, đương nhiên cũng thấy cảnh hai người đâm sầm vào nhau. Chuyện này cũng không có gì kì lạ, dù sao Thẩm Dương Kỳ cũng là nhân vật của công chúng. Nhưng điều khiến anh ta kinh ngạc chính là thái độ của đại ca...

Ngài ấy lại chặn chân của cô gái kia...

Anh ta còn đang ngơ ngác thì lại bị động tác đẩy người của đại ca kéo hỗn phách trở về. A Dương à, cậu quá mất thể diện rồi! Bình thường thông minh, lanh lợi như vậy, tại sao cứ ở trước mặt đại ca là lại biến thành “chú thỏ yếu đuối” vậy?

Thẩm Dương Kỳ ngã dập mông xuống đất, đau đớn rên lên một tiếng: “Ai ui, cái mông của tôi”. Anh ta quay người nứu chặt lấy Lôi Khiếu Thiên, khóc lóc kể lể: “Anh, sao anh không cho em chút mặt mũi nào thể, em có đúng là người em họ anh yêu quý nhất không đấy?”. Dù gì cũng là một ngôi sao quốc tế mà lại bị người ta đẩy một cái ngã nhào ra đất... Thật là... quá bẽ mặt!

Khóe miệng Lôi Khiếu Thiên giật giật, lạnh lùng nhếch miệng: “Cậu, quá mất thể diện rồi!”

Quan trọng hơn là cậu ta dám động vào bảo bối của anh! Chỉ riêng điều đó thôi đã đáng chết lắm rồi.

Thẩm Dương Kỳ vội vàng liếc mắt nhìn cô gái ở bên, trống ngực đập thình thịch, anh ta nhú mào, giọng nói trầm xuống.

- Mất thể diện? Sao em lại bị mất mặt thế chứ? – Thẩm Dương Kỳ gào khóc. Sao anh ta lại có thể bị bẽ mặt đến mức ấy chứ? Được rồi, anh ta thừa nhận mình không phải là đối thủ của người nào đó, dù sao trên thế giới này người biến thái cũng không phải là ít!

Mà đen đủi làm sao, anh ta lại có đến hai ông anh họ đều biến thái!

Thượng Quan Kiệt Thiếu phì cười, đứng thẳng người lên. Haha, đùa vui thật đấy! A Dương à, cậu vẫn chưa hiểu rõ cơ à? Anh ta không còn gì để nói nữa rồi.

Lôi Khiếu Thiên nường mào, chỉ muốn che mặt đi! Lúc này anh thật sự có ý nghĩ muốn đập cho cái tên đang gào khóc kia mấy cái!

Đường Kiến Tâm nghiêng người đứng ở một bên, hai tay khoanh trước ngực. Chỗ cổ tay trái đột nhiên giật giật. Cô hơi kinh ngạc, nheo hai mắt lại rồi nhanh chóng xoay người, mở cửa xe taxi ra ngồi vào. Hiện tại cô có chuyện quan trọng cần phải làm, không rảnh rỗi ở đây xem tiết mục tình cảm suốt mướt của mấy anh em bọn họ.

Tuy tình huống gặp lại nhau không hay ho cho lắm nhưng vẫn còn nhiều thời gian. Không phải bọn họ đã gặp lại nhau rồi sao?

Toàn bộ quá trình diễn ra cực kì nhanh... Khi Lôi Khiếu Thiên kịp nhận ra cô chuẩn bị đi thì chỉ có thể nhìn chiếc xe taxi đã phóng đi được một đoạn... Đôi mắt anh đầy tức giận như có thể phun ra lửa được rồi!

Chết tiệt! Anh còn chưa cho phép cô đi. Hơn nữa cô cũng không hề nhớ ra anh là ai, dám ngang nhiên rời đi như thế? Anh không cam lòng, trợn mắt nhìn làn khói xe...

Anh sẽ nhớ kỹ chuyện này rồi sẽ bắt cô về tính sổ!

- Anh... – Thẩm Dương Kỳ vốn là một người cà lơ cà phát. Anh ta hy vọng ông anh họ có thể đưa anh ta đi tìm người. Nhưng nhìn sắc mặt đang ngày càng trầm đi của người nào đó, anh ta không còn có chút chí khí nào nữa, nuốt nước bọt cái ực.

Huhu, anh ta cũng có làm gì đâu, sao anh ta lại có cảm giác anh họ đang cực kì tức giận vậy nhỉ?

- Anh nhớ là hiện tại em đáng lẽ phải ở Mỹ mới đúng? – Âm thanh lạnh lẽo vô tình vang lên.

- À, anh, em sai rồi, em không dám nữa đâu. Anh, anh, em yêu anh nhất, yêu hơn cả mẹ em cơ. Huhu, anh có thể thương xót cho em một chút được không, đi mà....

Trong lòng Thẩm Dương Kỳ như đang nổi lên trận bão. Vị đại ca này có thể dùng uy hiếp người như vậy không? Trắng trợn à? Ai bảo giờ anh ta đang có việc phải cầu xin chứ, phải “hiến thân” anh ta cũng chịu.

Anh ta kéo kéo góc áo anh họ mình: “Anh, đưa em đi gặp A Lương đi”.

6. Chương 6: Bắt Đầu Hành Động

Những lời này chẳng khác nào thùng nước đá dội thẳng xuống đầu, đôi mắt Lôi Khiếu Thiên mới vừa rồi còn bùng bùng lửa giận ngay lập tức đông đặc lại thành băng, sự hăng hái trong ánh mắt dần được thay thế bằng sự đau lòng!

Một bên là người anh em kết nghĩa, bên kia là người em trai yêu quý, anh không muốn ai bị tổn thương cả...

Lôi Khiếu Thiên không biết phải làm sao. Chuyện tình cảm người ngoài cuộc không có tư cách để đánh giá, nhưng anh vẫn lên tiếng: “Dương, buông tay ra đi, cậu ta chỉ thích phụ nữ thôi!”

- Không! – Thẩm Dương Kỳ ngang bướng nhìn Lôi Khiếu Thiên. Anh ta sẽ không buông tay, anh ta biết A Lương là “thẳng”, nhưng anh ta thề nếu không biến A Lương thành “cong” thì anh ta không mang họ Thẩm. Anh ta sẽ khiến A Lương phải yêu mình!

- Anh, anh biết không, đây là gen di truyền của gia tộc chúng ta rồi, đã xác định thì sẽ tuyệt đối không bao giờ thay lòng đổi dạ! Em chỉ muốn anh ấy thôi!

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống, mặc kệ cậu ta, quay người đi thẳng về phía chiếc xe Rolls-Royce: “Tùy cậu!”

Thẩm Dương Kỳ buồn thảm muốn níu giữ người nào đó. Thượng Quan Kiệt Thiếu rốt cuộc cũng không nhìn nổi nữa, anh ta bước lên vài bước, vỗ vai cậu ta.

- Đi thôi!

Thẩm Dương Kỳ lập tức hớn hờ, nụ cười sáng lạn đến mức không thể sáng lạn hơn. Cậu ta ôm chặt lấy bả vai Thượng Quan Kiệt Thiếu, sau đó bất ngờ thơm chụt một cái lên má anh ta.

- Anh Kiệt, em biết anh tốt nhất với em mà!

Khóe miệng Thượng Quan Kiệt Thiếu giật giật, toàn thân ớn lạnh đến nổi nổi cả da gà!

Anh ta ra sức lấy tay chà lên má, tránh xa khỏi phạm vi của người nào đó. Thẩm Dương Kỳ thét lên một tiếng chói tai: “Đừng, anh Kiệt là đồ xấu xa!”. Anh ta có phải là người bị bệnh truyền nhiễm gì đâu!

Thượng Quan Kiệt Thiếu hoàn toàn là một người đàn ông hết sức bình thường, nghĩ đến việc vừa rồi mình bị một người đàn ông khác thơm lên má, anh ta chỉ muốn phát điên lên. Hừ, nhất định phải chà sạch nước bọt của cái tên kia đi...

- Anh Kiệt... – Thẩm Dương Kỳ bất mãn, kéo dài giọng ra.

Huhu, anh Kiệt đáng ghét... Hừ!

Đêm khuya, một cô gái đu theo dây thừng trượt xuống, cơ thể linh hoạt như một chú mèo. Chỉ trong giây lát, cô đã đứng trên tầng thượng của một tòa nhà. Đường Kiến Tâm giờ đồng hồ đeo tay ra, hướng về phía cửa sổ bằng kính trước mặt rồi bấm nút, một tia sáng nhỏ màu đỏ xuyên thẳng về phía cửa kính thủy tinh của ô cửa.

- Chị, đã chuẩn bị xong cả rồi!

Đường Kiến Tâm đang tập trung vào mục tiêu thì bên tai vang lên giọng nói nhẹ nhàng của Tiểu Ngải.

Đường Kiến Tâm nhếch miệng, nhanh chóng lấy ra chiếc kính chuyên dụng bên hông: “Cho chị năm phút”.

- Ok! Ba, hai, một, bắt đầu!

Lời nói vừa dứt, một tiếng động nhẹ vang lên, trên cửa sổ xuất hiện một lỗ nhỏ! Đường Kiến Tâm vỗ vỗ tay, lên tiếng khen ngợi: “Tiểu Ngải, trò mới này không tồi đâu, đợi sau khi về chị sẽ thưởng cho em!”

Sau đó cất “đồ nghề” đi, cô sờ lên vị trí chiếc lỗ nhỏ rồi thầm tán thưởng. Quả nhiên là phát minh mới Tiểu Ngải, chỉ một phát thôi để khoét được một lỗ trên cửa kính thủy tinh mà xung quanh không hề bị ảnh hưởng gì cả.

Nếu không giơ tay lên chạm vào thì hoàn toàn không hề biết trên cửa sổ đã bị đục thủng một lỗ!

- Cám ơn chị! – Tiểu Ngải cũng rất vui mừng. Cô nói tiếp – Chị, cẩn thận nhé! Giờ em sẽ mở khóa hệ thống, sẽ không ai biết chị đi vào đâu. Nhưng chị nhớ phải chú ý đến xung quanh, thời gian chỉ có năm phút thôi! Nhớ căn chuẩn thời gian!

- Vậy là đủ rồi! – Năm phút với cô là dư dả rồi.

Đường Kiến Tâm lấy một dụng cụ khác ra, chọc vào lỗ nhỏ rồi xoắn theo hình vòng tròn, mãi đến khi đục được một lỗ thủng to bằng nắm đấm mới dừng lại.

- Chúc chị may mắn! – Tiểu Ngải lại lên tiếng.

Đường Kiến Tâm nhếch miệng cười khi nghe lời chúc của Tiểu Ngải, động tác của cô vẫn hết sức nhanh nhẹn, chỉ trong chớp lát đã mở được cửa sổ để đi vào tòa nhà.

7. Chương 7: Nhỡ Khiến Cô Bị Thương Thì Phải Làm Sao?

Bên trong tòa cao ốc ba mươi lăm tầng ở phía đối diện, có ba người đang đứng quan sát bên cửa sổ. Nếu không phải thỉnh thoảng có một vài tiếng động nhỏ vang lên thì không ai biết lại có người đang ở trong tòa nhà tối đen yên tĩnh thế này.

Lôi Khiếu Thiên mặc bộ vest tối màu, tay cầm chiếc ống nhòm chăm chú quan sát người vừa đột nhập vào tòa cao ốc kia, khóe miệng cong lên ý cười.

- Đại ca, đúng là không thể xem thường cô ấy!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng nhếch miệng cười, đôi mắt hết sức lạnh lùng. Cô gái này quả là ăn gan hùm mật gấu, thứ bọn họ nhìn trúng mà cũng dám đi ăn trộm, đúng là muốn chết rồi mà!

Ý cười bên môi Lôi Khiếu Thiên càng đậm hơn, những lời vừa rồi khiến anh thấy rất mát lòng mát dạ, người phụ nữ của anh đương nhiên là không thể xem thường rồi!

- Anh? Sao em thấy cô gái kia hơi là lạ thì phải? Hình như thấy quen quen?

Thẩm Dương Kỳ nhíu mày, ánh mắt đầy nghi ngờ, chăm chú nhìn bóng dáng kia!

Trong đầu anh ta hiện lên một thứ gì đó, anh ta khẳng định mình đã từng nhìn thấy cô gái kia ở đâu rồi, nhìn trông rất quen nhưng nghĩ mãi không ra.

- Quen? – Thượng Quan Kiệt Thiếu quay đầu khó hiểu nhìn người nào đó. Vốn người này không được đi theo nhưng cậu ta cứ như con chó Nhật bám riết không tha.

Thẩm Dương Kỳ búng tay cái “Tách”. Haha, rốt cuộc anh ta cũng nhớ ra rồi, không phải chính là cô gái hồi chiều đâm vào người anh ta sao?

- Đúng thế! Anh không phát hiện ra cô ấy chính là....

- Ngậm miệng vào, bắt đầu hành động đi!

Lôi Khiếu Thiên lạnh giọng cắt ngang cuộc nói chuyện của hai người. Khi thấy bóng dáng kia khuất dần ra khỏi tầm mắt mình, anh nhăn trán lại, trong lòng thấy hơi lo lắng...

Nếu đám ngu xuẩn kia không cẩn thận làm cô bị thương thì phải làm sao?

Tốt nhất là tự mình ra tay thì sẽ yên tâm hơn một chút...

- Đại ca?

- Anh?

Thượng Quan Kiệt Thiếu và Thẩm Kỳ Dương kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của Lôi Khiếu Thiên. Bọn họ hoàn toàn sững sờ, Lôi Khiếu Thiên muốn đích thân hành động ư?

Chỉ vì một cô gái?

Lôi Khiếu Thiên chẳng thèm quay đầu lại, bình tĩnh bước ra ngoài. Thượng Quan Kiệt Thiếu và Thẩm Kỳ Dương liếc nhìn nhau rồi cũng đuổi theo sau. Trong lúc đó, Thượng Quan Kiệt Thiếu đã ra lệnh bắt đầu hành động cho người của bọn họ ở tòa nhà bên kia, sau đó ba bóng người chỉ trong nháy mắt đã biến mất...

Bóng tối đen như mực lại bao trùm cả căn phòng. Nếu không phải trong bóng đêm vẫn còn lưu lại chút mùi hương thì không ai có thể biết được vừa rồi có người ở trong đây...

Đường Kiến Tâm ấn một nút xuống chiếc đồng hồ màu đen trên cổ tay, một tia sáng màu tím cực nhỏ lóe lên, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không thể phát hiện ra...

Đường Kiến Tâm đeo kính chuyên dụng vào, chiếc kính phản chiếu lại tia sáng màu tím kia. Khóe miệng cô nhếch lên, lách người tránh tia hồng ngoại đi về phía mục tiêu.

- Tiểu Ngải! Bọn họ ở tầng mấy?

- Chị nhanh tay lên đi, bọn họ làm việc cũng chậm chạp lắm, ít nhất... cũng phải ba phút nữa mới có thể tiến đến vị trí của chị! – Tiểu Ngải nhét miếng khoai tây chiên vào miệng, vừa nhai vừa nói, tiếng xồn xột vang lên truyền đến tai của Đường Kiến Tâm khiến cô phải bật cười.

- Nghĩ cách giữ chân bọn họ đi, cho chị thêm hai phút nữa! – Cô cũng muốn nhanh nhưng tia hồng ngoại dày đặc quá!

- Chị, không giữ chân được đâu, bọn họ đi tuần tra theo quy luật, một khi có một nhóm gặp vấn đề thì những nhóm khác sẽ phát hiện ra chuyện khác thường, chị cũng sẽ bị lộ ngay. Cho nên chị chỉ có thể nhân cơ hội lúc bọn họ đổi phiên cho nhau thôi...

Tiểu Ngải ngồi trong phòng điều khiển máy tính nhìn toàn bộ tình hình trong tòa cao ốc, khẽ nhíu mày. Cô tiếp tục lên tiếng: “Thời gian đổi phiên trực là năm giây. Chị, chị chỉ có năm giây thôi đấy!”

Đương nhiên nếu chị ấy muốn để lộ tung tích của bản thân, trực tiếp xử lý đám bảo vệ thì lại là chuyện khác...

Dù xét về bản lĩnh hay tài trí thì bọn họ cũng là những người được kính nể và sùng bái trong tổ chức Âm Hoàng.

Đường Kiến Tâm hơi chau mày lại, chỉ có năm giây? Tuy căn bản không cần thận trọng như vậy, trực tiếp xông lên xử lý đám bảo vệ là được nhưng cô chẳng thích dính vào phiền phức. Đúng, rất phiền phức!

Rõ ràng có thể giải quyết bằng cách nhẹ nhàng, không để lại dấu vết thì tại sao lại phải biến thành chuyện ồn ào huyên náo làm gì, có phải là tự làm khổ bản thân không?

- Rõ rồi. Chỉ cho chị con đường đi ngắn nhất! – Đường Kiến Tâm tránh khỏi tia hồng ngoại rồi lạnh nhạt ra lệnh.

- Chị, Tiểu Ngại cực kì đau lòng khi phải nói cho chị biết rằng, không có con đường ngắn nhất đâu. Đường nào cũng dài như nhau, hơn nữa đều được bố trí chướng ngại vật dày đặc.

8. Chương 8: Điểm Kỵ Của Đường Kiến Tâm

Đường Kiến Tâm cười lạnh, căn bản không hề để tâm đến mấy chướng ngại vật trên đường: “Con đường phía trước kia à?”

- Phía bên trái thang máy, cách chị khoảng mười lăm mét.

Đường Kiến Tâm nghe theo chỉ dẫn, đi về phía bên trái rồi nhìn ngó xung quanh. Cô nheo hai mắt lại, nhanh chóng tìm vị trí để nấp vào, yên lặng đợi người đến!

Một lúc sau, trong không gian vốn đang hết sức tĩnh lặng loáng thoáng vang lên tiếng nói chuyện.

- Này, người anh em! Có biết nhiệm vụ lần này của chúng ta là gì không?

- Không biết! Nhưng nghe nói là một vật cực kì đáng giá.

- Vật đáng giá ư? Là gì thế?

- Ôi, loại tôm tép như chúng ta làm sao mà biết được! Chúng ta chỉ cần ngoan ngoãn canh chừng cho tốt là được rồi.

- Cũng đúng!

- Thôi, không nói chuyện này nữa. Ở đây chán quá, lát nữa xong việc tìm chỗ nào làm vài chén đi.

- Được, được! Hôm qua tôi đi xem một vòng quanh ‘Thiên Thượng Nhân Gian’, mấy em ở chỗ đó em nào cũng ‘ngon lành’. Hơn nữa, da mấy em ấy trắng mịn non mềm, sờ vào sướng lắm!

- Thế á? Ôi, hôm nào tôi cũng phải đi thử mới được.

Ánh mắt Đường Kiến Tâm đầy chán ghét, cô ghét nhất là mấy cái loại đàn ông hám gái. Đợi khi hai người ẩn xuống chót an toàn trên thang máy, Đường Kiến Tâm nhanh gọn lách người ra phía sau họ, khoe miệng cong lên nụ cười lạnh rồi vỗ lên vai hai người. Hai người kia nghi hoặc quay người lại, tay phải Đường Kiến Tâm nhanh như tia chớp xoẹt qua cổ bọn họ...

Hai người kia trợn tròn mắt, không kịp thét lên tiếng nào đã ngã lăn ra đất, ánh mắt hoàn toàn kinh ngạc...

Đường Kiến Tâm thu con dao lại rồi đi vào thang máy, từ đầu đến cuối không thèm nhìn xuống hai người đang nằm trên mặt đất kia...

Loại người như vậy chết chẳng có gì đáng tiếc cả. Dù có chết đến một vạn lần cô cũng chẳng thèm thương tiếc, ai bảo bọn chúng chọc vào điểm cấm kỵ của cô.

- Đại ca, khả năng của cô gái này cũng giỏi thật, gọn gàng linh hoạt, chỉ một nhát đã lấy được mạng người khác!

Thật không hổ là sát thủ đệ nhất của tổ chức Âm Hoàng! Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn Đường Kiến Tâm rồi huyết sáo. Cô gái này cũng thật xinh đẹp! Trong lòng anh ta không ngừng nhảy nhót, nếu như anh ta có thể so chiêu với cô thì không biết ai thắng ai thua đây?

Nhất định anh ta sẽ phải thử một lần! Anh ta luôn luôn có thái độ kính trọng với những người có tài năng, dù là nam hay nữ...

- Dập tắt ngay cái ý nghĩ chết tiệt trong đầu cậu đi! – Lôi Khiếu Thiên khép hờ đôi mắt rét lạnh nhìn chằm chằm người nào đó – Lập tức đi tra xem ai đang khổng chế máy tính.

Thượng Quan Kiệt Thiếu cứng đờ cả người, mồ hôi lạnh túa ra ướt cả lưng. Ánh mắt của đại ca thật là đáng sợ, đây là điềm báo cho cơn thịnh nộ của ngài ấy.

- Vâng! – Thượng Quan Kiệt Thiếu đáp lời rồi nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt Lôi Khiếu Thiên. Nói ra thì đúng là chuyện hài, nhưng mà trái tim anh ta cũng mỏng manh lắm, không chịu nổi sức tàn phá của đại ca đâu!

Thẩm Dương Kỳ ở bên kia che miệng lại cười trộm. Đáng đời, ai bảo anh ta không đưa mình đi gặp anh Lương chứ! Hừ!

Lôi Khiếu Thiên liếc mắt về phía này, Thẩm Dương Kỳ lập tức khôi phục lại thái độ nghiêm chỉnh, tự động ngậm miệng lại, vẻ mặt hết sức cẩn thận...

Lôi Khiếu Thiên thu hồi ánh mắt, tiếp tục theo dõi hình ảnh trước mắt...

Khoe miệng Thẩm Dương Kỳ co giật. Vừa rồi ánh mắt của Lôi Khiếu Thiên cực kì lạnh lẽo, nhưng chỉ trong nháy mắt lại khôi phục lại như cũ khiến anh ta còn tưởng mình nhìn nhầm. Anh ta ngửa mặt lên trời thở dài, khi nào mới có thể đạt được đến trình độ như anh ấy đây?

Trên màn hình, thang máy dừng lại ở tầng bốn mươi hai. Tiếng “Ding” vang lên, Đường Kiến Tâm bước ra khỏi thang máy, đeo tai nghe vào...

- Tiểu Ngải, ở đây có bao nhiêu chướng ngại? – Đường Kiến Tâm đi đến trước cửa phòng triển lãm rồi dừng lại, nhanh chóng đeo kính chuyên dụng lên, ấn nút xuống trên đồng hồ trên tay...

- Mười hai... Chị, đây coi như là đang khiêu chiến với cực hạn của chị rồi!

Tiểu Ngải hết sức kinh ngạc nhìn chằm chằm vào những tia hồng ngoại được bố trí khắp nơi trong căn phòng. Cô há hốc mồm, có cần phải biến thái đến mức này không? Bố trí lăm đến vậy ư?

Cho dù là con muỗi muốn bay vào chắc cũng phải giơ tay xin hàng!

9. Chương 9: Bị Xâm Nhập Ngược Lại? Chết Thì Chết!

Mười hai à? Đường Kiến Tâm hơi nhíu mày lại, sự hứng thú trong mắt lóe lên rồi nhanh chóng biến mất. Cô thích nhất là những thử thách có độ khó cao, khiêu chiến bản năng của cô.

- Cho chị ba mươi giây! - Lời nói đầy cứng rắn.

- Được! Hãy chờ xem!

Đường Kiến Tâm bỏ tai nghe xuống, điều chỉnh tọa độ chính kính mắt, bắt đầu xem xét toàn bộ tình hình...

Năm giây sau, Đường Kiến Tâm hơi nhíu mày lại. Đây là lần đầu tiên cô bị làm khó như thế này, trong lòng vừa thấy bức mình nhưng khát vọng muốn chinh phục cũng theo đó mà càng tăng thêm.

- Chị, chị...

Đang lúc Đường Kiến Tâm nhíu mày, trong đầu như có gì đó lóe lên thì tai nghe mini trong tay cô truyền đến tiếng động. Đường Kiến Tâm đeo tai nghe lên, giọng nói lộn xộn của Tiểu Ngải truyền đến khiến cô giật mình. Cô cất giọng nói trong mà lạnh lùng truyền qua tai nghe:

- Nói đi!

- Chị, có người đang theo dõi chúng ta, bọn chúng đang xâm nhập vào hệ thống, chị mau rút lui đi!

Nét mặt của Tiểu Ngải lúc này hoàn toàn trắng xanh cả lại. Hệ thống này là do chính tay cô thiết kế, vô cùng hoàn hảo. Cho tới bây giờ thì chưa từng có một ai có thể xâm nhập vào hệ thống máy tính do cô tạo ra. Có thể nói cô là một người xuất sắc trong lĩnh vực này! Nhưng vừa rồi... có người lẳng lặng xâm nhập vào hệ thống của cô, nếu không phải cô rảnh rỗi thấy chán quá ngồi xem lại thì không biết hậu quả sẽ thế nào...

Nghĩ vậy, Tiểu Ngải rung mình một cái. Hiện tại tính mạng của chị đều nằm trong tay cô, chỉ lơ là một cái thôi thì kết quả...

Bọn chúng có thể may mắn xâm nhập vào hệ thống chẳng qua là do vừa rồi cô không tập trung tinh thần...

- Rút lui? – Làm gì có chuyện đó! Hai từ này không hề có trong từ điển của cô! Hơn nữa cô đã đứng ở ngay trước cửa rồi, chẳng nhẽ lại không vào?

- Đúng vậy, chị, giờ chị đi về phía bên phải đi, hướng đó khá an toàn. Ừm... chị có khoảng chừng hai phút!

Hai tay Tiểu Ngải không ngừng gõ lạch cạch trên bàn phím, phóng to hình ảnh toàn bộ tòa cao ốc để dễ dàng quan sát. Đôi mắt chăm chú xem xét toàn bộ tình hình rồi nhanh chóng đưa ra quyết định.

- Không được! – Đường Kiến Tâm nheo đôi mắt đang lóe lên tia nguy hiểm lại, từ trước tới nay chưa có nhiệm vụ nào mà cô lại thất bại. Tạm chưa xét đến danh hiệu sát thủ bậc nhất, nhiệm vụ lần này Ám Hoàng giao cho cô không phải giết người mà là... trộm đồ! Đúng, trộm đồ! Cô tuyệt đối không cho phép mình thất bại!

- Chị? – Tiểu Ngải cất cao giọng lộ rõ sự lo lắng. Sao cô lại có thể quên tính tình ương ngạnh của chị ấy chứ, giờ bảo chị ấy rút lui thì cũng chỉ vô ích mà thôi!

Nhưng người này có thể xâm nhập vào hệ thống của cô cho thấy không chỉ có chị đã bị phát hiện mà ngay cả cô cũng vậy! Không được, hai người tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì được!

Tiểu Ngải siết chặt tay lại, âm thầm cắn chặt răng: “Chị, lần này chúng ta gặp khó khăn, có khi lần sau lại gặp được cơ hội. Chị mau rút lui đi!”

- Tiểu Ngải, nói cho chị biết nhược điểm của bức tường này là ở đâu? – Đường Kiến Tâm trừng mắt nhìn những tia hồng ngoại đan xen nhau khắp căn phòng, cô thấy hơi thất vọng. Nếu không phải hiện tại không còn thời gian thì cô nhất định sẽ phải thử xem đồng “lá chắn” này sẽ ngăn cản cô như thế nào. Hừ!

- Chị, không còn thời gian nữa đâu, mau lên! – Tiểu Ngải kêu lên, cô không hề nói cho chị ấy biết toàn bộ người của đối phương đã áp sát chỗ chị ấy đứng, hơn nữa tất cả đều được trang bị những vũ khí tốt nhất.

Mặc dù cô không dám khẳng định chị ấy có phải là đối thủ của bọn chúng hay không, nhưng một người mà đấu với nhiều người như vậy, dù có thắng thì xác suất gặp nguy hiểm là rất cao, cô không muốn mạo hiểm!

- Ở đâu?

- Chị! – Tiểu Ngải muốn phát điên lên, cứ cái kiểu hỏi một đằng trả lời một nẻo chẳng liên quan thế này, cô thật sự chỉ muốn cầm cái gậy đập cho chị ấy mấy phát.

- Nói!

Tiểu Ngải nuốt nước bọt, nhìn hình ảnh trên màn hình máy tính, khoảng cách bọn chúng tiếp cận chị ấy ngày càng gần, sự lo lắng và hỗn loạn ngày càng hiện rõ trong mắt cô. Nhưng khi nhìn thấy sự quyết tâm trong ánh mắt Đường Kiến Tâm, Tiểu Ngải cắn chặt răng, thả lỏng cơ thể. Thôi được, chết thì chết!

10. Chương 10: Là Bọn Chúng!

- Ở chính giữa!

Tiểu Ngải vừa nói xong thì hai tay lại như múa trên bàn phím để đối phó với kẻ vừa xâm nhập. Vừa nghĩ đến việc mình là một người xuất sắc trong lĩnh vực máy tính mà lại để xảy ra tình trạng này, hừ, muốn chơi với cô à, vậy thì cô sẽ chơi đến cùng với người đó.

Đường Kiến Tâm nghe được lời chỉ dẫn của Tiểu Ngải liền lấy một miếng cao su ra. Cô dính chặt nó ở vị trí chính giữa của bức tường rồi trốn sang một góc.

Một tiếng “Ầm” vang lên, bức tường đã bị nổ tung!

Tiếng huýt sáo tán dương cũng theo đó vang lên, Thẩm Dương Kỳ vỗ tay: “Anh, đây hẳn là vũ khí mới nhất của chúng ta nhỉ?”

Lôi Khiếu Thiên không trả lời Thẩm Dương Kỳ mà vẫn chuyên tâm nhìn chăm chú vào hình ảnh trước mặt, trong đầu đang không ngừng tính toán thời gian.

Đường Kiến Tâm nhếch môi cười, thờ ơ nhìn những mẩu gạch vụn bừa bãi dưới đất. Ngay giữa bức tường xuất hiện một lỗ hổng nhỏ, vừa vặn để cô chui qua...

Sau khi chui vào được bên trong, đôi mắt sắc bén của Đường Kiến Tâm lướt nhanh qua từng góc chết của căn phòng rồi cất bước đi vào sâu hơn...

Căn phòng có diện tích không quá lớn, phong cách trang trí kiểu châu Âu, bên trong chỉ có mỗi một chiếc tủ trưng bày bằng kính màu vàng đặt ở chính giữa, ngoài ra không có thứ gì khác!

Đường Kiến Tâm dừng bước trước tủ trưng bày, đưa tay lên ấn một nút trên chiếc kính mắt, vật bên trong tủ kính liền hiện lên. Cô nhếch miệng cười nhạt...

Tốt lắm, hai “bé cưng” đều ở đây!

- Tiểu Ngải, bên kia thế nào rồi?

Đường Kiến Tâm cất kính đi, đeo tai nghe liên lạc với Tiểu Ngải. Có lẽ ở bên ngoài đã bố trí rất nhiều chướng ngại vật nên trong căn phòng này hoàn toàn không có gì hết, có thể dễ dàng mang viên “Dạ Chi Tâm” và “Dạ Đêm” ra ngoài.

Là do cô may mắn hay đối phương quá tự tin?

Giọng nói lo lắng của Tiểu Ngải vừa truyền đến bên tai thì Đường Kiến Tâm cảnh giác quay đầu lại, ngoài cửa vang lên tiếng động...

Hừ, tới cũng nhanh thật đấy!

- Anh? Tới lượt chúng ta xuất trận rồi nhỉ? – Thẩm Dương Kỳ thấy anh họ không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm vào cô gái trên màn hình thì có lòng tốt nhắc nhở một câu, dù sao bây giờ bọn họ xuất phát thì cũng phải mất một lúc mới đến được mục tiêu.

Anh ta cũng muốn anh họ xử lý chuyện nhanh nhanh một chút còn dẫn anh ta đi tìm A Lương...

- Vội gì chứ? – Lôi Khiếu Thiên không thèm nhìn anh ta, ánh mắt vẫn chăm chú vào màn hình trước mặt...

Đường Kiến Tâm quay đầu lại, nhanh chóng mở tủ kính trưng bày, lấy ra hai chiếc hộp nhỏ rồi cẩn thận cất kỹ đi. Cô áp tai xuống sàn nhà, hai mắt híp lại...

Những tiếng bước chân vững vàng như sấm vang lên bên tai cô...

- Chị, chị có hai phút, phía bên trái cầu thang khá an toàn, chị nhanh lên.

- Được rồi!

Hai phút với cô là quá đủ rồi. Cô từ từ mở mắt ra, đứng thẳng người lên, lỗ tai giật giật, tập trung tinh thần... trong đầu nhắm đếm...

Một, hai, ba,... năm mươi chín...

- Ở đây!

Trong nháy mắt, hơn mười người cầm đèn pin và súng lục xông vào phòng...

Đường Kiến Tâm mới đếm tới năm mươi chín mà đã bị một giọng nói cắt ngang. Cô mở to hai mắt ra, đôi mắt lóe sáng, khóe miệng nhếch lên nụ cười lạnh đầy khinh thường và kiêu ngạo...

- To gan, dám vào đây náo loạn!

Mười mấy họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào ngực Đường Kiến Tâm...

Đường Kiến Tâm chẳng muốn nói mấy lời thừa thãi với bọn họ, cô khom lưng với tay ra balo lấy hai khẩu súng lục k54 loại nhỏ ra đấu với đám người trước mặt. Từng bước chân nhanh gọn, vững vàng, cơ thể linh hoạt cùng với đôi mắt tinh tường, cô bắn phát nào trúng phát ấy, đối phương còn chưa kịp phản ứng thì đã bị thương...

Lôi Khiếu Thiên hơi thả lỏng người, trong mắt ngoài sự tán thưởng còn có chút lo lắng. Nhất là mỗi khi Đường Kiến Tâm nghiêng người tránh khỏi làn đạn của đối phương, trái tim anh cũng lên xuống theo từng động tác của cô, cứ thế cứ thế đập liên hồi...

11. Chương 11: Thời Gian Vừa Chuẩn

12. Chương 12: Lần Đầu Tiên Quyết Đấu

Khóe miệng Đường Kiến Tâm nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, cô hơi nghiêng người tránh khỏi viên đạn sượt qua.

- Mau....

- Cô ta chạy đến chỗ cầu thang rồi.

Những tiếng nói ồn ào vang lên, Đường Kiến Tâm giơ súng bắn vào chốt cửa rồi nhanh chóng lấy một miếng cao su ra, bóp mạnh rồi dính vào chỗ cửa sổ...

Ầm! Đường Kiến Tâm giơ tay lên che những mảnh vụn bắn tung tóe về phía mình, vừa định nhảy ra ngoài cửa sổ thì trước mắt đột nhiên tối sầm lại, một tia sáng chợt lóe lên. Đường Kiến Tâm nhảy bèn nghiêng người tránh được đòn công kích vừa rồi!

- Là anh?

Sau khi đứng vững lại, cô liền nhú mày nhìn người đàn ông trước mặt, ánh mắt lóe lên tia kinh ngạc rồi nhanh chóng biến mất, đôi mắt trở lại như cũ. Đơn giản là cô không hề để tâm đến anh ta... chỉ cười nhạt!

Hừ! Có gì buồn cười đâu chứ? Đột nhiên cô thấy một cảm giác tê dại đang lan ra từ chỗ thắt lưng, sắc mặt Đường Kiến Tâm trầm xuống. Chết tiệt! Không kịp rồi! Cô hồ hững liếc nhìn người đàn ông rồi xoay xoay cổ tay. Cũng vừa hay, nợ cũ nợ mới tính luôn một thể...

Lôi Khiếu Thiên nhếch miệng cười, ý cười trong mắt càng rõ nét hơn, đúng là một con mèo đang giương móng vuốt nhọn!

- Không ngờ cô cũng dịu dàng ít nói quá nhỉ! – Nhìn sắc mặt cô ngày càng trầm xuống, Lôi Khiếu Thiên mở miệng nói những lời mà anh chưa từng nói. Điều này cũng cần phải thay đổi, hơi một tý là đã bày ra vẻ mặt này rồi!

Thẩm Dương Kỳ hoàn toàn kinh ngạc nhìn chằm chằm bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, bước chân lảo đảo, người hơi nghiêng, suýt nữa thì ngã nhào.

Mấy người thuộc hạ phía sau cũng sửng sốt...

Người vừa rồi chính xác là đại ca của bọn họ sao? Không ngờ cô lại dịu dàng ít nói ư?

Mẹ kiếp, đây là ông anh họ quý hơn vàng của anh ta sao? Khốn thật, đại ca, đại ca đừng dọa người thế chứ?

Đường Kiến Tâm mím chặt môi lại! Người này cô mới chỉ gặp có hai lần, nghe anh ta nói đúng hai câu mà cô đã cảm thấy như lửa giận đang sôi sùng sục trong người rồi...

Cảm giác tê dại bên hông ngày càng mãnh liệt, Đường Kiến Tâm biết mình còn nán lại đây thì sẽ càng gặp nguy hiểm. Không chỉ có riêng cô mà quan trọng hơn là cả Tiểu Ngải nữa!

Tiểu Ngải, nếu Tiểu Ngải bị tìm ra, vậy thì... Đường Kiến Tâm càng hoảng hốt, ánh mắt nhìn mấy người đứng trước mặt lại càng thêm lạnh...

- Hừ, trong xã hội bây giờ, mấy đứa con gái dịu dàng ít nói đã sớm đầu thai sang kiếp khác rồi!

Dứt lời, cô cũng không thèm quan tâm gì nữa, hai tay nắm chặt lại tung nắm đấm về phía người đàn ông. Cô cũng không biết vì sao tự dưng lại nói ra câu đó, lúc này cô thật sự rất hối hận khi nói câu đó. Nhưng lời vừa tới miệng thì tự nhiên lại được thốt ra, có muốn đổi ý cũng chẳng kịp...

Lôi Khiếu Thiên nheo hai mắt lại, nhẹ nhàng tránh đòn của cô. Chiêu thức của cô cực kì nhanh và tàn nhẫn, vừa chuẩn xác lại mạnh mẽ, chỉ thủ chứ không tấn công.

- Vậy à?

Lôi Khiếu Thiên nắm chặt lấy tay phải của Đường Kiến Tâm, thầm ngăn chặn lại lực mạnh mẽ của cô. Đối phương chỉ dựa theo lực phản của anh ta rồi xoay tay lại, thành công thoát ra, lui về phía sau nửa bước...

13. Chương 13: Chị Dâu Tương Lai Của Cậu

- Tự tin quá nhỉ?

Đôi môi mỏng phun ra mấy từ, Lôi Khiếu Thiên liền xông lên, bàn tay nhanh như chớp muốn chụp lấy lưng Đường Kiến Tâm...

Đường Kiến Tâm thầm tính toán trong lòng rồi nhanh chóng tránh đòn tấn công của Lôi Khiếu Thiên từ sau lưng. Nhân lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng lại, cô bật người nhảy lên đứng trên tay vịn cầu thang rồi nhảy ra ngoài cửa sổ...

Lôi Khiếu Thiên hơi sững người. Khi anh thấy rõ động cơ của Đường Kiến Tâm thì nhanh chóng xông lên nhưng vẫn chậm một bước. Anh trừng mắt nhìn cô gái đang rơi tự do trong không trung kia, đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm.

Chết tiệt! Cô lại dám nhảy xuống! Cô có biết mình đang ở tầng mấy không? Hả? Khốn nạn, là tầng bốn mươi hai đó...

Đường Kiến Tâm khê nhếch miệng nhìn người nào đó đang cúi người đứng bên cửa sổ nhìn mình, ánh mắt đầy giễu cợt...

Muốn bắt cô ư, kiếp sau đi!

Cô chẹp chẹp miệng rồi đưa tay ra sau balo, bật dù lên. Chiếc dù được mở ra đưa Đường Kiến Tâm bay đi...

Lôi Khiếu Thiên chưa bao giờ biết đến cảm giác khi trái tim đập thành thịch là như thế nào, nhưng rốt cuộc hôm nay anh cũng cảm nhận được thế nào gọi là sợ hãi, nhất là khi nhìn cô nhảy xuống dưới...

- Anh?

- Đại ca?

Thẩm Dương Kỳ cuống quýt kéo Lôi Khiếu Thiên lại, sợ anh ấy cũng “nghĩ quẩn” mà nhảy xuống giống cô gái không bình thường kia. Đừng đùa thể chứ, nếu anh ấy xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn thì anh ta về nhà sẽ bị ngũ mã phanh thây mất!

Lôi Khiếu Thiên nhìn chằm chằm vào đôi môi đỏ đang nhếch lên của cô, đôi mắt ngày càng thắm lại.

Anh là một bại tướng rồi!

Ừm, được lắm, lần đầu tiên dám có người mắng anh là một bại tướng, mà người này lại còn là cô nữa! Cảm giác này, mẹ nó, cực kì khó chịu!

Anh quay người lại, giật lấy chiếc điện thoại di động từ một thuộc hạ rồi ra lệnh, giọng nói đầy lạnh lẽo...

- Đến tập đoàn Hồng Tân... Không được để cô ấy bị thương!

Mời các bạn đón xem tập mới nhất trên Doc truyen..o.r.,g..

- ... – Thượng Quan Kiệt Thiếu hơi sững lại liền bị đối phương đâm một cú vào mặt. Cảm giác đau đớn trên trán kéo anh ta trở về hiện thực, nghĩ đến mệnh lệnh vừa rồi của đại ca, anh ta rên lên một tiếng rồi nhanh chóng đuổi theo mục tiêu...

Vút! Lôi Khiếu Thiên vút điện thoại ra phía sau rồi bước nhanh về phía thang máy. Một thuộc hạ giật mình không bắt kịp, Thẩm Dương Kỳ đưa tay sờ lên mũi rồi nhanh chóng bắt lấy chiếc điện thoại.

Anh ấy đúng là khó phục vụ thật! Nhưng mà chuyện lần này khiến anh ta được mở mang tầm mắt. Nếu như bình thường thì anh họ của anh ta sẽ chẳng bao giờ vì mấy chuyện cỏn con mà tự ra tay thế này. Nhưng hôm nay anh ấy không những tự “xuất trận” mà ngạc nhiên hơn cả là lời nói và hành động của anh ấy...

Cho dù anh ta có ngốc nghếch, chậm chạp đến mức nào đi nữa thì cũng biết phụ nữ với người anh họ của mình chỉ là điều tầm thường, nhưng mà lần này thì đối đãi quá khác biệt rồi.

Chuyện này tuyệt đối chưa từng xảy ra bao giờ!

- Anh? Cô ấy là...? – Rốt cuộc sau mấy lần tặc lưỡi nhìn chằm chằm bóng lưng của Lôi Khiếu Thiên, anh ta cũng không nén được sự tò mò trong lòng. Thẩm Dương Kỳ xác định chết thì chết nhưng không thể không mở miệng hỏi, nếu không trong lòng thấy rất ngứa ngáy, không phải là tự làm khổ chính mình à?

Trong thang máy, Lôi Khiếu Thiên nhìn chằm chằm vào từng con số đang chậm chạp thay đổi. Hôm nào phải đập cái thang máy này ra mới được, làm ăn gì mà chậm quá mức!

- Chị dâu tương lai của cậu!

Đúng lúc Thẩm Dương Kỳ đang cảm thấy không khí trong thang máy ngày càng loãng, ngày càng quỷ dị, anh ta thậm chí còn cho rằng mình sẽ chết trong thang máy vì thiếu dưỡng khí thì đột nhiên vang lên bên tai sáu chữ khiến Thẩm Dương Kỳ như bị sét đánh trúng...

Chị dâu tương lai của cậu! Chị dâu tương lai của cậu!

Làm ơn đi mà, ông anh họ của anh ta đã “tu thành chính quả” bản lĩnh giết người không cần động dao rồi à? Mẹ kiếp, anh ta đâu phải cáo chín đuôi, có nhiều mạng như thế để cho anh ấy dọa dẫm.

Tự dưng anh ấy lại phun ra mấy từ chị dâu gì đó, lại còn là... một kẻ trộm nữa! Trời ơi, thần sấm ở đâu rồi, hãy đập mấy phát vào đầu anh ta đi!

Cả một tòa nhà được phen náo động chỉ vì một cô gái vừa mới nhảy từ tầng bốn mươi hai xuống ư? Anh ta thật sự muốn phát điên luôn rồi...

14. Chương 14: Đâm Đầu Vào Chỗ Chết!!!

Phía trên cửa chính của tập đoàn Hồng Tân có một đài phun nước nhỏ, thấp thoáng trên cao là bóng dáng của một cô gái chỉ như một chấm đen nhỏ trên bầu trời. Hình ảnh cô gái lượn dù ngày càng rõ nét. Đường Kiến Tâm đặt chân lên đài phun nước rồi trượt người xuống dưới.

- Chị, ở đây!

Đường Kiến Tâm còn chưa tiếp đất thì một chiếc Ferrari đã đổ xích ngay trước cửa tập đoàn Hồng Tân. Tiểu Ngải nghiêng người mở cửa xe, gọi Đường Kiến Tâm.

Hai tay Đường Kiến Tâm đặt lên balo, ấn xuống một nút để thu chiếc dù lại. Chiếc dù xẹp xuống khiến cả người cô như mất trọng lượng. Khi chạm đất, một chân cô quỵ xuống, tay phải chống xuống đất đỡ cả người. Cô ngẩng đầu lên, đôi mắt sắc bén nhìn xung quanh rồi nhanh chóng đứng dậy, chạy về phía chiếc xe Ferrari như một con báo!

“Vù” một tiếng, Đường Kiến Tâm lao vào trong xe. Cô còn chưa kịp ngồi yên vị thì chiếc xe đã lao như bay, ẩn mình trong ánh sáng lấp lánh của ánh đèn neon dưới trời đêm.

Thượng Quan Kiệt thiếu vài bước chân dài chạy lại, trừng mắt nhìn làn khói xe. Anh ta bức mình đá chân vào không trung rồi nhanh chóng ngồi vào một chiếc xe.

- Đuổi theo!

Cô gái chết tiệt! Nếu không phải vì một đám của cô gái kia thì anh ta nhất định sẽ không trở mắt nhìn bọn họ biến mất ngay trước mắt mình như thế!

Hừ, tốt nhất đừng để anh ta gặp lại cô gái ấy. Nếu còn gặp lại, nhất định anh ta sẽ cho cô một bài học nhớ đời, nếu không anh ta sẽ không mang họ Thượng Quan nữa! Mẹ nó chứ!

- Chị, lấy được rồi à?

Tiểu Ngải đạp mạnh chân ga, phóng xe với tốc độ nhanh nhất. Cô đánh mạnh tay lái, chiếc xe luôn lách lao đi trên đường Khang Kiều như một con rắn linh hoạt, nhìn từ trên cao xuống trông rất đẹp mắt!

Đường Kiến Tâm nhếch miệng lên, giữ chặt chiếc balo, tâm trạng đang rất tốt: “Đương nhiên rồi!”. Nhất là khi nghĩ đến lúc mình nhảy từ trên tầng cao xuống, ý cười trên môi cô càng rõ hơn.

Nghĩ đến gương mặt khó coi của người đàn ông kia, cô thấy càng thích thú hơn!

- Ôi, chị, chị đúng là thần tượng của em! Em phát hiện mình ngày càng sùng bái chị hơn rồi đấy! – Chỉ trong vòng có mười giây ngắn ngủi, không những càn quét khắp cả tòa nhà mà còn nhảy từ trên tầng bốn mươi xuống, đến cả mí mắt cũng không thêm động đậy, đến lúc nào cô mới có thể lợi hại bằng một nửa chị ấy đây? Tiểu Ngải thật sự hâm mộ, rất muốn được như vậy!

Đường Kiến Tâm cười tươi, vỗ nhẹ lên đầu Tiểu Ngải: “Tiểu Ngải, em đã rất lợi hại rồi mà!”. Sở trường của hai người vốn rất khác biệt. Cô thì chẳng khác nào một đứa mù mờ máy tính, còn Tiểu Ngải thì phải gọi là siêu cao thủ trong lĩnh vực đó.

Trước kia mỗi lần thực hiện nhiệm vụ, cô đều chỉ hành động một mình, dù nhiệm vụ có nhiều nguy hiểm đến mức nào. Nhưng lần này phải hợp tác với Tiểu Ngải, có thể thấy nhiệm vụ không hề đơn giản...

- Dĩ nhiên là vậy rồi, nhưng mà Tiểu Ngải vẫn hâm mộ chị nhất! – Tiểu Ngải bĩu môi đầy kiêu ngạo trước lời khen của Đường Kiến Tâm nhưng vẫn không quên nói ra sự quyết tâm của mình. Cô biết trong tổ chức, chỉ có chị ấy là...

Nghĩ đến điều này, nét mặt của Tiểu Ngải chợt cứng đờ lại, đôi mắt cũng sụp xuống, tràn ngập sự mất mát...

Tại sao lại không thể yêu thương hỗ trợ lẫn nhau?

Đường Kiến Tâm buồn cười lắc đầu. Cô thu tay về, hai mắt nhú lại, còn chưa kịp an ủi tâm tình thay đổi của Tiểu Ngải thì đã khôi phục lại giọng nói lạnh lùng vốn có.

- Tiểu Ngải, cắt đuôi đi.

Tiểu Ngải sững sốt rồi lập tức hoàn hồn. Cô vội vàng ổn định tâm trạng, qua gương chiếu hậu có thể nhìn ra sự khinh thường trong ánh mắt cô, sau đó cô nở nụ cười chế giễu.

- Đúng là hành động liều lĩnh.

Đường Kiến Tâm bật cười ha ha, cô chưa bao giờ thấy nét mặt này của một Tiểu Ngải vốn luôn đáng yêu cả. Nhưng quả thật là trông rất buồn cười, điều này khiến tâm trạng của cô cực kì tốt, hôm nay thị giác được hưởng thụ quá nhiều rồi.

Tiểu Ngải bất mãn trừng mắt nhìn người nào đó đang cười quá trớn: “Chị, em nói sai à?”. Dù gì cô cũng được mệnh danh là Âm Mị - tay đua xuất thần đẳng cấp thế giới, muốn cắt đuôi “đám râu ria” chẳng phải là chuyện dễ như bỡn sao? Chẳng phải đối phương đang tự đâm đầu vào chỗ chết à? Hừ! Còn dám cười cô nữa, Tiểu Ngải mếu máo!

Đường Kiến Tâm ghen hòng! Không xong rồi, cô công chúa nhỏ mắt hừng ròi! Cô không cười nữa, vì tâm trạng vừa rồi tốt quá nên không khống chế được bản thân. Chỉ trong nháy mắt, Đường Kiến Tâm như biến thành một con lợn sắp bị chọc tiết, vội vàng gặt đầu lia lịa đồng tình!

Đúng, quá đồng tình ý chứ! Ngoài là thiên tài trong lĩnh vực vi tính, Tiểu Ngải còn là một tay đua xe thứ thiệt. Có điều, huhu, bắt cô nhìn cười thực sự khó cho cô quá!

15. Chương 15: Tay Đua Xuất Thần - Âm Mị!

Vù! Chiếc xe màu đỏ rực lao đi vun vút, dễ dàng vượt qua các chiếc xe phía trước! Chiếc xe đuổi theo phía sau vẫn không từ bỏ! Hai chiếc xe một đỏ một trắng truy đuổi nhau trên đường Khang Kiêu trông cực kì hoành tráng, cực kì bắt mắt!

Tiểu Ngải nhếch miệng, dường như đã gặp được đối thủ nên tâm trạng cũng phấn chấn hơn, trong lòng ngực như có gì đó rộn rạo: “Chị, chị còn nhớ lần thi đấu trước không?”

Đường Kiến Tâm quay đầu mỉm cười, gật đầu: “Đương nhiên!”. Màn biểu diễn đặc sắc như vậy sao cô có thể quên được chứ. Lần trước Tiểu Ngải tham gia giải đua xe lớn, giành được giải nhất. Chiếc xe đang phóng như bay trên đường đua theo quỹ đạo từ phía xa rồi đột nhiên cả xe nhảy chồm lên, dừng lại ngay trước vạch đích. Khi cô theo dõi trận đấu, hình ảnh mạo hiểm kích thích kia thiếu chút nữa đã dọa chết cô!

- Chị có muốn tự mình cảm nhận không?

- Hả? Ở đây á?

- Sợ à?

- Chuyện đùa! – Đường Kiến Tâm hừ lạnh, cô thì sợ gì chứ, hiện giờ tốc độ của xe so với lúc ở giải đua kia còn thua xa.

Cô cảm thấy chiếc xe đang lao trên đường như lướt đi rất nhẹ nhàng! Nhưng đợi đến lúc cô biết thế nào là “tự mình cảm nhận” thì dường như ruột gan đã lộn tùng phèo lên cả rồi!

- Ok, chờ xem! – Tiểu Ngải liếc mắt qua gương chiếu hậu nhìn chiếc xe phía sau, cô thò tay trái ra ngoài, giơ ngón giữa lên khiêu khích! Sau đó cô đạp mạnh chân phanh, lớp xe ma sát với mặt đường tạo nên âm thanh cực kì quái đản. Sau khi lao đi theo quán tính được một đoạn thì chiếc xe dừng hẳn lại, Tiểu Ngải lại đạp mạnh chân ga, chiếc xe như nhảy chồm chồm “bay” thẳng về phía trước...

Mặt Thượng Quan Kiệt Thiếu đã đen đến mức không thể đen hơn. Khi thấy hành động khiêu khích, sỉ nhục như vậy, anh ta thở phì phò.

- Chó chết!

Chết tiệt, còn dám khinh thường anh ta cơ à? Từ bé đến giờ Kiệt Thiếu anh chưa bao giờ bị người khác khinh bỉ đến mức trắng trợn như vậy. Đối phương vẫn chỉ là một cô nhóc, láo thật, nếu anh ta mà đang cầm lái thì sẽ cho cô nhóc kia biết thế nào là cao thủ đấu nhau! Hừ!

- Đi nhanh lên, chặn xe kia lại!

Về mặt người đàn em đang lái xe cũng rất khó coi. Kỹ thuật lái xe của bọn họ tuy không thể gọi là hàng đầu nhưng cũng đã trải qua huấn luyện đặc biệt, nếu muốn truy đuổi một chiếc xe khác thì quá dư sức!

Nhưng mà hôm nay... Người đàn em lái xe thấy chiếc xe phía trước lao đi thần tốc, chiếc xe ấy giờ chỉ như một đốm nhỏ ở phía trước thì trán bắt đầu túa mồ hôi!

Thật sự là gặp đối thủ rồi!

- Vâng, anh Kiệt! – Anh ta đạp mạnh chân ga. Ngồi cùng xe với Thượng Quan Kiệt Thiếu đang tản ra khí lạnh, người đàn em chỉ có thể run rẩy đề mạnh lên chân ga, toàn thân căng cứng, không dám thả lỏng.

- Đại ca, hiện tại họ đang ở phía nam đường Khang Kiêu. Đến giao lộ sẽ sang đường Tuyền Hạ!

- Vâng! Là đường cụt!

- Rồi!

- ...

Thượng Quan Kiệt Thiếu cúp điện thoại, mở máy liên lạc trên xe ra rồi ra lệnh.

- Ellen, cậu mau chặn trước đường Tuyền Hạ. Powell, xuất phát từ phía bên phải chỗ giao lộ ở đường Khang Kiêu; những chiếc xe khác tiếp tục đuổi theo, dồn chiếc xe kia vào đường Phú Ninh.

- Rồi!

Đôi mắt rét lạnh của Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn chằm chằm vào chiếc xe Ferrari đỏ rực phía trước. Thời khắc nguy hiểm lại chính là cơ hội! Lần này xem mấy người chạy được đi đâu!

Nhưng mà Thượng Quan Kiệt Thiếu không thể ngờ rằng kỹ thuật lái xe của đối phương đã đạt đến mức thuần thực, có thể gọi là tuyệt đỉnh... Đến nỗi về sau, mỗi khi nhớ lại cảnh mạo hiểm kịch thích như hôm nay, anh ta chỉ có thể lú lẫm vào nhau, những hình ảnh trong đầu hiện ra rõ mồn một, lúc đó anh ta mới hiểu được thế nào là... tay đua xuất thần thực sự!

Cũng chính kỹ thuật điều luyện đến mức quỷ quái đó đã nhiều lần cứu anh ta trong lúc nguy nan, giúp anh ta giữ lại được tính mạng quý giá của mình.

- Á... – Cả người Đường Kiến Tâm theo quán tính hết nghiêng trái rồi lại nghiêng phải. Cô nắm chặt lấy tay nắm trên xe, cố gắng ổn định cơ thể, giọng nói run run, hỗn hển – Tiểu Ngải, chị em chỉ có một cái mạng thôi đấy!

Mẹ ơi! Tốc độ kích thích đến mức liều chết thế này, có chết cô cũng không tưởng tượng ra nổi! Cô nhiều tuổi rồi, trái tim yếu ớt sao chịu nổi sự giằng vò của cô bé này chứ!

Tuy tình huống hiện giờ rất đặc biệt, đúng là phải chạy trốn chết, nhưng mà không thể cho cô chút thời gian để bình tĩnh lại được à?

Tiểu Ngải cười khanh khách!

- Chị, sao lại trở nên nhát gan thế...

16. Chương 16: Rút Lui Cho Cố Ấy Đi.

Nếu không phải đang ngồi trên xe thì lúc này Đường Kiến Tâm thật sự rất muốn dậm chân xuống đất, sao dám nói cô nhát gan chứ? Con bé đang lên mặt với cô đấy à?

- Đẳng cấp của chị em là mãi mãi nhé, có chỗ nào giống người nhát gan đâu chứ!

- Vâng, vâng! – Tiểu Ngải khống chế tốc độ xe, nhìn giao lộ phía trước mặt rồi nhếch mép cười. Thấy hai chiếc xe đang phóng đến từ phía ngược chiều, Tiểu Ngải đánh tay lái rồi lên tiếng:

- Chị, ngồi chắc vào nhé!

Trái tim Đường Kiến Tâm như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực, các ngón tay đang nắm chặt lại bắt đầu trở nên trắng xanh. Cô dán chặt lưng vào ghế phụ, vẻ mặt tuy lạnh lẽo nhưng lại trắng bệch.

Chiếc xe đỏ rục nghiêng sang một bên để lách qua khe hở giữa hai chiếc xe đang phóng đến, một bên bánh xe được nâng lên cao, không chạm xuống mặt đường. Ba chiếc xe nhanh chóng lướt qua nhau...

Hai chiếc xe kia bị va chạm với chiếc xe đỏ rục nên buộc lòng phải đánh tay lái tách ra...

- Ôi! – Chờ khi bốn bánh xe chạm đất an toàn, Đường Kiến Tâm vỗ vỗ lên ngực – Tiểu Ngải, em có cần phải liều mạng như vậy không? – Vừa rồi cô còn cho rằng mình bị đá bay lên trời rồi chứ! Mẹ ơi, cái kiểu cả xe nghiêng sang một bên rồi sượt qua hai chiếc xe khác đang phóng ngược chiều chắc cô chỉ mới được nhìn thấy trong phim của Hollywood thôi!

- Chị muốn dang hai ‘viên đá’ kia cho đối phương à? – Tiểu Ngải khẽ cười rồi nháy mắt một cái. Khi ánh mắt cô nhìn phía ngã rẽ phía trước lại xuất hiện hai chiếc xe khác thì khóe miệng lại nhếch lên...

Tới đúng lúc đó...

- Hả? – Đường Kiến Tâm nuốt nước miếng – Chị đi ngủ đây, khi nào đến nơi thì gọi chị dậy!

- Ngủ đi!

Đường Kiến Tâm biết điều nhắm chặt mắt lại! Được rồi, nếu bị mấy cảnh kích thích như vừa rồi đập vào mắt lần nữa thì thà rằng cô nhắm mắt làm ngơ còn tốt hơn!

Sau khi nhìn thấy hai chiếc xe kia, Tiểu Ngải nheo mắt lại, thấy khoảng cách đang ngày càng gần thì liền nở nụ cười lạnh. Cô đột nhiên nhấn mạnh chân ga, tăng tốc đến mức cao nhất, hai tay gần như thả lỏng, chính diện nghênh đón hai chiếc xe kia...

Ánh mắt cô lóe lên tia lạnh lẽo rồi nhanh chóng biến mất! Từ trước đến nay Tiểu Ngải vốn không phải là người có lòng dạ độc ác, điều kiện tiên quyết của cô là tất cả phải được bình an vô sự. Nhưng tình hình hiện tại thì sẽ thế nào đây?

Hừ! Đợi kết quả là biết ngay!

- Anh Kiệt, thất bại rồi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn chăm chăm vào hình ảnh trên màn hình phía trước. Anh ta đương nhiên cũng thấy chiếc xe kia đã tránh thoát khỏi mấy chiếc xe do anh phái đến để ngăn cản. Trong đôi mắt anh ta ngoài sự phẫn nộ còn có chút tán thưởng.

Một cô gái xinh đẹp lại có thể lái xe đạt đến trình độ như vậy thật khiến anh ta được mở mang tầm mắt. Nhưng anh ta không quên cô gái đó đã làm gì với mình trước đó.

Cảm giác tức tối lan tràn khắp lồng ngực, anh ta thâm thê trong lòng rằng nhất định sẽ phải truy bắt cô đến cùng!

- Rút lui đã, chờ ở đường Phú Ninh!

- Rõ!

Thượng Quan Kiệt Thiếu khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt hiểm ác nhìn chăm chăm đốm đỏ trên màn hình: “Đuổi theo!”

Hai tiếng này vừa vang lên, người đàn em đang lái xe tủa mồ hôi lạnh ròng ròng. Anh ta thâm nhẩm tính khoảng cách giữa hai chiếc xe rồi lại nhìn về dòng xe cộ nườm nượp đang chạy băng băng trên đường cao tốc, trái tim anh ta như rơi thẳng xuống vực thẳm!

- Vâng!

Lôi Khiếu Thiên cũng ngồi trong một chiếc xe khác. Chiếc xe chạy thẳng đường Tuyền Hạ, đang đi về phía đường Phú Ninh. Khi nhìn thấy màn biểu diễn đặc sắc vừa rồi, ánh mắt anh trầm xuống, quyết đoán ra lệnh.

- A Kiệt, ra lệnh cho đàn em lui về đi, đừng chặn ở đường Tuyền Hạ nữa. Toàn bộ lực lượng cứ thuận theo hướng chiếc xe đó mà đuổi theo, bao vây từ hai phía!

Lôi Khiếu Thiên vừa nói xong thì Thẩm Dương Kỳ chợt giơ hai tay lên ngăn lại, khó hiểu hỏi: “Anh? Sao lại thế?”. Nếu cứ thuận theo đường chiếc xe kia đang chạy thì làm sao dẫn bọn họ đến đường Phú Ninh được? Nếu muốn tới đường Phú Ninh thì nhất định phải đi qua đường Tuyền Hạ mà?

Không phải là... anh ấy muốn thả bọn họ đấy chứ? Mặc dù anh ta vẫn chẳng hiểu tại sao cô gái ngồi trên chiếc xe kia lại có thể trở thành chị dâu tương lai của anh ta được.

Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng sửng sốt, lập tức hỏi lại: “Đại ca? Nếu vậy thì chẳng phải là...?”. Để cho cô ấy thoát được à? Chỉ cần đi hết đường Tuyền Hạ rồi đi dọc theo đường Khang Kiêu thì sẽ đến được chỗ ngã ba giao lộ. Đến lúc đó thì muốn ngăn lại cũng chẳng phải chuyện dễ dàng...

- Cứ làm theo như vậy đi!

Giọng nói lạnh lẽo, chắc nịch vang lên ngắt sự nghi ngại của đối phương. Mệnh lệnh của Lôi Khiếu Thiên anh từ lúc nào lại không còn uy nghiêm nữa rồi hả? Hừm!

17. Chương 17: Trò Chơi Bắt Đầu

Lôi Khiếu Thiên nheo mắt lại nhìn chăm chăm đốm đỏ trên màn hình. Vừa nghĩ đến sự nghi ngờ của A Kiệt, anh liền hừ lạnh một tiếng. Cậu ta cho rằng anh muốn thả cô đi sao? Đúng là nực cười!

Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn chăm chăm vào hai chiếc xe vốn đang phóng ngược chiều lại đột nhiên chuyển thành đi cùng chiều với cô. Tại chỗ rẽ ở đường Tuyền Hạ, cô đạp mạnh chân ga, nhanh chóng vọt lên...

Hai chiếc xe ở bên cạnh không chịu được áp lực vừa rồi nên bị mất tay lái... Người lái xe nhanh chóng đánh tay lái, rẽ vào đường Tuyền Hạ...

Thượng Quan Kiệt Thiếu há hốc mồm: “Chuyện này, chuyện này là sao đây?”. Đầu óc cô gái đó có vấn đề gì không vậy? Sao thiên đường mở lối thì không vào mà lại đâm đầu xuống địa ngục vậy?

Chặn ở đường Khang Kiêu, mở lối đường Tuyền Hạ để cô đi thì cô không đi. Đến lúc chặn ở đường Tuyền Hạ, mở đường Khang Kiêu cho cô chạy thì cô lại cứ lao thẳng vào đường Tuyền Hạ...

Có phải cô bị bệnh gì không?

- Đuổi theo, mau chóng chặn chiếc xe đó lại ở đoạn giữa đường Tuyền Hạ!

Thượng Quan Kiệt Thiếu còn chưa kịp hoàn hồn thì mệnh lệnh thứ hai của Lôi Khiếu Thiên lại truyền đến. Lần này anh ta không dám thắc mắc gì nữa, vội vàng tuân theo.

Cuối cùng anh ta cũng biết tại sao đại ca lại ra lệnh như vậy. Tài nhìn ra suy nghĩ người khác của đại ca cực kì chuẩn xác, chỉ cần nhìn kỹ thuật lái xe của đối phương một lần là biết ngay cô định làm gì...

May mà vừa rồi anh ta không tự ý làm trái lệnh... nếu không thì hậu quả không biết sẽ thế nào...

- Vâng!

Tâm nhi, em ngoan ngoãn chịu bị bắt đi! Lôi Khiếu Thiên nhìn chăm chú vào điểm đỏ trên màn hình. Anh thấy chiếc xe đỏ rực bay vọt qua hai chiếc xe khác rồi vũng vàng tiếp đất, lao thẳng về phía trước... thì về mặt vẫn hết sức thanh thoi như đang chờ xem trò vui!

Ở đoạn giữa đường Tuyền Hạ, Tiểu Ngải nhanh chóng phanh gấp xe lại. Khi cô đạp mạnh chân phanh, Đường Kiến Tâm mở to đôi mắt, nhìn chằm chằm chiếc xe phía trước mặt rồi quay đầu nhìn Tiểu Ngải, hai tay ôm trước ngực!

- Sao rồi? Lại gặp vấn đề à?

- Xì, chị... - Tiểu Ngải quay đầu, nháy mắt cười - Làm gì có chuyện đó, em chỉ muốn gọi chị dậy thôi mà! - Trò vui sắp diễn ra mà không có khán giả xem thì thật đáng tiếc!

- Được, vậy cho chị chứng kiến kỳ tích đi! Chị rất mong chờ đấy!

- Được, trò chơi bắt đầu! - Tiểu Ngải mỉm cười đầy ngọt ngào, mười ngón tay gõ gõ lên vô lăng. Cô đặc ý nhìn Đường Kiến Tâm rồi khởi động xe, nhanh chóng quay tay lái, lùi xe lại để tiếp cận chiếc xe kia ở hướng 0 giờ. Ngay sau đó, cô đạp mạnh chân ga, thân xe nghiêng đi, lao vọt lên dải phân cách trên đường. Chiếc xe đỏ rực như trượt đi, khi chuẩn bị tiếp đất thì bánh xe đạp mạnh xuống đuôi xe của đối phương. Sau đó cô đánh mạnh tay lái về phía bên trái...

Xe của đối phương do không chịu nổi cú va chạm nên cả chiếc xe bị văng ra xa. Chiếc xe Ferrari đỏ rực sau khi tiếp đất thì xoay tròn chín mươi độ rồi dừng lại, tạo ra một góc vuông với chiếc xe của đối phương. Trong xe là ánh mắt ngạo mạn, khinh miệt của Tiểu Ngải và đôi mắt háo hức đầy tán thưởng khi xem trò vui của Đường Kiến Tâm...

- Chắc, chắc, thật tiếc quá, bị đạp mạnh như vậy thì mất bao nhiêu tiền để sửa đây?

Tiểu Ngải hơi đau lòng cho con xe Bentley số lượng hạn chế kia! Cô vốn là người yêu quý xe mà!

Đường Kiến Tâm lắc đầu, nếu không phải cô ở cùng phe với Tiểu Ngải thì chắc đã bị cô bé này làm cho ghen chết rồi! Giờ mà lại đi quan tâm đến tiền bạc ư?

Thẩm Dương Kỳ huyết sáo, vỗ tay: "Quá tuyệt!". Không thể không thừa nhận kỹ thuật lái xe của cô gái này khiến người khác không thể sánh kịp. Một màn đặc sắc kích thích như vậy khiến anh ta hoàn toàn phải ngả mũ bái phục.

Lôi Khiếu Thiên vẫn ngồi yên, ánh mắt lóe lên tia tán thưởng, trong lòng cũng thầm tính toán, nếu anh chiêu mộ được người tài giỏi như vậy thì...

- A Kỳ, rẽ vào đường Phú Ninh!

- Vâng - "Vù" một tiếng, chiếc xe rẽ vào một con đường nhỏ...

Mặt Thượng Quan Kiệt Thiếu đen đến mức không thể đen hơn. Anh ta đã phá tất cả những cao thủ lái xe ra "xuất trận", bọn họ đều là những người hạng nhất, hạng nhì của Ngục Thiên Minh. Vậy mà lại bị cô gái

kia dễ dàng vượt mặt như thế, chỉ va chạm chút thôi mà cả xe văng đi mấy mét như vậy... Càng nghĩ càng thấy tức giận, lại còn về mặt khinh thường kia nữa chứ! Sự cười nhạo của cô chính là đang sỉ nhục anh ta! Cô gái đáng ghét, có bản lĩnh thì đứng để anh ta tóm được!

18. Chương 18: Đó Là Một Trò Chơi

- Ellen, Powell, hai người lui về phía sau đi! – Lần này anh ta muốn đích thân ra tay. Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn chăm chăm xe của Tiểu Ngải, phần nộ đến cực điểm.

- Anh Kiệt? Đại ca ra lệnh không được lui về! – Phải buộc chiếc xe kia đi về đường Phú Ninh.

- Chết tiệt! – Đại ca có ý gì vậy? Thượng Quan Kiệt Thiếu tức đến mức gần như phát điên lên, không đoán ra được suy nghĩ của Lôi Khiếu Thiên. Nhìn chiếc xe màu đỏ rực vừa kiêu ngạo vừa ngang ngược rời đi khỏi tầm mắt mình, anh ta cực kì khó chịu. Nếu lúc này có A Lương ở đây thì tốt!

Cậu ta sẽ đoán được ý đồ của đại ca.

Reng, reng...

Thượng Quan Kiệt Thiếu còn đang bốc hỏa thì trong không gian nhỏ hẹp lại vang lên một hồi chuông điện thoại cực kì vô duyên. Người đàn em đang lái xe ngồi im không dám nhúc nhích, sợ mình mà động dấy thì sẽ khiến người nào đó ngồi bên cạnh bộc phát...

Thượng Quan Kiệt Thiếu lấy điện thoại ra, không thèm nhìn xem ai gọi, hét lên: “Mẹ kiếp, có việc gì nói mau!”. Khốn nạn thật, một lũ ăn hại để ột cô gái qua mặt như thế. Có câu nuôi binh nghìn ngày, dụng binh trong một chớp, vậy mà ngay lúc cần phát huy thực lực thì diễn biến lại khiến anh ta mất bình tĩnh.

Khốn kiếp, sau khi về tổng bộ anh ta nhất định sẽ mở đợt huấn luyện ma quỷ, không mười ngày thì nửa tháng, mấy người kia đừng mơ thoát được! Chắc, chắc, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì thật quá mất mặt!

Đường đường là tinh anh của Ngục Thiên Minh vậy mà lại bị một cô nhóc đùa giỡn! Quá bẽ mặt!

- Ôi, kẻ nào không có mắt lại dám chọc vào người đàn ông phong lưu, phóng khoáng, anh tuấn, khiến cho anh Kiệt phải nổi giận vậy? Chắc nghĩ ngờ bản thân sống dai quá nên mới chọc vào hả?

Thượng Quan Kiệt Thiếu vẫn đang bưng bưng lửa giận, bên tai truyền đến giọng nói khàn khàn đầy châm chọc. Anh ta hơi sững sốt rồi hừ lạnh một tiếng: “A Diệp, chú đừng vội vui sướng khi người khác gặp họa, khi nào về cẩn thận tôi đập cho chú một trận đấy!”

- Haha, Kiệt, muốn đập người khác thì trước tiên phải tóm được người ta đã! – Hướng Diệp Lân ngồi trên chiếc ghế xoay cười haha, cực kì không có hình tượng một chút nào. Trước lời đe dọa kia, Hướng Diệp Lân chỉ nhún vai, coi như không nghe thấy, tiếp tục trêu chọc.

- Nghe nói chú với đại ca đang đi “dạo chơi” trên phố đấy à? Để bọn tôi ở lại đây có thấy ngứa ngáy ở đâu không?

- Hừ, đại ca lại để mấy chú nhàn rồi thế à! – Thượng Quan Kiệt Thiếu khinh thường hừ lạnh. Đại ca tập hợp bọn họ lại để giải quyết một số chuyện, cũng nhân tiện xử lý luôn chuyện “Dạ Chi Tâm” và “Dạ Đêm”. Khi ba người kia vừa tới nơi thì lại nghe nói đại ca tự mình ra tay xử lý, bọn họ còn chẳng thêm lo lắng, hẳn là gỡ thói lười biếng, ngồi ở một chỗ xem trò náo nhiệt!

A Lương vắng mặt thì anh ta còn có thể lý giải được, vì dù sao cũng có A Kỳ ở đây. Nhưng hai người kia không đến thì anh ta không giải thích nổi, dám để một mình anh ta trừng mắt nhìn chiếc xe đỏ rực kia nghênh ngang rời đi, hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi nhưng không thể làm gì khác. Anh ta không hề muốn thừa nhận sự thật rằng tốc độ của anh ta và cô gái kia hoàn toàn chênh nhau rất lớn...

- Cái đồ không có nghĩa khí, sau này đừng bảo với người khác tôi quen mấy chú.

- Oan uống quá! – Hướng Diệp Lâm oan ức gào lên – Bọn tôi muốn cho chú cơ hội giành công trước mặt đại ca thôi mà! Chuyện này mà xử lý tốt thì biết đâu đại ca cao hứng lại cho chú nghỉ phép dầm bữa nửa tháng thì sao. Đến lúc đó chú tha hồ ôm ấp hồng nhan tri kỷ của mình, quả là chuyện tốt đẹp thế còn gì! Là anh em với nhau, vì chú nên bọn tôi mới hy sinh nhiều như vậy đây!

Khóe miệng Thượng Quan Kiệt Thiếu giật giật. Mồm mép của cái tên kia cũng lợi hại thật đấy. Anh ta không thèm chấp tên lưu manh kia, cậu ta toàn nói nhảm.

- Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, cảnh tượng vừa rồi quả là đặc sắc khiến tôi được mở mang tầm mắt. Mẹ kiếp, hai cô gái đó đúng là quá xuất sắc...

- Ngậm miệng vào! – Thượng Quan Kiệt Thiếu không thể nhịn nổi nữa, gân xanh đã nổi đầy mặt. Trêu chọc anh ta thì còn có thể tạm bỏ qua, nhưng mà dám ở trước mặt anh ta khen hai cô gái đáng chết kia thì không thể chịu nổi nữa!

- Ô hay, tôi nói sự thật mà! Kiệt, tôi biết chú không thể thừa nhận bản thân vẫn còn non kém so với hai cô gái kia, nhưng sự thật vẫn là sự thật. Chú là đàn ông, phải dũng cảm thừa nhận chứ. Thừa nhận bản thân mình kém hơn con gái cũng không có gì phải ngại đâu, cứ bình tĩnh... bình tĩnh! – Trong đầu Hướng Diệp Lâm bắt đầu tưởng tượng ra bộ dạng muốn ăn thịt người của người nào đó, anh ta liền che miệng cười trộm. Haha, đả kích Thượng Quan Kiệt Thiếu là một trong những trò vui thú vị của Hướng Diệp Lâm anh...

- Chết tiệt, chú nói ai kém hơn con gái? – Mấy người bọn họ chỉ ngồi xem không mà dám đánh giá à? Cứ thử tự mình ra tay đi xem nào, xem mèo nào thắng mừ nào. Cứ oang oang mở mồm khoe mẽ là thành thiên hạ vô địch chắc? Hừ, nghĩ đến thôi là thấy bực mình rồi!

- Còn ai vào đây nữa? Chú cứ nghĩ là biết ngay mà! Không phải đây gọi là đánh giá tình hình bằng mắt, lắng nghe động tĩnh bằng tai à?

- Con mắt nào của chú thấy thế? – Nếu dám nói chính cậu ta đánh giá thế thì sau khi về, anh ta nhất định sẽ đưa cậu ta đi khám mắt...

- Hai mắt tôi đều thấy thế. Không chỉ có mình tôi mà cả A Lương và A Huống cũng thấy.

- Chú... – Anh ta tức đến mức thở phì phò...

- Được rồi, Diệp, đừng đùa nữa! – Thượng Quan Kiệt Thiếu còn đang tức đến trợn mắt thì giọng nói lạnh lẽo, trầm ổn từ đầu bên kia truyền tới – Diệp, chú không thấy tình hình bên đó à? Muốn qua đó không?

Hạnh Lương bắt đầu dĩ cầm điện thoại của Hướng Diệp Lâm rồi lạnh lùng hỏi anh ta. Hướng Diệp Lâm nhún vai, cười thầm một tiếng rồi ngồi xuống cạnh Huống Ngân Dịch...

- ... Vẫn nằm trong phạm vi khống chế! – Giọng nói lạnh lẽo của Hạnh Lương đã kéo chút lý trí của Thượng Quan Kiệt Thiếu về. Cuối cùng anh ta cũng nghiêm túc trả lời câu hỏi của đối phương.

- Vậy là tốt rồi, không có việc gì thì cúp máy đây!

- Lương, từ từ đã! – Vừa thấy Hạnh Lương định cúp máy, Thượng Quan Kiệt Thiếu liền gọi với lại, anh ta còn có chuyện muốn hỏi.

- Sao thế?

- Lương, chú nói xem đại ca đang muốn chơi trò gì?

Thượng Quan Kiệt Thiếu hiềm khi lại thấy buồn bực như vậy. Tuy anh ta không phục, lửa giận đang bùng bùng trong lòng nhưng chỉ số thông minh của anh ta thì không hề suy giảm. Đối phương chỉ có hai cô gái vậy mà đại ca lại mất công sắp xếp mọi chuyện rắc rối như vậy, không bắt luôn người mà lại cứ như đang thăm dò, có cảm giác như đại ca đang muốn chơi trò gì đó...

Thật sự là khó hiểu!

Hạnh Lương cười nhếch mép, nét mặt vẫn không hề thay đổi. Anh ta cất giọng lạnh lùng như cũ, nhưng nếu tinh ý thì không khó để nghe ra ý cười nhàn nhạt trong đó: “Chú ‘chơi’ lâu vậy rồi mà vẫn không biết

đại ca đang làm gì à? Kiệt, chú đúng là cái bình hoa di động”. Ít nhất cũng là cái bình hoa di động của Ngục Thiên Minh!

Đã bao giờ xảy ra chuyện đại ca tự mình ra tay nếu muốn bắt hay giết một người nào đó chưa? Hơn nữa lại còn bày ra trò chơi ấu trĩ như vậy nữa? Dùng tóc để ngửi cũng biết chắc chắn có điểm kỳ lạ. Anh ta chế giễu! Đã đi theo đại ca bao nhiêu lâu như vậy rồi mà Thượng Quan Kiệt Thiếu còn không nhận ra thật ra đại ca cần bản là không phải vì muốn bắt người...

Đây là một trò chơi mạo hiểm mang tính thăm dò! Cũng có thể nói là một trò chơi khai thác tiềm lực!

- Lương... – Thượng Quan Kiệt Thiếu bất mãn, than một tiếng. Sao lại bảo anh ta là bình hoa di động chứ? Anh ta hỏi như vậy cũng là chuyện hết sức bình thường mà! Anh ta đến giờ vẫn không đoán được tâm tư của đại ca... Chẳng phải rõ ràng là A Lương đang đả kích anh ta à?

- Thôi, cúp máy đây, trò chơi vẫn còn tiếp tục đấy, chúc chú chơi vui vẻ! Nhưng mà Kiệt này, tôi khuyên chú nên biết kiềm chế lại chút đi! – Tốt nhất là đừng chọc vào cô gái ngồi trên chiếc xe kia, nếu không... Haha, đến lúc đó tha hồ mà chịu tội.

- Chú có ý gì?

- Chẳng có ý gì cả, chú cứ làm vậy đi! – Nói xong, Hạnh Lương không cho Thượng Quan Kiệt Thiếu cơ hội lên tiếng, dứt khoát cúp máy.

Thượng Quan Kiệt Thiếu trừng mắt nhìn chiếc điện thoại di động trên tay rồi trầm tư suy nghĩ. Rốt cuộc câu nói cuối cùng của A Lương là có ý gì? Không phải anh ta vẫn luôn bình tĩnh đấy à?

Nhưng mà anh ta cũng không có cơ hội suy nghĩ quá nhiều vì tên đàn em đang lái xe đã lên tiếng nhắc nhở anh ta.

- Anh Kiệt, chiếc xe kia đã đến đường Phú Ninh rồi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu hơi đờ người ra. Vừa rồi chỉ mãi nói chuyện điện thoại mà quên mất phải giám sát. Vậy thì tốt rồi, đã đến đường Phú Ninh thì anh ta sẽ đón tiếp chu đáo.

19. Chương 19: Hoàn Toàn Chấn Động

- Kiệt, cậu đến đường Phú Ninh, ngăn đường lui của chiếc xe kia! Thượng Quan Kiệt Thiếu vẫn còn đang buồn bực thì bên tai vang lên giọng nói độc nhất vô nhị của Lôi Khiếu Thiên.

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhếch mép: “Vâng, đại ca!”

Xe của Lôi Khiếu Thiên dừng ở cuối đường Phú Ninh, ngay chỗ giao lộ. Anh khoanh hai tay trước ngực, đôi mắt nhìn vào chấm nhỏ đang nhấp nháy trên màn hình, chăm chú quan sát những chiếc xe khác đang bao vây từ bốn phía chiếc xe đỏ rực đang chạy về phía đường Phú Ninh!

- Anh? Sao anh lại biết, à... chị dâu tương lai sẽ chọn đi đường này để thoát? – Đến bây giờ Thẩm Dương Kỳ vẫn không hiểu nổi. Nhìn người nào đó vẫn hết sức bình tĩnh và đầy tự tin, anh ta không nhịn được, liền hỏi ra miệng.

Nói thật, nếu không phải anh họ muốn anh ta lái xe thì thật sự anh ta rất muốn được tận mắt chứng kiến màn biểu diễn đua xe đặc sắc kia! Màn hình hiển thị trên xe thì bé, nhìn vào đó cũng chỉ thấy mấy chấm nhỏ nhỏ, không nhìn được toàn bộ! Cảnh tượng kích thích như vậy phải xem tận mắt mới thích chứ!

- Cô ấy buộc phải đi vào con đường này!

Thẩm Dương Kỳ ghen lời, cái gì mà buộc phải đi qua chứ, trả lời thế này thì có khác gì không trả lời đâu.

- Con đường phía trước đã bị người chúng ta chặn, nếu cô ấy muốn cho em đồng môn của mình thoát thân thì chỉ có thể lựa chọn đi vào con đường này! – Lôi Khiếu Thiên nhếch miệng lên tiếng, ánh mắt lóe lên tia sáng như đang tính kế rồi nhanh chóng biến mất!

Thẩm Dương Kỳ sửng sốt, còn tưởng rằng anh họ sẽ không giải thích thêm nữa. Anh ta lại lên tiếng thắc mắc: “Nhưng đây là đường cụt, nếu cô ấy đi vào đường này thì sẽ thoát kiểu gì?”

- Cố tìm đường sống trong chỗ chết! – Lôi Khiếu Thiên liếc mắt – Có những lúc, càng là con đường cùng thì lại càng có khả năng tìm ra cơ hội sống! – Mấy năm nay, anh luôn theo dõi những nhiệm vụ do cô thực hiện, tất cả đều dùng phương pháp này để che tai mắt của người khác.

- Ồ! – Thẩm Dương Kỳ kinh ngạc quay đầu nhìn bốn phía mới phát hiện nơi đây hoàn toàn không như những gì anh ta đã từng nghĩ. Nếu không quan sát kỹ thì chắc chắn anh ta sẽ không thể phát hiện ra...

Từ đầu tới cuối thì đây là một khu vực hoang vắng, ở đằng xa có hai cây cầu vượt. Ở phía sau... anh ta nhắm mắt, nín thở lại, chuyên tâm lắng nghe, dường như... còn có tiếng nước chảy. Nói cách khác, phía sau khu vực hoang vắng này còn có con đường khác?

Sao lại có thể?

Anh ta quay đầu nhìn Lôi Khiếu Thiên, dáng vẻ hết sức lạnh nhạt như đã sớm dự liệu từ trước khiến Thẩm Dương Kỳ không thể không bội phục: “Anh, thì ra anh đã sớm biết chỗ này không đơn giản như vẻ bề ngoài người ta thấy?”

Lôi Khiếu Thiên nhếch miệng rồi lại nhìn vào màn hình, không nói gì tiếp!

Đã sớm biết à?

Có lẽ vậy! Anh không chỉ từng tới nơi này có một lần, đương nhiên là phải quen thuộc rồi!

Thẩm Dương Kỳ biết anh họ sẽ không nói gì thêm nữa nên cũng thức thừ nhìn vào màn hình hiển thị, hai mắt đột nhiên sáng lên, huyết sáo tán thưởng!

- Quá tuyệt!

Tiểu Ngải cứ đạp chân phanh rồi lại nhấn chân ga liên tục, chiếc xe cứ tiến lên rồi lại khựng lại để tránh những chiếc xe khác đang ngăn cản bọn họ... Đường Kiến Tâm vén tóc, đôi mắt lóe sáng, hàng lông mi hơi run...

- Tiểu Ngải, làm sao bây giờ? Hình như những người này quyết ngăn cản chúng ta lại?

Tiểu Ngải nhìn bốn phía xung quanh, khóe miệng giật giật, trong đầu đột nhiên lóe sáng. Cô quay đầu lại, hù dọa: “Chị, con đường này hình như là đường Phú Ninh hoang vắng?”. Nếu cô nhớ không nhầm thì hình như cô có biết sơ sơ về con đường này.

Hình như phía trước là đường cụt?

- Đúng! Sao thế? – Đường Kiến Tâm vẫn cất giọng như cũ, không vì tình thế nguy hiểm mà tỏ ra sợ hãi! Dường như trên thế giới này không có gì có thể tác động khiến cô mất đi sự bình tĩnh cả!

- Chị, em rất tiếc khi phải nói cho chị biết, phía trước là đường cụt rồi. Nói cách khác, hôm nay... chúng ta thật sự gặp hạn rồi! – Cho dù có tránh các chiếc xe đang truy đuổi thế nào đi nữa thì phía trước cũng hết đường, hai cô không thể thoát được...

Tất cả đều là do cô, tại lúc trước không xem kỹ bản đồ nên mới đi vào con đường này!

Đường Kiến Tâm cười: “Không, Tiểu Ngải, chỉ có đi vào con đường này chúng ta mới thoát được!”

Tiểu Ngải quay đầu, khó hiểu nhìn Đường Kiến Tâm: “Chị nói gì thế?”

- Em cắt đuôi những chiếc xe kia đi, mở ra một con đường rồi để chị xuống xe. Sau đó em phóng xe quay lại con đường cũ! – Đường Kiến Tâm vỗ vỗ bàn tay vì lo lắng hoặc đang tự trách mà trở nên trắng bệch của Tiểu Ngải, cô nở nụ cười tươi tắn – Chị tin rằng chỉ dựa vào một mình em cũng nhất định có thể thoát ra ngoài, đúng không?

Tiểu Ngải kinh ngạc, đôi mắt bối rối nhìn vào hai mắt đầy tin tưởng của Đường Kiến Tâm, cô không chịu: “Không, chị!”. Cô sẽ không bỏ rơi chị ấy!

Muốn thoát thì cả hai phải cùng thoát!

- Tiểu Ngải, nghe chị nói đây! Không phải là chị tự tìm đường chết đâu, chị cũng không phải là người vĩ đại như thế. Sở dĩ chị nói như vậy là vì chị sẽ không sao hết, em tin chị đi, chị sẽ không để bọn họ bắt được chị đâu – Thấy quyết tâm trong ánh mắt Tiểu Ngải, Đường Kiến Tâm vừa cảm động vừa bức bối. Cô vỗ vỗ lên cơ thể đang run run của Tiểu Ngải, trầm giọng lên tiếng.

- Chị...

- Em tin chị đúng không? – Đường Kiến Tâm bình tĩnh nhìn thẳng vào đôi mắt Tiểu Ngải, tạo thêm niềm tin cho cô ấy.

- ... Vâng! – Sau một lúc lâu, Tiểu Ngải trầm ngâm gật đầu. Cô nên tin chị ấy, dù là bất kì khi nào đi nữa! Cô không thể để liên lụy đến chị ấy được!

- Được rồi, Tiểu Ngải. Giờ em nghe chị nói đây, hãy nghĩ biện pháp vượt qua hàng rào ngăn cản của bọn họ đi. Chỉ có vượt qua được mấy chiếc xe kia chúng ta mới có cơ hội!

- ... Vâng!

Tiểu Ngải nhanh chóng ổn định lại tâm trạng. Đôi mắt hơi nheo lại, dần dần trong mắt cô chỉ còn hình ảnh mấy chiếc xe của đối phương...

Tay trái cô nắm chặt lấy tay lái, thả bàn đạp phanh ra, dẫm mạnh chân ga để chiếc xe đạt đến tốc độ cao nhất. Chiếc xe theo quán tính xông thẳng lên phía trước, chiếc xe màu đỏ rực như một ngọn lửa phóng vút qua, lao thẳng về phía hàng rào những chiếc xe đang ngăn cản...

Tốc độ kinh người!

Gió lạnh ập vào tai Đường Kiến Tâm khiến tai cô ù ù!

Những người của Ngục Thiên Minh trợn tròn hai mắt, nhìn chằm chằm chiếc xe đang xông về phía mình. Trong đôi mắt của bọn họ là hình ảnh ngày càng phóng đại của chiếc xe màu đỏ rực...

- Mẹ kiếp, cô gái kia không muốn sống nữa à? Đúng là đồ điên, làm gì có ai lái xe như vậy? Đúng là tự chui đầu vào rồi! – Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn hành động của đối phương cũng sửng sốt, ngay cả anh ta cũng không dám dùng phương thức lái xe như muốn tự sát như vậy...

Cô ấy... đúng là kẻ điên rồi!

Tất cả mọi người đều cho rằng mười giây sau xe sẽ tự động báo hỏng. Chiếc xe cũng giống như cơ thể người vậy, một khi vượt qua mức giới hạn cao nhất sẽ tự động không thể hoạt động được nữa. Rõ ràng là cô gái kia đang lái xe với tốc độ cực hạn của nó, thậm chí còn vượt qua cả phạm vi giới hạn có thể...

Nhưng, ngay tại lúc chiếc xe bay lên...

Tất cả mọi người đều choáng váng, miệng há hốc, cảm như sắp rớt xuống đất. Một người đàn em cầm lái thậm chí còn cho rằng mình đang ở trên chiếc xe đó, cứ dẫm mạnh xuống chân phanh...

Tiểu Ngải nhấn mạnh chân ga cho đạt đến tốc độ cao nhất trong khoảng tám giây thì đột nhiên lại thả chân ga ra, cho xe về số không. Hai tay đánh mạnh tay lái, thành công nâng bánh xe lên rồi lại nhấn mạnh chân ga, lao về phía hai xe đang chắn đường...

Chiếc xe đỏ rực theo quán tính trượt đi trong vòng ba giây, ngay khi đến gần chỗ hai chiếc xe của đối phương thì trực tiếp bay vọt qua mũi xe của bọn họ mà phóng đi...

Rầm, rầm! Chiếc xe đỏ rực thành công chạm đất ở phía sau hai chiếc xe chắn đường, cách đó khoảng mấy mét...

20. Chương 20: Âm Hồn Không Tiêu Tan

Chiếc xe kia vừa chạm đất thì cầm của cả đám người như rút cả xuống đất, ngay cả khi đối phương giờ tay vẫy vẫy để phóng đi thì bọn họ vẫn ngây ngốc, chưa hề tỉnh lại...

Thượng Quan Kiệt Thiếu hung hăng mở cửa xe ra rồi đá một cước vào thành xe. Anh ta đỏ mắt nhìn chằm chằm chiếc xe kia thoát đi ngay trước mắt mình... Cũng không biết là thử phào nhẹ nhõm vì chiếc xe kia vẫn an toàn hay là cơn phần nộ đang bùng bùng trong lòng!

Thẩm Dương Kỳ ngơ ngác, hai tay hồi hộp vung lên, không may chạm vào chiếc còi trên vô lăng. Tiếng còi kêu bèn nhọn kì quái đột nhiên vang lên trong không gian tĩnh mịch khiến hai người giật mình!

Thẩm Dương Kỳ không thể tin được, xoa xoa hai mắt mình: “Trời ơi, cái này, cái này thật quá là dừng mãi!” Đánh cược mạng sống à? Cho dù anh ta hết sức bội phục khi cô gái kia như đang làm xiếc với chiếc xe của mình nhưng cái kiểu dùng phương thức chẳng khác nào tự sát như thế để chạy trốn thì anh ta chỉ có thể lắc đầu không tán thành!

Nhóm người của Ngục Thiên Minh vẫn còn ngây ngốc, cả một đám người đông như vậy mà không một ai phản ứng lại muốn đuổi theo...

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, lạnh nhạt mở miệng: “Xuống xe!”

- Hả?

- Kiệt, phóng xe đi lên một cây số nữa rồi dừng lại! – Lôi Khiếu Thiên không để ý đến Thẩm Dương Kỳ đang không hiểu ở bên cạnh. Anh gọi điện thoại ra lệnh cho Thượng Quan Kiệt Thiếu. Khóe môi mím chặt lại thành một đường thẳng, cho dù không thể không thừa nhận kỹ thuật lái xe xuất sắc của cô ấy, nhưng nếu không có lệnh của anh, muốn đào thoát ư, nằm mơ đi!

- Vâng, đại ca!

Lôi Khiếu Thiên xuống xe rồi đóng cửa lại, tựa lưng vào thân xe, cúi đầu xuống, ngẫm nhẩm tính thời gian...
30, 29, 28...

Khóe mắt Thẩm Dương Kỳ giật giật mấy cái rồi cũng xuống xe... Anh ta phát hiện lần này đi tìm anh Lương thật là quá đúng lúc, có thể được thưởng thức trò chơi kích thích như vậy. Nhưng khi liếc mắt nhìn người nào đó lạnh như băng thì khóe miệng anh ta lại giật giật... Trò chơi hay vậy mà không được tham gia vào thì chẳng thích lắm!

Xe của Tiểu Ngải tiếp đất một cách chắc chắn, cô phồng má thở nhẹ một hơi, trên trán đã lấm tấm mồ hôi, ngón tay hơi run run...

Thật ra vừa rồi hoàn toàn là do bản năng sinh tồn, kỹ thuật lái xe, thời cơ và tính năng của chiếc xe! Tuy giờ cô đã thành công thoát được nhưng trước đó thì không hề nắm lấy một chút xác suất nào cả.

Nhưng dù sao sự thật cũng đã chứng minh! Cô thắng!

- Tiểu Ngải, em giỏi quá! – Đường Kiến Tâm xua đi sự sợ hãi vừa rồi, tim cô cũng không còn đập liên hồi như trước nữa...

Tiểu Ngải mỉm cười nhưng còn khó coi hơn lúc khóc trước lời tán thưởng của Đường Kiến Tâm. Xe vẫn giữ tốc độ nhanh như cũ, bên tai là tiếng gió rít mạnh...

Xe đi đến đoạn giữa đường Phú Ninh, cắt đuôi được mấy chiếc xe kia khoảng ba phút rồi! Con đường hết sức vắng vẻ, không hề có chiếc xe nào chạy trên đường thì đột nhiên vang lên một tiếng kéo khóa!

Đường Kiến Tâm rút gang tay trong balo ra, chống tay vào thành xe rồi nhanh như chớp nhảy ra ngoài.

- Chị, chị thực sự muốn thế sao?

Đường Kiến Tâm mỉm cười, nghiêng người hôn phớt lên trán Tiểu Ngải để an ủi: “Có nhớ chị đã tặng em thứ gì năm em mười tuổi không?”

Tiểu Ngải gật đầu, hít sâu một hơi!

Tuy cô là một thiên tài ở một số phương diện nhưng vẫn được Âm Hoàng bảo vệ sát sao. Kinh nghiệm thực chiến của cô chẳng có gì ngoài vài lần phối hợp cùng Đường Kiến Tâm, mà những lần đó cũng đều là ở phía sau điều khiển mà thôi.

Đương nhiên là không tính đến những trận đua xe quốc tế kia!

Về mặt Đường Kiến Tâm vốn lạnh như băng, không hề tỏ ra chút sợ hãi nào thì lúc này cũng không nhịn được phải nhú mày lại, cô lên tiếng: “Tiểu Ngải, hứa với chị đi, em sẽ không gặp vấn đề gì, đúng không?”

Đôi mắt cô tràn đầy hy vọng...

Tiểu Ngải ngẩng đầu lên cười tươi: “Vâng, chị yên tâm đi!”

Nói xong, cô đạp mạnh chân ga, chiếc xe lùi xuống một chút rồi xoay một trăm tám mươi độ. Một tiếng “Vù” vang lên, ánh mắt Đường Kiến Tâm lóe sáng, chiếc xe màu đỏ rực phóng qua người...

Nếu nhìn kỹ thì có thể nhận thấy một cánh tay đang thò ra từ ngoài cửa xe vẫy chào cô... Một cánh tay nhỏ nhắn, trắng trẻo...

Đường Kiến Tâm nheo mắt lại, mỉm cười rồi hơi kiễng chân lên. Chiếc giày cô đang đi đột nhiên xuất hiện thêm bốn bánh xe nhỏ. Đường Kiến Tâm xoay người lại một cách tự nhiên, đẩy người lướt đi như đang trượt tuyết...

Hừ, đồ âm hồn không tiêu tan!

Đến cuối đường Phú Ninh, Đường Kiến Tâm xoay người lại, gót chân dè xuống để phanh bánh xe. Cô hơi nhún mui chân xuống, bốn bánh xe trên chiếc giày cũng biến mất, giống như thoát ẩn thoát hiện vậy!

Đường Kiến Tâm khoanh hai tay trước ngực, nhìn hai người đàn ông đang dựa người vào cửa xe cách cô khoảng năm mét. Cô trầm mặt xuống... Lại là hai người bọn họ...

Đây là lần thứ ba rồi!

Sao cô cứ phải gặp đi gặp lại cái người cô ghét vậy?

Lôi Khiếu Thiên vừa nhắm đếm đến một thì ngẩng đầu nhìn về phía bên phải. Quả nhiên, cách anh năm mét chính là người anh đang đợi!

Cô tới vừa đúng giờ!

Anh ghét nhất những người trễ hẹn, mặc dù thời gian vừa nhắm đếm lúc này là do chính anh tự đề ra mà thôi.

- Này, anh cản đường tôi!

Đường Kiến Tâm cực kỳ kinh ngạc khi bản thân lại mở miệng nói trước. Cô nhú mày lại! Cô vốn là một người lạnh nhạt, chẳng sợ hãi điều gì, trên đời này có rất ít người có thể khiến cô mở miệng nói trước...

Nhưng ngay khi cô ý thức được sự khác thường của bản thân thì lời đã thốt ra miệng rồi!

Mà đối tượng lại là... người cô chỉ mới gặp có ba lần... cũng là đối thủ của cô!

Lôi Khiếu Thiên quay người đi về phía cô. Khi cách cô khoảng ba mét thì dừng lại!

- Đây là đường của chính phủ!

Đường Kiến Tâm nhếch miệng lên tiếng: “Anh không biết Trung Quốc có câu ‘Chớ ngoan không chắn đường’ à?”. Chính phủ ư! Hừ!

Lôi Khiếu Thiên nhún vai, về mặt cực kỳ vô tội: “Thứ nhất, tôi không phải người Trung Quốc. Thứ hai, tôi là người thất học!”. Tuy bà nội của anh – Hồn Huyết Nhi mang dòng máu Trung Quốc nhưng đến đời của anh thì huyết thống đã sớm bị pha loãng rồi!

- Được rồi, vậy anh đi bên trái, tôi đi bên phải! – Đường Kiến Tâm cố gắng hít sâu một hơi rồi lên tiếng. Cô không rõ tại sao bản thân lại có thể nói ra những lời kỳ quái như vậy với anh ta!
- Không, không! – Lôi Khiếu Thiên lắc lắc ngón tay trở - Ít ra cô phải để lại thứ gì thì mới đi được chứ!
- Vậy à? – Đường Kiến Tâm lắc lắc cổ tay – Vậy phải xem anh có bản lĩnh đó không đã!

21. Chương 21

Trên thế giới này, vốn dĩ kẻ mạnh làm vua, muốn lấy đồ của cô ư? Được! Nói chuyện với quả đấm của cô trước đã!

Lôi Khiếu Thiên hiềm khi lại nhượng mảy ngả ngón, đôi mắt lóe sáng: “Vậy thì thử xem!”

Lời vừa dứt thì hai người nhanh như chớp xông vào nhau, tốc độ như tốc độ của ánh sáng khiến Thẩm Dương Kỳ hoa cả mắt, không phân biệt được ai là ai...

Anh ta dựa người vào thành xe, hai tay khoanh trước ngực đứng xem trò vui. Anh ta cũng không có ý định tiến lên giúp đỡ vì anh ta biết nếu anh họ mình đã muốn tự ra tay thì chứng tỏ anh ta chỉ có thể nhàn rồi thưởng thức mà thôi!

Càng xem lại càng thấy thú vị, anh ta vung nắm đấm vào không khí cảm thán: “Quá tuyệt!”

Đường Kiến Tâm nhanh chóng cúi người tránh khỏi những đòn tấn công liên tiếp từ phía sau của Lôi Khiếu Thiên rồi lập tức đứng bật dậy, vung tay đấm về phía anh khiến Lôi Khiếu Thiên lùi về sau mấy bước...

Thẩm Dương Kỳ đứng quan sát cảm thấy rất lạ lùng, càng ngày càng thấy chế độ đãi ngộ này quá là khác biệt! Đây là lần thứ hai anh ta được chứng kiến anh họ mình ra tay “nhẹ nhàng”, hơn nữa lại còn với cùng một người.

Anh ta chưa bao giờ biết rằng anh họ mình lại có thể như vậy. Những người không có mặt ở đây chắc không thể tưởng tượng ra nổi điều này!

Đúng là dọa người! Nếu các anh em biết đây là đại ca của bọn họ thì chắc phải sửng sốt đến mức tròng mắt rơi cả ra ngoài mất...

Ở phía trước, khi cú đấm của mình lại lần nữa bị đối phương cản lại, Đường Kiến Tâm liền trầm mặt xuống. Đối với một sát thủ mà nói, khi ra đòn công kích liên tiếp thì mặt không được đỏ lên, hơi thở cũng không được gấp gáp. Nhưng điều ghê gớm hơn chính là khi cô đang bùng bùng khí thế ra tay thì lại có cảm giác đối phương căn bản không phải đang đánh nhau mà chỉ là đang chơi đùa với cô mà thôi...

Đôi mắt sâu không thấy đáy của Lôi Khiếu Thiên lóe lên ý cười, rõ ràng anh cũng cảm nhận được cơn giận của cô. Bàn tay đang đỡ lấy cú đấm của cô hơi thả lỏng để cô thoát khỏi sự kìm chế của anh!

Trên đời này, có thể tiếp cận ở cự ly gần với anh như thế chỉ có vài người... và cô là một trong số ít người đó!

Đường Kiến Tâm mượn lực của Lôi Khiếu Thiên để lùi người về. Cô nghiêm mặt lại, khi ánh mắt vô tình nhìn về phía người đàn ông đang đứng dựa vào cửa xe ở phía xa thì khóe miệng giật giật!

Ngay lúc đôi mắt cô lóe sáng thì mi tâm Lôi Khiếu Thiên giật giật, bàn tay anh mở ra đón lấy sức gió rồi nhanh chóng đâm về phía yết hầu của Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm nhanh chóng xoay người lại, cổ tay phải hạ thấp xuống, một sợi dây nhỏ bay thẳng về phía bánh xe bên trái. Sợi dây nhanh chóng đâm thẳng vào, cố định trên bánh xe!

Đường Kiến Tâm dùng lực kéo một cái, cả người như bay về phía chiếc xe... Khi Thẩm Dương Kỳ có phản ứng lại thì Đường Kiến Tâm đã ở ngay gần cạnh anh ta. Nhưng không ngờ Đường Kiến Tâm lại không để ý đến anh ta mà dẫm chân lên bánh xe rồi xoay người nhảy qua, nhanh chóng chạy về phía bãi rác đằng sau chiếc xe!

Tốc độ cực kì nhanh!

Thẩm Dương Kỳ kinh ngạc quay người muốn đuổi theo nhưng Lôi Khiếu Thiên đã đi đến bên cạnh anh ta, cất giọng trầm trầm pha chút chế nhạo: “Không cần đuổi theo!”

Thẩm Dương Kỳ ngạc nhiên quay đầu nhìn, không biết từ lúc nào Lôi Khiếu Thiên đã đứng bên cạnh mình...

- Anh? – Không cần đuổi theo ư, tại sao? Không phải hai người tới đây là không để cho cô chạy thoát sao? Tại sao lại khinh địch như vậy, cứ để cho cô đi?

Chẳng nhẽ chuyện đơn giản như vậy thôi sao? Đường như anh họ anh ta không hề có ý định muốn ngăn cô lại!

Lôi Khiếu Thiên không nói gì nữa, yên lặng nhìn đồ Đường Kiến Tâm bỏ lại. Anh nhặt nó lên rồi ném lên không trung. Thứ đó bị tung lên như biều mắt giữa bầu trời, anh liền quay người lại. Ở phía sau, thứ đồ kia kia đang đưa theo làn gió rồi chạm đất...

- Cứ để cho cô ấy đi thế à?

Thẩm Dương Kỳ không thể tin nổi, trợn tròn hai mắt...

Lôi Khiếu Thiên nhếch miệng, đôi mắt vẫn nhìn chăm chú về hướng Đường Kiến Tâm vừa lái xe bỏ đi, từ từ mở tay phải ra...

Thẩm Dương Kỳ nhìn chằm chằm Lôi Khiếu Thiên, cảm anh ta như sắp rơi xuống đất. Anh ta run run chỉ vào thứ trong tay anh họ mình, kinh hãi lên tiếng: “Anh... anh... anh... Cái này...”. Đây là cái gì? Lấy lúc nào vậy? Sao anh ta không biết?

Anh ta đã chăm chú quan sát hai người bọn họ đánh nhau cơ mà.... A... a... a... a! Anh ta muốn phát điên lên rồi!

22. Chương 22: Phản Kháng

Lôi Khiếu Thiên nheo mắt lại, cúi xuống nhìn thứ trong tay mình, xác nhận lại chiếc hộp nhỏ hình trái tim màu đỏ đang nằm trong tay mình. Anh nheo mắt lại như đang suy nghĩ, khóe miệng nở nụ cười!

Thẩm Dương Kỳ khó khăn nuốt một ngụm nước bọt. Kể từ sau khi anh ta mười tuổi, anh ta chưa bao giờ nhìn thấy khuôn mặt tươi cười như thế này của anh họ mình bao giờ, một nụ cười thật sự cho thấy tâm trạng của anh ấy đang rất tốt!

Anh ta hoàn toàn sững sốt, bộ não như ngừng hoạt động, chỉ đứng nhìn một cách ngây ngốc...

Không biết có phải là “thông minh đột xuất” hay không, trong đầu anh ta chợt lóe sáng. Trong đầu anh ta nhanh chóng phác họa lại cảnh tượng đánh nhau ngắn ngủi vừa rồi của hai người. Khi Lôi Khiếu Thiên ra tay định đâm về phía yết hầu của Đường Kiến Tâm thì cô tránh đi, lúc đó hai người lướt qua nhau... Thẩm Dương Kỳ lại trợn trừng đôi mắt, vẻ mặt như không thể tin được...

Lúc Đường Kiến Tâm ra tay bắn sợi dây về phía bánh xe thì tay trái của Lôi Khiếu Thiên vung lên, ngón trở thần tốc rạch một đường trên chiếc balo trên lưng cô rồi lấy ra chiếc hộp nhỏ. Chiếc hộp nhỏ theo khe hở rơi từ tay trái xuống tay phải anh... Cũng ngay lúc đó thì Đường Kiến Tâm bay người về phía chiếc xe... Toàn bộ sự việc diễn ra chỉ trong nháy mắt...

Chỉ cần sơ sẩy một chút thôi là sự việc đã hoàn toàn khác hẳn!

- Anh, anh, móng tay của anh làm bằng lưỡi dao lam à? Chiếc bala to như vậy mà chỉ trong nháy mắt đã mở ra được rồi?

Lôi Khiếu Thiên không thèm nhìn anh ta. Anh đương nhiên không thể nói cho anh ta biết hôm nay anh đã cố ý cầm một lưỡi dao lam cực nhỏ, sắc đến mức chém sắt như chém bùn ở trên tay... Tất cả là vì mục đích này!

- Đi thôi! – Lôi Khiếu Thiên quay người mở cửa rồi ngồi vào trong xe!

Khóe mắt Thẩm Dương Kỳ giật giật mấy cái rồi nhanh chóng ngồi vào xe, thắt dây an toàn, nổ máy rồi lên tiếng: “Anh, anh không định bắt cô ấy thì việc gì phải tốn công làm nhiều chuyện như vậy chứ?”. Tuy nhiên anh ta cực kỳ thỏa mãn khi được chứng kiến những chuyện đó!

Lôi Khiếu Thiên ngả đầu vào ghế rồi nói: “Thả cô ấy đi thì cô ấy mới tự tìm tới cửa chứ, không phải sao?”

Thẩm Dương Kỳ còn cho rằng Lôi Khiếu Thiên sẽ không trả lời câu hỏi của mình, định bĩu môi bắt chước Thượng Quan Kiệt Thiếu thì đột nhiên lại nghe anh trả lời như vậy khiến anh ta suýt nữa đạp hỏng chân phanh.

Một tiếng “Kít” vang lên, bánh xe ma sát với mặt đất lóe lên những tia lửa cho thấy chiếc xe vừa mới bị phanh gấp lại...

- ... – Anh họ đúng là kẻ biến thái nhất!

Đường Kiến Tâm xoay người một cái, trượt dọc theo sợi dây, đập lên đồng hồ phệ phẩm bốc mùi hôi thối để đu xuống dưới.

“Rơi tự do” được một lúc thì cô trượt xuống chỗ thấp nhất. Cô dùng tay phải kéo sợi dây lại để cố định người rồi xoay tròn mấy cái, mũi chân chạm đất một cách chắc chắn.

Cô tháo chiếc găng tay ra, rút sợi dây nhỏ ra rồi vung tay lên vứt nó ra sau lưng. Đường Kiến Tâm ngẩng đầu nhìn lên trên đỉnh đầu mình, cô nhếch miệng cười rồi quay người đi thẳng về phía trước...

Vượt qua khỏi bãi rác, cô đi tới một ngã rẽ. Đường Kiến Tâm vẫn tiếp tục đi thẳng về phía trước, nửa tiếng sau, cô liền dừng bước, hít sâu một hơi rồi nhếch miệng lên! Có tiếng nước chảy!

Đúng là nơi này rồi, haha!

Cô nhanh chân đi theo tiếng nước chảy để ra ngoài... Đi qua vũng nước bùn thì không bao lâu sau, có một chiếc hồ lớn xuất hiện trước mắt cô. Ánh mặt trời chiếu lên mặt hồ, phản chiếu ra những tia sáng lấp lánh phảng phất lên những sợi rong, tảo màu xanh trên mặt hồ gợn sóng, cảnh vật đẹp không sao tả xiết!

Đường Kiến Tâm thả lỏng cơ thể, giang rộng hai tay ra rồi nhắm mắt lại đón nhận ánh mặt trời. Cô đứng thẳng người hít sâu một hơi, khóe miệng dần cong lên... Khi cô mở mắt ra, đáy mắt vẫn lưu lại sự sắc bén và tỉnh táo!

Lại một ngày mới lên!

Dường như mặt trời cũng cảm nhận được tâm trạng tốt của cô, không hề keo kiệt phát ra nhiệt lượng. Những tia nắng ấm áp như vậy quanh lấy cô, làm tiêu tán đi khí lạnh trên người cô, dần dần khiến cô thoải mái hơn!

Sau một lúc lâu, Đường Kiến Tâm mới hạ tay xuống, nhún vai rồi lấy balo ở sau lưng ra. Nhưng ngay khi nhìn thấy chiếc balo thì cô liền cứng đờ cả người lại, vẻ mặt nhanh chóng trầm xuống, đôi mắt tràn ngập sự lạnh lẽo, sự ấm áp vừa mới có ngay lập tức tiêu tan hết. Một ngón tay trắng trẻo thon dài của cô sờ lên khe rãnh nhỏ nhỏ trên balo, đôi mắt chớp động...

Cô lục tung balo lên nhưng không hề có thứ cần tìm!

Khốn kiếp, bị anh ta trộm mất rồi!

Nhưng lúc nào? Chết tiệt, tại sao không thể biết được anh ta trộm lúc nào chứ? Cô không thể phát hiện ra dù chỉ một chút manh mối!

Đôi mắt cô hừng hực lửa giận, vẻ mặt hoàn toàn lạnh lẽo, dường như có một trận bão lớn đang nổi lên tại nơi sâu nhất trong đôi mắt cô!

Lửa giận trong cô dường như đang bùng bùng đến ngút trời, đến mức khiến cô hoàn toàn không để ý đến vấn đề quan trọng trước mắt, làm sao đối phương lại biết cô để chiếc hộp trong túi?

Thủ đoạn ra tay lại chuẩn xác đến vậy!

Đường Kiến Tâm đâm mạnh vào balo một cái rồi đưa mắt nhìn bốn phía xung quanh. Đôi mắt hơi lóe sáng, cô vội đeo balo lên vai, lấy ra một chiếc găng tay khác và một cái chùy hình khẩu súng lục rồi nhanh chóng chạy về phía chiếc cầu vượt ở cách mình mấy trăm mét. Cô giơ súng, nhắm thẳng vào đầu tượng con sư tử trên cầu rồi khê bóp cò súng, một sợi dây mảnh nhỏ bay vù ra, bắn thẳng về phía mục tiêu, khẩu súng như con nhện nhả tơ, bắn ra liên tiếp không ngừng!

Sau khi đã chuẩn bị xong xuôi, Đường Kiến Tâm kéo chặt lấy sợi dây rồi bay người đi!

Chỉ trong chớp mắt cô đã “bay” đến đích, tay ôm chặt lấy đầu tượng sư tử. Cô xoay người một cái rồi đứng vững vàng trên cầu, những chiếc xe lao đi bằng bằng trên đường, phóng vụt qua người cô rồi như biến mất.

Đường Kiến Tâm quay đầu lại, rút găng tay ra rồi nhìn thẳng về phía trước. Cô nhú mào lại, quay người rồi bước đi, hành động cực kì nhanh gọn và thuần thục, không hề dừng lại chút nào!

Cô vừa đi vừa kéo khóa balo, một chiếc điện thoại di động màu hồng nhạt liền rơi ra, Đường Kiến Tâm nhanh tay bắt được. Cô không thèm liếc nhìn xuống màn hình một cái mà nhanh chóng ấn xuống một dãy số điện thoại...

Chỉ trong giây lát, đối phương đã nghe máy, giọng nói đầy lo lắng!

- Chị, chị đang ở đâu?

- Tới cầu vượt phía bên phải đường Phú Ninh đón chị! – Không chờ đối phương đáp lại, Đường Kiến Tâm đã cúp ngay máy rồi ném chiếc điện thoại ra sau lưng và bước tiếp về phía trước...

Ánh mặt trời buổi sớm chiếu xuống người cô, dáng người xinh đẹp và gợi cảm kết hợp cùng những tia nắng vàng xung quanh càng khiến cho người khác phải dừng lại ngắm nhìn, dường như ngay cả ánh ban mai trên đỉnh đầu cũng phải lùi bước trước sự xinh đẹp của cô lúc này!

Tên đểu cáng! Tên khốn nạn! Tên chết tiệt!... Đường Kiến Tâm thở phì phò, liên tục chửi thề bằng tất cả các ngôn ngữ trên thế giới mà cô biết!

Nghĩ đến việc sau khi trở về sẽ bị Âm Hoàng truy hỏi, những người đồng môn khinh bỉ, châm chọc và cười nhạo, đầu cô lại nóng lên, thậm chí còn hỏi han mười tám đời tổ tông của người nào đó!

Cô tuyệt đối sẽ không cho bọn họ cơ hội này!

Dám cả gan đánh nhau với cô thì chắc chắn lá gan cũng phải to đến mức chịu được “áp lực” của cô!

Đây là lần đầu tiên kể từ khi bắt đầu thực hiện nhiệm vụ, đồ trong tay cô lại bị lấy mất mà cô lại không hề biết gì! Đây là một sự sỉ nhục, là một vết nhơ, là một vết đen cực lớn trong cuộc đời cô!

23. Chương 23: Ngọc Thiên Minh Cái Quái Gì Chứ!

Vừa đi được một đoạn thì một chiếc Ferrari đỏ rực dừng lại ngay bên cạnh Đường Kiến Tâm. Chưa đợi xe dừng hẳn lại, Đường Kiến Tâm đã nhanh tay nhanh mắt mở cửa bên ghế lại phụ ra, xoay người ngồi vào bên trong. Cũng ngay lúc đó, Tiểu Ngải đạp mạnh chân ga, chiếc xe phóng vụt đi, không hề tốn quá nhiều thời gian!

- Chị?

- Quay về quán rượu!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng phun ra bốn chữ, ngăn cản câu Tiểu Ngải sắp hỏi.

- Vâng!

Khi tới khách sạn đã là mười hai giờ trưa. Hai người đi lên tầng về phòng nghỉ. Đường Kiến Tâm ra lệnh:

- Tra xem người giao chiến với chúng ta rốt cuộc là ai! – Vốn là sau khi cô và Tiểu Ngải tách nhau ra thì sẽ đi theo hai hướng khác nhau. Cô giao bảo thạch rồi sau đó mới gặp lại Tiểu Ngải. Nhưng không ngờ cô lại để mất bảo thạch, đúng là tội không thể tha!

Tiểu Ngải cởi áo khoác và găng tay ra, cũng không hỏi tại sao chị ấy lại quay lại. May là lúc chị ấy gọi điện thì cô chưa lên phi cơ... Bàn tay Tiểu Ngải nhanh chóng múa trên bàn phím, đăng nhập vào hệ thống, xâm nhập vào tòa cao ốc quốc tế kia. Cô ngồi đợi hệ thống trả kết quả về!

Quá trình tìm kiếm hơi lâu! Tư liệu trong tòa cao ốc quốc tế vẫn như trước, gồm thời gian và địa điểm bán đấu giá hai viên “Dạ Chi Tâm” và “Dạ Đêm”, ngoài ra còn có chút tư liệu giới thiệu về bảo thạch. Nói chung là những điều này rất bình thường và đơn giản, nhìn vào thì không thấy manh mối nào. Nhưng đừng quên cô chính là thiên tài trong lĩnh vực máy tính!

Tiểu Ngải bĩu môi nhìn đồng tài liệu này, mấy thứ này có thể lấy ra để lừa người khác nhưng sao lừa cô được chứ! Cô nhanh chóng ấn xuống một nút bàn phím, chỉ trong nháy mắt màn hình chợt lóe lên một cái!

Đường Kiến Tâm khoanh hai tay trước ngực, toàn thân tỏa ra khí lạnh. Đây là lần đầu tiên Tiểu Ngải cảm nhận được rõ ràng sự lạnh lẽo tỏa ra từ người chị ấy. Cảm giác lạnh lẽo từ gan bàn chân chỉ trong nháy mắt xông lên tới tận đỉnh đầu cô khiến trán cô toát đầy mồ hôi lạnh. Cô có cảm giác như mình đang ở Bắc Cực, không hề có chút ấm áp nào!

Tiểu Ngải chuyên tâm nhìn chăm chú vào màn hình, đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên. Đường Kiến Tâm nhìn qua, thấy là người đưa cơm liền giao tiền rồi. Sau đó cô đẩy xe thức ăn đến bên cạnh Tiểu Ngải!

Xem ra Tiểu Ngải tạm thời chưa thể ăn được, Đường Kiến Tâm lấy đĩa ra ăn một mình! Tuy nhiên hai mắt cô không hề rời khỏi màn hình máy tính một giây nào!

Lúc Đường Kiến Tâm ăn xong đĩa cơm rang thì rốt cuộc mười ngón tay đang múa trên bàn phím của Tiểu Ngải cũng dừng lại, cô thả lỏng cơ thể, thở dài một hơi...

Nhiệm vụ đã hoàn thành!

Đường Kiến Tâm đặt đĩa cơm xuống rồi ngồi cạnh Tiểu Ngải, đôi mắt sáng chăm chú nhìn vào màn hình... càng xem, đầu mày cô càng nhíu chặt lại...

Tiểu Ngải thì hoàn toàn đen thui mặt mày! Cô lập tức kinh hãi thốt lên: “Ngục Thiên Minh? Sao có thể là bọn họ được chứ?”. Tiểu Ngải cất tiếng mà mắt vẫn dán vào màn hình, không hề nhìn Đường Kiến Tâm: “Chị?”.

Sau đó cô quay đầu lại, hoảng sợ đến mức bắt giặc dịch người ra xa. Trời ơi, ánh mắt của chị ấy quá khủng bố rồi, vừa âm trầm và lạnh lẽo, toàn thân tỏa ra sát khí. Khí thế bừng bừng thế này, nếu là người có lá gan bé thì chắc đã hồn bay phách lạc rồi!

- Ngục Thiên Minh! – Được, được lắm, chỉ cần tìm được bọn họ thì không cần biết là Bạch Minh hay Hắc Minh hay Ngục Thiên Minh gì gì đó, dám cướp đồ của cô thì cô sẽ trả lại gấp ngàn lần!

Tiểu Ngải kinh hãi, lập tức túm lấy cánh tay Đường Kiến Tâm, cuống quýt lên tiếng: “Chị, dừng, chúng ta không chọc vào Ngục Thiên Minh được đâu!”

- Không thể chọc vào? Trên đời này có người Đường Kiến Tâm này không thể trêu chọc cơ à? – Khóe miệng Đường Kiến Tâm nhếch lên nụ cười lạnh lẽo, sự băng giá cũng ngập tràn đôi mắt sâu không thấy đáy của cô.

- Ngục Thiên Minh, hừ, tốt nhất là hãy cầu nguyện hai “viên đá” đó vẫn còn nguyên vẹn đi, nếu không thì mấy người không trả giá nổi đâu!

Nhưng đợi đến sau này khi nhớ lại những lời nói lúc này của mình thì Đường Kiến Tâm phải rùng mình. Cuối cùng mãi đến khi đó cô mới biết lúc này mình đã ngu ngốc đến mức nào. Bọn họ đã bày ra con đường chỉ chờ để bắt ba ba vào rọ, khiến cô tự chui đầu vào lưới, vậy mà cô lại hết sức tự nhiên thuận theo trò chơi. Cô chưa bao giờ biết được rằng bản thân mình lại có thể ngốc nghếch đến mức đó! Cô đã hối hận đến lần thứ n rồi, đáng ra mình không nên chọc vào người đàn ông đó mới đúng!

- Chị, những người của Ngục Thiên Minh đều có thủ đoạn rất tàn độc, lạnh lùng, vô tình, nhất là lão đại của Ngục Thiên Minh thì lại là người cực kì ngoan độc và tàn nhẫn. Chị, lần này chúng ta không hoàn thành nhiệm vụ thì cùng lắm là sau khi trở về bị Âm Hoàng phạt nhốt trong phòng tối mười mấy ngày là cùng. Chị tuyệt đối không được chọc vào Ngục Thiên Minh, nếu không cả đời chị sẽ không được yên bình nữa đâu...!

- Được rồi, chị mặc kệ em, tóm lại là đồ ở trong tay chị mà lại bị cướp đi trắng trợn như vậy thì chị tuyệt đối không thể bỏ qua được!

Tiểu Ngải còn chưa nói xong, Đường Kiến Tâm đã không bình tĩnh ngắt lời. Đây là lần đầu tiên cô không coi Tiểu Ngải như cô công chúa nhỏ, trực tiếp lạnh lùng lên tiếng...

- Chị... Chị... - Tiểu Ngải rên lên một tiếng, trên thế giới này liệu còn người nào cố chấp và ngang bướng như vậy không? Đúng là muốn cô tức chết mà! Nghĩ đến việc nếu thật sự phải đối đầu với Ngục Thiên Minh, toàn thân Tiểu Ngải liền run lên...

Việc biết Ngục Thiên Minh hoàn toàn là tình cờ, nhưng xem ra bây giờ thì đó là lẽ tất nhiên rồi! Lần đó cô tham gia cuộc đua xe chợ đêm, người có biệt danh Hồng Báo – đứng thứ hai chính là người của Ngục Thiên Minh. Đó là lần đầu tiên cô nghe đến cái tên Ngục Thiên Minh, lúc đó cô cũng hiểu được thế nào là tàn nhẫn và độc ác. Đáng lẽ sau khi cuộc thi đấu kết thúc thì cô phải trở về, nhưng cô lại nói dối Âm Hoàng và ở lại Washington chơi đùa ba ngày...

Buổi tối ngày thứ ba ở Washington, trên một con đường tối đen diễn ra cảnh tượng giết chóc. Hàng loạt chiếc xe truy đuổi nhau, những người dân bình thường vô tội chết thảm dưới bánh xe...

Cảnh tượng này cứ như một bộ phim chiếu đi chiếu lại trong đầu Tiểu Ngải, mãi không thể quên được... Đường như cảnh tượng giết chóc đó đã gieo vào tận sâu vào lòng cô mầm mống của sự sợ hãi!

- Tra tung tích gần đây nhất của bọn họ đi! - Đường Kiến Tâm khoanh hai tay trước ngực, thờ ơ nhìn chăm chăm vào màn hình, hoàn toàn làm ngơ Tiểu Ngải.

- Chị? - Tiểu Ngải khóc không ra nước mắt, giọng nói run rẩy hy vọng Đường Kiến Tâm sẽ thay đổi ý định!

- Tra đi!

Chỉ hai từ thôi đã khiến Tiểu Ngải mếu máo. Kì kèo một lúc lâu, Tiểu Ngải thảm than một tiếng, ánh mắt ai oán trừng lên nhìn người cố chấp ngồi bên cạnh, hai tay lại gõ lạch cạch xuống bàn phím.

Đúng thật là! Cô cực kỳ ghét chị ấy! Đồ đáng ghét!

Đường Kiến Tâm không nói chuyện, chỉ kiên nhẫn ngồi chờ kết quả!

- Hộp đêm Lệ Tinh! - Tiểu Ngải cắn răng nói ra bốn chữ, trừng trừng nhìn, dường như có thể chọc thủng hai lỗ trên màn hình! Cô cực kì không cam lòng!

24. Chương 24: Hộp Đêm Nước Mắt Của Ngôi Sao

- Được rồi! - Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn bốn chữ trên màn hình, sự lạnh lẽo tỏa ra như băng ngàn năm.

Hộp đêm NƯỚC MẮT CỦA NGÔI SAO! Dám trêu cô thì sẽ phải trả cái giá cực kì đắt!

Đường Kiến Tâm hừ lạnh một tiếng rồi đi tới mép giường. Cô mặc nguyên bộ quần áo lúc nãy rồi nhảy lên giường nằm, cả căn phòng dường như chỉ còn tiếng hít thở đều đều!

Tiểu Ngải chống cằm, bĩu môi, trừng mắt nhìn mấy chữ trên màn hình rồi liếc nhìn đồ ăn, lại nhìn về phía người nằm trên giường...

Cô lại dẫu môi lên, để tay xuống, cười khổ!

Chị, hy vọng là chị đúng!

Thành phố C là thành phố sống về đêm! Bóng đêm vừa buông xuống, cả thành phố chỉ trong nháy mắt như sôi trào lên, tiếng xe cộ huyền ảo, tiếng nói chuyện náo nhiệt, tiếng rao hàng khắp nơi, rồi thì giọng cò kè mặc cả... Tóm lại là âm thanh nào cũng có!

Những bức vẽ màu mè trên tường, những tòa nhà rực rỡ ánh đèn khiến người khác phải hoa mắt chóng mặt!

Tám giờ tối! Hộp đêm NƯỚC MẮT CỦA NGÔI SAO bắt đầu mở cửa! Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải một trước một sau đứng trước cửa, ngẩng đầu nhìn bốn chữ đang nhấp nháy sáng trên biển hiệu, khoe miệng hơi nhếch lên... Sau đó, hai người bước vào bên trong...

Tiểu Ngải uất ức nhìn bóng lưng của người đang trước mình, cắn răng bước theo... Cô không thể để chị ấy một mình mạo hiểm được!

Người phục vụ nam còn trẻ tuổi đứng ở cửa ra vào chào đón khách nở nụ cười nhiệt tình, dẫn hai người vào đại sảnh. Hộp đêm NƯỚC MẮT CỦA NGÔI SAO này cực kì có tiếng ở thành phố C, những người phục vụ đã quá quen với việc khách ra vào tấp nập. Có lúc cửa vừa mở đã có người vào tiêu xài, coi đây chẳng khác gì chốn ăn chơi. Nhưng phải đợi đến mười giờ tối thì mới là “giờ cao điểm” ở hộp đêm...

- Hai cô có muốn đặt phòng không?

Người phục vụ tươi cười hỏi. Dù bị sự lạnh lẽo tỏa ra từ cô gái xinh đẹp trước mặt khiến anh ta khiếp sợ nhưng nụ cười vẫn luôn nở trên môi, chẳng qua là hơi cứng nhắc!

- Không cần, anh đi đi!

Đường Kiến Tâm vừa bước vào đại sảnh đã neho hai mắt lại, đôi mắt sắc bén nhìn một lượt khắp xung quanh, đầu mày nhíu chặt vào! Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên trong đại sảnh nhưng ánh đèn mờ mờ chiếu xuống tạo một loại cảm giác ái muội. Chỉ liếc mắt một cái, cô đã thu toàn bộ tình hình trong đại sảnh vào trong mắt. Khách khứa không nhiều lắm nhưng cũng không ít, cảnh tượng nhốn nha nhốn nháo, có người tán tỉnh, có người lại cười đùa... thậm chí còn có người lớn mật tới mức diễn trò... hôn nhau say đắm!

Đường Kiến Tâm thu tầm mắt lại, sự lạnh lẽo hơi giảm đi. Cô hơi nghiêng người để người phục vụ bước ra!

Còn người phục vụ thì lại cực kì sợ cô gái xinh đẹp này!

Tiểu Ngải kéo tay áo Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm quay đầu lại, hơi nhướn mày lên. Sắc mặt cô không tốt lắm, không phải là thấy cảnh tượng thối nát ở đây mà là vì trong đó không có người cô muốn tìm!

- Chị, bọn họ chưa tới! – Đường Kiến Tâm gật đầu. Tiểu Ngải lại nhìn xung quanh đại sảnh một lần nữa rồi lên tiếng – Nếu không thì chúng ta ra ngoài trước? – Cô biết chị ấy không thích những nơi như thế này, thậm chí là cực kì chán ghét. Nếu hôm nay không phải vì muốn tìm hai bảo thạch thì chắc vĩnh viễn chị ấy cũng không đặt chân vào đây.

- Đi thôi!

Đường Kiến Tâm xoay người định đi ra ngoài thì liền nghe thấy giọng nói lẳng lơ vang lên... Mùi nước hoa kém chất lượng nồng nặc xộc vào mũi khiến cô buồn nôn. Nếu như bình thường thì nhất định cô sẽ vĩnh viễn tránh đi, nhưng hôm nay lại xuất hiện kỳ tích khiến cô dừng bước... Tiểu Ngải ở phía sau cũng kinh ngạc dừng lại...

- Thật không? Hôm nay anh Đông lên võ đài thật không? – Một cô ả ra vẻ kinh ngạc nhào người lên, giọng nói đầy hưng phấn.

- Này, cô nói nhỏ thôi, chuyện bí mật đó! – Người bên cạnh cuống quýt bịt miệng cô ả lại!
- Được rồi, được rồi, tôi nói nhỏ, nói nhỏ. Cô nói nhanh lên đi, có đúng vậy không?
- Chắc chắn! Nói cho cô biết nhé, nghe nói đêm nay anh Đông sẽ lên thi đấu quyền anh, mọi người đang khẩn trương chuẩn bị, sắp mở màn rồi!
- Tốt quá! Lần này nhất định tôi sẽ cược vào anh Đông để kiếm chác chút ít!
- Thôi đi, lần trước bảo cược cho anh Đông thì không cược, giờ hối hận chứ gì!
- Ai biết được anh Đông lại có thể đánh khiến cho anh Hồ quỵ rạp xuống đất chứ!
-

Đường Kiến Tâm vừa định đi ra ngoài liền quay lại, xoay người bước nhanh về phía hai cô ả, sắc mặt lạnh như băng đầy dăm chiêu!

Tiểu Ngải cũng nghe thấy cuộc nói chuyện đó, cô hơi kinh ngạc, thi đấu ư? Ở đây có tổ chức thi đấu chợ đêm sao? Sao cô lại không tra ra được thông tin này?

Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải liếc nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra ánh mắt nghi hoặc của đối phương. Ngay sau đó, Đường Kiến Tâm quyết đoán đi về phía nhân viên phục vụ của hộp đêm đang đứng chào khách, hỏi:

- Ở đây có thi đấu quyền anh? Ở đâu?
- Tôi... tôi... tôi... tôi... không biết! – Người phục vụ sợ đến mức sắp phát khóc. Sao hôm nay lại xui xẻo đến mức gặp phải quý La Sát vậy? Cậu ta còn tưởng mỹ nhân đều là thiên sứ, nhưng xem ra mấy cô gái tới đây đều khác thường cả.

Khi cảm nhận được khí lạnh toát ra từ người cô gái này ngày càng dày đặc, cậu ta đã nhận ra mình sai rồi, hoàn toàn sai lầm rồi! Cậu ta đang chuẩn bị phòng thân, nhân lúc hai cô gái không chú ý thì chuẩn bị đi, nhưng ai ngờ cô gái này lại phản ứng nhanh đến vậy. Cảm giác đau đớn co rút từ yết hầu truyền đến khiến cậu ta khóc không ra nước mắt!

- Tôi hỏi lại một lần nữa, chỗ thi đấu quyền anh ở đâu? – Ngữ khí vẫn lạnh lẽo như băng, không hề có chút nhiệt độ!
- Thả tay... thả tay ra... A... tôi nói... tôi nói! – Máy bộ đàm của người phục vụ đã rơi xuống đất, khi Đường Kiến Tâm gia tăng lực, cậu ta nhanh chóng nói đỡ ỳnh. Cậu ta không muốn phải hy sinh cái mạng bé nhỏ của mình!

Ở nơi phồn hoa, náo nhiệt thế này, có chuyện gì cậu ta chưa từng gặp đâu!

Đường Kiến Tâm thả lỏng tay, cô không hề có định giết cậu ta, chỉ là cô vốn là một sát thủ, dù là bức người hay hỏi người khác thì cũng chỉ quen dùng phương thức này, huống chi hôm nay tâm trạng cô đang không tốt, cực kì không tốt!

Cho nên, cậu ta đen đủi thì phải chịu!

Khi thấy Đường Kiến Tâm thả tay ra, người phục vụ lùi lại mấy bước rồi thở hổn hển, cố gắng điều hòa hơi thở. Toàn thân cậu ta cứng đờ, thấy cô bắt đầu không kiên nhẫn liền vội vàng hoảng sợ nói:

- Nơi thi đấu quyền anh ở tầng hầm! – Cho xin đi mà, cậu ta chỉ là người bình thường mà thôi, cậu ta chưa muốn chết đâu! Huhu!
- Dẫn đường đi!
- Tôi... tôi... không dám! – Người phục vụ ra sức khua tay. Tuy hai cô gái này cực kì giống khủng bố nhưng cậu ta thật sự không dám dẫn họ xuống dưới.

Đường Kiến Tâm trừng mắt, định ra tay thì Tiểu Ngải ở bên cạnh lập tức túm lấy người phục vụ, tức giận lên tiếng: “Bảo dẫn đường thì dẫn đường đi, chỉ cần nói cho chúng tôi biết đường xuống ở đâu là được, không cần cậu phải đi theo!”

Tâm trạng của chị ấy đang không được tốt mà cái người này chẳng biết thức thời gì cả, cậu ta cho rằng mình sống dai quá rồi chắc?

25. Chương 25: Thi Đấu Quyền Anh Chợ Đen!

Người phục vụ run rẩy, mặt trắng bệch, chỉ còn thiếu nước khóc mà thôi:

- Tôi... tôi...

- Câm miệng!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng lên tiếng, người phục vụ nghe xong rút người lại về phía sau Tiểu Ngải, tròn hai mắt, quên cả hít thở...

Tiểu Ngải cũng mở to mắt nhưng cô không suy nghĩ quá nhiều, túm lấy người phục vụ ở phía sau mình rồi hất hàm về phía phòng mà mấy cô gái vừa đi vào:

- Thấy chưa, mau nói đường xuống ở đâu?

Người phục vụ hoàn toàn không còn sức lực gì nữa, lão đảo đi theo sau hai người, vừa đi vừa run lập cập trước sát khí của Đường Kiến Tâm!

- Từ từ đã, không phải ở đây!

Tiểu Ngải dừng bước, quay đầu lại, buông cổ áo cậu ta ra. Người phục vụ được thả ra nhưng vẫn rất hoảng sợ, toàn thân run rẩy chỉ vào một phòng thay đồ, giọng nói đến ngay cả bản thân cậu ta cũng không nhận ra:

- Ở trong đó...

Đường Kiến Tâm hồ hững liếc nhìn về phía người phục vụ chỉ rồi hừ lạnh một tiếng, đi vào bên trong. Tiểu Ngải nhún vai đi theo! Mãi đến khi bóng dáng hai người biến mất trong phòng thay đồ, người phục vụ mới dựa người vào tường thở hổn hển.

Cậu ta lắc lắc cổ mình, may mà không bị đứt rời. Sống mười tám năm trên đời nhưng cậu ta chưa từng gặp tình huống này... Không tốt, không tốt chút nào!

- Chị, sao lại không có ai?

Tiểu Ngải tò mò nhìn phòng thay đồ rộng lớn. Giờ đáng lẽ phải là giờ mọi người tập nập ra vào chứ, sao lại không thấy một bóng người thế này?

Đường Kiến Tâm nhướng mày, đi ra chính giữa phòng thay đồ, đứng thẳng, quét mắt nhìn về bốn phía, đôi mắt cô lóe sáng. Ở đây có rất nhiều trang phục cũng như đạo cụ, nhưng vẫn thoang thoảng mùi nước hoa kém chất lượng, cực kì khó ngửi...

- Cậu ta không nói dối đâu!

- Vâng! – Tiểu Ngải gật đầu – Để em tìm xem có phòng nào khác hay cửa sau gì đó không!

Thật ra phòng thay đồ này không lớn lắm, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn thấy toàn bộ bên trong không sót thứ gì. Hơn nữa trong phòng cũng chỉ có hai người bọn họ mà thôi, cô tin người phục vụ kia không nói dối, dù sao khí thế của chị ấy có thể khiến người bình thường sợ chết khiếp, huống chi chỉ là một cậu bé khoảng tầm mười bảy mười tám tuổi!

Đường Kiến Tâm gật đầu, nhíu mày nhìn một lượt. Tiểu Ngải đi đến chỗ treo trang phục, vén quần áo lên rồi đưa tay sờ dọc theo vách tường.

Lúc Đường Kiến Tâm sắp mất hết kiên nhẫn thì Tiểu Ngải đột nhiên kêu lên:

- Chị, ở đây có điểm khác thường!

Đường Kiến Tâm bước lên mấy bước, cúi đầu nhìn. Khóe miệng Tiểu Ngải cong lên, cô gõ gõ tay lên bức tường, hai tiếng “Thùng! Thùng” vang lên!

- Đúng không?

- Vâng! Chị, ở đây có cửa để đi xuống!

Tiểu Ngải thu tay lại, ánh mắt ngông cuồng lóe sáng đầy trầm tư!

- Cẩn thận thật đấy!

Đường Kiến Tâm cười khinh miệt, ánh mắt đầy khinh bỉ, muốn tiến hành thi đấu quyền anh chợ đen thật đúng là tổn công sức!

- Đương nhiên rồi, dạo này chính phủ kiểm tra nghiêm ngặt mấy hoạt động kiểu này lắm, chị không biết à? Chị?

Tiểu Ngải mò mẫm tìm chốt mở, thấy Đường Kiến Tâm nhếch mép cười lên tiếng.

Cái gọi là thi đấu quyền anh chợ đen nghĩa là chưa được các ban ngành chính phủ phê duyệt, mục đích của họ là kiếm lợi nhuận từ việc đâm đá nhau. Nơi thi đấu có quy mô không lớn, được sử dụng tất cả các ngón nghề đánh nhau trong thi đấu quyền anh, có thể đánh người khác đến tơi bời cũng chẳng sao. Đây chính là “Thi đấu trong thế giới ngầm”!

Thi đấu quyền anh chính thống cũng khá phổ biến, nhưng kiểu thi đấu chợ đen này thì cực kì tàn nhẫn, mỗi chiêu đòn ra tay đều trí mạng, mỗi cuộc tranh tài đều đánh cho tới khi đối phương “rụng rời” mới thôi, nếu không thì tuyệt đối sẽ không dừng tay. Đương nhiên tùy tình hình thì có thể miễn được cái chết!

Kiểu thi đấu quyền anh đấm bốc thể này phần lớn là tập trung ở tinh thần, khiến người khác theo dõi như điên cuồng, kích thích theo. Đương nhiên chính như vậy lại càng khiến cho trận đấu thêm phần điên loạn, máu me và tàn khốc!

Tiểu Ngải biết những kiểu đánh nhau như vậy đều phải che mắt người ngoài, những người có thể vào xem hoặc là cực kì lắm tiền muốn tiêu hết hoặc là người cực kì biến thái, muốn theo đuổi sự kích động nhất thời để thỏa mãn thị giác, hoặc là thông qua quá trình hai người trên sàn đấu vật lộn đánh nhau đến nỗi có thể mất mạng để giải phóng sự cực đoan trong lòng mình...

- Hừ!

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, không biết ư? Sao cô lại không biết chứ. Nghĩ lại hồi cô khoảng tầm bảy tám tuổi gì đó đã bị trở thành “cái bánh bao” trên sàn đấu quyền anh chợ đêm, nhưng đến giờ cô vẫn còn sống sót...

Không phải là cô không thể ra tay, mà là lúc ấy cô vẫn chỉ là một cô bé gầy còm, đứng trên sàn thi đấu nhìn người đàn ông cao to gấp đôi mình, cơ bắp cuộn cuộn khiến lúc đó cô chỉ có thể ôm chặt lấy cây cột lạnh lẽo, ánh mắt ngập tràn sự sợ hãi!

Cô còn cho rằng lúc đó mình nhất định sẽ bị đánh chết nhưng không! Bởi vì, anh ta nói...

Anh ta nói nếu cô muốn sống thì chỉ có cách tranh đấu với người muốn giết chết mình!

Cô nhìn anh ta với ánh mắt cầu cứu, anh ta lại nói rằng không ai có thể cứu cô được, trừ chính bản thân cô ra!

Cô nhớ rất kỹ đó là lần đầu tiên cô giết người. Lúc đó đầu óc cô hoàn toàn trống rỗng, đến tận bây giờ cô cũng chưa từng có lại cảm giác ấy. Cô không sợ, không kinh hoàng, lại càng không thương cảm!

- Loại thi đấu quyền anh chợ đen này là kiểu mua bán kiếm tiền của những kẻ có lòng dạ hiểm độc nhất trên đời này, so với những người buôn lậu súng ống đạn dược hay bọn buôn thuốc phiện thì càng khiến người ta chán ghét hàng trăm lần. Cho nên nếu bị phát hiện ra thì hậu quả không chỉ là nộp tiền xử phạt... A... Tìm thấy rồi!

Tiểu Ngải đang lải nhải giải thích lý do cho Đường Kiến Tâm thì đột nhiên cảm giác được một cánh cửa đã được bật mở. Hai mắt cô sáng lên, vui mừng kêu to rồi quay đầu nở nụ cười rạng rỡ với Đường Kiến Tâm! Quay đầu lại, cô như nín thở mở cánh cửa ngầm ra!

Một tiếng “Cạch” rất nhỏ vang lên, quả nhiên sau đó xuất hiện một con đường ngầm, tiếp theo đó là bậc cầu thang dẫn xuống phía dưới!

- Chị, đi thôi!

Nói xong cô liền dẫn đầu bước xuống cầu thang! Tiểu Ngải không hề phát hiện ra sắc mặt của người đằng sau mình đang cực kì khó coi!

Hàng lông mi dài chớp động nhìn bóng lưng của Tiểu Ngải đang khuất dần trong tầm mắt mình, Đường Kiến Tâm cứng đờ người lại, nhú mày!

Cô cố gắng hít sâu một hơi, chậm rãi đi về phía trước! Sự lạnh lẽo trên khuôn mặt trắng xanh ngày càng nồng đậm! Càng đi xuống dưới, sự lạnh lẽo của cô càng toát ra nhiều hơn... Mỗi nơi cô đi qua đều khiến bầu không khí ở đó trong nháy mắt như đông cứng lại!

26. Chương 26: Sát Khí Dẫn Tăng Lên

Đi hết bậc cầu thang thì rẽ trái rồi dừng lại, Đường Kiến Tâm hừ lạnh khi thấy hai tên đàn ông cực kì thô bạo đứng chắn phía trước! Tên đứng bên trái trông có vẻ cực kì ngang ngược!

- Xin chứng minh thân phận!

Một trong hai người đứng chắn trước cửa như hung thần ác sát nhìn Tiểu Ngải không hề chớp mắt!

- Chứng minh thân phận cái gì chứ? – Tiểu Ngải nhú mày, vào đến đây rồi mà còn phải chứng minh thân phận gì nữa? Không phải cứ có tiền là thành đại gia à?

- Thề hội viên! – Tên đàn ông trả lời.

- Không có! – Tiểu Ngải nói xong liền đẩy cửa định đi vào nhưng chợt một cánh tay dài chắn trước mặt cô – Xin lỗi, cô không thể vào!

Chợt một âm thanh vang lên. Tên đàn ông vừa chặn tay trước mặt Tiểu Ngải bị trúng một đòn, cả người nghiêng ngả về phía khung cửa. Đường Kiến Tâm thu tay, hai mắt híp lại, lạnh lùng lên tiếng: “Cút!”

Đường Kiến Tâm cô muốn đi đâu thì chưa từng có ai có gan ngăn cô lại!

Tiểu Ngải che miệng cười trộm, cái tên kia đúng là không biết tốt xấu là gì! Một tên khác thấy đồng bọn của mình bị đánh liền nổi giận, vung nắm đấm về phía Đường Kiến Tâm.

Đường Kiến Tâm kéo Tiểu Ngải đứng phía sau mình, rồi ngang nhiên như đang đón chờ cú đấm! Cô giơ một tay lên chặn cú đấm lại, không đợi tên đàn ông kia kinh ngạc đã dùng lực xoay một cái, tiếng “Rắc” vang lên, khớp xương của tên to con kia đã bị Đường Kiến Tâm vặn gãy... Tiếp theo đó là tiếng kêu rên...

Đường Kiến Tâm chưa vội buông tay ra mà hơi ngửa đầu về phía sau rồi thả tay ra, cúi người xoay lại rồi đứng bật dậy, đập mạnh tay lên đầu của tên đàn ông, chân đạp mạnh về phía bên phải khung cửa, đu người nhảy qua rồi vung văng tiếp đất!

Trong nháy mắt, Tiểu Ngải dùng ánh mắt sùng bái nhìn bóng lưng của chị, thật quá tuyệt vời!

- Đi thôi! – Cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa ra, nhất thời âm thanh đinh tai nhức óc dội tới khiến Đường Kiến Tâm hơi dừng chân lại, nhưng cũng nhanh chóng thoả mái đi vào bên trong...

Tiểu Ngải bất kịp, nhớ lại động tác vừa rồi của chị ấy cũng như hai tên đàn ông kia liền bĩu môi, ánh mắt đầy khinh miệt và vui mừng khi người khác gặp họa! Hừ! Chết cũng đáng!

Âm thanh của vật nặng rơi xuống đất vang lên, Tiểu Ngải không quay đầu lại, theo sát bước chân Đường Kiến Tâm.

Sau khi hai người đi vào thì cánh cửa từ từ đóng lại, cũng ngăn cách tiếng kêu khóc đau đớn bên ngoài...

- Người anh em, tỉnh lại đi, tỉnh lại đi, đừng bỏ tôi lại một mình chứ...

Một tên đàn ông tròn tròn hai mắt, đôi mắt đầy bi thương, hấn ta không hề thay đổi sắc mặt, đưa tay quệt vết máu trên cổ rồi chậm rãi đứng lên, cả người tỏa ra đầy mùi máu tươi.

Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải đi qua một hành lang dài khoảng hai mươi mét thì âm thanh huyền ảo truyền đến ngày càng rõ, hình ảnh hiện ra trước mắt cũng ngày càng kích thích!

Ở đây rộng khoảng chừng hơn hai trăm mét vuông, có hai tầng, ở chính giữa là võ đài. Đối với thi đấu quyền anh chợ đen mà nói thì không thể gọi là lớn nhưng cũng tuyệt đối không hề nhỏ...

Lúc này ở hàng ghế khán giả đầy ắp người, vẻ mặt ai nấy đều đỏ ngầu đầy phấn chấn, có tiếng thét chói tai, có tiếng hò hét, tiếng huýt sáo liên miên không dứt... Trên võ đài, hai võ sĩ đang vật lộn với nhau, còn có một trọng tài danh dự nữa. Màn biểu diễn cực kì đặc sắc, xem trong phim không thể kích thích khi được tới tận nơi chứng kiến thế này!

Cực kì mãn nhãn!

Ở đây không có người bình luận, không ai giải thích từng chiêu ra đòn của võ sĩ, cũng không ai đoán hoài đến mấy thứ đó. Đây là cuộc chiến sinh tử, chỉ có chết hay không chết mà thôi! Cũng chính vì thế nên mọi người lại càng thêm kích động! Càng thêm khẩn trương!

Lòng Đường Kiến Tâm như trầm xuống, trong đầu cô hiện lên từng hình ảnh một. Cảnh tượng đầm máu, bạo lực, hình ảnh cô bé gái bảy tuổi hoảng sợ nhìn mọi thứ, sự sợ hãi, bất an đến chấn động, thương cảm, chán ghét bản thân đến sự bình tĩnh... Hai bên thái dương của cô giật giật, toàn thân lạnh lẽo, hai tay nắm chặt lại thành nắm đấm, gân xanh nổi cả lên, móng tay đâm vào lòng bàn tay khiến màu chảy ra ngoài...

- Ôi, anh Đông, anh Đông...

- Mau đâm chết tên chó kia cho nó ngã xấp xuống đi, đâm đi, haha...

- Đứng dậy, đứng lên, mẹ kiếp, đứng lên cho tao!

- Khốn kiếp, đánh thế mà cũng nhìn được à, cơ bắp cuộn cuộn thế kia, sao không chết đi...

Những người đang theo dõi trận đấu la hét xuống võ đài, đủ loại âm thanh, vui mừng có, tức giận có, mắng mỏ có, thậm chí còn đến mức điên cuồng muốn leo lên võ đài để đâm đá, muốn bộc phát sự phẫn nộ trong lòng mình...

Đương nhiên, người vừa bị đánh ngã cũng không khiến mọi người phải thất vọng. Sau khi nằm sõng soài trên võ đài khoảng ba phút, anh ta lão đảo đứng lên, toàn thân toát ra khí thế bừng bừng như đang cực kì điên cuồng!

Tiểu Ngải lắc đầu, bị âm thanh ồn ào ở đây làm cho choáng váng đầu óc. Khi cô nhìn thấy bàn tay đang nắm chặt lại của Đường Kiến Tâm, máu chảy ra nhỏ từng giọt xuống đất thì sợ đến mức nhảy dựng lên, cuống quýt kéo tay Đường Kiến Tâm, đến tận lúc đó cô mới cảm nhận được Đường Kiến Tâm đang hoàn toàn cứng đờ người, không khỏi kinh hãi.

Cô vội gào lên: “Chị, chị, tay chị chảy máu rồi kìa, mau mở tay ra đi, đừng nắm chặt thế nữa!”. Trời ơi, sao tự dưng chị ấy lại dùng nhiều sức lực thế chứ? Sức mạnh của chị ấy khiến cô cực kì sợ hãi, nắm đấm chặt vô cùng! Chết tiệt!

- Chị... mau thả lỏng tay ra đi... - Tiểu Ngải hỗn hển lên tiếng.

Đường Kiến Tâm hơi run lên, căn bản rất khó để phát hiện ra. Cảm giác được có bàn tay đang nắm lấy tay mình, cô cúi đầu, hồ hững nhìn Tiểu Ngải rồi nói: “Chị không sao!”. Giọng nói vẫn lạnh như băng nhưng có thêm phần u ám.

Tiểu Ngải nghe vậy liền ngẩng đầu lên, âm thanh ồn ào từ cuộc thi đấu hoàn toàn lấn át âm lượng của hai người, đến nỗi vừa rồi cô còn cho rằng mình nghe nhầm, nếu không phải tay chị ấy đang từ từ mở ra thì...

- Không sao gì chứ, còn nói không sao nữa à! – Nhìn lòng bàn tay in đậm dấu của bốn móng tay, máu tuôn ra không ngừng, Tiểu Ngải trừng mắt nhìn Đường Kiến Tâm, vừa tức lại vừa đau lòng. Vết thương chảy nhiều máu như vậy mà còn bảo không sao gì chứ? Phải thế nào thì mới “có sao”?

Đường Kiến Tâm cười nhẹ, từ từ thu lại sự lạnh lẽo và sát khí trên người mình. Hẳn là cô rất may mắn khi đang đứng ở đây, dù cô đang bưng bưng sát khí thì Tiểu Ngải cũng không cảm nhận được...

Hai người phóng tầm mắt nhìn lên hàng ghế khán giả, đôi mắt lóe sáng, nhanh chóng quét một lượt bốn phía, tìm kiếm mục tiêu...

- Chị, chị nhớ lúc về đừng có để vết thương ngấm nước nhé, nếu không... Chị? – Tiểu Ngải đang dằn dò chợt cảm thấy kinh hãi trước sát khí cực kì mạnh như quỷ La Sát đến từ địa ngục đang lan tràn khắp người Đường Kiến Tâm, càng ngày càng đậm...

Tiểu Ngải hơi run lên, sát khí nồng đậm như vậy là lần đầu tiên cô thấy... Còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì thân hình Đường Kiến Tâm như vụt đi về phía trước...

- Chị? – Tiểu Ngải hoảng hốt nhìn bóng lưng kia. Cô không nghĩ được nhiều nữa, mau chóng đuổi theo, âm thanh lạch cạch của tiếng giày cao gót nện xuống sàn nhà...

27. Chương 27: Hoàn Toàn Lặng Im

Đường Kiến Tâm không hề nề tình hay kiêng dè gì, đẩy người đứng chắn trước mặt mình ra, đưa mắt nhìn về phía bên trái võ đài, về mặt thâm trầm như biển sâu...

Ánh mắt cô như con thú đang đi săn nhìn khắp một lượt, đôi mắt dần đỏ ngầu như máu. Chính là bóng dáng đó! Dù có hóa thành tro cô cũng không nhìn nhầm! Cô đã tìm hấn suốt mười tám năm! Mười tám năm, ngày nào đêm nào cơn ác mộng đó cũng quanh quẩn vây lấy cô, cô chỉ hận không thể lột da hấn, hủy đi xương cốt hấn, biến hấn thành tro vụn...

Thật không ngờ người mà cô khổ sở đi tìm suốt mười tám năm lại xuất hiện ở đây, đúng là ông Trời đang giúp cô rồi... Ánh mắt Đường Kiến Tâm ánh lên sự vội vàng...

- Chị! Từ từ đã! – Tiểu Ngải ở phía sau thở hổn hển đuổi theo, chị ấy chen lách vào đám đông khiến cô chẳng đuổi theo kịp.

Lúc này xung quanh đang hô hào đầy khí thế khiến giọng nói mỏng manh của Tiểu Ngải như hòn đá nhỏ chìm xuống đại dương, ngay cả hơi thở hổn hển của cô cũng chẳng khiến người khác để tâm...

Bên tai truyền đến những tiếng chửi rủa ngày càng điên cuồng. Trên võ đài, thi thể của một người đàn ông khô gò và mạnh mẽ được khiêng xuống, chỉ còn lại một người đàn ông trông có vẻ khá chật vật nhưng lại kiêu ngạo giờ cao hai tay lên, hưởng thụ cảm giác vui sướng khi chiến thắng!

Trọng tài cầm micro lên, đến bên cạnh người đàn ông, cầm tay anh ta, tuyên bố người chiến thắng!

- Trận này anh Đông thắng!

Từng tiếng huýt gió vọng tới, trong nháy mắt như chìm ngập cả võ đài!

Người chủ trì giơ tay lên có ý muốn bảo mọi người yên tĩnh lại: “Người chuẩn bị lên sân khấu chính là... Marcus và Giza!”. Người tên Đông được dẫn xuống, khi lời của người chủ trì vừa dứt thì hai người đàn ông cơ bắp lực lưỡng liền xuất hiện, diện mạo bình thường, hai người dưới sự vây chặt của mọi người xung quanh bước lên võ đài. Họ vừa xoay người lại, những cọc tiền liên tiếp được đặt xuống bàn đánh cược, tiếng hoan hô cổ vũ cho trận đấu càng ngày càng điếc tai!

Khi cốc tiền cuối cùng được đặt lên, ánh mắt Đường Kiến Tâm hơi ngẩn ra...

- Marcus, hùng ưng bắt bại của giới chợ đen, có muốn đặt không... kích thích lắm đấy!

- Muốn! – Khán giả đứng xem như trở thành đám bạo động!

- Ok, cậu ta sẽ không để mọi người thất vọng đâu! Nào, còn đây nữa, Giza... A... – Người chủ trì còn chưa giới thiệu xong thì đột nhiên bị một người túm lấy cổ, sau đó bị đá một cước vào bụng, cả người ngã xuống bên dưới võ đài...

Rầm!

Không khí xung quanh chợt lặng im!

- Chị? – Tiểu Ngải hoàn toàn choáng váng!

Đường Kiến Tâm đứng cạnh Marcus, sát khí tỏa ra khiến yết hầu hắn ta giật giật: “Này, cô...”.

Đường Kiến Tâm vung tay phải lên, móng tay quẹt một đường dài trên cơ ngực hắn ta, đầu móng tay cô đỏ lên vết máu!

Marcus giật mình nổi giận: “Con nhóc kia... mày từ đâu ra vậy, muốn chết à...”. Hắn ta vung tay định đâm vào mặt Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm không hề chớp mắt, nhìn chăm chăm về phía người đàn ông lớn tuổi đang đứng phía bên kia. Cô giơ tay phải lên cầm trụ sức mạnh đang xông về phía mình, mượn lực xoay người, khuỷu tay trái thúc về phía sau, kéo hắn ta lại rồi lùi sau một bước, buông tay phải ra. Không đợi Marcus kịp phản ứng, Đường Kiến Tâm giơ chân phải lên!

Rầm! Tiếng động này còn to và vang hơn tiếng lúc này!

Cả quá trình này tầm mắt Đường Kiến Tâm không hề rời khỏi người đàn ông kia!

Tĩnh mịch!

Cả biển người đang sôi trào đột nhiên im bất như biến thành nước đông đá. Đang mùa hè nóng bức nhưng nhiệt độ ở đây trong nháy mắt như mùa đông đóng băng? Đó là sức mạnh gì vậy?

Lúc này Tiểu Ngải có cảm giác toàn bộ nơi đây đều chìm trong loại áp lực nặng nề, từng hơi thở như rất mỏng manh... Hoàn toàn yên tĩnh!

Nét mặt Đường Kiến Tâm không hề thay đổi, cô đi về phía trước vài bước rồi dừng lại, đối diện với người đàn ông, lúc này nét mặt hắn ta dịu đi chứ không còn vẻ hung hãn như khi này!

- Không ngờ cô nhóc năm đó giờ đã trở thành nhân vật không thể xem thường! Không tồi, không tồi!

- Thất vọng lắm à?

Giza lắc đầu: “Không, chỉ là không ngờ lại gặp cô ở đây!”

- Hừ! Giờ biết thì quá muộn rồi! – Đường Kiến Tâm không định nói nhiều lời, hai tay nắm chặt lại vung lên. Giza hơi chật vật tránh đòn công kích của cô, khi cảm nhận được luồng sát khí như quỷ đến từ địa ngục đang tản ra thì hắn cũng không khách khí nữa. Hai người đánh tới đánh lui, không hề nhượng bộ!

Ánh mắt Tiểu Ngải đầy phức tạp nhìn chăm chăm bóng dáng trước mặt. Xung quanh lại bắt đầu âm ỉ lên, không hiểu cô gái này từ đâu tới. Nhưng chỉ cần không phải cô tới quấy rối thì bọn họ lại nhao nhao lên cổ vũ, hò hét!

- Này, người anh em, cô gái này ở đâu tới vậy?

- Không biết! Còn tưởng cô ta tới quấy rối, vừa rồi tôi toát cả mồ hôi hột ấy. Nhưng mà giờ thấy cô gái này còn cường mãnh hơn Marcus gấp trăm lần ý chứ!

- Đúng thế, nhưng mà người đứng phía sau chợ đen cũng không tầm thường đâu!

- Tất nhiên rồi, ai dám đối nghịch với Ngục Thiên Minh chứ, khác nào tự đâm đầu vào chỗ chết đâu!

- Đúng, đúng! Nhưng anh đừng xem thường cô gái kia, cô gái này ra chiêu hiểm đấy, mẹ nó, đáng xem lắm! Mau đặt cược đi không muộn, không có tiền đâu!

- Được, được!

- Đi mau lên!

Tiểu Ngải nghe được một nửa thì chẳng nghe nổi nữa! Ngục Thiên Minh! Là Ngục Thiên Minh ư? Chết tiệt, tuy cô tới tìm Ngục Thiên Minh để tính sổ nhưng cô không muốn trêu chọc mấy người này đâu!

Đó là đám người biến thái!

Nghĩ vậy, cô liền chen lên trong đám người trước mặt, dựa vào vóc dáng nhỏ bé của cô thì không khó để tiếp cận sát vô đài!

Trên võ đài, khuỷu tay trái Đường Kiến Tâm ghì chặt cổ Giza, tay phải nện từng đấm vào bụng hân! Tiếng sau to hơn tiếng trước, mỗi cú đấm xuống là trong đầu cô lại hiện lên hình ảnh một cô bé gầy yếu né tránh từng cú đấm mạnh mẽ của đối phương, càng nghĩ thì lực trên tay cô lại càng mạnh thêm... Cô đánh đến mức Giza học máu tươi, không hề lưu tình chút nào!

Giống như năm đó cô đứng trên võ đài vậy, toàn thân đầy máu...

- Anh, cái này?

Trên phòng quan sát ở tầng hai, Lôi Khiếu Thiên đan mười ngón tay vào nhau, ngồi trên chiếc ghế xoay, đôi mắt chim ưng nhìn chăm chăm vào màn hình trước mặt, vẻ mặt hết sức lạnh lẽo, toàn thân tỏa ra đầy sát khí, rõ ràng là anh đang bị chọc giận!

Khi Thẩm Dương Kỳ thấy Đường Kiến Tâm lên võ đài cũng cực kì kinh ngạc. Mãi đến bây giờ anh ta mới không nhịn được liền mở miệng hỏi, tại sao anh họ lại cố gắng tìm người tên Giza làm gì, còn muốn hân ta lên võ đài, rõ ràng là chuyện này cực kì không đơn giản. Còn nữa, tại sao chị dâu tương lai của anh ta lại kích động như vậy với Giza?

28. Chương 28: Tha Chết Là Chuyện Xa Xỉ Đến Cờ Nào!

Thượng Quan Kiệt Thiếu võ võ vai Thẩm Dương Kỳ rồi lên tiếng: “Sao, động lòng rồi à?”. Thật ra thì anh ta cũng động lòng, thân thủ xuất sắc như vậy, anh ta cực kì muốn giao đấu để phân cao thấp một lần.

Khóe miệng Thẩm Dương Kỳ giật giật: “Đúng thế! Chẳng lẽ anh không thế à?”. Anh ấy đúng là người kì lạ!

Đó chính là sát thủ đệ nhất của Âm Hoàng! Mọi người đều đồn rằng cô là người có lòng dạ cực kì thâm độc, tàn nhẫn và vô tình. Tất cả mọi người đều mong tránh càng xa càng tốt, tất nhiên trừ Ngục Thiên Minh!

- Người anh em, cậu đúng là hiểu rõ tôi... - Thượng Quan Kiệt Thiếu thấy Thẩm Dương Kỳ đang chọc ngoáy liền lên tiếng – Số tôi đúng là số khổ!

Rốt cuộc anh ta cũng hiểu thế nào gọi là kiềm chế, đâu ai dám động đến tình cảm của Thái tuế gia chứ!

- Ngậm miệng! Chuyện Giza đã xử lý tốt chưa hả?

- Tốt rồi!

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, quay đầu nhìn chăm chăm vào hình ảnh phía trước. Trên võ đài, Đường Kiến Tâm đang dùng chân dẫm lên mặt Giza khiến đầu hân ta chảy đầy máu. Cô nhìn máu chảy xuống sàn, hừ lạnh một tiếng. Hân ta đã đàn áp và hành hạ quá nhiều những đứa trẻ vô tội, đôi tay dơ bẩn của hân ta đã không ít lần đoạt đi tính mạng của những người vô tội. Hiện giờ hân ta đang ở dưới chân cô, dường như cô cảm nhận được sự sợ hãi và run rẩy của hân ta...

Mí mắt Đường Kiến Tâm giật giật, chậm rãi bỏ chân xuống. Cô lùi lại vài bước rồi tung người lên, đập một cước tàn nhẫn vào hạ thân hắn. Âm thanh vỡ vụn giòn tan vang lên!

Giza bất giác co rụt người lại, hai tay theo bản năng ôm lấy chỗ vừa bị đá vào. Hấn giãy giụa trên sàn, đau đến mức hét lên thất thanh...

Tất cả đàn ông ở đây đều trừng to hai mắt, nuốt nước miếng, hai tay tự động che chắn trước “anh bạn nhỏ” của mình, dường như họ cảm giác cú đá kia đá vào người họ vậy...

Còn các cô gái thì diên cuồng kêu to...

- Được... Chiêu độc lắm!

Thẩm Dương Kỳ cứng đờ người lại, nghĩ đến cước đá của cô khi lần đầu tiên gặp mặt, da đầu anh ta như run lên, nhích lại gần người Thượng Quan Kiệt Thiếu!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cười nhạt: “Không có can đảm à! Đâu phải dẫm lên ‘anh bạn nhỏ’ của cậu đâu, cậu lo cái gì chứ!”. Cô gái này quả là dũng mãnh, cực kì tàn nhẫn!

Thẩm Dương Kỳ đen mặt, coi như không nghe thấy gì!

Lôi Khiếu Thiên vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Đường Kiến Tâm, đôi mắt như chim ưng nhìn chằm chú vào cô, lúc này cô như được bao quanh bởi một vàng sáng chói lọi. Còn chuyện gì anh không biết sao?

Anh biết tính tình của cô, dù có chuyện gì cô vẫn hết sức hồ hững, điềm nhiên ra vẻ không quan tâm, tại sao hôm nay...

- Mau đi làm rõ chuyện mười tám năm trước của Giza cho tôi!

- Vâng, đại ca!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhận lệnh liền ra ngoài làm việc, để lại Thẩm Dương Kỳ khó hiểu trong phòng: “Anh, rốt cuộc Giza là ai?”. Là người nào mà khiến bọn họ phải đi điều tra rõ như vậy!

- Cậu không có việc gì làm à?

Thẩm Dương Kỳ liền lên tiếng: “Có chứ, không phải em đang cùng anh truy đuổi chị dâu sao?”. Dù không có việc gì làm thì anh ta cũng không về đâu! Ở đây chơi vui thế này, huống chi anh ta đã gặp anh Lương đâu, sao có thể về được chứ?

- Hừ! Đi giải quyết chuyện của cậu đi!

Lôi Khiếu Thiên chỉ cần nghĩ đến người em họ kia đã thấy cực kì đau đầu! Mà điều khiến anh bức mình hơn là cái người khiến anh đau đầu đó lại cứ bám riết theo anh! Chết tiệt!

- Á... Anh, anh là người tốt nhất, anh hai đáng ghét lắm, còn mẹ em thì nói chuyện dông dài, em không muốn về đâu! – Thẩm Dương Kỳ ủy khuất, vội lấy lòng người nào đó.

- Hừ!

Thẩm Dương Kỳ tròn mắt, lão đại à, anh đừng tàn nhẫn như vậy chứ? Trước mặt em trai thì đâu cần giả bộ vậy đâu! Tuy sự thật là anh ấy không hề giả bộ chút nào!

Lôi Khiếu Thiên không thèm để ý đến anh ta nữa, dựa lưng vào ghế: “Đưa cô gái kia vào đây đi!”

Thẩm Dương Kỳ nhìn theo ánh mắt Lôi Khiếu Thiên liền thấy Tiểu Ngải sau khi chen lấn gian khổ đang đứng cách võ đài mấy mét, đáng vẻ sôi nổi của cô khiến Thẩm Dương Kỳ nhếch mép nở nụ cười, đứng là một Tiểu Bạch Thỏ!

- Được, anh, em sẽ làm! – Tiểu Bạch Thỏ này thật ra cũng cực kì mạnh mẽ, kỹ thuật lái xe khiến anh ta không thể theo kịp! Anh ta rất muốn “hàn huyên tâm sự” cùng cô một lúc!

Sau khi Thẩm Dương Kỳ rời khỏi phòng thì sự lạnh lẽo của Lôi Khiếu Thiên tỏa ra ngày càng nồng đậm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào tình hình trên võ đài ngày càng sắc bén!

Đường Kiến Tâm thu chân phải lại, mũi chân miết một đường xuống sàn, còn chân của Giza thì co quắp gí về phía cô. Ánh mắt Đường Kiến Tâm lóe lên, chán ghét nhìn người đàn ông dơ bẩn trước mặt, dù chỉ liếc mắt thôi cũng khiến cô cảm thấy đang làm bẩn mắt mình!

Tay phải cô chụp lấy cổ chân hắn, hơi dùng lực! Một tiếng “Rắc” vang lên, cổ chân của hắn đã bị bóp nát... Tiếp theo đó là chân còn lại, cổ tay trái, cổ tay phải... cũng trong tình trạng thảm hại tương tự!

- A...

Giza co người lại, tiếng thét chói tai đau đớn lúc đầu đến bây giờ đã trở thành âm thanh nức nở cực kì nhỏ, đến sau cùng thì dường như không còn phát ra âm thanh nào nữa...

Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhếch miệng. Hình ảnh một cậu bé mười tuổi, máu me toàn thân, gân chân bị đứt, cả người ngã xuống khóc không thành tiếng; một cô bé cả người run rẩy, nức nở không ra hơi dường như đang hiện lên trước mắt Đường Kiến Tâm khiến đôi mắt cô nhuộm đỏ màu máu tươi...

Cô túm lấy chiếc áo đã rách bươm của người đàn ông đang nằm trên mặt đất, kéo hắn ta dậy. Giza đã không còn tri giác, xương cốt đã bị bẻ gãy nên không thể đứng dậy, chỉ có thể mượn lực kéo của Đường Kiến Tâm để dựa vào cô. Đường Kiến Tâm hung hăng nện quyền vào người hắn, mỗi nắm đấm đều cực kì dũng mãnh khiến chiếc mũi của hắn bị lệch sang một bên...

Các khán giả đứng xung quanh chứng kiến hành động ngoan độc của cô đều như điên cuồng. Họ không ngờ cô ra tay hiểm như vậy, sự hưng phấn lúc đầu giờ đã chuyển sang thành kinh hãi... Có người thậm chí còn hét thất thanh, đứng ngây ngốc một chỗ nhìn... Họ đều sống sót đến mức không biết rằng mình nên đập bàn bày tỏ sự thương hại với người đàn ông kia...

Ánh mắt Đường Kiến Tâm lóe lên tia sáng lạnh, nhìn dáng vẻ của hắn ta mà không hề có một chút thương hại hay đồng tình nào, chỉ có sự hận thù mà thôi... Những điều này có là gì, chẳng nhằm nhò gì cả... Những đòn ra tay của cô sao có thể so được với những đau khổ, thương tổn mà biết bao đứa trẻ phải chịu đựng chỉ vì người đàn ông này...

Sau khi nện một cú đấm vào mắt hắn, Đường Kiến Tâm thu tay lại, xoay tròn người đàn ông, máu từ người hắn cũng vẩy tung tóe ra khắp nơi... bắn cả vào những người đứng xem gần võ đài...

Đám người xôn xao cả lên, hết sức kinh hoàng lùi về phía sau! Cô gái này quá là độc ác!

Khoảng chừng hai phút sau, Đường Kiến Tâm dừng tay lại, ném Giza về phía một cây cột trụ trên võ đài. Một tiếng “Ầm” vang lên, Giza đập vào chiếc cột, cả người không thể cử động, khuôn mặt ngoặt về một bên...

Đường Kiến Tâm đến bên cạnh hắn, từ trên cao nhìn xuống, khinh miệt hừ lạnh, giống như không phải cô đang nhìn một con người mà là đang nhìn một phế vật bẩn thỉu và hôi hám bị vứt dưới gầm cầu!

- Tha... tha... cho... tôi... đi...! – Giza khó khăn nhả từng từ một – Xin... cô... đấy...

- Tha ư? Haha... – Đường Kiến Tâm lại đá vào bụng hắn, dí cả người hắn vào cây cột, cất giọng đầy căm thù: “Mày có biết cái gì gọi là ‘tuần hoàn ác tính’ không? Cái gì gọi là làm việc lương thiện sẽ được giúp đỡ, ác giả ác báo không? Hừ, muốn được tha à, còn lâu nhé!”

29. Chương 29: Anh, Tránh Ra!

Trên đời này, làm việc thiện sẽ được hưởng phước lành, còn ác giả thì ác báo!

Đây là lời răn dạy năm cô bảy tuổi, nhưng cũng chính năm đó, câu nói này lại biến thành câu nói khiến cô ghét nhất! Cô căm hận những lời đó, nỗi hận sâu đến mức khắc cốt ghi tâm! Nếu có ác giả ác báo thật thì năm đó tại sao bọn chúng lại có thể sống thoải mái đến vậy?

Mười tám năm trôi qua, cô lại tới nơi âm u nhất này để thay đổi lại vị trí đứng của mình!

- Cầu... cầu... xin... cô...!

Đường Kiến Tâm nở nụ cười cực kì dữ tợn, nửa đứng nửa ngồi nhìn người đàn ông trước mặt. Cô giơ tay bóp chặt lấy cổ họng hắn: “Mày có biết không, trên đời này, có một số loại người chết đi sẽ tạo phúc cho người khác! Không may thay, mày lại là một trong số đó!”. Ngón tay phải của cô càng siết chặt lại như tử thần hiện thân để đòi mạng người khác, cướp đi hô hấp của đối phương, thậm chí là cả sinh mệnh...

Dường như cô đang làm ảo thuật, loại ảo thuật giày vò sinh mệnh của người khác. Cô dùng lực vừa chuẩn, khiến con người ta vô vọng rơi thẳng xuống mười tám tầng địa ngục nhưng lại khiến cho hắn ta ngắc ngoải, từ từ đi chầu Diêm Vương...

Dường như đã đau đến mức vô cảm, không còn tri giác gì nữa. Hắn bất giác mấp máy môi, có lẽ muốn đánh cược một lần, vùng vẫy giữa giây phút cái chết đang cận kề, hy vọng đối phương sẽ ỉn được chết thoải mái một chút, không bị hành hạ nữa... Nhưng dù là xuất phát từ lý do gì, có tâm trạng ra sao thì ngay tại thời khắc này, rõ ràng từng hơi thở đứt quãng và yếu dần đã khiến hắn cảm nhận được rõ ràng rằng tim mình đang ngừng đập, lồng ngực căng trào và bành trướng như sắp nổ tung. Giza há hốc miệng, mở to đôi mắt vằn đỏ tia máu, vẻ mặt càng thêm mơ hồ... dường như cảm thấy mình sắp được giải thoát khỏi sự giày vò đau đớn...

Toàn thân Đường Kiến Tâm tỏa ra sự lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào mắt hắn. Khi thấy tia nhẹ nhõm trong đôi mắt ấy, phòng tuyến cuối cùng trong đầu cô cũng được gỡ bỏ...

- Được lắm!

Hai tiếng này khiến cho cơ thể vốn vô cảm của Giza chết lặng, đôi mắt hắn tràn ngập sự sợ hãi... Hắn kinh ngạc... Không biết phải làm sao!

Đường Kiến Tâm nắm chặt lấy cổ tay phải của hắn rồi đập mạnh cơ thể tê liệt của hắn vào chiếc cột. Cô nâng chân phải lên, đầu gối đè chặt hắn vào cột...

- Cát Mã đâu? – Giọng nói lạnh như băng lại lần nữa vang lên, đôi mắt chim ưng nhìn chằm chằm hắn.

- A... Chị...

Đường Kiến Tâm cứng đờ người lại, cú đâm chuẩn bị vung lên chợt lơ lửng trên không trung. Tiếng kêu thất thanh vừa rồi đã kéo thần trí của cô trở về! Tiểu Ngải? Có bất giác quay đầu nhìn về phía âm thanh vừa phát ra...

Lúc này, mọi người đều tập trung cả vào diễn biến trên võ đài, tất cả đều bị sự tàn nhẫn của cô kích thích. Cả một không gian rộng lớn vốn âm ỉ mà giờ đây lại lặng ngắt như tờ...

Bên dưới võ đài, cách cô mấy mét, Tiểu Ngải bị hai người đàn ông một trái một phải giữ lấy, Tiểu Ngải chỉ có thể ra sức phản kháng và bối rối hét to lên.

- A... Các anh là ai... sao lại bắt tôi... A... Đau... Chị... Chị... Cứu em với...

Nếu không phải đang bị hai người kia giữ chặt tay chân thì Tiểu Ngải đã ra đòn rồi!

Đường Kiến Tâm ngăn người, cô nhanh chóng phản ứng lại, buông gã đàn ông đang bị đè chặt trên cột ra, chạy về phía Tiểu Ngải. Võ đài rộng khoảng mười mét mà Đường Kiến Tâm chỉ dùng có hai giây, nhanh như chớp bắt người đập chân vào một chiếc cột, lấy đà xoay người lại. Cô đứng một chân lên đỉnh chiếc cột rồi lộn ngược người ra sau, sau mấy lần đã đứng xuống dưới võ đài một cách chắc chắn...

Cả quá trình như vậy chỉ diễn ra trong nháy mắt!

- Chị... Chị...

Đường Kiến Tâm trầm mặc liếc nhìn hai người đàn ông đang giữ Tiểu Ngải. Cả đám người đồng thời lui về phía sau, không hề quan tâm sẽ dẫm đạp lên người phía sau để tạo thành lối đi trống trơn ở giữa...

- Chị... A... Đau quá...

Đường Kiến Tâm nhanh chóng đến gần Tiểu Ngải, vừa định ra tay ngăn hai người đang túm lấy Tiểu Ngải... Nhưng không ngờ cú đâm vẫn còn đang lơ lửng trên không trung đã bị một người chặn lại. Do bất ngờ, cô phải lùi về phía sau hai bước...

Cô đứng lại: “Là anh?”. Người cô muốn tìm đây rồi! Đúng là thiên đường có lối thì không đi, lại xông vào cửa địa ngục... Cô còn chưa kịp tìm bọn họ thì bọn họ đã xuất hiện ngay trước mặt cô, đúng là lá gan không hề nhỏ chút nào mà!

Thẩm Dương Kỳ thu tay lại, khoanh hai tay trước ngực, cợt nhả: “Là tôi đây!”. Rốt cuộc cũng gặp lại nhau rồi! Nhưng dường như cô gái này đang kích động đến mức muốn giết anh ta!

- Chị, chị, cứu em! – Tiểu Ngải thấy Đường Kiến Tâm cũng không còn bối rối và sợ hãi nữa, cô lớn tiếng kêu. Thấy vậy, một người đàn ông liền ngăn cô lại. Cô cảm thấy mình đang bị kéo đi, trái tim đập loạn lên. Tiểu Ngải quay đầu, cắn một phát lên cánh tay của người đàn ông đó... Máu tươi nhanh chóng lan tràn khắp khoang miệng cô, mùi máu tanh nồng nặc khiến cô cảm thấy ghê tởm đến mức buồn nôn nhưng vẫn cắn chặt, nhất quyết không buông ra...

- A... đồ chết tiệt... – Cảm giác đau đớn truyền đến đại não khiến người đàn ông xanh mét mặt mày, mặt nhăn lại – Muốn chết à?

Một tiếng “Bốp” vang lên, anh ta vung tay đập mạnh vào sau gáy Tiểu Ngải... Mẹ nó, từ sau khi anh ta gia nhập tổ chức Ngục Thiên Minh thì chưa bao giờ bị đối xử như vậy cả...

Tiểu Ngải chấn động, ngã đầu ra sau, ánh mắt dần trở nên không còn tiêu cự... miệng cô hơi há ra...

- Chết tiệt! – Đường Kiến Tâm thấy Tiểu Ngải phải chịu khổ, vẻ mặt lập tức càng thêm phần lạnh lẽo. Cô vừa định bước lên thì đã bị chặn lại.

- Tránh ra! – Đường Kiến Tâm hét lên, hận không thể băm vằm tên đàn ông vừa rồi, lại dám đánh công chúa của cô!

- Không, không, chẳng lẽ cô không biết tôi cố tình ngăn cô lại à? – Thẩm Dương Kỳ lắc lắc ngón tay, nháy mắt mấy cái, nhìn vào đôi mắt thâm thúy của Đường Kiến Tâm...

Tuy sự lạnh lẽo trên người cô khiến anh ta như ngừng thở... nhưng dù gì cũng là người của gia tộc, anh ta cũng có khí phách nhất định...

Tuy anh ta đã bước chân vào giới giải trí nhưng... cũng chỉ là bề ngoài mà thôi, không phải sao? Bỏ đi ánh hào quang đó thì con người bên trong anh ta còn sáng đẹp hơn nhiều, toát ra những luồng sáng rực rỡ sắc màu...

- Được, được! Vậy giải quyết một lần cho xong đi!

Cái người này thật là phiền toái quá! Ngay từ lần đầu tiên gặp mặt đã lên mặt giáo huấn cô, lần này cô nhất định không nường tay!

Thẩm Dương Kỳ còn định nói thêm thì Đường Kiến Tâm đã ra tay với anh ta.

Thẩm Dương nhanh chóng né người tránh cú đâm của đối phương. Nếu không tránh kịp, chạm mất một giây thôi thì chắc chắn anh ta sẽ vào viện chỉnh lại mũi của mình. Sau khi tránh thoát an toàn, anh ta thâm thở phào: “Này, ai cho làm thế, tôi không thích chơi trò đánh lén nhé! Muốn đấu à... Nào, lại đây!”.

Thẩm Dương Kỳ còn chưa kích động xong thì Đường Kiến Tâm đã ra chiêu đòn thứ hai, thứ ba, thứ tư... Cú đâm liên hoàn khiến Thẩm Dương Kỳ liên tiếp lùi về phía sau... chật vật né tránh...

Khó khăn lắm mới thoát ra được, anh ta ai oán nín chặt Đường Kiến Tâm: “Cô thật sự là đồ nhẫn tâm, chẳng có đạo nghĩa giang hồ gì cả, nói đầu là ra tay liên... A...”. Anh ta còn chưa nói xong mà!

Đường Kiến Tâm hừ lạnh! Đạo nghĩa giang hồ cái gì chứ, xuống địa ngục mà làm người tốt. Trong thế giới này tranh tao đoạt thế này, ai ra tay trước thì sẽ chiếm được lợi thế, thời gian là quan trọng nhất... Chờ anh ta nói xong cái đồng đạo nghĩa gì đó thì không biết đã chết bao nhiêu lần rồi!

30. Chương 30: Con Đường Đuổi Bắt Vợ - Vẫn Còn Xa Lắm!

Thẩm Dương Kỳ linh hoạt né tránh, khi Đường Kiến Tâm thấy Tiểu Ngải đang bị lôi đi về phía sau cửa thì liền đá Thẩm Dương Kỳ một cái rồi nhảy sang một bên, bỏ lại anh ta rồi nhanh chóng đuổi theo mấy người kia.

Thẩm Dương Kỳ kịp phản ứng, vội vàng đuổi theo sau Đường Kiến Tâm...

- Chị... A... – Tiểu Ngải cắn chặt môi, trong miệng cô toàn máu là máu, cô lo lắng nhìn Đường Kiến Tâm – Các người buông tôi ra, đồ hỗn láo!

- Tiểu Ngải... thả cô ấy ra!

Đường Kiến Tâm nhú mày, cô vừa túm được bả vai Tiểu Ngải thì lại bị một người khác giữ chặt lại: “Chúng ta còn chưa phân thắng bại mà, cô chạy đi đâu đấy!”

Đường Kiến Tâm quay đầu nhìn rồi giơ chân đạp cho anh ta một cái nhưng Thẩm Dương Kỳ né được. Đường Kiến Tâm chỉ có thể trở mắt nhìn Tiểu Ngải bị bắt đi, cô cực kì tức giận: “Mấy người là đồng bọn của nhau?”

- Chắc, chắc, đồng bọn cái gì chứ, sao lại nói khó nghe thế? Bọn họ chẳng qua là nghe theo mệnh lệnh của tôi thôi!

- Đồ chết tiệt! – Đường Kiến Tâm siết chặt tay lại thành nắm đấm rồi nhanh chóng tung về phía yết hầu của Thẩm Dương Kỳ. Đôi mắt Thẩm Dương Kỳ trầm xuống, anh ta thu hồi lại vẻ mặt không đứng đắn, nghiêm chỉnh chống lại đòn của cô!

- Haha, chắc chỉ có một mình cô mới dám gọi tôi là ‘đồ chết tiệt’ đấy!

- Anh là người của Ngục Thiên Minh? – Đường Kiến Tâm có ngốc đến mấy thì cũng không thể không nhận ra. Cùng một lúc mà lại xảy ra nhiều chuyện như vậy, cô không ngờ anh ta lại có liên quan đến Ngục Thiên Minh, xem ra mười tám năm lẫn lộn trong xã hội mà cô vẫn còn mù quáng lắm! Nhưng mà không biết người này giữ chức gì trong Ngục Thiên Minh đây?

Có thể thấy chức vị của anh ta không hề tầm thường chút nào!

- Ôi, sao cô lại biết? – Thẩm Dương Kỳ cực kì tò mò! Anh ta liền khuếch trương khuôn mặt điển trai của mình lên. Cô không nhìn ra anh ta là siêu sao quốc tế mà ngược lại nói rằng anh ta là người của Ngục Thiên Minh ư?

Những người của Ngục Thiên Minh đâu phải ai cũng toát lên vẻ quyền thế, cao lớn và dũng mãnh, gương mặt cương nghị khiến người khác nhìn vào là biết ngay đâu? Mà khuôn mặt của anh ta thế này có thể so sánh được với khuôn mặt của mấy người trong Ngục Thiên Minh sao?

- Chỉ có mấy người mới có thể bày ra thủ đoạn hạ lưu thế này... – Dám trộm cướp giết người, đôi mắt không hề có tình người chút nào, ý mạnh hiếp yếu, đúng là quá sỉ nhục!

Thẩm Dương Kỳ dùng chiêu “lấy tĩnh chế động”, anh ta khom lưng xuống thoát được một đòn ra tay của đối phương rồi lên tiếng: “Thủ đoạn hạ lưu ư? Nếu đây được coi là một biện pháp hữu hiệu thì tại sao lại không thể dùng chứ?”. Bọn họ đâu phải nhà làm từ thiện, đâu cần phải tỏ ra thương hại người khác chứ!

- Đồ không biết xấu hổ! – Đường Kiến Tâm phun ra mấy từ, đôi mắt ngày càng sắc bén, mỗi chiêu ra tay của cô lại càng thêm tàn nhẫn!

Thẩm Dương Kỳ cười to, anh ta không phòng thủ nữa mà chuyển bị động thành chủ động, liên tiếp bước lên, ra đòn chế trụ Đường Kiến Tâm rồi vỗ vỗ tay: “Thế diện có giúp cô kiếm miếng ăn được không, nếu không thì có nó hay không cũng chẳng quan trọng!”. Sau khi Đường Kiến Tâm ổn định lại cơ thể, Thẩm Dương Kỳ nhún vai rồi nói tiếp: “Không chơi nữa, hôm nay dừng tại đây thôi, đến Italy rồi gặp! Tạm biệt!”

Nói xong anh ta liền trèo ngay lên chiếc thang dây ở bên cạnh, vẫy vẫy tay chào Đường Kiến Tâm theo đúng lễ nghi Trung Quốc! Thang dây được kéo lên, đám người cũng biến mất.

Đường Kiến Tâm bước lên một bước, trừng mắt nhìn người đứng trên thang dây trên đỉnh đầu mình...

- Chị... Cứu em... – Khi chiếc máy bay bay lên, Tiểu Ngải bị trói chặt người ở gần cửa đang cúi gần như nửa người xuống dưới. Cô cố gắng vùng vẫy hai tay, điên cuồng gọi Đường Kiến Tâm.

- Tiểu Ngải...

Đường Kiến Tâm gầm lên! Mẹ kiếp, sao bọn họ có thể trói Tiểu Ngải như vậy chứ? Khi Thẩm Dương Kỳ leo lên máy bay, anh ta chợt dừng lại ở khoang cửa, quay đầu nhìn xuống dưới, nhếch môi cười rồi huyết sáo như muốn trêu tức Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm chạy theo rồi dừng lại, nhìn vào cái miệng đang mấp máy của anh ta. Đôi mắt cô tròn trừng, sau đó nheo lại... Khí thể từ người cô tỏa ra khiến người khác không rét mà run!

Chị dâu tương lai! Thật ra em rất muốn ở lại để xem trò vui!

Chị dâu tương lai? Trò vui? Đường Kiến Tâm chau mày lại, anh ta đang nói ai vậy? Muốn xem ai diễn trò vui cơ? Suy nghĩ mãi cũng không ra, cô chợt nhớ tới Tiểu Ngải đang ở trong tay bọn họ, mặt cô liền tái đi.

Ngục Thiên Minh, được, được lắm! Chết tiệt, tôi sẽ nhớ kỹ! Nếu không khiến ấy người chặt vật lên xuống thì tôi không phải là Đường Kiến Tâm!

Cô quay người đi phía cánh cửa. Lúc này cô đã hoàn toàn quên gã đàn ông đang sống dở chết dở trên võ đài... cũng quên luôn chuyện cô vẫn còn... chưa trả thù xong!

Cô chỉ biết được rằng bây giờ phải nhanh chóng quay về khách sạn sắp xếp để đến Italy cứu Tiểu Ngải!

Ở trong phòng, Lôi Khiếu Thiên lười biếng chống tay lên cằm, quan sát chăm chú từng sắc thái thay đổi trên nét mặt Đường Kiến Tâm, dường như có một cảm giác ấm áp đang chạy dọc toàn thân anh, lan tỏa cả vào trái tim!

Vậy mới tốt! Cả ngày cứ bày ra vẻ mặt như đóng băng thì không ổn chút nào! Nhưng mà chính anh cũng quên mất rằng bản thân anh cũng là người mặt lạnh không hơn gì cô!

Khi bóng dáng Đường Kiến Tâm dần biến mất, Lôi Khiếu Thiên mới đứng lên, từ từ mở miệng: “Bấm vằm hần ra rồi ném xuống biển cho cá mập ăn!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu lên tiếng: “Vâng”. Sau khi Lôi Khiếu Thiên đứng dậy đi ra ngoài, anh ta mới đưa ánh mắt nhìn về phía gã đàn ông máu me be bét nằm trên võ đài. Gã ta cũng quá là xui xẻo đi, nếu đại ca mà ra tay thì ít ra gã cũng được chết một cách thoải mái hơn chút rồi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cầm máy bộ đàm rồi ra lệnh: “Lôi gã đang nằm trên võ đài ra, bấm...”. Anh ta vừa nói vừa đi theo Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca, bên Tề lão đại thông báo hai ngày nữa sẽ tổ chức tiệc, thiệp mời đã được gửi rồi!

Lôi Khiếu Thiên dừng bước, quay đầu lại: “Tề lão đại?”

- Vâng!

Lôi Khiếu Thiên suy nghĩ một lúc rồi đôi mắt chợt lóe lên: “Ở đâu?”

- ... Tại biệt thự tư nhân của Tề lão đại!

- Bảo A Lương sắp xếp đi! – Lôi Khiếu Thiên nói xong liền quay đi, không để Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn thấy sự hứng thú trong mắt anh... Tiệc à? Thú vị rồi đây!

Đi được mấy bước, anh lại dừng lại, ngửa đầu lên trời rồi thở dài, khi nào mới có thể ôm vợ yêu về nhà đây? Anh ta lắc đầu, con đường đuổi bắt vợ... còn xa lắm!

31. Chương 31: Chỉ Do Lừa Dối

- Vâng! – Thượng Quan Kiệt Thiếu ngậy người nhìn bóng lưng trước mặt, cảm như sắp rớt xuống đất. Đại ca đồng ý đi ư? Từ trước đến nay đại ca có bao giờ quan tâm đến mấy chuyện tiệc tùng gì đâu? Trời sắp đổ cơn mưa máu thật rồi!

Phó Hạnh Lương nhận được thông tin này thì chỉ nở nụ cười đầy hàm ý. Huống Ngân Dịch và Hướng Diệp Lâm sững sờ: “A Lương, biểu cảm của chú là thế nào đấy?”

Phó Hạnh Lương nghịch nghịch chiếc di động trên tay: “Có muốn xem trò hay không?”

- Xem trò hay? – Hai mắt Hướng Diệp Lâm sáng lên, anh ta chạy ngay lại bắt lấy cánh tay Phó Hạnh Lương: “Có gì hay thế?”. Gần đây A Kiệt và đại ca ném mọi việc cho ba người họ giải quyết, còn hai người thì “đi chơi”, anh ta ngồi ở đây, nhàm chán đến mức mồm meo cả người rồi!

Phó Hạnh Lương đứng lên rồi đi ra ngoài: “Đi theo tôi thì biết”. Nhân vật kiệt xuất trong giới hắc đạo chống lại sát thủ đứng đầu giới hắc đạo, không biết khi gặp nhau sẽ xảy ra những chuyện hay ho gì đây? Haha, anh ta cực kì mong đợi!

Hướng Diệp Lâm đuổi kịp, đi được mấy bước rồi dừng lại, quay đầu gọi: “A Dịch, đi thôi!”

Hướng Ngân Dịch chau mày: “Tôi không đi!”

- Hả? Sao lại không đi, ngồi đây đợi có mà chán chết! – Có trò hay mà không đi xem sao? Một người vui không bằng mọi người cùng vui mà!

- ... – Đúng là cái đồ ngốc, lời A Lương nói mà cũng tin sao? Nếu có trò hay thì tuyệt đối chẳng đến lượt bọn họ được xem!

Hướng Diệp Lâm thấy Hướng Ngân Dịch không đi theo thì chạy ngay lại trước mặt anh ta, túm tay anh ta rồi lắc lắc: “Đi, đi thôi, cứ để mấy việc này ở đây, khi nào về thì giải quyết sau cũng được!”

Hướng Ngân Dịch ngừng lại... Anh ta có thể nói không đi nữa sao?

Tại khách sạn, Đường Kiến Tâm đặt đồ đạc lên giường, kiểm tra lại lần lượt từng thứ một. Sau khi cho tất cả mọi thứ vào balo, cô lấy máy tính của Tiểu Ngải ra, đọc lại một lần nữa thông tin trong đó...

Trong khi đó, Phó Hạnh Lương đang đứng trước cổng khách sạn, ngửa đầu nhìn lên! Ừm, đúng là nơi này rồi!

Hướng Diệp Lâm kéo tay Hướng Ngân Dịch: “Chú nói xem, A Lương đến khách sạn làm gì?”

Hướng Ngân Dịch nhún vai, sao mà anh ta biết được!

Hướng Diệp Lâm nhìn bóng lưng phía trước, nở nụ cười gian mãnh: “Không phải là trong khách sạn có cô em nào đang chờ A Lương đấy chứ?”

Hướng Ngân Dịch khinh thường liếc mắt nhìn anh ta! Nếu thật sự thế thì A Lương cho cậu ta đi cùng chắc? Có gì hay ho để xem đâu chứ?

- Nhưng mà không đúng, sinh hoạt của A Lương cực kì nghiêm túc, tuy nhiên tốc độ đổi bạn giường của chú ấy so với tốc độ gió thổi còn nhanh hơn!

Hướng Diệp Lâm vuốt cằm như đang suy nghĩ sâu xa, nghi ngờ nhìn Hướng Ngân Dịch nhằm tìm đáp án chính xác từ anh ta!

- A Dịch, chú nói xem, A Lương tới đây làm gì? Tuy tôi rất muốn xem trò hay nhưng mà nếu nhân vật chính là A Lương thì hay là thôi đi! – Nghĩ đến lần đầu tiên trong lúc vô tình xông vào phòng của Phó Hạnh Lương, nghe thấy âm thanh mờ ám nhộn nhạo trong phòng, rồi lại thấy từng động tác mạnh mẽ mà thô lỗ, xương cốt Hướng Diệp Lâm như tê rần. Nhưng mà vài giây sau, khi thấy A Lương nở nụ cười như muốn trả thù, rồi nghĩ đến thủ đoạn giết người không thấy máu, anh ta nuốt nước miếng, lặng lẽ lui ra ngoài!

Từ lúc đó trở đi, anh ta rớt cuộc cũng không có can đảm đi dò xét sinh hoạt của Lương nữa... Hơn nữa... còn là chuyện trên giường!

Huống Ngân Dịch thờ ơ liếc anh ta một cái: “Đi thôi!”. Nói xong, anh ta bước theo A Lương, hướng chỉ chắc chắn A Lương không tới đây để “chơi trò người lớn”...

- Này, A Dịch...

- Còn không đi thì không tìm được người đâu! – Khóe miệng Huống Ngân Dịch giật giật, anh ta không còn gì để nói nữa.

Phó Hạnh Lương bước từng bước đi về phía mục tiêu. Vài phút sau, anh ta dừng ở trước cửa phòng 1801, đôi mắt ánh lên tia hứng thú. Người có thể khiến cho đại ca ngã quỵ nhất định không tầm thường chút nào!

Anh ta cho tay vào túi áo, lấy một thứ gì đó ra...

Ở trong phòng, mười đầu ngón tay của Đường Kiến Tâm lướt như bay trên bàn phím, cô nhìn chăm chăm hình ảnh trên màn hình, từng hình ảnh lướt qua cực kì nhanh! Sóng lưng cô thẳng tắp, sắc mặt trầm xuống!

Cô gõ một nút xuống bàn phím, sau đó từ đôi mắt cô lóe lên tia lạnh lẽo...

Chỉ trong nháy mắt, cô vọt đến cạnh cửa, lạnh lùng nắm tay nắm cửa, yên lặng chờ hành động của đối phương...

Sau khi Hướng Diệp Lâm và Huống Ngân Dịch từ trong thang máy đi ra liền thấy Phó Hạnh Lương rút ra một phong thư từ trong túi áo, anh ta đang khom người xuống, nhét thư vào khe cửa...

- A Lương, chú làm gì đấy? – Hướng Diệp Lâm cúi đầu muốn nhìn xem trên phong thư có gì!

- Chẳng có gì, chỉ là thiệp mời thôi! – Phó Hạnh Lương đứng dậy, tươi cười bước qua anh ta!

Huống Ngân Dịch chớp chớp mắt: “Thiệp mời?”. Thiệp mời gì vậy? Hơn nữa...

- Không phải chú nói có trò hay để xem à? – Sao tự dừng lại thành đi đưa thiệp mời thế này?

Tuy A Lương không nói gì nhiều nhưng chẳng nhẽ chỉ như vậy là xong việc rồi à? Chẳng phải anh ta đang bị lừa sao?

- Đương nhiên rồi, Ngục Thiên Minh quyết chiến với Âm Hoàng, đây không gọi là trò hay à?

Huống Ngân Dịch ngăn ra... A Lương vừa nói... quyết chiến? Vậy đại ca...

Đôi mắt Hướng Diệp Lâm sáng lên: “Quyết chiến? Khi nào? Ở đâu? Sao tôi không biết?”

- Không phải tôi vừa nói cho chú rồi đấy à! – Phó Hạnh Lương bỏ lại hai người phía sau, bây giờ mới là lúc bắt đầu đây! Trò hay giờ mới chính thức được khởi động!

- Không phải, nghe tôi nói này, A Lương, chú cũng thật là...

Huống Ngân Dịch không đợi Hướng Diệp Lâm nói xong liền vỗ vai rồi huýt khuỷu tay vào người anh ta ý bảo mau đuổi theo Phó Hạnh Lương: “Nói nhảm ít thôi!”. Đây phải gọi là trăm năm mới có được một kẻ ngốc nghếch đến vậy, thế mà lại để anh ta gặp đúng phải người này! Đúng là số chó mà!

Mãi đến khi tiếng bước chân ở ngoài cửa xa dần, Đường Kiến Tâm mới thả lỏng người. Cô cúi đầu, đắm chiêu nhìn phong thư trên mặt đất!

Ngục Thiên Minh quyết chiến với Âm Hoàng?

Là thật hay là giả?

32. Chương 32: Phân Nặng Nhẹ

Tại biệt thự tư nhân, Lôi Khiếu Thiên đang đứng bên cửa sổ, lắc lắc ly rượu màu đỏ trong tay. Anh nhìn ra bên ngoài, ánh nhìn xa xăm, thần trí như đang trôi dạt về nơi nào đó, có vẻ đắm chìm!

Cốc! Cốc! Tiếng gõ cửa vang lên phá tan bầu không khí tĩnh lặng trong phòng. Lôi Khiếu Thiên khôi phục về bình thường, đặt ly rượu xuống rồi ngồi xuống sofa: “Vào đi!”

- Đại ca! – Phó Hạnh Lương đẩy cửa đi vào, cung kính cúi đầu trước Lôi Khiếu Thiên!

- Mọi chuyện làm tốt rồi chứ?

Lôi Khiếu Thiên lười biếng tựa người vào sofa, hai tay khoanh trước ngực, giọng điệu nhàn nhạt lộ rõ sự uy nghiêm, khí phách vương giả trời sinh cũng bộc lộ rõ. Đây cũng chính là một trong những nguyên nhân khiến Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu, Hướng Diệp Lâm và Huống Ngân Dịch là những người làm bá chủ bốn phương đều nguyện ý cúi đầu trước một mình anh. Lôi Khiếu Thiên chẳng khác nào thiên tử, từ người anh toát ra khí chất khiến người khác nguyện trung thành!

- Vâng! Mọi chuyện đều sắp xếp ổn cả rồi!

- Tốt lắm!

Hai mắt Lôi Khiếu Thiên sáng lên, toát ra những tia sáng kì ảo. Phó Hạnh Lương không ngờ một người vui buồn thất thường, dù núi có sụp ngay trước mặt thì vẫn không chớp mắt mà lại có lúc đôi mắt lóe sáng như vậy...

Điều này khiến Phó Hạnh Lương phải giật mình!

- Đại ca, chuyện của Tề lão đại?

- Cậu cùng A Diệp đi thành phố C tiến hành giao dịch đi! – Lôi Khiếu Thiên thay đổi tư thế, nhắm mắt lại, nhẹ giọng ra lệnh!

Phó Hạnh Lương hơi run lên, đây là lần đầu tiên đại ca dùng ngữ điệu này để nói chuyện với anh ta, điều này khiến anh ta hơi lo sợ!

- Vâng!

- Được rồi, cậu đi ra ngoài đi!

- Vâng!

Phó Hạnh Lương cung kính lui ra ngoài không một tiếng động, chỉ để lại một mình Lôi Khiếu Thiên trầm tư ngồi trên sofa.

Đường Kiến Tâm nhặt phong thư lên! Dù đối phương có nói thật hay không thì cô cũng nên đề phòng! Tuy cô không có cảm tình với tổ chức Âm Hoàng nhưng thật sự mà nói, thì hiện tại Âm Hoàng – Dịch Long chưa thể đi gặp Diêm Vương được!

Cuộc sống tương lai tốt đẹp của cô còn chưa bắt đầu, không thể để nó tan biến như vậy được!

Cô nhanh chóng mở phong thư ra đọc, tốc độ đọc của cô nhanh như gió! Càng đọc cô lại càng thấy kinh hãi!

Chết tiệt, dám uy hiếp cô!

Đường Kiến Tâm nắm chặt lấy phong thư, sau đó ném đi. Cô bước nhanh về phía chiếc máy vi tính, đóng máy lại rồi cho vào balo, đeo lên lưng và đi ra ngoài...

Hừ! Kể từ năm cô bảy tuổi đến giờ, chưa từng có ai dám uy hiếp cô cả! Rõ ràng mấy người này không có mắt!

Hai tiếng sau, tại biệt thự tư nhân của Tề lão đại!

Đường Kiến Tâm xuống xe, trước khi xuống cô còn boia cho tài xế tờ tiền mệnh giá lớn khiến anh ta cười không khép miệng lại được, liên tục nói cảm ơn. Đường Kiến Tâm mở cửa rồi xuống xe, quan sát bên ngoài! Động tác cực kì nhanh nhẹn!

Cô ngẩng đầu nhìn căn biệt thự theo phong cách Âu Mỹ cách đó không xa, đôi mắt liền trầm xuống. Cô đi một đoạn rồi bỏ balo ra, lấy ra một thiết bị kiểm tra, ấn một nút, trước mắt cô hiện lên một màn hình nhỏ, rất nhiều tia hồng ngoại được gắn xung quanh biệt thự!

Đường Kiến Tâm cười lạnh, mấy người này cho rằng mấy thứ này có thể ngăn cô được sao? Đúng là nực cười, Đường Kiến Tâm cô đâu phải hạng người hư danh đâu chứ!

Cô nhếch mép cười rồi cất thiết bị kiểm tra đi, lấy găng tay và kính chuyên dụng đeo vào! Đường Kiến Tâm tiến lên một vài bước, quan sát góc độ rồi gạt đầu, đúng là ở đây rồi!

Cô lấy một khẩu súng ra, nhắm thẳng vào phần mái của căn biệt thự. Bóp cò, một tiếng “Vù” vang lên, sợi dây mảnh bay thẳng về hướng cô nhắm...

Một tiếng động cực kì nhỏ vang lên, Đường Kiến Tâm kéo sợi dây mảnh mà mắt thường không nhìn được ra sau một cái cây, sau khi xác định sợi dây vững chắc thì cô liền buộc chặt nó quanh hông mình!

Đôi mắt cô hơi nheo lại! Tiểu Ngải, em nhất định phải đợi chị!

Sự việc không gấp gáp cũng chẳng thông thả! Cô biết người của Ngục Thiên Minh bắt Tiểu Ngải đi chỉ là muốn giữ chân cô lại, vậy nên ít nhất là Tiểu Ngải vẫn được an toàn!

Nhưng ở đây khá là kì lạ! Chỉ là một bữa tiệc bình thường mà lại mời đông đủ những người có máu mặt trong giới hắc đạo đến. Với sự nhạy bén của một sát thủ, cô tin rằng bữa tiệc này không đơn giản như vẻ bề ngoài. Huống chi lần này người đứng đầu của Ngục Thiên Minh còn tới đây nữa! Đây gọi là bất giác phải bắt vua trước, muốn cứu được Tiểu Ngải thì cô cần phải khống chế được người đứng đầu Ngục Thiên Minh, sau khi cứu được người thì sẽ lấy lại bảo thạch luôn!

Đường Kiến Tâm híp mắt lại, mở chốt, kéo sợi dây, lao người đi!

Trong biệt thự!

- Haha, Lôi lão đại có thể đến đây tham dự tiệc thật là vinh hạnh cho tôi quá! – Trong đại sảnh, một người đàn ông mặc vest đang ngồi trên sofa, nét mặt tươi cười! Anh ta ra sức lấy lòng người đàn ông ngồi đối diện mình!

Bên ngoài, không ai không biết lão đại của Ngục Thiên Minh chưa bao giờ tham gia vào bất kì một buổi tiệc nào. Lần này nghe nói Lôi lão đại tới thành phố C, anh ta chỉ mời thử nhưng không ngờ lão đại lại đáp ứng lời mời!

Điều này khiến anh ta cực kì cao hứng! Chuyện này quả thật là quá chấn động, vượt xa sự tưởng tượng của anh ta! Có thể được diện kiến Lôi lão đại quả là phúc ba đời của anh ta!

- Tề lão đại khách khí rồi! Tề lão đại ở Trung Quốc được xem là nhân vật hàng đầu, việc gì phải khiêm tốn vậy chứ! – Phó Hạnh Lương thờ ơ liếc mắt nhìn đối phương rồi lên tiếng.

- Đâu có, đâu có, so với Lôi lão đại thì tôi đâu có là gì, không đáng được nhắc tới! – Tề lão đại cười cười – Vậy Lôi lão đại khi nào thì đến?

- Không vội, khi nào tiệc bắt đầu thì sẽ xuất hiện thôi!

33. Chương 33: Như Trên Pháp Trường!

Phó Hạnh Lương vừa dứt lời thì Hường Diệp Lâm cười lạnh một tiếng, một nụ cười đầy trào phúng. Cái kiểu nịnh bợ lấy lòng người khác thế này anh ta cực kì khinh bỉ, nếu như không phải đại ca lên tiếng thì

anh ta và A Dịch còn lâu mới bước chân vào nơi tẻ nhạt, vô vị thế này!

- Đương nhiên, đương nhiên rồi, Lôi lão đại là người thế nào chứ, Tề Phong lo lắng quá rồi!

Tề Phong xấu hổ cười cười, khuôn mặt cứng nhắc vặn vẹo, méo mó!

- Lão đại chúng tôi từ trước đến nay nói một là một, hai là hai, Tề lão đại xem rồi xử lý cho tốt là được!

Hướng Diệp Lâm trầm mặt xuống, vẻ gượng gạo và khách sáo đó khiến anh ta cực kì khó chịu, mấy chuyện này chỉ có A Lương là có tâm tư ứng phó mà thôi!

- Tất nhiên rồi! – Tề Phong tuy cũng là người đứng đầu giới hắc đạo nhưng ở trước mặt Ngục Thiên Minh thì vẫn phải ra sức lấy lòng, không hề có chút khí phách nào của một đại ca trong giới hắc đạo cả, cho dù hai người vừa lên tiếng không phải là lão đại của Ngục Thiên Minh! Đúng là ăn nói khép nép đến mức mất mặt!

Nhưng nếu có thể xây dựng quan hệ với Ngục Thiên Minh thì không chỉ thu được lợi từ vật chất mà ngay cả quyền lực cũng được thỏa mãn! Nghĩ đến việc sẽ có bao nhiêu người đi sau đít xoa bóp đấm lưng, xách giày cho mình, Tề Phong đã thềm đến mức nhỏ dãi. Anh ta vội vàng đáp lời: “Tôi nhất định sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa!”

- Vậy thì tốt quá!

- Chú im lặng chút đi! – Hướng Diệp Lâm phiền chán cắt ngang lời Phó Hạnh Lương rồi đứng lên – Phòng ở đâu? – Đại ca đã nói sẽ tham dự tiệc, Tề Phong dám không xử lý mọi chuyện ổn thỏa chắc? Đúng là chết tiệt! Mà A Lương cũng thật là, việc gì phải nói nhiều lời với loại người như thế chứ? Đúng là lãng phí thời gian.

- Ở trên tầng! – Tề Phong ngẩn ra, mồ hôi lạnh chảy đầy trán. Anh ta không ngờ Hướng Diệp Lâm lại đột nhiên đứng lên, đầy mặt toàn vẻ tức giận và khinh bỉ khiến anh ta cực kì xấu hổ, không dám dây dưa thêm, gọi thuộc hạ: “Đưa hai vị khách quý lên phòng dành cho khách ở tầng hai đi!”

- Vâng! – Người thuộc hạ cung kính đáp lời rồi cúi người đẩy tiêu chuẩn trước Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương, yên lặng chờ họ!

Hướng Diệp Lâm hừ lạnh, không đợi Phó Hạnh Lương nói gì thêm đã đảo khách thành chủ, ngạo mạn đi về phía cầu thang.

Phó Hạnh Lương mím môi như có chút bất mãn trước hành động vừa rồi của Hướng Diệp Lâm. Nhưng khi cụp mắt xuống thì đôi mắt anh ta lại vụt qua ý cười, bộc lộ rõ cảm xúc thật sự lúc này của anh ta.

Anh ta đứng dậy rồi lên tiếng: “Mong Tề lão đại bỏ qua, tính tình A Diệp là như vậy!”. Nói xong, anh ta cũng không chờ Tề Phong có phản ứng gì liền đi theo Hướng Diệp Lâm!

Tề Phong vừa mừng vừa lo! Anh ta biết bốn đàn em trung thành của lão đại Ngục Thiên Minh tính tình rất cổ quái, nhưng hôm nay là lần đầu tiên anh ta được nghe lời giải thích như có như không khiến anh ta phải giật mình, đầu mày nhú chặt lại!

Cho đến khi bóng dáng ba người khuất dần trong tầm mắt, anh ta mới khôi phục lại tinh thần, vội vàng gọi trợ thủ đắc lực của mình rồi ra lệnh!

Sau khi đến chỗ rẽ, Phó Hạnh Lương đuổi kịp Hướng Diệp Lâm, cực kì sung sướng, ở nhà cậu ta là bảo vật, còn khi ra ngoài thì tuyệt đối là sát tinh của người khác! Hướng Diệp Lâm tức giận trừng mắt với anh ta: “Chú đừng vui sướng khi người khác gặp họa, chẳng qua tôi không biết đại ca đưa tôi đi cùng là có ý gì?”. Đại ca biết rõ tính khí của anh ta, anh ta là người một khi tức lên thì quyết sống mái với người khác... Vậy mà phải ngồi im như cái cọc gỗ trước mặt một người tuyên bố là lão đại của giới hắc đạo mà còn ra vẻ nhỏ nhả! Đúng là vô nghĩa!

- Haha! – Phó Hạnh Lương cười to – Nếu đại ca bảo chú đi cùng thì chắc chắn là có dụng ý của đại ca, đúng không?

- Mọi chuyện giao hết cho chú và A Kiệt xử lý đây!

- Kiệt về Italy rồi!

- Italy? – Hướng Diệp Lâm kinh ngạc – Không phải chú ấy ở bên cạnh đại ca à?

- Ủ, nhưng sau khi nhận được tin tức thì... Kiệt áp giải một người về Italy rồi!

Hướng Diệp Lâm chú ý đến khuôn mặt không được tự nhiên của Phó Hạnh Lương, anh ta vốn định đùa cợt mấy câu nhưng giờ lại rất tò mò: “Áp giải ai vậy?”

Là ai mà phải khiến một trong bốn Ám Minh của Ngục Thiên Minh ra tay vậy?

- Là... một cô gái!

Phó Hạnh Lương nói xong thì hai người cũng đã đến trước cửa phòng, người dẫn đường cung kính nói vài câu rồi rời đi! Căn phòng chỉ còn lại hai người, Hướng Diệp Lâm khôi phục lại bản tính vốn có, ghé sát vào người Phó Hạnh Lương đầy hứng thú: “Cô gái?”. Đường như nghĩ ra điều gì, anh ta vội vàng ngồi xuống, nghiêm chỉnh lên tiếng: “Có phải cô gái trêu tức A Kiệt không?”

Phó Hạnh Lương cũng ngã người xuống giường, rầu rĩ lên tiếng: “Ừ”.

- Hả? Nghe nói A Kiệt cực kì chú ý đến cô gái đó, mà ngay cả A Kỳ cũng tự mình ra tay rồi... Ôi... A Lương?

- Hướng Diệp Lâm kích động lên tiếng, sau khi có phản ứng thì liền ngó người ra. Từ nhỏ A Kỳ đã quần lấy A Lương, dù A Lương có lạnh lùng thế nào thì A Kỳ cũng chưa từng có hứng thú với ai khác, đừng nói là tự mình ra tay áp giải một cô gái... Không phải... A Kỳ đã nghĩ thông suốt rồi đấy chứ?

- ... – Phó Hạnh Lương vui mặt vào trong chăn, không nhìn Hướng Diệp Lâm!

- A Lương?

- ... Nghĩ thông suốt cũng tốt, nghĩ thông suốt cũng tốt...

- ... – Hướng Diệp Lâm cũng không biết nên nói gì nữa. A Lương, chú cũng thích mà sao lại không chấp nhận? Ở đây trốn tránh cái gì chứ? Rõ là uống phí cái danh xưng “lạm tình” phụ bạc của chú!

Đường Kiến Tâm quỳ một gối xuống cây cột bên cạnh, ổn định cơ thể. Sau đó cô cởi sợi dây mảnh bên hông ra, cắt kỹ vào balo. Cô lại đưa tay lên ấn một nút một hồng nhỏ, mặt kính trong nháy mắt chuyển thành màu đỏ, quét toàn bộ tường ngoài của căn biệt thự! Trên thấu kính hiện lên hai đường gợn sóng màu trắng, nhỏ và dài!

Đường Kiến Tâm nhếch mép, có chút tán thưởng. Công nghệ hiện đại hóa có thể coi là khá tốt! Bố trí nhiều thiết bị như vậy, nếu không phải chiếc kính mắt này do Tiểu Ngải đặc chế có khả năng nhìn xuyên thấu qua ánh sáng thì chỉ sợ hôm nay cô không thể đi vào nơi này!

Đường Kiến Tâm đứng thẳng người lên, nhanh chóng ẩn mình trong màn đêm đen. Cô tìm một vị trí tốt, đứng lên một mỏm đá rồi như một con mèo nhanh nhẹn đi vào, tránh tia sóng công nghệ cao để tiến vào mục tiêu...

34. Chương 34: Lật Thuyền Trong Cống Ngâm

Trong phòng ngủ chính trên tầng hai, Đường Kiến Tâm vừa đến bên cửa sổ thì đột nhiên cảm nhận được điều khác thường, đôi mắt cô trầm xuống, hai tay nhanh chóng nắm chắc lấy sợi dây mảnh! Cô cúi gập người xuống, gần như cả người hoàn toàn dựa vào sợi dây đó, mượn chút lực để chống đỡ cơ thể.

Đường Kiến Tâm vừa ẩn nấp xong thì tiếng bước chân trong phòng dừng lại ngay bên cửa sổ, mùi khói thuốc trong phòng lan ra ngoài, đập ngay vào mắt Đường Kiến Tâm...

Đường Kiến Tâm rửa thầm, nếu không phải sợ đứt dây động rừng thì cô chỉ muốn xông vào đá cho người kia mấy phát, khói thuốc hun vào mắt khiến nước mắt cô cứ thế chảy ra!

Bởi vì thể chất đặc biệt nên trên đời này cô ghét nhất ba thứ, đó là khói thuốc, rượu và độc... Chỉ cần ai động vào một trong ba thứ đó là cô đã thấy ghét rồi... Lúc Đường Kiến Tâm sắp không nhịn được nữa thì đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, tiếng động bất chợt trong đêm tối tĩnh lặng có vẻ bất thường...

Tiếng gõ cửa vang lên cùng với tiếng bước chân tùy tiện, năm giây sau, âm thanh ngưng bật!

- Đại ca, đã chuẩn bị “bữa ăn khuya” rồi!

- Tề Phong hút điếu xì gà, đóm lửa nhỏ lập lòe trên gương mặt khiến ham muốn trong đôi mắt anh ta như bị bóp méo... Người phía sau yên lặng chờ đợi, mãi lúc sau mới nghe thấy một âm thanh tàn nhẫn vang lên: “Cứ giữ lại, ‘vỗ béo’ lên trước đã!”

Người phía sau hơi kinh ngạc nhưng vẫn cúi đầu cung kính trả lời: “Vâng!”

Tề Phong cười lạnh, bộ mặt lấy lòng vừa rồi hoàn toàn biến mất, thay thế vào đó là dáng vẻ ngạo mạn. Anh ta lại rít một hơi thuốc, nhả ra một vòng khói mờ mờ: “Hai ngày này nhớ trông coi cẩn thận, nếu có chuyện gì xảy ra thì tự biết hậu quả!”

Người phía sau rụt vai lại: “Vâng!”

Tề Phong lại chậm rãi nhả ra làn khói rồi nhắm mắt hưởng thụ: “Cậu lui xuống trước đi!”

- Vâng!

Đường Kiến Tâm thở phào một hơi, ngẩng mặt lên nhìn bức tượng trên đầu, cô hơi thả lỏng người ra, vừa rồi căng thẳng quá...

- Từ từ đã!

Tề Phong quay người gọi khiến Đường Kiến Tâm thót tim, trên gương mặt lạnh lùng của cô thoáng qua tia lo lắng... nếu ngã từ đây xuống thì rất phiền phức...

- Vâng, đại ca!

- Hai Ám Minh của Ngục Thiên Minh có động tĩnh gì không?

- Tạm thời không thấy gì, bọn họ không rời khỏi phòng nửa bước. Qua máy theo dõi thì có thể thấy bọn họ mệt quá nên đã ngủ thiếp đi rồi!

- Không được sơ suất, ra lệnh cho bọn thuộc hạ phải theo sát rồi báo cáo từng động tĩnh của bọn họ!

- Vâng!

- Không còn việc gì nữa, cậu đi ra ngoài đi! – Tề Phong khua khua tay, quay người nhìn ra cửa sổ...

- Vâng!

Tiếng đóng cửa vang lên, Tề Phong cầm điện thoại rồi quay người rời khỏi phòng...

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, Đường Kiến Tâm đi về phía cửa sổ. Khi hai chân đứng hẳn lên ban công, cô mới chậm rãi quay đầu lại, trừng mắt nhìn sợi dây mảnh sắp đứt... Nguy hiểm thật!

Hai tay cô khẽ chống lên bệ cửa sổ, cơ thể như một chú cá trườn vào phòng...

Quả nhiên là một đám biến thái, trên cửa sổ bố trí chỉ chút sóng từ...

Sau khi đi vào trong phòng, cô nhanh chóng ấn nút đóng cửa sổ lại. Căn phòng như được bao trùm bởi một màu đen, màn hình hiển thị trên chiếc kính của cô cũng đổi thành màu đỏ! Cô nhìn một lượt khắp căn phòng để quét tìm những mối nguy hiểm, mãi đến khi xuất hiện chữ số không, Đường Kiến Tâm mới tháo kính xuống...

Đây là căn phòng ngủ của đàn ông được thiết kế theo phong cách châu Âu. Khi xác định không có máy quay theo dõi, Đường Kiến Tâm mới bắt đầu hành động! Cô bắt đầu lục soát từ tấm thảm trải sàn đến mọi thứ trong căn phòng...

Sau một lúc lâu, Đường Kiến Tâm mới đứng thẳng người lên, vỗ hai tay vào nhau! Trước khi rời đi, cô lại nhìn quanh một lượt, xác định mình không để lại sơ hở gì mới yên tâm...

Lộc cộc... lộc cộc... lộc cộc!

Đường Kiến Tâm vừa đặt tay lên tay nắm cửa thì chợt dừng lại! Chết tiệt thật, sớm không tới muộn không tới, lại tới đúng lúc này! Đúng là biết chọn thời gian!

- A Lương? Chú xác định giấu đồ trong phòng chứ?

Phó Hạnh Lương dừng bước, quay đầu lại, ai oán nhìn Hướng Diệp Lâm: “Chú bị ảo giác gì à, sao cứ nghi ngờ lời tôi nói mãi thế!”

Anh ta thấy mình có đến nỗi nào đâu mà khiến người khác phải hoài nghi như thế chứ! Trán cao, rộng, mắt sáng, có chỗ nào giống kẻ lừa đảo đâu?

- ... - Hướng Diệp Lâm chớp mắt, câu hỏi này của anh ta có vấn đề gì à? Tuy đã gây nhiễu sóng các máy quay giám sát trong căn biệt thự khiến bọn họ có thể thuận tiện hành động, nhưng ai lại giấu đồ quan trọng trong phòng ngủ của mình chứ, anh ta nghi ngờ có gì sai đâu?

- Ôi! – Phó Hạnh Lương thở dài một hơi – Thôi, việc chính quan trọng hơn!

- Hả...

Hướng Diệp Lâm sờ sờ ổ khóa trước cửa phòng Tề Phong rồi bật cười: “A Lương, đường đường là một lão đại hắc đạo mà lại dùng loại khóa đại trà trên thị trường, chuyện này nói ra ngoài chắc người khác cười đến rụng răng mất!”

Phó Hạnh Lương nhướn mày: “Giao cho chú bẻ khóa đấy! Nhanh lên! Thời gian không nhiều đâu!”

- Làm gì có ai ở đây đâu, việc gì phải nghiêm túc quá như thế chứ!

Phó Hạnh Lương đập bốp một cái lên đầu Hướng Diệp Lâm: “Làm chính sự đi! Nghiêm túc vào!”

- Được rồi, được rồi, đừng nóng! – Hướng Diệp Lâm chu miệng, không biết lấy đâu ra một cái thẻ từ, anh ta quét dọc vào khe cửa...

Rắc! Rắc!

Sau khi mở khóa xong, Hướng Diệp Lâm đắc ý nhìn Phó Hạnh Lương đang nhú mày. Anh ta đẩy cửa phòng ra, bước vào đầu tiên, sau đó làm ra vẻ cúi mời: “Mời vào, phó lão đại!”

- Muốn bị ăn đập à!

Hai người đi vào phòng, lại cũng lục soát bên dưới tấm thảm, thỉnh thoảng lại nghe thấy mấy câu nói chuyện linh tinh của hai người đàn ông ngốc nghếch. Đường Kiến Tâm siết chặt tay dưới gầm giường, lúc bọn họ mở cửa phòng ra, cô đã nhanh chóng trốn xuống dưới đó...

Đây là lần đầu tiên cô phải kìm nén như vậy!

Nếu như bị hai người này phát hiện ra thì cũng chẳng có vấn đề gì, giết người là xong chuyện! Nhưng nếu thế thì sẽ rất phiền phức! Giết một người rồi sẽ phải giết người thứ hai, tiếp đến là người thứ ba... rồi cuộc lại biến thành giết vô số người...

Đường Kiến Tâm nắm chặt tay, bên tai vang lên âm thanh lục lợi đồ... Cô đang bực mình nhưng tạm thời chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi!

- Mẹ nó, cái tên Tề Phong khốn nạn đó giấu đồ ở đâu không biết? – Hướng Diệp Lâm gần như đã lật tung cả căn phòng lên để tìm kiếm!

Anh ta ngồi phịch xuống giường, không tìm nữa! Làm sao biết được người khác giấu đồ ở đâu chứ? Phải lén lút giống kẻ trộm đã buồn bực lắm rồi, mà giờ đến buồn bực cũng chẳng được nữa!

Phó Hạnh Lương nhíu mày lại: “Đứng lên tìm nhanh đi, hần sắp về rồi!”

- Đại ca, về lò hàng súng ông đạn được vừa rồi đối phương rất hài lòng, họ có ý muốn hợp tác lâu dài với chúng ta!

- Làm tốt lắm, trả lời cho bên đó, chúng ta chỉ lấy chín phần giá tiền thôi!

- Vâng, đại ca!

Âm thanh của hai người vừa dứt, tiếng chìa khóa leng keng giòn tan liền vang lên!

Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương đưa mắt nhìn nhau, vừa nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo đến ngay!

Phó Hạnh Lương liếc mắt một cái rồi trốn vào nhà vệ sinh, còn Hướng Diệp Lâm chui thẳng xuống gầm giường...

Rắc! Rắc! Hướng Diệp Lâm vừa trốn xong thì có tiếng mở cửa...

- Còn vụ giao hàng ở Vân Nam lần trước nữa, phái người đi giải quyết đi, gần đây bên trên đang theo dõi rất sát sao đấy!

- Đại ca yên tâm, em đã tìm được người thích hợp rồi, khoảng một tháng nữa sẽ xong việc!

- ...

Dưới gầm giường, Hướng Diệp Lâm cứng đờ người lại, luồng khí lạnh leo bao trùm cả người anh ta... Năm ngón tay lạnh lẽo đầy sát khí đang đặt trên cổ khiến trán anh ta toát đầy mồ hôi...

35. Chương 35: Tính Mạng Treo Lơ Lửng

Có người thứ ba!

Trong căn phòng này có người thứ ba, vậy mà bọn họ lại không hề phát hiện ra. Quan trọng hơn là tự nhiên anh ta lại tự chui đầu vào lưới, tự dâng bản thân đến trước mặt đối phương... Mãi đến khi cảm thấy sắp ngạt thở anh ta mới nhìn thấy rõ diện mạo của đối phương...

Quả nhiên là... cô gái đó!

Hướng Diệp Lâm cắn chặt răng, cơ thể ngày càng cứng nhắc, hô hấp cũng yếu đi... Bàn tay đó đang bóp chặt cổ khiến anh ta không có cơ hội thở dốc...

- Đúng rồi, đại ca, mấy hôm trước bên kia gửi tặng con hổ hung mãnh, nhưng giờ đã được thuần chủng rồi, đại ca có muốn xem chút không? Vừa đúng dịp để chúc mừng luôn!

Âm thanh trên đầu giường vang lên, Đường Kiến Tâm dùng ánh mắt uy hiếp khiến Hướng Diệp Lâm chỉ có thể ngoan ngoãn nghe lời. Tiếp đó tiếng nói lại vang lên...

- À...? Rốt cuộc nó cũng chịu ngoan ngoãn rồi đấy à?

- Vâng, đại ca! Con này ăn gấp đôi phần thức ăn của những con khác, bây giờ mới chịu nghe lời!

- ... Tôi cũng muốn xem nhưng giờ không phải là lúc, Ngục Thiên Minh đang ở đây, cần phải cẩn thận một chút!

- Nếu đại ca muốn thì không phải là không thể! Chỉ cần bảo mấy anh em theo dõi bọn họ là được!

- Thôi, không cần! Đúng là tiếc thật đấy!

- Vâng... đại ca, nếu không thì sắp xếp chút chuyện trong bữa tiệc lần này đi?

- Bữa tiệc?... Cậu có ý kiến gì hay, nói ra xem nào!

-Đại ca, em có ý này. Mọi người đều đồn rằng Minh chủ của Ngục Thiên Minh là người không gần gũi nữ sắc, vậy trong bữa tiệc sắp xếp mấy thằng đàn em... đến lúc đó...

- Haha... Đúng, đúng, cứ làm vậy đi, đến lúc đó nếu khiến hắn ta hài lòng thì chẳng phải là... Haha, cái thằng này, mày cũng được việc đấy! Việc này giao ày làm... nhất định phải kiếm mấy thằng “ngon” vào đấy...

- Đại ca yên tâm đi, chuyện này em sẽ sắp xếp ổn thỏa...

- Đi thôi, đi thôi!

Một trong hai người liền đi ra khỏi phòng, Tề Phong huyết sáo, cởi quần áo ra rồi đi vào nhà vệ sinh!

Chỉ trong chốc lát, tiếng nước chảy vang lên...

Khi Hướng Diệp Lâm thấy Tề Phong đi vào nhà vệ sinh liền lập tức phản công lại, mạch máu trên yết hầu bị bóp chặt đến mức khiến chân tay anh ta không thể hoạt động, vừa rồi anh ta ngồi im chịu trối là muốn cho đối phương thả lỏng cảnh giác, thứ hai là anh ta cũng không thể làm kinh động đến Tề Phong...

Đường Kiến Tâm cười lạnh, trong không gian chật hẹp, hai người như vật lộn với nhau, chỉ trong vòng chưa tới hai phút đã phân được thắng bại!

Hướng Diệp Lâm mặt đỏ bừng bừng, trừng mắt nhìn người phụ nữ trước mặt. Chết tiệt thật! Anh ta đường đường là Ám minh của Ngục Thiên Minh vậy mà lại bị đè vật nằm xuống giường, hơn nữa đối phương đè anh ta còn là một người phụ nữ!

Rốt cuộc giờ anh ta cũng hiểu được nỗi đau của A Kiệt lúc đó, mẹ kiếp, cảm giác bị một cô gái qua mặt đúng là... khó chịu!

Đường Kiến Tâm lạnh lẽo liếc nhìn anh ta một cái, sát khí nồng đậm trên người cô ngày càng lan ra. Hướng Diệp Lâm im lặng, mùi nguy hiểm này ngày nào bọn họ chẳng phải đối mặt, quá quen thuộc rồi...

Lúc Đường Kiến Tâm từ từ vùng tay lên, cửa phòng tắm đột nhiên mở ra...

Đường Kiến Tâm hơi sững người lại, trong nháy mắt, luồng khí nguy hiểm ẩn giấu bên trong biến mất không thấy tăm hơi...

Cổ của Hướng Diệp Lâm bị bóp chặt đến mức vắn đỏ cả lên, Anh ta cũng kinh hãi, tắm nhanh thật! Nhưng mà may thay, mẹ nó chứ, rốt cuộc cái tên Tề lão đại đó cũng làm được một chuyện tốt đẹp!

Đường Kiến Tâm lạnh mặt xuống, chẳng qua là cho anh ta sống thêm vài phút nữa mà thôi!

Tề Phong bước ra khỏi nhà vệ sinh, mái tóc vẫn còn ướt sũng. Hắn mở tủ quần áo ra, ném lên giường một bộ quần áo rồi chậm rãi mặc vào.

Cốc! Cốc!

- Chuyện gì?

Người bên ngoài đẩy cửa đi vào: “Đại ca, lão đại của Nguyệt Bang đã đến rồi!”

Tề Phong khựng tay lại: “Nguyệt lão đại đến đây?”

- Đúng thế, đại ca!

Tề Phong còn chưa kịp nói gì, ngoài cửa lại vang lên giọng nói vừa kích động vừa sợ hãi...

- Đại ca, đại ca, Minh chủ của Ngục Thiên Minh, Lôi lão đại cũng tới đây...

Động tác mặc quần áo của Tề Phong dừng hẳn lại, hắn ta không thể tin nổi: “Cái gì? Lôi lão đại?”

- Vâng, đại ca, giờ đã đến ngoài cửa lớn rồi...

- Mẹ kiếp, thế thì còn đứng đó làm gì, mau ra nghênh đón đi...

Nói xong, ba người lần lượt đi ra ngoài, thỉnh thoảng lại vang lên tiếng mắng chửi...

Bầu không khí trong phòng lại trở nên quỷ dị, Hương Diệp lân đang còn vùng vẫy dưới gầm giường, Phó Hạnh Lương đi tới bên mép giường, thầm gọi: “Đi thôi!”

Nói xong, anh ta liền quay bước đi ra ngoài cửa. Đi được vài bước, anh ta liền dừng lại, nhú mào, A Diệp làm gì vậy? Sao lại không ra?

Anh ta quay người lại: “A Diệp?”

Dưới gầm giường không hề có động tĩnh, Phó Hạnh Lương trầm tư, rõ ràng anh ta nhìn thấy A Diệp trốn xuống gầm giường mà!

Đột nhiên, một tiếng động cực nhỏ vang lên! Phó Hạnh Lương cảnh giác, vừa đi đi xem xét thì bất ngờ thấy ai đó lộn mấy vòng trên giường, sau đó bị đá tung lên trần nhà...

Vài giây sau, người này mới ngã xuống...

Phó Hạnh Lương trừng mắt, chỉ trong nháy mắt, anh ta đã thấy Hương Diệp Lân bị một cô gái đè chặt, đứng cách anh ta khoảng mấy bước chân...

Hương Diệp Lân gian nan nhếch khóe miệng, ánh mắt hoàn toàn là vẻ bất đắc dĩ!

Đúng là quá chật vật!

Anh ta nặng như vậy mà lại bị cô đè xuống giường, sau đó cô chỉ nhẹ nhàng đá một cái, anh ta đã bay ra ngoài. Anh ta còn tưởng mình chết rồi chứ, đến giờ mà vẫn còn sống, anh ta cảm thấy đúng là kì tích...

Phó Hạnh Lương nhìn cảnh tượng trước mặt, cảnh giác nhìn Đường Kiến Tâm, sát khí trên người cô cực kì đậm đặc...

- Cô là ai ?

Đường Kiến Tâm nheo mắt lại: “Lôi lão đại đâu?”. Cô định giết người đàn ông này nhưng khi nghe thấy thông tin người mình muốn tìm đang đến đây, cô liền dừng tay lại. Vừa hay, cô đỡ mất thời gian đi tìm...

Mà còn khéo hơn nữa là hai người này đều là người của Ngục Thiên Minh...

Phó Hạnh Lương vẫn hết sức ung dung: “Rốt cuộc cô là ai?”. Tại sao lại muốn tìm đại ca?

Tình trạng của Hương Diệp Lân rất khổ sở, anh ta rên lên một tiếng, nếu có thể thì anh ta thật sự chỉ muốn túm lấy cô rồi hỏi rốt cuộc móng tay cô được làm bằng gì? Trông có đến nổi sắc lăm lăm đâu mà tại sao lại cắm vào da thịt anh ta đau buốt thế này!

Phó Hạnh Lương trầm mặt xuống... Nếu không phải rất đau thì A Diệp chắc chắn sẽ không kêu ra tiếng... Ánh mắt anh ta đầy thâm thúy nhìn lên chiếc cổ vẫn tơ máu, đầy mắt như được bao phủ bởi một lớp sương lạnh....

Khi Đường Kiến Tâm chuẩn bị ra tay lần nữa, Phó Hạnh Lương vội mở miệng ngăn lại: “Không biết!”. Sợ cô không tin, anh ta tiếp tục nói: “Chúng tôi thật sự không biết! Hành tung của đại ca chỉ có những người ở bên cạnh ngài ấy mới biết được, chúng tôi chỉ phụng mệnh hành sự mà thôi!”

Đường Kiến Tâm dừng tay lại, nhìn chằm chằm Phó Hạnh Lương giống như muốn xem anh ta có nói thật hay không!

Một lúc lâu sau, cô mới mở miệng: “Các anh đang tìm gì?”

36. Chương 36: Cải Tử Hoàn Sinh

Phó Hạnh Lương siết chặt tay thành nắm đấm, nhìn vào phần yết hầu đang đỏ bừng của Hương Diệp Lân rồi quát lên: “Thả cậu ta ra!”

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, tăng thêm lực tay, sát khí tỏa ra từ người cô khiến bầu không khí trong căn phòng trở nên cực kì quỷ dị: “Nói!”

Lưng của Phó Hạnh Lương bắt đầu chảy đầy mồ hôi, anh ta không thể bỏ mặc người anh em của mình như vậy được. Anh ta cần phải suy nghĩ biện pháp vện cả đôi bên nhưng không thể để đối phương có lợi hơn được.

- Anh có ba giây để suy nghĩ! – Đường Kiến Tâm nhìn chăm chăm Phó Hạnh Lương, đương nhiên cũng nhìn ra vẻ mờ ám trong ánh mắt anh ta. Cô cười lạnh rồi bắt đầu đếm ngược: “Ba...”.

Phó Hạnh Lương đứng yên, mỗi câu nói của Đường Kiến Tâm khiến anh ta phải trầm lòng xuống... Hường Diệp Lân nhắm mắt lại, khóa miệng nhếch lên, nếu chỉ vì anh ta mà để lộ bí mật thì có chết anh ta cũng không rửa sạch tội!

- Hai...

Những giọt mồ hôi trên trán Phó Hạnh Lương bắt đầu chảy nhỏ giọt xuống dưới mắt. Từ trước đến nay anh ta đã trải qua không biết bao nhiêu chuyện nguy hiểm nhưng chưa bao giờ gặp phải chuyện chấn động lòng người như thế này. Anh ta chưa bao giờ cảm thấy thời gian lại trôi nhanh như lúc này, cảm giác chờ đợi cái chết như vậy cực kì khiếp đảm. Nếu là hai mươi năm trước, có người giống như hôm nay uy hiếp anh ta như vậy thì chắc chắn anh ta sẽ không hề chớp mắt hay do dự chút nào mà tự sinh tự diệt, càng kéo dài thời gian sẽ càng khiến sự việc phức tạp, chỉ bằng giải quyết sớm cho xong...

Nhưng hôm nay anh ta không làm được như vậy, người này đã không chỉ còn là người anh em bình thường của anh ta. Nếu phải lựa chọn thì anh ta tình nguyện mình là người nằm trong tay cô gái kia...

- Một...

Đường Kiến Tâm đếm xong, lập tức giơ tay lên, Phó Hạnh Lương sợ tới mức giọng nói cũng run rẩy: “Đừng, đừng tay lại, tôi nói, tôi nói!”

Hường Diệp Lân thấy Đường Kiến Tâm vung tay lên nhưng lại dừng lại, lúc này anh ta không hề cảm thấy may mắn mà ngược lại chỉ thấy thẹn quá hóa giận: “Chú dám!”. Phó Hạnh Lương nhìn Hường Diệp Lân trừng mắt nhìn mình thì chỉ có thể cười khổ. Đường Kiến Tâm lạnh mặt chờ đợi, đúng là anh em tốt của nhau! Đôi mắt cô lộ rõ sự khinh miệt!

- Tề gia...

- Ngậm miệng! Mẹ kiếp, mau ngậm miệng vào cho tôi! – Hường Diệp Lân hét lên!. Anh ta cắn chặt môi đến mức chảy cả máu, nhìn Phó Hạnh Lương đầy lo lắng: “Chú mau ngậm miệng lại!”. Sau đó anh ta gầm lên với Đường Kiến Tâm: “Cô buông tay ra trước đã!”

- Anh không có tư cách ra điều kiện với tôi!

Hường Diệp Lân cuống lên: “Không được, không cho nói, bằng không tôi sẽ... A... không tha thứ cho chú đâu!”

- Chiếc nhẫn gia truyền của Tề gia!

Hường Diệp Lân hoàn toàn suy sụp...

Đường Kiến Tâm kinh ngạc, nhẫn ư? Bọn họ tìm nhẫn để làm gì? Bọn họ là người của Ngục Thiên Minh, sao lại chú ý vào thứ này chứ? Dù là muốn chiếm đoạt Tề gia nhưng dựa vào thực lực của Ngục Thiên Minh thì cần gì phải mất công mất sức đi tìm một chiếc nhẫn làm gì? Chắc chắn là chiếc nhẫn đó có ý nghĩa quan trọng nào đó!

Nghĩ vậy, đôi mắt Đường Kiến Tâm chợt lóe sáng. Đôi mắt Phó Hạnh Lương tối đen lại: “Cô muốn tôi nói thì tôi đã nói rồi, giờ thả cậu ta ra!”

Đường Kiến Tâm lạnh nhạt liếc nhìn vẻ mặt người đàn ông vừa bực tức vừa phẫn nộ, lúc này cô cảm thấy rất thú vị. Trong Âm Hoàng, cô chỉ có thể bắt gặp vẻ mặt này của Tiểu Ngải mà thôi. Tay cô vẫn chế trụ yết hầu của anh ta, không hề thả lỏng chút nào: “Gấp gì chứ!”

Cuộc sống của cô chẳng khác nào cuộc sống của “cái xác không hồn”, thỉnh thoảng vui chơi đùa giỡn một chút cũng không tồi! Tuy rằng bây giờ không phải lúc để đùa giỡn!

Phó Hạnh Lương nghẹn lời. Gấp cái gì ư? Mẹ kiếp! Cô đang dùng tay chuẩn bị bóp chết người như bóp chết một con kiến đó? Vậy mà ở trước mặt anh ta cô gái này lại bình tĩnh như không thể bình tĩnh hơn!

Nhưng sau này thì anh ta mới hiểu thế nào gọi là bình tĩnh thật sự! Trời đất ơi, thấy con trai mình bị đối phương ôm chặt lấy, đứa trẻ khóc oe oe, một loạt huyệt sủng chĩa thẳng vào đầu đứa bé, chỉ cần một ngón tay bóp nhẹ một cái thôi là cái đầu của thằng bé sẽ như hoa bung nở, lúc đó mắt đại ca đỏ ngầu lên, vậy mà cô gái này còn hét lên với bọn họ rằng để cho cô yên! Lời nói lúc đó của cô khiến cho tất cả mọi người đều sững sờ!

- Cái nhẩn đó có ích lợi gì?

Phó Hạnh Lương liếc mắt nhìn khoe môi Hướng Diệp Lâm đang chảy đầy máu, anh ta nuốt nước miếng rồi nói: “Này tín của Tề gia!”

- Chỉ đơn giản như vậy thôi sao? – Đường Kiến Tâm híp mắt lại, rõ ràng là cô không tin. Nếu chỉ đơn giản như vậy thì việc gì bọn họ phải đóng giả làm kẻ trộm chứ? Đường nhiên là cô không hề xem nhẹ đôi mắt thâm sâu như đang nổi mưa to gió lớn của Phó Hạnh Lương! Cô là sát thủ, đương nhiên biết cảm giác nguy hiểm đó đại diện cho cái gì!

Hai người này đều là người của Ngục Thiên Minh, tại sao cái người được gọi là Tề lão đại đó lại có thái độ “nhún nhường và khiêm tốn” như vậy? Không khó để đoán ra hai người này có địa vị khá cao trong Ngục Thiên Minh, chính vì thế nên luồng sát khí của người đàn ông kia khi trốn dưới gầm giường mới không thua kém gì cô như vậy!

Nếu chỉ có một người thì Đường Kiến Tâm có thể tự tin đập bàn xông lên, dù là đơn thương độc mã chiến đấu thì cô tuyệt đối có khả năng giết người ngay lập tức. Nhưng bây giờ lại tăng thêm một người nữa, vậy nên câu chuyện đã trở nên hoàn toàn khác. Rõ ràng là thân thủ của anh ta so với người đang nằm trong tay cô tốt hơn nhiều. Anh ta trốn trong nhà vệ sinh, tuy không biết làm thế nào có thể tránh được Tề lão đại nhưng rõ ràng là anh ta không phải là người đơn giản! Có thể lặng yên trốn trong đó mà không hề phát ra một tiếng động nào!

- Đường nhiên rồi!

Đường Kiến Tâm cười lạnh, cô biết đối phương đang nói dối nhưng lúc này cô cũng không còn thời gian để tiêu tốn cùng bọn họ ở đây, vì có một âm thanh rất nhỏ đang truyền đến từ ngoài hành lang!

- Anh Cầu, anh bảo lần này Tề gia chúng ta có thể có oai phong một lần trong giới hắc đạo được không? Không chỉ có lão đại của Ngục Thiên Minh và lão đại Nguyệt Bang đến mà giờ còn có lão đại của Âm Hoàng cũng tới nữa... Haha, anh không biết vừa rồi em nhìn thấy mấy vị lão đại đó, tâm trạng cực kì kích động đó!

- A Thiết, chưa gặp thì chưa thấy quen, chỉ vừa được diện kiến mấy người đó thôi mà chú mày để quên bản tính rồi hả? Đúng là chẳng có triển vọng gì cả? Chú mày không nhớ năm đó anh em ta liều mạng đi theo lão đại, cảnh tượng đó còn phấn chấn hơn gấp mấy lần chuyện gặp gỡ vài người này nhiều!

- Vâng vâng... anh Cầu nói đúng. Nhưng mà anh Cầu, hai chuyện này không thể đánh đồng với nhau được...

- Có gì khác nhau chứ! Ba người kia không phải là người à? Không phải chỉ có hai con mắt, một mũi một miệng thôi à... Tao thấy tao còn đẹp trai hơn bọn họ chán!

- Vâng vâng...

Đường Kiến Tâm hơi kinh ngạc, nhú mày lại, Dịch Long cũng đến đây ư? Sao anh ta lại có quan hệ với mấy người này? Trước giờ anh ta có bao giờ ra mặt đâu?

Lúc Đường Kiến Tâm phân tâm thì Phó Hạnh Lương liền nắm chắc cơ hội, nhanh chóng đập vào cánh tay đang bóp chặt cổ của Hướng Diệp Lâm...

Đường Kiến Tâm trầm mặt xuống, cô buông tay ra để đối phó với Phó Hạnh Lương. Bầu không khí trong căn phòng lập tức thay đổi, Hướng Diệp Lâm được khôi phục tự do, ôm ngực tránh ở một bên, trừng mắt

nhìn bóng dáng chớp nhoáng của hai người.

37. Chương 37: Tề Tựu Lại Một Chỗ

Đường Kiến Tâm vung tay đâm mạnh vào ngực Phó Hạnh Lương rồi nhanh chóng lùi mấy bước, giang chân đứng theo thế võ Koichi, hai người tạm thời đứng cách nhau ra...

Hướng Diệp Lâm đưa tay sờ lên cổ, ánh mắt anh ta nhìn chăm chăm vào vết máu đỏ trên ngón tay mình!

Bao năm rồi không chảy máu!

Phó Hạnh Lương tiến lại gần Hướng Diệp Lâm rồi hỏi: “Không sao chứ hả?”

Hướng Diệp Lâm lau vết máu trên tay rồi trả lời: “Không sao!”

- ... Từ từ đã, anh Cầu, hình như trong phòng có tiếng động...

- Tiếng động?

Đường Kiến Tâm nhíu mày, Phó Hạnh Lương và Hướng Diệp Lâm đưa mắt nhìn nhau... đồng thời tránh sau cửa...

- Có gì đâu! Mày nghe nhầm rồi, giờ đại ca đang tiếp khách ở bên ngoài, lấy đâu ra tiếng động gì chứ?

- ... Vừa rồi thật sự em nghe thấy mà, bình bình gì đó, hình như là tiếng đánh nhau...

- Được rồi được rồi, kệ nó đi, mau đi thôi!

- ...

Đại sảnh của Tề gia được thiết kế theo phong cách châu Âu toát lên vẻ cực kì thanh lịch và tao nhã! Ngay chính giữa đại sảnh có ba người đàn ông ngồi ở ba chiếc ghế sofa, rõ ràng trông không hề ăn nhập với nhau khiến bầu không khí tĩnh tế bị phá vỡ, mỗi người như đang giương lên ngọn cờ của riêng mình!

Trên sofa, mỗi vị lão đại có một nét riêng, Tề Phong cúi đầu đứng ở một bên, bầu không khí đầy áp lực vây quanh khiến da đầu anh ta run lên...

Ba người này đều là những vị lão đại có tiếng, nếu ba người cùng liên thủ với nhau thì đủ để lung đoạn nền kinh tế thế giới... thậm chí còn lấn sâu cả vào chính giới!

Anh ta chỉ là “con tôm tép”, rõ ràng không thể trêu vào mấy người này!

- Đông Nam Á là một miếng thịt béo bở, ai cũng muốn có phần, đương nhiên tôi cũng không phải ngoại lệ!

Địch Long ngồi ngay ngắn trên sofa, hai tay đan vào nhau...

- Anh chỉ là kẻ trộm thôi mà!

Ánh mắt diêm dúa lờ lợc của Ngân Nguyệt ánh lên tia khác thường, nhìn Địch Long đầy nguy hiểm, ngón cái tay phải xoa xoa ngón giữa với ngón trỏ.

Ngân Nguyệt! Lão đại của Nguyệt Bang, là tổ chức duy nhất trên đời này có đủ năng lực đối kháng với Ngục Thiên Minh! Trong nhiều năm qua, hai bên tranh đấu với nhau gay gắt vô số lần, có thắng có thua! Không ai có thể chiếm được ưu thế tuyệt đối so với đối phương!

- Thế à?

Địch Long nhìn chăm chăm gương mặt “ẻo lả” của Ngân Nguyệt, đáy mắt lướt qua tia chán ghét, từ trước đến nay, “gay” là đại kỵ của anh ta...

Nếu không phải muốn kiếm chút lợi ích thì anh ta chẳng bao giờ ngờ rằng mình sẽ có ngày đối mặt với bộ mặt chán ngán đó!

Một người phụ nữ có khuôn mặt xinh đẹp như tiên cùng cặp mắt ma mị thì đó được gọi là tiên mị, thế nhưng đàn ông mà trông bộ dạng như thế thì đúng là không còn thiên lý!

- Mấy người “cướp đoạt” thì gọi là dùng sức, còn tôi “trộm” lấy thì gọi là dùng trí!

- Anh khẳng định thế à? Miếng bánh ngọt to và ngon như vậy mà phải miễn cưỡng nuốt vào bụng, anh không thấy buồn nôn à? Đến lúc đó trộm gà không được còn mất nắm gạo, chẳng những mất vợ mà còn mất cả con đây!

Ánh mắt Ngân Nguyệt lóe lên tia khác thường, “cô ta” ngồi im, lấy tay xoa xoa lên huyệt thái dương, khóe miệng hơi nhếch lên, đôi mắt nheo lại như muốn đập một cước vào người đàn ông ngồi bên!

- À... không phải là dã tâm của Nguyệt lão đại lớn quá đấy chứ? Miếng bánh ngọt thơm ngon như vậy, ai mà không thích? Huống chi... – Địch Long nở nụ cười đầy hàm ý – Tôi đây còn chưa có vợ chứ đừng nói đến con!

Ngân Nguyệt hừ lạnh: “Cẩn thận ghen chết!”

- Haha, Nguyệt lão đại cứ đùa! “Cô” còn chưa chết, tôi mà chết trước thì chẳng khác nào bỏ “cô” lại một mình à? Như vậy không được hay cho lắm!

Ngân Nguyệt không muốn dài dòng thêm nữa, quắc mắt nhìn chằm chằm Địch Long, dường như muốn qua ánh mắt để ăn tươi nuốt sống người đàn ông đó!

- Ngoài thuốc phiện và súng ống đạn dược, những thứ khác tùy hai người chơi!

Lôi Khiếu Thiên lạnh nhạt liếc nhìn hai người, có vẻ như không còn kiên nhẫn nữa. Anh lạnh lùng nói xong những lời này rồi đứng dậy nghênh ngang đi ra ngoài, khí chất bá vương cường khê tuyệt đối khiến người khác không thể bỏ qua!

Hai người vệ sĩ mặc quần áo đen nhanh chóng đuổi theo anh, Tề Phong toát đầy mồ hôi, cũng vội vã quay người đi theo!

Không tồi, không tồi, thế là không có đánh nhau! Tình hình vừa rồi gay gắt như thế mà không xảy ra trận chiến sống mái với nhau thì đúng là may mắn, vô cùng may mắn! Nếu đánh nhau trên địa bàn của anh ta thì tuyệt đối sẽ khiến “Ông trời cũng phải kinh động, quỷ thần cũng khiếp vía”!

- Lôi lão đại, hai vị Âm minh đang chờ ngài, nếu không...

Người vệ sĩ ở phía bên phải lạnh lùng ngắt lời Tề Phong: “Dừng lại!”. Nói xong, anh ta quay người rời đi.

Tề Phong bất giác dừng lại, há hốc mồm nhìn bóng dáng người đàn ông khuất dần sau ngã rẽ, nụ cười trên môi còn khó coi hơn so với lúc khóc...

- Lôi lão đại, cảm ơn!

Địch Long nhìn Ngân Nguyệt đầy khiêu khích! Lôi lão đại đã mở miệng nói thế thì chuyện anh ta tiến công vào Đông Nam Á đã thành công đến 60% rồi... Tuy nói thị trường Đông Nam Á chủ yếu là buôn bán thuốc phiện và buôn lậu súng ống đạn dược nhưng không phải những thứ khác không tồn tại được! Kinh doanh những đồ quý hiếm hay đồ cổ có giá trị cũng cực kỳ có lợi nhuận...

Ngân Nguyệt trầm mặt xuống, đôi mắt lóe lên tia nguy hiểm, không phải là “cô ta” không muốn để Địch Long bước một chân vào thị trường béo bở đó... Nhưng những lời này do người họ Lôi nói ra thì lại là chuyện khác rồi...

Trước nụ cười đầy hàm ý của Địch Long, Ngân Nguyệt cũng nhếch mép cười đáp: “Hy vọng anh... sẽ thành công!. Nói xong, “cô ta” cũng đứng lên đi về phía Tề Phong: “Dẫn đường!”

38. Chương 38: Miễn Cường Thắng

Địch Long lấy ly rượu đỏ trên bàn lên uống, mím môi lại, chất lỏng vừa ngọt vừa cay xuống đến yết hầu, anh ta liền mở miệng: “Giám sát bọn họ kỹ vào!”

- Vâng! – Người thuộc hạ đáp lời.

Ngửa đầu uống cạn ly rượu, đôi mắt thâm thúy của Địch Long lóe sáng như đang ngầm mưu tính kế.

- Đại ca!

Phó Hạnh Lương và Hường Diệp Lâm vừa từ phòng ngủ của Tề Phong đi đến chỗ rẽ thì liền thấy đại ca của mình. Hai người vội vã đi về phía Lôi Khiếu Thiên.

Lôi Khiếu Thiên quay người lại, người vệ sĩ đứng cách anh mấy bước, vẻ mặt không hề thay đổi.

- Đại ca!

Ánh mắt lạnh lùng và sắc bén của Lôi Khiếu Thiên lóe lên, anh lên tiếng: “Vào trong rồi nói!”

- Vâng! – Hai người nhìn nhau, cười khỏ.

Bên ngoài căn phòng, hai người vệ sĩ một trái một phải đứng nghiêm canh gác. Trong phòng, Lôi Khiếu Thiên ngồi trên sofa bên cửa sổ, đôi mắt rét lạnh nhìn vào vết thương của Hường Diệp Lâm, nhiệt độ trong căn phòng giảm xuống vài độ: “Sao lại thế này?”

Hường Diệp Lâm cứng đờ người, vẻ mặt không được tự nhiên! Lôi Khiếu Thiên nheo mắt lại đầy nguy hiểm: “Nói!”. Giọng nói trầm khàn của anh đầy uy nghiêm.

Sống lưng Hường Diệp Lâm lạnh toát, anh ta liếc nhìn người đứng bên cạnh mình rồi ở sau lưng kéo kéo vạt áo...

Khóe miệng Phó Hạnh Lương co rúm lại. Anh ta nhìn Hường Diệp Lâm, đúng là anh em tốt của nhau có khác, dám bảo anh ta làm vật hy sinh!

- Đại ca, A Diệp...

- Ngậm miệng! – Lôi Khiếu Thiên quát Phó Hạnh Lương rồi lại quay đầu ra lệnh cho Hường Diệp Lâm: “Nói!”

Hường Diệp Lâm co rụt vai lại, vẻ mặt ảm ức, nhìn Phó Hạnh Lương bằng ánh mắt cầu cứu... Xong đời rồi, lần trước anh ta gặp đại nạn không chết, đại ca đã lạnh lùng ra lệnh nếu sau này còn bị thương như vậy nữa thì không cần biết nguyên nhân là gì cũng sẽ đuổi ra khỏi Ngục Thiên Minh! Nhưng giờ... vẻ mặt Hường Diệp Lâm đầy đau khổ! Lần này anh ta thật sự bị oan mà!

Phó Hạnh Lương cười gian một cái rồi đi thẳng về phía sofa ngồi xuống, vẻ mặt bất lực, để mặc cho Hường Diệp Lâm tự giải quyết!

Hường Diệp Lâm ai oán tròn mắt nhìn Phó Hạnh Lương, đúng là đồ thấy chết mà không cứu! Thế mà cũng gọi là anh em tốt, chẳng có nghĩa khí gì cả! Anh ta còn chưa khôi phục lại tinh thần thì cảm thấy nhiệt độ trong phòng lại càng hạ thấp xuống, so với Bắc cực còn rét lạnh hơn... Hường Diệp Lâm khó khăn nuốt nước miếng, vốn cổ họng đã hết đau nhưng giờ bị sự lạnh lẽo của đại ca bắn tới khiến anh ta cảm thấy đau rất... vẻ mặt không còn chút dũng cảm nào!

Lôi Khiếu Thiên nhìn chằm chằm Hường Diệp Lâm, chờ anh ta lên tiếng... Nhưng dường như sự nhẫn nại chẳng còn bao nhiêu!

Phó Hạnh Lương thở dài ngao ngán, sao A Diệp lại không biết tính tình của đại ca cơ chứ? Chẳng lẽ cậu ta không biết rằng sớm thành thật khai báo tội lỗi thì sẽ được “khoan hồng” hay sao? Thấy cậu ta cứ luống cuống chân tay, Phó Hạnh Lương tức giận trừng mắt nhìn. Khi bầu không khí càng rét lạnh hơn, anh ta giả vờ ho khan hai tiếng rồi nhìn Hường Diệp Lâm, nháy mắt ra hiệu rồi nói: “Khụ khụ, đâu phải ngày tận thế đâu chứ! Hôm nay ngoài trời thì nóng mà nhiệt độ trong phòng lạnh quá, tôi già rồi, xương cốt không

tốt như lúc trước, động một tý là thấy đau rất cổ họng! Đại ca à, đại ca cũng phải chú ý chăm sóc cơ thể đấy, đêm xuống đại ca nhớ mặc nhiều đồ một chút...”.

Lôi Khiếu Thiên lạnh nhạt liếc mắt một cái, Phó Hạnh Lương tắt nụ cười trên môi, cả người cứng đờ lại, anh ta cười gượng: “Haha, chuyện đó... hai người cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi...”.

Mẹ kiếp, A Diệp, cậu định làm khúc gỗ đến bao giờ nữa? Có muốn tôi làm thịt cậu không hả?

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, thu hồi tầm mắt. Hướng Diệp Lâm hít sâu một hơi, nhắm mắt lại như đang ra quyết tâm, anh ta khì thể lên tiếng: “Đại ca, là em không tốt, sau khi xác định không còn nguy hiểm nào nữa, nhưng ai ngờ lại tự tay dâng lên miêng đối phương...”.

Phó Hạnh Lương hơi thả lỏng người, cái tên này rốt cuộc cũng thông minh lên một chút rồi!

Hướng Diệp Lâm cũng nhìn ra sự khinh bỉ và vui mừng trong mắt Phó Hạnh Lương, anh ta vừa thấy tức giận vừa thấy bất đắc dĩ! Anh ta có phải bia đỡ đạn đâu, biểu cảm kia là gì vậy?

- Cậu nói người làm cậu bị thương là một cô gái? – Sau khi nghe xong, Lôi Khiếu Thiên lại càng tức giận. Anh hiểu rất rõ bản lĩnh của Hướng Diệp Lâm, người có thể khiến anh ta tin tưởng chắc chắn phải hơn người. Nhưng ông trời mở một cánh cửa này ra thì sẽ đóng các cánh cửa khác lại, điểm yếu duy nhất của Hướng Diệp Lâm là làm việc không đủ cơ trí, không biết coi trọng tính mạng của bản thân...

Còn Lôi Khiếu Thiên thì luôn coi sinh mệnh như viên ngọc quý, chỉ cần đó là người của Ngục Thiên Minh thì anh đều coi như vậy! Cho nên khi vừa thấy vết máu trên người Hướng Diệp Lâm, anh mới tức giận!

Nhiệm vụ của bọn họ không quá nguy hiểm, nhưng tại sao cậu ta lại dám để mình bị thương cơ chứ?

Đúng là không thể tha thứ được!

Hướng Diệp Lâm bất chấp khó khăn, tuy anh ta cực kì bực tức nhưng cũng không thể không thừa nhận, tuy hai người bọn họ so chiêu với nhau một lúc nhưng rõ ràng khí thế trên người cô gái đó đủ để khiến anh ta phải phòng bị!

Sự thật đã chứng minh anh ta có tài tiên tri! Rất lâu về sau, rốt cuộc anh ta cũng hiểu rõ cô gái này căn bản không phải là người!

- Vâng, đại ca, cô gái đó đúng là có bản lĩnh hơn em! – Nói xong, sợ đại ca không tin, anh ta lôi Phó Hạnh Lương ra là làm ví dụ - Đại ca, thật đấy, ngay cả A Lương cũng chỉ có thể miễn cưỡng mới thắng được cô ấy thôi...

Lôi Khiếu Thiên nhú mày quay sang nhìn Phó Hạnh Lương. Còn Phó Hạnh Lương trừng mắt nhìn Hướng Diệp Lâm rồi cắn răng: “Đúng vậy, đại ca!”

Cái gì mà miễn cưỡng mới thắng được chứ? Là anh ta cố tình nhẹ tay đó, có biết không hả? Chẳng lẽ cậu ta không biết đến cái gọi là phong độ của đàn ông à? Hừ, nếu không phải tính mạng cậu ta đang nằm trong tay đại ca thì có đánh chết anh ta cũng không bao giờ thừa nhận cái chuyện mất mặt đó!

39. Chương 39: Bởi Vì Là Cậu!

Lôi Khiếu Thiên im lặng, hai hàng lông mày nhú chặt vào nhau, trầm tư suy nghĩ...

Đường Kiến Tâm an toàn rời khỏi biệt thự. Cô còn muốn đi tìm lão đại của Ngục Thiên Minh để tính sổ nhưng Dịch Long đã đến đây rồi, cô phải rời đi thôi!

Lúc này không phải là lúc để gặp Dịch Long! Tiểu Ngải vì cô nên mới bị bắt đi, còn anh ta thì yêu chiều Tiểu Ngải như vậy, nếu biết được chuyện này thì cô sẽ gặp không ít phiền phức! Ít nhất cũng phải bắt anh

ta đưa thuốc giải cho cô đã! Tuy không ảnh hưởng gì đến tính mạng nhưng cô cũng không thể giống Tôn Ngộ Không bị Đường Tăng niệm vòng kim cô trên đầu được!

Cảm giác đó như bị kiến cắn, cả người đau đớn nhưng không làm cách nào để hết đau được, càng phát tác lại càng khiến cô bất lực, đời này cô đã chịu nỗi đau đó quá đủ rồi!

Nhưng nếu tay không đi về thì cô thật sự không cam lòng... Từ từ đã, cũng không tính là tay không đi về được! Đường Kiến Tâm nhìn xuống tay mình, trong mắt vụt qua ý cười!

Bao nhiêu người tổn tâm huyết để tìm người mà không tìm được, không ngờ cô lại có được mà chẳng mất chút công sức nào!

Bên ngoài căn biệt thự, Đường Kiến Tâm đi một đoạn rồi ngoái đầu nhìn lại... Sau đó bóng dáng cô nhanh chóng biến mất!

Bên cửa sổ trong phòng Tề Phong, cũng chính là chiếc cửa sổ Đường Kiến Tâm vừa nhảy ra ngoài, một bóng đen im lìm đứng trước cửa sổ, dáng vẻ đầy thâm trầm, ánh mắt nhìn chằm chằm vào người đứng bên ngoài! Thật lâu sau... ánh mắt dần trở nên xa xăm!

Chẳng phải đã sớm biết là sẽ như vậy sao? Chẳng phải đây cũng nằm trong kế hoạch của anh hay sao? Vậy tại sao trái tim anh vẫn run rẩy như vậy? Nghĩ đến những khả năng nguy hiểm, anh vẫn rất lo lắng! Dù biết rõ đối với cô, những nguy hiểm này chẳng đáng để nhắc tới nhưng anh vẫn không yên tâm... Tất cả chỉ vì muốn thấy cô sao, dù chỉ âm thầm đứng từ xa nhìn cô? Vì cô khác những người khác sao?

Đơn giản là kiếp này số trời đã định cô phải là vợ của anh sao? Là nữ chủ nhân tương lai của Ngục Thiên Minh? Lôi Khiếu Thiên anh chưa từng làm loại chuyện như thế này bao giờ! Nghĩ đến những việc phải làm, anh hừ lạnh, thầm khinh bỉ bản thân mình! Thì ra, cái gọi là nguyên tắc của Lôi Khiếu Thiên anh, trước mặt cô thì chẳng là cái quái gì cả!

Nhưng dù là vậy thì anh vẫn muốn được nếm mật ngọt. Nếu cô gái này không phải là Đường Kiến Tâm, nếu lúc anh gặp khó khăn nhất, người anh gặp không phải là cô thì sao? Người mang lại ấm áp cho anh nếu không phải là cô mà là một người khác thì liệu anh có buông tha, không đi tìm cô không?

Không biết nữa!

Anh chỉ biết rằng năm đó anh đã may mắn đến thế nào khi gặp được cô! Dù anh không cần thận bỏ lỡ cô mất mười tám năm nhưng... trong mười tám năm đó, anh thề rằng cô nhất định chỉ có thể là của anh! Đời này kiếp này!

- Đại ca, cô ấy chạy thoát theo đường cửa sổ!

Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương đứng cạnh Lôi Khiếu Thiên, thấy Lôi Khiếu Thiên nhú chặt mày đứng một lúc lâu không lên tiếng, hai người không nhịn được liền thấp giọng, ngắt dòng suy nghĩ trầm tư của anh.

Tuy nói dù Tề Phong có vào phòng thì hai người cũng nhất định sẽ ngăn lại, nhưng dù gì bọn họ cũng đang ở trên địa bàn của người khác, ngang nhiên vào phòng của chủ nhà mà không nói tiếng gì thì có vẻ bất lịch sự quá!

Quan trọng hơn là, bạn Nguyệt gay còn đang ở đây!

Ngón tay Lôi Khiếu Thiên giật giật nhưng vẫn chưa hoàn hồn!

Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương bắt đầu dĩ liếc mắt nhìn nhau... Hôm nay đại ca rất không bình thường!

Ba người đứng yên lặng nhìn ra cảnh vật bên ngoài. Chuyện này hơi kì lạ... đây có lẽ là thời khắc duy nhất bọn họ nhận rõ đến mức đứng ngắm cảnh như thế này! Rảnh rỗi quá khiến Hướng Diệp Lâm cảm thấy nhàm chán!

Bầu không khí này thật quá kì lạ!

Nhưng anh ta cũng không dám quấy rầy người đứng trước mặt! Anh ta vắn vẹo cơ thể, mặt mũi đỏ bừng nhìn vô cùng hung dữ!

Reng! Reng!... Lúc Hướng Diệp Lâm còn đang vờn vai thì chuông điện thoại của Lôi Khiếu Thiên vang lên.

Là Thẩm Dương Kỳ gọi tới!

Lôi Khiếu Thiên thu hồi ánh mắt, thu lại sự sắc sảo và lạnh lẽo lại, anh nghe máy: “Làm tốt mọi việc rồi chứ?”

40. Chương 40: Ôi Muốn Đuổi Theo Vợ Tôi!

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng và sắc bén khiến Phó Hạnh Lương cứng đờ người. Anh lên tiếng: “Giải quyết chuyện trong giới giải trí cho xong đi, xong chuyện thì đi gặp A Trảm đi!”

Ánh mắt Phó Hạnh Lương khẽ chớp, giới giải trí ư? Trong mấy người thì chỉ có cậu ta là có thân phận trong ngành giải trí!

Hướng Diệp Lâm liếc nhìn Phó Hạnh Lương, vẻ mặt không hề thay đổi! Anh ta chỉ hờ hững liếc nhìn, không nhìn ra cảm xúc gì trên gương mặt!

- Không muốn, không muốn, em không đi tìm anh Trảm đâu! – Thẩm Dương Kỳ kêu lên rồi cất giọng đầy tủi thân – Anh, anh à, anh là người anh họ em yêu quý nhất mà, anh thật sự nhẫn tâm khiến người em họ đẹp trai anh tuần của mình chết thảm dưới tay anh Trảm à? Huhu...

- Ngậm miệng! – Khóe miệng Lôi Khiếu Thiên co rúm lại, anh xoay người đi ra cửa, Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương cũng nhanh chóng đi theo.

Lôi Khiếu Thiên lại lên tiếng: “Giao cô ta cho A Trảm! Trông coi cho cẩn thận vào! Nếu có gì sơ suất thì ở luôn châu Phi chứ đừng về nữa!”

- Dựa vào cái gì, dựa vào cái gì... Anh, mấy người đúng là đồ xấu xa! – Bắt anh ta đưa cô gái kia về Italy rồi giờ lại bảo anh ta dẫn người đi châu Phi ư? Hừ! Không biết anh ta ghét nhất là châu Phi à?

- Đủ rồi, để A Kiệt về!

- A Kiệt? Hừ, A Kiệt còn lâu mới đếm xỉa đến anh nhé! – Thẩm Dương Kỳ chu miệng lên, nghiêng rằng nghiêng lợi.

Đột nhiên như nghĩ ra điều gì thú vị, anh ta nở nụ cười gian: “Anh, em nói cho anh biết nhé... giờ A Kiệt đang đi du ngoạn thưởng thức cảnh sắc, chắc cũng phải mất cả chục năm nữa anh ấy mới quay về!”

Lôi Khiếu Thiên nheo mắt lại rồi lạnh lùng nói: “Tổ chức khủng bố hạng nhất và Mafia đang dự hội nghị khẩn cấp ở Trung Đông, việc này giao cho cậu xử lý!”. Tên đó dám nói A Kiệt đang đi chơi, vậy nhiệm vụ này giao cho cậu ta làm.

Nếu tổ chức khủng bố hạng nhất cùng liên kết với Mafia thì Ngục Thiên Minh của anh ta sao có thể không nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của được chứ? Vốn việc này anh định tự mình xử lý nhưng bây giờ không đi được, hoặc cũng có thể nói là không thể đi!

- Này này, anh, tại sao lại thế? Không phải mấy chuyện này đều do anh giải quyết à? Em không đi đâu, em không muốn tham gia kiểu “hội nghị” như thế đâu! – Nếu thật sự phải đi Trung Đông thì chắc chắn anh ta sẽ rất thảm!

- Giờ cậu là người rảnh rỗi nhất!

- Ai bảo thế? Anh Kiệt mới là người rảnh rỗi nhất!

- Không phải cậu vừa nói A Kiệt chục năm nữa mới quay về à?

- Vậy anh Trảm cũng đang cực kì rảnh rỗi!

- Được, vậy cậu đổi cho A Trảm, để chú ấy đi!

- Không muốn, không muốn! – Thẩm Dương Kỳ lắc đầu phủ quyết. Đùa gì vậy, anh Trảm bị anh Khiếu phạt đến châu Phi làm người da đen, anh ta không đâu vào đâu sao tự dưng lại phải đến cái nơi quỷ quái đó tìm “ốc đảo” chứ? Chỉ sợ còn chưa đến được nơi thì đã bị bong hết cả da ra rồi! Việc vất vả như vậy sao có thể bảo một Thẩm Dương Kỳ được mọi người ái mộ đi được chứ? Nếu anh ta đi thật, đến lúc về thì khác nào làm tổn thương trái tim các fan hâm mộ?

- Anh Hướng? Anh Dịch? Bọn họ cũng đâu có việc gì làm? – Là ai không cần biết, chỉ biết anh ta nhất định không đi! Đại não của anh ta tự động bỏ qua tên của Phó Hạnh Lương, nếu anh ta đã không đi thì sao có thể nhấn tâm bắt A Lương của anh ta đi được?

- Đông Nam Á, Tam Giác Vàng, Tam Giác Bạc, cậu có muốn đi giải quyết việc ở đó không?

- ... À... – Sao ai cũng bận việc hết thế này? Thẩm Dương Kỳ ảo não, không muốn tình nguyện đi Trung Đông một chút nào! Đang cực kì phiền muộn, đôi mắt Thẩm Dương Kỳ chợt sáng lên – Anh? Vậy còn anh thì sao? Nếu bọn họ đều có việc của mình thì anh làm gì có việc gì nữa? Huống chi chuyện này ngay từ đầu đã bảo anh đi rồi mà!

Thẩm Dương Kỳ nở nụ cười tươi, suýt nữa quên mất nhân vật quan trọng...

Lôi Khiếu Thiên dừng bước, lắng nghe tiếng cười từ đầu kia điện thoại truyền đến, khóe miệng anh giật giật, rồi chậm rãi lên tiếng: “Tôi còn phải đuổi theo vợ tôi!”

41. Chương 41

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

42. Chương 42: Tôi Trả Giá Một Triệu

Quan sát một lúc...

Lôi Khiếu Thiên cũng nhanh chóng rời ánh mắt đi chỗ khác!

Bên trong chiếc lồng sắt là một con báo hoa to lớn, cái đuôi phe phẩy, cái mồm ngoạc ra đỏ lòm như máu, ánh mắt đầy nguy hiểm của con báo nhìn chằm chằm vào “mỹ vị” trước mặt nó.

Ở phía bên kia của lồng sắt, cách con báo hoa một khoảng là một cậu bé trần truồng. Cậu ngồi phịch xuống dưới đất, sau lưng nổi chằng chịt các vết đỏ cho thấy cậu đã bị hành hạ trong suốt một thời gian dài. Cậu ta dính sát lưng vào lồng sắt, nhìn chằm chằm vào con báo đáng sợ... Dù biết rằng chỉ là vô dụng nhưng cậu ta vẫn theo bản năng muốn lùi về đằng sau, dù cậu chẳng còn đường lùi nữa!

Không ai biết cậu bé này là ai, mọi người cũng chẳng có hứng thú muốn biết! Bọn họ thấy hứng thú không chỉ bởi con báo hoa mà là bởi cậu bé này. Cậu ta khá trắng trẻo, đôi mắt trong veo, làn da non mềm dường như có thể vắt ra sữa... Đôi mắt vô hồn, nước mắt giàn giụa... khiến ai nhìn vào cũng thấy cảm thương, nhưng trong mắt những người này lại thấy rất đặc sắc, quả thực là vật phẩm cao cấp hoàn mỹ trên thế giới! Cậu ta nhất định là rất được Thượng đế sủng ái!

Con báo gầm nhẹ lên một tiếng, chiếc xích sắt đang xích chân nó cũng kêu lạch cạch! Âm thanh này càng khơi lên sự hưng phấn của mọi người, còn cậu bé thì hoàn toàn sợ hãi!

Gào!!!

Cả hội trường chấn động!

Tất cả mọi người đều đi vòng quanh chiếc lồng sắt, dù là nam hay là nữ! Họ bàn bạc, trao đổi, thảo luận sôi nổi! Đáy mắt toàn là vẻ si mê, dục vọng... khiêu khích!

Tề Phong cực kì hài lòng trước phản ứng của mọi người, đúng là không uống công anh ta tốn nhiều thời gian để dạy dỗ con báo này! Khi đi lên sân khấu phía trước, Tề Phong cố ý liếc mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên, anh ta cầm micro rồi lên tiếng...

- Các quý vị, hoan nghênh mọi người đã đến tham gia bữa tiệc lần này! Tề Phong tôi vô cùng cảm kích! Tôi là một người thô kệch, không câu nệ lễ tiết, các vị ở đây cứ thoải mái ăn uống chơi đùa!

- Mọi người cũng thấy rồi đấy, ngay trước mặt các vị đây chính là trọng tâm của đêm nay! Cũng là vật phẩm bán đấu giá duy nhất, giá khởi điểm là 500 vạn đô la... Giờ chính thức bắt đầu buổi đấu giá!

Tề Phong nhanh chóng kết thúc lời giới thiệu trước ánh mắt thúc giục của đám người bên dưới.

- 600 vạn!

- 700 vạn!

- ...

- Đây người anh em, đây có đúng là báo “xịn” không đấy? – Hướng Diệp Lâm lên tiếng, chọc tay vào người Phó Hạnh Lương ở bên cạnh, hai mắt anh ta nhìn chăm chăm về phía trước!

- Tôi cũng đang muốn xem mình có bị hoa mắt hay không! – Thật hiếm khi nghe thấy sự kích động trong lời nói của Phó Hạnh Lương!

- Cái tên Tề Phong này đúng là to gan lớn mật! Tuyệt phẩm gì cũng làm ra được! – Thứ này mà anh ta cũng trắng trợn lấy ra làm vật đấu giá được!

Cho dù có là bọn họ thì cũng phải giấu giấu điểm điểm nuôi những loài động vật này trên hòn đảo nhỏ... Đây là động vật được đưa vào danh sách các loài sắp bị tuyệt chủng! Là loài động vật được quốc gia bảo vệ!

Nhưng rõ ràng là tất cả mọi người đều thích nó! Con báo này có thể tượng trưng cho thân phận của chủ nhân nó! Nhìn xem, hai mắt nó cực kì sắc bén, cơ thể nhanh nhẹn! Dù chỉ là một con báo nhỏ nhưng có thể thấy nó đã được chăm chế rất tốt!

Hai mắt Hướng Diệp Lâm lóe sáng nhìn người nào đó bên cạnh!

Phó Hạnh Lương đã kích, lạnh lạnh nói một câu: “Chú cũng muốn chứ gì!”

Hướng Diệp Lâm quay phắt đầu lại, nhìn Lôi Khiếu Thiên rồi nhún vai: “Thôi cho xin!”. Anh ta cũng đâu có lá gan to đến mức đó, nếu động đến chính phủ thì sẽ rất phiền toái!

Quan trọng là anh ta cũng không muốn, thứ tốt như vậy phải bảo vệ cẩn thận! Anh ta không muốn cùng người khác chia sẻ! Tuy nhiên những thứ như vậy người bình thường không thể có óc thưởng thức được!

Lôi Khiếu Thiên chẳng thèm nhìn chiếc lồng sắt, vẻ mặt vô cảm dõi tầm mắt ra xa!

- 2000 vạn đô la! Được, được, vị này đã đưa ra mức giá 2000 vạn đô la rồi, còn ai đưa ra mức giá cao hơn không? – Tên đàn em tên Cầu tham lam nhìn xuống đám người phía dưới, giọng nói cao vút vang vọng cả hội trường...

- 2000 vạn đô la lần thứ nhất... – Phía bên dưới rộ lên, tình trạng còn hơn cả bạo động!

- 3000 vạn!

A Cầu còn chưa nói xong thì một giọng nói trầm thấp lại vang lên. Hai mắt A Cầu sáng lên, hưng phấn kêu: “3000 vạn, 3000 vạn, còn ai đưa ra giá cao hơn không?”

Ngân Nguyệt liếc xéo Dịch Long, âm thầm giơ tay ra hiệu, phía sau lại lập tức vang lên giọng nói lạnh lẽo: “4000 vạn!”

Tuy cô ta không có hứng thú với cậu bé trong lồng sắt nhưng Ngân Nguyệt nhắm hai mắt lại rồi nhanh chóng mở ra! Có thể được chứng kiến vẻ kinh ngạc của người nào đó cũng không tồi!

Ánh mắt của Địch Long rét lạnh bắn thẳng về phía Ngân Nguyệt! Anh ta cầm ly rượu trước mặt lên, sự nguy hiểm vụt qua trong đôi mắt. Được, được lắm! “Cô” muốn chơi chứ gì, tôi sẽ chơi cùng “cô”!

- Tiếp tục đi!

- Vâng! – Người đứng phía sau lập tức đáp lời rồi định lên tiếng. Nhưng ngay lúc đó, một giọng nói của nữ vang lên, nhanh hơn so với anh ta...

- Tôi ra giá một triệu!

Tất cả rơi vào trạng thái im lặng! Một giây sau, mọi người đồng loạt quay đầu lại, nhìn về nơi vừa phát ra âm thanh! Có sự chấn động, có vẻ mặt đang xem trò vui, vẻ mặt không cam lòng, có cả sự nóng lòng...

Đường Kiến Tâm nhếch miệng lên cười, đứng trên cửa biệt thự. Tay phải giơ lên, nhanh chóng kéo căng sợi dây mảnh, sau đó hai chân cô xoay lên, mượn lực từ sợi dây rồi từ từ tung người lên không trung. Chỉ trong nháy mắt, cô đã đứng ngay trên đỉnh chiếc lồng sắt!

Chiếc lồng sắt do bị ngoại lực tác động nên phát ra tiếng kêu chói tai, đồng thời cũng làm kinh động đến con báo! Nó gầm lên giận dữ, ngẩng đầu nhìn lên, dường như nó cảm thấy lãnh thổ đang bị xâm lấn nên muốn dùng sự uy mãnh của bản thân để khiến đôi phương tê liệt!

Cậu bé trong lồng sắt run sợ lùi vào một góc, toàn thân run rẩy! Nước mắt nước mũi ướt nhoe mặt, cậu ta rụt rè nhìn lên người đứng trên đỉnh đầu mình!

Đẹp quá!

Đường Kiến Tâm vững vàng đứng trên đỉnh lồng sắt, nhìn chăm chú Tề Phong và A Cửu trên sân khấu. Ánh mắt của cô hết sức bình tĩnh và lạnh lùng, sau đó cô thu hồi tầm mắt... Sự lạnh lùng và sắc bén tản ra... Cô đứng đó đầy khí thế, ánh mắt liếc nhìn xuống phía dưới như khinh thường tất cả! Duy ngã độc tôn, mọi người bên dưới phải cúi đầu xưng thần!

43. Chương 43: Ai Dám Động Vào, Tôi Giết Kẻ Đó

Ngân Nguyệt nhú mày, đáy mắt vụt qua tia nghi hoặc! “Cô ta” mở miệng, hỏi bằng ngữ điệu nhàn nhạt: “Cô ta là ai?”

Người mặc áo lam cúi đầu xuống, nói nhỏ: “Không biết!”

Địch Long kinh ngạc nhưng chỉ trong nháy mắt đã khôi phục lại bình thường. Sao cô lại ở đây? Không phải cô đang thực hiện nhiệm vụ sao? Sao có thể xuất hiện ở đây được? Tiểu Ngải đâu? Địch Long nhìn một lượt quanh căn biệt thự nhưng không thấy bóng dáng Tiểu Ngải đâu, lòng anh ta chùng xuống. Tiểu Ngải đâu? Sao hai người này lại không ở cùng với nhau?

Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương khép hờ mắt lại, sát khí lóe lên rồi biến mất! Lôi Khiếu Thiên hơi thả lỏng người, ánh mắt thâm trầm nhìn vào bóng hình người con gái ngày đêm mong nhớ! Đáy mắt anh ánh lên tia vui mừng!

Rốt cuộc cô đã đến rồi!

Tề Phong cũng sợ run lên, liếc mắt ra hiệu cho đàn em. A Cửu nhanh chóng lên tiếng: “Cô gái, vừa rồi có phải cô ra giá không?”

Đường Kiến Tâm khép hờ mắt lại, hoàn toàn coi như không nhìn thấy con báo hung mãnh mà nhìn thẳng vào cậu bé đang run rẩy bên dưới... Vẻ mặt cô có chút lạnh lùng. Cô cũng không hiểu tại sao vừa rồi lại hành động như vậy! Cô đã ẩn núp trong biệt thự từ lâu, yên lặng theo dõi sự việc, không định xuất đầu lộ diện!

Nhưng cô không ngờ rằng khi nhìn thấy bộ dạng nhút nhát của cậu bé kia thì trong đầu cô lập tức hiện lên bộ dạng nhỏ nhắn đáng thương của chính cô năm xưa. Cậu bé vừa run rẩy vừa quật cường!

Giống hệt cô năm đó!

Chỉ trong một khoảnh khắc, cô biết từ nơi sâu nhất trong trái tim mình đã co rúm lại!

Rất đau!

Cậu bé ôm chặt lấy chiếc cột sắt, trông có vẻ rất khó khăn khi ôm cây cột to như vậy! Nhưng cậu bé lại mở to mắt nhìn vào đôi mắt rét lạnh của Đường Kiến Tâm, đáy mắt ánh lên sự cầu xin! Cậu bé cũng biết cầu xin không có tác dụng nhưng có lẽ cô gái này cô thể cứu được cậu!

Đường Kiến Tâm nhú mày, có chút không đành lòng! Bao nhiêu năm rồi cô chưa từng có cảm giác này! Đã bao nhiêu lần cô cũng phải khổ sở cầu xin người khác như thế này? Nghĩ vậy, không khí xung quanh Đường Kiến Tâm như đông lại, nhiệt độ dần xuống đến không độ, ngay cả tiếng gầm thét của con báo cũng bị khí chất mạnh mẽ tỏa ra từ người cô át đi. Chỉ trong nháy mắt, con báo liền im bật, hoàn toàn không gầm lên!

Bầu không khí trong biệt thự lại rơi vào trạng thái quỷ dị! Mấy trăm ánh mắt nhìn chằm chằm vào cùng một hướng, vẻ mặt của mỗi người hoàn toàn khác nhau, muôn hình vạn trạng, chỉ cần trên đời này có biểu cảm gì thì ở đây đều có biểu cảm ấy! Lúc này A Cầu lại lên tiếng lặp lại câu hỏi, vẻ mặt Tề Phong từ xanh mét chuyển sang thành tối đen! Những người bên dưới thì nhao nhao bàn luận, suy đoán không ngớt!

Đường Kiến Tâm lạnh nhạt nhìn một lượt bên dưới, sau cùng ánh mắt lại rơi vào người cậu bé trong lồng sắt, cô nhẹ nhàng mở đôi môi đỏ mọng lên tiếng hỏi: “Có muốn rời khỏi đây không?”

Hai mắt cậu bé dầm lệ, gật lấy gật để, giống như chết đuối vớ được cọc. Cậu bé không còn sợ hãi như lúc trước nữa, đứng bật người lên, đi về phía Đường Kiến Tâm, từng bước chân non nớt và nhẹ nhàng: “Có!”

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống, nhìn chằm chằm bóng lưng của cậu bé như muốn xé xác cậu bé ra! Cô dám nhìn cơ thể trần truồng của người đàn ông khác, thật không thể tha thứ!

Địch Long hí mắt lại rồi lại liếc mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên, khóe miệng hơi nhếch lên, xem ra anh ta đã đoán đúng rồi! Ngân Nguyệt cũng thu hồi tầm mắt đang nhìn Đường Kiến Tâm, liếc Lôi Khiếu Thiên và Địch Long. “Cô ta” cũng phát hiện ra Địch Long đang nhìn Lôi Khiếu Thiên, Ngân Nguyệt liền nhú mày lại, rồi lại đưa mắt nhìn Đường Kiến Tâm!

- Ngày mai tôi muốn biết toàn bộ tư liệu liên quan đến cô ta!

- Vâng!

Đường Kiến Tâm hơi cong môi lên, tay phải phất lên, từ thắt lưng lấy ra một khẩu súng! Khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, cô đã nhắm thẳng về phía một cây cột sắt, thấp giọng ra lệnh cho cậu bé: “Dịch sang bên kia đi!”

Pằng! Pằng!

Gào!!!

Cả cậu bé và con báo đều đồng thời di chuyển, một người thì dịch sang một bên, còn động vật thì cảm tức muốn thoát khỏi họng súng của Đường Kiến Tâm. Theo từng động tác của Đường Kiến Tâm, con báo như đang phát huy đã tính đến mức cao nhất!

Đồng thời, tiếng súng vang lên cũng kinh động mọi người, nhất là Tề Phong, anh ta cực kì tức giận và nổi lên sát ý! Chỉ trong chớp mắt, cả hội trường ngập tràn trong tiếng kêu sợ hãi, bọn vệ sĩ lập tức cầm súng lên, nhắm thẳng về phía Đường Kiến Tâm!

Rắc! Rắc!

Một âm thanh vang lên, viên đạn của Đường Kiến Tâm đã bắn trúng một thanh cột sắt khiến nó bị đứt rời. Cậu bé trong lồng vui mừng, vừa định bước ra thì không ngờ tốc độ của con báo còn nhanh hơn. Nó phe phẩy cái đuôi mấy cái rồi lập tức đập lên thanh cột sắt, nhanh nhẹn phi người ra bên ngoài...

- Chì! – Cậu bé nằm sấp xuống, hoảng sợ trừng mắt nhìn con báo đuổi theo Đường Kiến Tâm!

- Tiểu...

Lôi Khiếu Thiên giật mình khi nhìn hành động của con báo, anh toát mồ hôi hột thay Đường Kiến Tâm, chưa kịp định thần đã lên tiếng nhắc nhở!

Đường Kiến Tâm ôm lấy một thanh cột, cúi người xuống né tránh khi thấy con báo đang lao về phía mình. Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh, Đường Kiến Tâm một tay nắm chặt lấy thanh sắt, một tay cầm khẩu súng bắn thẳng vào bụng con báo. Pằng! Pằng! Pằng! Ba tiếng súng vang lên, cực kì chuẩn xác trúng tim con báo!

Mùi máu tanh lan tràn trong biệt thự!

Con báo gầm lên một tiếng rồi, nó cuộn tròn người lại lao thẳng về phía Đường Kiến Tâm! Đôi mắt Đường Kiến Tâm lóe sáng, vừa định đạp cho nó một cước thì đột nhiên sống lưng lạnh toát, cô cảm thấy nguy hiểm phát ra từ phía sân khấu đang bắn về phía mình. Cô trầm mặt xuống, sát khí lan tỏa càng đậm đặc!

Cô trở tay nắm chắc lấy chân trước của con báo rồi dựng nó lên, mông con báo chúi xuống phía dưới. Đường Kiến Tâm cố định cơ thể, chiếc giày cao gót như cắm sâu đầy vững chắc vào chiếc lồng sắt, cô bắt đầu xoay tròn con báo ba trăm sáu mươi độ... Một loạt hành động chỉ diễn ra trong nháy mắt!

Pằng! Pằng! Pằng!

Cơn mưa đạn liên tiếp nã vào người con báo, máu con báo bắn tung tóe vào người Đường Kiến Tâm! Từng giọt máu tanh bắn lên càng lên nổi bật khuôn mặt trắng nõn của cô, khiến cô có một vẻ đẹp cực kì khác biệt! Cảnh tượng này hoàn toàn được thu vào tầm mắt của Lôi Khiếu Thiên!

Cậu bé kia đứng thẳng người lên, run bần bật, cắn răng nức nở!

Hai mắt Tề Phong đỏ ngầu, ánh mắt đầy tàn độc bắn thẳng về phía Đường Kiến Tâm! Đó là con vật mà anh ta yêu quý nhất! Trong lòng anh ta cảm thấy cực kì nhục nhã! Chó chết! Cô ta dám quăng quật “con cưng” của anh ta, anh ta chửi một lượt mười tám đời tổ tông nhà cô!

- Mẹ kiếp! Đồ của tao mà dám động vào à!

- Mau lên! Ai đánh được cô ta, tao thưởng lớn!

Chỉ trong nháy mắt!

Tiếng súng nổ vang ầm ầm trong căn biệt thự! Mọi người đánh nhau, bắn nhau cực kì sung, cực kì phấn chấn và hết sức điên cuồng! Đạn như mưa bay thẳng về phía Đường Kiến Tâm! Đường Kiến Tâm hừ lạnh, mượn xác của con báo để né tránh làn đạn khiến đối phương không làm gì được mình!

- Khốn kiếp! – Lôi Khiếu Thiên cất bước, Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương cũng nhanh chóng theo sau. Hai người nhanh chóng rút hai khẩu AK54 bên người ra, khí thế bừng bừng hạo sảng bắn thẳng về lớp kính thủy tinh chống đạn!

Choang!

Lớp kính thủy tinh vỡ tan tành, Lôi Khiếu Thiên không thèm để ý đến vết máu trên tay mình, anh nhanh chóng nã đạn liên tiếp. Tiếng súng vang lên, bắn thẳng về phía hai người đang định nổ súng bắn Đường Kiến Tâm...

Hướng Diệp Lâm choáng váng. Anh ta vốn còn đang vui sướng khi người khác gặp họa, vừa định giáo huấn cho cô gái không biết sống chết là gì này một chút nhưng không ngờ đại ca lại hành động quyết đoán như vậy, thật sự khiến anh ta hoàn toàn sững sờ!

Phó Hạnh Lương cũng hết sức kinh ngạc! Vết mặt đen ngòm!

Lôi Khiếu Thiên vừa nã đạn vừa bước nhanh! Anh nhìn chăm chăm vào từng người một, lạnh lùng mở miệng: “Ai dám nổ súng, tôi sẽ giết chết kẻ đó!”

44. Chương 44: Bị Thương

Đường như thời gian đã ngừng lại, mọi người dừng mọi động tác! Bầu không khí lạ lùng bao trùm lên tất cả, dường như chỉ một tia giá lạnh đã làm đẩy lên ngọn lửa, ngọn lửa bùng bùng cháy sáng, thiêu đốt tất cả mọi người.

Bao gồm cả Đường Kiến Tâm! Giọng nói ấy khiến cô thất thần, nhưng còn chưa kịp suy nghĩ gì đã thấy cánh tay đau buốt. Đường Kiến Tâm đưa tay lên, đầu ngón tay nhuộm đầy máu tươi! Âm thanh sùng nổ lại vang dội!

Pằng! Pằng! Pằng! Pằng! Pằng!

Năm phát sùng vang lên!

Tất cả mọi người kinh ngạc nhìn bóng dáng một người ngã xuống trong vũng máu, vẻ mặt đầy kinh hãi! Có vết thương ở bụng, có vết đạn trúng ngay tim, có vết thương lại nằm ở mắt phải!

Tề Phong sững sờ, anh ta không còn quan tâm được gì nữa, chỉ biết giờ phút này người nằm sõng soài trên mặt đất không phải anh ta mà là... A Cầu!

Vừa rồi anh ta và A Cầu đứng cạnh nhau! Nếu không phải một tên vệ sĩ mạnh động làm ảnh hưởng đến Lôi Khiếu Thiên thì phát sùng đó sẽ không vang lên...

Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương nuốt nước miếng mới hoàn hồn trở lại. Hai người nhanh chóng tiến lại sát Lôi Khiếu Thiên... Những người vệ sĩ cũng lập tức tiến lên, nhìn chằm chằm hội trường.

Vừa rồi, ngay khi đại ca dứt lời thì từ người đại ca tỏa ra sát khí đậm đặc. Bọn họ đang thầm nghĩ không ổn rồi! Nhưng còn chưa kịp ra tay thì đã nghe thấy tiếng sùng vang lên, hơn nữa đại ca còn nhảy thẳng xuống dưới tầng một! Dù chỉ một cái liếc mắt ra hiệu cho bọn họ cũng không có!

Tất cả đều không có một chút sơ hở nào! Hai người toát mồ hôi lạnh!

Ngân Nguyệt lúc đầu còn giật mình, Lôi Khiếu Thiên sẽ ra tay ư? Lốp kính thủy tinh chống đạn mà anh ta cũng bắn vỡ được? Sức mạnh lớn đến mức đó ư? Ngân Nguyệt trầm mặt xuống, đôi mắt đầy thâm thúy, tựa lưng vào ghế, vẻ mặt vô cảm tiếp tục quan sát, hoàn toàn không có ý định ra tay, mặc kệ là “thêm dầu vào lửa” hay “đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi”.

Nhưng trong lòng Lôi Khiếu Thiên lúc này lại đầy lo lắng, ánh mắt anh nhìn chằm chằm vào cô gái và con báo!

Hình như cô đã bị thương!

- Chủ tử!

Ngân Nguyệt khoát tay: “Cứ chờ đã!”

Lúc tiếng sùng vang lên, Dịch Long cũng rất lo lắng! Đường Kiến Tâm vốn là người của anh ta, vuốt mặt thì phải nể mũi, đám người này dám không sợ chết mà động vào người của anh ta!

Đúng là muốn chết!

Đương nhiên, phần nộ thì phần nộ nhưng anh ta cũng không thể điên cuồng như Lôi Khiếu Thiên được! Có đường không đi mà lại phá tan trở ngại trước mặt, anh ta cũng không muốn ngăn cản!

Nhưng khi thấy nhân vật truyền kỳ tiếng tăm lẫy lừng hành động mất khống chế như vậy, anh ta vẫn sững sờ một lúc lâu!

- Ám Hoàng?

Dịch Long hoàn hồn, nhìn Lôi Khiếu Thiên và đám người bên cạnh, ánh mắt lóe lên tia hứng thú, anh ta khoát tay: “Khỏi cần!”. Đã có người ra tay thì anh ta đâu cần hao phí sức lực của bản thân!

Đường Kiến Tâm gơ chân đá con báo vào giữa đại sảnh, không thèm liếc nhìn đám người xung quanh, chỉ đi đến bên chiếc lồng sắt, vươn tay ra: “Nắm tay chị!”

Cậu bé mở to mắt, nhìn chăm chăm vào cánh tay đang duỗi ra trước mặt mình. Cậu ta cố gắng dùng hết sức lực chạy về phía đó, kiễng chân lên, hai tay vươn cao như muốn với lấy bàn tay đó!

Đường Kiến Tâm nhíu mày lại! Cậu bé không đủ cao! Cô gơ tay trái lên nắm chặt lấy một thanh sắt nhưng cảm giác đau buốt xông đến khiến cô lập tức buông tay ra. Về mặt Đường Kiến Tâm trắng bệch, ánh mắt của cậu bé cũng hoàn toàn thay đổi!

Cô quên mất vừa rồi đã bị trúng đạn! Hình như tổn thương vào đến xương rồi! Đường Kiến Tâm nhíu mày lại!

Lôi Khiếu Thiên nhìn chăm chăm bóng dáng cô không hề chớp mắt, đôi mắt đầy phần nộ, gân xanh nổi đầy mu bàn tay! Lúc này anh chỉ muốn không quan tâm đến bất cứ chuyện gì khác, bước lên túm lấy cô mắng ột trận! Cô gái đáng chết này, đã bị thương mà còn không an phận! Nhìn động tác mất tự nhiên của cô, ánh mắt Lôi Khiếu Thiên toát lên sự đau lòng. Anh cố nhẫn nhịn, rốt cuộc cũng áp chế được lửa giận trong lòng. Anh biết bây giờ chưa phải thời điểm thích hợp, bây giờ thời cơ vẫn chưa chín muồi! Giờ anh chưa thể quang minh chính đại đứng bên cạnh để bảo vệ cô được! Nhưng thật sự anh chỉ muốn gào to với cô rằng: “Mẹ kiếp, mau lại đây, đứng sau lưng để anh bảo vệ!”

Chỉ là Lôi Khiếu Thiên không biết, hoặc là biết nhưng cố tình tỏ ra không biết, khi anh vừa hành động như vậy, tất cả mọi người đều ngầm hiểu với nhau rằng cô gái đó chính là của Lôi Khiếu Thiên anh!

Mặc kệ là bây giờ có diễn ra cảnh chém giết nhau đến mức nào, nhưng sau đó không lâu, mọi người sẽ dần bình tĩnh, biết rằng đây là chuyện đương nhiên. Chỉ có Đường Kiến Tâm mới có thể khiến Lôi Khiếu Thiên như vậy! Không có gì kì quái cả!

Hướng Diệp Lâm đứng bên phải Lôi Khiếu Thiên, đột nhiên thấy có máu ở khuỷu tay anh, liền kinh hãi hét lên: “Đại ca, anh bị thương rồi?”

Phó Hạnh Lương cũng quay đầu lại, nhìn theo tầm mắt Hướng Diệp Lâm rồi thấy trên cánh tay của Lôi Khiếu Thiên có vết máu đỏ lôm, anh ta mím chặt môi lại, khóe mắt lóe lên tia sát khí!

Anh ta biết vết thương này nhất định là do khi nãy đại ca dùng khuỷu tay để đập vỡ lớp kính thủy tinh. Phó Hạnh Lương nhìn chăm chăm về phía bọn họ vừa nhảy xuống, khắp nơi đều là mảnh thủy tinh, những mảnh thủy tinh vỡ vụn bắn tung tóe khắp sàn, trên mảnh thủy tinh còn lưu lại vết máu...

Lôi Khiếu Thiên nhíu mày, hồ hững nhìn mọi thứ, thật ra anh cũng không biết mình đang bị thương!

- Đại ca? – Phó Hạnh Lương hơi lo lắng, Hướng Diệp Lâm mới xem kỹ vết thương nhưng Lôi Khiếu Thiên không đồng ý.

- Không sao! – Lôi Khiếu Thiên nói xong thì không để ý đến Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương nữa, lại lần nữa đưa mắt nhìn Đường Kiến Tâm!

- Chị...

Cậu bé yếu ớt cất tiếng gọi, tiếng kêu non nớt ấy khiến Đường Kiến Tâm hoàn hồn trở lại. Cô cắn răng, tay trái nắm chặt lấy thanh sắt, nghiêng người xuống chiếc lồng sắt, túm lấy tay cậu bé rồi kéo lên!

Sau khi kéo được cậu bé lên, sau lưng Đường Kiến Tâm ướt sũng mồ hôi. Nhưng may thay cô đang mặc đồ đen nên mồ hôi bị ướt cũng không nhìn thấy rõ.

Lôi Khiếu Thiên thấy cô kéo cậu bé kia lên thì lại đưa mắt nhìn chăm chăm Tề Phong. Ánh mắt của anh lạnh buốt khiến hai chân Tề Phong run lấy bầy, chỉ có thể trơ mắt nhìn Đường Kiến Tâm hành động mà không dám ho he nữa lời!

Tuy rằng trong lòng anh ta cực kì bức xúc!

Đường Kiến Tâm đứng dậy, ôm lấy cơ thể suy yếu của cậu bé rồi lại liếc nhìn Lôi Khiếu Thiên! Là anh ta! Chính là người đã trộm bảo thạch từ tay cô! Đường Kiến Tâm trầm mặt xuống, khóe mắt lại liếc thấy hai người đàn ông đứng sau anh ta. Cô hơi khựng người lại, nheo mắt vào!

Anh ta là người của Ngục Thiên Minh!

Nhưng tại sao vừa rồi anh ta lại giúp cô? Mặt Đường Kiến Tâm đen lại, có thể so sánh với mặt của Bao Thanh Thiên. Nhưng cô rất rõ một điều, nếu không nhờ sự “hỗ trợ” của anh ta thì cô nhất định sẽ không bị thương!

Cậu bé nép người trong lòng Đường Kiến Tâm, tay níu chặt góc áo cô, không dám buông lỏng!

Ngân Nguyệt nhìn hai người rồi lại đưa mắt nhìn người đàn ông mặc áo lam đứng sau lưng mình cười cười khiến anh ta sợ hãi. Chủ tử của bọn họ trước nay là người lạnh lùng và trầm ổn, tuy chủ tử rất xinh đẹp nhưng chưa bao giờ lại có biểu cảm như vậy cả!

45. Chương 45: Nữ La Sát Thân Tín Của Diêm Vương – Đường Kiến Tâm

- Bất sống!

Hai thuộc hạ ở đằng sau không trả lời mà biến mất ngay, Ngân Nguyệt hí hóp mắt lại, tâm trạng trở nên cực kì tốt. Trực giác nói cho “cô” biết, “cô gái” này chính là người của Lôi Khiếu Thiên! Tuy rằng đánh lén không phải hành vi của quân tử nhưng cũng chẳng sao cả! Ngân Nguyệt nhún vai, “cô” là người trong giới hắc đạo, “cô” mà không phải quân tử thì làm gì còn ai là tiểu nhân nữa!

Đôi mắt Tề Phong vẫn đỏ, anh ta đã điên rồi, lửa giận ngút trời cứ theo đó phùng phùng theo hình bóng biến mất của Đường Kiến Tâm! Tất cả đều là bảo bối của anh ta, như vậy khác nào đang hạ nhục anh ta đâu! Con báo này anh ta còn chưa kịp chơi đùa gì, vốn định đem ra để lấy lòng Lôi lão đại... Ai ngờ lại có một tên Trình Giảo Kim xông vào!

Tề Phong lại liếc nhìn cậu bé. Cậu bé dường như cảm nhận được ánh mắt đầy sát khí đang phóng đến người mình, cả người liền run lên trong lòng Đường Kiến Tâm! Đường Kiến Tâm nhíu mày, nhìn chằm chằm cậu bé rồi gần từng tiếng một: “Sợ hãi, chính là kẻ nhút nhát!”

Cậu bé sững sốt, ngây ngốc nhìn Đường Kiến Tâm, đôi mắt cô lúc này đã rét lạnh từ bao giờ

- Dựa vào một mình cô mà dám “quậy” trên địa bàn của Tề gia, lá gan không nhỏ nhỉ! – Tề Phong bước qua mấy thi thể dưới đất, cầm lấy khẩu súng thuộc hạ đưa lên rồi nhắm thẳng về phía chiếc lồng sắt.

Đường Kiến Tâm lúng lúng không thèm để ý đến Tề Phong. Cô khinh thường hắn, không thèm nói chuyện với hắn. Nếu không phải ở trên tầng hai có người nào đó thì hiện giờ hắn làm gì có cơ hội mà mở miệng nói chuyện với cô, cô đã bắn một phát cho hắn chết từ lâu rồi!

Cô quay đầu nhìn thẳng vào mắt Lôi Khiếu Thiên. Nếu như không phải lúc này bụng bảo dạ, bây giờ chưa phải thời cơ tốt nhất để đòi lại bảo thạch thì cô nhất định sẽ xông lên bắt anh ta!

Cả một đại sảnh rộng lớn như vậy đang chìm trong sự yên lặng quỷ dị đột nhiên lại vang lên tiếng vỗ tay. Mọi người kinh ngạc quay đầu nhìn, đám người của Lôi Khiếu Thiên vẫn đứng im bất động, còn một người chậm rãi bước lên, đứng cách Lôi Khiếu Thiên khoảng năm thước rồi dừng lại, anh ta vung tay lên ra hiệu!

- Tâm nhi, cô đứng là chẳng có quy tắc gì cả. Hôm nay Tề gia là chủ tiệc, tốt xấu gì cũng phải chờ cho anh ta chút mặt mũi chứ, sao lại trắng trợn cướp người đi như vậy, thế khác nào ám chỉ Ám Hoàng tôi tự đại, không coi ai ra gì

Địch Long tỏ ra không vui nhìn Đường Kiến Tâm nhưng lời nói của anh ta lại khiến mặt Tề Phong hết đỏ rồi lại trắng! Điều khiến hắn kinh ngạc hơn cả chính là thái độ của Ám Hoàng. Hắn đâu phải loại người ngu ngốc, Ám Hoàng đã nói như vậy thì có nghĩa cô gái đó chính là người của anh ta. Nhưng nếu biết cô ta là người của Ám Hoàng thì sẽ dễ bề hành động hơn!

- Thì ra là người của Ám Hoàng, thật đúng là làm tôi sợ chết rồi! Đúng là tôi sợ bóng sợ gió rồi...

Còn chưa đợi Tề Phong nói xong, Đường Kiến Tâm đã lạnh lùng liếc mắt hắt ta rồi lên tiếng: “Đây là chuyện của riêng tôi!”. Chính xác những lời này là nói cho Dịch Long nghe, cô không muốn cứ phải sống dưới cái ô che của Âm Hoàng, dù mấy lời vừa rồi của anh ta là thật lòng hay vô ý!

Vốn là cô tới đây để cướp đồ!

Nụ cười trên mặt Tề Phong tắt hẳn, vẻ mặt hắt đầy xấu hổ

Dịch Long lắc đầu ra vẻ đáng tiếc! Anh ta biết rõ những lúc quan trọng thì Đường Kiến Tâm mới nghe lời, còn bình thường thì cô chẳng thèm coi lời nói anh ta ra gì. Cô giống như con cá chép đang muốn hóa rồng, trời cao biển rộng không thể khống chế nổi cô, đây cũng chính là một trong những nguyên nhân của vụ giao dịch lần này giữa anh ta và Lôi Khiếu Thiên, đương nhiên anh ta vẫn còn có toan tính khác nữa.

Anh ta cùng lắm cũng chỉ hơn Đường Kiến Tâm mấy tuổi nhưng đã có thể ngồi lên vị trí này thì chắc chắn là một người cực kì tàn nhẫn và vô tình!

- Chị, Âm Hoàng chỉ lo lắng cho nhiệm vụ của chị thôi!

Đường Kiến Tâm hồ hững liếc nhìn mọi người, sau đó cô chậm rãi giơ tay phải lên, chìa họng súng đen ngòm vào người đàn ông rồi lạnh lùng lên tiếng: “Không muốn chết thì cầm miệng vào cho tôi!”

Bầu không khí cực kì quỷ dị bao trùm tất cả. Mọi người xung quanh co rụt người lại, nếu không cẩn thận va vào người cô thì cô sẽ bắn chết bọn họ mất

- Cô...

Dịch Long thờ ơ liếc mắt nhìn người đàn ông phía bên phải mình, ánh mắt lộ ra sự cảnh cáo khiến người đó ngậm miệng lại!

- Tâm nhi, đó là đàn anh của cô!

Đường Kiến Tâm lại chìa họng súng vào Dịch Long, ánh mắt lóe sáng: “Đây không phải là tổ chức!”. Ý tứ của cô rất rõ ràng, chỉ cần cô thoát khỏi phạm vi của tổ chức Âm Hoàng thì về danh nghĩa sẽ không lệ thuộc vào anh ta.

Cô vẫn là chính cô – Đường Kiến Tâm, cũng là nữ sát thủ đứng đầu, là thân tín của Diêm Vương

Dịch Long thở dài một hơi, ai oán lên tiếng: “Cô chẳng tôn trọng tiền bối gì cả!”

Đường Kiến Tâm cười lạnh, tôn trọng tiền bối ư? Khi nào về tổ chức hẵng nói! Cô vừa định nổ súng thì đột nhiên không biết ai đó lại kêu lên, tiếng kêu đầy sợ hãi, run rẩy!

- Cô ta chính là nữ La Sát Đường Kiến Tâm!

Một câu nói khiến cả đại sảnh lại chìm trong sự tĩnh mịch nặng nề... Dịch Long hơi mất bình tĩnh. Lúc này bị lộ ra thân phận không phải chuyện tốt đẹp gì !

Đường Kiến Tâm giật mình, nữ La Sát ? Cô ư ? Hả... Cô cúi đầu nhìn khẩu súng trong tay mình rồi lại không nhận được phải nhú mày. Từ khi nào mà cô lại có biệt danh này vậy

Tầm khoảng nửa phút sau, cả đại sảnh lại như chìm trong vạc dầu sôi, không khí sôi trào!

- Nữ La Sát? Quả nhiên là cô ta...

- Không phải chứ, sao tôi lại gặp xui xẻo như vậy! Sao lại đụng phải người này chứ!

- Cô ta... cô ta... cô ta... cô ta chính là kẻ giết người không chớp mắt...

Ánh mắt Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương đều hết sức kinh ngạc. Bọn họ đều nhìn Đường Kiến Tâm, cô chính là nhân vật tàn nhẫn hô mưa gọi gió trên giang hồ sao?

Không thể nào

- Xinh đẹp như vậy mà lại là La Sát ư?

Phó Hạnh Lương gật đầu. A Diệp, chú hỏi câu này hay thật đấy! Chú đó, chẳng biết gì cả, cái gì mà mỹ nhân độc địa chứ? Là hoa hồng có gai mới đúng! Đây chính là biện pháp lấy sắc dụ người!

Chính xác là như vậy!

Hướng Diệp Lâm đã hiểu ra vấn đề, đưa mắt nhìn về phía trước. Anh ta cảm thấy hơi hốt hoảng, đến giờ anh ta đã ý thức được sau này nên cưới cô vợ nào xấu xấu một chút, không độc lại an toàn, có thể bảo vệ môi trường tốt!

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng liếc nhìn hai người khiến bọn họ đồng thời lùi về phía sau một bước...

Đại ca? Bọn họ lại làm gì sai ư?

Đột nhiên, hơn mười khẩu súng lục lập tức rơi hết xuống đất tạo nên âm thanh chói tai. Đường Kiến Tâm hơi sững sờ...

Đây là tình huống gì vậy?

Còn chưa đánh đã chịu thua rồi ư? Mấy người này bị làm sao vậy?

Cô không hề biết rằng, gặp sát thủ thì cùng lắm là bọn họ chỉ bị thương thôi, nhưng gặp cô thì bọn họ sợ đến mức mất mật! Chỉ sợ viên đạn họ bắn ra được nửa đường lại quay ngược lại bắn vào tim họ!

Bọn họ không dám động đến cô

Hơn nữa, phần lớn bọn họ tới đây để góp vui, nhưng lại không ngờ bầu không khí vốn náo nhiệt lại biến chuyển thành như thế này. Bọn họ đâu dám lấy tính mạng mình ra đánh cược chứ?

Việc này khiến cả Lôi Khiếu Thiên cũng phải kinh ngạc, nhú mào!

46. Chương 46: Đại Ca, Xảy Ra Chuyện Rồi!

Sự việc này khiến cả Lôi Khiếu Thiên cũng phải nhú mào kinh ngạc!

- Có cần khoa trương thế không?

Giọng nói của Hướng Diệp Lâm không lớn nhưng lại vang vọng khắp mọi góc ngách trong biệt thự. Phó Hạnh Lương tỏ thái độ thờ ơ, lạnh nhạt, cuối cùng anh ta cũng biết nhân vật chính trong trò chơi của đại ca rồi!

Đường Kiến Tâm nhìn Hướng Diệp Lâm, họng súng vẫn nhắm thẳng về phía Dịch Long, cô nhàn nhạt lên tiếng: “Ngục Thiên Minh!”. Ba từ này vừa nói ra, bầu không khí trong nháy mắt liền trở nên vô cùng căng thẳng. Lôi Khiếu Thiên mím môi lại, chờ cô nói nốt: “Tốt nhất hãy cầu nguyện mấy người đủ khôn ngoan đi!”.

Đường Kiến Tâm nói xong câu đó liền cất khẩu súng lục vào bên hông. Sau đó cô ẩn xuống một cái nút nào đó, ôm chặt lấy cậu bé, trong nháy mắt, hai người đã hoàn toàn biến mất.

Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng lại thì bóng dáng của Đường Kiến Tâm đã biến mất khỏi căn biệt thự. Lôi Khiếu Thiên nhìn lên ô cửa sổ nhỏ bên trên biệt thự, trầm tư suy nghĩ. Cô không biết anh chính là lão đại của Ngục Thiên Minh?

Chẳng biết từ lúc nào, tiếng của Ngân Nguyệt đột ngột vang lên trong đại sảnh: “Thật là đáng tiếc!”. “Cô ta” còn tưởng có thể được chứng kiến trò hay, ai ngờ... Kết thúc như vậy thôi sao? Đúng là mất hứng!

Cô ta lại nhìn Dịch Long và Lôi Khiếu Thiên, đáy mắt dần dâng trào ngọn sóng!

Đây là giao dịch của bọn họ? Nhường miếng thịt béo bở Đông Nam Á? Thật không ngờ, cô gái đó lại có giá trị như vậy với Lôi Khiếu Thiên!

Địch Long cũng đưa mắt nhìn lại, sự khinh miệt trong ánh mắt của đối phương khiến anh ta cực kì bức tức, ánh mắt càng thêm phần ngoan độc và tàn ác. Anh ta hận không thể bước lên xé nát lớp mặt nạ nguy trang giả tạo đó ra! Đúng là chướng mắt!

Lôi Khiếu Thiên không nhìn ánh mắt đầy trào phúng của Ngân Nguyệt, anh khôi phục lại bộ dạng lạnh lùng như băng vốn có, không thêm quan tâm đến mấy lời nhỏ to đang vang lên trong đại sảnh. Dù bình thường những người này không có tiếng tăm gì lắm nhưng dù gì cũng là người trong giới hắc đạo, hôm nay bọn họ lại được chứng kiến biểu cảm khác lạ của vị lão đại đứng đầu, bị một cô gái áp chế, tuy rằng anh cảm tâm tình nguyện như vậy!

Lôi Khiếu Thiên vừa định ra ngoài thì di động của Hướng Diệp Lâm vang lên, là Huống Ngân Dịch gọi đến

- Đại ca, bên Washington xảy ra chuyện rồi!

Hướng Diệp Lâm cả kinh, lập tức đưa điện thoại cho Lôi Khiếu Thiên, sau đó lạnh lùng hỏi: “Sao lại thế?”

- Hàng của Mafia bị mất rồi!

Lôi Khiếu Thiên nhíu mày lại, ánh mắt lạnh như băng quét qua Ngân Nguyệt. Anh nhanh chóng đi ra ngoài, bốn người phía sau cũng vội vã đuổi theo. Lôi Khiếu Thiên lên tiếng: “Cụ thể!”

- A Kỳ đến tham gia hội nghị nhưng đi được nửa đường thì nhận được thông báo không có hàng!

- Ai làm?

- Tạm thời chưa rõ, bọn họ cũng chưa tìm hiểu được, chuyện này chỉ có vài người biết!

- Được rồi, cậu mau bảo A Kỳ để A Trảm trở về đi!

- Vâng

Trong biệt thự, khuôn mặt Tề Phong khó coi đến cực điểm, hai tay siết chặt lại vào nhau. Anh ta không dám bộc phát sự tức giận trước mặt Lôi Khiếu Thiên như những người khác. Chờ Lôi Khiếu Thiên ra ngoài, mọi người bắt đầu giải tán, Ngân Nguyệt mới miễn cưỡng nhìn Địch Long rồi khiêu khích: “Đúng là chẳng thú vị gì cả!”. Địch Long thầm cắn răng!

Sau khi cúp điện thoại, Lôi Khiếu Thiên ra lệnh cho Phó Hạnh Lương chuẩn bị xuất phát đi Washington. Hướng Diệp Lâm nhận điện thoại, lo lắng hỏi: “Đại ca, chuyến hàng này một tuần sau sẽ phải giao hàng, chuyện này liệu có phải do người của Nguyệt Bang làm không?”

Lôi Khiếu Thiên phủ nhận: “Không phải ”cô ta“!”. Ngân Nguyệt cùng anh đấu với nhau bao nhiêu năm, quan trọng là dù bọn họ có tranh đấu kịch liệt đến mức nào cũng sẽ không đánh vào hàng hóa của đối bên, đây coi như là thỏa thuận ngầm giữa bọn họ.

Cũng là danh dự của đôi bên!

- Nhưng, đại ca, ngoài Nguyệt Bang ra thì người khác đâu có dám chống lại chúng ta!

Phó Hạnh Lương sau khi nghe những lời này của Hướng Diệp Lâm liền cười nhạt, ngồi xuống cạnh anh ta: “Chú sai rồi. Chú không biết Trung Quốc có câu ngạn ngữ ‘Đa số thắng thiểu số’ à? Một tiểu bang nhỏ lẽ không dám đấu lại chúng ta, nhưng mười mấy hai mươi bang cùng nhau hợp sức thì sao chứ?”

Cái này không khó để suy đoán! Dù anh ta cũng chỉ đoán vậy thôi nhưng anh ta không ngờ đó lại là sự thật

Hướng Diệp Lâm nhíu mày: “Xem ra đã đến lúc phải ‘thay máu’ rồi!”

Lôi Khiếu Thiên trầm tư. Anh không phủ nhận lời A Lương nói là không có khả năng, nhưng cảm giác rất lạ, nhất là khi nghĩ đến câu nói cuối cùng của Đường Kiến Tâm, đầu mày anh càng nhíu chặt lại! Có phải là cô đoán trước không? Liệu việc này có phải do cô làm?

Thật ra đây cũng là một loại thủ đoạn để trả thù, buộc đối phương sống không bằng chết! Bọn họ là những người sống trên lưỡi dao, nếu muốn đảm bảo danh dự thì tốt nhất là phải trả thù, buôn bán trong giới hắc đạo không thể thất tín! Đây là chuyện tàn khốc nhất!

Lôi Khiếu Thiên gọi ngay cho Thượng Quan Kiệt Thiếu, không đợi đối phương trả lời đã lên tiếng: “Cậu có đi châu Phi không đấy?”. Yên lặng chờ đợi một lúc, anh lại nhũn mày lên tiếng, giọng nói đã lạnh đi vài độ: “Ai?”

- Anh là ai?

Lôi Khiếu Thiên thật sự chỉ muốn bóp chết Thượng Quan Kiệt Thiếu, lạnh lùng nói: “Bảo cậu ta nhận điện thoại ngay!”

- ... Anh ta chưa nhận điện thoại được, đang tắm! – Tiểu Ngải ngồi trên giường xoay xoay khẩu súng lục rồi nói thầm – Đúng là đồ tự đại, tính cách còn thối hơn cả anh ta,, đúng là chó cùng một nhà!

Huyệt Thái Dương của Lôi Khiếu Thiên giật giật, anh dập ngay điện thoại. Hướng Diệp Lân và Phó Hạnh Lương ở phía sau cảm thấy sống lưng lạnh toát, lắp bắp mở miệng: “Đại ca... A Kiệt... đã xảy ra chuyện?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu quần khăn tắm quanh người rồi ra khỏi nhà tắm, nhìn cô gái đang ngồi trên giường liền nuột nước miếng. Thứ anh ta sợ chính là họng súng đen ngòm kia

Cô gái này căn bản là không biết dùng súng!

Tiểu Ngải quắc mắt nhìn đối phương đang gần như trần như nhộng rồi bĩu môi: “Này, vừa rồi anh có điện thoại đấy. Tính cách của anh ta còn thối hơn so với anh cơ, tôi còn chưa nói hết anh ta đã cúp máy rồi, đúng là chẳng có phép tắc gì cả!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu thất thần, sau đó dường như nghĩ ra điều gì đó liền lập tức cầm điện thoại, bật ghi âm trò chuyện lên. Quả nhiên, anh ta ngẩng đầu, trừng mắt với Tiểu Ngải: “Cô kia, cô chết chắc rồi!”. Nói xong, anh ta luống cuống tay chân bấm điện thoại gọi lại.

- Đại ca, người vừa nghe điện thoại là...

- Cho cậu ba tiếng đồng hồ, Washington!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cực kì ảo não: “Đại ca, giờ em đang ở...”. Ba tiếng đồng hồ ư? Giết anh ta đi cho rồi!

Tút! Tút!

Thượng Quan Kiệt Thiếu kinh ngạc, trừng mắt nhìn điện thoại di động, đại ca cúp máy luôn ư? Sao lại có thể như vậy? Ôi, mẹ kiếp...

Tiểu Ngải nhìn vẻ mặt âm trầm của anh ta, chép miệng: “Đúng là chẳng lớn lên được!”

- Cô... nói... cái gì cơ? – Thượng Quan Kiệt Thiếu nghiêng răng nghiêng lợi.

Tiểu Ngải nhún vai: “Đúng rồi, không phải là đi châu Phi à? Khi nào thì đến nơi?”. Nghĩ đến chuyện tương lai sẽ biến thành người da đen, Tiểu Ngải lại lên tiếng: “Sau này chị ấy nhìn thấy tôi thì chắc chắn sẽ bị dọa đến mức nhảy dựng lên cho xem!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu đen mặt lại, thầm nguyện rửa Thảm Dương Kỳ “đẩy quả bóng” sang cho anh ta!

47. Chương 47:

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống, Phó Hạnh Lương cười khổ: “Đại ca, từ Ethiopia đến Washington mà chỉ có ba tiếng, hình như...”. Không thể làm được chuyện đó, trừ khi đang mơ mộng hão huyền!

- Hừ, cho cậu ấy ở luôn châu Phi đi!

Phó Hạnh Lương im bật, anh ta quyết định không nói gì nữa. A Kiệt, chú tự cầu phúc đi

Xe vừa đi được hơn trăm mét thì trên đầu vang lên tiếng ong ong, Hướng Diệp Lâm ngẩng đầu lên liền nhìn thấy máy bay. Lôi Khiếu Thiên và mấy người bước xuống xe, thang dây được thả xuống, bọn họ không ai nói câu nói, bước nhanh lên thang dây rồi nhanh chóng biến mất. Cửa đóng lại, chiếc máy bay bay đến Washington...

Còn chiếc xe ô tô vẫn chạy về phía trước rồi biến mất trong màn đêm!

Ở chỗ khác, Đường Kiến Tâm đưa theo cậu bé thuận lợi rời khỏi biệt thự, trở về khách sạn. Cô vẫn có chút ảo não, sự lạnh lẽo toát ra từ người cô khiến cậu bé yếu ớt run sợ, cả người run lên bần bật! Đường Kiến Tâm thấy bộ dạng yếu ớt đó liền cố nén giận. Không hiểu sao tự dưng cô lại mềm lòng đưa cậu ta đi, càng khiến cô bực mình hơn là không thể không đưa cậu bé này đi cùng!

Thế cũng tốt! Cô sẽ không phải cô đơn nữa!

Sau khi về đến khách sạn, Đường Kiến Tâm ngồi trên giường, lạnh lùng nhìn cậu bé trần truồng trước mặt. Cô hơi bất mãn, run cái gì chứ? Cô có ăn thịt cậu ta đâu!

- Cậu là ai?

Cậu bé ngẩng đầu, sợ hãi nhìn Đường Kiến Tâm, ánh mắt hơi mờ mịt, dường như đang xác nhận xem cô đang nói chuyện với cậu ta.

Đường Kiến Tâm nhíu mày, lại lần nữa lạnh lùng mở miệng: “Cậu là ai?”. Cô không tin mình lại đưa về một khúc gỗ không biết nói chuyện!

Cậu bé co rụt người lại, lắp bắp trả lời: “Em... em... em...”

- Câm miệng! Em cái gì mà em? – Rõ ràng Đường Kiến Tâm đã không còn kiên nhẫn ngồi đây nữa, cô còn rất nhiều việc phải làm! Từ hôm trở về từ phòng ngủ của Tề Phong, cô quay về khách sạn, mở máy tính của Tiểu Ngải lên. Không ngờ trong lúc vô tình, cô lại phát hiện ra đồ nghe lén trên người Tiểu Ngải. Đường Kiến Tâm nhanh chóng bắt được liên lạc, hai người âm thầm trao đổi thông tin với nhau. Cô suy đoán Ngục Thiên Minh lúc này đang bận rất nhiều việc, còn cô phải đi châu Phi cứu Tiểu Ngải!

Cho nên cô không có nhiều thời gian để lãng phí!

Cậu bé òa khóc, nước mắt lăn lăn rơi xuống, chị ấy thật là hung dữ!

Đường Kiến Tâm nhìn bộ dạng của cậu bé như vậy lại càng thêm khó chịu. Cô khoanh tay trước ngực, cảnh cáo: “Nếu không muốn bị đá bay ra ngoài cửa sổ thì ngoan ngoãn nói chuyện đi!”

Cô cực kì ghét dạng người yếu đuối khiến người khác cứ phải nhường nhịn! Cậu bé hoảng sợ mở to mắt nhìn Đường Kiến Tâm, thật sự cho rằng cô sẽ ném cậu ra ngoài cửa sổ, vội mở miệng nói, giọng hơi líu lại:

- Em là Elvin, một năm trước, lúc đi chơi cùng bố mẹ thì em bị lạc nên bị bọn chúng bắt đi. Ở đó còn có rất nhiều bạn cùng tầm tuổi em, ngày nào bọn họ cũng tiêm thứ gì đó vào người chúng em. Sau đó cứ mỗi ngày là lại có một bạn bị lôi đi, sau khi về thì cả người đều là vết thương! Em cũng từng bị tra tấn...

Đường Kiến Tâm trầm mặt xuống, hai mắt trợn trừng lên, sát khí tỏa ra nồng đậm từ người cô khiến người khác phải run sợ! Elvin không còn sợ Đường Kiến Tâm nữa, cậu đưa tay quệt nước mắt nước mũi, ánh mắt rã rời! Đường Kiến Tâm rửa thầm trong lòng. Đúng là đồ súc sinh, đồ chết tiệt, bọn chúng dám tiêm thuốc phiện vào người mấy đứa nhỏ. Mấy đứa trẻ còn nhỏ như vậy mà đã ra nông nổi đó! Lúc này cô thật sự rất hối hận vì khi đó đã không giết sạch mấy đám người đó đi!

Đột nhiên, cả người Elvin lảo đảo, chân tay bắt đầu vô lực, quỳ rạp xuống dưới đất, cả người run lên đầy kì quái, hai tay túm chặt lấy cả người...

Đường Kiến Tâm biến sắc, bước lên hai bước, cũng không bận tâm đến việc quần áo sẽ bị bẩn. Cô túm lấy Elvin, nhẹ nhàng vỗ vào mặt cậu bé: “Elvin, Elvin, cố chịu đi!”

Giọng nói của cô vẫn hết sức lạnh lẽo, nhưng ẩn chứa trong đó là sự dịu dàng đến ngay cả bản thân cô cũng không phát hiện ra.

Hai tay Elvin vẫn túm chặt lấy cơ thể, ngã vào người Đường Kiến Tâm. Cậu cố mở to hai mắt, muốn nhìn thấy rõ người đang ở trước mặt mình, cất tiếng thì thào: “Chị, Elvin khó chịu quá!”

- Ngoan, cố chịu đựng đi, một lúc nữa sẽ hết khó chịu! Ngoan! – Đường Kiến Tâm cố định chặt hai tay hai chân của Elvin lại, không cho cậu bé khua loạn lên nữa. Cô biết đám người đó đã tiêm thuốc phiện vào người cậu bé, nhưng cô không có ý định tiêm thuốc cho cậu bé nữa, phải cai nghiện cho cậu bé càng sớm càng tốt.

Cô tin rằng Elvin vẫn có thể chịu đựng được! Đường Kiến Tâm liếc nhìn cậu bé đang run rẩy!

Elvin lên cơn nghiện, cả người như bị hàng vạn con kiến cắn, đau đến tâm can liệt phế, muốn gãi nhưng không thể gãi được, muốn cắn cũng không thể cắn. Toàn thân cậu bị cố định chặt lại, không thể động đậy. Cậu như đang cầu xin, cậu không chịu nổi loại đau đớn này nữa

Cậu muốn được tiêm thuốc, cậu muốn được giải thoát!

- Em... em... xin chị... cầu xin chị...

Đường Kiến Tâm dùng một tay lau nước mắt trên mặt cậu bé rồi nói: “Em nghe cho kỹ đây, chị sẽ không tiêm thuốc cho em, em phải từ bỏ ý nghĩ này đi, em chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi!”

Elvin căn bản là không còn nghe ra cô đang nói gì nữa, cậu bé chỉ muốn được tiêm thứ chất lỏng đó vào người. Không biết có được sức lực từ đâu, cậu bé đột nhiên vùng lên phía trước, kéo góc áo Đường Kiến Tâm rồi nắm chặt lấy, vừa khóc vừa nói nằng nặc: “Em sẽ nghe lời, em sẽ ngoan ngoãn nghe lời, cái gì em cũng sẽ làm, xin chị, xin chị đấy, em không chịu nổi nữa rồi! Huhu... Cầu xin chị đấy!”

Đường Kiến Tâm nhú chặt mày lại, sát khí nổi lên đậm đặc, dường như có thể diệt sạch cả Tề gia. Từ năm mười tám tuổi đến giờ cô chưa bao giờ tức giận như vậy, cho dù là lúc ở Quyền Trường, giết sạch những người đó cũng không tức giận như bây giờ.

Đường Kiến Tâm nâng tay phải lên, không chút lưu tình mà bóp chặt lấy cổ họng Elvin. Elvin bị buộc phải ngẩng đầu lên nhìn Đường Kiến Tâm, khuôn mặt vặn vẹo, vẻ mặt vốn đã khó chịu giờ lại đỏ bừng bừng. Đường Kiến Tâm bóp mạnh, hy vọng sự đau đớn có thể khiến Elvin tỉnh lại đôi chút: “Elvin, mau tỉnh lại đi! Em có nghĩ đến cảm giác của bố mẹ mình khi nhìn thấy bộ dạng lúc này của em hay không? Em có muốn thấy bố mẹ đau lòng vì mình không? Em muốn cả cuộc đời sau này của mình sẽ bị hủy đi phải không?”

Elvin hít thở đầy khó khăn nhưng ánh mắt vốn rời rạc giờ rất cuộc cũng đã có chút tiêu cự, cậu nhìn thẳng vào Đường Kiến Tâm, khước mắt rừng rưng: “Chị... chị... em... không... muốn...”

Đường Kiến Tâm gật đầu, hơi vui mừng. Chỉ cần suy nghĩ được như vậy là tốt rồi. Muốn cai nghiện thì quả thực rất khó, nhất là trong quá trình cai sẽ sống không bằng chết. Cô cũng từng lâm vào hoàn cảnh khổ như vậy, máu chảy khắp người, hô hấp suy yếu, dường như sắp đi châu Diêm Vương đến nơi nhưng vẫn có thể chống đỡ được. Bây giờ thấy Elvin như vậy, cô lại liên tưởng đến chính bản thân mình, từ đó sinh ra lòng thương hại với cậu bé.

Cô không thể trở mắt nhìn cậu bé bị hủy hoại được. Không thấy thì thôi, nhưng đã để cho cô thấy thì lại là chuyện khác! Cô chưa bao giờ có lòng lương thiện nhưng cô không thể bỏ mặc cậu bé như vậy. Đây chính là nguyện vọng nho nhỏ trong lòng cô!

Nhưng nếu lần này không làm như vậy thì cuộc đời của cô sẽ biến thành một cái xác không hồn, bị người khác uy hiếp! Đương nhiên, dù có năm mơ cô cũng không thể tưởng tượng ra nổi, chỉ vì một phút mềm lòng lúc này mà tương lai cô có được “Kim bài miễn tử”!

48. Chương 48: Huyết Tẩy Tề Gia (1)

Đường Kiến Tâm thả cậu bé ra nhưng vẫn giữ chặt hai tay cậu: “Vây thì chứng minh cho chị xem đi, nói cho chị biết chị đã không cứu nhầm người!”

Elvin gật đầu, muốn cười nhưng lại khóc! Cậu bé tựa đầu vào người Đường Kiến Tâm, cảm giác ấm áp nhẹ nhàng len lỏi. Suốt một năm nay cậu chưa từng cảm nhận được sự ấm áp như vậy, đây là một loại rung động, tuy không phải hương vị của người mẹ nhưng vẫn khiến cậu suốt đời không quên.

Đường Kiến Tâm muốn liên lạc với Tiểu Ngải nhưng không ngờ Elvin lại lên cơn nghiến. Cô buộc phải giúp cậu bé vượt qua cửa ải này. Đây là lần đầu tiên Elvin cai nghiện nên sẽ gặp khó khăn, lại thêm lúc này Đường Kiến Tâm không hề có sự chuẩn bị nào hết nên cô tổn mất hơn năm tiếng đồng hồ để vật lộn. Chờ Elvin ngủ thiếp đi, bản thân cô cũng chẳng còn mấy sức lực. Cả người mệt mỏi! Elvin dù ngủ vẫn cắn chặt môi dưới, cả người cuộn tròn lại, vô cùng cứng nhắc! Dù vậy nhưng Đường Kiến Tâm vẫn cảm thấy đau lòng, ôm cậu bé đặt lên giường.

Sau khi đã yên tĩnh trở lại, cô phát hiện ra Elvin vẫn chưa có quần áo để mặc, cả người chỗ chỗ xanh tím. Sao Elvin có thể chịu đựng nổi những vết thương này chứ? Lúc này cô mới phát hiện ra!

Đường Kiến Tâm hơi ngậy người! Da của cậu bé rất đẹp, làn da trơn láng khiến người khác nhìn vào phải ghen tị. Nhưng những vết thương trên người đã phá hủy đi vẻ đẹp của nó. Đường Kiến Tâm nhú mày lại, đáy mắt lóe lên hận ý rồi nhanh chóng biến mất, sát khí tỏa ra đậm đặc khiến căn phòng trong nháy mắt liền trở nên vô cùng lạnh lẽo!

Không biết vì sao nhưng cô lại muốn giúp cậu bé này đòi nợ!

Bọn chúng phải trả giá khi đã làm như vậy với Elvin!

Tương lai của cậu bé này phải là một tương lai sáng lạn huy hoàng chứ không phải âm u như thế này!

Đường Kiến Tâm kéo chăn đắp lên người Elvin rồi quay người đi vào phòng tắm. Cô sửa sang lại bản thân một chút rồi cầm hai khẩu súng ở trên bàn lên, lắp đạn vào. Sau khi trang bị xong mọi thứ, cô đeo balo lên người. Lúc đặt tay lên tay nắm cửa, cô lo lắng quay đầu lại nhìn Elvin đang nằm trên giường, sau khi xác định cậu bé sẽ chưa tỉnh lại ngay liền mở cửa đi ra ngoài!

Dù là kẻ nào đi chăng nữa, dám gây khó dễ cho cô hoặc động vào những thứ quan trọng với cô thì không thể tha thứ.

Cho nên, Tề gia, mấy người đáng chết lắm!

Khi Đường Kiến Tâm đến biệt thự của Tề gia thì đã là hơn nửa đêm. Cô gặp may khi cô đã từng tới đây một lần rồi nên có thể chuẩn bị được kha khá. Vốn lần đó cô lên vào phòng của Tề Phong là muốn đối phó với lão đại của Ngục Thiên Minh, nhưng lại không ngờ được rằng buổi tiệc lại tổ chức ngay trong biệt thự. Đây cũng có thể gọi là sai lầm của cô, nhất thời kích động không tìm hiểu kỹ đã đến đây. Nhưng “tái ông mất ngựa”, không ai biết là họa hay là phúc, không ngờ đến giờ lại phát huy được tác dụng!

Đường Kiến Tâm vẫn dùng cách thức như cũ để đột nhập vào trong biệt thự, tiếp cận phòng của Tề Phong. Đây cũng chính là mục tiêu của cô! Bầu không khí ngày càng kỳ quái, sự phẫn nộ và bất ổn dâng lên trong lòng cô.

Bên trong căn phòng, trên chiếc giường lớn là hình ảnh đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, tiếng rên rỉ hòa cùng tiếng gầm trầm thấp. Khi Đường Kiến Tâm đi vào bằng đường cửa sổ, có lẽ do hai người đó quá nhập tâm hoặc có thể do Đường Kiến Tâm “xuất quỷ nhập thần”, nhưng mặc kệ là do nguyên nhân gì thì hai người vẫn tiếp tục lẫn lộn trên giường mà không hề phát hiện có người ngoài xâm nhập vào bên trong.

Đường Kiến Tâm ẩn mình, khi nhìn thấy một cậu bé đã chết nằm dưới đất, vẻ mặt cô liền biến đổi, ngón tay run run đặt lên khẩu súng. Tiếng rên rỉ đứt quãng chết tiệt trên giường truyền đến bên tai cô!

- Tao hiếp chết cái đồ khốn kiếp đó, dám xúc phạm quyền thể của tao, không thèm coi Tề Phong tao ra gì. Nếu không phải Ngục Thiên Minh nhúng tay vào thì cô ta cho rằng cô ta muốn làm gì trước mặt Tề Phong

này cũng được à, muốn đi là đi được chắc? Mẹ kiếp! Tức chết mất thôi! Ngục Thiên Minh ư, hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ, sớm muộn cũng có một ngày ông đây hiệp chết bọn chúng...

- A...

- Câm miệng... Mày chết rồi, ai cho kêu lên hả...

...

Bước chân của Đường Kiến Tâm hơi run run, khi lại gần thi thể của một cậu bé cô mới phát hiện tình huống hoàn toàn khác xa so với tưởng tượng của cô. Tình trạng của cậu bé còn khủng bố hơn nhiều, cả người trần trụi, vết thương trên người dày đặc, thậm chí còn có vết máu loang lổ, thậm chí còn lòi cả ruột cả gan, dưới chân còn để lộ cả xương...

Cô thật không thể tưởng tượng nổi tại sao một đứa trẻ nhỏ tuổi như vậy mà lại gặp phải sự đau đớn đến mức đó. Cậu bé đó đã gặp phải tổn thương đến mức nào mới ra nông nỗi này chứ?

Người trên giường vẫn ra sức luật động, đây là lần đầu tiên Đường Kiến Tâm cảm thấy bản thân cũng sợ đến mức không còn cảm nhận được điều gì nữa. Cô thật sự chỉ muốn trốn hắt ta lại, dù có tra tấn cả trăm nghìn lần cũng không thỏa được sự phẫn nộ và thù hận trong lòng cô!

Cô thấy thống khổ thay cho những đứa bé kia!

Đột nhiên, một tiếng gầm nhẹ của người đàn ông vọng đến khiến Đường Kiến Tâm đang sợ hãi hoàn hồn lại. Đôi mắt cô lóe sáng, ngay khi Tề Phong thoải mái gầm nhẹ một tiếng, Đường Kiến Tâm rút súng ra. Pằng! Pằng!... Mười phát súng vang lên! Mười viên đạn bắn thẳng vào người Tề Phong...

Từ cẳng chân, đùi, bụng, lưng, đầu...

Mười phát đạn!

- A... – Một tiếng kêu thê lương nhất thời vang vọng khắp căn biệt thự, vọng lên đến tận trời. Tiếng kêu đau đớn vang lên trong đêm tối tĩnh mịch lại càng thêm vẻ âm trầm! Tề Phong ngã vào người một cậu bé, rên rỉ kêu...

Mùi máu tanh tràn ngập khắp căn phòng, hơn nữa càng thêm cả mùi vị ghê tởm sẵn có càng khiến bầu không khí trở nên quỷ dị...

Đương nhiên, tiếng kêu đó cũng thu hút được những người trong căn biệt thự. Bọn chúng nháo nhào chạy lên, vừa chạy vừa gào hét...

Đường Kiến Tâm cười lạnh, cô khinh thường liếc nhìn thi thể của Tề Phong. Nhưng lúc cô vừa định xoay người bước đi thì lại ngẩng người ra, chuyện này là thế nào? Một nụ cười của sự giải thoát, cảm kích, thậm chí phần lớn là hận thù... Cô biết, ánh mắt hận thù đó đang nhìn chằm chằm vào thi thể của Tề Phong, ánh mắt như đang nhìn một tên cầm thú!

Cô nhìn vào miệng cậu! Lúc đó Đường Kiến Tâm mới biết tại sao vừa rồi cậu bé kia không kêu lên. Cậu ta bị nhét miếng vải to vào miệng, thậm chí khóe miệng còn rỉ máu. Trái tim Đường Kiến Tâm đau xót, bị bịt miệng như vậy thì cậu bé đó làm sao có thể kêu ra tiếng được nữa chứ?

Một giọt nước mắt lăn dài, vô cùng yên lặng!

Cô biết, đó là sự cảm kích!

Tề Phong gian nan quay đầu lại, hoảng sợ nhìn bóng dáng Đường Kiến Tâm, vẻ mặt tràn đầy sợ hãi, sự đau đớn trên người khiến hắn sợ hãi đến cực điểm. Cái chết! Diễn ra trong nháy mắt!

- Đại ca... xảy ra chuyện gì rồi...

Lúc này tiếng đập cửa vang lên. Nhưng từ xưa đến nay Tề Phong ra lệnh không ai được bước chân vào phòng hắn khi hắn không cho phép, nếu không hắn sẽ quăng người đó cho chó cắn. Vậy nên lúc này tuy người bên ngoài biết có chuyện không ổn nhưng vì tính mạng của mình, bọn họ không dám tự tiện xông vào!

Đường Kiến Tâm chậm rãi giơ tay lên, Tề Phong mở to hai mắt, há mồm, muốn kêu lên nhưng không thể kêu ra tiếng...

49. Chương 49: Huyết Tẩy Tề Gia (2)

Pằng! Pằng!

Hai phát súng cực kì chuẩn xác bắn thẳng vào hai mắt Tề Phong, máu tươi tóe ra khiến vẻ mặt hắn ta càng thêm dữ tợn. Elvin từng nói ở đây có rất nhiều người có hoàn cảnh giống cậu bé, Đường Kiến Tâm tin rằng chỉ cần hắn ta chết đi thì những đứa trẻ này sẽ được giải thoát!

Giống như cô vậy!

Nhưng cô không muốn cho hắn chết một cách đơn giản như vậy. Dù bắn liên tiếp nhiều phát đạn nhưng cô vẫn tránh những chỗ hiểm. Cái chết không đáng sợ, đáng sợ là quá trình khi cái chết đang cận kề, đây mới chính là một loại giày vò...

- A... mắt tôi

Tiếng súng vang lên cùng với tiếng kêu thảm thiết, đương nhiên cả tiếng đập cửa như sấm bên tai nữa. Đường Kiến Tâm nheo mắt lại, đi đến bên giường, vứt miếng vải trong miệng cậu bé kia ra. Cậu bé kia mặt mày tái mét nhìn Đường Kiến Tâm, Đường Kiến Tâm biết cậu đã dọa đến mức choáng váng rồi. Vốn cô định đưa cậu bé ra nhưng đúng lúc này cửa đã bị phá ra! Đường Kiến Tâm cup mắt xuống, nắm chặt khẩu súng trong tay...

Chỉ trong nháy mắt, tiếng súng nổ vang lên khắp bốn phía!

Đường Kiến Tâm không hề trốn tránh, hai tay hai khẩu súng bắn thẳng về phía cửa, đạn như mưa bay tới tấp!

Người ở cửa bị buộc phải tránh né, tiếng bước chân bên ngoài ngày càng dồn dập. Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn về phía cửa, cô biết đây chính là sát phạt, chính là giết hại... là Tử Thần của thiên hạ!

- Mau, đại ca ở bên trong

- Mẹ nó, có tiếng súng, sao lại thế này?

- Đại ca đã xảy ra chuyện!

- Thằng nào ăn gan hùm mật gấu mà dám đánh lén Tề gia!

...

Hai mắt Đường Kiến Tâm đỏ ngầu, vỏ đạn rơi đầy dưới đất. Sau khi bắn một phát đạn cuối cùng, cô bỏ khẩu súng trong tay xuống, xoay người nhanh chóng né viên đạn bay về phía mình, chạy nhanh về phía tủ quần áo để núp người...

Cô giơ tay tìm kiếm vũ khí bên hông... Lúc này, đối phương thừa dịp Đường Kiến Tâm tránh né liền ủa vào trong phòng, đạn bắn ra liên tiếp khiến tủ quần áo nát bươm. Đường Kiến Tâm nhắm thời cơ, tính toán khoảng cách từ chỗ mình đứng đến chỗ cửa sổ, đồng thời hai tay cũng không nhàn rỗi. Cô đè chặt người vào vách tường, nhắm họng súng về phía cửa, đạn bay tứ tung... Cô chưa bao giờ là người ngồi chờ chết, muốn lấy tính chế động thì chi bằng đánh đòn phủ đầu là hơn

Đường Kiến Tâm nhắm mắt lại, cô cảm thấy bọn chúng đang đi về phía chiếc giường. Lúc đối phương bắt đầu không nã đạn nữa, Đường Kiến Tâm chuẩn bị cơ hội, xoay người nhảy vọt về phía chiếc bàn để máy tính cách cửa sổ hai thước. Luồng đạn lại lập tức nã về phía cô.

- Đại ca, đại ca... đại ca... A...

Đường Kiến Tâm biết nhất định là tình trạng thảm hại của Tề Phong sẽ thu hút sự chú ý của đám thuộc hạ. Cô cũng biết lúc này cô đang ở vị trí bất lợi, không có chỗ ẩn nấp!

Cô mở một chiếc túi nhỏ bên hông ra, ấn xuống một cái nút màu đen. Lúc chiếc nút được ấn xuống cũng là lúc cô đã vạch ra được lộ trình trốn thoát của mình. Chỉ cần chiếc nút được ấn thì từ gốc cây đại thụ cách đây khoảng năm trăm mét sẽ bắn ra một sợi dây mảnh về phía cửa sổ...

Vút

Một âm thanh rất nhỏ vang lên, Đường Kiến Tâm nhếch miệng, một nụ cười khát máu!

Thuộc hạ của Tề Phong hoặc là khiếp sợ hoặc là đứng ngây ngốc. Đôi mắt của bọn chúng rực đỏ, càng ngày càng điên cuồng, đại ca của bọn họ...

- Giết chết cô ta, báo thù cho đại ca!

Đường Kiến Tâm cười lạnh, đáy mắt ngập tràn sát ý. Muốn giết cô ư? Bọn chúng còn chưa có đủ tư cách! Sau khi nã đạn liên hồi về phía đối phương, cô xoay người lại, đạp lên chiếc bàn để máy tính rồi bay người về phía cửa sổ... Cô hơi nghiêng người đi, trong khoảnh khắc đó, cô nhanh tay lẹ mắt nắm lấy sợi dây mảnh cực kì chuẩn xác rồi ấn một chiếc nút màu đỏ, sợi dây mảnh như có bánh răng cưa, chuyển về hướng đối diện...

Khi người của Tề gia thấy Đường Kiến Tâm nhảy ra khỏi cửa sổ, bọn chúng cũng nhanh chóng đuổi theo nhưng cuối cùng vẫn bị chậm một bước...

Bọn chúng gào lên bên cửa sổ theo hướng Đường Kiến Tâm vừa chạy ra... Còn những người khác cũng nhanh chóng chạy về phía cầu thang...

Vài giây sau, Đường Kiến Tâm đã bay người về phía cái cây. Sau khi đứng vững trên một cành cây, cô xoay mặt về phía căn biệt thự, không biết từ lúc nào đã lấy ra một thứ vũ khí khá nhỏ nhắn. Cô nắm chặt vũ khí trong tay, sau đó nhắm về phía cửa sổ căn biệt thự, cười lạnh, ngón tay phải từ từ điều khiển tiêu cự trên vũ khí, trong lòng thầm tính toán...

Khi đám người chạy ra đến cổng biệt thự, ngón tay Đường Kiến Tâm khẽ động. Một tiếng vang rất nhẹ vang lên, đóm lửa bật sáng, phóng ra ngoài, chao liệng trong không trung. Lửa được phóng ra, còn chưa kịp nghe thấy tiếng người kêu gào la hét đã thấy cả căn biệt thự trước mắt chìm trong biển lửa. Dù có cách xa cả năm trăm mét thì đống lửa cũng bập bùng lan vào tận trong mắt Đường Kiến Tâm... Khuôn mặt trắng trẻo của cô như nhuộm ánh lửa hồng, trên khuôn mặt ấy thoáng qua sự sáng khoái...

Phát minh mới của Tiểu Ngải quả thực rất có uy lực, may mà căn biệt thự của Tề gia ở khu độc lập!

Cái này gọi là tự gây nghiệt thì không thể sống được

Lẳng lẳng đứng nhìn biển lửa trong hai phút, khi một tiếng nổ vang lên, Đường Kiến Tâm mới thả người nhảy xuống dưới. Lắc người một cái, cô biến mất trong màn đêm, phía sau là tiếng kêu gào thảm thiết không dứt, lửa càng ngày càng bùng lên mãnh liệt...

Mỹ, Washington

Lôi Khiếu Thiên đứng bên cửa sổ lắng nghe Huống Ngân Dịch báo cáo ở đằng sau. Chuyến hàng này không phải bị đánh tráo mà thật sự đã biến mất, không hề có diềm báo trước gì cả. Quá trình vận chuyển diễn ra hết sức bình thường, nếu không phải giữa đường đi có một người thuộc hạ cần phải đi vệ sinh liền xuống xe thì có lẽ khi chuyển hàng đến tay người mua, bọn họ cũng không hề biết là hàng đã biến mất.

Lôi Khiếu Thiên cũng cảm thấy bất ngờ, tại sao đối phương lại có thể làm như vậy, dám ngang nhiên cướp hàng ngay trước mắt của Ngục Thiên Minh, mà quan trọng hơn là không hề để lại chút dấu vết nào. Anh thậm chí tán thưởng kỹ thuật của đối phương trong lòng!

- Đại ca, chuyện lần này phía người mua vẫn chưa biết, nhưng chúng ta cũng không còn nhiều thời gian, có cần điều hàng đi trước cho A Diệp không

- Không cần! – Lôi Khiếu Thiên trả lời Huống Ngân Dịch bằng hai từ. Bọn họ vốn không sản xuất thêm hàng nên căn bản là không có hàng tồn, hơn nữa nếu có cũng chỉ là hàng kém chất lượng, anh không thể giao loại hàng như thế cho người mua được, nếu đã thất tín một lần thì làm sao có thể có được uy quyền trong giới được chứ...

Lời nói của người đời đáng sợ lắm, có lần một thì sẽ có lần thứ hai. Những kiểu tin đồn như thế vừa có lợi vừa có hại, anh biết mà các anh em khác cũng biết. Đương nhiên, nếu quả thật có biện pháp nào khác thì A Huống cũng sẽ không nói là không có biện pháp!

Lôi Khiếu Thiên nhíu mày, thâm suy tính trong đầu, các loại phán đoán đều nhanh chóng bị phủ định. Lúc này, cửa phòng được mở ra, Lôi Khiếu Thiên quay người ngồi xuống ghế sofa, nhìn Phó Hạnh Lương đi vào.

- Đại ca!

- Nói

Phó Hạnh Lương nhìn Huống Ngân Dịch. Anh ta không biết lúc mình đi vào thì hai người đang thảo luận, nhưng anh ta vẫn phải nói: “Đại ca, phía Tề gia nên xử lý thế nào?”

Cũng đã đến lúc bọn họ cần hành động rồi!

- Diệt!

Lôi Khiếu Thiên không hề mất công suy nghĩ, đám Tề gia đáng chết đó đã khiến cô bị thương!

- Vâng! – Phó Hạnh Lương cũng không kinh ngạc lắm, giống như chuyện đại ca nói diệt trừ Tề gia chỉ như đang nói thời tiết hôm nay rất đẹp. Cái kiểu lạnh nhạt như vậy anh ta đã quen từ lâu rồi.

Nhưng Huống Ngân Dịch nghe vào lại không hiểu được. Nghe nói Tề gia trong giới hắc đạo cũng là một bang phái nửa vờ, sao đại ca lại muốn diệt trừ bang phái đó? Hơn nữa lại còn vào đúng thời điểm nhạy cảm này nữa!

Nhưng, không đợi Phó Hạnh Lương ra ngoài, thì từ xa đã thấy Hướng Diệp Lân hùng hổ chạy vào trong phòng, kêu lên: “Đại ca, không xong rồi!”

Lôi Khiếu Thiên híp mắt lại, có chuyện gì không ổn nữa?

Khóe miệng Phó Hạnh Lương giật giật!

Hướng Ngân Dịch cũng ngơ ngác. Hướng Diệp Lân chẳng thèm liếc nhìn hai người bọn họ, anh ta trực tiếp chống tay xuống bàn, nhìn chằm chằm Lôi Khiếu Thiên, trầm giọng nói: “Đại ca, Tề gia bị diệt rồi!”

50. Chương 50: Từng Bước Quyết Định Cho Mai Sau

- Chú nói gì cơ? – Câu này là Phó Hạnh Lương hỏi. Anh ta hoàn toàn giật mình, Tề gia bị diệt trừ rồi ư? Bọn họ vừa mới đặt chân đến Washington, sao Tề gia đã bị diệt trừ rồi?

Có thể nào không giết mình được chứ?

Lôi Khiếu Thiên cũng bất ngờ: “Sao lại thế?”

Hướng Diệp Lân không khách khí, cầm tách trà trên bàn lên tu một ngụm rồi nói: “Không biết, tin tức vừa được báo đến, biệt thự của Tề gia bị thiêu trụi, lửa bùng bùng lên tận trời cao, nghe nói bên trong không một ai sống sót!”

- Không ai sống sót? – Huống Ngân Dịch kinh ngạc – Kể ra tay rút cuộc thù hận đến bậc nào mà làm như thế? Là trả thù ư?

Phó Hạnh Lương cũng không vội ra ngoài ngay mà đi đến bên Hướng Diệp Lân, anh ta lắc đầu, trả lời câu hỏi của Huống Ngân Dịch: “Tôi thấy không phải như thế!”

Nếu là trả thù trong giới hắc bang thì Tề gia không thể bị tiêu diệt sạch sẽ như vậy được. Quan trọng hơn là sự việc này hoàn toàn im hơi lặng tiếng, bọn họ cũng không nhận được tin tức gì. “Vài năm nay, thế lực của Tề gia không phải là nhỏ, nếu muốn lập tức giết chết Tề Phong thì cũng không phải chuyện dễ dàng gì, huống chi còn có hành động lớn như thế! Ôi, các chú nói thử xem, rốt cuộc Tề Phong đã đắc tội với ai?”

Huống Ngân Dịch ngồi bên tay phải Hướng Diệp Lâm rồi nói: “Chuyện này cũng khó nói, chúng ta cũng là người ngoài cuộc, đừng nhìn thấy hiện tại sóng yên biển lặng, ai biết lúc nào thì lại vác súng đi sống mái với nhau chứ?”

- A Huống nói có lý! – Hướng Diệp Lâm nhìn vào vẻ mặt trầm tư của Lôi Khiếu Thiên rồi tiếp lời – Nhưng tôi thấy sự việc này không hề đơn giản chút nào! Trình độ của Tề gia cũng ở mức trung bình, nhất định phía sau còn có chuyện gì đó...

- Thứ đó đã lấy được chưa?

Ba người đang nhiệt tình thảo luận chuyện cái chết của Tề Phong thì giọng nói của Lôi Khiếu Thiên đột nhiên vang lên. Anh nói một câu không đầu không cuối, nếu không phải ba người này đã cùng vào sinh ra tử với anh bao nhiêu năm, luyện được sự ăn ý thì chỉ có trời mới biết anh có ý gì!

Ba người lập tức ngậm miệng lại, Phó Hạnh Lương hơi hổ thẹn: “Chưa!”. Đêm đó bọn họ đi “ăn trộm” nhưng không ngờ lại bị một cô gái làm hỏng đại sự. Từ sau lần đó, bọn họ không có cơ hội tiếp cận phòng của Tề Phong nữa.

Lôi Khiếu Thiên nhú mày: “A Diệp, cậu quay lại đó xem liệu có tìm được hay không!”

Hướng Diệp Lâm cười khổ: “Đại ca, dù em phi tên lửa để đến đó thì căn biệt thự cũng đã bị thiêu rụi, em biết tìm ở đâu đây?”. Huống chi thứ cần tìm lại là một chiếc nhẫn bé tí nữa!

Anh ta cũng biết chiếc nhẫn này quan trọng với Ngục Thiên Minh như thế nào, nhất là với đại ca. Nếu không phải vì chiếc nhẫn này thì đại ca cũng sẽ không xuất hiện ở Tề gia. Hiện tại Tề Phong đã bị giết chết, cả căn biệt thự cũng bị hủy hoại, anh ta có đào sâu ba thước thì cũng khó có thể tìm được!

Lôi Khiếu Thiên có chút bất mãn, tuy anh biết những điều Hướng Diệp Lâm nói là sự thật nhưng nếu không có chiếc nhẫn này, anh cũng không thể đặt chân vào tòa nghĩa địa đó!

Anh vĩnh viễn không thể quên khu mật đạo bí mật đó!

- Đại ca, kẻ ra tay liệu có phải cũng vì chiếc nhẫn này không?

Phó Hạnh Lương biết anh ta cũng có trách nhiệm trong chuyện không hoàn thành nhiệm vụ. Vốn định nhân cơ hội đi diệt Tề Phong để tìm chiếc nhẫn này nhưng không ngờ sự việc lại phát triển theo hướng khác khiến bọn họ trở tay không kịp!

- Không, bên ngoài không hề có đồn thổi gì về chiếc nhẫn đó, hơn nữa Tề Phong cũng không phải kẻ ngu, hẳn sẽ không tự gây phiền toái ỉn. Cho nên chắc chắn là chiếc nhẫn được đặt trong căn biệt thự đó! – Lôi Khiếu Thiên sau khi nói xong liền tựa lưng vào thành ghế, nhắm mắt lại, ngón trỏ gõ lên mặt bàn theo quy luật, phát ra âm thanh rất nhỏ. Mấy người khác cũng không dám quấy rầy, đây là thói quen của Lôi Khiếu Thiên, chỉ cần anh làm động tác này tức là anh đang bắt đầu tính kế!

Quả nhiên, một lúc sau, Lôi Khiếu Thiên mở mắt ra, vẻ mặt khôi phục lại sự lạnh lùng và sắc bén: “A Diệp, A Lương, các cậu đi thăm dò Tề gia, cả người đứng phía sau hẳn nữa. A Huống, cậu theo tôi đi gặp bên mua hàng! Trước khi A Trảm về thì để A Kiệt phụ trách việc bên Washington!”

- Vâng! – Ba người đồng thanh trả lời rồi đứng dậy đi ra ngoài. Huống Ngân Dịch liên lạc với Thượng Quan Kiệt Thiếu còn Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương thì theo lời đại ca dặn dò, đi thăm dò tìm hiểu vụ của Tề gia, cũng chính là đi tìm chiếc nhẫn. Còn chuyện người đứng sau Tề gia thì cũng không quan trọng lắm, dù gì hiện tại, người có thể đối đầu với Ngục Thiên Minh bọn họ cũng chỉ có Nguyệt bang mà thôi.

Nhưng Tề gia chắc chắn không phải do Nguyệt bang hủy diệt! Điều này bọn họ dám khẳng định! Về chuyện có phải do kẻ đứng đằng sau làm hay không thì bọn họ không chắc lắm.

Trong hắc đạo, phản bội nhau là chuyện bình thường, nhưng bọn họ chẳng có hứng thú với loại chuyện đó.

Nhưng, bọn họ không thể nghĩ được rằng, chính vì bản thân nhất thời không chú ý nên suýt chút nữa đã hủy hoại toàn bộ Ngục Thiên Minh. Đến nỗi mỗi khi nhắc lại chuyện đó, mỗi người của Ngục Thiên Minh đều tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhất là Hướng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương!

Đường Kiến Tâm trở lại khách sạn cũng là lúc trời bắt đầu tờ mờ sáng. Elvin vẫn còn nằm ngủ trên giường. Đường Kiến Tâm nhìn cậu ta một chút rồi đi vào nhà tắm tắm rửa sạch sẽ. Sau đó cô bật máy tính lên, bắt đầu liên lạc với Tiểu Ngải! Tiểu Ngải đang nằm ngủ, đột nhiên bị quấy rầy liền bật dậy, sau khi tỉnh ngủ mới nhận ra là tín hiệu liên lạc của chị.

Sau khi cẩn thận kết nối với nhau, cô vội vàng hỏi: “Chị, chị, là chị đúng không?”

- Phải rồi, Tiểu Ngải, em sao rồi? Bọn chúng có động vào em không?

- Không, chị yên tâm, em vẫn ổn. Đúng rồi, sao chị lại liên lạc muộn vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì không? Đồng hàng đó bị bọn họ tìm được rồi à?

- Không, là chuyện riêng thôi! Xin lỗi em, Tiểu Ngải, để em chờ lâu như vậy!

- Ôi, không có chuyện gì là tốt rồi. Chị, chị có biết không, đến giờ hẹn mà không thấy chị đâu khiến em lo lắng đấy, thiếu chút nữa đã là em đã hỏi cái tên tự đại kia xem đã tìm được hàng chưa...

Đường Kiến Tâm hơi nhú mày lại: “Đồng hàng đó chị đã giấu ở nơi an toàn rồi, hiện tại Ngục Thiên Minh chưa thể tìm ra được! Giờ chị sẽ đi châu Phi, em cẩn thận một chút!”

- Chị... giờ em không ở châu Phi!

Không ở châu Phi? Không phải lần trước con bé nói bị bắt đến châu Phi ư?

- Sao lại thế?

- Em cũng không biết nữa, bọn em đang trên đường tới châu Phi thì chính vì hành động của chị nên cái tên tự đại đó nhận được điện thoại phải quay về Washington ngay. Cho nên một tiếng nữa em sẽ đến Washington!

- Hành động cũng nhanh gọn nhỉ! – Đường Kiến Tâm hừ lạnh.

- Nhanh? Chị, chị mà chậm thêm chút nữa thì em sẽ biến thành người da đen mất! – Tiểu Ngải chu miệng, giọng nói cực kì ủy khuất.

Phải biết rằng từ ngày bị bắt, cuộc sống của cô cực kì không dễ chịu. Nếu không phải hôm đó tình cờ bắt được sóng liên lạc với nhau thì có lẽ đến bây giờ cô đã ở giữa sa mạc châu Phi rồi. Cho nên cô thầm quyết định, đợi đến khi nào thoát được thì nhất định phải dạy chị ấy cách sử dụng công nghệ cao.

Nếu không một ngày nào đó lại khổ sở bị bắt đi thì người khác làm thế nào để tới cứu cô được!

Mãi sau này cô mới biết được thì ra bản thân còn có cả năng lực phòng ngừa chu đáo nữa. Lúc đó cô đã cứu được cả một đám người chứ không phải chỉ có một mình cô. Bọn họ gần như đã ngửa mặt lên trời khóc to cảm ơn cô!

Thật là một quyết định vĩ đại làm sao!

51. Chương 51: Đóng Gói Ném Vào Cục Cảnh Sát

Sau khi kết thúc cuộc nói chuyện với Tiểu Ngải, Đường Kiến Tâm hơi lo lắng. Lúc cuối cô nghe thấy tiếng kêu của Tiểu Ngải, chắc rằng bên Tiểu Ngải đã xảy ra chuyện. Cô nhanh chóng thu dọn mọi thứ rồi quay đầu, trầm tư nhìn Elvin đang nằm trên giường. Khoảng hai giây sau, cô đứng lên, dùng ga giường cuộn chặt người Elvin lại rồi vác lên vai, mở cửa đi ra ngoài.

Đường Kiến Tâm hoàn toàn không để tâm đến những ánh mắt khác thường của những người trong khách sạn đang nhìn mình, cô bắt một chiếc taxi rồi nhét Elvin vào bên trong: “Đến cục cảnh sát gần nhất!”

Người tài xế taxi nuốt cục tức vào trong bụng, khởi động xe. Sau khi rẽ qua mấy ngã rẽ, chiếc xe dừng lại, người tài xế lên tiếng: “Đến nơi rồi!”

- Ông dẫn cậu ta vào đi!

Người tài xế kinh ngạc, ông có nghe nhầm không vậy? Bảo ông khiêng một người còn sống vào cục cảnh sát? Ông ta đâu phải người ngốc, tự dưng khiêng một thằng bé vào, cảnh sát còn tưởng ông ta là kẻ buôn bán trẻ em, có khi nào còng tay ông ta vào không? Huống chi, kể cả cảnh sát thấy ông ta là người tốt thì sẽ giữ lại để hỏi thăm, ghi chép, ông ta biết trả lời thế nào? Người tài xế rất muốn quay đầu lại, gào lên với Đường Kiến Tâm rằng hai người chẳng quen biết nhau, sao cô lại điềm nhiên ra lệnh cho ông ta như vậy chứ? Nhưng ông ta chỉ có thể nén giận rồi lên tiếng...

- Chuyện đó... cô gái à... tôi thấy tốt nhất là... cô nên tự đi đi...

Đường Kiến Tâm không nói không rằng, trực tiếp lấy khẩu súng bên hông dí vào sau gáy người tài xế, lạnh giọng nói: “Mau!”

Người tài xế không cần nhìn cũng biết thứ đặt sau gáy mình là gì. Ông ta hoảng sợ, trừng mắt nhìn khẩu súng qua gương. Sao ông ta lại xui xẻo gặp phải chuyện này cơ chứ

- Tôi... tôi... tôi... đi... Cô... dừng... nổ súng!

Đường Kiến Tâm chẳng còn mấy kiên nhẫn nữa. Người tài xế đã làm nghề này để kiếm cơm ăn suốt bao năm qua, trước mặt những người khách khác đều ra vẻ diều võ dương oai, thật không ngờ cũng có ngày bản thân phải khép nép như vậy. Ông ta vội mở cửa xe ra, khiêng cả người cả ga trải giường lên vai rồi đóng cửa xe lại, đi vào cục cảnh sát...

Quả nhiên phải trả lời một đồng câu hỏi, vất vả mới thoát khỏi phiền toái, người tài xế trở lại xe. Trong xe không hề có một ai hết. Người tài xế chửi thề nhưng không còn cách nào khác, chỉ tiến vào trong xe...

- Mẹ kiếp, đúng là chẳng cái gì ra gì, tự dưng lại mua thêm phiền phức vào người...

Nhưng khi ông ta thắt dây an toàn xong, nhìn qua gương chiếu hậu thì đôi mắt chợt sáng lên. Đó là gì vậy? Người tài xế không thể tin nổi, quay đầu lại nhìn chằm chằm vào một chồng tiền ở ghế sau. Hai mắt ông ta lập tức lóe sáng, không biết có bao nhiêu tiền đây...

Chỗ tiền này chắc ông ta phải mất một năm mới kiếm được...

Ở sân bay, Đường Kiến Tâm cởi mũ ra, thuận lợi đi qua cửa kiểm an. Khi máy bay cất cánh, cô vẫn còn đang suy nghĩ. Mọi người đều nói lão đại của Ngục Thiên Minh là người thần thông quảng đại, không biết lần này chọc vào anh ta thì anh ta có xuất hiện hay không nữa?

Thật ra, ngoài việc muốn đòi lại bảo thạch từ tay anh ta thì điều cô muốn xem là người này liệu có “thần thông” như lời đồn hay không. Không biết nếu xuống tay giết anh ta thì cô có cơ hội thuận lợi rời khỏi Âm Hoàng hay không nữa?

Thoát khỏi cái ngồi nổ chết tiệt kia nữa!

Bên này, Lôi Khiếu Thiên và Huống Ngân Dịch đến địa điểm xảy ra chuyện. Phải nói là địa điểm xảy ra vụ mất hàng là ở khu vực khá hẻo lánh trên đường từ Washington đến Miami.

Đây phải gọi là đường đất của nông thôn

Lôi Khiếu Thiên tự mình lái một chiếc xe Kanon, Huống Ngân Dịch cũng đi theo phía sau...

- Mẹ kiếp, không ngờ chuyến hàng này lại gặp chuyện không may. Cả quá trình di chuyển chúng ta đều giám sát cực kì chặt chẽ và cẩn thận, thậm chí còn cực kì đề phòng và cảnh giác, không ngờ vẫn xảy ra chuyện...

- Phía trên cũng đã dặn dò cả trăm lần là nhất định phải cẩn thận, bên mua cũng đã hỏi đến nhiều lần xem có hàng không, liệu chúng ta có giao hàng đúng thời điểm không. Giờ thì hay rồi, giờ hàng ở đâu chúng ta còn chẳng biết... Khỉ thật, không biết là ai ra tay nữa, để tao biết ai động vào lô hàng đó thì tao sẽ ném cả nhà nó xuống biển cho cá mập ăn!

- Được rồi, được rồi, mấy người đừng bàn luận nhiều nữa, xảy ra chuyện thì ai mà chẳng bực mình, trước mắt cần nhanh chóng tìm ra vấn đề nằm ở đâu đã!

Năm người ngồi thành một vòng tròn, đột nhiên nghe thấy âm thanh kì quái vang lên...

Một người trong số đó mặt đỏ như gấc, vội vã đứng dậy chạy ra ngoài: “A... không được rồi... tôi đi đại tiện đã...”

Bốn người còn lại nhìn người vừa chạy đi, có lẽ đã quen rồi nên họ quay đầu lại bàn tiếp câu chuyện: “Cái thằng đó có phải ăn phải cái gì rồi không? Hai ngày nay đều như thế rồi mà vẫn chưa hết...”

- Đừng nói nữa, nhìn mặt thì thấy thằng đó vẫn còn phải chịu khổ thêm mấy ngày này...

- Đúng là thấy mệt thay nó, nếu không chúng ta... Đại... đại ca...

Một người đang hùng hổ lên tiếng chợt nghẹn lại rồi đứng bật dậy, kêu lên một tiếng. Ngay sau tiếng đại ca được hô lên, đám người đang quay lưng về Lôi Khiếu Thiên đồng loạt quay người lại, vẻ mặt hoàn toàn sợ hãi khi thấy người vừa tới.

- Đại ca!

Lôi Khiếu Thiên không gật đầu mà chỉ liếc nhìn chiếc xe nông nghiệp bên cạnh bọn họ. Anh nhú mày lại, tiến lên đi một vòng quanh chiếc xe, không nhìn ra cái gì khác thường rồi lên tiếng: “Có phát hiện gì không?”

Tuy trong lòng còn đang sợ hãi nhưng mấy người không dám chậm trễ, một người vội giải thích: “Tiểu Tứ đột nhiên bị đau bụng, bọn em dừng xem ở bên đường để chờ cậu ta, không ngờ lúc quay lại thì cậu ta vấp vào một tảng đá liền giơ tay túm lấy sợi dây thừng. Nhưng lại thấy sợi dây bị thả lỏng nên thấy rất kì lạ. Bọn em đã buộc dây rất chắc chắn, ngay cả khi giao hàng, người mua cũng phải dùng dao mới có thể cắt ra được. Cho nên bọn em xuống kiểm tra lại, không ngờ...”

Những lời sau bọn họ không cần nói thì Lôi Khiếu Thiên cũng biết rõ. Huống Ngân Dịch nhìn sợi dây thừng trên xe, thấy bị bung ra một nửa, tùy ý đặt trên mui xe. Lôi Khiếu Thiên quay đầu liếc mắt nhìn Huống Ngân Dịch một cái, Huống Ngân Dịch lắc đầu, không tìm thấy gì bất thường cả

- Trước khi giao hàng có gì khác thường không?

Mấy người quay ra nhìn nhau, trầm tư một lúc, sau đó mới trả lời câu hỏi của Huống Ngân Dịch: “Hình như không phát hiện ra gì bất thường cả!”

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống: “Khi mấy người bước chân vào Ngục Thiên Minh, tôi đã nói thế nào?”

A Đại, cũng là người vừa trả lời câu hỏi kia liền cúi đầu xuống, vẻ mặt xấu hổ: “Trong Ngục Thiên Minh, khi trả lời câu hỏi chỉ có thể có hai đáp án, có hoặc không có, không được trả lời là ‘hình như’, nếu không về sau sẽ bị phạt vào Hắc Lao!”

- Tốt lắm! – Lôi Khiếu Thiên nói xong liền đi về phía chiếc xe.

Huống Ngân Dịch thở dài, vỗ bả vai A Đại: “A Đại, cậu đi theo tôi cũng không phải mới một hai năm, sao lại mắc phải sai lầm như thế chứ. Sau khi về thì tự mình thực hiện hình phạt đi!”. Nói xong, anh ta cũng đuổi theo Lôi Khiếu Thiên.

A Đại run lên, cúi đầu xuống: “Vâng!”. Tuy không nhìn thấy vẻ mặt anh ta nhưng qua giọng nói thì có thể thấy anh ta đang rất sợ hãi.

52. Chương 52: Dụng Độ Quyết Liệt

Lúc Lôi Khiếu Thiên đi cũng giống hệt như lúc đến, nhanh chóng như cơn gió thoảng qua, để lại bốn người anh em đứng ngây ra một chỗ, tâm tình khó có thể khôi phục lại bình thường trong chốc lát! Nhất là nghĩ đến hình phạt, bọn họ cứng đờ cả người, mãi không khôi phục lại tinh thần được.

Khi Tiểu Tứ quay trở lại thì không hiểu, cất tiếng hỏi: “Sao vậy? Sao lại đứng tần ngần ra thế này?”

Mấy người kia gương mặt vẫn vô hồn như trước. Tiểu Tứ lên tiếng: “Này, làm gì mà nhìn nhau như nhìn kẻ thù thế. Tôi có phải kẻ cắp kẻ trộm đâu. Chúng ta phải nhanh tay lên, kiểm tra xem có bỏ sót tin tức quan trọng gì không, nếu không lát nữa đại ca đến đây thì chúng ta chỉ có nước chết...”. Nói xong, anh ta kéo khóa quần lên, túm lấy sợi dây thừng Huống Ngân Dịch vừa cầm lên xem.

- Đại ca vừa đi rồi!

Giọng nói lạnh lùng của A Đại đột nhiên vang lên sau lưng Tiểu Tứ khiến bước chân của anh ta khựng lại, chân phải đá chân trái, lảo đảo cả người. Mãi sau khi đứng vững lại, anh ta quay đầu khiếp sợ hỏi: “Đại ca tới rồi hả?”

- Đúng thế! – mấy người kia nghiêng răng nghiêng lợi nói, hai mắt đỏ ngầu!

Tiểu Tứ ngẩng mặt lên trời khóc than. Mấy người kia không để ý đến anh ta nữa, bước lên xe. Lúc đó giọng nói của Tiểu Tứ mới chậm rãi truyền đến: “Mẹ kiếp, số mình là số chó má gì vậy?”. Khó trách khi anh ta đi vệ sinh quay lại đã thấy mấy người này như vừa mới từ Nam Cực trở về, hóa ra là đại ca đã tới rồi. Chỉ nhìn một cái thôi đã nhận ngay ra bầu không khí kì quái, rõ ràng là mấy người này đổ kị với anh ta!

A Đại bước lên phía trước, đá anh ta một cái: “Đi thôi!”

- Hả? – Tiểu Tứ hoàn hồn, đưa tay sờ lên mặt, nghi hoặc hỏi – Đi đâu cơ? – Bây giờ bọn họ nào có mặt mũi nào mà quay về nữa!

- Đi tù!

Tiểu Tứ là người cuối cùng bước lên xe. Chiếc xe được khởi động phát ra âm thanh rần rần khiến cả người bọn họ cũng run lên theo. Nhà tù ư? Đó là nơi trừng phạt khủng khiếp nhất, với thân thủ của bọn họ, bước vào đó rồi liệu có ngày trở ra không?

- Đại ca, A Đại làm việc luôn luôn cẩn trọng, hơn nữa chúng ta cũng thông thuộc con đường này những ba năm rồi, không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn được, có phải là...

Lôi Khiếu Thiên ngồi ở ghế sau trầm tư, những lời Huống Ngân Dịch nói anh đều biết, anh chưa hề nghi ngờ khả năng làm việc của cấp dưới. Vài năm nay, Huống Ngân Dịch quản lý về vấn đề vốn giúp anh, chưa từng xảy ra vấn đề gì.

- Đến địa điểm chờ hàng!

Người tài xe nghe lệnh rồi quay đầu xe, Huống Ngân Dịch kinh ngạc: “Đại ca, anh đang nghi ngờ lúc hàng được chuyển chở đã xảy ra chuyện? Vậy A Đại...”. Bọn họ đang hướng về suy nghĩ đám cấp dưới không kiểm tra hàng.

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu: “Không phải, trên cả đoạn đường chuyên chở thì đoạn đường xảy ra chuyện cũng chỉ có chỗ đó!”. Trong chiếc xe kia vút lộn xộn giấy rác, rõ ràng là đối phương không đủ thời gian để gây ra chuyện đó. Hơn nữa trên đoạn đường này, bọn họ đã cẩn thận quan sát bốn phía nhưng không hề có dấu hiệu dừng xe hoặc dấu vết của hai chiếc xe khác nhau, cũng không phát hiện ra có người theo dõi, vậy chỉ có thể đặt giả thiết là vấn đề xảy ra trước khi hàng được đặt lên xe!

- Khi hàng được chuyển lên thì mấy anh em đều đứng ở đó cả, bọn họ sao dám đốt cháy giai đoạn chứ? – Huống Ngân Dịch cảm thấy suy nghĩ trong đầu đại ca lúc này quả thật là rất mạnh bạo. Thuộc hạ của bọn họ ở đây ra đó mà có kẻ dám ngang nhiên làm kẻ trộm, đâu có ai ngu xuẩn đến mức đó chứ?

- Còn có người thông minh như vậy! – Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, rất nhiều chuyện dưới con mắt nhìn tưởng chừng như không thể của mọi người lại có thể tiến hành rất thuận lợi. So với sự sợ hãi rụt rè, lén lút ra tay sau lưng người khác thì nhiều khi hành động quang minh chính đại còn đạt hiệu quả cao hơn.

- Hả... - Huống Ngân Dịch nuốt nước miếng, thầm kêu trong lòng: Đại ca, hy vọng là anh đúng, nếu không bọn họ thật đúng là không biết nên ăn nói thế nào đây!

Đường Kiến Tâm vừa xuống máy bay đã bật điện thoại lên, thấy màn hình nháy dãy số lạ, khoe miệng cô cong lên, xem ra tâm trạng đang rất tốt.

- Lão đại, chúng ta có cần nhân cơ hội lúc bọn họ chưa phát hiện ra thì nhanh chóng di chuyển số hàng kia đi không? Ngục Thiên Minh sẽ không ngồi yên đâu, bọn họ sẽ nhanh chóng tìm hiểm ra vấn đề phát sinh ở đâu!

Đường Kiến Tâm thẳng thắn trả lời: “Chọn được địa điểm tốt chưa?”

- Rồi! Ở khu ngoại thành D.C, biệt thự Jian Ke cách Nhà Trắng khoảng hai mươi phút đi xe!

Khu biệt thự Jian Ke? Đường Kiến Tâm hơi kinh ngạc, khẽ nheo mắt lại. Sao bọn họ lại lựa chọn nơi này? Khu biệt thự Jian Ke bao gồm các tòa nhà chỉ khoảng từ một đến hai tầng, khu nhà trung tâm thì có khoảng sáu tầng, cả khu hợp lại thành một tầng kiến trúc tám tầng, còn xung quanh là rừng cây rậm rạp.

Địa hình là một chuyện, nhưng cô không thể lý giải nổi, nơi này từng là địa bàn của cơ quan tình báo trung ương của Mỹ.

Ở đó được canh gác cực kì nghiêm ngặt, tùy hiện tại đã trở thành đồng hoang tàn nhưng vẫn rất nguy hiểm, xung quanh đều là những rặng núi ẩn chứa nhiều loài thú dữ... Đương nhiên, nếu bọn họ đã dám chọn nơi này thì...

- Tôi muốn nắm chắc phần thắng!

- Yên tâm đi lão đại, lộ tuyến đã được thăm dò rất kỹ rồi, chỉ cần chị ra lệnh một tiếng là bọn em sẽ lập tức rời đi.

Đường Kiến Tâm nhẹ nhàng thở ra: “Nửa tiếng sau hành động!”. Chuyến hàng này liên quan đến vận mệnh tương lai của cô, cô không thể khinh thường được.

Người ở đầu kia điện thoại hơi sững sốt rồi hỏi lại: “Lão đại, chị đang ở Washington?”.

Đường Kiến Tâm cắn môi, có thể tưởng tượng ra biểu cảm xù lông của đầu kia điện thoại: “Ừ!”

- Thật không? Đúng thế à?

- Thật! – Đường Kiến Tâm bình thản trả lời như đang đưa cho đối phương một viên thuốc an thần.

- Ôi, lão đại, rốt cuộc chị cũng hiện thân rồi, chị có biết ngày nào bọn em cũng chờ mong chị xuất hiện không... Bọn em...

- Câm miệng! Chuẩn bị cho tốt vào! – Đường Kiến Tâm nói xong rồi cúp luôn điện thoại nhưng đáy mắt lại ngập tràn ý cười. Cô ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy mây trắng, khuôn mặt nở nụ cười tươi.

Đúng là đã lâu rồi cô không gặp bọn họ!

Nếu không phải lần này cần sự hỗ trợ của bọn họ thì không biết đến khi nào cô mới liên lạc với bọn họ nữa.

Cô không muốn cho bọn họ bước chân vào thế giới của cô, một thế giới đen tối!

Đường Kiến Tâm bắt xe taxi rồi đưa địa chỉ cần đến. Nửa tiếng sau, chiếc xe dừng lại ở bến tàu để chuyên chở hàng hóa cách đó không xa, cô liền trả tiền rồi xuống xe. Đợi đến khi mấy người đàn ông hoàn toàn hiện rõ trong tầm mắt mình, Đường Kiến Tâm mới đi sâu vào bến tàu.

- Amazon, cái đồ nghiên thuốc này, nhanh tay lên chút đi, đợi đến lúc lão đại tới thì sẽ không chiều cổ nữa đâu, không biết chừng lại lấy dây thừng trói cậu vào đấy!

Cả bến tàu to như vậy mà ngổn ngang khắp nơi là những ống thép to. Ở khu trung tâm có một bồn hoa nhỏ, gần đó đỗ một chiếc xe tải cỡ trung. Bên trong khoang chứa chất đầy những hộp giấy lớn nhỏ. Hai người đàn ông đứng kéo dây để đưa những hộp giấy lên cao. Phía dưới bên phải của xe tải là một cô gái, trong tay cũng kéo một đầu dây.

Cách chiếc xe khoảng mấy mét là một người đàn ông đang đứng hút thuốc!

- Tôi nói này Diệp Trúc Phàm, cậu có nói thì nói nhỏ nhỏ thôi, không sợ cảnh sát nghe thấy lại bắt cậu về tội buôn lậu thuốc phiện trái phép à? – Tuy rằng bất mãn nhưng Amazon vẫn nhét điều thuốc vào miệng, rít vài hơi rồi gạt tàn thuốc đi. Anh ta lại gần cô gái, kéo vòng quanh sợi dây vào tay mình rồi bắt đầu kéo đóng hộp giấy, bắt đầu phối hợp cùng những người khác!

- A Phàm, cậu cũng đừng nói A Tồn* thế, cơ thể của cậu ta còn chưa phục hồi đâu! – Amazon đứng bên cạnh mặc một cô gái mặc chiếc áo sơ tằm phối hợp cùng quần jeans, cười nói.

- Tâm Dung nói đúng đấy, chuyện này không thể trách cậu ta được. Ai bảo hồi còn bé cậu ta gặp xui xẻo, giờ còn định khoe mẽ với ai! – Diệp Trúc Phàm ở bên cạnh cũng lên tiếng. Nói xong, cảm nhận được sự bất mãn của người nào đó, anh ta chậm rãi lên tiếng tiếp – Nhưng mà Amazon à, cậu bị mắng cũng đúng thôi. Cậu cai nghiện mười tám năm rồi mà vẫn chưa bỏ được, đúng là đáng đời!

- Sở Tử Ngang, cậu không lên tiếng thì không ai bảo cậu bị cầm đâu! – Amazon hung hăng đập xuống một chiếc hộp giấy, trừng mắt nói với người đàn ông vừa lên tiếng. Phải cai nghiện những mười tám năm là nỗi đau của anh ta!

* A Tồn: Amazon theo tiếng Hán là Á Mã Tồn

53. Chương 53: Bốn Siêu Trộm

Sở Tử Ngang giơ ngón tay giữa ra với Amazon, ánh mắt đầy khinh bỉ, sau đó anh ta quăng chiếc dây thừng về phía Diệp Trúc Phàm, hai người kết hợp cực kỳ ăn ý.

- Cậu phải bền chí chút vào, nếu không định bày ra bộ dạng ma quỷ thế này mãi à? Gầy quá đi thôi! Nếu không phải lần này A Phàm làm theo lệnh của lão đại thì chẳng cùng cậu hợp tác nữa đâu! Làm không tốt lại bị liên lụy!

- Này, Sở Tử Ngang, cậu đừng tưởng tôi không đánh lại cậu thì cậu có thể tỏ ra kiêu căng như thế nhé, dựa vào...

Sở Tử Ngang chẳng thèm nghe ba thứ lảng nhảng của Amazon vào tai, anh ta vắt một đồng dây về phía Amazon rồi xoay người nhảy xuống đất rồi cất lời: “Dừng! Cậu thì có vũ lực gì chứ! Tự nhìn lại bản thân thì cậu cũng thừa hiểu sức lực của mình chẳng ra gì, tôi việc gì...”

Amazon đá chân lên, Hạ Tâm Dung lắc đầu, Diệp Trúc Phàm cũng thấy bất đắc dĩ, đáng lẽ Sở Tử Ngang nên nhường Amazon một chút thì tốt hơn. Còn đang lải nhải, vừa xoay người định bám vào tay vịn để nhảy xuống thì tầm mắt anh ta nhìn về phía bồn trồng hoa hồng cách đó không xa liền nhìn thấy một bóng người đang đứng đó, đôi mắt chợt lóe lên, tay bị trượt khiến anh ta bổ nhào từ trên xe tải xuống...

Rầm!

Một tiếng động lớn vang lên, móng của Sở Tử Ngang đã tiếp đất, tay chân vịn vịn nằm ngã vật dưới đất!

Diệp Trúc Phàm sai bước lại gần để nhìn người nào đó vừa gặp xui xẻo, Amazon và Hạ Tâm Dung cũng đồng thời dừng tay, cả ba người đều hết sức kinh ngạc khi nhìn Sở Tử Ngang đang kêu rên dưới đất! Chuyện này là sao đây?

Amazon nở nụ cười đầy khoa trương: “Haha, Sở Tử Ngang, thấy không, đây là báo ứng của cậu đấy, haha...”. Đây gọi là cười người hôm trước hôm sau người cười, xem ra ông Trời cũng không chịu nổi cậu ta rồi! Đáng đời!

Hạ Tâm Dung ném sợi dây thừng trong tay cho Diệp Trúc Phàm, dỏ khóc dỏ cười nhìn Amazon đang cười ha hả rồi chạy về phía Sở Tử.

- Sở Tử Ngang, anh không sao chứ?

Sở Tử Ngang đáp lời: “Ui, đau chết tôi mất”.

Hạ Tâm Dung vừa an ủi vừa cười hì hì đỡ anh ta dậy: “Anh đang nghĩ cái gì vậy? Từ trên xe nhảy xuống mà cũng bị ngã? Đúng là chẳng giống anh!”

Sở Tử Ngang ủy khuất, anh ta nào biết bản thân lại phạm phải sai lầm như vậy, đúng là quá mất mặt! À, đợi đã, khuôn mặt Sở Tử Ngang đỏ bừng bừng, anh ta nhìn về phía bồn hoa, vẻ mặt lướt qua sự kinh hãi. Không thèm bận tâm đến nỗi đau đớn trên người, anh ta hất tay Hạ Tâm Dung ra, chạy vụt đi với tư thế cực kì quái dị...

Hạ Tâm Dung buồn cười khi chứng kiến động tác của anh ta: “Này, anh...”

- Lão đại, có phải chị không?

Sở Tử hơi sốt ruột, vừa chạy về phía bồn hoa vừa gọi. Vừa rồi anh ta không nhìn nhầm, bóng dáng đó chính là lão đại. Tuy rằng mười tám năm không gặp nhưng anh ta sẽ không nhận nhầm người, trước giờ con mắt nhìn của anh ta cực kì chuẩn xác, nhất định là lão đại, lão đại đã đến đây!

Anh ta vừa thấy kích động, vừa sốt ruột cũng thấy hơi căng thẳng!

Mọi người đều nói con gái thay đổi rất nhiều sau mười tám năm, lão đạo của bọn chắc chắn đã trở nên cực kì xinh đẹp khiến người khác khó có thể nhận ra rồi!

Sở Tử Ngang vội vàng, anh ta sợ bản thân nhìn nhầm. Đây là lần đầu tiên anh ta nghi ngờ về thị lực của bản thân mình, đơn giản là anh ta sợ... sẽ phải thất vọng!

Hạ Tâm Dung sửng sốt, đuổi theo Sở Tử rồi kéo tay phải của anh ta, không thể tin nổi cất lời: “Sở Tử Ngang, anh vừa nói là... lão đại? Chị ấy đến đây?”

Sở Tử Ngang gật đầu lia lịa!

Diệp Trúc Phàm cũng vội nhảy xuống xe tải, chạy về phía anh ta, cả Amazon đang cười tươi cũng chạy theo!

- Sở Tử Ngang, lão đại đến đây? Đâu?

Sở Tử Ngang cũng sốt ruột: “Không biết, rõ ràng vừa rồi tôi nhìn thấy chị ấy, chị ấy vừa đứng ở đây này. Chị ấy còn khoanh hai tay trước ngực nữa, sao bây giờ lại không thấy?”. Giọng nói của anh hơi hỗn loạn.

Ba người, sáu con mắt đều đổ dồn về hướng Sở Tử Ngang chỉ, tất cả đều chờ đợi. Chỉ tiếc là một giây sau đó, cả ba người đều sụp mắt xuống, cảm thấy hơi thất vọng!

Ở đó chẳng có ai cả? Trống rỗng, chỉ có không khí và mấy cái ống thép vút đi!

Sở Tử Ngang cũng mở to hai mắt, không hề có ý định từ bỏ ý định. Anh ta nắm chặt lấy cánh tay Hạ Tâm Dung, ủy khuất hét lên: “Vừa rồi rõ ràng tôi nhìn thấy chị ấy, chị ấy chính là lão đại. Thật đấy, Tâm Dung, cô phải tin tôi! A Phàm, Amazon!”

Hạ Tâm Dung chu miệng: “Anh hoa mắt rồi! Lão đại đâu có tới đâu!”

- Không, tôi không hề hoa mắt, chính mắt tôi đã nhìn thấy rất rõ ràng, chính vì ngạc nhiên nên tôi mới ngã từ trên xe xuống... Thật đấy, tôi không lừa mấy người đâu!

Diệp Trúc Phàm nhú mày, giọng nói có phần mất mát: “Tôi thấy cậu bị sự vênh váo và đặc ý của Amazon đả kích nên mới thất thần như vậy!”

- Không phải! – Sở Tử Ngang tranh cãi, tại sao mấy người lại không tin anh ta chứ? Lão đại thật sự đã đến mà! Anh ta không nói sai!

- Thôi, Sở Tử Ngang, mười tám năm trước chị ấy đã nói là sẽ không bao giờ muốn gặp lại chúng ta nữa, cậu đừng có nằm mơ giữa ban ngày! – Amazon ít khi gọi hẳn tên Sở Tử Ngang, nhưng lần này giọng nói vẫn lộ ra chút chua xót.

Nghe xong những lời này, cả ba người đều đỏ mắt, trầm mặc!

Đúng vậy, sao bọn họ có thể quên đi lời thề ngày hôm đó chứ. Chị ấy đã cứu bọn họ ra, bồi dưỡng bọn họ, nhưng điều kiện duy nhất chính là, chị ấy sẽ không gặp lại bọn họ nữa!

Đời này kiếp này!

Vốn tưởng rằng lần này lão đại chủ động gọi điện ra lệnh cho bọn họ nhận nhiệm vụ, sau khi bọn họ hoàn thành xong sẽ có cơ hội ở lại bên cạnh lão đại, không ngờ... Bọn họ đã đánh giá quá cao bản thân rồi!

Bốn người đều rất đau lòng!

- Đúng là có triển vọng! – Đường Kiến Tâm đập tay lên một ống thép rồi xoay người nhảy lên, bước về phía bốn người. Sau khi dừng chân lại, cô hơi nhíu mày, lạnh lùng nói – Dọa người!

Giọng nói bất chợt vang lên khiến cả bốn người đều hết sức chấn động! Họ nhanh chóng ngẩng đầu nhìn chằm chằm người vừa tới, hai mắt mở to kinh ngạc! Mãi lâu sau vẫn không có phản ứng gì!

Đường Kiến Tâm hơi cảm động, cả bốn người đều đã lớn như vậy rồi! Bọn họ đã không còn là lũ tiểu quỷ giông con chuột nhắt bị nhốt trong lồng nữa rồi!

Sở Tử Ngang ra sức dụi mắt: “Lão đại, thật sự là chị ư?”

Amazon đá vào hông Sở Tử Ngang một cái rồi mắng: “Vô nghĩa, đương nhiên là lão đại rồi! Cậu bị cận thị à?”

Sở Tử Ngang liền bật cười, không thèm tính toán cú đá này của Amazon, ngược lại anh ta lại hưởng thụ cú đá yêu này! Hạ Dung Tâm thì mặc kệ, cô òa lên một tiếng nhảy bổ nhào vào trong lòng Đường Kiến Tâm, khóc lóc kể: “Lão đại, chị đúng là đồ độc ác, bỏ rơi chúng em những mười tám năm! Huhu!”

Đường Kiến Tâm căng mình lên, mấy người kia nhận ra được liền kéo Hạ Tâm Dung ra nhưng tiếng khóc của cô vẫn vang lên khiến Đường Kiến Tâm lạnh mặt! Thật ra cô rất muốn để Hạ Tâm Dung ở lại bên cạnh mình nhưng sự tiếp xúc thân thể giữa hai người chỉ đếm trên đầu ngón tay!

Cô không thích mùi hương xa lạ!

Nhưng không biết tại sao, mùi hương tuy xa lạ nhưng lại khiến cô mơ hồ cảm thấy hơi lo lắng, mùi hương đó như len lỏi vào lòng cô, có phần tê dại, có chút ngứa ngứa!

Đường Kiến Tâm lạnh mặt đảo mắt về phía ba người đàn ông xuất sắc! Có hơi hoảng hốt!

54. Chương 54: Tâm Kế! Nguy Hiểm Cận Kề!

Sở Tử Ngang, Amazon và Diệp Trúc Phàm cũng nóng lòng muốn thử, bọn họ tiến lên định ôm cô nhưng bị Đường Kiến Tâm đá văng ra ngoài, thuận tiện cũng túm chặt lấy cô gái nào đấy đang bám riết vào người mình. Cô lạnh lùng đi về phía chiếc xe tải: “Tôi đến để xem xét tình hình, hành động nhanh lên chút!”

Địa điểm là một bến tàu bỏ đi nên sẽ dễ gặp chuyện không may. Cô không hiểu nổi tại sao Ngục Thiên Minh lại lựa chọn nơi này để tiến hành trao đổi thuốc phiện. Đây là bến tàu lộ chỉ thiên, không hề có chỗ ẩn nấp, chỉ cần không cẩn thận một chút thôi cũng sẽ phải đi uống trà cùng cảnh sát rồi!

Hạ Tâm Dung lau nước mắt, nhìn Sở Tử Ngang, Amazon và Diệp Trúc Phàm rồi cười hì hì khi nhìn ba người đàn ông cắn răng ghen tị! Tại sao chỉ có phụ nữ mới có quyền được ôm? Chẳng lẽ đàn ông bọn họ không cần được an ủi hay sao?

- Đã chuẩn bị tốt rồi! – Người tới cũng đã tới rồi, Diệp Trúc Phàm đuổi kịp bước chân Đường Kiến Tâm, lên tiếng giải thích.

Đường Kiến Tâm nhìn thoáng qua đồng hộp giấy được chất trên xe tải rồi gật đầu, nếu đã nghi ngờ thì không nên dùng người, còn đã dùng thì phải tin tưởng, điều này từ trước đến nay cô vẫn biết!

- Ôi, lão đại, thì ra vừa rồi chị đi xem xét tình hình xung quanh à? Em đã bảo rồi, người em vừa nhìn thấy tuyệt đối là chị! – Sở Tử Ngang đi bên cạnh Đường Kiến Tâm, vẻ mặt như đã bình tĩnh đại cuộc.

Đường Kiến Tâm dừng lại, quay đầu nhìn chằm chằm Sở Tử Ngang, sắc mặt cực kì khó coi! Nụ cười trên môi Sở Tử Ngang cứng đờ lại, anh ta nuốt nước miếng: “Lão đại... Sao vậy?”. Cho xin đi, đừng dùng ánh mắt đó nhìn anh ta chứ, chỉ riêng ánh mắt đó thôi đã khiến anh ta sợ hãi rồi! Anh ta thầm nghĩ mình đâu có phạm phải lỗi gì cơ chứ?

Đường Kiến Tâm lạnh nhạt thu hồi lại ánh mắt rồi ngồi vào vị trí lái: “Cậu đã kiểm tra chưa?”. Diệp Trúc Phàm ngồi sang ghế lái phụ, ba người khác ngồi ở ghế sau. Sở Tử Ngang thắt dây an toàn, sau khi sững sờ trong giây lát liền đáp lại: “Rồi”.

- Sau khi về thì thi lại đi!

Sở Tử Ngang choáng váng, Hạ Tâm Dung thì cười haha, Amazon có biểu cảm “cậu đáng đời lắm” còn Diệp Trúc Phàm chỉ cười không nói gì, vẻ mặt Đường Kiến Tâm vẫn như cũ, không hề thay đổi. Khóe miệng Sở Tử Ngang run rẩy, anh ta trừng mắt nhìn ba người đang sung sướng khi người khác gặp họa rồi quay đầu cầu xin Đường Kiến Tâm: “Lão đại, chuyện đó là ngoài ý muốn thôi, hoàn toàn là ngoài ý muốn, có thể không...” Thi lại?

Đường Kiến Tâm khởi động xe tải, lạnh lùng nói: “Ngoài ý muốn? Cậu có biết trong thế giới này chỉ cần hơi vô ý một chút thôi là sẽ đi đời không hả?”. Chỉ một lần ngoài ý muốn đã khiến bọn họ thăng thiên cả rồi, bọn họ còn muốn bao nhiêu lần ngoài ý muốn nữa?

Bầu không khí trong xe trong nháy mắt liền trở nên yên tĩnh. Cả bốn người thu hồi lại dáng vẻ cợt nhả, bầu không khí như bị đè nén.

Sở Tử Ngang cúi đầu: “Xin lỗi lão đại, em sai rồi!”

Đường Kiến Tâm không để ý đến anh ta. Cô có thể cứu bọn họ một lần nhưng không thể cam đoan có thể cứu bọn họ lần hai, huống chi cô còn chẳng có trách nhiệm và nghĩa vụ phải đi cứu bọn họ!

- Cơ quan tình báo của Mỹ mới rút khỏi khu biệt thự Jian Ke hai năm, không có vấn đề gì chứ? – Đường Kiến Tâm vẫn tương đối quan tâm đến vấn đề này, chỉ cần có thể nắm chắc trong tay lô hàng này thì cô sẽ có được lợi thế khi đàm phán với người của Ngục Thiên Minh.

Đồ của cô, người của cô, tuyệt đối cô sẽ đòi lại không thiếu thứ gì!

Diệp Trúc Phàm gật đầu: “Em có người bạn làm việc trong cơ quan tình báo cung cấp thông tin nên không có vấn đề gì đâu!”

- Tin được không?

- Có! – Diệp Trúc Phàm nghiêm túc gật đầu, nếu không nắm chắc hoàn toàn thì anh ta sẽ không để lão đại phải mạo hiểm.

Đường Kiến Tâm không hỏi nữa, thẳng đường đi về phía mục tiêu. Cô cũng biết dù khu biệt thự Jian Ke có nguy hiểm hay không thì cô cũng chỉ có thể lựa chọn địa điểm này, nếu cô đoán không sai thì người của Ngục Thiên Minh đang trên đường đi đoạt lại lô hàng rồi!

Đường Kiến Tâm không hề đoán sai, Lôi Khiếu Thiên và Huống Ngan Dịch chính xác là đang trên đường đi điều tra. Bọn họ biết mình đang đi đúng hướng!

- Đại ca, chúng ta đã giao dịch ở bến tàu này bao nhiêu năm, chưa từng thấy có loại xe khác lạ nào vào đây cả... - Huống Ngân Dịch hơi kích động, điều này chứng minh bọn họ sẽ tìm được lô hàng phải không?

Lôi Khiếu Thiên mím môi: “Tăng tốc!”. Hừ, nếu lô hàng này có thể dễ dàng tìm ra được như thế thì bọn đã chẳng cần bọn ba, tự mình xuất mã như thế làm gì!

- Vâng! – Tài xế đạp mạnh chân ga, tăng lên đến vận tốc nhanh nhất.

- Đại ca? Có phải bọn chúng muốn trêu chúng ta hay không? – Huống Ngân Dịch suy nghĩ sâu xa. Lô hàng của bọn họ khá lớn, vậy người của đối phương chắc chắn không hề nhỏ, bọn họ nên tính toán trước để phòng họa.

- Không cần! – Lôi Khiếu Thiên nhìn chằm chằm bến tàu như ẩn như hiện phía trước. Nếu đối phương có nhiều người thì sẽ tạo cơ hội cho bọn họ đoạt lại lô hàng!

Càng nhiều người thì xác suất để lộ sơ hở cũng càng lớn!

Chiếc xe tải vừa ra khỏi bến tàu thì điện thoại của Diệp Trúc Phàm vang lên tiếng chuông chói tai kèm với tín hiệu đỏ nhấp nháy. Ngoài Đường Kiến Tâm ra, sắc mặt của cả bốn người đều hoàn toàn thay đổi: “Không hay rồi, có người đến đây!”. Bọn họ đã bố trí thiết bị báo hiệu ở bến tay, đây là thói quen của cả bốn người để bọn họ có thể thuận lợi chạy trốn.

Đường Kiến Tâm nhíu mày lại, nhìn chỗ đường giao nhau ở trước rồi hỏi: “Cách xa không?”

- 500 mét! – Diệp Trúc Phàm lấy điện thoại ra rồi ném cho Sở Tử Ngang!

Đường Kiến Tâm thầm tính toán lộ trình, 500 mét, với tốc độ của bọn họ hiện nay thì có thể sẽ gặp rắc rối.

- Có đường khác gần hơn không? – Cô cần phải tránh khỏi rắc rối này, nếu không thì sẽ không thể đến nơi cần đến.

Đường khác? Mấy người cúi đầu liếc mắt nhìn nhau rồi nhíu mày. Đây cũng là lần đầu tiên bọn họ tới đây, địa hình xung quanh thế nào chưa nắm rõ, quan trọng hơn là không ngờ người của Ngục Thiên Minh lại phát hiện ra rồi đuổi theo nhanh như vậy!

Một giây sau, Hạ Tâm Dung vỗ mạnh lên trán, nghiêng người chỉ vào tập khăn giấy trong xe rồi nhắc Diệp Trí Phàm: “Bên dưới tập khăn giấy có bản đồ!”

Diệp Trí Phàm hiểu ý, nhanh chóng mở bản đồ ra, sốt ruột xem xét tình hình. Đột nhiên hai mắt anh ta sáng lên, chỉ vào một vị trí trên tấm bản đồ: “Có, lão đại, đi dọc theo con đường này về phía trước, khoảng một nghìn mét nữa sẽ có một con đường nhỏ ở bên trái, có thể đi về phía tây của bến tàu!”

Đường Kiến Tâm đạp mạnh chân ga: “Ngồi vững vào!”. Chiếc xe tải phi như bay về phía trước.

Con đường phía trước có chỗ rẽ tương đối hẹp, Đường Kiến Tâm tăng tốc tối đa rồi đánh tay lái, bánh xe ma sát với mặt đường, quay một góc bốn mươi lăm độ, âm thanh phát ra chói tai khiến người khác nghe vào phải run lên.

Ở phía khác, Lôi Khiếu Thiên tập trung tinh thần, ngồi vững người. Sau khi một âm thanh khá nhỏ truyền đến tai, anh lạnh lùng ra lệnh: “Lập tức giảm tốc độ, rẽ sang bên phải, mau!”

Lời vút dứt, bầu không khí trong xe tràn ngập sự nguy hiểm!

- Đại ca? – Huống Ngân Dịch cũng nhận ra bầu không khí khác thường, anh ta cũng ngồi chắc người lại.

Đàn em đang lái xe vã mồ hôi hột lên tiếng: “Đại ca, không... không được, không kịp rồi!”. Con đường này khá dốc, lại có chỗ ngoặt, sao có thể nói giảm tốc độ là giảm ngay được? Bảo rẽ phải là có thể rẽ ngay lập tức?

- Ngậm miệng! – Lôi Khiếu Thiên ấn một nút trên chiếc điều khiển – A Huống, đổi!

- Vâng! – Huống Ngân Dịch nhanh tay lẹ mắt ấn xuống một chiếc nút đỏ sau tay lái, dây an toàn được tháo ra, anh ta tóm lấy cổ áo của người đàn em đang lái xe rồi ném về phía sau. Người đàn em cũng khom người lại, mượn lực đạp chân phải lên bàn lái để Huống Ngân Dịch thuận tiện đẩy anh ta ra sau. Lôi Khiếu Thiên

thấy Huống Ngân Dịch ấn nút đỏ tháo dây an toàn thì cũng nhanh chóng rướn người lên, hai tay chống ra đằng sau rồi nhanh chóng chen chân lên. Ngay khi người tài xế rời khỏi ghế lái, anh cấp tốc vọt người lên, thân hình cao lớn như một con rắn linh hoạt trườn vào vị trí lái, hai chân đạp mạnh chân phanh.

Toàn bộ quá trình chỉ diễn ra trong khoảng hai giây, chiếc xe vẫn theo đà lao đi với vận tốc như trước. Nhưng sau khi Lôi Khiếu Thiên ngồi vào vị trí lái, dây an toàn còn chưa kịp thắt thì đã đối diện ngay với chiếc xe tải trước mặt...

55. Chương 55: Khúc Quanh

Ánh đèn chiếu sáng lóe lên giữa hai chiếc xe!

Lôi Khiếu Thiên nheo đôi mắt lạnh lùng lại, đánh tay lái, đạp mạnh chân ga. Còn Đường Kiến Tâm cũng híp mắt lại, đạp mạnh chân ga, chiếc xe lao xuống dốc theo quán tính, phóng thẳng về hướng xe của Lôi Khiếu Thiên!

Tốc độ khủng khiếp khiến cho đám người Diệp Trúc Phàm mặt mày trắng bệch, cả bốn người siết chặt tay lái, cố định thân thể, hai mắt tròn tròn nhìn về đằng trước...

Đường Kiến Tâm chỉ cười lạnh, nhìn chiếc xe tải của đối phương ở đằng trước, chiếc xe ấy trong mắt cô chỉ như một con nghé con đang vùng vẫy, chỉ có thể mà mơ tưởng rằng sẽ va chạm được với xe cô sao? Hừ! Quá tự đại!

Hai chiếc xe trong nháy mắt đã đạt đến vận tốc cao nhất khiến bụi đất bay tứ tung khắp cả đoạn đường. Tất cả đều cực kỳ nghiêm túc như đang thề sống thề chết, tất nhiên ngoài hai nhân vật chính. Đường Kiến Tâm chỉ muốn tìm được đường sống, còn Lôi Khiếu Thiên chỉ có thể lựa chọn cách tránh đi. Rõ ràng là đối phương quá ngang ngược hoặc là không sợ chết, anh không có hứng thú tạo ra tai nạn xe cộ với bọn họ!

Khi thấy hai chiếc xe sắp va chạm với nhau, đôi mắt Lôi Khiếu Thiên lóe lên tia lạnh lùng, anh nhanh chóng không chế xe, bẻ tay lái khiến toàn bộ trọng lực của chiếc xe dồn về một chỗ rồi cấp tốc đánh tay lái, toàn bộ chiếc xe nghiêng về một bên, lướt qua ngay bên cạnh chiếc xe tải đi ngược chiều một trăm tám mươi độ. Đường Kiến Tâm cũng hơi kinh ngạc, cô đạp mạnh chân ga, chiếc xe văng ra khỏi con dốc, lao như bay trên đường.

Đường Kiến Tâm cắn chặt răng, chỉ hận tại sao khả năng điều khiển xe không tốt bằng Tiểu Ngải. Cô trừng mắt nhìn bóng dáng chiếc xe Bentley vừa diều võ dương oai, cực kỳ giận dữ. Có thể tránh được va chạm nhưng lại khiến cô thật sự không cam tâm.

Bánh xe ma sát với mặt đất tạo ra âm thanh chói tai càng khiến cô có cảm giác như mình đang bị người khác châm chọc!

Cách đó không xa, Lôi Khiếu Thiên vững vàng dừng xe lại, mở cửa xe ra, còn chưa kịp xuống xe thì bên tai đã truyền đến tiếng gió sắc bén thổi vọt tới!

Rầm! Anh đóng sầm cửa xe lại, đạp mạnh chân ga rồi đuổi theo!

Muốn chạy trốn à, đâu có dễ dàng như vậy!

Huống Ngân Dịch tưởng rằng Lôi Khiếu Thiên dừng xe lại ý bảo bọn họ xuống xe, ai ngờ anh ta vừa mở cửa xe thì chiếc xe lại lao vọt về phía trước như một mũi tên bắn.

Gió thổi ập tới cùng quán tính của chiếc xe khiến cửa xe vừa bị mở văng ra, Huống Ngân Dịch suýt nữa thì ngã ra bên ngoài. Điều này khiến anh ta toát mồ hôi hột. May là vừa rồi anh ta nhanh nhạy, nếu không lúc này chắc đã bị văng ra ngoài xe rồi! Anh ta vắt vẻo cố định lại cơ thể, còn chưa kịp ngồi vững thì lại cảm thấy có một lực nén đang dội vào người khiến cả người anh ta lại nghiêng ra ngoài cửa xe. Tiếp theo là một tiếng rầm vang lên, Huống Ngân Dịch cắn chặt răng, giữ chặt lấy người mình!

Anh ta theo bản năng túm chặt vào khung cửa xe, cả người lơ lửng ở bên ngoài, hơn nữa anh ta dường như bị mắc kẹt ở gầm xe, tiếng gió ập đến khiến tai anh ta ù ù đau rát!

Huống Ngân Dịch thở dốc vì kinh ngạc, khuôn mặt vặn vẹo đến mức chỉ muốn chửi thề. Mẹ kiếp, thật chỉ muốn đá văng cái tên nào đó đang túm chặt lưng anh ta ra ngoài!

- A

Huống Ngân Dịch đau khổ, còn chưa kịp kêu lên thì trên đầu đã vang lên tiếng gào thét chói tai: “A... chết tiệt...”

Rầm!

Lại là tiếng đập của cửa xe!

Mặt mày Huống Ngân Dịch tái mét cả đi, nếu không bỏ được cái người đang “cưỡi” trên lưng mình thì anh ta sẽ không mang họ Huống. Người tài xế vốn ở trên lưng Huống Ngân Dịch bị đẩy ra chỉ muốn khóc thét lên, anh ta thật sự không cố ý, không phải, là kỹ thuật lái xe của đại ca quá cường hãn. Chuyện này anh ta không hề cố ý!

Giá mà anh ta có thể có được sức lực ngang hàng với hai vị đại ca này thì tốt! Huhu!

- Mẹ kiếp, cậu muốn ở trên lưng tôi bao lâu nữa? – Huống Ngân Dịch cúi đầu xuống, nét mặt cực kì kích động.

- A... Em... Em...

- Em em cái gì mà em, cút mau ra cho tôi! – Nếu không kéo anh ta lên thì anh ta sẽ trở thành oan hồn chết dưới bánh xe mất.

- A... A... A...

Đôi mắt Lôi Khiếu Thiên nhìn chằm chằm vào chiếc xe tải phía trước nhưng vẫn chú ý đến tình hình của Huống Ngân Dịch, sau khi xác định anh ta vẫn ổn thì anh mới phóng xe đuổi theo!

Lá gan cũng to thật, dám quang minh chính đại trộm hàng của anh, hơn nữa còn dám khiêu khích anh, coi như không có chuyện gì xảy ra mà chạy trốn... Lôi Khiếu Thiên nở nụ cười lạnh, anh thật đúng là phải tán thưởng khả năng “chơi” anh của đám người này!

56. Chương 56: Ma Sát 90 Độ

Trên con đường nhỏ hẹp, hai chiếc xe truy đuổi lẫn nhau, nhìn từ xa trông như một màn biểu diễn xiếc hoành tráng. Đường Kiến Tâm không chế tốc độ xe, khi nhìn vào gương chiếu hậu thấy chiếc xe Bentley đang chạy như băng luồn lách đuổi theo cô, đôi mắt lạnh lẽo của cô dần hiện lên tia hứng thú. Có đối thủ cạnh tranh mới càng khiến cô thêm phấn khích.

- Lão đại, phía trước có con đường nhỏ! – Diệp Trúc Phàm rõ ràng cũng nhận ra chiếc Bentley đang không ngừng đuổi theo sau, anh ta nhìn về phía chiếc biển báo giao thông ở đằng trước, đôi mắt sáng lên.

Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung và Amazon lúc đầu thì kinh hãi nhưng sau cũng trấn tĩnh lại được, sắc mặt không còn tái nhợt như trước. Dù sao, cái danh xưng thần trộm của bọn họ cũng không phải là hư hão, lăn lộn trong xã hội hỗn loạn những mười tám năm trời, có loại sóng to gió lớn nào họ chưa từng trải qua chứ. Nếu hôm nay không phải có lão đại ở đây thì chắc chắn ngay từ ban đầu bọn họ nhất định không hề tỏ ra hoảng sợ như vậy.

Trước mắt Đường Kiến Tâm là một con đường nhỏ, rõ ràng cô đã có ưu thế hơn. Chiếc xe tải cỡ trung này không lớn không nhỏ, vừa hay vừa vặn với con đường này khiến cho chiếc xe theo đuôi chỉ có thể ngoan ngoãn theo sau chứ không thể vượt lên trước.

Trái lại, Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống, sau khi Huống Ngân Dịch đã an toàn chui vào trong xe, hai mắt anh khép hờ lại, gân xanh trên mu bàn tay hiện rõ cả ra, anh biết rõ con đường phía trước là đường thẳng... Nói cách khác, nếu anh muốn ngăn chặn chiếc xe ở đằng trước thì trừ khi người của anh xuất hiện ở phía trước thì mới có thể...

Sau khi cố định lại người, Huống Ngân Dịch chẳng thêm quan tâm an ủi đến “lão nhị” đã bị thương tổn của mình, anh ta cầm điện thoại bắt đầu ra lệnh, bố trí người. Nhưng còn chưa kịp nói xong thì anh ta đã giật mình kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên, trái tim khẽ run lên...

Đại ca... không phải đại ca muốn bay đấy chứ?

Lôi Khiếu Thiên nhấn ga rồi lùi chiếc xe về phía sau tạo ra âm thanh chói tai. Lùi về sau khoảng mười thước, còn chưa đợi Huống Ngân Dịch lên tiếng hỏi, chiếc xe lại một lần nữa phóng vọt lên đằng trước, tốc độ xe đạt đến mức cao nhất, lốp xe ma sát với mặt đất rồi từ từ được nâng lên. Huống Ngân Dịch dường như có ảo giác rằng cả người mình đang bay lên. Sau khi hoàn hồn, anh ta mới nhận ra ngay tại lúc chiếc xe chuẩn bị đâm vào đuôi xe tải thì Lôi Khiếu Thiên đột nhiên phanh lại, dồn trọng tâm về phía sau, thuận lợi nâng thành xe lên trên không trung, phi thẳng lên đầu chiếc xe tải rồi phóng vọt qua...

Cũng chính lúc chiếc Bentley phóng vọt qua xe mình, Diệp Trúc Phàm hưng phấn lên tiếng: “Chính là con đường này!”

Đường Kiến Tâm không hề giảm tốc độ, cô đánh tay lái về bên trái một góc chín mươi độ, chiếc xe rẽ vào con đường nhỏ... Sau khi cảm giác xóc nảy trôi qua, tốc độ xe lại nhanh chóng khôi phục như trước... Đồng thời, chiếc xe Bentley ở phía trên cũng tạo thành một góc vuông... lát sau, trên đường cái vang lên tiếng va chạm ầm ầm, chiếc xe tiếp đất, bánh xe va chạm với mặt đường tạo ra âm thanh chói tai!

Sở Tử Ngang, Hạ Dung Tâm và Amazon đều nhìn chiếc xe như từ trên trời rơi xuống... cực kì xem thường! Coi như đối phương có kỹ thuật lái xe rất tốt đi, nhưng cứ phải bắt được bọn họ đã rồi hẵng tính!

Đường Kiến Tâm cũng liếc nhìn về phía cửa sổ xe của đối phương, dù cô không nhìn rõ người ngồi trong xe nhưng dù chỉ vừa nhìn thoáng qua thì cả người cô cũng nhất thời cứng đờ cả lại. Cô khẳng định vừa rồi có một đôi mắt sắc bén xuyên qua cửa kính thủy tinh rồi nhìn thẳng vào cô, đôi mắt như đôi mắt chim ưng đầy dũng mãnh!

Điều này khiến cho Đường Kiến Tâm rất không thoải mái, loại ánh mắt đó như muốn giam hãm cô vậy, tuy nhiên tình thế bắt buộc, cô cũng không thể làm gì hơn.

57. Chương 57: Trò Hay Ở Phía Sau

- Đại ca? - Sau khi tiếp đất hoàn hảo, chiếc xe ổn định lại, Huống Ngân Dịch ném điện thoại ra - Đường này thông đến bến tàu phía Tây!

Lôi Khiếu Thiên lạnh mặt nhìn chiếc xe tải rẽ về phía con đường nhỏ, dường như cảm nhận được tầm mắt của đối phương ở ngoài cửa xe, cũng như là có tâm ý tương thông, anh đưa mắt nhìn sang, cảm thấy có chút quen thuộc. Là cô sao? Lôi Khiếu Thiên thầm nghĩ, hơi hoảng hốt, đôi mắt lạnh lùng và sắc bén của anh nhìn chằm chằm vào đôi mắt đang liếc nhìn mình.

- Báo cho Kiệt đến tiếp ứng! - Lôi Khiếu Thiên siết chặt tay lại - ... Bắt sống!

Sau khi nói xong, anh lại nhìn về phía bóng dáng của chiếc xe tải, nhấn mạnh chân ga, chiếc xe lao thẳng về phía trước, không tiếp tục chặn lại nữa. Anh không quá quan tâm đến điều này, đã biết hàng ở đâu thì anh sẽ không cần phải tự mình ra tay!

Anh có việc quan trọng hơn cần phải làm, tiểu Tâm Nhi của anh lần trước xông vào biệt thự của Tề gia không biết giờ này thế nào rồi! Anh rất lo lắng.

- Vâng! - Huống Ngân Dịch thu hồi vẻ kinh ngạc, bắt đầu sắp xếp công việc.

- Lão đại! Bọn chúng không đuổi theo nữa! – Sở Tử Ngang không hiểu đối phương đang đùa cái gì nữa. Rõ ràng đối phương đã biết hàng ở trong tay bọn họ mà lại buông tha sao? Đúng là không hợp với lẽ thường cho lắm! Nếu là bọn họ thì bọn họ nhất định sẽ đuổi theo đến cùng.

- Chiếc xe này chỉ là món khai vị thôi, tiếp sau đây mới là món chính! – Diệp Trúc Phàm cúi đầu nghiên cứu bản đồ. Bọn họ phải nhanh chóng tiến vào phạm vi của khu biệt thự Jian Ke, nếu không thì sẽ gặp phiền phức lớn.

Người điều khiển chiếc xe đó không hề đơn giản chút nào!

- Em cảm giác bọn họ hình như không quá quan tâm đến lô hàng này thì phải! – Hạ Tâm Dung nghịch nghịch thứ gì đó trong tay rồi lên tiếng. Rõ ràng chiếc xe Bentley kia cực kì kiêu ngạo và ngang ngược.

- Nhóc con thì biết gì! – Amazon cười nhạt – Nếu thật sự không quan tâm thì vừa rồi bọn chúng đã chẳng cần phải mạo hiểm như vậy!

Hạ Tâm Dung bĩu môi, cô chỉ hỏi một chút thôi mà. Rõ ràng trước giờ bọn họ cũng chưa từng gặp qua tình hình này, cô tò mò không được à?

- Không cần phải tò mò, Dung Dung, cô cứ đợi đi!

Khóe miệng Hạ Tâm Dung giật giật. Tên Sở Tử Ngang này thật đáng đánh đòn, sau khi về cô sẽ cùng Amazon xử lý anh ta một trận ra trò cho xem, cô nhất định phải ra oai trước mặt anh ta.

- Lão đại, con đường này đi về phía tây bên tàu, sau đi rẽ phải, đi khoảng chừng hai nghìn mét nữa thì sẽ đến nơi! – Diệp Trúc Phàm gấp bản đồ lại, chỉ đường cho Đường Kiến Tâm, đồng thời anh ta cũng quay lại liếc mắt nhìn ba người ngồi sau khiến bọn họ ngậm miệng lại ngay lập tức.

Tuy rằng Hạ Tâm Dung được coi là bản đồ sống nhưng dù sao khu biệt thự Jian Ke vốn là một khu bí mật, huống chi bọn họ cũng chưa từng đặt chân đến nơi đó, không biết địa hình xung quanh thế nào. Nhưng dù gì bọn họ cũng gặp may, có thể tìm được cái bản đồ này là quá tốt rồi.

Đường Kiến Tâm suy nghĩ sâu xa, bọn họ đã bị bại lộ, đi dọc con đường này ra bên ngoài chắc chắn sẽ phải chuẩn bị tinh thần để nghênh đón đối thủ. Đến lúc đó sẽ không chỉ đơn giản là một chiếc Bentley như vừa rồi nữa.

Hiện tại Tiểu Ngải đã ở Washington, đến lúc đó nếu thật sự phải chống lại nhóm người Ngục Thiên Minh thì không biết dùng lô hàng này ra để uy hiếp, đối phương liệu có đồng ý hay không?

Cô thầm nghĩ cũng không nhất thiết phải đối đầu trực tiếp với đám người Ngục Thiên Minh, chỉ cần có thể dùng tiền mua chuộc được thì cô nhất định sẽ giành phần thắng.

Tốt lắm! Tất cả những suy nghĩ đến rất tốt đẹp, nhưng hiện thực mới là quan trọng nhất

Rõ ràng Đường Kiến Tâm không có hiểu biết gì nhiều với Ngục Thiên Minh, cô hoàn toàn không biết bản chất của bọn họ. Bọn họ đâu phải người dễ dàng bị uy hiếp! Càng chọc vào thì sẽ càng khiến bọn họ biến thành những “con trâu”.

Cô đâu có tư cách cùng bọn họ cò kè mặc cả!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhận được mệnh lệnh, vừa đặt chân tới Washington, chưa kịp thay bộ quần áo mới thì đã nhận được mệnh lệnh mới, phải đi tiếp ứng cho Lôi Khiếu Thiên.

Vừa đi đến cửa, anh ta đột nhiên dừng bước, quay người lại, trừng mắt nhìn cô gái đang nghênh ngang ngồi trên ghế sofa. Anh ta thầm nghĩ nếu mình đi rồi thì cô gái này biết phải làm sao? Đại ca đã nhắc nhở nếu để cô gái này trốn thoát thì anh ta sẽ thay công việc của A Trảm, lập tức ở lại Châu Phi, không cần quay về nữa.

Tiểu Ngải không hiểu, ngược nhìn người đàn ông tự đại nào đó: “Anh không phải là muốn ra ngoài à?”. Sao lại quay lại làm gì? Đi thì đi mau đi, cô còn phải liên lạc với chị nữa.

Thượng Quan Kiệt Thiếu đen mặt lại, ngữ điệu cực kì bức bách: “Cô đứng lên!”

- Làm gì? – Tiểu Ngải cảnh giác nhìn anh ta! Mỗi lần anh ta nói với cô bằng giọng điệu này thì chắc chắn có chuyện không hay.

Khóe miệng Thượng Quan Kiệt Thiếu giật giật, rốt cuộc thì ai mới là tù binh chứ?

- Câm miệng! Đứng lên!

Tiểu Ngải lắc đầu, dựa vào cái gì mà anh ta dám ra lệnh cho cô đứng lên. Hừ! Trong Âm Hoàng không ai dám gào lên với cô như thế đâu, ngay cả chị vốn là người lạnh như băng... Được rồi, cô phải thừa nhận là thỉnh thoảng chị cũng gào lên với cô!

Thấy Tiểu Ngải không hề nhúc nhích, Thượng Quan Kiệt Thiếu không còn nhẫn nại được nữa. Nhân lúc cô đang lơ đãng, anh ta bước nhanh lên túm tay trái của cô khiến Tiểu Ngải kêu lên: “Này, này, này, tên đàn ông đáng chết kia, mau buông tay ra, đau, đau!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu trầm mặt xuống: “Câm miệng!”

Tiểu Ngải mặc kệ: “Huhu, tôi sẽ mách chị anh đánh tôi! Huhu, đồ tự đại kiêu căng, tôi hận anh!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu mặc kệ, lôi cô ra ngoài.

- Này, này, đồ đáng ghét, bỏ tay ra, bỏ tay ra, đau!

Thượng Quan Kiệt Thiếu không còn thời gian để ý đến cô, nhưng sự ầm ĩ náo loạn vang lên bên tai khiến người ta cực kì khó chịu. Anh ta buông tay cô ra rồi xoa xoa lỗ tai, quay người gào to lên với cô: “Câm miệng! Ầm ĩ muốn chết!”

Tiểu Ngải sững sốt, hai mắt rưng rưng, rõ ràng cô không ngờ người đàn ông này lại quát cô như vậy. Phải biết rằng bao nhiêu ngày vừa cô dù có ầm ĩ thế nào thì anh ta cũng chưa bao giờ quát cô như vậy. Cô biết lúc này anh ta thực sự rất tức giận.

Anh ta thật là hung dữ!

Tiểu Ngải mếu máo, thiếu chút nữa thì khóc thành tiếng!

Thượng Quan Kiệt Thiếu thấy rất phiền phức, con gái được làm bằng nước à, động một tý là khóc, đúng là phiền phức. “Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám rơi một giọt nước mắt nào trước mặt tôi thì tôi sẽ quăng cô vào Hắc Lao đấy!”. Ở mấy ngày với anh ta, dù có làm bằng nước thì cũng sẽ biến thành sắt thép ngay!

Tiểu Ngải bị vẻ mặt âm trầm của anh ta dọa cho sợ hãi, cô mở to mắt, cố không để nước mắt chảy xuống, chỉ ngây ngốc nhìn người đàn ông trước mặt. Tuy không biết Hắc Lao mà anh ta nói là cái gì nhưng hơi thở của anh ta khiến cô cảm nhận được rõ sự nguy hiểm.

- Anh Kiệt, có thể xuất phát rồi

Hai người đang giằng co thì một người đàn em khom người nhắc nhở Thượng Quan Kiệt Thiếu.

- Ủ! – Thượng Quan Kiệt Thiếu gạt đầu, sau đó anh ta túm lấy cổ áo Tiểu Ngải lôi đi. Vì Tiểu Ngải thấp hơn nên khi bị Thượng Quan Kiệt Thiếu túm, cô chỉ có thể miễn cưỡng kiễng chân đi theo anh ta.

- Này, anh bỏ tôi ra, tôi tự đi được!

Người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nhưng lời này Tiểu Ngải hiểu. Cô rất biết thức thời, bằng không kiếp sống “tù binh” của cô sẽ không thể thoải mái như vậy. Thượng Quan Kiệt Thiếu lạnh mặt buông cổ áo cô ra, cũng không thèm nhìn cô một cái mà bước thẳng về phía trước. Anh ta tin rằng đang ở trên địa bàn của mình, cô gái này sẽ không dám giở trò gì.

Tiểu Ngải xoa xoa cánh tay trái bị bóp chặt đến mức đỏ ửng, hơi tủi thân, buồn rầu đi theo Thượng Quan Kiệt Thiếu. Cô ước muốn chết, chị, rốt cuộc thì lúc nào chị mới đến cứu đứa em đáng yêu của chị đây? Huhu, Tiểu Ngải bị chà đạp thảm thương lắm.

Khi hai người lên xe, đưa mắt ra ngoài thấy chiếc xe đang bon bon đi về ngoại ô, Tiểu Ngải nhú mày hỏi: “Này, đi đâu vậy?”. Cô sống ở Mỹ nên có thể nói mỗi góc ngách trên đất nước này đều rất quen thuộc. Con đường này dẫn đến bến tàu phía Tây, có rất ít người biết đến con đường này, rốt cuộc là nah ta muốn

đưa cô đi đâu?

58. Chương 58: Có Chết Cũng Muốn Gặp Chi

Ý đồ? Thượng Quan Kiệt Thiếu khinh thường, hừ lạnh một tiếng, anh ta thì có ý đồ gì được chứ? Chỉ cần cô gái này an phận là anh ta cảm ơn trời đất lắm rồi! Đại ca để anh ta ăn ngon mặc ấm đâu để anh ta lừa bán cô đi chứ? Hừ!

Khi Thượng Quan Kiệt Thiếu và đám đàn em đến bến tàu phía tây thì ở đó đã vang lên tiếng súng ầm trời, hai bên sống mái với nhau, ánh lửa lên đến tận trời. Tiểu Ngải cảm thấy bất an, khi nghe được tiếng súng cô lại càng sốt ruột, vội túm lấy cánh tay Thượng Quan Kiệt Thiếu rồi hỏi rối rít: “Rốt cuộc là anh muốn làm gì?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu cảm thấy rất phiền phức, anh ta trầm mặt xuống, mở cửa ra ngoài: “Hành động!”

- Vâng! – Đám đàn em cũng đồng loạt xuống xe, nhanh chóng tham gia vào “cuộc chiến”. Tay trái của Tiểu Ngải bị Thượng Quan Kiệt Thiếu túm chặt lấy, đau đến mức mặt cô trắng bệch, cô chưa bao giờ biết thì ra sức lực của người đàn ông này lại lớn đến vậy.

- Lão đại, bên đối phương ngày càng có nhiều người, đạn của chúng ta không đủ! – Sau khi nấp vào một tảng đá lớn, ba người Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung đứng quanh Đường Kiến Tâm, thấp giọng nhắc nhở.

Bọn họ không ngờ người của Ngục Thiên Minh lại hành động nhanh như vậy. Vừa ra khỏi bến tàu phía tây là bọn họ đã bị tập kích. Vốn định lao ra nhưng chiếc xe tải công kênh bất ngờ bị đánh úp, dù bọn họ có thần thông quảng đại thì cũng không thể lao một chiếc xe to lớn thoát khỏi vòng vây của đám người đó được.

Amazon cầm bốn khẩu súng rồi chạy tới, ném xuống đất: “Cũng chỉ còn bốn khẩu thôi!”. Giọng nói của anh ta hơi run run.

Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang và Hạ Tâm Dung không cần quay đầu nhìn cũng biết Amazon đang cực kì tức giận. Sắc mặt của cả ba người đều cực kì khó coi. Trước giờ khi nhận nhiệm vụ, bọn họ đều sắp đặt cẩn thận, để Amazon ở phía sau cố thủ. Nhưng lần này lại hoàn toàn bất ngờ, vốn tưởng rằng anh ta có thể cố thủ lâu hơn một chút, ai ngờ...

Đường Kiến Tâm không thèm quay đầu lại nhìn người phía sau, cô đặt tay lên tảng đá rồi ngẩng đầu quan sát hỏa lực của đối phương. Cô vừa ngẩng lên nhìn một lượt rồi lại nhanh chóng cúi xuống, tiếp theo đó là một tràng tiếng súng vang lên, bụi bay mù trời.

Đôi mắt Đường Kiến Tâm cực kì lạnh lùng, ngoài con đường nhỏ bọn họ vừa mới tới đây ra thì khắp nơi đều là người của Ngục Thiên Minh. Bọn họ thì lại chẳng có chuẩn bị gì, đừng nói là có áo chống đạn để mặc hay không mà ngay cả chỗ ẩn nấp cũng chẳng có mấy, đều là những chỗ dễ thủ khó tấn công.

Nếu bọn họ cứ kiên quyết lao ra thì sẽ cực kì bất lợi!

- Lão đại, chúng ta tập trung hỏa lực để mở ra một con đường, chị nhân cơ hội đó rời đi

Đường Kiến Tâm lạnh lùng quắc mắt nhìn Sở Tử Ngang vừa lên tiếng rồi liếc nhìn những gương mặt nhăn nhó ở đằng sau, tầm mắt cô nhìn vào súng trong tay bọn họ, nhú mày.

Đúng vậy, bọn họ không có đủ đạn, hơn nữa thời gian càng dài thì sẽ càng tiêu tốn đạn, bọn họ sẽ chỉ càng thiệt thòi hơn mà thôi. Đường Kiến Tâm trầm mặt xuống, nếu Ngục Thiên Minh có thể dễ dàng mời bọn họ đi uống trà với Diêm Vương như vậy thì bọn chúng quá xem thường Đường Kiến Tâm cô rồi!

Khói lửa càng bùng bùng thì Đường Kiến Tâm lại càng tĩnh lặng. Sau khi trầm tư một lát, cô mở miệng nói: “Bốn người ra sau xe tải, cởi dây thừng ra!”

Cô sẽ không có chuyện gì, cả bọn họ cũng sẽ tuyệt đối không xảy ra vấn đề gì! Mười tám năm trước như vậy, bây giờ cũng không khác gì cả.

Sở Tử Ngang nghe vậy liền nôn nóng lên tiếng: “Lão đại, bây giờ còn quan tâm đến hàng...”

Diệp Trúc Phàm kéo Sở Tử Ngang rồi ngắt lời anh ta: “Đi!”. Nếu lão đại đã bảo bọn họ làm vậy thì không cần biết ý của lão đại là gì, anh ta đều sẽ nghe theo.

Mười tám năm trước anh ta đã tin tưởng lão đại sẽ không bỏ lại bọn họ, cho đến bây giờ anh ta vẫn cực kì tin tưởng.

Mặt Hạ Tâm Dung hơi lấm lem vì cô phải nghiêng mặt né tránh đạn nên dính bẩn. Bình thường cô gái xinh đẹp này rất quan tâm đến diện mạo, nhưng bây giờ cô chẳng quan tâm gì nữa, chỉ kéo Amazon chạy theo hai người kia.

Đường Kiến Tâm cầm hai khẩu súng trên mặt đất nhét vào thắt lưng rồi cầm hai khẩu súng lên tay. Cô là sát thủ, thứ cô am hiểu nhất không phải là chém giết mà là đánh lén.

Chính là giết người trong nháy mắt!

Tràng súng nã về phía cô ngày càng nhiều, âm thanh ngày một lớn, càng ngày càng dồn dập, gió lướt nhẹ qua tóc cô, đôi mắt cô cũng dần trở nên khát máu, đó là điềm báo trước khi cô ra tay giết người.

Phản công, chỉ trong nháy mắt!

Thượng Quan Kiệt Thiếu kéo người xuống xe, rõ ràng hai phe đang đấu với nhau. Lúc A Huống báo tin, anh ta đã vội vàng ra lệnh cho người của Ngục Thiên Minh cho nên tổ thông tin thứ hai của Ngục Thiên Minh, máy bay bắn súng tia đã sớm ở đây chờ!

Anh ta rất hiếu kì muốn biết xem ai là kẻ có lá gan lớn như vậy, dám cướp hàng của Ngục Thiên Minh!

- A Nhị!

- Vâng, anh Kiệt! – Thượng Quan Kiệt Thiếu vừa gọi thì một người da đen cầm khẩu súng trường số một chạy lại chờ nhận lệnh.

- Đối phương là ai? – Thượng Quan Kiệt Thiếu không quan tâm đến cô gái đang chu miệng đứng phía sau mình, anh ta nhìn về phía tảng đá lớn ở xa xa.

A Nhị cúi đầu: “Chưa biết!”

Không biết? Thượng Quan Kiệt Thiếu kinh ngạc, A Nhị là tổ trưởng tổ thông tin cao nhất của Ngục Thiên Minh vậy mà lại nói rằng không biết đối phương là ai?

A Nhị biết mình mắc sai lầm nhưng không giải thích gì, chỉ chờ bị phạt.

Thượng Quan Kiệt Thiếu không cần quay đầu cũng biết biểu cảm của người nào đó lúc này như thế nào. Anh ta trầm lắng đầu. Gặp phải một người cấp dưới kém nhạy bén thế nào, không biết là phúc hay là họa của anh ta nữa.

- Lấy ra!

A Nhị cung kính lui ra ngoài. lát sau, anh ta quay trở lại, trên tay cầm một thứ gì đó khá nhỏ, giống chiếc ống nhòm thời cổ rồi đưa cho Thượng Quan Kiệt Thiếu.

Thượng Quan Kiệt Thiếu tức giận trừng mắt nhìn anh ta rồi nheo mắt trái lại, giơ ống nhòm lên nhìn về phía tảng đá. Tuy ở vị trí này không thể nhìn được toàn cảnh khu vực của Đường Kiến Tâm nhưng muốn tìm hiểu tình hình thì cần nhìn vào diện mạo của đối phương mới được.

Cho nên khi Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn thấy bóng dáng đó, anh ta hơi sững sốt! Đây là mệnh lệnh của đại ca, bắt sống?

Sao cô gái này lại đến Washington rồi? Không phải cô ấy đuổi theo cô gái đứng đằng sau anh ta đến Italy sao? Hai chuyện này có liên quan gì đến nhau không?

Khi anh ta và Thẩm Dương Kỳ đưa cô gái này về Italy thì đã biết đại ca “trêu đùa” hai cô gái như thế nào, tiện đó cũng nghe nói cô chính là chị dâu tương lai của bọn họ.

Thượng Quan Kiệt Thiếu hơi giật mình nhìn động tác tránh né, nổi sùng rồi ẩn nấp của Đường Kiến Tâm, tốc độ thật quá tuyệt vời! Tất cả những người trúng đạn của cô đều bị trúng ngay giữa mi tâm.

Nhưng anh ta không rõ lắm, dù đại ca có muốn “chơi đùa” thì cũng sẽ chú ý, rất đúng mực, không thể có khả năng “liếc mắt đưa tình” với cô gái này được. Nhưng trong lúc này nhờ xảy ra vấn đề gì thì...

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn người của bên mình ngã xuống, hỏa lực lại bắt đầu càng dữ dội hơn, anh ta giật bắn mình, đứng là suy nghĩ lung tung lạc đề cả rồi.

Anh ta ném chiếc ống nhòm trong tay ra rồi nói: “Bắt sống!”

A Nhị kinh ngạc, không hiểu nổi lời vừa rồi của Thượng Quan Kiệt Thiếu. Trong Ngục Thiên Minh, chỉ cần là mệnh lệnh cấp ba được ban ra thì đối phương chắc chắn không còn khả năng sống sót! Nói cách khác, dù có thể nào đi nữa thì chết cũng phải tìm thấy thi thể mới thôi

Nhưng hôm nay Thượng Quan Kiệt Thiếu lại không muốn giết?

- Thất thần cái gì đấy? Nhanh phân công công việc cho đám đàn em đi! – Thượng Quan Kiệt Thiếu đá chân A Nhị một cái, lạnh mặt nói. Đứng nhìn anh ta làm gì chứ, mệnh lệnh cũng có phải là do anh ta đưa ra đâu.

- Tổ tình báo sẵn sàng, bắt sống! – A Nhị vẫn không có biểu cảm gì, quật cường nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu rồi quắc mắt nhìn đám đàn em đang dần dần ngã xuống, sát khí ngày càng nồng đậm. Đã không muốn đối phương chết thì việc gì phải yêu cầu tổ tình báo bọn họ ra tay chứ?

Ngục Thiên Minh có quy tắc cực kì nghiêm khắc, chính quy tắc này khiến A Nhị phải phục tùng vô điều kiện với mệnh lệnh của Thượng Quan Kiệt Thiếu.

59. Chương 59: Thủ Pháp Giết Người Độc Nhất Vô Nhị

Khóe miệng Thượng Quan Kiệt Thiếu giật giật. Thật đúng là con bò, sao người này lại là đàn em của anh ta cơ chứ? Người anh em à, tôi chỉ muốn tốt cho cậu thôi, cậu cứ thử đưa cô gái kia đến gặp Diêm Vương xem, tôi dám cá với cậu, nếu vậy thì mười chín đời tổ tông của cậu hẳn là sẽ bị đào lên đó!

Tuy rằng anh ta cũng chẳng biết người anh em của mình có tổ tông thứ mười chín hay không!

- Được rồi, mau làm việc đi! Nhiệm vụ đại ca giao cho là không được để mất dấu, chỉ cần không giết người là được, những việc khác tùy các cậu lo liệu! – Đã giết chết nhiều anh em như vậy mà không được ra tay thì tổ tình báo sẽ không phục!

A Nhị vẫn đứng yên không nhúc nhích!

Thượng Quan Kiệt Thiếu quay đầu nhìn về vị trí của Đường Kiến Tâm, cũng thấy chiếc xe tải cách đó không xa, anh ta trầm ngâm suy nghĩ.

Mấy người bọn họ, trừ A Lương ra thì không ai hiểu được tâm tư đại ca. Đây là lần đầu tiên, Thượng Quan Kiệt Thiếu bình tĩnh suy nghĩ về những thứ trong đầu Lôi Khiếu Thiên đang suy tính.

Đại ca ra lệnh cho tổ tình báo xuất phát nhưng lại hạ lệnh không được giết người! Rõ ràng là rất mâu thuẫn. Bọn họ từ sân golf ở Washington đến bến tàu phía tây này, lộ trình không xa lắm nhưng lại phải điều động cả máy bay. Hơn nữa ở đây xảy ra việc lớn như vậy, muốn chính phủ địa phương tỏ ra không có gì thì đúng là lao vào hang hổ rồi.

Thượng Quan Kiệt Thiếu lấy di động ra, vừa định nói chuyện điện thoại thì giật mình khi thấy A Nhị vẫn đứng phía sau. Anh ta bực mình, trầm mặt xuống nói với A Nhị: “Cậu cút xuống cho tôi mau!”

Lúc này A Nhị rút cuộc cũng xị mặt xuống, Thượng Quan Kiệt Thiếu trừng mắt nhìn lưng anh ta, vừa định mắng thì đầu kia điện thoại đã truyền đến giọng nói:

- A Kiệt, có chuyện gì?

Thượng Quan Kiệt Thiếu kinh ngạc, sao không phải đại ca nghe điện thoại?

- A Huống, đại ca đâu?

- Đang họp hội nghị qua video rồi!

- Mau đưa điện thoại cho đại ca!

Bên kia ngừng giây lát rồi mới khẩn trương hỏi: “Có phải đã xảy ra chuyện gì không?”

- Không! – Nếu chú mà không đưa điện thoại cho đại ca mau thì không biết chừng sẽ xảy ra chuyện! Thượng Quan Kiệt Thiếu nghĩ thầm.

- Đợi chút!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn về phía chiếc xe tải, khoe miệng cong lên, không biết bọn họ định giở trò gì!

- Nói! – Giọng nói lạnh như băng vang lên.

- Đại ca, thì ra chính là cô gái đã trộm bảo thạch, có phải...

Rầm!

- Đại ca? – Thượng Quan Kiệt Thiếu kinh ngạc. Sao lại thế này, hình như đầu kia điện thoại vang lên tiếng thứ gì đó bị ném xuống đất. Anh ta mơ hồ nghe thấy giọng nói khẩn trương của A Huống vang lên, cậu ta kinh ngạc gọi đại ca.

- Rút người về!

Vừa dứt lời, điện thoại liền im bật, không ngờ lúc sau lại vang lên giọng nói lạnh lẽo: “Tôi sẽ tới ngay!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu buồn bực. Đại ca cũng quá nhanh đi, vừa nói với anh ta bằng giọng lạnh lẽo, câu sau đã chuyển sang giọng vô cảm rồi!

- Vâng! – Thượng Quan Kiệt Thiếu cúp điện thoại, chưa kịp ra lệnh cho người bên cạnh thì đã thấy một cơn gió vù vù thổi tới, bụi đất bay lên, tiếp theo đó, anh ta nhìn thấy phần đuôi một chiếc xe.

Đôi mắt Thượng Quan Kiệt Thiếu lóe lên, anh ta âm thầm cắn răng. Vừa rồi chỉ lo đến sự việc trước mắt, quên mất đằng sau còn một cô gái nữa. Chết tiệt, nhân lúc anh ta không để ý cô đã nhanh chóng kiếm được một chiếc xe. Anh ta nhanh chóng tránh người rồi mới chợt nhớ ra, người ngồi trên chiếc xe đó chính là bá vương trong giới đua xe.

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhanh chóng lao về phía chiếc xe gần nhất, đạp chân ga đuổi theo. Lúc này anh ta mới ý thức được hai cô gái này là chị em đồng môn với nhau!

Xong đời rồi, vừa rồi đại ca nói sẽ lập tức tới ngay!

Tiểu Ngải thấy đám người của Ngục Thiên Minh ngã xuống liền biết ngay là kiệt tác của chị. Trên đời này cũng chỉ có chị mới có thủ pháp giết người như vậy, bắn trúng mi tâm, bách phát bách trúng!

Cô đã từng hỏi chị ấy tại sao giết người mà phải làm như vậy, cứ nhất định phải bắn trúng mi tâm?

Đường Kiến Tâm nói vì cô muốn cho bọn họ được chết một cách thống khoái nhất.

Tiểu Ngải không hiểu, bắn vào chỗ khác cũng có thể khiến đối phương chết được mà? Chỉ cần có thể giết người là được, không phải sao?

Về vấn đề này Đường Kiến Tâm không hề trả lời, cô chỉ lắc đầu cười. Còn Tiểu Ngải nhìn nụ cười đó lại thấy hơi buồn.

Cho nên Tiểu Ngải nhận ra đó chính là chị, thiếu chút nữa thì nhảy nhót vui mừng. Cô quên mất trước mặt mình có một người đàn ông vô cùng tự đại, chỉ có thể âm thầm tìm thời cơ để chuồn êm.

Chỉ cần cô có thể ngồi vào trong một chiếc xe thì lúc đó thiên hạ sẽ là của cô!

Hiện tại, hai chiếc Hummer một trước một sau phóng xuyên qua “chiến trường” đang chém giết nhau khiến cả hai phe đều vô cùng kinh ngạc. Đường Kiến Tâm kinh ngạc, Ngục Thiên Minh tại sao lại mạo hiểm lái xe xông vào đây? Nếu lúc này chiếm Hummer dừng lại thì bọn họ sẽ biết người của Ngục Thiên Minh không bao giờ làm vậy.

Còn người của Ngục Thiên Minh cũng không thể tin nổi, nhất là A Nhị. Anh ta còn chưa kịp ra mệnh lệnh đã tròn mắt nhìn người lãnh đạo trực tiếp lái chiếc Hummer đuổi theo chiếc xe phía trước. Thế này thì anh ta không hạ lệnh cũng phải hạ lệnh rồi!

Hai phe tạm thời dừng tay, nhìn chằm chằm hai chiếc Hummer đang truy đuổi nhau. Đường Kiến Tâm vừa chạy về phía chiếc xe tải thì chợt nghe thấy tiếng hô:

- Chị! Mau, bên này!

Đường Kiến Tâm dừng chân, ánh mắt hoàn toàn kinh ngạc. Tiểu Ngải? Sao cô ấy lại có thể tới đây?

Tiểu Ngải nhanh chóng quay tay lái, thân xe vừa vọt lên rồi nhanh chóng dừng lại ngay trước tầng đá lớn: “Chị, mau lên xe!”

Đường Kiến Tâm chỉ kinh ngạc một giây rồi nhanh chóng hoàn hồn. Cô đập chân lên tầng đá lấy đà rồi hai tay bám vào phần thân xe chiếc Hummer, hai chân co lại, uốn người một cái rồi thuận lợi ngồi vào vị trí lái phụ.

Cô quay đầu lại hỏi: “Tiểu Ngải, sao em lại tới đây?”

Tiểu Ngải nhún ga, giơ ngón tay giữa về phía chiếc Hummer đang đuổi theo sau, châm chọc: “Một tên đầu heo đưa em tới!”. May mà anh ta đưa cô tới đây, nếu không sao cô có thể quay lại với chị được chứ? Sao có thể đào thoát được?

Đường Kiến Tâm cũng nhìn chiếc xe phía sau: “Anh ta là ai vậy?”

- Ám Minh của Ngục Thiên Minh, Thượng Quan Kiệt Thiếu!

Thượng Quan Kiệt Thiếu? Đường Kiến Tâm nheo đôi mắt lạnh lẽo lại: “Có phải là ông vua thuốc phiện của vùng Mỹ la tinh không?”. Cô nhớ lần trước Ám Hoàng từng giao cho cô nhiệm vụ ám sát một quan chức người Mỹ. Đúng lúc cô đột nhập thì tên quan chức này đang kết nối video với Thượng Quan Kiệt Thiếu. Cô nhớ cái tên này vì lúc đó tên quan chức kia ăn nói rất khép nép, giọng điệu nịnh nọt. Lúc này cô mới biết thì ra anh ta là Ám Minh của Ngục Thiên Minh, cô hơi giật mình!

- Mỹ la tinh! Em không biết! – Tiểu Ngải lắc đầu – Sao anh ta lại là Ám Minh của Ngục Thiên Minh?

Đường Kiến Tâm mím môi: “Tiểu Ngải, sau khi về chị muốn tư liệu của Ngục Thiên Minh!”

Tiểu Ngải nhanh chóng rẽ ngoặt, cắt đuôi chiếc xe Hummer của Thượng Quan Kiệt Thiếu đang đuổi theo sau, vừa định nhún ga phi xe ra được cao tốc thì chợt nghe thấy giọng nói của Đường Kiến Tâm: “Tiểu Ngải, quay lại, còn chiếc xe tải phía sau nữa”.

Tiểu Ngải liếc mắt thấy Thượng Quan Kiệt Thiếu đang đuổi theo, cô trầm mặt xuống: “Không được, chị, không đủ thời gian!”

Đường Kiến Tâm nhún mày: “Chị sẽ không bỏ lại bọn họ!”

Tiểu Ngải nhìn Đường Kiến Tâm, trong đầu thầm tính toán lộ trình. Cô cắn chặt răng, thở dài một tiếng. Thôi được rồi, cô biết tính khí của chị, cô không muốn quay lại cũng phải quay lại, chỉ sợ chị tức lên thì tình huống sẽ càng tệ hơn!

- Chị ngồi vững vào!

60. Chương 60: Hồng Bét, Bọn Họ Đuổi Tới Rồi!

Tiểu Ngải nhún ga, vòng tay lái, chiếc Hummer rẽ ngoặt 180 độ lao vút qua xe Thượng Quan Kiệt Thiếu đang đuổi tới bên trái.

Những việc này đều rất dễ dàng với Tiểu Ngải, thế nhưng lại là chuyện vô cùng nhục nhã với Thượng Quan Kiệt Thiếu, nhất là trước mặt các anh em của Ngục Thiên Minh!

- Shit! - Thượng Quan Kiệt Thiếu đập tay vào vô lăng, vội quay xe đuổi theo phía sau Tiểu Ngải!

Tiểu Ngải mặc kệ Thượng Quan Kiệt Thiếu sẽ không mất bao lâu đuổi theo, cười giễu cợt đỗ bên trái xe tải, đám Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang nắm lấy thời cơ nhảy lên xe.

Cơn nghiện của Amazon lúc này lại phát tác, ánh mắt rời rạc, hành động không lưu loát nên bị Hạ Tâm Dung đá lên, Diệp Trúc Phàm kéo lấy tay anh ta, hai người phải hợp lực với nhau mới xong, chẳng qua Hạ Tâm Dung mới bước được một chân lên thì Tiểu Ngải đã nhún ga đi rồi!

Hạ Tâm Dung không kịp điều chỉnh, theo quán tính ngã người ngã ra sau. May là Sở Tử Ngang nhanh tay lẹ mắt nắm lấy vật áo trước ngực Hạ Tâm Dung cố gắng lôi vào xe khiến cô đập mạnh vào chân Amazon và Diệp Trúc Phàm.

- Bịch.

Hạ Tâm Dung nghiêng răng, cũng quên cả kêu đau!

Thật là đau cmn v~! Chân hai tên này đều làm bằng đá hay sao vậy, đau chết cô mất thôi!

Sở Tử Ngang sau khi kéo Hạ Tâm Dung vào cũng không kịp để ý tới cô, đang định đóng cửa xe lại... Thế nhưng tốc độ của Tiểu Ngải đúng là không phải chơi, mà xe Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng đã ở đối diện, tay Sở Tử Ngang nhanh chóng rút lại, chân đạp vào ghế trước mới giữ được mình không bị văng ra khỏi xe. Đồng thời, cánh cửa kia cũng bị bật tung bay ra xa mấy mét! Sở Tử Ngang trợn mắt nhìn cánh cửa xe mà nuốt nước bọt; may là động tác của anh mau lẹ, bằng không sẽ không chỉ cánh cửa kia bay đi thôi đâu mà ngay cả cánh tay phải này của anh cũng...

Rùng mình một cái, theo bản năng Sở Tử Ngang co rút tay lại!

Tiểu Ngải sắc mặt tái xanh.

- Không muốn chết thì ngồi yên đi!

Sở Tử Ngang thấy thật oan ức, hành động đó của anh mà là muốn chết sao? Anh đây chỉ vì lo nghĩ cho số phận những người anh em phía sau thôi nhá, với cái tốc độ này của đại tiểu thư cô thì bọn họ lúc nào cũng có thể “bay” mất đó!

Hạ Tâm Dung ngồi trên hai chân Diệp Trúc Phàm, sau khi ổn định lại mới phát hiện mấy nút áo vừa rồi bị Sở Tử Ngang nắm đứt làm lộ ra chiếc áo ngực đen bằng tơ tằm. Mặt cô đỏ bừng, không khỏi ảo não, cái tên kia nắm chỗ nào không nắm lại đi nắm trước ngực cô, rõ là đáng hận!

- Lão đại, đóng hàng kia thì làm sao bây giờ? - Diệp Trúc Phàm cố định xong cơ thể Hạ Tâm Dung thì hỏi Đường Kiến Tâm.

Đường Kiến Tâm nhíu mày, làm sao ư? Còn có thể làm sao nữa? Quay lại để bị người bên Ngục Thiên Minh bắn cho thành tổ ong hả? Đùa gì vậy! Tiểu Ngải có phần tức tối.

- Anh còn sống mà thoát đã không tệ rồi, còn muốn hàng nữa hả, đúng là không biết sống chết!

Bọn họ coi người của Ngục Thiên Minh đều ngồi không thôi ư? Mấy ngày cô đi theo Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng đã hiểu rõ phần nào sự lớn mạnh bên trong của bọn họ rồi!

Trước đây khi ngăn chị không chọc vào người Ngục Thiên Minh vốn là một lựa chọn sáng suốt, lần này mà có thể thoát ra thì cô xin thề, đời này, kiếp này tuyệt đối sẽ không có bất cứ quan hệ gì với người của Ngục Thiên Minh!

- Nhưng chúng ta vất vả lắm mới có thể...

Sở Tử Ngang có chút bất mãn. Vì nhóm hàng này mà bọn họ đã tốn biết bao công sức, từ lúc bắt đầu nhận nhiệm vụ cho tới khi cướp hàng thành công, rồi những việc sắp xếp sau đó nữa!

Có phải nói bỏ là bỏ luôn được đâu!

Diệp Trúc Phàm trừng mắt nhìn Sở Tử Ngang, ra hiệu anh ta ngậm mồm vào. Sở Tử Ngang không thèm nhìn, hai chân vẫn đạp ghế Đường Kiến Tâm. Thế nhưng anh không cam lòng, cục tức này làm sao cũng không nuốt trôi nổi!

Đường Kiến Tâm quay lại nhìn chiếc xe tải.

- Đã cắt dây chưa?

- Cắt rồi!

Người trả lời là Hạ Tâm Dung, cô đang nắm chặt áo trước ngực. Mấy người bọn họ vừa cắt dây xong thì thấy lão đại leo lên chiếc Hummer. Cô vẫn luôn tin lão đại sẽ không bỏ rơi bọn họ, thế nhưng khi chiếc Hummer quay đầu xe, tìm cô vẫn cứ đập thành thịch, không rõ là tư vị gì nữa!

Tiểu Ngải hơi hốt nhìn đám người Ngục Thiên Minh, nãy thì trông mặt muốn giết người còn hơn cả Diêm Vương, giờ thì lại khoanh tay ôm ngực nhìn lão đại bọn họ “đưa xe” như xem chuyện lạ! Rõ là... Đàn em cái gì chứ!

Tiểu Ngải thu hồi tầm mắt, không thấy chị trả lời, cô liếc qua. Chị rất ít khi lộ ra bộ mặt nặng nề như thế, chị lại đang tính toán cái gì vậy?

Còn chưa kịp hỏi thì lưng liền thẳng băng. Chiếc Hummer phía sau như bị mất điều khiển điên cuồng tông vào đít xe cô, thân xe rung lắc làm hai chân Sở Tử Ngang tê rần! Tiểu Ngải rửa thầm, đạp vào chân ga, bánh xe ma sát với mặt đường tóe lên hoa lửa lao vút về phía trước!

Thượng Quan Kiệt Thiếu hừ lạnh, nhanh chóng đuổi theo. Kỹ thuật lái xe của anh mặc dù không bì được với đại ca, thế nhưng ở Ngục Thiên Minh cũng coi là người xuất sắc, nếu thật sự đua xe với Xa Vương thì tin rằng cũng không phân cao thấp. Một thứ cảm xúc mạnh mẽ nhộn nhạo trào dâng trong lòng, giữa hàng lông mày Thượng Quan Kiệt Thiếu mơ hồ lộ ra sự hưng phấn. Lần đầu tiên sau khi thấy cô gái này lái xe, anh đã muốn một lúc nào đó được đua với cô, chỉ là vì ngại đại ca cho nên mới thôi!

Mà lúc này cũng là thời cơ tốt nhất! Quyết đấu giữa cao thủ với nhau, thực lực mới là chân thật nhất!

Tiểu Ngải buồn nôn.

- Cái tên cuồng kiêu căng kia, dám đụng tới hả!

Hừ, không cho anh ta chút nhan sắc, tưởng cô dễ ức hiếp à?

Đường Kiến Tâm cau mày, thấy Tiểu Ngải lại có ý định đùa giỡn, cảnh cáo.

- Tiểu Ngải, đừng đùa nữa, rời khỏi đây đã!

Vừa rồi cô còn loáng thoáng nghe được tiếng còi báo động, còn cả...

Tiểu Ngải le lưỡi. Trợn mắt nhìn cái xe đang bám đít qua gương chiếu hậu, lái xe tới một con đường khác!

Thượng Quan Kiệt Thiếu theo sát phía sau, nếu để các cô chạy thoát thì hẳn quay về ăn nói sao với đại ca? Mà người của Ngục Thiên Minh cũng nhanh chóng chạy tới xe tải, bắt đầu phân công nhau!

Đoàn người Tiểu Ngải vừa mới quẹo vào con đường bên cạnh thì tiếng còi báo động vang lên sau lưng, trên đầu lại còn có cả tiếng trực thăng nữa... Mọi người thất kinh, sao lại nhanh như vậy!

- Không xong! Bọn họ đuổi tới rồi!

Tiểu Ngải có phần chán nản, Thượng Quan Kiệt Thiếu sau lưng còn chưa bỏ rơi được, lần này đúng là khen ngược, cảnh sát cũng tới góp vui, quan trọng hơn là, trên đầu là người bên nào?

- Dù sao cũng không phải người của chúng ta!

Đường Kiến Tâm rút khẩu A4 giắt ở lưng ra, nhanh chóng lắp đạn vào!

- Sao cảnh sát tới được?

- Anh dần thế, vừa rồi mấy người bắn nhau tiếng động lớn như vậy, cộng thêm cả mấy chiếc trực thăng kia nữa, cảnh sát có thể không tham gia sao!

Tiểu Ngải tăng tốc, không chút nói lỏng.

Giờ cô mới biết được là Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng không phải dễ chọc, ai, trước kia sao cứ tưởng là anh ta chỉ tự đại với ngang ngược thôi chứ?

Thượng Quan Kiệt Thiếu đã sớm đập ga hết cỡ, khoảng cách ngày càng gần, có vẻ như muốn từ mặt sườn vượt lên trước chiếc Hummer kia! Nhưng Tiểu Ngải cũng không phải đồ ngốc, sau khi ngoằn nghèo mấy lượt chọt ga tốc đi thẳng... Làm cho Thượng Quan Kiệt Thiếu kẹt hơi trong ngực, tiến thoái lưỡng nan, buộc phải tách ra!

61. Chương 61: Thượng Quan Kiệt Thiếu Đã Định Trước Là Sẽ Thất Bại!

Song nét mặt Thượng Quan Kiệt Thiếu lại hoàn toàn chiều ý Tiểu Ngải, trong lòng thấy rất vui, thỉnh thoảng còn giơ ngón giữa với anh, lại thành công thấy được vẻ mặt âm trầm lần nữa của đối phương thì chạy bay đi như một làn khói!

Tiểu Ngải “đùa” rất sướng, nhưng lại khổ cho Sở Tử Ngang, hai tay chống vào khung xe, chân dè lên lưng ghế trước, mặt vận vẹo... Trong lòng thì kêu khổ liên tục...

Con đường này còn đi được một cây nữa, mất Đường Kiến Tâm lạnh hắt đi.

- Tới giao lộ phía trước thì quẹo phải.

Tiểu Ngải khó hiểu nhưng vẫn theo lời chị.

- Chị à, đây đã là ranh giới D.C rồi, đi nữa thì tới Nhà Trắng đó!

Đường Kiến Tâm gật đầu.

- Tới khu biệt thự Jian Ke!

Tiểu Ngải sợ hết hồn, thiếu chút nữa thì nhằm chân phanh thành chân ga, hỏi lại.

- Khu biệt thự Jian Ke?

Chị nói sai, hay là cô nghe nhầm, chỗ đó là chỗ bọn họ có thể vào sao?

Người còn chưa tới nơi thì chắc đã bị nổ banh xác ra luôn rồi! Nghĩ đến cảnh đó, Tiểu Ngải giật thót, cả người run lên!

- Không sai! Lúc này đằng sau chúng ta có người của Ngục Thiên Minh với cảnh sát, trên đầu còn có kẻ định không biết là ai, phía trước khẳng định còn mai phục. Giờ chúng ta chỉ có thể tới biệt thự Jian Ke thôi!

Diệp Trúc Phàm trả lời, Amazon không kiểm soát nổi bản thân, Hạ Tâm Dung thì chuyển sang ngồi lên người Amazon, anh giữ chặt hai tay Amazon, cả hai người hợp lực áp chế anh ta, không cho anh ta quấy rối!

Giờ mà chỉ cần có chút sai lầm thôi là cả đoàn người đều phải chôn cùng anh ta rồi!

Đường Kiến Tâm gật đầu. Cô tin rằng không cần Diệp Trúc Phàm chỉ ra thì Tiểu Ngải cũng biết được quan hệ lợi hại trong đó. Đương nhiên, cô không phải là không tin Tiểu Ngải có thể xông ra khỏi con đường này. Thế nhưng điều kiện phải là dưới tình huống trên xe có một mình cô thôi. Bây giờ, cô chỉ có lựa chọn tin tưởng đám Diệp Trúc Phàm, tới được khu biệt thự Jian Ke thì tất cả mọi người mới an toàn!

Trong lòng Tiểu Ngải như bị giội gáo nước lạnh, lần này thực sự rơi vào hòng súng rồi a! Nghĩ lại cô cũng đã lần lộn ở Mỹ gần mười năm, chưa từng có ngày nào bị dồn vào ngõ cụt phải tới căn cứ hủy diệt cả!

Lạy trời lạy Phật, Tiểu Ngải con năm nay mới mười tám hoa thôi, không thể “héo tàn” như vậy được đâu! Hu hu!

Không ngoài suy đoán, người đang ngồi trên trực thăng là Lôi Khiếu Thiên, lái trực thăng là Huống Ngân Dịch. Ngay sau khi nhận được điện thoại thì Lôi Khiếu Thiên quyết đoán cắt đứt cuộc họp hội nghị qua video. Không thêm lý tới con mắt kinh ngạc cùng trêu chọc của Thẩm Dương Kỳ, ông trùm mafia Đế Văn..., ngựa không dừng vó chạy tới nơi, liên lạc với Thượng Quan Kiệt Thiếu thì biết được ngay cả cảnh sát cũng tham gia!

- Vị trí!

Nhìn tình hình bên tàu phía Tây mà không thấy được bóng hình quen thuộc, Lôi Khiếu Thiên cầm bộ đàm liên lạc với Thượng Quan Kiệt Thiếu... Trong Ngục Thiên Minh mọi phương tiện liên lạc đều qua vô tuyến điện đàm, bằng tần này trên thế gian chỉ có một nhà duy nhất, tuyệt không có nhà thứ hai! Thượng Quan Kiệt Thiếu mù quáng đuổi theo Tiểu Ngải, vừa nghe được giọng lạnh tanh của đại ca thì đạp phanh, không chú ý tới bằng hiệu ven đường, thiếu chút nữa thì lộn ngựa!

- Đại ca?

Ai đó còn chưa hết kinh hồn a!

- Vị trí!

Lôi Khiếu Thiên hiển nhiên không còn nhẫn nại được nữa! Nhìn xuống bên dưới rồi phân phó.

- A Huống, bảo A Nhị chuẩn bị chuyển hàng...

Huống Ngân Dịch tháo ta nghe xuống, gật đầu, liên lạc với A Nhị!

Lúc này, trên chiếc xe cảnh sát phía trước có một người đàn ông khiến Lôi Khiếu Thiên phải cau mày, nhìn đối phương hai giây, có hơi tức giận, lạnh lùng nói.

- Dặn A Nhị, đừng đối đầu trực diện với bọn họ!

Huống Ngân Dịch gật đầu!

Lôi Khiếu Thiên sắp xếp xong mọi chuyện thì vẫn chưa nghe được hồi âm của Thượng Quan Kiệt Thiếu, mặt tái xanh!

- Tôi không nhắc lại lần thứ ba!

Hai tay Huống Ngân Dịch run lên, âm thầm mặc niệm cho Thượng Quan Kiệt Thiếu. Đại ca mà tức giận thật thì không phải chỉ là đi cải tạo ở Châu Phi đâu... Kiệt à, chú tự cầu phúc đi! Người anh em tôi đây thực sự là năng lực có hạn, bất lực a! Tên nào đó vừa chia buồn xong thì dưới đáy lòng cười trộm không thôi!

- Đại... Đại ca, con đường nhỏ bên trái cách bến tàu phía tây 1000m!

Thượng Quan Kiệt Thiếu rất là oan ức, vừa rồi không phải đại ca đang sắp xếp lộ tuyến để rút quân sao, chuyện nào cũng có nặng nhẹ của nó nha. Anh rất là hiểu chuyện đó, phải chờ đại ca phân phó xong mới liên lạc để tránh cho đại ca bị phân tâm, dù sao nhóm hàng kia cũng tương đối quan trọng!

Thiệt là, người nào đó đúng là không phân biệt tốt xấu, không thấy được tấm lòng của người tốt! Lại còn trách anh nữa!

Lôi Khiếu Thiên muốn một cước đạp chết anh ta, anh ta thế mà là hiểu chuyện sao? Có lúc nào mà anh không làm việc đúng mực không? Hả?

- Trong vòng mười phút, tôi muốn thấy được người!

Lôi Khiếu Thiên nói xong cũng cắt tín hiệu luôn! Nhìn bộ mặt đấng của Thượng Quan Kiệt Thiếu thì bọn họ đều hiểu. Cuối con đường này là phạm vi an toàn của khu biệt thự Jian Ke tại Nhà Trắng ranh giới D.C. Một khi qua phạm vi này, tình hình đối phương thế nào bọn họ không biết, chỉ có điều xác định duy nhất là bản thân sẽ không mạo hiểm đuổi theo...

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn trần xe, lẩm bẩm. Nếu mình mà là người lái trực thăng thì đã sớm chặn chiếc Hummer kia lại rồi! Hừ!

- Đại ca, A Kiệt bên dưới!

Sau khi ra lệnh xong thì Huống Ngân Dịch bắt đầu dựa theo lộ tuyến của Thượng Quan Kiệt Thiếu mà tìm người. Thấy hai chiếc Hummer truy đuổi nhau trên quốc lộ liên huyết sáo.

- Kia, xe A Kiệt lại thụt lùi rồi!

Đã hai phút trôi qua rồi mà vẫn bị bỏ đằng sau, thật bẽ mặt quá!

Thượng Quan Kiệt Thiếu hét lên, anh mất mặt cái gì hả, người ta là cấp bậc Xa Vương đó, có thể cùng cấp bậc được sao!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn Huống Ngân Dịch, sống lưng phía sau lạnh buốt, quyết đoán ngậm miệng lại luôn!

- Cậu không phải đối thủ của cô gái ấy đâu!

Huống Ngân Dịch vừa định nuốt nước bọt thì bị lời Lôi Khiếu Thiên làm cho ho sặc sụa, thiếu chút nữa anh còn tưởng mình bị viêm phế quản! Mãi mới bình tĩnh lại được!

- Đại ca, anh anh anh... Em em em...

Mà lại không phải đối thủ của cô ta, quả thực là sỉ nhục, tuyệt đối là coi thường mình mà!

Lôi Khiếu Thiên chẳng thèm nhìn anh ta, anh đâu phải muốn đả kích anh ta đâu, anh chỉ nói sự thật thôi. Trong mấy anh em bọn họ thì kỹ thuật lái xe của A Huống là kém nhất. Hơn nữa, anh không thừa nhận cũng không được, người thứ hai có thể cùng Xa Vương vượt qua mấy con phố, thực lực đó cũng không vừa!

- A Kiệt, lùi lại mười mét, đạp ga hết cỡ, khi tới gần đuôi xe thì buông tay lái, đè trọng tâm ra sau...

Giọng nói lạnh lẽo sắc bén của Lôi Khiếu Thiên điều khiển đầu vào đấy, Thượng Quan Kiệt Thiếu không chút chần chờ, bản năng vượt qua cả tư duy, đại não còn chưa kịp phản ứng thì đã điều khiển xe lui về sau!

Huống Ngân Dịch thấy thật hưng phấn, chỉ tiếc Thượng Quan Kiệt Thiếu không phải Lôi Khiếu Thiên, không có được năng lực thăng bằng ổn định kia. Tiểu Ngải cũng không phải Đường Kiến Tâm, kỹ thuật với trình độ đều không giống nhau...

Cho nên, trận truy đuổi này thì Thượng Quan Kiệt Thiếu đã định trước là sẽ thua rồi!

Tiểu Ngải liếc nhìn động tác của đối phương, có chút coi thường. Hành động này mấy năm trước cô đã chơi chán rồi, diễn trước mặt cô đúng là múa rìu qua mắt thợ, quả thực là nhảy nhót làm trò hề mà. Với tốc độ kia của anh ta, cô cũng cảm thấy bẽ mặt thay!

- Hai phút, thoát khỏi anh ta đi!

Đường Kiến Tâm nhíu mày, ban đầu trên con đường kia có bày mai phục cản đường, chỉ cần không để ý là sẽ bị đuổi theo ngay. Các cô phải vào vùng cấm mới có thể hoàn toàn thoát khỏi bọn họ!

Đương nhiên, còn một chuyện quan trọng hơn là, cô muốn xem hai phe Ngục Thiên Minh với cảnh sát đánh nhau...

- Xem em đây! - Hai phút với cô thì quá đủ rồi.

62. Chương 62: Hồng Bét, Hết Đường Trốn?

Lúc mà chiếc Hummer của Thượng Quan Kiệt Thiếu bay lên, liền cảm thấy không ổn, đồng tử co rút lại. Giờ muốn Thượng Quan Kiệt Thiếu tăng tốc thì đã không còn kịp rồi, chỉ có thể trở mắt nhìn mọi chuyện xảy ra...

Tiểu Ngải ngậm miệng cười, cô cùng lúc gia tốc với Thượng Quan Kiệt Thiếu. Chỉ khác là, khi đến gần cô thì bánh xe Thượng Quan Kiệt Thiếu bay qua đỉnh đầu xe các cô, mà Tiểu Ngải một chân đạp ga hết cỡ, tay điều khiển vô lăng, chân kia thì đạp phanh một nửa, cứ như vậy mà lao tới!

Phía trên cách nhau hai mét, Thượng Quan Kiệt Thiếu lướt qua Tiểu Ngải rơi “rầm” xuống còn chưa kịp phản ứng thì thân xe đã chấn động. Theo quán tính cả nửa người Thượng Quan Kiệt Thiếu đập thẳng tới vô lăng, tiếp đó lại choáng váng, cả chiếc Hummer lộn nhào... Huống Ngân Dịch thấy mà thất thanh...

- Kiệt...

Lúc chiếc Hummer của Thượng Quan Kiệt Thiếu lại đập vào đất mang theo hoa lửa thì Tiểu Ngải đã thừa dịp phóng vù đi, biến mất không thấy tăm hơi...

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh khiến người ta không kịp trở tay!

Lôi Khiếu Thiên chỉ còn thấy được sau đít cái xe phách lối kia để lại một đám khói làm người ta không thể chớp mắt nổi! Huống Ngân Dịch vội vàng thả thang dây xuống, Lôi Khiếu Thiên mang theo gương mặt nhăn nhó nhanh chóng tới chỗ Thượng Quan Kiệt Thiếu.

- Thật đẹp trai!

Mặc dù ở trong xe Sở Tử Ngang rất khó chịu, nhưng khi thấy một màn này liền kích thích, lớn tiếng khen hay. Anh còn tưởng hình ảnh như thế chỉ có trong các bộ phim của Hollywood thôi chứ, không ngờ hôm nay lại may mắn được thấy một lần!

Tiểu Ngải từ từ giảm tốc độ, nhú mày nhìn kính chiếu hậu mà chỉ thấy được có cát bụi. Rõ ràng đây là kết quả mà mình mong muốn, nhưng vì cái gì... Cảm thụ hình như không phải như thế?

Đường Kiến Tâm liếc cô ấy một cái, hừ lạnh.

- Nếu ngay cả điểm ấy mà anh ta còn không tránh nổi, anh ta cũng không có tư cách làm trùm buôn thuốc phiện!

Tiểu Ngải như ăn phải quả đắng, chị à, chị sao có thể đả kích người như vậy chứ?

Đường Kiến Tâm cực kỳ lạnh nhạt, cô không phải nói thực hay sao? Người trong hắc đạo mà ngay cả những việc xử lý khi gặp tai nạn này mà cũng không thể ứng phó, có tư cách gì làm lão đại!

Lôi Khiếu Thiên vừa mở cửa chiếc Hummer kéo Thượng Quan Kiệt Thiếu ra thì tiếng còi cảnh sát cũng tới gần.

- Thế nào?

Thượng Quan Kiệt Thiếu lắc đầu, không có bị thương ở bộ phận quan trọng. Lúc mà anh cảm thấy đầu choáng váng thì đã thấy được không ổn, trước làm xong hết mọi phòng hộ, còn có cả đai an toàn nữa cho nên cũng chỉ bị thương ngoài da!

- Đi!

Lôi Khiếu Thiên nói xong thì lôi Thượng Quan Kiệt Thiếu lên thang dây, chớp mắt đã biến mất! Tiếng gió do chiếc trực thăng tạo ra dần biến mất thì cảnh sát cũng tới nơi xảy ra tai nạn!

- Đội trưởng, phía trước chính là nơi xảy ra tai nạn!

Một chiếc xe cảnh sát đặt còi báo động bên trên nhanh chóng tới chỗ chiếc Hummer nằm bên lề đường!

- Tăng tốc!

- Rõ!

Một phút sau, bốn năm người mặc cảnh phục đầu đội mũ bước xuống, tay phải cầm súng, tay trái giữ chặt cổ tay phải theo đúng tiêu chuẩn, thận trọng tiếp cận chiếc Hummer bị lật, xung quanh tỏa lên những đóa hoa lửa.

- Đội trưởng, không có ai cả!

- Nhất định chỉ dọc theo con đường này thôi, đuổi theo!

- Rõ!

Đoàn người được nghiêm chỉnh huấn luyện lại phát ra tiếng còi cảnh báo, nhanh chóng đuổi theo.

Thượng Quan Kiệt Thiếu vừa mới đóng cửa khoang lại, Huống Ngân Dịch liền không bình tĩnh nổi nữa.

- Kiệt, chú không sao chứ?

Anh vừa rồi thấy được rõ ràng quá trình tai nạn xảy ra. Lúc mà A Kiệt bị lật xe, tim anh như bị đẩy lên cổ họng, chỉ kém chút nữa là nhảy ra. Giờ anh mới biết tại sao đại ca lại nói anh không phải là đối thủ của cô gái ấy, mẹ nó, nếu mà là anh chắc sẽ không chỉ là bị đánh bay lộn mấy vòng đầu!

Đúng là ép người ăn quả đắng mà!

- Không có sao!

Thượng Quan Kiệt Thiếu chùi vết máu ở miệng, quay lại nói với Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca, sau khi về em sẽ tự tới Hắc Lao nhận phạt!

Anh chẳng những để người vuột mất, đại ca đã cho anh hai lần lấy công chuộc tội, thế nhưng anh ngay cả xác suất thắng cũng không có. Là do kỹ thuật của anh không bằng người ta! Anh thừa nhận!

- Không cần!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng tới cạnh Huống Ngân Dịch, mở ảnh mây vệ tinh.

- A Huống, đuổi theo!

- Nhưng mà đại ca, có cảnh sát!

Huống Ngân Dịch cau mày, bây giờ mà đuổi theo, đám cảnh sát cũng không ngốc mà chỉ nhìn có dưới đất!

Huống chi, hàng của bọn họ cũng bị cảnh sát nhìn chòng chọc!

Lôi Khiếu Thiên cau mày, con người sắc bén lạnh lẽo nhìn hai chấm đỏ trên màn hình, một cơn tức trào lên tận ngực, mãi mới lạnh lùng ra lệnh.

- Quay về! Thông báo cho A Nhị giao hàng cho A Đại!

Huống Ngân Dịch gật đầu, bắt tay vào làm!

Sắc mặt của Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng không tốt, không ngờ bà cô kia lại ác vậy, nói ra tay liền ra tay luôn. Lần sau mà để anh bắt gặp, anh mà không tính toán hết món nợ này ấy à, anh sẽ không mang họ Thượng Quan!

Bên kia, lúc mà đám người Đường Kiến Tâm tiến vào phạm vi khu biệt thự Jian Ke, Tiểu Ngải cũng có chút cảm giác không thoải mái. Cô buộc phải lái xe cho cẩn thận, nếu mà dính phải quả mìn nào chắc cả đám đi gặp Diêm Vương luôn!

- Chị, ở đây còn đường ra nào khác không?

Lúc này Sở Tử Ngang cũng ngồi ngay ngắn lại, thả hai chân đã tê dại xuống. Cơn nghiện của Amazon đã hoàn toàn bộc phát, Diệp Trúc Phạm cùng Hạ Tâm Dung đều phải toàn tâm toàn ý ứng phó với anh ta,

không có tâm tư nào để mà quan tâm những vấn đề khác. Đương nhiên, lúc mà Tiểu Ngải hỏi câu này, Diệp Trúc Phàm vẫn giải thích.

- Yên tâm, sau khi chúng ta vào sẽ có tiếng báo động, những người bên trong sẽ loại bỏ hết mọi cản trở trên đường!

Tiểu Ngải kinh ngạc.

- Bên trong còn có người sao?

Không phải chứ, đây chẳng phải là căn cứ tổ tình báo có độ nguy hiểm cao nào đó sao? Sau khi trải qua một cuộc ác chiến xảy ra ở đây thì cấp trên đã dời căn cứ này đi. Chẳng qua do nghiên cứu nên vẫn chưa thể quét sạch tất cả, quanh đây vẫn lấp đặt một loạt xích để ngăn cản người ngoài xâm nhập đánh cắp bí mật đất nước!

Hiện tại mà anh ta lại nói đã làm thông quan hệ trong này, thật hay giả vậy?

Đường Kiến Tâm không lên tiếng, nấp lại đạn, cô vẫn cứ có dự cảm xấu! Bất chợt phía sau vang lên tiếng kêu gào của Amazon, cô nhíu chặt mày.

- Cơ nghiệp của cậu ta còn chưa dứt sao?

Diệp Trúc Phàm vã mồ hôi. Lão đại à, không phải giờ chị mới phát hiện ra đấy chứ?

- Chưa!

Hạ Tâm Dung ngồi trên hai chân Amazon, giữ chặt cổ tay anh ta không cho lộn xộn.

- Cứ cố được một nửa là anh ấy lại hút lại! - Chưa từng có lần nào thành công.

Mặt Đường Kiến Tâm lạnh lẽo như muốn hù chết người.

- Đánh ngất cậu ta đi! - Giờ còn có ai rảnh để đối phó với cái tật này của cậu ta.

Diệp Trúc Phàm sững sờ, nhanh chóng đánh bất tỉnh người nào đó! Amazon còn không kịp kêu lên một tiếng!

Hạ Tâm Dung có phần lo lắng.

- Anh ấy sẽ không sao chứ?

Có chuyện gì ư? Hừ! Cứ hôn mê vậy là hay nhất! Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn sắc mặt tái nhợt mê man của cậu ta, gương mặt trở nên nặng nề, vừa định nói cậu ta chết càng bớt việc thì chợt nghe tiếng còi cảnh sát ngay sau lưng cách đó không xa!

- Cảnh sát?

Đường Kiến Tâm cũng ngẩn ra, cô hi vọng là Ngục Thiên Minh với cảnh sát giằng co với nhau, sao kịch bản lại thay đổi rồi thế này?

- Tiểu Ngải, có biện pháp nào bỏ rơi bọn họ không?

Nếu là cảnh sát vậy thì phiền toái rồi đây!

63. Chương 63: Lòng Người Đại Loạn!

Tiểu Ngải quan sát địa hình, nơi này chỉ có duy nhất một đường đi chính là dựa theo đường cũ mà ra ngoài. Thế nhưng nếu đi đường đó chắc chắn sẽ đối chọi với cảnh sát.

- Không được! Trừ việc đi tiếp ra thì chúng ta đã không còn lựa chọn nào khác.

- Thế nhưng...

Đường Kiến Tâm lạnh lùng đáp.

- Chỉ sợ chúng ta còn chưa tới nơi thì đã bị bắn thành tổ ong!

Người Ngục Thiên Minh không dám vào, không có nghĩa là cảnh sát không dám. Nếu cần thiết, cảnh sát sẽ oanh tạc khu vực này đến khi chỉ còn dư lại mái ngói!

- Vậy phải làm sao bây giờ?

Tiểu Ngải có chút lo lắng, tiếng còi đã ngày (lê) càng gần, phỏng chừng không tới một phút là tới ngay sau môn rồi!

Đường Kiến Tâm quay lại.

- Có còn đường khác hay không?

Sắc mặt của Diệp Trúc Phàm cũng không được khá lắm.

- Không có!

Thực ra Đường Kiến Tâm có hỏi cũng như không, đã là trụ sở bí mật thì làm gì còn đường nào khác để đi? Sở Tử Ngang vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

- Hỏi Hắc Kiệt xem!

Diệp Trúc Phàm gật đầu, cố gắng bắt liên lạc với Hắc Kiệt nhưng vẫn thất vọng. Ngoại trừ đi tiếp thì đã không (quý) còn con đường nào khác, hoặc là quay lại xung đột với cảnh sát!

- Chị, làm sao bây giờ?

Đường Kiến Tâm đã quên mất trống trong địa hình biệt thự Jian Ke, nắm chặt tay vào nhau.

- Đi vào trong thôi!

Sắc mặt Tiểu Ngải trắng bệch.

- Hay là báo cho sư phụ?

- Không!

Đường Kiến Tâm quả quyết cự tuyệt, có thể thoát khỏi Âm Hoàng là nhiệm vụ quan trọng thiết yếu của Đường Kiến Tâm cô. Không tới thời khắc đó, cô sẽ không tìm người Âm Hoàng giúp đỡ!

Cô không muốn những thứ “ân” kia còn chưa báo hết mà lại nợ thêm một khoản!

- Nhưng mà, chị à!

Tiểu Ngải chu mỏ, các cô còn lựa chọn sao? Báo cho sư phụ không phải chỉ ít còn đảm bảo cho các cô an toàn rồi khỏi đây sao? Vì cái gì mà chị lại cố chấp vậy chứ? Mặc dù biết rằng từ nhỏ chị đã có một giấc mộng, thế nhưng muốn thực hiện giấc mộng ấy cũng phải tùy trường hợp mà?

- Không có nhưng nhị gì hết! Tiểu Ngải, nếu như ngay cả năng lực ấy mà chị cũng không có, vậy chị cũng không xứng với cái danh sát thủ mạnh nhất của Âm Hoàng rồi!

Đường Kiến Tâm chăm chú nhìn Tiểu Ngải, trong mắt chỉ có sự kiên quyết!

Tiểu Ngải khẽ run lên.

- Không phải đâu, chị à, em không phải là không tin chị!

Cô chỉ là không muốn chị bị thương thôi!

Đường Kiến Tâm hiểu, nhưng cô không có giải thích nguyên do trong đó. Ở Âm Hoàng, niềm vui sướng duy nhất mà cô có được đến từ Tiểu Ngải. Cô biết em ấy dành cho cô toàn bộ sự tín nhiệm, điều này không hề xung (đồn) đột gì với sự lo âu cả!

- Lão đại nói đúng, đi tiếp vào trong thì chúng ta mới có đường sống!

Diệp Trúc Phàm là người có trí óc nhất trong bốn anh em thân tộc.

- Chúng ta chỉ có thể đánh cuộc là cảnh sát cho rằng chúng ta không thể vào mà thôi!

Đây là lợi thế duy nhất lúc này của bọn họ.

Nhưng, ai cũng không nghĩ tới suy nghĩ của bọn họ đều sai! Đi sai một nước thua cả bàn cờ! Đây là đạo lý không đổi từ xưa tới nay!

Tiểu Ngải cắn răng, bất cứ giá nào. Lúc mà chiếc Hummer vượt qua phạm vi khu biệt thự Jian Ke thì vang lên tiếng còi hồng ngoại chói tai, chỉ một tiếng thôi mà tất cả mọi thứ như ngừng lại!

Cách đó không xa, người trên hai chiếc xe nghe được tiếng còi báo đều trầm mặt.

- Không tốt rồi đội trưởng, có người xâm nhập căn cứ!

Người đàn ông được gọi là đội trưởng có một khuôn mặt tuấn tú nhưng lại mang theo đó chút âm u, cầm bộ đàm lên bắt đầu hô hoán.

- Tổ một ở lại, tiếp tục theo sát nhóm hàng kia. Tổ hai, ba, bốn lập tức xuất phát tới trụ sở bí mật của Nhà Trắng!

Sau khi ra lệnh xong thì người đàn ông kia bắt đầu liên lạc với các cao tầng! Bọn họ chỉ có thể đi lại phía ngoài căn cứ, không thể bước vào!

- Căn cứ bị xâm nhập, đội hành động yêu cầu tiếp viện!

Một câu nói rất đơn giản lại làm cho lòng người đại loạn! Sự khẩn trương qua đi thì bắt đầu phân phó!

Nếu đây là nước nào đó hoặc bọn khủng bố, hậu quả kia thật không thể tưởng được! Chỉ chốc lát sau, phía cao tầng điều động từng chiếc máy bay chiến đấu chạy tới nơi!

Trên đường Lôi Khiếu Thiên quay về, hàng lông mày chưa từng giãn ra, cứ cảm thấy có chuyện gì đó sắp xảy ra! Giống hệt như nhiệm vụ mười tám năm trước vậy, rất là bất an!

- Đại ca, A Nhị đã giao hàng xong cho A Đại rồi, có thể rút lui!

Huống Ngân Dịch thầm nghĩ đêm nay rốt cuộc đã có thể ngon giấc, vì nhóm hàng này mà anh đã mất ngủ mấy hôm liền đó!

Thượng Quan Kiệt Thiếu vô cùng kinh ngạc.

- Sao lại nhanh như vậy?

Lôi Khiếu Thiên cũng cảm thấy có vấn đề chỗ nào đó. Mặc dù đã sắp xếp lộ tuyến cho A Nhị, cảnh sát nào có đạo lý bỏ qua “con tốt đen” A Nhị được chứ?!

- A Huống, quay lại!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng giận dỗi, hai tay nắm chặt lại, hi vọng những điều anh nghĩ không phải là sự thật!

Huống Ngân Dịch và Thượng Quan Kiệt Thiếu liếc nhau.

- Đại ca, bây giờ mà quay lại e rằng... - Sẽ thật sự xung đột trực tiếp với cảnh sát!

Bây giờ bọn họ đang lái trực thăng nha, cũng đâu phải là bò trên mặt đất đâu! Đại ca à! Huống Ngân Dịch nuốt nước bọt, thấy sắc mặt của Lôi Khiếu Thiên liền im bặt!

- Quay lại!

Thượng Quan Kiệt Thiếu bưng trán, tựa vào ghế. Cú va chạm vừa rồi làm đầu anh vẫn còn rất choáng váng, anh là người bệnh, phải nghỉ ngơi, cái gì cũng không biết!

Huống Ngân Dịch liếc anh ta một cái, chỉ đành lái trực thăng quay lại tuyến đường vừa này! Còn chưa đi được nửa tiếng trên màn hình đã xuất hiện sóng âm quái rối! Huống Ngân Dịch cả kinh, vội vàng nhìn Lôi Khiếu Thiên. Mười ngón tay Lôi Khiếu Thiên thao tác trên bàn phím, xử lý xong đợt sóng âm quái nhiễu thì màn hình liền hiện lên rõ ràng mấy chiếc máy bay chiến đấu...

Thượng Quan Kiệt Thiếu cùng Huống Ngân Dịch đều kinh ngạc.

- Đã có chuyện gì thế?

Con người Lôi Khiếu Thiên trở nên lạnh lẽo, sâu trong đó lại mang chút kinh hoảng.

- Mau tăng tốc đi!

Hướng đó chính là tới Nhà Trắng, ba người bọn họ đều rõ, mục đích cuối cùng là cái trụ sở kia!

Huống Ngân Dịch nhìn có chút hả hê.

- Ha ha, đáng đời mấy người đó, lần này xem bọn họ trốn đi đâu được!

Nói xong thì cười rất chi là vui sướng, cũng quên luôn là bản thân mình cũng đang đi tới đó.

Miệng Thượng Quan Kiệt Thiếu méo mó, rất đồng tình nhìn Huống Ngân Dịch mà lắc đầu. A Huống à, hóa ra chú cũng có lúc ngốc như vậy đó! Khả khà, giờ anh thấy cân bằng rồi đó! Lần này anh có thể lớn tiếng kiêu ngạo trước mặt A Lương mà nói, còn có một người còn ngốc hơn cả anh nữa! Ha ha!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn sang Huống Ngân Dịch. Tên nào đó cảm thấy như có vô số cây đao chen chúc nhau cắt vào tim anh ta, vết thương ấy đang nứt toác ra máu chảy đầm đìa...

- Đại ca... Em.... - Lại làm sai điều gì ư?

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh! Cậu tốt nhất là cầu nguyện để bọn họ không sao đi, bằng không... Huống Ngân Dịch khóc, nhưng mà lại là khóc không ra nước mắt! Ánh mắt đại ca như vậy là sao? Huống Ngân Dịch rất tự giác nhìn về phía Thượng Quan Kiệt Thiếu. Ánh mắt đồng tình của người nào đó càng như đổ dầu vào lửa, sát một đồng muối ăn lên vết thương đang máu me be bét, đau đến mức Huống Ngân Dịch chẳng hiểu ra sao nữa!

Đám người Tiểu Ngải đi còn chưa tới một phút, Đường Kiến Tâm cảnh giác thấy không tốt, vội vàng hét lớn.

- Nhấn ga, mau!

Tiểu Ngải muốn nói cô đã đạp ga hết cỡ rồi, nhưng còn chưa kịp nói ra miệng thì đằng sau vang lên tiếng nổ mạnh. Tiếp đó là một ngọn lửa mãnh liệt lao tới đít xe... Mấy người cả kinh, chuyện gì thế này, sao lại vô duyên vô cớ nổ tung vậy?

64. Chương 64: Thoát Chết Trong Gang Tắc

Sở Tử Ngang thiếu chút nữa là lăn ra khỏi xe, ông trời của tôi, bọn họ vừa qua chỗ đường bị nổ xong. Trong vòng hai mươi mét gần cửa vào, xung quanh đều tung tóe... Song không đợi bọn họ kịp tỉnh lại thì tiếng nổ mạnh đã vang lên hai bên sườn xe...

- Tiểu Ngải, mau!

Đường Kiến Tâm cúi người xuống, tránh thoát bụi đất bị nổ tung lên hai bên cửa xe rồi hét lên! Tiểu Ngải cũng rất muốn hét, tốc độ xe giờ đã là cực hạn, cố gắng nữa thì kiểu gì xe cũng tan bành luôn!

Nhưng ngay cả thời gian để cô hét cũng không quá, từng tiếng nổ mạnh vang lên liên miên bất tận, hàng loạt hoa lửa tóe lên, còn cả tiếng ầm ầm khi chiếc Hummer không ngừng tăng tốc!

Sở Tử Ngang quá là tả tơi, tiếng nổ khiến anh cứ nhấp nhô lên xuống, cả người anh đều là đất cát, hai chân thì bị chôn sâu dưới cát bụi, cả mắt cũng không mở ra nổi! Hạ Tâm Dung cũng không tốt gì, mảnh vụn với đá vụn đập lên lưng rất đau nhưng cũng chỉ có thể cắn chặt răng!

Sắc mặt Diệp Trúc Phàm cũng tái xanh, sao lại nổ mạnh thế này? Hắc Kiệt đã từng nói, chỉ cần là người đầu tiên vào phạm vi khu biệt thự Jian Ke thì sẽ tự động bỏ tia hồng ngoại báo động, khi đó có thể thuận lợi vào khu biệt thự Jian Ke. Nếu không khởi động thiết bị thì bom tự hủy cũng sẽ không nổ! Nhưng mà bây giờ có chỗ nào xảy ra vấn đề?

Hắc Kiệt bán đứng bọn họ sao? Không! Diệp Trúc Phàm không tin, sự tín nhiệm tối thiểu giữa anh em vẫn phải có!

Hắc Kiệt cũng không có gạt họ đâu, nhưng khổ nỗi, anh ta chỉ là một đội phó đội hành động nho nhỏ mà thôi, mệnh lệnh của cấp trên thì vẫn phải chấp hành a! Người anh em à, cũng chỉ có thể âm thầm cầu phúc cho các người thôi!

Tim mấy người trong xe đều cùng vọt lên hết hòng, nhất là khi nghe được tiếng máy bay chiến đấu văng vẳng giữa tiếng nổ cùng ánh lửa vang lên tận trời kia, tim càng lạnh hơn!

Không cần nói thì trong lòng mọi người đều hiểu, vì sao đám bom này lại phát nổ! Hóa ra là bọn họ đã kéo tới cả đám bên quốc phòng a! Đúng là đẳng cấp!

Nhưng mà giờ không phải lúc nói tới có đẳng cấp hay không mấy đại ca đại tỷ ạ! Giờ vẫn nên nghĩ làm sao để thoát thân đi thì hơn!

- Chị!

Tiểu Ngải hét lên, đồng thời cúi đầu xuống, lấy tư thế có lợi nhất để bảo vệ đầu mình. Bên ngoài cát bụi bay tung tóe, căn bản không thấy rõ được đường đi.

- Bom đã lắp kíp nổ vào rồi, cứ tiếp tục vậy là không xong đâu!

Các cô căn bản không có biện pháp nào tự cứu, bên quốc phòng đã được điều động, nếu cần thiết thì ngay cả nơi này cũng có thể nổ tung! Tiểu Ngải thật muốn ngất, vừa rồi sao lại hồ đồ đi nghe lời chị làm gì cơ chứ, hu hu!

Nơi chiếc Hummer lao qua đều nổ tung. Từ trên cao nhìn xuống, giữa khung cảnh đá vụn bay đầy trời có thể thấy được một chiếc Hummer với tốc độ con rùa đang chạy trời chết! Nó giống như một người sắp chết đang giãy dụa tìm đường sống!

"Thượng Tá, đã tìm thấy mục tiêu!

Trên một chiếc máy bay chiến đấu, giọng thành viên do thám lãnh khốc nghiêm cần xuyên thấu tầng mây tiến vào tai tất cả mọi người.

- Phong tỏa tiêu diệt!

Lại một giọng nói còn lạnh khốc hơn nữa khiến người ta rét lạnh!

- Rõ!

Tiểu Ngải chưa từng có cảm giác này, ga đã đi đến đỉnh điểm, chiếc Hummer lao như bay mà vẫn cảm thấy tốc độ chậm như rùa, dù sao cứ cảm thấy như mình rơi vào hố. Cảm giác hoảng loạn cứ như sắp chết đến nơi! Tay cầm lái đều run rẩy cả lên, nhưng cô không dám phân tâm, như chị đã từng nói, lúc này không chỉ là tính mạng mình mà còn có cả tính mạng của người chị mà cô yêu quý nhất!

Đường Kiến Tâm cổ nén giận, cho tới giờ chưa từng phải thoát thân trong lửa đạn như này. Khắp nơi ai cũng tránh cô như tránh rắn rết, đã lúc nào mà cô phải chạy trời chết như bây giờ? Hơn nữa còn chật vật thế này! Cô không hối hận quyết định lúc đó của mình khi đưa bọn họ tới con đường chết này. Hơn mười tám năm trước cô đã hiểu được cái gì gọi là dựa vào núi núi đổ, dựa vào nước nước chảy! Thế giới này mà muốn dựa vào người khác tới cứu mình, cô thà tự lấy súng bắn mình một phát chết cho có ý nghĩa còn hơn!

Từng đợt nổ mạnh vang lên làm xe chênh vênh. Tiểu Ngải có thể thấy may mắn là cửa ra cách đó không xa, cô đúng là phải cảm tạ Ngọc Thiên Minh đã tặng cô chiếc Hummer có cấp bậc nhường này a! Bằng không, đừng nói là đoạt thời gian với mấy quả bom, chỉ sợ bọn họ không bị bom bắn trúng thì chiếc xe cũng nổ tanh bành rồi!

Nhìn chăm chú vào kính chiếu hậu một giây, cô rửa thắm.

- Con mẹ nó, liều mạng thôi!

Tiểu Ngải mặc kệ sự nhắc nhở khi chiếc Hummer đã đến cực hạn, lao thẳng tới cửa vào khu biệt thự Jian Ke. Ngay lúc đó, từng cái ô hình nấm như sương mù ập tới, tiếp đó lại là từng tiếng nổ đinh tai làm cả khu biệt thự Jian Ke đều chấn động!

Chiếc Hummer trượt đi năm mét tới sảnh, bốn bánh xe kêu vang bắn đi bốn hướng. Đến tận lúc này, chiếc Hummer đã coi như thành công tuyên bố trở thành phé phẩm!

Cơ thể Tiểu Ngải buông lỏng, đình trệ lại, hô hấp còn chưa bình phục lại thì nghe ầm, cả khung xe hoàn toàn rụng rời. Mọi người ngồi trong xe đều đồng loạt chửi bới. Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải cùng ra ngoài, tiếp đó là Diệp Trúc Phàm và Hạ Tâm Dung, xong thì lòi Amazon đã bất tỉnh đi ra, chờ Sở Tử Ngang đi ra thì mọi người đều không khỏi tức cười, thật sự là vui vẻ trong cay đắng mà!

Mặt ai căn bản cũng không nhìn rõ được. Ở trên mặt được “đắp” lên một lớp bùn đất dày cộp, chỉ lộ ra được cặp mắt sáng thêm mấy phần ảo não!

- Người nào mà không biết còn tưởng anh là tượng đất đấy!

Hạ Tâm Dung phủi bụi đất trên tóc, giữ lấy áo trước ngực, tạm thời che đi cảnh xuân! Mặc dù không có che hết được, thế nhưng thà để giấu đầu hở đuôi còn hơn buông ra để người khác coi được hết!

Sở Tử Ngang chu mỏ.

- Cô tưởng tôi muốn sao!

Anh ấy à, giờ hai chân còn đang run lấy bầy, không còn sức mà đứng nữa này! Bọn họ không bị bay khỏi xe không biết là nhờ công lao của ai nữa?

Có người nào lại đối xử với ân nhân cứu mạng mình thế không hả?

Hạ Tâm Dung cười trộm, Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải chỉ nhìn vào chiếc Hummer đã tanh bành, có phần bất đắc dĩ. Nhưng mà chiếc xe này đến giờ mới báo hỏng cũng thật không dễ dàng a!

- Chị, bọn họ tưởng chúng ta là khủng bố hay sao mà ném bom vậy không biết?

Tiểu Ngải vừa mới dứt lời thì trên đầu đã vang lên tiếng nổ, cả khu nhà lắc lư như sắp đổ, cửa thủy tinh thay nhau rớt xuống!

Tiểu Ngải nắm chặt cánh tay Đường Kiến Tâm, ổn định cơ thể, còn chưa kịp phản ứng thì đã bị người ta đẩy đi. Ngay lúc ngã xuống thì mắt trợn trừng, hoảng sợ nhìn cái đèn treo khổng lồ rơi xuống vị trí mình vừa đứng...

65. Chương 65: Con Mẹ Nó, Máy Bay Chiến Đấu Quân Sự

- Rầm!

Cái đèn treo vỡ tan tành, mảnh vỡ bóng đèn bắn tung tóe. Đám người Diệp Trúc Phàm đã sớm tránh sang bên cạnh, úp mặt xuống dưới, lấy hai tay ôm đầu để bảo vệ!

Đường Kiến Tâm đứng lên kéo Tiểu Ngải, nhìn cách trang trí và các thiết bị lắp đặt ở nơi này. Đây là một cái sảnh rất lớn được thiết kế theo kiểu cổ, mênh mông rộng rãi, không có đồ đạc trang trí gì hết. Cách bọn họ chừng năm mươi mét có hai cánh cửa đều đang mở rộng. Tầm mắt Đường Kiến Tâm dừng lại chừng một giây, quyết định thật nhanh rồi chạy tới một cánh cửa! Mấy người đằng sau cũng chạy theo!

Phía trên không là mấy chiếc máy bay chiến đấu quân sự tạo thành bát tự, người điều khiển chiếc ở vị trí mũi nhọn tháo tai nghe xuống.

- Thượng Tá, kẻ địch đã vào khu biệt thự! Nhiệm vụ thất bại!

- Cho nổ!

Giọng nói hùng hồn danh thép không chút chậm trễ khiến người ta không dám nghi ngờ!

- Thế nhưng...

Thanh âm trước đó lại có vẻ chần chờ.

- Có phải xin chỉ thị của thượng cấp không ạ?

Nếu cứ vậy mà cho nổ căn cứ, đến lúc đó mà có trách tội thì không đơn giản là xử phạt thôi!

- Cho nổ!

Vẫn là từ đấy, không thay đổi chút nào!

- Rồi!

Người bên kia ngẩng đầu ưỡn ngực, chỉ kém không có đứng dậy chào theo quân lễ, đương nhiên là lúc anh ta không có ngồi ở vị trí lái này!

Mà cách mấy dặm phía sau hai hàng máy bay quân sự.

- Đại ca, chúng ta không qua được!

Huống Ngân Dịch ở phía sau mấy chiếc máy bay chiến đấu phách lối kia, cẩn thận lên tiếng!

- Đi qua!

Lôi Khiếu Thiên nhìn bãi sân tan tành bên dưới mà mắt đỏ bừng. Nếu không phải không thấy được chiếc Hummer kia, chỉ sợ anh đã không nhẫn nại nổi mà nhảy xuống!

- Không được đâu đại ca, bọn họ là máy bay chiến đấu quân sự đó!

Huống Ngân Dịch muốn khóc, bảo chiếc trực thăng rách rưới này đi cứng đối cứng với máy bay chiến đấu nhà người ta, cmn, đùa gì vậy, chết thế nào cũng không biết mất!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng không bình tĩnh nổi, nhìn ánh lửa bốc lên tận trời bên dưới mà sợ hãi! Thầm nghĩ, nếu mà mình ở trong cái cảnh bị bom oanh tạc kia, không biết còn có thể sống mà ra ngoài không nữa!

- Ông trời của tôi, bọn họ rút cuộc dùng bao nhiêu bom vậy?

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên lạnh lẽo, có bao nhiêu bom ư, nhìn từng tràng đĩnh tang nhức óc bên dưới mà dùng tóc nghĩ cũng biết, đó là không thể đoán nổi! Anh chỉ thấy may mắn là loại bom này là loại cỡ nhỏ nhất trong quân sự, lực sát thương yếu nhất. Bằng không, đừng nói là mấy người tiểu Tâm Nhi đã hài cốt không còn, mà ngay cả khu biệt thự khổng lồ này phỏng chừng ngay cả căn bả cũng chẳng còn!

Nhưng anh cũng hiểu, mặc dù bom bên dưới không đủ để lấy mạng người, nhưng không có nghĩa là những trái bom từ trên không ném xuống không có lực sát thương a! Đây chính là nhóm súng ống đạn dược mà mafia nghiên chế (nghiên cứu chế tạo) mới nhất! Trái tim Lôi Khiếu Thiên như bị bịt kín một tầng băng, nhìn chằm chằm hơn mười chấm đỏ nhỏ trên màn hình, anh cắn răng, khốn kiếp! Bọn họ lại dám cho nổ tiểu Tâm Nhi của anh, quả thực là chán sống rồi mà!

- A Kiệt! Liên lạc với Đế Văn. A Huống, tới gần tầng thứ hai thì thả tôi xuống!

- Đại ca, không được đâu!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nghe xong, quên cả việc đầu mình đang choáng mà chạy tới cạnh Lôi Khiếu Thiên, kích động phản đối! Đây đâu phải chuyện đùa, bọn họ hiện giờ chỉ có ba người, một chiếc trực thăng phải giằng co với mười mấy máy bay chiến đấu, còn chưa có xác định được phía bên kia còn có bao nhiêu người nữa! Muốn liều mạng sao? Đã biết rõ đối phương là đá, mình là trứng mà còn ngóc đến mức đụng vào nó hả trời!

Hơn nữa, đại ca sao lại muốn xuống đó, đùa gì vậy! Bên dưới là tình huống thế nào bọn họ đều rõ ràng. Đại ca còn chưa nhảy được lên đỉnh khu biệt thự thì đã bị đánh bay luôn rồi! Thấy tình hình này mà còn để bọn họ trở mắt nhìn đại ca xuống dưới sao, bảo bọn họ làm sao đồng ý được chứ!

Huống Ngân Dịch cũng kích động.

- Không đến gần được!

Cho dù anh lái được tới đỉnh, anh cũng không có kỹ thuật đi lại như con thoi giữa hàng máy bay chiến đấu như đại ca. Quan trọng hơn là, anh không dám đùa giỡn với tính mạng của đại ca!

- Câm miệng!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, xua tay.

- A Huống, giải trừ bằng tần đang quá nhiều, lên cao 200m, bay qua đỉnh đầu bọn họ. Quan sát kỹ đối phương, thừa dịp bọn họ công kích bên dưới mà thả tôi xuống! Kiệt, liên lạc với Đế Văn! Tôi muốn có toàn bộ số liệu về máy bay chiến đấu!

- Vâng!

Hai tiếng “vâng” hoàn toàn xuất phát từ bản năng! Huống Ngân Dịch và Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn nhau, đều thấy được sự đáng chất trong máy đối phương. Bọn họ sao còn chưa hiểu đây, một khi đại ca quyết định làm gì đó thì sẽ không thay đổi! Việc duy nhất mà bọn họ có thể làm chỉ là tin tưởng mà thôi!

Hai người thu lại tâm tư bắt đầu làm việc, dựa theo chỉ thị của Lôi Khiếu Thiên đưa trực thăng lên cao, bay về phía tầng mây! Lôi Khiếu Thiên tới cửa khoang mở ra, quan sát cự ly! 2000m, nếu với tốc độ nhảy xuống, phỏng chừng... Lôi Khiếu Thiên mím môi, màu đỏ hiện lên trong mắt rồi biến mất!

Huống Ngân Dịch chuẩn bị sẵn sàng, ra dấu với Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên gật đầu, ý bảo mình đã chuẩn bị tốt!

Vốn tưởng rằng mọi việc đều thuận lợi, Huống Ngân Dịch thành công thoát khỏi tầm mắt đối phương, Lôi Khiếu Thiên cũng có thể nhảy xuống được tầng chót lầu hai khu biệt thự Jian Ke, nhưng bất cứ chuyện gì đều có thể xảy ra!

- Thượng Tá, có người quá rối!

Trong chiếc máy bay chiến đấu ở đằng trước bất tự, người điều khiển khi nhìn thấy hình ảnh đen trắng nhỏ nhỏ trên màn ảnh, nghiêm túc hết lớn!

Người được gọi là Thượng Tá từ khoang ngoài đi tới vị trí người điều khiển xem xét, lúc mà kiểm tra thấy có chiếc trực thăng ở trên đầu, mặt trầm xuống. Lấy bộ đàm bắt đầu sắp xếp.

- Đột một đội hai tách ra, mục tiêu ở phía trên, đội ba tiến lên chặn, đội bốn tiếp tục tìm kiếm mục tiêu bên dưới! Hành động đi!

Vù vù vù, mười một chiếc máy bay chiến đấu nhận được chỉ thị liền tiếp cận mục tiêu!

Trong khu biệt thự Jian Ke, phía sau sườn phòng khách lầu một, Đường Kiến Tâm cẩn thận né tránh mọi tia hồng ngoại cảnh báo, dẫn đám người Tiểu Ngải tới lầu hai!

- Chị, chúng ta cứ tiếp tục vậy không phải là biện pháp đâu!

Tiểu Ngải cắn răng, mặc dù cô lớn lên ở Âm Hoàng, thế nhưng lại được bảo vệ rất tốt. Ngoại trừ khi làm những việc mình thích ra, những việc cần thân thủ thì cô căn bản không làm được. Ngay cả khi dùng súng cô còn bắn ngược, mỗi lần tới lớp học súng, cô đều giả vờ thông minh, lấy lòng mọi anh chị.

Cho nên nếu trong hoàn cảnh này mà không có chị Đường Kiến Tâm, có lẽ cô đã sớm trốn góc nào không biết, còn nói gì là thoát thân!

Chắc cũng chẳng khác gì trực tiếp chờ chết là bao!

Đường Kiến Tâm dừng bước, nhìn bốn người phía sau. Diệp Trúc Phàm công Amazon, Sở Tử Ngang và Hạ Tâm Dung đi sau cùng, ai cũng đều mệt mỏi. Đường Kiến Tâm cắn môi, cô cũng biết cứ tiếp tục vậy không phải là biện pháp, lúc đó lại có thể phạm sai lầm, vậy mà còn mắc thêm sai lầm nữa sao. Bây giờ truy cứu trách nhiệm thì còn có ý nghĩa gì, việc cô có thể làm bây giờ, chỉ là nghĩ hết cách để dẫn được bọn họ ra ngoài.

Đường Kiến Tâm tới trước mặt bốn người Diệp Trúc Phàm, gương mặt băng lãnh nghiêm túc không gì sánh được.

- Mọi người nghe đây, Đường Kiến Tâm tôi nếu đã có thể dẫn mọi người vào thì nhất định sẽ đưa được mọi người ra ngoài! Có hiểu không?

66. Chương 66: Tình Cảm Khó Phai

Diệp Trúc Phàm ngẩng đầu lên, mồ hôi hột chảy vào mắt, có phần kích động, ánh mắt mơ hồ nhưng vẫn có thể thấy được sự băng lãnh nghiêm túc trên gương mặt Đường Kiến Tâm. Anh gật đầu, khàn khàn nói:

- Lão đại, mười tám năm trước bốn người bọn em đã thề, chị mãi mãi là lão đại của bọn em! - Do đó dù cuối cùng chết tại nơi đây, bọn em cũng tin chị sẽ mang xác bọn em đi ra khỏi nơi này!

Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung gật đầu, đồng thời chăm chú nhìn Đường Kiến Tâm. Đó là sự tín nhiệm khắc sâu từ tận xương tủy! Viên mắt Đường Kiến Tâm đã có chút run rẩy, có chút đau. Tia sáng toát lên từ trong mắt mỗi người bọn họ không hề báo trước đã đi vào đôi mắt cô, ánh sáng ấy gần như khiến cô không dời đi được. Nhưng cô lại cứng rắn buộc mình quay đi, trong lòng như có thứ gì đó đang chậm rãi nát vụn, từ một góc rồi lan dần ra rộng hơn, cuối cùng đổ sập xuống!

Song, sự sụp đổ ấy như cái gì đó khiến khóe miệng Đường Kiến Tâm cong lên, thời khắc này, cô loáng thoáng biết rằng, cô sẽ không bao giờ coi nhẹ bọn họ nữa!

Nếu bọn họ có thể thoát ra khỏi nơi này!

- Được, tin tưởng tôi. Trừ phi tôi ngã xuống, bằng không tất cả mọi người đều phải sống thật tốt! - Đường Kiến Tâm nhìn bốn người, dứt khoát bước về phía trước. Tiểu Ngải lau mắt, cắn môi đuổi theo Đường Kiến Tâm. Đó là chị của cô, chị ấy còn không sợ thì việc gì cô phải sợ?

Nếu quả thật xui xẻo đến mức “được” Diêm vương coi trọng, cùng lắm thì chết thôi, mười tám năm sau Tiểu Ngải cô vẫn là một trang hảo hán... Chết nhầm, nữ hiệp!

Sở Tử Ngang đỡ Amazon. - Người anh em, để tôi đi! - Diệp Trúc Phàm nâng mông Amazon để anh ta nằm lên lưng mình.

- Không cần đâu, cậu đi giúp lão đại đi! Trong bốn người chúng ta thì cậu dùng súng tốt nhất, còn tên này cứ để tôi!

Nếu Diệp Trúc Phàm đã nói vậy thì Sở Tử Ngang cũng không phản bác. Bây giờ không phải lúc để tranh luận. Hơn nữa bọn họ đều biết, thời khắc quyết chiến chân chính mà chỉ dựa vào lão đại không thôi thì bọn họ đều “về vườn” hết đó!

- Tâm Dung, cô che chở tốt cho bọn họ, tôi đuổi theo lão đại!

Hạ Tâm Dung gật đầu.

- Yên Tâm!

Sở Tử Ngang đi rồi, Hạ Tâm Dung thật muốn đá vào mông Amazon mấy phát, nếu không phải Diệp Trúc Phàm đang cõng anh ta.

- Lúc mà anh ta tỉnh lại ầy à, tôi mà không ầy chực con rắn ra dọa anh ta thì ngay cả mẹ tôi cũng không bằng lòng!

Diệp Trúc Phàm cũng cười:

- Đúng thế, nhớ cho tôi một phần! Chết tiệt thật, nhìn gầy đét vậy mà còn nặng hơn cả lợn! Quay về kiểu gì cũng phải bắt tên này giảm cân!

Hạ Tâm Dung cũng thây vui vẻ:

- Anh ta mà còn giảm cân nữa chắc xương cũng gơ hết cả ra cho coi!

Diệp Trúc Phàm: “...”

Mấy người đi qua một hành lang trống trải tối đen. Tới cầu thang, Đường Kiến Tâm đứng lại, nghĩ xem nên đi thế nào.

- Hắc Kiệt từng nói trên tầng hai là phòng của thượng cấp, bên trong đó có thể có nơi đi thông ra bên ngoài!
- Sở Tử Ngang đuổi theo Đường Kiến Tâm, đứng cạnh cô giải thích.

Những tư liệu bên trong khu biệt thự đã trao đổi rõ ràng với Hắc Kiệt. Ban đầu bọn họ dự định là sẽ chuyển nhóm hàng kia tới tầng hầm của khu biệt thự rồi thông qua lối đi ngầm ở phòng thượng cấp ra ngoài. Không ngờ giờ lại là tình huống như này!

- Có lối đi ngầm sao anh không nói sớm! - Tiểu Ngải liền kêu oa oa. Những người này cố ý đẩy hủ, nhìn cô khẩn trương thấy rất vui à?

Đường Kiến Tâm cũng thấy bất ngờ, Sở Tử Ngang cũng thất thật oan ức.

- Tôi muốn nói nhưng mấy người đâu có cho tôi cơ hội nói đâu?

Bọn họ luôn ở phía sau, hơn nữa cũng đang đi tới tầng hai mà. Nếu đường không sai, bọn họ sẽ không lên tiếng nhắc nhở. Huống hồ bây giờ nói cũng đâu có muộn?

Đám Diệp Trúc Phàm tới nơi thì nghe được cái giọng điệu uất ức kia của Sở Tử Ngang, lắc đầu.

- Hắc Kiệt từng nói, lúc mà cục tình báo rút khỏi đó thì lối đi kia đã bị phát hiện, không biết có bị bịt lại hay không nữa!

Sở Tử Ngang đi tới giúp đỡ Amazon trên lưng Diệp Trúc Phàm, giật mình: “Bị bịt? Sao tôi không nghe Hắc Kiệt nói gì cả?”

Tiểu Ngải tròn mắt. - Bị bịt, có ý gì? - Cô vừa mới thấy được hi vọng, thế nào mà ngay sau đó lại nói với cô, bọn họ vẫn phải chờ chết ở đây hử! Trời ơi, có còn thiên lý gì hay không!

- Anh còn dám nói, lúc đó anh đang làm cái gì hử? - Hạ Tâm Dung hai tay chống nạnh hét lên! Nhiệm vụ được giao mà anh ta còn chưa hoàn thành, giờ cũng dám nói ra, rõ là muốn ăn đòn mà! Chẳng qua động tác thô lỗ ấy lại làm áo choàng ngực cô có dấu hiệu tung ra!

Sở Tử Ngang liếc cô nàng nào đó đang chống nạnh, ngực pháp phòng mà nuốt nước miếng, rất không có ý thức là phải im lặng. Được rồi, lúc đó anh ngủ quên!

Diệp Trúc Phàm không quan tâm hai người nữa:

- Lão đại, Hắc Kiệt đã nói lối đi kia bị bịt lại rồi, chúng ta chỉ có thể thoát ra bằng cống thoát nước ở trong góc căn phòng đó thôi!

Đường Kiến Tâm cau mày, tự định giá hai giây.

- Đi lên trước rồi hãy nói!

Nếu chỉ có căn phòng kia mới có thể ra ngoài, mặc kệ cái lối đi kia có bị bịt hay không thì bọn họ cũng phải tới đó!

Mọi người gật đầu, nhưng vừa mới bước lên bậc thang thì căn phòng rung lắc dữ dội, tiếp đó là hai tiếng nổ mạnh vang lên! Ai cũng không kịp chuẩn bị, người nào người nấy đều đứng đơ. Đường Kiến Tâm bình tĩnh lại đầu tiên, hét lớn: “Đi mau!” rồi dẫn đầu chạy lên tầng! Tiểu Ngải cũng phản ứng kịp, vội vàng nắm tay Đường Kiến Tâm, cắn môi, chân run rẩy bước theo!

Diệp Trúc Phàm và Sở Tử Ngang mỗi người một bên khiêng Amazon đi lên, Hạ Tâm Dung đi sau cùng! Còn chưa đi được hai bước thì lại chấn động, nhưng lần này tiếng nổ lại vang lên ở khá xa.

Cặp mắt Đường Kiến Tâm sáng lên, mặc dù không biết có phải cứu binh tới không, nhưng tình huống lúc này lại tốt cho bọn họ. - Mau lên! - đám người Diệp Trúc Phàm hiển nhiên cũng chú ý tới tình huống này, không còn mánh lỵ như vừa mới bị ném bom, ổn định lại người rồi chạy đi!

Bên kia, Huống Ngân Dịch mạo hiểm tránh né đạo đạn cỡ nhỏ mà đối phương phóng ra, mới ổn định lại thì thất thanh, mắt như muốn nứt ra: “Đại ca, không được!”

Lôi Khiếu Thiên âm thầm tính toán thời gian, ngay khi Huống Ngân Dịch nhanh chóng tránh né đối phương thì anh biết cơ hội đã tới. Anh nhanh chóng buộc dù rồi dang hai tay nhảy xuống, lướt qua chiếc máy bay chiến đấu phía trước, chỉ để lại một điểm đen nhỏ...

- Thượng Tá, đó là...? - Người điều khiển trợn mắt nhìn chằm chằm đen kìa, quả thực là quá kinh ngạc!

Gương mặt thượng tá không chút thay đổi, khát máu nhìn máy bay đối phương: “Cho nổ, tôi muốn nó có tới mà không có về!”

- Rõ!

67. Chương 67: Chì, Không... Không Được!

Huống Ngân Dịch trơ mắt nhìn đại ca biến mất trong tầm mắt. Chỉ một cái lơ tay mà trực thăng mất đà rơi xuống, hai tay run rẩy không ngừng. Song anh còn chưa kịp thông tin với Thượng Quan Kiệt Thiếu thì bỗng một quả đạn đạo bắn tới phía mình, tức thì nổi giận!

Mẹ kiếp, không cho bọn mày chút nhan sắc lại tưởng tiểu gia anh dễ bắt nạt hả!

Thượng Quan Kiệt Thiếu đương nhiên không có bỏ qua toàn bộ quá trình Lôi Khiếu Thiên nhảy xuống. Chỉ là anh vừa liên lạc với Đế Văn, liếc thấy động tác của đại ca thì đã không kịp ngăn cản rồi. Nhìn đầu đạn đối phương lại bay tới cũng phát hỏa: “Con mẹ nó, không đánh mày chắc mày cũng không biết vì sao lại gọi là Ngục Thiên Minh đúng không! Khốn kiếp thật!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu cúp ngay điện thoại, kéo công cụ truyền tin dành riêng cho Ngục Thiên Minh hét lên:

- A Đại, A Nhị, A Tam, A Tứ lấy M99, bên trên trụ sở bí mật Nhà Trắng...”

Phó Hạnh Lương và Hướng Diệp Lâm đang ngồi trên chiếc Rolls Royce tới Washington thì nghe được tiếng Thượng Quan Kiệt Thiếu, vội vàng lấy bộ đàm ra hỏi:

- Có chuyện gì thế?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu máu dồn lên não, cũng không nghe rõ là giọng ai liên quát:

- Mang theo đủ đạn dược, con mẹ nó, hôm nay tao mà không cho bọn mày về với ông bà, tao tự chặt đầu cho bọn mày làm ghế ngồi!

Phó Hạnh Lương: “...”

Lúc Lôi Khiếu Thiên nhảy xuống liền tìm đúng phương hướng, dễ dàng đáp xuống thấp. Đuôi mắt chứng kiến thứ gì đó bốc cháy đuổi theo đằng sau, ánh mắt liên trầm xuống. Khi còn cách mặt đất năm mét thì liền còi khóa dù, cả người rơi tự do... Ngay sau đó trên đỉnh đầu vang lên tiếng nổ như óc, ngọn lửa in dấu lên bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, nhìn từ dưới đất tưởng chừng như cả con người ấy bị đám lửa cắn nuốt!

Khi còn cách mặt đất một mét, Lôi Khiếu Thiên liền cong gập người lại, một chân chạm đất, tay phải chống đất, cơn bùng sau lưng khiến anh phải nhúu chặt mày, nhưng cũng chỉ nháy mắt là anh lại đứng thẳng người lao vào bên trong!

Chạy đi được mấy mét, chiếc dù bốc cháy rơi xuống đằng sau chỉ còn là những mảnh vụn.

- Chết tiệt!

Trên một chiếc máy bay chiến đấu, vị Thượng tá nào đó cầm ống nhòm nhìn Lôi Khiếu Thiên biến mất mà nghiêng răng! Lòng mày run lên!

- Thượng tá, có lệnh khẩn!

- Nhận!

- Cấp trên ra lệnh, không tiếc bất cứ giá nào, giết không luận tội! Nếu cần thiết có thể hủy cả tòa sơn trang!

- Rõ!

Vị Thượng tá kia sau khi nhận nhiệm vụ liền bắt đầu công kích. Để lại tổ một với ba chiếc máy bay bọc đánh máy bay chẳng biết của ai trên đầu, còn lại ba tổ khác theo anh ta ném bom vào khu biệt thự Jian Ke!

Mọi người nhận được lệnh đều bắt đầu thay đổi sách lược. Tổ hai ba bốn chia ra ba hướng đông tây nam, mà chiếc máy bay chiến đấu dẫn đầu do thượng tá tự mình chỉ huy. Bắt đầu tấn công từ hướng bắc, các tổ đều đã chuẩn bị xong. Bốn phương cùng lúc tiến hành công kích, tên lửa lao tới bốn phía khu biệt thự, chỉ nháy mắt, những tiếng nổ vang lên còn dữ dội hơn lúc trước, toàn bộ khu biệt thự đắm chìm trong biển lửa...

Đường Kiến Tâm vừa lên được bậc thang cuối cùng thì căn phòng như gặp phải động đất cấp mười, chân đứng không vững, cát bụi phía trên thi nhau rơi xuống. Tiểu Ngải trượt chân thiếu chút nữa ngã xuống. Đường Kiến Tâm nhanh tay lẹ mắt kéo tay Tiểu Ngải lên, tay kia mau chóng vòng qua eo cô ấy, kéo cô ấy lại. Tiểu Ngải còn chưa rơi xuống, trong lúc hoảng loạn nắm chặt góc áo Đường Kiến Tâm, không dám buông lỏng, mặt mũi thì trắng bệch!

Tiểu Ngải may là còn có Đường Kiến Tâm, đám người Diệp Trúc Phàm thì lại không có tốt số được như thế. Trọng tâm Sở Tử Ngang bắt ổn liền lao người về phía trước, liên lụy Diệp Trúc Phàm cũng ngã theo. Hạ Tâm Dung vội vàng kéo áo Sở Tử Ngang để anh không bị ngã xuống dưới!

- Tử Ngang, anh không sao chứ?

Sở Tử Ngang bám vào cầu thang, giữ ổn định lại người rồi vội đỡ Amazon

- Không sao! Đi mau!

Đường Kiến Tâm cũng buông Tiểu Ngải ra, nhảy tới cạnh Amazon. Cô không nói hai lời, chộp lấy ngang hông anh ta, một tay túm lấy áo anh ta rồi nhấc cả người anh ta lên, mặt không đổi sắc nói tiếng “đi” rồi tới hướng Tiểu Ngải!

Diệp Trúc Phàm nằm trên mặt đất khiếp sợ quên cả đứng lên. Nếu không phải cảm giác rung lắc làm anh ta tỉnh lại, phỏng chừng anh ta sẽ cứ ngồi ở đó nhìn lão đại, không ngờ lúc đó anh ta lại cảm thấy bóng lưng lão đại thật cao to và cường hãn!

- A Phàm, cậu làm sao thế?

Sở Tử Ngang cũng hết sức kinh hãi, nhưng còn không quên Diệp Trúc Phàm vẫn đang nằm trên mặt đất, vội kéo anh ta lên!

- Không có sao!

Diệp Trúc Phàm lắc đầu nhìn Sở Tử Ngang, đồng thời thấy được trong mắt đối phương có cái gì đó mơ hồ, sâu trong đáy mắt thấy thật chua chua!

- Đi thôi!

Hạ Tâm Dung có phần ghen lời, võ lưng hai người rồi cả ba cùng đuổi theo bước chân Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm khiêng Amazon như khiêng bao cát, chẳng qua bước đi có phần nặng nề.

- Tiểu Ngải, ngay bên sườn kia, mau! - Các cô đã không còn bao nhiêu thời gian, quý mới biết nơi này sẽ bị bạo tạc thành cái dạng gì!

Cô còn chưa từng bị bức đến nước này, bị ném bom đến mức nửa bước khó đi!

Mọi người lên tới tầng hai, ba hướng đều là ba hành lang không thấy điểm cuối, âm u vắng vẻ khiến lỗ chân lông dựng đứng hết cả lên. Đường Kiến Tâm quyết định thật nhanh chọn hành lang tối nhất phía bên trái. Một bên là tường, một bên là hành lang không nối tiếp nhau. Có thể do ánh mặt trời bị ngăn cản, hằng năm đều chìm trong bóng tối nên khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo từ tận lòng bàn chân!

Tiểu Ngải cố sức chạy, là người đầu tiên tới căn phòng này, tiếng nổ vẫn vang tận mây xanh, Tiểu Ngải rất may mắn là cửa phòng này không có khóa. Vặn tay nắm xong thì mừng rỡ, quay lại hô với Đường Kiến Tâm:

- Chị, tốt quá, phòng không có khóa! - Vừa nói xong thì ánh mắt lơ đãng nhìn qua góc cửa sổ tòa nhà kia, mắt trợn trừng! Đó là...

Chị! Không... Không được!

Đường Kiến Tâm khiêng Amazon trên vai, đầu lệch sang bên trái, căn bản không chú ý được tình hình bên phải. Vừa nghe được giọng nói hưng phấn của Tiểu Ngải liền nhìn theo hướng cô ấy. Khi thấy được sắc mặt cô ấy thì mắt hí lại, trực giác thấy không ổn! Vừa định né tránh thì đã không kịp!

Phía đông, hỏa tiễn bắn tới làm nổ tung cả dãy nhà, từng quả được bắn tới, càng nổ càng mạnh mẽ! Đường Kiến Tâm ném Amazon ra sau như ném một đồng rác, đập thẳng tới ba người Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang. Cùng lúc đó “bùm”, mặt tường phía bên phải nổ thành một cái lỗ to!

Đường Kiến Tâm bị lực oanh kích đập thẳng vào tường bên trái, phản lực chưa hết lại đập mạnh xuống đất, trong nháy mắt ho ra một búng máu

68. Chương 68: Chương 68

Vị tanh tràn ngập trong miệng, Đường Kiến Tâm bị va đập làm cho hoa mắt chóng mặt, tay mới chống lên được một nửa thì quả đạn đạo thứ hai đã lao tới... Mọi người chỉ có thể trơ mắt nhìn biến hóa bất thành linh ấy, chần bần là không thể làm được phản ứng nào khác! Tiểu Ngải lao đảo chạy tới, hành lang rất ngắn nhưng cô lại ngã đến mấy lần, nước mắt đã che kín tầm mắt!

Cả khu biệt thự rung lắc dữ dội, từng mảng tường phía trên rơi xuống lộp độp!

- Không... Không... Chị... Không được!

- Không được, lão đại!

Sau khi Đường Kiến Tâm ngã xuống lại ho ra một búng máu, ngay lúc ấy liền cảm giác được nguy hiểm, theo bản năng nhảy lộn người về sau tới chỗ Tiểu Ngải. Cùng lúc đó, quả đạn đạo lao thẳng tới vách tường bên trái, tiếng “ầm ầm” vang lên không ngừng, hành lang rung lắc nghiêm trọng rồi bình tĩnh lại! Trên bức tường đã xuất hiện cái lỗ còn lớn hơn cái lỗ lúc trước!

Tiểu Ngải phỏng chừng đã bị kích thích đến mức choáng váng, nhìn chằm chằm mà không có bất kì phản ứng gì cả, chờ tới khi Đường Kiến Tâm nôn hết máu tụt trong họng ra thì cô ấy mới khóc lóc chạy tới chỗ chị!

- Hu hu, chị, chị sao rồi?

Đường Kiến Tâm nuốt vị tanh trong miệng xuống, cố gắng chống đỡ cơ thể, miễn cưỡng cười với Tiểu Ngải:

- Chị không sao, Tiểu Ngải đừng khóc!

- Hu hu, chị làm em sợ muốn chết! Em tưởng, em tưởng...

- Ngoan nào, chị không sao đâu! Mau đứng lên!

Đường Kiến Tâm lấy tay xoa ngực, ngằm cười khổ, vẫn bị thương rồi!

Tiểu Ngải trong lúc hoảng sợ cũng không chú ý tới động tác của Đường Kiến Tâm. Vừa rồi cô còn tưởng quả đạn kia sẽ bắn trúng người chị, thật hù chết cô mà, cảm giác sống sót sau tại nạn này đã khiến cô sợ hãi vô cùng!

- Được rồi, Tiểu Ngải, chị không sao rồi, mau rời khỏi đây mới là nhiệm vụ thiết yếu!

Đường Kiến Tâm lau khô vết máu ở miệng, nhìn tình huống của bốn người Diệp Trúc Phàm, cô đã ném Amazon đập thẳng vào bọn họ, hi vọng không có làm anh ta “hư hỏng” chỗ nào mới tốt!

Sở Tử Ngang là người đầu tiên đá hết đồng bụi đất tới cạnh Đường Kiến Tâm, lo lắng hỏi:

- Lão đại, chị có bị thương không?

Lúc mà quả đạn thứ hai bắn tới bọn họ đã kịp tránh đi!

- Không sao, mọi người thế nào?

Đường Kiến Tâm dời mắt khỏi cái lỗ thủng đang bốc cháy trên tường, nhìn lại Sở Tử Ngang và ba người Hạ Tâm Dung, mọi người hành động vẫn như bình thường là biết không sao rồi!

- Bọn em không sao! - Diệp Trúc Phàm nhìn sâu vào Đường Kiến Tâm, khoanh khắc vừa rồi thật khiến bọn họ sợ hãi!

- Lão đại à, lần sau đừng dọa bọn em nữa! - Cảm giác kinh hãi ấy bọn họ không chịu nổi, thà rằng người bị thương là bọn họ còn hơn!

Nếu không phải lão đại khiêng Amazon, nếu không phải chị ấy ném Amazon vào bọn họ trước thì với tài nghệ của chị ấy sao có thể không tránh được quả bom kia!

Đường Kiến Tâm cau mày lại:

- Không có cậu ta, tôi vẫn không thoát được!

Cô biết ý nghĩ của bọn họ, mặc dù cô quả thực có thể tránh! Đường Kiến Tâm lại nhìn Tiểu Ngải, mặc dù cô không có nói câu kia ra, thế nhưng cô nhìn đã hiểu khẩu hình của con bé, cũng chính lúc đó mà cô ném Amazon đi...

Sở Tử Ngang đường đường là đàn ông con trai mà mắt lại ẩm ướt, có phần ghen ngào, hướng hồ là Hạ Tâm Dung. Từ nhỏ bọn họ đã là cô nhi, mười tám năm trước khi bị bắt đều đã thử qua những thứ như ma túy, rắn rết chuột kiến, khát vọng duy nhất chính là một mái ấm. Mà mái ấm khi đó chính là do Đường Kiến Tâm mang đến cho bọn họ. Với lão đại có lẽ chỉ là một cái nhấc tay, nhưng với bọn họ đó là cảm tình! Đó là thứ báu vật của cả đời bọn họ! Là chị ấy đã giúp cho bọn họ hiểu được cái gì là tình cảm, thân tình, tình bạn chân chính!

Hóa ra, bọn họ cũng có thể là thiên sứ, không còn là ác ma sống trong địa ngục nữa!

Xung quanh vẫn vang lên tiếng ném bom, âm thanh đổ nát, ánh lửa khắp nơi. Song ai cũng không biết được, chính tại nơi đây, trong hành lang âm u tối tăm này, sự thâm tình kiên quyết đã in dấu lên gương mặt mỗi người!

Có lẽ chính vào lúc này đây, trong lòng mọi người không hận mà cùng phát thệ, coi tính mạng đối phương chính là nhiệm vụ của mình, cô ấy sống cũng là mình sống! Thứ tình cảm nóng cháy ấy từ từ bùng lên, sau đó mọc rễ đâm chồi! Mãi tiếp cho đến khi già rồi chết đi!

Đó cũng chỉ là có thể, ai biết được đây?

- Sở Tử Ngang, cậu đi xem lối đi ngầm đã bịt lại hay chưa. Tiểu Ngải, em đi theo! Diệp Trúc Phàm đưa Amazon tới đường cống ngầm, Hạ Tâm Dung đi theo phía sau!

Đường Kiến Tâm bắt đầu phân chia nhiệm vụ! Còn ở lại cái địa phương quỷ quái này một giây nữa thôi, phỏng chừng cô sẽ lại muốn giết người!

- Vâng!

Mọi người bắt đầu theo nhiệm vụ của mình tản đi, đợi tới khi mọi người đi hết, Đường Kiến Tâm vừa muốn lui vào trong thì ánh mắt chợt trầm xuống, đó là...

Lôi Khiếu Thiên sau khi lặn vào bên trong khu biệt thự thì bắt đầu tìm phương hướng, quan sát từng lối đi vắng vẻ, tìm lối nào mà đoàn người Đường Kiến Tâm có khả năng đi tới nhất!

Nhưng mà, vị thượng tá trên trời kia như không chịu bỏ qua cho anh, chân trước anh vừa bước vào thì chân sau anh ta đã cho nổ cửa vào, bụi văng tứ phía! Ấy mà còn chưa đủ, bên góc phía bắc, từng quả bom bắn tới làm sắc mặt Lôi Khiếu Thiên âm trầm, tìm một cửa rồi lao ngay vào đó.

Lôi Khiếu Thiên đứng lúc nhận ra được tiếng hét của Tiểu Ngải, không chút do dự chạy theo phương hướng đó. Vất vả lắm mới nghe được thì lại bị từng tiếng bom nổ át đi, tiếp đó là tiếng hét tê tâm liệt phế, thiếu chút nữa dọa Lôi Khiếu Thiên chết ngất! Tốc độ tăng lên, sống lưng chảy xuống từng giọt mồ hôi hột. Khi nghĩ đến hình ảnh nào đó, một lưỡi dao như đâm thẳng vào tim khiến anh hít thở khó khăn!

Không được, dù sao cũng không thể như anh nghĩ! Anh không thể nào chịu nổi, anh đã đánh mất cô suốt mười tám năm ròng rã, anh không thể mất cô thêm lần nào nữa!

Lôi Khiếu Thiên phát hiện chân mình đã không còn cảm giác, gắng sức leo lên tới tầng hai. Khi mà thấy được lỗ thủng lớn trên tường, đồng gạch vụn nằm trên đất cùng với ánh lửa lẻ tẻ bên cạnh.... Những cái đó đều khiến con người Lôi Khiếu Thiên đau nhói. Anh cảm thấy may mắn khi không thấy có người, đây là một điều tốt!

Đường Kiến Tâm rút súng sau lưng ra, che giấu hơi thở, dần dần tới gần bóng đen kia. Nơi đây tương đối tối tăm, nếu Đường Kiến Tâm cố ý ẩn nấp thì dù là Âm Hoàng cũng khó mà tìm ra được. Lôi Khiếu Thiên chạy vội lại chỗ đất đá, mơ hồ nghĩ thấy được mùi máu tanh, chầm tay vào đám đất rồi ma sát hai tay lại với nhau, đưa lên mũi người thì sắc mặt liền thay đổi, hai tay nắm chặt lại với nhau, gân xanh nổi lên!

Chết tiệt, cô ấy bị thương!

Lúc cô bị thương ở Tề gia ngay dưới mắt anh, đó đã là sự khoan nhượng lớn nhất của anh rồi. Mà bây giờ, cô lại dám bị thương nữa, thực sự là không thể tha thứ mà!

Cơn tức giận trào lên ngực, anh thật muốn ngay lúc này bắt lấy người nào đó rồi hung hăng đánh mông cô một trận! Lôi Khiếu Thiên nhìn xung quanh không thấy được bóng người, tâm trạng được buông lỏng mới cảm giác mình khẩn trương quá độ. Mới đứng dậy thì cảm thấy có gì đó không đúng.

- Ai?

Cũng không kịp ngẫm nghĩ liền mạo hiểm lộn người ra sau né tránh, viên đạn sượt qua hàng lông mày găm thẳng vào bức tường!

69. Chương 69: Đại Ca Bị Đánh!

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên lạnh lẽo, đập vào tường mượn lực nhảy tới chỗ tối kia, vũng vàng rơi xuống nơi Đường Kiến Tâm ẩn nấp, nhưng giờ này đã sớm không còn bóng dáng người nào đó!

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên âm trầm, ánh mắt sắc bén lập lòe trong bóng tối như ánh mắt của một con sói lóe lên ánh sáng xanh. Anh khẳng định rằng người vừa mới nổ súng chính là ở vị trí này, đối phương rốt cuộc là ai? Ngoài trừ tiểu Tâm Nhi ra, nơi đây còn có nhóm thứ hai sao?

Trong đầu Lôi Khiếu Thiên thoáng hiện lên vô số nghi vấn. Bỗng nghĩ tới có thể là người mình muốn tìm thì mừng rỡ như điên, trong lòng như có thanh âm đang gào thét, tiểu Tâm Nhi, có phải là em không! Có phải là em không?

Sau khi nã một phát súng xong thì Đường Kiến Tâm liền tránh đi bởi cô cảm nhận được sát khí trên người đối phương. Anh ta tới vì bọn họ. Diệp Trúc Phạm từng nói, người tiếp nối cho bọn họ là Hắc Kiệt. Cho nên cô rút lui mà không có nổ súng, cô sợ đối phương thật sự là Hắc Kiệt, vậy thì không dễ xử lý!

Trong lúc Đường Kiến Tâm vội lui vào phòng nghỉ thì Lôi Khiếu Thiên nghe được tiếng bước chân. Mặc dù tiếng nổ vang lên ầm ầm, tiếng bước chân kia cơ hồ nhẹ hơn cả tiếng muỗi bay nhưng anh vẫn nghe được, đè nén sự vui sướng lại rồi đuổi theo...

Lại nói phía bên kia.

Thượng Quan Kiệt Thiếu gọi một cú điện thoại cho phân bộ Ngục Thiên Minh ở Washington, toàn thể lên đường, mười hai chiếc trực thăng đồng loạt bay tới Nhà Trắng. Sau khi hành động thì dân chúng ai cũng bàng hoàng!

Thoáng chốc đã xuất động nhiều máy bay đến vậy, liệu có phải lại xảy ra chuyện gì rồi hay không?

Trên không trung có phải lại sắp xảy ra chuyện lớn gì rồi?

- Có chuyện gì thế?

Còi báo động cảnh sát vang lên, mọi cảnh vệ đều lập tức hành động, thăm dò tin tức!

- Báo cáo, tạm thời vẫn chưa rõ, chỉ biết là tại sân golf bỗng chốc xuất hiện mười mấy chiếc trực thăng bay tới Nhà Trắng...

“Bộp” vị quan chức nào đó đập tay lên bàn

- Còn không mau đi tra xét!

- Rồi!

Tại ranh giới thành phố C của Trung Quốc, Phó Hạnh Lương đang muốn đập chết Thượng Quan Kiệt Thiếu.

- Rất cuộc là đã có chuyện gì? - Vô duyên vô cớ làm ra động tĩnh lớn vậy là sao!

Thượng Quan Kiệt Thiếu hét lên:

- Đại ca bị đánh!

- Cái gì?

Giọng Phó Hạnh Lương tăng lên gấp mấy lần, thiếu chút nữa đâm thủng màng nhĩ Thượng Quan Kiệt Thiếu.

- Đại ca bị đánh?

Hướng Diệp Lâm ngồi bên cạnh nghe thấy đại ca xảy ra chuyện, khẩn trương nhìn Phó Hạnh Lương, trong mắt tràn ngập sự lo lắng!

Thượng Quan Kiệt Thiếu đẩy xa bộ đàm ra khỏi tay, rất có cá tính cắt đứt tín hiệu, hét cái gì mà hét, tai anh ta đâu có điếc!

Huống Ngân Dịch muốn đập chết Thượng Quan Kiệt Thiếu, một mình anh điều khiển trực thăng hết rẽ ngoặt chín mươi độ lại phải tránh đạn bay tới, mệ muốn chết đây. Mà tên này còn ôm bộ đàm không buông nữa, hét lên:

- Kiệt, số liệu Đế Văn đã đưa tới chưa?

Thượng Quan Kiệt Thiếu chợt giật mình tỉnh giấc. - Tới rồi! - Vội vàng nói cho Huống Ngân Dịch.

- Đây không phải sản phẩm của mafia bọn họ, đây là điều tra tạm thời của Đế Văn!

Huống Ngân Dịch lại mạo hiểm tránh thoát đạn đạo, nhìn màn hình mà tâm nguội lạnh. Sau khi về anh mà không nghiên cứu cái thứ đồ chơi này của Đế Văn thì anh chết cũng không cam tâm!

- Sao rồi? Có nắm chắc không?

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn sắc mặt Huống Ngân Dịch mà có sự cảm xấu!

Huống Ngân Dịch lắc đầu, Thượng Quan Kiệt Thiếu nắm mạnh một quyền vào không khí.

- Chẳng nhẽ trở mắt nhìn bọn họ san bằng khu biệt thự này sao? Nhìn đại ca bị nổ chết?

- Phi, chú đúng là miệng quạ đen! Đại ca sẽ không có chuyện gì hết! - Huống Ngân Dịch đỏ mặt!

Mắt Thượng Quan Kiệt Thiếu đầy sát khí, đặc biệt khi nhìn tám chiếc máy bay xung quanh đang oanh tạc thể kia. Anh chạy đi mở cửa khoang, Huống Ngân Dịch nhìn động tác của anh ta mà quát:

- Kiệt, chú quay về ngay!

Thượng Quan Kiệt Thiếu mất điếc tai ngơ, anh ta không thể cứ trở mắt nhìn đại ca cùng với sơn trang này bị tiêu hủy, anh ta sẽ xuống cứu đại ca, cho dù không cứu được, có thể chết cùng đại ca cũng đáng!

- Khốn kiếp, chú mau quay về!

Đồng tử Huống Ngân Dịch co rút lại, nghiêng người tăng tốc tránh quả đạn bay từ dưới lên! Thượng Quan Kiệt Thiếu mới tới cửa khoang liền lộn 90 độ, không kịp đề phòng liền bị đập vào cây cột sắt bên cạnh làm anh hộc ra máu.

- Muốn giết tôi thì cứ nói một tiếng đi, đánh lén vậy coi là cái rắm gì hử! - Bạn Kiệt chỉ đành nằm lại máy bay mà kêu đau!

Huống Ngân Dịch oan ức, anh có muốn vậy sao? Vừa rồi thiếu chút nữa thì cả hai người đã đi gặp ông bà rồi!

- Đại ca không hi vọng chú xuống đâu! Chú cứ thành thật ở đây đi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu đặt mông ngồi dưới đất, ngửa mặt lên trời thét dài. Anh hận bản thân mình lúc đó đã không kéo đại ca lại! Càng hận hơn là bọn ruồi nhặng chướng mắt ngoài kia!

Kết quả là, trong lúc Thượng Quan Kiệt Thiếu còn đang u oán, Huống Ngân Dịch thì khó khăn tác chiến thì mười hai chiếc máy bay của Ngục Thiên Minh đều đã tới. Bất đồng là, ấy ấy, cả dàn đông nghịt đằng sau đó là gì thế? Hai người liếc nhìn nhau nghi hoặc!

- Phía sau cũng là chú gọi hử?

Huống Ngân Dịch có chút chần chờ hỏi, Thượng Quan Kiệt Thiếu lắc đầu:

- Không phải! - Anh rõ ràng chỉ dặn A Đại, A Nhị, A Tam, A Tứ thôi mà!

- Được rồi! Chỉ cần không phải người của đối phương, có thể không cần để ý tới!

Thượng Quan Kiệt Thiếu tán đồng gật đầu.

Huống Ngân Dịch lùi về cùng tuyến với A Nhị, tấn công tới hàng loạt máy bay chiến đấu đang đánh nổ khu biệt thự. Phía đối phương bị công kích đều chuyển hướng sang đám người Huống Ngân Dịch... Phía biệt thự tạm thời an toàn!

Thượng Quan Kiệt Thiếu lúc này mới thấy rõ dàn máy bay đông nghịt đằng sau là ai đang chỉ huy. Trợn mắt nhìn gương mặt yêu nghiệt của Ngân Nguyệt, chớp mắt:

- Sao “cô ta” cũng tới?

Huống Ngân Dịch cũng không thèm nhìn: “Có trời mới biết!”

Nụ cười phong hoa tuyết đại đến mức yêu nghiệt, Ngân Nguyệt mở cửa khoang, hét lớn với đám người Thượng Quan Kiệt Thiếu:

- Tôi tới xem trò vui, mọi người cứ đánh, đừng để ý tới tôi làm gì!

Ha ha! “Cô” đây là nghe được tin tức liền phóng như bay tới đây đó, muốn xem cái tên Lôi Khiếu Thiên xui xẻo này bị đánh rồi “cô” sẽ cố gắng miễn cưỡng tiếp quản Ngục Thiên Minh, giúp bọn họ tọa trấn! Ha ha!

Thượng Quan Kiệt Thiếu ghen thiếu chút nữa nôn mửa, “cô ta” đến xem kịch vui cái gì? Con mẹ nó, nhìn con em “cô” ấy!

Đương nhiên, người phía Ngục Thiên Minh tới thì chỉ viện bên phía thượng tá cũng tới! Đây là một cuộc không chiến quy mô nhỏ, nhưng mà, trong lòng ai cũng sáng tỏ, việc này mà không có làm tốt thì có thể dẫn phát tới chiến dịch của tổ chức khủng bố! Bọn họ không thể không đề phòng!

Mà bên phía Lôi Khiếu Thiên, toàn bộ biệt thự đã sắp sập đổ, khắp nơi đổ vỡ! Đất đá phía trên mái liên tục rơi xuống, hành lang cũng có xu thế sắp sập đổ. Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên khóa chặt phía trước, chột nháy tới! Ngay lúc Đường Kiến Tâm bước vào phòng thì giữ chặt cánh tay cô!

Đường Kiến Tâm phản xạ lật tay lại đánh trả. Trong cái hành lang nhỏ âm u này, hai người lại anh một đâm tôi một cước quần lấy nhau! Lôi Khiếu Thiên mạo hiểm nghiêng người tránh thoát cú đâm của đối phương, chân thúc mạnh vào bụng, không thấy được tiếng kêu như dự liệu liên vùng nắm đầm tới!

Tay trái Đường Kiến Tâm giữ lấy cổ tay phải đối phương đánh tới, kéo về phía trước, xoay người lại thúc cùi chỏ vào bụng đối phương không chút lưu tình...

Bụng Lôi Khiếu Thiên cong lại, cổ tay phải thuận thể thoát ra, đập vào bức tường sau lưng rồi nhảy lên, có vẻ như sắp đá vào Đường Kiến Tâm... Lúc này, tiếng nổ vang lên mang theo ngọn lửa mãnh liệt vọt tới!

Đồng thời phản chiếu gương mặt tái nhợt đẹp đẽ của Đường Kiến Tâm... Đồng tử Lôi Khiếu Thiên mở to, hai chân thu lại, chật vật ngã xuống...

Đương nhiên, Đường Kiến Tâm cũng thấy được Lôi Khiếu Thiên, có hơi ngạc nhiên, kinh hô thốt lên:

- Là anh!

Ấy mà hai tay vẫn không chút thu lực đập thẳng vào ngực người nào đó!

Lôi Khiếu Thiên cười khở, đứng dậy, thật ác độc mà!

- Em không thể nhẹ tay chút sao?

Đường Kiến Tâm mặt mày căng thẳng, cô sao lại phải nhẹ?

- Người của Ngục Thiên Minh cũng ở đây?

Cô không cảm nhận được sát khí trên người anh nên cũng thu sát khí trên người mình lại, chẳng qua tư thế phòng bị thì vẫn còn đó!

- Không có!

Anh cũng không tính là nói láo, người của Ngục Thiên Minh chẳng qua là ở trên trời, không có dưới đất!

- Vậy sao anh lại ở đây?

Đường Kiến Tâm cảm thấy trong hoàn cảnh khói lửa liên miên này, cô mà còn tính sổ vụ kia với anh thì tuyệt đối là ngu ngốc quá mức!

- Bùm!

Sống lưng bỗng mát lạnh, Lôi Khiếu Thiên còn chưa kịp trả lời thì phía sau lại vang lên tiếng nổ. Anh ôm chầm lấy eo Đường Kiến Tâm lao sang một bên, ngọn lửa hung mãnh sượt qua đầu bọn họ!

Khuôn mặt Lôi Khiếu Thiên trở nên lạnh lùng, muốn nắm lấy tay cô thì bị cô trợn mắt nhìn, quyết đoán cự tuyệt. Khóe môi Lôi Khiếu Thiên run lên, cũng không có để ý, mâu quang lạnh lẽo nay càng thêm lãnh diễm.

- Đi trước đã rồi nói sau!

- Chị, mau lên! Lối đi ngầm đã bị bịt rồi, chúng ta chỉ có thể đi theo đường cống ngầm thôi!

Đám người Diệp Trúc Phàm kiểm tra lối đi ngầm thì phát hiện đã bị chặn, vội vàng tới đường cống ngầm... Tiểu Ngải nôn nóng (LÊ), lâu như vậy rồi mà chị vẫn chưa thấy đâu, thế là chạy đi tìm người!

Đường Kiến Tâm nghe được giọng Tiểu Ngải cũng cả kinh, không đoán hoài tới Lôi Khiếu Thiên nữa, vội vàng chạy vào trong.

- Anh, không được đi theo tôi!

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, anh không đi theo cô thì anh tới đây làm gì? Hoàn toàn không thèm lý tới lời cảnh báo của cô gái nào đó, nghênh ngang đi theo sau!

- Tiểu Ngải, em sao lại ra đây, đi mau!

Đường Kiến Tâm thấy Tiểu Ngải chạy ra liền khiển trách, không muốn sống nữa sao!

- Em lo cho chị thôi mà! - Tiểu Ngải thấy oan ức, nắm lấy tay Đường Kiến Tâm, chỉ có như vậy cô mới cảm thấy được an toàn!

- Đi thôi!

Đường Kiến Tâm cũng không có thời gian để ý tới cô ấy. Nếu là cống thoát nước thì hơi phiền rồi đây. Amazon giờ còn đang mê man, muốn nâng người qua cống thì căn bản là không được.

- Ấy, ai kia?

Tiểu Ngải gật đầu quay lại thì mới phát hiện sau lưng chị còn có một người đàn ông nữa, sao lại cứ thấy quen quen thế nào ấy nhỉ?

Đường Kiến Tâm dừng lại, liếc người nào đó đằng sau, từng tảng đá vỡ trên trần bắt đầu rơi xuống, cần rằng:

- Đi thôi! - Giờ ai còn có thời gian mà để ý tới anh ta nữa!

- À!

Tiểu Ngải bị Đường Kiến Tâm kéo tay chạy. Con người nóng rực của Lôi Khiếu Thiên gắt gao nhìn bàn tay Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải đang nắm chặt với nhau, tay siết chặt lại, hận không thể chặt cái cổ tay kia của Tiểu Ngải, rất là chướng mắt!

Nếu mà để Tiểu Ngải ta biết rõ anh chàng không rõ là ai đi sau lưng này mà có ý muốn chặt tay cô, phòng chừng cô đã nhảy lên người Đường Kiến Tâm khoe khoang với anh rồi, đây là chị của cô, cô muốn ôm đấy thì làm sao, hừ!

Lúc mà Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung thấy Lôi Khiếu Thiên đều rất ngạc nhiên.

- Lão đại, anh ta là ai vậy?

- Ngục Thiên Minh!

Ánh mắt lạnh lùng của Đường Kiến Tâm xẹt qua bọn họ, không trả lời. Tiểu Ngải dù sau cũng cảm thấy ánh mắt kia quá mãnh liệt, co người lại trả lời vấn đề của Sở Tử Ngang.

- Gì cơ, Ngục Thiên Minh!

Sở Tử Ngang hét lên, mắt nhìn Đường Kiến Tâm. Lão đại à, chị khẳng định anh ta là người của Ngục Thiên Minh? (QUÝ) Không phải là “cần cù” truy đuổi bọn họ đến mức không sợ chết thế này chứ?

Diệp Trúc Phàm cũng bị giật mình, người của Ngục Thiên Minh? Nhìn Lôi Khiếu Thiên, khí thế lãnh diễm cường đại kia khiến người khác không thể bỏ qua, không nhìn được nhú mày. Lão đại à, chị khẳng định người này không phải tới bắt chúng ta đó chứ!

Đường Kiến Tâm nhìn cửa vào cổng ngầm, nhú mày:

- Cứu tinh cậu ta đi!

Bắt bọn họ? Hừ, giờ anh ta là châu chấu cùng buộc trên một cái dây thừng với bọn họ rồi, có muốn bắt cũng là chuyện sau khi rời khỏi đây chứ không phải bây giờ! Nếu không muốn bị nổ mất xác thì cứ ngoan ngoãn nghe lời đi!

- Nhưng mà lão đại à, cậu ta tỉnh dậy cũng không đi được đâu!

Sở Tử Ngang có phần nản lòng nhìn Diệp Trúc Phàm bóp huyệt nhân trung cho Amazon!

- Cứ trực tiếp bắn chết không phải tốt rồi sao! - Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng lườm Đường Kiến Tâm như lên án, cô ấy đối với bọn họ quá tốt rồi, mặc dù giọng nói vẫn lạnh như băng nhưng sự lo lắng bên trong cũng không ít. Còn với anh thì không phải nắm đấm thì là lạnh nhạt, lại còn không thèm nhìn nữa! Đúng là hơi quá đáng!

Ánh mắt bốc hỏa của Sở Tử Ngang rất dũng cảm trừng trừng nhìn Lôi Khiếu Thiên, bắn chết, anh ta dám! Đường Kiến Tâm thần nhiên nhìn qua anh, nếu bắn chết được thì còn cần gì anh nói!

Lôi Khiếu Thiên mặt không đổi sắc, mặc bọn họ làm gì, dù sao cho tới giờ anh chưa từng nuôi thủ hạ vô dụng, những người mà nghiện thuốc như thế này thì đã sớm đá đi rồi! Amazon dần dần tỉnh lại, mặc dù cơn nghiện không phát tác, thể nhưng cơ thể lại run rẩy điên cuồng... Lôi Khiếu Thiên cau mày, cơn rất phía sau lưng thỉnh thoảng lại nhắc nhở anh, bọn họ đang ở nơi nào.

- Đánh ngất anh ta rồi kéo đi!

Đường Kiến Tâm cũng không nhẫn nại nổi, phỏng chừng bọn họ cũng không gặp phải tình huống như này, kéo Amazon qua rồi tát cho anh ta hai cái kêu lên “bốp bốp”.

- Cậu tỉnh táo lại cho tôi. Nếu không muốn chết ở đây thì cắn chặt răng vào, dùng cảm bước ra khỏi nơi này. - Hai cái tát này không chỉ làm cho Amazon kêu trời trách đất, càng khiến hai người Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung nuốt nước bọt!

Hóa ra, lão đại thật sự không có dịu dàng chút nào a!

Chỉ có Lôi Khiếu Thiên mặc dù bên ngoài vẫn là khuôn mặt lạnh như băng ấy, thế nhưng trong mắt lại phát ra tia sáng, có phần hả hê! Tiểu Ngải ở sau người nào đó liếc mắt, người này thật không phúc hậu chút nào!

- Khó... Khó chịu! - Amazon run rẩy cắn môi, thật vất vả mới thốt lên được hai chữ! Cùng lúc này, một tiếng “ầm” vang lên, mọi người nhìn lại không khỏi cả kinh thất sắc. Lúc này, cánh cửa đã bị nổ tung tóe, trong nháy mắt bốc cháy, ngọn lửa liên lao tới chỗ bọn họ. Đám người Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên đều lắc lư cả người! Lôi Khiếu Thiên đen mặt bỏ tay Tiểu Ngải đang túm áo mình ở sau ra, kéo lấy tay Đường Kiến Tâm hét lên: “Đi!”

Tiểu Ngải không kịp đề phòng liền lao đảo lui lại sau, may là Sở Tử Ngang nhanh tay lẹ mắt ôm lấy eo cô không cho ngã.

Đường Kiến Tâm muốn hất cái tay kia ra, nhưng mà anh chàng nào đó lại không nhúc nhích chút nào, cô gái liền nóng nảy hét: “Anh buông tay ra!”

Chết tiệt, anh ta cầm tay cô làm cái gì chứ!

- Câm miệng! - Lôi Khiếu Thiên trợn trừng nhìn cô, phải biết rằng Lôi Khiếu Thiên anh là lão đại của Ngục Thiên Minh, cho tới giờ chỉ có anh ra lệnh cho người khác mà không có ai là không nghe. Thái độ đối với Đường Kiến Tâm có thể nói là khiến mọi người được mở rộng tầm mắt (ĐỐN). Cô gái này còn luôn chọc tức anh, anh thật muốn đánh ngất cô luôn cho bớt việc. Thế mà lúc này còn ầm ĩ được hả.

- Còn không đi nhanh thì nơi này sẽ bị san thành bình địa! - Khỏi cần nghĩ cũng biết, lúc mà anh nhảy xuống, A Kiệt nhất định sẽ gọi tới rất nhiều người của Ngục Thiên Minh. Đến lúc đó thì không còn là vấn đề nơi này chỉ nổ không đâu!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng trừng mắt Lôi Khiếu Thiên, tên này là ai vậy hả? Bọn họ không quen nhau, anh ta còn là kẻ thù của cô, hai viên bảo thạch của cô chính do anh ta trộm đi! Cô còn chưa tính sổ với anh ta mà bây giờ anh ta lại dám hét lên với cô, lá gan cũng lớn lắm!

- Anh mới câm miệng, buông ra!

- Không buông!

Ánh mắt Đường Kiến Tâm rét lạnh: “Buông ra, tôi không nói lần thứ ba!”. Anh mà còn không buông tay, cô không ngại giải quyết luôn ân oán giữa bọn họ tại đây! Cùng làm thì đều không ra ngoài được!

- Không buông! - Mặt Lôi Khiếu Thiên trở nên âm trầm. - Tôi cũng không nói lần thứ ba!

- Anh...

Lôi Khiếu Thiên cảm thấy bộ dạng tức giận, nổi cơn tam bành lúc này rồi bày ra cái mặt lạnh băng ấy của cô thật rất thú vị, đương nhiên anh không dám bật cười, quay đầu đi chỉ vào Diệp Trúc Phàm:

- Anh xuống trước rồi kéo tay tên này, sau đó anh, ở đây đẩy chân anh ta! - Lôi Khiếu Thiên chỉ chỉ vào Sở Tử Ngang với Amazon, sau đó quay ra nói với Tiểu Ngải và Hạ Tâm Dung: “Hai cô cũng theo đó!”

Mấy người Sở Tử Ngang đều nhìn Lôi Khiếu Thiên và Đường Kiến Tâm không nhúc nhích! Mà đồng thời, căn nhà càng chấn động, trần nhà cách đó không xa đã bắt đầu sụp, Lôi Khiếu Thiên hét lớn:

- Không muốn chết thì đều cút xuống dưới cho tôi! - Tiếng hét ấy làm tim Đường Kiến Tâm cũng đập bình bịch!

Chớ nói chi là đám người Sở Tử Ngang, Tiểu Ngải. Diệp Trúc Phàm bình tĩnh lại trước tiên, dứt khoát đá văng nắp cống ra, hai tay đỡ cửa cống rồi tụt người xuống bên dưới, sau đó Sở Tử Ngang kéo Amazon tới cửa cống, từ từ đưa thân trước anh ta xuống cho Diệp Trúc Phàm đỡ hai tay (LỄ), hai người cẩn thận hợp lực đưa người xuống, rồi theo đó là Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung, cuối cùng là Tiểu Ngải!

Trước khi nhảy xuống vẫn còn đáng thương nhìn Đường Kiến Tâm:

- Chị à, Tiểu Ngải sợ lắm!

- Tiểu Ngải không phải sợ, chị ở ngay sau em thôi! - Đường Kiến Tâm thấy thật thương, vừa rồi bị Lôi Khiếu Thiên hét liền quên luôn là Tiểu Ngải có tâm lý cự lại không gian tối!

Tiểu Ngải gật đầu, lúc xuống người còn hơi run! Chị đã nói rồi, chị ở ngay sau cô, cô bây giờ không chỉ có một mình, không phải, không phải! Ở đây sẽ không có những thứ đó, sẽ không...

Sau khi Tiểu Ngải xuống, Đường Kiến Tâm hất tay Lôi Khiếu Thiên ra, cũng không thèm nhìn anh, lừ lờot nhảy xuống bên dưới. Lôi Khiếu Thiên vẫn gương mặt âm trầm ấy, có cảm giác như muốn xé rách Đường Kiến Tâm ra. Chết tiệt, cô ấy cứ vậy mà bỏ anh lại đây!

Đây là căn phòng trong cùng rồi. Nếu ở đây mà đã bắt đầu đổ vỡ, vậy thì bên ngoài đã sớm thành phế tích. Lôi Khiếu Thiên lãnh duệ quét một vòng, mắt chìm xuống, không có ai khi dễ Ngục Thiên Minh anh mà không phải trả giá thật lớn!

Lúc mà trần nhà sụp xuống hoàn toàn thì Lôi Khiếu Thiên nhanh chóng chui vào cống nước, thuận tiện đập nắp cống lại. Chẳng qua không cẩn thận lại đụng vào vết thương sau lưng nên quá trình có hơi mất thì giờ!

Đương nhiên cũng chính là chút xíu thôi. Với Lôi Khiếu Thiên, hoàn toàn có thể không thèm để ý!

Bên kia, người của Ngục Thiên Minh với bên quốc phòng cũng đã đánh nhau. Thượng Quan Kiệt Thiếu lúc biết đối phương là Thượng Tá không quân thì đẩy Huống Ngân Dịch:

- Người ta ngay cả Thượng Tá cũng ra, bảo sao mà mới mười một chiếc máy bay chiến đấu thôi mà đã lớn lối đến vậy!

Huống Ngân Dịch đã lui về hậu phương, mắt liếc Nguyệt bang lão đại nào đó vẫn đang bảo trì tốc độ giống bọn họ:

- Chú nói xem anh ta tới đây làm gì? - Thế nào mà cứ như âm hồn không tiêu tan vậy hả? Đến đâu cũng muốn xem trò hay!

- Tôi tới xem có phải đại ca các anh bị đánh hay không, mấy người các anh thế này còn không dùng được, nếu sơ ý mà bị đánh, tôi sẽ ở lại nhật xác cho các anh hoặc là vân vân gì đó! - Ngân nguyệt gác chéo chân, mâu quang thâm thúy nhìn Huống Ngân Dịch trả lời!

Thượng Quan Kiệt Thiếu và Huống Ngân Dịch rất ăn ý miệng giật giật, nói chuyện với tên gay này, bọn họ sẽ bị ghen chết!

- Nguyệt lão đại, làm người phải phúc hậu! - Thượng Quan Kiệt Thiếu vỗ cửa khoang, hét lên với anh ta!

- Phúc hậu? - Ngân nguyệt sờ cằm, ra vẻ trầm tư suy nghĩ, sau đó kinh ngạc hỏi lại hai người: "Tôi sao lại không phúc hậu hả? Anh nói các anh đang đánh nhau có phải rất ngoạn mục? Anh nói máy bay Ngục Thiên Minh bị đánh nát còn nhiều hơn đối phương sao? Anh nói lão đại các anh còn đang ở bên dưới sống chết không rõ chứ gì? Không phải tôi chỉ ở đây xem cuộc vui thôi ư? Tôi đâu có lửa cháy đổ thêm dầu đâu, thế nào lại là không phúc hậu?"

- Anh độc lắm! - Thượng Quan Kiệt Thiếu bị nói đến mức mặt lúc xanh lúc trắng, không thèm nói nữa. Vẫn là A Huống nói đúng, Nguyệt bang lão đại là yêu nghiệt, tranh cãi với anh ta thì đúng là tự chịu tội!

- Độc, Kiệt thiếu à, lần này là anh không phúc hậu rồi. Tôi sao lại độc đây hả? Có mấy người độc ấy? Nhìn đi, Thượng Tá người ta bị các anh ép thế nào kia? Cả tòa sơn trang người ta bị các anh cho nổ tung rồi đấy (QUỶ). Tôi mà độc thì còn đầu thiên lý nữa hả trời! - Ngân Nguyệt cúi xuống xem tài liệu mà người áo lam đưa cho, cũng không có lộ ra câu môi ngữ kia với Thượng Quan Kiệt Thiếu!

Thượng Quan Kiệt Thiếu che tai lại, anh cần phải thở, bằng không sợ rằng sẽ bị không khí chảy ngược mà chết!

- Kiệt, đối phương yêu cầu nói chuyện!

Huống Ngân Dịch không tra ra được đành lắc đầu, quay lại nhìn điểm đỏ chớp động trên màn hình, hô lên với Thượng Quan Kiệt Thiếu! Đúng lúc Thượng Quan Kiệt Thiếu vừa ăn đắng của Ngân Nguyệt, cơn tức trong lòng không có chỗ phát tiết thì lại có người tự đưa mình vào hòng sủng!

- Mấy người là ai?

Trận chiến tới bất ngờ, đối phương là ai cũng không biết, mặt vị Thượng Tá kia tái xanh. Mặc dù khu biệt thự Jian Ke đã tan tành là mục đích lần này của anh ta. Thế nhưng lại không hề mong muốn rằng có ai sẽ nhảy vào đó, càng không nghĩ tới bọn họ ngang ngược như thế, không thèm đàm phán gì mà cứ thế đánh. Phải trở mắt nhìn từng chiếc máy bay bên mình bị đánh rơi, mắt anh ta cũng đỏ cả lên, chỉ có thể yêu cầu được nói chuyện để hiểu rõ xem mục đích của bọn họ là gì!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cười cợt nhả, nhưng sự âm ngoan trong mắt khiến đối phương không dám lơ là.

- Là ai ấy hả? Con mẹ mày bọn tao là ai mà cũng không biết hả, đạn cũng đã bắn đủ rồi, muốn chết đúng không!

Mặt Thượng Tá kia cũng âm trầm, cứng rắn đáp lại:

- Khu biệt thự Jian Ke là trụ sở bí mật, ai vào đều coi là kẻ địch, các người không biết sao? - Mấy người đáng ra không được phép xuất hiện tại đây!

- Tao biết cái rắm! Tao chỉ biết đại ca tao đang có mặt ở đó, mày cứ đợi bị bắn về với ông bà đi!

- Anh đừng quá kiêu ngạo!

- Tao cứ kiêu ngạo đấy thì làm sao hả, còn chưa có ai muốn xử lý bọn tao mà có thể không sút mẻ về với ông bà đâu!

- Anh... Các anh rốt cuộc là ai?

Thượng Quan Kiệt Thiếu hừ lạnh, giờ mới hỏi bọn họ là ai thì để làm gì hả?

- Bớt nói nhảm đê, muốn đánh thì đánh. Tao ày biết, hôm nay mày không chết thì cũng phải chặt hai cánh tay xuống! - Nói xong trực tiếp cắt đứt điện đàm, mẹ nó chứ, đại ca bị chúng bắn mất tiêu bóng dáng, những tên này giờ mới đến đàm phán, hừ, trên đời đâu có chuyện dễ dàng như thế!

Đối phương cắt đứt điện đàm khiến sắc mặt Thượng Tá càng tái xanh, thương lượng không có kết quả, cũng chỉ đành báo cáo với cấp trên!

- Kiệt, chú đừng nóng quá! - Huống Ngân Dịch cười cợt, Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn chằm chằm như muốn nuốt sống anh ta.

- Chú mà không nóng sao? Con mẹ nó một đám ngu, đại ca mà cũng dám bắn! - Chỉ dờ hai cánh tay hấn ta cũng coi là tiện nghi cho hấn rồi đó (ĐỐN), nếu mà đại ca thực sự có chuyện gì, anh trực tiếp đánh thẳng tới bộ quốc phòng luôn!

Sắc mặt Huống Ngân Dịch cũng co quắp. Được rồi, mặc dù anh cũng rất căm phẫn, đúng lúc lại có cuộc nói chuyện với Đế Văn.

- Đế Văn à?

Thượng Quan Kiệt Thiếu có thể đùa cợt khi nói chuyện với Huống Ngân Dịch, nhưng với Đế Văn thì anh lại không dám quá suồng sã.

- Sao rồi?

- Bên chống khủng bố có nói, nghe nói sẽ có mấy anh em tới đánh cấp tư mật ở “biệt thự Jian Ke”, thời gian ăn khớp với nhau, có lẽ bọn họ đã đề phòng, anh mau rút đi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nghe vậy, dĩ nhiên không có ngạc nhiên đến mức không hiểu bọn họ mà Đế Văn nói là người bên quốc phòng. Cái gì chứ, bảo sao anh ta thấy vô duyên vô cớ bắn tan cái căn cứ này, chắc hẳn là vì chuyện khủng bố đây mà. Huống Ngân Dịch cũng ngây người, đợi hai người bình tĩnh lại, ai đó coi như phát điên luôn.

- Sao anh không nói sớm? Cái dkm, đại ca đang ở dưới đó!

Hai người rất ấn ý nhìn xuống bên dưới, đâu còn cái diện mạo “biệt thự Jian Ke” đâu... Hoàn toàn là một đám đổ nát, lửa thì bốc cao...

Dkm, lòng hai người đều lạnh lẽo!

Đế Văn cũng nghiêm túc hẳn: “Lôi Khiếu Thiên đâu?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu và Huống Ngân Dịch đều nhìn nhau, người đâu ư? Bọn họ cũng đang muốn biết đây!

CHƯƠNG 70.3:

Nước!

Phía bên kia

Trong cống thoát nước toàn một mùi hôi thối không tả nổi, không khí vừa khô hanh vừa ẩm ướt! Nguyên nhân nơi đây đã lâu không được ánh mặt trời tưới tắm nên đã bám đầy rong rêu, phía trước là một con đường thẳng hẹp, chỉ với một người lớn đã đi lại khó khăn, huống chi Diệp Trúc Phàm và Sở Tử Ngang còn phải kéo thêm một người!

Tại ngã rẽ, Diệp Trúc Phàm nhảy xuống trước, khó khăn quay người gọi với lên trên, bắt lấy tay Amazon rồi để Sở Tử Ngang đỡ phía sau!

Tiểu Ngải nhào về phía trước Đường Kiến Tâm. Từ lúc vào con cống này thì tâm tình cô đã không ổn định chút nào. Đường Kiến Tâm quá mức lo lắng cho Tiểu Ngải, một lòng chú ý tới cô ấy mà chẳng thêm chú ý anh bạn Lôi Khiếu Thiên phía sau đang nghiến răng, âm hiểm nhìn bóng lưng cô gái nào đó đằng trước. Anh âm thầm phát thệ, chờ sau khi ra được đây, nhất định phải đóng gói cô em này ném cho Thượng Quan Kiệt Thiếu, để cậu ta “trông nom” thật kỹ!

Cả quãng đường mà cô ấy chỉ dùng lời nhỏ nhẹ hỏi người bên cạnh, không thêm quay lại nhìn anh. Quá là ầm ứ! Đâu còn như n năm trước đây, anh không được tự nhiên khi để cô nắm tay nên đã cự nự, cô liền kéo lấy tay anh lôi về nhà, một bộ không đi là “ăn đòn”!

Anh bạn nào đó cảm thấy bất bình thì quên luôn cơn đau phía sau lưng, để rồi không cẩn thận đụng vào bức tường thô ráp cứng rắn kia mà mặt tái xanh! Mặc dù chút đau đớn ấy chẳng là gì, thế nhưng cứ trái đụng rồi phải đụng, giống như có con muỗi cứ nhìn chòng chọc mình vậy, ngứa ngáy không chịu nổi luôn!

Đường Kiến Tâm nghe được tiếng động, đang từng bước bò về phía trước liền chậm lại, liếc về người phía sau, lạnh lùng nói:

- Tự anh trả bảo thạch cho tôi hay là để tôi tự lấy đây?

Kỳ thực cả đường đi cô đều để ý cái người phía sau kia. Cô muốn bỏ qua anh nhưng mà ánh mắt anh quá mạnh mẽ, khí tức tán phát ra cũng quá cường đại khiến cô muốn bỏ qua cũng khó. Huống chi cô lại có sự nhạy cảm đặc biệt với khí tức trên người đó!

Lúc này nói tới chuyện bảo thạch căn bản chỉ là nói chơi. Đường Kiến Tâm biết rõ có nói cũng vô ích. Nhưng không biết sao lời này cứ bị kích thích phát ra, chờ tới khi phản ứng kịp thì hối hận!

Như bị ai đó nhét con ruồi vào miệng, mặt nhăn nhó vặn vẹo!

Cô hoàn toàn có thể coi anh là người trong suốt!

Lôi Khiếu Thiên lạnh mặt lại. Cô gái này hoặc là phốt lờ anh, hoặc là lời vừa ra tới miệng là như đập tảng đá vỡ đôi, trừng trừng nhìn cái ót cô, khẩu khí bất thiện: “Ném rồi!”

Đường Kiến Tâm đá về sau, chân lướt qua bả vai Lôi Khiếu Thiên.

- Đừng ép tôi động thủ ở đây! - Ném rồi? Hừ! Anh ta trăm phương ngàn kế trộm bảo thạch trên người cô, giờ lại nói ném rồi, ném cái rắm mà ném!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn cái chân kia rút về: “Em không đánh lại anh đâu!” Anh không muốn động thủ ở đây, chỗ này quá hẹp, sẽ làm cô ấy bị thương!

Chỗ này di chuyển thôi cũng khó khăn, đừng nói là đánh nhau!

Đường Kiến Tâm ngẩng đầu lên thì đụng phải tảng đá phía trên. Lôi Khiếu Thiên dừng lại, nghe tiếng kêu như muỗi vo ve kia vang lên thì mặt vẫn lạnh tanh. Thế nhưng sâu trong mắt lại ẩn giấu sự dịu dàng và vui vẻ, cô ấy rõ là đụng đầu mà. Bằng không thì cũng không nghe được tiếng kêu đau khê kia của cô, mặc dù không quá rõ ràng.

Nhưng đáy lòng vẫn hiện lên sự vui vẻ, chỉ một chút mà không quá dày đặc! Nếu lời anh mà có thể ảnh hưởng tới tâm tình của cô, vậy cứ để cô đụng thêm hai lần nữa thì có sao đâu ha! Dù sao không đụng mạnh quá mà ngốc đi là được! Sau đó nghĩ lại, cho dù giả bộ ngốc cũng không sai nhĩ, như vậy thì cô cũng sẽ không lúc nào cũng đấu với anh nữa! Anh bạn nào đó cứ ngăn ngợ nghĩ đến mấy khả năng này!

Đường Kiến Tâm đang tức lộn ruột thì anh lại nói cô không phải đối thủ anh. Mẹ kiếp, đây rõ ràng là sỉ nhục. Đừng tưởng rằng anh có thể đánh cấp gì đó từ cô thì chứng minh được anh lợi hại hơn nha! Hừ! Lần đó nếu không phải cô khinh địch, nếu không phải là không nhận thấy được sát khí trên người anh thì cô cũng không lơ là như thế! Mặc dù vậy nhưng cô tuyệt đối sẽ không thừa nhận rằng lúc đó cô chỉ bởi tự tin quá mà bị... Lật thuyền trong cống!

Trán đau nhói, Đường Kiến Tâm không quay đầu lại nữa. Nếu đấu thật ở đây, phỏng chừng người thua thiệt vẫn là cô. Đường Kiến Tâm cố thôi miên mình, nhin một lúc thì trời yên biển lặng, chết tiệt thật, chờ sau khi ra khỏi đây thì gộp hết nợ lại cùng tính một lượt!

Lôi Khiếu Thiên đợi hồi lâu mà chả thấy Đường Kiến Tâm lên tiếng gì cả thì cũng buồn bực. Anh vốn là một người lạnh lùng ít nói, dưới bầu không khí quái dị này mà muốn anh lên tiếng tìm đề tài trước thì cả đời này phỏng chừng cũng không có hi vọng! Mà không khéo là Đường Kiến Tâm cũng là một người đẹp lạnh lùng. Nếu không phải người đàn ông đằng sau có chút ngọn nguồn với cô thì chỉ sợ anh là thông hay tởi cũng không biết nữa, cho dù cái duyên này là - ác duyên!

Mọi người xuống tới cống ở lâu một thì không còn phải bò đi nữa. Đây là một hang ngầm cỡ nhỏ dài rộng khoảng hai mét, ở giữa là rãnh nước rộng chừng một mét, hai bên chỉ chứa lại lối đi nhỏ không tới năm mét. Nước ở đây rất bẩn, trước mặt có cái mùi khô hanh thối nát, rác rưởi thì chất chồng lên nhau, rần rết đâu cũng thấy...

- Chi chi, chút chút! - Đủ thứ tiếng kêu vang lên vô cùng chói tai!

- A... Có có... Có chuột!

Sau khi Tiểu Ngải nhảy xuống liền hoảng sợ nhìn mấy loài vật dưới này, đồng tử đã mở tới cực hạn, lùi về sau. Đường Kiến Tâm chưa đứng vững lại thì bị Tiểu Ngải va vào, thiếu chút nữa đập hụt, nửa người nghiêng sang bên rãnh nước. Gần như hai người sắp rơi xuống thì một cổ lực mạnh bên eo kéo hai người lại, sau đó chính là tiếng nói lạnh lùng vang lên: “Nếu không muốn chết thì mở to mắt ra!”

Tiểu Ngải căn bản không biết vừa rồi có chuyện gì, mắt vẫn chăm chú vào con chuột buồn nôn ở đối diện mình, mắt mở to hết cỡ, nghe tiếng nó ăn rác kêu chít chít liền khóc lớn: “Oa...”

Đường Kiến Tâm thật muốn đá một cước cho Lôi Khiếu Thiên rơi xuống cống để anh tự thể nghiệm cảm giác trở thành thức ăn là thế nào. Nhưng rồi cô nghĩ, mấy cái đám đang giương nanh múa vuốt đối diện kia khẳng định rất vui, tên này bấp thệp thoạt nhìn rất nhiều, ăn nhất định cũng đủ vị!

- Tiểu Ngải ngoan nào, không phải sợ, có chị ở đây rồi, chuột không dám ăn em đâu!

Lời cô còn chưa dứt thì Tiểu Ngải càng khóc lớn tiếng hơn. Tiếng khóc như trẻ con vang lên không ngừng nghĩ chút nào! Ngay cả Hạ Tâm Dung, Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm đang đi đằng trước cũng không nhịn được dừng bước nhìn về phía cô.

Đường Kiến Tâm hoảng hốt. Cô chưa bao giờ thấy Tiểu Ngải khóc như thế nên liền luống cuống. Muốn cô giết người, đánh người, mắt cô cũng chẳng thêm nháy. Thế nhưng bảo cô an ủi người khác, vậy thì rất xin lỗi, cô “bó tay”!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn cô, anh ghét nhất là phụ nữ khóc, tức giận hét lên: “Con mẹ nó cô cầm miệng lại cho tôi!” Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc, khóc khiến người ta bực bội, hơn nữa lại còn quá khó nghe!

Tiếng hét này khiến cả cái cổng nhỏ rung lên, truyền dọc ra xa. Những âm thanh dội lại xuyên thấu màng nhĩ người khác, chạy thẳng vào tim khiến ai cũng run lên! Ngay cả mấy con chuột rắn kiến trong vòng hai mét cũng biến mất sạch!

Bao gồm cả Tiểu Ngải đang khóc bù lu bù loa, mắt trợn trừng, bên trong ngập nước, giọng bị kẹt trong ngực, dù vậy cũng không có nước mắt chảy xuống, chỉ ngậy ngốc nhìn Lôi Khiếu Thiên!

Đường Kiến Tâm quay đầu lại ném cho anh một cái liếc mắt. Mặc dù rất bất mãn anh hét lên với Tiểu Ngải, thế nhưng cuối cùng cũng không phải nghe tiếng khóc của Tiểu Ngải nữa lại có chút vui mừng! Phương pháp kia mặc dù có phần quá đáng nhưng hiệu quả lại không tồi, Đường Kiến Tâm cô cũng tạm thời không so đo với anh làm gì!

Vậy mà, không đợi Đường Kiến Tâm vui mừng hết thì miệng Tiểu Ngải mở to ra, lại khóc òa lên lần nữa! Đường Kiến Tâm muốn bịt kín tai lại, cái này...

- Hu hu, chị, anh ta dữ với em, hu hu, sư phụ cũng không đỡ dữ với em, anh ta lại dám dữ với em. Hu hu, em ghét anh ta! - Tiểu Ngải vừa chùi nước mắt vừa đáng thương kéo tay Đường Kiến Tâm lên án!

Đường Kiến Tâm mặt đầy vạch đen:

- Tiểu Ngải ngoan, chờ sau khi ra khỏi đây chị sẽ giúp em đánh anh ta có được không, em đừng khóc nữa!

Tiểu Ngải lắc đầu, nghẹn ngào không vừa lòng, nhưng tiếng khóc cũng bớt đi nhiều!

Mặt của Lôi Khiếu Thiên lập tức âm trầm, nhiệt độ xung quanh lập tức hạ xuống mười mấy độ. Tiểu Ngải lạnh đến mức phải lùi lại trốn sau lưng Đường Kiến Tâm, hu hu, anh ta thật đáng sợ!

Lôi Khiếu Thiên hận lúc này không thể vút cô gái kia xuống Thái Bình Dương cho cá mập ăn. Nếu không phải anh, cô ta còn có thể ngừng mấy thứ tạp âm kia sao? Còn dám gây chia rẽ anh với người phụ nữ của anh đánh nhau nữa hả, đúng là không muốn sống!

Đường Kiến Tâm cũng âm trầm quay mặt ra, ánh mắt như đang khiển trách. Anh dám dọa em cô, ấy rồi bỗng thấy không đứng chỗ nào, chợt nhìn xuống eo mình thấy cái bàn tay nào đó vẫn cứ ở đó như đúng rồi! Mặt cô nàng lập tức đen lại, tay thì ra quyền tàn nhẫn, chân cũng tung lên không chút lưu tình đồng thời tấn công!

Lôi Khiếu Thiên mặt lạnh thu tay về, thoát khỏi cú đột kích của Đường Kiến Tâm, nhanh nhẹn nhảy ra khỏi phạm vi an toàn trừng mắt nhìn cô, giống như là cô làm chuyện gì thể mà khiến người người oán trách!

Đường Kiến Tâm phát hỏa, chỉ vào mũi anh mắng: “Anh đúng là không biết xấu hổ!” Nghĩ đến tay anh đặt ở eo mình một lúc mà mãi mới phát hiện ra, máu liền trào lên não. Hai tai không hiểu sao lại đỏ lên, ngực phập phồng như đang tuyên bố tâm tình chủ nhân lúc này “kích động” tới mức nào! Cặp mắt thâm thúy của Lôi Khiếu Thiên nhìn chăm chú vào dung mạo Đường Kiến Tâm. Giờ phút này cô gái nào đó do kích động mà gương mặt tái nhợt đã có thêm chút huyết sắc, từ từ đỏ lên như một đóa hoa mai đang nở rộ, ẩn dấu hương thơm khiến người ta say mê. Nhiệt độ còn sót lại trên tay khiến anh nhớ nhung, cũng có chút ghen tỵ với tay mình!

- Không phải nhờ có tôi thì em đã sớm ngã xuống rồi!

Đường Kiến Tâm nghẹn hơi, không phát ra được tạo thành cục tức trong ngực, cắn tức nhìn cái tên da mặt dày kia. Hơi thở cô nặng nề như đang cực lực đè nén bản thân, nhắc nhở mình không cần phải tức giận, lúc này vẫn không phải thời cơ tốt để báo thù. Đã nhịn lâu vậy rồi, thêm một lúc nữa thì có sao đâu? Một lúc sau, Đường Kiến Tâm mới quay đi, kéo Tiểu Ngải đang ngậy ngốc bên cạnh tới chỗ đám Diệp Trúc Phàm. Chết tiệt, lẽ nào cô còn phải hét lên với anh ta, anh cứu người xong rồi thì sao không lấy cái tay kia của anh ra hả?

Đương nhiên, cô càng tức giận với chính mình. Cô không hiểu sao, cơ thể cô với người xa lạ luôn có một sự chống cự theo tiềm thức. Người xa lạ mà muốn tới gần cô thì đúng là người si nói mộng. Đương nhiên, trừ

lúc làm nhiệm vụ không cẩn thận mà đụng chạm với người đối phương!

Nhưng với người đàn ông này, cô đã đánh nhau hai lần, còn một lần giáp mặt ở hội sở tư nhân của Tề gia, vừa nghĩ tới tình cảnh lúc ấy, bước chân Đường Kiến Tâm liền hơi hợt, lúc đó sao anh ta lại giúp cô?

Mó-a, đây đâu phải trọng điểm, trọng điểm là mình sao lại cho phép anh ta tiếp cận mình này, chẳng lẽ bởi vì trên người anh ta không có sát khí? Còn cả thứ gì đó cô cũng không muốn thừa nhận, hương vị đường như cô đã quen thuộc từ rất lâu rồi ấy? Mặc dù nó rất nhạt!

Tiểu Ngải đáng thương nháy mắt, nhìn sắc mặt chị đi. Lúc đầu thì là trời đầy mây, trực tiếp biến thành mưa to sầm chớp, cuối cùng thì chìm tới tận đáy hồ luôn rồi nè!

Lôi Khiếu Thiên lẳng lẳng nhìn bóng lưng Đường Kiến Tâm, sâu trong ánh mắt như có một vòng xoáy hút người ta vào rồi vĩnh viễn giam cầm. Ngay lúc cô xoay người, sự ảo não chợt lóe lên trong mắt đối phương vẫn bị anh bắt được! Mối Lôi Khiếu Thiên hơi kéo ra, có vài phần mong đợi, không biết tới lúc nào cô mới có thể nhớ lại anh đây!

Mặc dù cô đẩy anh để kéo cái cô gái nhìn đầy chương mắt kia đi, dù sắc mặt anh vẫn lạnh tanh nhưng sự lạnh lẽo xung quanh đã dần bớt đi, thay vào đó là sự ấm áp!

- Lão đại à, chúng ta phải mau chóng ra khỏi nơi này thôi! - Thấy Đường Kiến Tâm đuổi theo, Diệp Trúc Phàm đang công Amazon liền nói. Tiếng hét vừa rồi khiến cái cổng này rung lên, có thể thấy là bên trên đã thành phế tích cả rồi! Bọn họ không chờ Đường Kiến Tâm rồi cùng đi vì biết rõ các cô sẽ đuổi theo!

Đường Kiến Tâm gật đầu, nhìn Amazon đang bám trên người Diệp Trúc Phàm hỏi: “Cậu còn đi được không?”

Diệp Trúc Phàm gật đầu, anh vẫn cầm cự được. Sở Tử Ngang đi mở đường nghe thế dừng lại.

- Phàm, cậu để tôi đi!

- Không cần, ra ngoài rồi nói!

Vừa nói xong thì vách tường bắt đầu lung lay. Mọi người nhìn lại chỗ vừa nhảy xuống kia thì thấy nó đã bắt đầu sụp rồi. Từng tảng đá bên trên rơi xuống cổng nước, rầm chuột điên cuồng chạy loạn khắp nơi!

Lôi Khiếu Thiên thừa dịp Đường Kiến Tâm phân tâm chạy tới đằng sau, nắm tay cô không nói lời nào điên cuồng xông ra ngoài: “Đi thôi!” Đường Kiến Tâm muốn hắt cái tay kia ra, thế nhưng lực lượng ai kia thật không phải người bình thường có thể hắt ra, kinh nghiệm này cũng không phải lần đầu tiên! Huống chi là dưới tình huống này, cô còn kéo theo Tiểu Ngải. Đường Kiến Tâm cũng chỉ có thể bị buộc đuổi theo bước chân Lôi Khiếu Thiên. Đám người Diệp Trúc Phàm cũng phản ứng kịp, lao như bay tới cửa cổng.

Ai cũng đập vào nước cổng, quần áo mọi người đều ướt sũng, thậm chí cả mặt nữa. Từ trên người từng giọt nước bắn chảy xuống khiến người ta nhìn đã thấy buồn nôn sợ hãi. Thế nhưng lúc này không còn ai bận tâm đến cái đó nữa... Chỉ một mực chạy như điên!

Bỗng một cục đá sắc nhọn đập vào đầu Amazon, cơn đau khiến Amazon mở mắt ra. Cảm thấy người mình cứ rung rung khiến anh ta hiểu mình đang được người khác công. Do cơn nghiện thuốc hành hạ mà đôi môi anh ta đã tím tái run rẩy, Amazon rất muốc khóc. Tay ôm lấy cổ Diệp Trúc Phàm thả lỏng ra, cắn môi dựa vào lưng Diệp Trúc Phàm!

Diệp Trúc Phàm vui vẻ, trên cổ không còn gò bó khiến anh hít thở được thông thuận, chạy cũng không cần cật lực nữa!

Bầu không khí vừa căng thẳng vừa nguy hiểm!

Chỉ cần chậm một bước thôi là sẽ thành vong hồn dưới những tảng đá kia. Lúc mà Sở Tử Ngang thấy được ánh sáng thiếu chút nữa đã khóc gọi mẹ! Đó chính là hi vọng nha!

- Mau lên, sắp tới cuối rồi! - Giọng nói đầy hưng phấn như trong bóng tối thấy được ánh rạng đông!

Hạ Tâm Dung chạy sau Diệp Trúc Phàm, tiếp đó mới là Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm, Tiểu Ngải! Không phải là Lôi Khiếu Thiên không chạy nổi, thật sự là tốc độ Tiểu Ngải đuổi theo có hạn. Mặc dù sắc

mặt của Lôi Khiếu Thiên rất kém, thế nhưng anh cũng không thể nào buông tay Đường Kiến Tâm ra mà một mình đi trước được!

- Tiểu Ngải, kiên trì lên em, sắp tới nơi rồi! - Đường Kiến Tâm nắm chặt tay Tiểu Ngải không dám buông lỏng. Tiểu Ngải đầu còn cảm giác gì nữa, chỉ cảm thấy mùi tanh nằm trong yết hầu, trong ngực thì không đủ dưỡng khí, cổ gồng hít thở bằng miệng: “Vâng...”

So với vẻ lực bất tòng tâm của Tiểu Ngải, thần sắc Đường Kiến Tâm hòa Lôi Khiếu Thiên cũng không tốt hơn là bao. Nhất là Lôi Khiếu Thiên, mặt không đỏ không thở mạnh, còn quay lại quan sát sắc mặt Đường Kiến Tâm, sợ cô không đủ dưỡng khí mà ngất xỉu, bản thân phải tùy thời làm tốt chuẩn bị cứu người!

Đường Kiến Tâm rất muốn bỏ qua ánh mắt nóng rực kia, nhưng, càng muốn bỏ qua thì lại càng cảm thấy ánh mắt ấy trên người mình càng nóng hơn, khiến cả người cô đều khó chịu. Cô rất muốn đá anh rơi xuống cống, thế nhưng không có cái cơ hội kia!

Tay anh nắm chặt lấy tay cô, rất nóng, cứ như là đang bị lửa đốt vậy. Nóng đến mức khiến cô lúng túng. Cô có thể cảm giác được rõ ràng từng vết chai trên bàn tay anh, một, hai, ba... Cũng có thêm cả vết sẹo rất nhỏ, mặc dù vậy nhưng cánh tay kia lại thật mạnh mẽ! Đường Kiến Tâm rất muốn hất tay anh ra, thế nhưng tay anh giống như sinh ra đã nắm lấy tay cô, nắm rất chặt khiến cô có một ảo giác, anh sẽ nắm tay cô cả cuộc đời này!

Đường Kiến Tâm hơi thất thần một lúc thì tay ai đó đã ôm lấy eo cô, hợp với Tiểu Ngải, cả ba lao tới cửa ra. Tiểu Ngải đè lên người cô, cô đè lên Lôi Khiếu Thiên, hai người cùng đánh úp về phía anh. Khuôn mặt quả quyết gần trong gang tấc, cặp mắt đen như Hắc Diệu Thạch như biết nói, ánh mắt ấy sáng đến mức khiến mắt cô lom lom!

- Rầm!

Áp lực sau lưng khiến Đường Kiến Tâm không kịp phòng bị đè xuống, hai người mắt đối mắt, mũi đối mũi, đương nhiên, môi cũng đối môi luôn...

Thời gian như ngừng lại tức thì, rất là thần kỳ. Những pha quay chậm trên TV không ngờ cũng xuất hiện ở trên người Đường Kiến Tâm, cặp mắt mở to không thể tin nổi! Cô có thể thấy rất rõ cặp lông mi dày đen nhánh khiến mọi phụ nữ đổ kị của anh. Tiểu Ngải hoàn toàn không ngờ được tai họa mà mình gây ra, khi mà cái cống ngầm hoàn toàn bị bịt kín, cô chỉ dựa theo lực lượng của chị mà lao ra ngoài, hoàn toàn không thấy rõ mình đã va vào lưng Đường Kiến Tâm. Nhớ lại thanh âm chấn động sau lưng thì chân cô lại trượt một cái, nặng nề đánh úp lên lưng Đường Kiến Tâm!

Mà hai người bên dưới cô ấy do “không cẩn thận” mà mũi đụng chéo nhau khiến môi càng dán chặt môi! “Ừm”, gần bó tới mức đụng vào răng đối phương khiến Đường Kiến Tâm cau mày, móa-a, răng anh ta làm bằng sắt hử, sao cứng thế! Đương nhiên, đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là cô và môi anh ta như càng hút chặt lấy nhau hơn!

Hai người cứ mắt lớn trừng mắt nhỏ, tới hai giây sau thì Đường Kiến Tâm mới ý thức được tình hình, mặt đỏ lừ. Cô uốn éo người, vừa muốn bảo Tiểu Ngải đứng lên thì cặp mắt nhìn chòng chọc vào anh bạn bên dưới, trong mắt như đang có một ngọn lửa đang nhảy nhót...

Anh ta anh ta anh ta dám... Vừa nghĩ tới cảm xúc trên môi, Đường Kiến Tâm tức giận đến mức cổ cũng đỏ ửng!

Lôi Khiếu Thiên rất vui vẻ, mắt cong cong. Anh chưa bao giờ biết hóa ra hôn là như thế này đó, môi cô ấy thật ấm, thật nóng... Ấy, nếu răng mà không cắn môi ah thì tốt rồi. Mặc dù chút đau nhức ấy hoàn toàn có thể bỏ qua!

Anh rất muốn cảm ơn cô em gái kia, nếu không phải cô ấy đè xuống thì chắc anh cũng không được nếm hương vị cặp môi của cô đâu. Được rồi, chờ sau khi anh về sẽ ghi nhớ công lao này, không truy cứu tội cô ấy gây xích mích quan hệ giữa anh và tiểu Tâm Nhi nữa! Khóe miệng Lôi Khiếu Thiên càng mở rộng ra, tâm tình rất là tốt!

Tốt đến mức cảm thấy cơn rất bồng trên lưng cũng hạnh phúc luôn!

“Ừm!” Tên khốn, lại sàm sỡ cô. Hai tròng mắt Đường Kiến Tâm bốc hỏa, tròng mắt nhìn anh bạn nằm dưới, ngọn lửa kia chiếu lên khoe miệng Lôi Khiếu Thiên, hận không thể xé nát nó ra!

Cô lớn từng này mà chưa từng bị một ai đó chiếm tiện nghi tới lần thứ n trong một giờ đồng hồ! Dĩ nhiên, với cô, cầm tay cũng coi là chiếm tiện nghi! Chỉ cần đụng chạm vào người cô thì đều coi là chiếm tiện nghi hết!

Mắt Tiểu Ngải đầy sao trời, chờ tiếng ầm sau lưng dừng lại, cô ấy mới đứng dậy, lăn người sang một bên, đỡ trán thở dốc: “Phù, còn... Còn... Tốt... Thoát rồi!” Má ơi, nếu còn chạy thêm nữa, không cần phải chôn thì cô cũng chết vì thiếu dưỡng khí rồi!

Lúc Tiểu Ngải xuống khỏi người, tay trái Đường Kiến Tâm chống đất, tay phải thì hỏa tốc vung tới, tiếng “bốp” vang vọng khắp khe núi. Lôi Khiếu Thiên bị đánh quay mặt sang một bên, tức khắc mặt lạnh lại, chút nhu tình vừa rồi liền bay đi không dấu vết. Chờ khi anh quay mặt lại thì Đường Kiến Tâm đã sớm đứng dậy!

Lôi Khiếu Thiên đứng thẳng trước mặt Đường Kiến Tâm, nhìn chằm chằm vào cô, cả người lạnh lẽo khiến người ta sợ hãi, lạnh lùng lên tiếng như đang xác nhận lại cái tát kia không phải là ảo giác của anh:

- Em đánh tôi!

Chết tiệt, anh lớn như vậy mà đã bị người ta đánh bao giờ đâu, lại còn là một cô gái nữa chứ! Ngay cả di nhỏ của anh còn không nỡ đánh anh chút nào, mà cô ấy, cô gái mà anh yêu muốn ôm vào lòng cưng chiều lại có thể tát anh không chút lưu tình ngay lúc anh vui vẻ nhất! Lôi Khiếu Thiên nghiêng răng kèn kẹt, trên trán có thể thấy rõ gân xanh hiện lên, hai bên thái dương giật giật, tay nắm chặt lại. Không cần soi gương cũng biết, cơn đau rất nóng trên mặt đã nói cho anh, giờ này mặt anh chắc chắn là sưng lên rồi!

CHƯƠNG 70.5:

Đường Kiến Tâm cũng lạnh lùng tròng mắt với Lôi Khiếu Thiên, không chịu yếu kém! Con mẹ nó, anh ta sàm sỡ cô, cô đánh mà cũng không được hả? Đây là cái đạo lý gì thế?

Hai người cứ tròng mắt nhìn nhau, bầu không khí xung quanh cứ thấp dần. Tiểu Ngải lạnh cả người, chỉ cảm thấy không khí đang dần trở nên loãng đi, sự lạnh lẽo khiến cô ấy nổi da gà khắp người, bầu không khí khiến cô ấy khó thở, cô rất muốn hét lên với người đàn ông kia. Thế nhưng, môi cô run cầm cập lại không phát ra được tiếng nào!

Cuộc đấu mắt này khiến cô ấy sinh ra sự sợ hãi từ tận đáy lòng!

- Vậy thì sao? - Có bản lĩnh thì anh đánh lại tôi này! Đường Kiến Tâm hừ lạnh, mắt đầy sự trào phúng!

Lôi Khiếu Thiên trừng trừng nhìn cặp mắt giễu cợt kia, cổ gồng đờn nén lửa giận đang trào lên tận não lại. Anh tự nói với mình, phải tỉnh táo, phải tỉnh táo! Một hồi lâu sau mới thản nhiên lên tiếng:

- Được lắm, trên đời này, em là người đầu tiên dám đánh tôi! - Không phải phụ nữ!

- Tôi có cần phải nói cảm ơn anh vì đã cho tôi vinh hạnh này không đây?

Đường Kiến Tâm không thèm nháy mắt nhìn lại anh, giọng lộ rõ vẻ coi thường. Anh ta cho cô là người đầu tiên, cô còn khinh đây này, đánh anh ta không những bản tay mình mà còn phải chịu đau nữa!

Thấy sự coi thường trong mắt cô, Lôi Khiếu Thiên ngược lại tỉnh táo hoàn toàn. Dĩ nhỏ đã nói, trước mặt đối thủ luôn phải bảo trì sự tỉnh táo, cô mạnh mẽ cô mạnh, chỉ có tỉnh táo mới có thể tìm ra được sơ hở của đối phương! Mặc dù anh rất không cam, thế nhưng muốn có được thứ mình muốn thì nhất định phải lấy cái khác thay thế!

- Khỏi cần!

Đường Kiến Tâm cười nhạt, không cần, anh đúng là không phải kiêu ngạo bình thường mà! Giờ bọn họ đã thoát ra ngoài, nơi đây là rừng cây cũng không biết là nơi quỷ quái nào, đúng lúc có thể tính toán hết nợ cũ.

- Hừ! Vừa đúng lúc, chúng ta cũng nên tính toán hết một lần đi! - Đường Kiến Tâm chuyển đề tài, lạnh lùng lên tiếng. - Đồ của tôi anh tự giao ra hay tôi tới lấy đây!

Viên mắt Lôi Khiếu Thiên cũng co rụt lại:

- Tôi nói rồi, hai viên đá kia tôi đã ném!

Hàn quang lóe lên, nắm tay Đường Kiến Tâm lao tới. Đương nhiên, Lôi Khiếu Thiên bị đánh một lần thì không thể nào để đối phương dễ dàng đánh được lần thứ hai. Kể cả người kia có là vợ tương lai của anh đi chăng nữa! Nghiêng người tránh né nắm đấm mang theo kinh phong bén nhọn, bắt đầu phản công!

Tiểu Ngải đứng một bên bị Đường Kiến Tâm đẩy ra ngã xuống đất. Nhìn hai bóng dáng lao vào nhau khó phân biệt được ai với ai kia mà lo lắng. Trên người chị có vết thương, cô lo chị sẽ bị thua thiệt nha!

- Chị, đừng đánh nữa!

Tiểu Ngải đứng lên muốn tới khuyên can. Chẳng qua với công phu mèo cào kia của cô căn bản không chen được vào, nhất thời gấp đến đỏ mắt. Nhất là khi thấy cái chân đạp tới như muốn đá bay chị cô!

- Này, anh là đàn ông mà không biết xấu hổ hả, chỉ biết khi dễ chị tôi là sao!

Lôi Khiếu Thiên dừng chân lại, cặp mắt bén nhọn đảo qua Tiểu Ngải đang kêu như quạ kia, người kia liền cầm miệng lùi lại sau! Lôi Khiếu Thiên rất hài lòng với hiệu quả này, người nào đó mắng anh thì anh nhin, chứ còn cô gái này mà dám mắng anh, vậy đơn giản chính là tự tìm cái chết đây mà!

- Không muốn chết thì cầm miệng lại cho tôi!

Tiểu Ngải bị anh hét thì mặt đỏ lên, không biết là thẹn hay là giận! Còn bên kia, Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung thấy Đường Kiến Tâm và Lôi Khiếu Thiên lao vào đánh nhau, vội thả Amazon xuống, sợ hãi chạy tới.

- Lão đại! - Cả đám đồng loạt muốn lên hỗ trợ!

Đường Kiến Tâm thấy mấy người đó muốn nhập cuộc, vội hét lên:

- Dừng yên ở đó, không được phép tới đây! - Cũng chỉ phân tâm một chốc mà nắm đấm Lôi Khiếu Thiên đã nện lên ngực, lực lượng tới mười phần. Đường Kiến Tâm muốn tránh cũng đã muộn, văng đi ngã xuống đất, hộc máu ra... Lôi Khiếu Thiên thấy thế ngơ ngác đứng một bên, nhìn môi cô... Cùng vết máu trên mặt đất!

- Chị!

- Lão đại!

Những tiếng kêu kinh hoảng thất sắc vang lên đánh thức Lôi Khiếu Thiên. Lãnh ý liền nháy mắt rút đi, anh nhìn chăm chú vào nắm tay mình. Mặc kệ có tin quyền vừa rồi có phải do mình đánh hay không cũng vội vàng chạy tới, muốn đỡ cô thì bị Tiểu Ngải chạy đằng sau đuổi theo đẩy ra chỗ khác. Lôi Khiếu Thiên không có việc gì lui về sau hai bước!

- Chị, chị ơi, chị có sao không, đừng dọa em! - Tiểu Ngải đỡ Đường Kiến Tâm đứng dậy, nhìn chị chùi máu ở miệng rất là đau lòng.

Hu hu, chị đang bị thương mà, cái tên chết tiệt kia ra tay không biết nặng nhẹ gì hết. Nếu chị có chuyện không hay gì, cô sẽ dẫn theo người của Âm Hoàng ngũ mã phân thân anh ta!

Đường Kiến Tâm nuốt máu trong miệng xuống, có phần đắng chát, xem ra lúc này bị thương đến nội tạng rồi. Lúc mà ngã ở "biệt thự Jian Ke" thì còn chưa cảm giác được, lần này mới chỉ một quyền đã thấy ngũ tạng lục phủ như bị vỡ nát!

- Chị không sao!

Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm, Hạ Tâm Dung đều nồn nóng, lo âu và tự trách. Vừa rồi nếu không phải tiếng hô lão đại của bọn họ thì chị ấy cũng sẽ không sợ ý như thế, càng không thể để đối phương đánh ra nông nổi này! Ba người ném những cái nhìn hằn học tới anh chàng nào đó!

Đường Kiến Tâm cười khổ bất đắc dĩ, cô biết, là do cô ho ra máu nên đã hù bọn họ. Nhưng quan trọng hơn là người trước mặt này, buồng Tiểu Ngải ra, lạnh lùng bước tới trước:

- Anh rốt cuộc là ai? - Tại sao lại cứ liên tiếp xuất hiện trước mặt cô, trắng trợn cướp lấy đồ của cô rồi quang minh chính đại cứu cô? Nếu muốn giết cô thì lúc trước đã không hạ thủ lưu tình rồi! Anh ta là kẻ địch nhưng cũng coi là ân nhân, mặc dù cái ân này cô không muốn thừa nhận chút nào!

Cô không rõ, có phần mơ hồ!

Anh là ai ư? Lôi Khiếu Thiên nhìn khuôn mặt trắng bệch mà quật cường của cô gái phía trước. Trong lòng anh đau lắm, anh muốn nói cho cô, anh chính là người mười tám năm trước đã được cô dắt tay về nhà. Anh muốn nói cho cô, anh chính là người trong suy nghĩ của cô mười tám năm trước. Anh còn muốn nói cho cô biết, anh là người muốn ôm cô cả đời...

Thế nhưng anh lại không thể nói được! Đúng vậy, không thể nói. Anh biết cô căm thù hồi ức mười tám năm trước đến mức nào. Anh cũng biết, cô không phải một cô gái bình thường. Cô không phải loại người trong lạnh ngoài nóng, càng không phải kiểu phụ nữ mà anh muốn có thì sẽ ngoan ngoãn đi theo anh cả cuộc đời!

Nếu đặt tình yêu với cuộc sống tự do trước mặt cô, anh biết, cô sẽ không do dự chọn cái sau. Huống chi, cô lúc này còn chưa thích anh, anh không có bất kỳ lợi thế nào có thể giữ chân cô được!

Anh biết rõ cô khát vọng tự do, khát vọng có cuộc sống bình yên cỡ nào, nhưng anh lại cứ rần rã phá tan nó. Anh bày cuộc, dẫn cô từng bước đi vào đó, lợi dụng điểm kiêu ngạo duy nhất trong tâm cô, hèn hạ đưa cô vào thế giới của anh, chỉ mong cuối cùng cô có thể tiếp nhận anh không trốn tránh!

Cũng không nghĩ rằng ngay lúc này cô lại thẳng thắn trực tiếp hỏi anh là ai? Lôi Khiếu Thiên chưa từng có cảm giác vô lực như lúc này! Cô chưa từng đoán được thân phận anh, hay là cô căn bản không thèm đoán xem anh là ai? Coi anh là một người xa lạ? Hoặc là cừu nhân?

- Điều này có quan trọng không? - Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng hỏi ngược lại, cố gắng nuốt xuống phần đắng chát trong lòng kia!

Điều này có quan trọng không? Đường Kiến Tâm khẽ cau mày, đúng vậy, điều này có quan trọng không? Cô sao lại phải hỏi anh ta là ai? Dù sao giữa anh ta với cô chỉ có quan hệ với bảo thạch, cô chỉ cần lấy lại thứ thuộc về cô thôi, còn cần gì quần anh ta là ai chứ!

Chẳng lẽ biết anh ta là ai thì cô không cần bảo thạch nữa hả?

Không thể nào, nhiệm vụ này cô nhất định phải hoàn thành! Cô còn muốn dựa vào chúng để rời khỏi Âm Hoàng, chúng là lợi thế của cô, lợi thế để đàm phán!

Lôi Khiếu Thiên gắt gao nhìn khuôn mặt biến đổi trong nháy mắt của cô, mâu quang càng trở nên thâm thúy! Chuyện anh đã quyết thì không ai có thể thay đổi. Em mười tám năm trước đã dẫn anh về nhà, vậy thì, em nhất định sẽ phải ở bên anh cả cuộc đời này!

Muốn chạy ư, ba chữ thôi, không đời nào!

Đường Kiến Tâm vừa muốn đáp trả thì nhạy bén nghe được tiếng quạt “vù vù”, sắc mặt biến đổi. Những âm thanh ấy càng ngày càng gần, Lôi Khiếu Thiên hiển nhiên cũng nghe được, nhìn lên trời, híp mắt lại.

Đó là máy bay của Ngục Thiên Minh!

- A...

Bất chợt tiếng kêu sợ hãi vang lên khiến hai người nhìn lại. Lúc này Amazon ngã ra đất, mặt úp xuống, cả người không ngừng ma sát với mặt đất, phát ra từng tiếng rên rỉ thống khổ!

Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung vội vàng chạy lại. Đường Kiến Tâm ngẩn ra một lúc cũng bỏ Lôi Khiếu Thiên lại mà chạy tới chỗ Amazon! Lôi Khiếu Thiên chỉ lạnh lùng nhìn bóng lưng kia, rất là bất mãn!

Cô lúc nào mới có thể không bỏ anh lại một mình nữa hả?

Lôi Khiếu Thiên lảng lảng nhìn chăm chăm bóng lưng Đường Kiến Tâm, tư vị khó chịu cũng làm bước chân anh mất trật tự! Những tiếng vù vù trên đầu càng rõ hơn, Lôi Khiếu Thiên kéo đồng hồ bạc trên cổ tay trái xuống, ấn vào một nút. Mặt ngoài đồng hồ vang lên một âm thanh nhỏ li ti, kim phút như cưỡi ngựa hoang quay vòng nhanh chóng! Huống Ngân Dịch trên bầu trời “biệt thự Jian Ke” nhận được tin thì ngạc nhiên kêu lên:

- Đại ca ở hướng chín giờ!

Thượng Quan Kiệt Thiếu từ cửa khoang chạy tới máy cảm ứng, kinh hãi vạn phần. Tốt quá rồi, rốt cuộc đã có tin tức của đại ca! Sau đó cơ thể buông lỏng ngồi xuống ghế, cười khúc khích không ngừng!

Huống Ngân Dịch lúc tìm được Lôi Khiếu Thiên thì thả thang dây xuống. Nhóm người Đường Kiến Tâm toàn lực khống chế cơ thể Amazon, không cho phép anh ta tự mình hại mình. Đường Kiến Tâm có phần tức giận, cô chán ghét thứ độc phiện này. Amazon thần chí mơ hồ, nước mắt nước mũi chảy ra, con người đục ngầu, liên tục cầu xin ai đó cho anh ta thuốc. Đường Kiến Tâm tức quá vung tay lên tát Amazon khiến mọi người đều im lặng. Mà Amazon bị đánh máu mũi cũng phun ra, song anh ta như không thấy đau đớn gì cả, nắm tay Diệp Trúc Phàm khóc xin thuốc!

“Bóp” lại thêm cái tát nữa. Đường Kiến Tâm túm lấy cổ áo Amazon, liên tục “bóp bóp” vào mặt anh ta. Đánh đến mức rớt cả cái răng cửa Amazon, máu mũi máu miệng đều tràn ra. Bốn người khác đều không nhận được phải quay mặt đi, ai cũng không có lên tiếng ngăn cản hành động bạo lực của Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm dường như đánh đủ rồi, lấy từ bắp chân một con dao nhỏ, mọi người chỉ thấy hàn quang lóe lên, mắt nhắm hết cả lại. “Két” tiếng con dao nhỏ đâm thẳng vào tảng đá phát ra, mọi người quay lại nhìn. Đó là một phi đao cỡ nhỏ, rất sắc bén. Tiểu Ngải ngạc nhiên khiếp sợ, đây là thứ luôn bên cạnh chị, bọn họ chỉ có thể nhìn mà không thể sờ!

Đường Kiến Tâm buông Amazon ra, lạnh lùng nói:

- Tôi nói cho cậu biết, từ giờ sẽ không ai cho cậu thuốc nữa. Hoặc là, cậu nhịn, thoát khỏi nó. Hoặc là cậu tự cầm tiểu đao này mà tự cắt cổ đi. Chỉ một vết cắt thôi là cậu sẽ đi gặp ngay Diêm Vương, không phải chịu chút đau đớn nào cả!

Đường Kiến Tâm nói ra không chút lưu tình khiến Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung đều khản trương nhìn Amazon, cuối cùng chỉ yên lặng quay đi nơi khác. Chẳng qua, cảnh sắc xa xa trong mắt đã mơ hồ!

Tiểu Ngải nhìn vẻ mặt cùng với giọng điệu này của Đường Kiến Tâm mà thấy thật bội phục. Trên đời này làm gì có mấy người có thể dũng cảm cầm dao đặt lên cổ mình đâu cơ chứ?

Dù sao, những người Tiểu Ngải cô gặp đều là đám người sợ chết cả, căn bản là chẳng có ai có gan đặt dao lên cổ mình!

Đường Kiến Tâm nhìn chăm chú vào Amazon, không chút buông lỏng, không bỏ qua bất kỳ biểu hiện nào trên gương mặt anh ta. Đương nhiên, nếu anh ta muốn chết mà bản thân không có lực thì cô sẽ trực tiếp bắn chết anh ta, như thế sẽ mau hơn nhiều!

Amazon hai tay ôm lấy mình, cả người cong lại như tôm, đã sớm mất đi thần trí. Nhưng dưới những cú tát nẩy lửa của Đường Kiến Tâm thì lại có thêm vài phần thanh minh! Chật vật ngẩng đầu lên, nhìn Đường Kiến Tâm đứng trước mặt anh, lão đại của anh, mười tám năm trước không ngại anh cả người bắn thủ, dứt khoát công anh lên lưng, dẫn anh ra khỏi lồng giam ấy. Từng giọt nước mắt lăn xuống, lăn cả vào nước mũi, nước bọt, máu khiến người ta thấy thật buồn nôn. Thế nhưng Đường Kiến Tâm lại không dời mắt đi chút nào!

- Lão, lão, đại... Em... xin... lỗi!

Anh ta phụ sự kỳ vọng của cô với anh ta, còn cả những người anh em của mình nữa. Lần hành động này, nếu không phải vì anh ta, có lẽ mọi người đã sớm thoát ra rồi, cũng sẽ không tới nước này... Amazon thất thanh khóc nức nở, sự day đay của thuốc với dẫn vật trong lòng khiến anh ta thiếu chút nữa suy sụp hoàn toàn!

- Cậu có lỗi không phải với tôi, là với chính cậu!

Đường Kiến Tâm hoàn toàn không thấy được những giọt nước mắt kia. Cô rất hâm mộ người khác, lúc đau đớn còn có nước mắt mà chảy ra, còn cô thì đã sớm không biết nước mắt là tư vị gì rồi!

- Hu hu... - Amazon chỉ ôm chân cắn môi khóc. Bộ dạng ấy đến Tiểu Ngải cũng không nhìn nổi, khinh bỉ: “Tôi nói này, anh là đàn ông con trai mà cứ khóc như thế, không thấy mặt mặt hả!” Hoàn toàn không nghĩ lại lúc trước bản thân cô chỉ vì mấy con chuột trong cống mà khóc đến mức hôn thiên ám địa, muốn chết muốn sống!

Với lời tố cáo này thì Tiểu Ngải nhảy cao ba mét phản bác: Đó có phải một con chuột không? Là một đám chuột đó nha! Huống hồ, cô là đàn ông sao? Nhìn đâu cũng thấy cô đây là một tiểu mỹ nữ nhé, không biết phụ nữ đều làm từ nước sao hả!

Đường Kiến Tâm vừa bực mình vừa buồn cười. Cô không dám nói là những người bị nghiện, đừng nói là đàn ông, cho dù là Thượng Đế cũng sẽ khóc cho cô ấy coi! Đương nhiên, tiểu công chúa Tiểu Ngải không phát biểu gì thêm thì cô cũng chẳng nói làm chi! Dù sao cô cũng không bị tổn thất gì cả!

Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung lại bất đồng, rất là đau lòng. Mỗi khi Amazon lên cơn nghiện thì bọn họ đều giúp anh ta một tay. Kỳ thực nếu nói thì cơn nghiện của Amazon không bỏ được cũng do bọn họ tiếp tay hết. Mỗi lần thấy anh ta bị cơn nghiện hành hạ liên mềm lòng, cuối cùng chỉ đành tuyên cáo thất bại! Mặc dù bọn họ cũng đã cảnh cáo bản thân, không thể để anh ta như vậy nữa, thế nhưng...

Mọi chuyện luôn có những điều ngoài ý muốn!

Đường Kiến Tâm thở dài, hình ảnh khi giúp Elvin kiềm chế cơn nghiện lại ủa về. Cô rất vui khi Elvin có nghị lực, hơn nữa cơn nghiện của cậu bé cũng chưa thấm vào tận xương tủy, có thể thoát khỏi nó dễ hơn! Cũng không biết mình ném cậu nhóc vào bót cảnh sát thì người nhà có tìm được cậu bé ấy không nữa, quên đi, bây giờ không phải nghĩ đến mấy cái này, cô lại không thể thay đổi cuộc sống của người khác được. Cứu cậu bé chỉ là hi vọng cuộc đời cậu bé sẽ không như mình, quá hỗn loạn! Cô hy vọng Elvin có thể trưởng thành trong hạnh phúc, giấc mộng của cô đã bị vỡ tan, hy vọng giấc mộng cậu bé ấy sẽ không như thế!

Haiz, Đường Kiến Tâm lại than thở, điều này bây giờ đâu còn quan hệ gì với cô, cô nghĩ để làm gì chứ!

Đường Kiến Tâm nhặt thanh tiểu đao lên, võ gương mặt đã bị cô đánh sưng của Amazon hỏi:

- Nếu, cậu muốn còn giúp cho tôi, vậy thì, cậu nhất định phải vượt qua cửa ải này, nghe rõ chưa?

Amazon điên cuồng gật đầu, cắn môi đến bật máu. Nếu anh ta mà còn sức để hết, anh ta đã sớm hét lên rồi. Anh ta sẽ cai nghiện, mặc kệ nó thống khổ cỡ nào, anh ta cũng sẽ cai!

Đường Kiến Tâm hài lòng gật đầu, để đao lại chỗ cũ rồi nói:

- Mọi người giữ người cậu ta, cởi tất cậu ta ra nhét vào miệng!

Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung gật đầu. Mọi người phân công cho nhau, một người đè lên hai chân anh ta, một người giữ hai tay anh ta, Tiểu Ngải thì cởi giày anh ta ra, tức thì bịt ngay mũi lại, nhảy lùi lại sau hai bước:

- Ôi dzời, mấy người nha, sao không nói sớm là chân anh ta là “chân Hương Căng”[1] hả, thối chết mất, tôi còn lâu mới cởi cho anh ta!

Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung cả ba đều cười ha ha, bọn họ cố tình không nói cho Tiểu Ngải biết Amazon có chân Hương Căng đấy. Khóe miệng Đường Kiến Tâm cũng co quắp. Tiểu Ngải mặc dù không có đam mê sạch sẽ quá mức, thế nhưng vẫn là lần đầu tiên cởi giày cho người khác, huống hồ còn là một tên nghiện nữa, đặc biệt là cô không thể tha thứ cho chân Hương Căng. Nhìn Tiểu Ngải chán ghét tay bóp mũi thở dốc kia là biết rõ là đang rất khó chịu rồi!

Chờ giải quyết xong chuyện của Amazon, Đường Kiến Tâm mới ngoảnh lại nhìn về phía xa. Gió nhẹ lướt qua khiến cành cây kêu xào xạc, từng chiếc lá rụng chậm chậm rơi xuống như lưu luyến cành cây tốt đẹp. Mà một vài chiếc lá khác thì bay đi theo gió tìm kiếm những sự tốt đẹp phía trước.

Dưới tàng cây đã không còn bóng dáng ai kia, đột nhiên xuất hiện rồi bỏ đi không báo trước! Phảng phất như một giấc mộng, khiến người ta không phân biệt được thật giả! Nếu không phải cảm giác đau buốt trong ngực vẫn còn đó thì phỏng chừng cô sẽ tưởng đây chỉ là ảo giác của bản thân mình!

Thu lại ánh mắt, tiếng khóc vang lên phía sau khiến cả người cô run lên, có phần lạnh lẽo, cơn lạnh giá ấy đi thẳng từ lòng bàn chân đi lên trên!

Đường Kiến Tâm không rõ ràng hàn ý sau lưng mình là vì tiếng kêu sau lưng hay là vì người đàn ông đột nhiên biến mất kia, rất khó giải thích!

Cuối cùng Amazon vẫn không thể nào chịu đựng nổi cơn nghiện bộc phát. Đường Kiến Tâm đành đánh ngất anh ta lại để mấy người Sở Tử Ngang khiêng rồi mọi người tìm lối đi để thoát khỏi cái địa phương quỷ quái này!

Đoàn người Đường Kiến Tâm đi dọc theo dòng nước thải, tới một nơi bỏ hoang, Tiểu Ngải ban đầu muốn liên lạc với Âm Hoàng lại bị Đường Kiến Tâm từ chối. Quy củ của cô là sau khi nhận nhiệm vụ, một khi chưa xong thì sẽ không tìm Âm Hoàng. Tiểu Ngải bất đắc dĩ chỉ có thể oán nhéo Đường Kiến Tâm. Người kia thì mắt nhắm tai ngơ, không thèm để ý. Hạ Tâm Dung bảo Diệp Trúc Phàm liên lạc với Hắc Kiệt, không có biện pháp nào cả, bọn họ thật sự không quen thuộc nơi này, đây cũng là nguyên nhân khiến lần này bọn họ lại thảm hại như thế!

Đường Kiến Tâm nghiêng răng, nhìn khu căn cứ đằng sau, hận ý lóe lên rồi biến mất. Diệp Trúc Phàm móc điện thoại ra. Thật là ngoài ý muốn nha, bọn họ phải bốn ba như thế mà cái điện thoại vẫn không tổn hao gì cả, ai nấy đều ngạc nhiên! Diệp Trúc Phàm cười cười, khởi động máy rồi gọi cho Hắc Kiệt. Chờ sau khi được kết nối thì không đợi đối phương đã lên tiếng oán trách trước!

- Con chó Nhật kia, có biết mấy người bọn tao tí chút nữa thì không về được nữa không hả? - Sở Tử Ngang buồn bực cười, đoán chừng đây là lần đầu tiên A Phàm thô tục như thế sau mấy năm qua! Lại còn là những lời thô tục có chiều sâu nữa chứ!

- ...

- Mày đừng có thoái thác, anh em tìm mày còn không phải do tin tưởng mày hay sao, thế mà mày lại cho bọn tao ăn pháo là thế nào!

- ...

- Quyền của mày nhỏ, quyền của mày nhỏ thì sao không nói sớm để bọn tao chuyển sang đường khác hả?

- ...

- Thế sao mày không đích thân tới?

- ...

- Hành động cái rắm à, hành động có quan trọng hơn mạng của anh em không?

- ...

- WTF, chống khủng bố? - Diệp Trúc Phàm sửng sốt, mấy người Đường Kiến Tâm cũng quay ra nhìn về phía Diệp Trúc Phàm, dùng mắt hỏi xem anh ta vừa nói là thế nào?

- ...

- Sợ, không phải chứ, xui xẻo vậy á?

- ...

- Không thể trách mày, con mẹ nó mày nói lại câu vừa nãy xem?

- ...

- Được, sẽ thu thập mày sau!

[1] Chân Hương Cảng: tên thường gọi của bệnh nấm chân

CHƯƠNG 70.7:

Diệp Trúc Phàm sau khi cúp máy thì buồn bực nhìn mấy cặp mắt hoài nghi kia, cười gượng:

- Hắc Kiệt nói, căn cứ này từng giam nhân vật quan trọng của một nước nào đó, bên trong vẫn giữ lại một vài số liệu thí nghiệm. Bọn họ nhận được tin là mấy ngày gần đây tổ chức khủng bố sẽ hành động... Cho nên... - Không cần nói tiếp thì mọi người đều rõ, cả đoạn đường này bị bom tạc hóa ra là bị coi là phần tử kẻ địch bên ngoài hả? Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung mặt đầy vệt đen!

Sắc mặt Đường Kiến Tâm càng âm trầm. Bọn họ thiếu chút nữa mất mạng, vất vả lắm mới thoát ra được thì có người nói đây hoàn toàn là trò cười nhằm lẫn, là do tự bọn họ chuốc khổ vào thân, không hề có liên quan gì tới đối phương. Đúng là quá tức đi mà, mặt đen đến không thể đen hơn được nữa. Có lẽ việc này mà xảy ra trên người bất kì ai cũng sẽ ghen chết!

- Thế mà bọn họ còn chưa tra rõ ràng đã nã pháo ầm ầm thế hả, chúng ta đây rõ ràng chân thật là người của tổ quốc nha!

Tiểu Ngải mắt mở to, chu mỏ, giọng nói hết sức bất mãn chỉ trích. Nghĩ lại xem bọn họ đã phải khổ cực thế nào để thoát ra này, ngồi trong chiếc Hummer lướt đi giữa chiến trường thiếu chút nữa hương tiêu ngọc vẫn rồi!

Đường Kiến Tâm, Diệp Trúc Phàm mấy người đồng loạt nhìn về phía Tiểu Ngải rất là kinh ngạc. Cô ấy thế mà không biết bộ quốc phòng vốn dự định là cho nổ tung căn cứ này hả? Cô tự tiện bước vào, người ta đương nhiên coi cô là phần tử ngoại quốc số một để mà xử lý rồi, đâu còn thời gian mà xem xét cô là ai nữa!

Đường Kiến Tâm hít sâu một hơi, cảm giác tanh tanh như vọt lên trong họng, môi trắng bệch mím lại, răng cắn chặt vào môi dưới, đè nén cảm giác tanh tanh kia xuống. Hai tay cô bất động thanh sắc nắm chặt lại, móng tay dài sắc bén găm sâu vào lòng bàn tay, hi vọng cơn đau này có thể khiến cô tỉnh táo chút nhiều!

- Này, người bạn kia của anh lúc nào mới tới thế, ở đây sao lắm muỗi vậy, thật đáng ghét! Nước ở đây cũng thúi chết mất! - Tiểu Ngải quay ra trừng mắt với mọi người, tay thì gãi gãi, nhú mồm quệt mồ hôi Diệp Trúc Phàm!

- Nửa tiếng nữa! - Diệp Trúc Phàm theo Sở Tử Ngang đặt mông ngồi xuống đất trả lời. Hạ Tâm Dung vẫn nắm lấy áo trước ngực, tới cạnh đám Diệp Trúc Phàm!

Tiểu Ngải kêu la, còn phải ở nơi này uối ăn nửa tiếng nữa, đáng ghét ghê, rồi cô kéo lấy tay Đường Kiến Tâm:

- Chị à, sau khi về thì chúng ta quay về Âm Hoàng có được không?

Mặt Đường Kiến Tâm trắng như giấy, chậm rãi lắc đầu. Cô không thể lên tiếng nói chuyện được. Nếu không thì bọn họ sẽ phát hiện ra cô bị thương rất nghiêm trọng, cô không muốn để Tiểu Ngải lo lắng!

- Vì sao thế chị, dù chị không về thì sư phụ cũng biết chị đã quay lại Mỹ!

Tiểu Ngải có phần nôn nóng, cô muốn về Âm Hoàng, muốn nói với sư phụ là cô bị người ta ức hiếp, chị cũng bị người ta ức hiếp, cũng muốn giữ chị ở bên cạnh!

Cô muốn lừa chị về Âm Hoàng, cô biết chị bị thương. Ở Âm Hoàng có thuốc chữa thương tốt nhất, thế nhưng nếu chị không về, vậy thì cô cũng không về, cô lo cho chị lắm!

Đường Kiến Tâm cười khổ quay mặt qua chỗ khác, cô không muốn thấy vẻ mặt thất vọng của Tiểu Ngải. Cô một lòng muốn thoát khỏi Âm Hoàng để có được cuộc sống tự do của mình, sao cô có thể quay về đó được!

Hướng chi, nhiệm vụ của cô vẫn chưa hoàn thành!

- Chị à

~~Tiểu Ngải nũng nịu, sử dụng tuyệt chiêu tối hậu để Đường Kiến Tâm không thể cự tuyệt. Thế nhưng lần này Tiểu Ngải đành phải thất vọng rồi. Đường Kiến Tâm vẫn quay đầu sang chỗ khác, không thèm nhìn cô, ý tứ rất rõ, chị ấy sẽ không về!

Vất vả lắm mới đè nén được cái vị tanh trong miệng kia, lúc này Đường Kiến Tâm mới lên tiếng:

- Tiểu Ngải, chị sẽ không về! - Chỉ ít khi mà hai viên đá kia còn chưa quay về thì cô sẽ không về. Dù Dịch Long biết cô ở Mỹ thì sao chứ? Chỉ có ở Âm Hoàng, anh ta mới là sư phụ cô. Thế nên một khi không ở Âm Hoàng, cô sẽ không cần nghe lệnh anh ta, đây là “thỏa thuận” giữa bọn họ!

Tiểu Ngải tủi thân, mắt hồng hồng.

- Thế nhưng, vết thương của chị!

Khóe miệng Đường Kiến Tâm giật giật. Mặc dù không phải rất rõ, thế nhưng Tiểu Ngải vẫn thấy được độ cong của nó.

- Chỉ là vết thương ngoài da mà thôi. - Gạt người, nếu là bị thương ngoài da thì sẽ không học máu như thế, Tiểu Ngải nhìn sâu vào mắt chị cô như muốn nhìn xuyên thấu chị ấy!

Đường Kiến Tâm để tay lên trán.

- Thật sự là không có chuyện gì đâu, em đừng có như vậy. Tiểu Ngải à, chị sẽ không đùa giỡn với tính mạng của mình, sau này chị còn muốn được đi khắp thế giới nữa này! - Cho nên, đừng lo lắng nhé Tiểu Ngải, chị không có chết dễ dàng vậy đâu! Cũng sẽ không dễ dàng vứt bỏ tính mạng của mình, cái mạng này đã sớm không phải chỉ là của một mình cô!

Tiểu Ngải quật cường nhìn Đường Kiến Tâm, mãi sau mới thỏa hiệp.

- Được rồi, không về thì không về. Nhưng chị phải đáp ứng em, trước khi vết thương chưa khỏi hẳn thì không thể đi tìm người của Ngục Thiên Minh để đòi hai viên đá kia!

- Chị không có bị... - Đường Kiến Tâm định phản bác lại thì thấy được cô bé đang nhìn mình, thế là đành sửa lại.

- Được rồi, chị đáp ứng em, trước khi khỏe lại thì sẽ không đi tìm người của Ngục Thiên Minh!

- Không đúng, phải là chị vĩnh viễn sẽ không tìm người của Ngục Thiên Minh! - Nghĩ tới bọn họ vì Ngục Thiên Minh mà thiếu chút nữa nổ chết liền tức. Ngục Thiên Minh cũng đâu phải dễ chọc đâu, phải bắt chị đáp ứng không thể tự mình mạo hiểm mới được!

Một lần đã vậy rồi, còn có lần thứ hai chắc “thăng” luôn đó!

- Tiểu Ngải, em cũng biết, chuyện này là không thực tế chút nào, vật chị muốn đang ở trên tay bọn họ!

70. Chương 70: Mất Đi Nụ Hôn Đầu, Anh Thật Không Biết Xấu hổ!

Mặt Đường Kiến Tâm lạnh lại, muốn cô không chọc người của Ngục Thiên Minh, được thôi, trừ phi trả bảo thạch lại cho cô, từ nay về sau khi thấy người của Ngục Thiên Minh nhất định sẽ nhượng bộ đối phương, mình thì đi đường vòng!

- Chị, chị nghe em nói này, Ngục Thiên Minh không có đơn giản như bề ngoài đâu. Nhất là, bọn họ...

Tiểu Ngải khuyên nhủ còn chưa xong thì Đường Kiến Tâm liền vung tay lên cắt ngang.

- Không cần nói nữa. Đó là chuyện không thể nào, trừ phi bọn họ tự trả lại bảo thạch! - Bằng không thì nói nhiều cũng phí công!

Tiểu Ngải ghen không thở nổi. Muốn người của Ngục Thiên Minh tự trả bảo thạch lại cho chị, trừ phi đây là thiên hạ Hồng Vũ, bằng không thì đúng là mơ giữa ban ngày!

- Chị ~ - Cô bé nào đó vẫn cố làm bộ đáng thương kéo góc áo Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm thở hắt ra, quay lại nghiêm túc nhìn vào mắt Tiểu Ngải:

- Tiểu Ngải, chị có thể đáp ứng em, trước khi khỏe hẳn thì chị sẽ không chủ động tìm người của Ngục Thiên Minh, thế được chưa! - Dĩ nhiên, nếu người của Ngục Thiên Minh tìm cô thì không tính!

- Được rồi!

Tiểu Ngải thỏa hiệp, đây đã là sự nhẫn nhịn lớn nhất của chị rồi, cô cũng nên thấy đủ. Ngược lại, nếu người của Ngục Thiên Minh thật sự làm gì chị, cô nhất định xách sớ phụ đi báo thù cho chị.

- Lão đại, bảo thạch gì thế?

Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm, Hạ Tâm Dung ba người nghe hai người nói chuyện, vất vả lắm mới hiểu được đại khái, lão đại hình như là vì bảo thạch gì đó mới tìm đến Ngục Thiên Minh hả? Là thế nào vậy?

- Không phải chuyện của mấy người!

Đường Kiến Tâm liếc nhìn ba người, đây là nhiệm vụ của cô, bọn họ không cần phải cuốn vào trong đó. Như Tiểu Ngải đã nói, bây giờ hiểu biết của cô với Ngục Thiên Minh rất ít, cô không muốn lúc hành động còn phải phân tâm chú ý tới ba người này!

- “Dạ Chi Tâm” và “Dạ Đêm”

Tiểu Ngải không thềm để ý tới ánh mắt cảnh cáo của Đường Kiến Tâm liền đáp lại bọn họ. Hừ, nếu chị đã muốn “chọc” người của Ngục Thiên Minh thì kéo thêm mấy người này xuống nước luôn đi, cả đám cùng chết với nhau!

- Cái gì?

Sở Tử Ngang thét lên, đứng bật dậy, có vẻ rất kích động: “Cô nói là viên bảo thạch đã biến mất mấy trăm năm, Dạ Chi Tâm và Dạ Đêm?”

Diệp Trúc Phàm cũng kinh ngạc nhìn Tiểu Ngải, ngay cả Hạ Tâm Dung khẽ nhếch miệng, có chút không dám tin. Bọn họ đều là thần trộm, mấy năm này cũng có chút danh tiếng trên đường, đương nhiên cũng biết tới hai viên đá này. Người thầy của bọn họ đã từng cầm bức ảnh về hai viên đá ba hoa chính chèo với bọn họ, đáng vẻ ước ao đó đến giờ vẫn còn khắc sâu trong lòng bọn họ. Lúc đó Sở Tử Ngang nhìn bộ dạng mê đắm ấy của thầy còn giễu cợt nói là khi thầy tới đại thọ tám mươi thì sẽ lấy hai viên đá này làm lễ mừng. Không ngờ thầy lại trờng mắt hét toáng lên, mấy thằng ranh con này chỉ biết trêu chọc ông, có biết hai viên đá này đã tuyệt tích mấy trăm năm rồi không hả, mấy đứa đi đâu trộm, đi đâu trộm hả! Ông thầy tức đến mức râu mép dựng ngược, ánh mắt cùng biểu tình sinh động ấy giờ vẫn còn lưu giữ trong trí óc không hề phai mờ!

Chẳng qua mấy năm này bọn họ đều biết, đây cũng chỉ là ảo tưởng của bản thân mình mà thôi! Bây giờ nghe Tiểu Ngải nói tới hai viên đá này khiến mấy người khó tránh khỏi kích động. Đây là món quà mà bọn họ muốn tặng cho thầy, không muốn đây trở thành tiếc nuối suốt đời của thầy!

Tiểu Ngải nhún vai, gì mà mấy trăm năm cô không biết, cô chỉ biết tên chúng là thế thôi! Đám người Diệp Trúc Phàm liền đưa mắt nhìn Đường Kiến Tâm thì bị cô trừng một cái:

- Ba người làm sao mà biết

Diệp Trúc Phàm mừng như điên, Sở Tử Ngang cười ha ha, Hạ Tâm Dung cũng hí tít mắt lại, Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải liếc nhau, đây là tình huống gì thế trời?

- Lão đại à, chị không biết đâu, thầy đã từng nói với bọn em về hai viên đá này rồi. Chúng em vốn định trộm nó để làm quà nhân ngày sinh nhật của thầy, không ngờ lại bị khiển trách một trận. Lúc đó về mặt ông ấy rất là sinh động đó!

Diệp Trúc Phàm cười sái hàm như đứa trẻ con, rồi lại nghĩ tới gì đó, nụ cười cũng bớt lại, giọng trầm trầm:

- Không ngờ là hôm sau thầy đã “đi” rồi, bọn em cảm thấy rất tiếc nuối. Mặc dù lúc đó thầy nói hai viên đá đã mất tích mấy trăm năm, thế nhưng bọn em vẫn luôn tìm chúng, hi vọng có thể hoàn thành giấc mộng cho thầy!

Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn Diệp Trúc Phàm, cậu ta nói là người kia đã chết rồi sao? Đã rời khỏi cô sao?

Sở Tử Ngang nhìn Đường Kiến Tâm mắt đỏ lên, kéo áo sau lưng Diệp Trúc Phàm, ra hiệu anh ta đừng nói nữa! Diệp Trúc Phàm hiểu ý liền ngậm miệng lại, yên lặng nhìn Đường Kiến Tâm. Mãi một lúc sau thì Diệp Trúc Phàm mới lên tiếng:

- Lão đại, chị đừng buồn, lúc ra đi thầy rất vui vẻ và an bình! - Cho nên lão đại à, chị cũng đừng buồn quá!

Sao bọn họ lại có thể quên là thầy cũng là thầy của lão đại a! Vành mắt Đường Kiến Tâm đỏ ngầu, chỉ là không có nước mắt chảy ra, rất là đau! Bọn họ đâu biết đó chẳng những là thầy cô, mà ông còn là người duy nhất mười tám năm trước coi cô như báu vật, cải biến vận mệnh cả cuộc đời cô!

Cô tưởng rằng trên thế giới này, mình đã lạnh lòng hà khắc đến mức không còn cảm giác đau đớn nữa, cũng không nghĩ rằng còn có người khiến cô đau lòng đến vậy. Sâu tận đáy lòng như bị từng con dao nhỏ lẳng trè, cơn đau như khoan vào sâu tận tim, so với cảm giác bị kiến cắn tim còn khó chịu hơn...

Ông nội ơi, Tâm Nhi đau quá, cả người đều đau, vì sao ông lại bỏ mặc con? Tại sao lại bỏ con một mình? Hu hu!

- Chị, chị đừng như vậy! Muốn khóc thì khóc đi, Tiểu Ngải sẽ không cười chị đâu, bọn họ cũng không dám cười chị đâu. - Mắt Tiểu Ngải đỏ lên nắm chặt ống tay áo chị. - Cứ vậy thì Tiểu Ngải rất khó chịu, hu hu!

Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung đều cúi đầu, trong lúc nhất thời không khí bị thương lan tràn khắp rừng cây, ai cũng không lên tiếng, chỉ có Tiểu Ngải là đang nghẹn ngào!

Đường Kiến Tâm mở to mắt lạnh lùng nhìn Tiểu Ngải đang khóc phía sau, có phần ngây ra. Bản thân cô còn không khóc thì Tiểu Ngải khóc cái gì?

- Em đừng khóc!

- Chị ~! - Tiểu Ngải hức hức, ủy khuất nhìn Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm quay đầu đi không nhìn cô ấy, ánh mắt lướt qua phía trước có phần mơ hồ, trông rất nghiêm túc mà lại không có tiêu cự!

Sở Tử Ngang oán trách trừng mắt nhìn Diệp Trúc Phàm, cậu không đâu nói chuyện thầy ra làm gì, tự dưng lại chọc lão đại mất hứng!

Diệp Trúc Phàm cũng trừng lại. Tôi cũng đâu phải cố ý, chỉ là không cẩn thận nói ra thôi. Nếu không phải mấy người nói chuyện bảo thạch thì tôi sẽ lỡ miệng sao hả? Huống hồ, lão đại sớm muộn cũng biết tin thầy đã không còn trên nhân thế nữa, đau dài không bằng đau ngắn, biết rồi thì cũng tốt mà, hôm khác sẽ quay về thăm thầy!

Hạ Tâm Dung hết ý kiến, lão đại mặc dù đã nhiều năm không gặp thầy, thế nhưng sâu trong lòng vẫn luôn đặt thầy lên đầu nha.

- Lão đại, sau khi rời khỏi đây thì chúng ta về thăm thầy đi, nếu thầy mà thấy chị về nhất định sẽ rất vui!

Đường Kiến Tâm không lên tiếng, mắt vẫn nhìn về phương xa, không nháy chút nào!

- Nếu đã chết thì còn có gì mà gặp hay không! - Đường Kiến Tâm lạnh lùng trả lời, khi còn sống cô đã không về, vậy khi chết thì càng không thể về!

Mấy người Sở Tử Ngang nhìn nhau, lại cúi đầu. Lão đại quyết định họ sẽ không đi, thế nhưng thầy có thể sẽ có chút thất vọng!

Lúc mà máy bay Hắc Kiệt tìm được mọi người thì tâm tình ai cũng thấp, hạ thang dây xuống, trong nháy mắt, chiếc máy bay bay đi theo một hướng khác!

Giữa không trung nhìn diện mạo bây giờ của “biệt thự Jian Ke” mà không ai biết nói gì. Đây đâu còn dáng vẻ của một biệt thự nữa, quả thực chính là phế tích, chỗ nào cũng là tro bụi! Bọn họ quả thực không thể

tin nổi, bản thân mình vừa thoát khỏi cái nơi này! Bên dưới còn có rất nhiều xe cảnh sát, xe cứu thương đang bận bịu!

Mà Hắc Kiệt là một thành viên trong đội cứu viện, cho nên có máy bay bay đi ở đây cũng không ai sinh nghi. Đương nhiên, mấu chốt là bọn họ không ai rảnh nha! Công tác giải quyết hậu quả đâu có đơn giản vậy!

- Đây là thế nào

Diệp Trúc Phàm nhìn vào người đàn ông to cao đang ngồi lái hỏi! Những người khác cũng nhìn sang Hắc Kiệt. Bọn họ đều từ trong đó thoát ra, mặc dù biết tình trạng đánh bom nơi này rất nghiêm trọng, cũng không ngờ lại có thương vong lớn như này!

- Đều là đám chó điên của Ngục Thiên Minh mà ra, đánh rơi mười chiếc máy bay chiến đấu của bọn tao, còn chết mất 20 người! - Giọng Hắc Kiệt là giọng địa phương chân chính, khi nói còn rất tức giận bất bình, nghiến răng kèn kẹt!

Diệp Trúc Phàm hừ lạnh:

- Hừ, đánh rất hay!

Sở Tử Ngang cũng vỗ tay bảo hay.

- Mày nói xem, bọn mày muốn “cày” mảnh đất này mà còn bảo bọn tao tới, có ý định cho chúng tao đâm đầu vào chỗ chết hả?

Mặt Hắc Kiệt phồng lên như mặt heo:

- Tao đâu biết bọn họ muốn cho nổ căn cứ này đâu. Lúc mấy người đi vào thì tiếng báo động vang lên làm bọn họ phát giác, lập tức phái ra Thượng Tá không quân, đánh bom bọn mày!

- &*&, chẳng lẽ bên trong trụ sở có bí mật gì không thể cho ai biết?” - Sở Tử Ngang tựa vào lưng Diệp Trúc Phàm, cười rất xấu xa!

- Không biết, đây là cơ mật!

- Xì, có là cơ mật thì cũng bị nổ cho thành không có bí mật, hừ!

Những lời này Diệp Trúc Phàm rất tán thành. Bây giờ đã bị nổ tung hết cả lên rồi, có bí mật gì cũng mất hết.

- Chẳng qua, súng ống đạn dược bên mày thế nào mà thấp kém như vậy?

- Thấp kém hả? - Âm lượng Hắc Kiệt đề cao. - Có ý gì?

- Chẳng lẽ không đúng sao? Lúc ở bên ngoài, mặc dù có cảm giác bom liên tiếp không ngừng, thế nhưng uy lực lại hiển nhiên rất kém! - Diệp Trúc Phàm tay chống cằm trầm tư, bằng không chiếc Hummer của bọn họ sao có thể thoát khỏi giữa làn bom thế được?

Có thể còn sống, trừ kỳ tích ra thì có thể tiền mua súng đạn đối phương đã bị rút ra làm chất béo rồi!

Hắc Kiệt liền ghen, thông cảm nhìn mấy người.

- Không phải là chất lượng kém. Những quả bom con ấy uy lực không phải rất lớn, chỉ nổ trong phạm vi có vật thể, căn bản là không có việc gì cả!

Diệp Trúc Phàm ghen ngược lại.

- Thế lắp nhiều bom vậy để làm gì? Không giết người, dọa người hả?

- Không phải, trước đây là giả, mày hử nên vui mừng mới đúng. Nếu là mìn bom con gần đây nhất thì, hừ! Mày đã sớm mất mạng rồi!

Diệp Trúc Phàm: “...”

Tiểu Ngải khó chịu: “Chúng ta bị đùa bốn sao?” Đường Kiến Tâm cũng nhìn Hắc Kiệt. Anh bạn Hắc Kiệt nuốt nước bọt: “Cũng có thể coi là vậy đi!” Ai bảo mấy người chạy vào trong đó. Bây giờ bên thiệt hại lại là đất nước, một Thượng Tá không quân, hai mươi mấy người tinh anh nhận nhiệm vụ, kết quả, chỉ có ba người sống sót, hơn nữa còn bị thương nặng!

- Cái gì mà tổn thất nặng nề lại là phía đất nước, tôi cũng tổn thất nặng nề lắm nha! - Tiểu Ngải chu mỏ, đến giờ cả người cô còn đang bốc mùi, không biết tối đi ngủ có gặp ác mộng không nữa, phí tổn thất tinh thần này ai bồi thường cho cô đây?

Đường Kiến Tâm ngồi đằng sau, im lặng nghe bọn họ đối thoại, không phát biểu ý kiến gì cả. Chẳng qua, cô có hơi tò mò, vì sao người Ngục Thiên Minh lại không chiến với bọn họ, đương nhiên cái này cũng không phải không quan trọng với cô.

Mặc dù, việc này là do các cô đưa tới! Không biết nhóm hàng kia Ngục Thiên Minh đã vận chuyển tới đâu rồi! Nếu chưa tới tay người mua, không biết cô còn cơ hội kia hay không!

Sau khi nghe được tin ông nội Âu Dương đã qua đời, cô bỗng thất rất mệt mỏi. Cô đã từng đáp ứng với ông là cùng ông sống tiêu diêu tự tại, cùng cô đi khắp thế giới. Nhưng hôm nay, cô lại không còn cơ hội để mà thực hiện nữa rồi! Ông nội bỏ lại cô, đã vĩnh viễn rời cô đi. Mà cô, ngay cả ông nội đi lúc nào cũng không biết!

Lúc ông đi, mình đang ám sát thành viên nước nào đó? Hay là lúc nằm trên bờ cát, tắm nắng làm một giấc mộng đẹp?

Ông ơi, ông đi rồi, con còn lại cái gì đây? Còn có ai sẽ giống ông, nâng niu con, thương yêu con, sợ con ngã nữa? Ông ơi, Tâm Nhi rất nhớ ông!

Hắc Kiệt đưa mấy người ra tới bến tàu phía tây thì quay về. Anh ta đang phải làm nhiệm vụ, không thể rời đi quá lâu. Sau khi xuống dưới thì Đường Kiến Tâm lên tiếng bảo Tiểu Ngải quay về.

- Tiểu Ngải, em nên về Âm Hoàng đi!

Bước chân Tiểu Ngải lảo đảo, chu mỏ:

- Chị, chị không cần Tiểu Ngải nữa sao

Đường Kiến Tâm cười cười bất đắc dĩ, cơn đau trong lồng ngực đang nói với cô, thời gian của cô thực sự không còn nhiều lắm, đã cứng rắn chống giữ lâu như vậy, không biết còn có bao nhiêu thời gian.

- Không phải, lần trước Âm Hoàng đã nhắc chị, bảo em về!

- Không muốn, đi theo sư phụ không có vui như đi với chị! - Tiểu Ngải lôi kéo tay của Đường Kiến Tâm, bắt đầu xum xoe. Chị không về Âm Hoàng, cô cũng không về!

Đường Kiến Tâm rủ mắt xuống.

- Chị không có nhiều thời gian để chú ý đến em! - Quan trọng hơn là cô không muốn gây nguy hiểm cho cô ấy. Lần này cô rất hối hận, may là Tiểu Ngải bọn họ không có bị thương!

Cô chỉ biết rằng, chỉ cần đi theo bên cạnh cô, thế giới của bọn họ sẽ trở thành một màu đen u ám!

- Chị không cần phải bận tâm đến em, em sẽ tự chăm sóc tốt bản thân mình! - Tiểu Ngải vội vàng nói!

Đường Kiến Tâm nhú mày không lên tiếng. Tiểu Ngải càng nóng nảy hơn, trực tiếp ăn vạ:

- Chị, chị không về Âm Hoàng, em cũng không về!

- Lão đại, chị để cô ấy đi cùng đi!

Mấy người Sở Tử Ngang đứng sau không nhịn được lên tiếng xin cho Tiểu Ngải. Với kỹ thuật lái xe kia của cô ấy, ngộ nhỡ có ngày nào đó bọn họ muốn chạy trốn thì đó chính là lá vương bài nha!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng quảng mắt với người phía sau, nhắc chân bước đi. Quên đi, cho dù không cho Tiểu Ngải đi cùng thì với tính cách của cô ấy, chắc chắn là lén lút đuổi theo cô, đến lúc đó phỏng chừng sẽ thảm hại hơn!

Tiểu Ngải nhìn động tác của Đường Kiến Tâm liền vui mừng hân hoan, quay ra nói với Sở Tử Ngang:

- Tôi giờ mới phát hiện là anh rất đẹp trai đó! Ha ha! - Xong rồi thì sôi nổi đuổi theo Đường Kiến Tâm!

Sở Tử Ngang chớp mắt, cái gì mà bây giờ mới phát hiện anh ta rất đẹp trai? Diệp Trúc Phàm, Hạ Tâm Dung cười trộm, công Amazon đuổi theo! Sở Tử Ngang sững sờ đứng mãi một lúc mới tỉnh lại, lắc đầu than vãn. Cô gái này muốn cảm ơn anh ta thì cứ nói thẳng, làm gì mà nói cái câu khiến anh ta hiểu lầm thế chứ! Cũng đúng, nghĩ lại anh ta đường đường là một anh chàng đẹp trai, sao có thể bỏ qua được?

Tiểu Ngải khinh bỉ con hàng này, anh nha, tự kỷ cũng có mức độ đó!

Nói tới Lôi Khiếu Thiên, sau khi rời khỏi rừng cây kia thì đã hạ tử lệnh, diệt sạch nhóm người này! Huống Ngân Dịch và Thượng Quan Kiệt Thiếu đều kinh ngạc, đại ca chưa từng vô cớ chống lại người của quốc gia, e rằng lần này đã chạm vào nghịch lân của đại ca rồi. Thượng Quan Kiệt Thiếu truyền đạt mệnh lệnh xuống, Huống Ngân Dịch quay đầu lại nhìn thấy trên lưng Lôi Khiếu Thiên thấm ướt mảng lớn mà ngáy ngốc. Đại ca luôn thích mặc quần áo đen, nếu bị thương thật thì sẽ không ai nhìn ra, chẳng qua hôm nay lại có chút không bình thường!

- Đại ca, anh... Bị thương hả? - Anh ta hỏi rất chần chừ, không quá chắc chắn!

Đồng tử Lôi Khiếu Thiên co rút lại, mặt liền lạnh băng! Đúng vậy, anh bị thương, mặc dù không cảm thấy đau, thế nhưng cảm giác ẩm ướt sau lưng kia thật không tốt chút nào!

Lôi Khiếu Thiên không lên tiếng, nhưng Huống Ngân Dịch đã lẫn lộn với anh cũng không phải một hai ngày, biết ngay là có chuyện, nhất thời tức giận: “Có phải vậy không anh?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu nghe được tiếng hét lên giận giữ của Huống Ngân Dịch cũng quay ra nhìn Lôi Khiếu Thiên. Lúc này thật hay là Lôi Khiếu Thiên quay người, toàn bộ phần lưng đối diện Thượng Quan Kiệt Thiếu, cả mảng ẩm ướt lớn khiến Thượng Quan Kiệt Thiếu cả kinh, vội chạy tới.

- Anh bị thương chỗ nào thế?

CHƯƠNG 70.9:

Lôi Khiếu Thiên chớp mắt, hung hăng quét qua hai người này. Đối phương quá lo lắng khiến anh bất đắc dĩ.

- Không có việc gì, chỉ là vết thương nhỏ!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nghe xong thấy không đúng, vội vàng thừa lúc Lôi Khiếu Thiên quay lưng sang bên mình liền lấy thế sét đánh không kịp bưng tai vén áo anh lên, Lôi Khiếu Thiên phản ứng kịp muốn ngăn cản thì đã muộn!

Lúc mà Thượng Quan Kiệt Thiếu nhấc áo lên thì thở dốc vì kinh hãi, mắt tròn trũng, cái này cái này cái này...

Lôi Khiếu Thiên ngậm thở dài, mình đúng là quá dung túng mấy đứa này rồi, ngay cả áo anh mà cũng dám vén!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn chằm chằm phần lưng máu thịt đã mơ hồ của Lôi Khiếu Thiên, cơn bão táp dâng tràn trong mắt.

- Con mẹ nó, đám cháu trai này dám!

Huống Ngân Dịch cũng nôn nóng, mặc kệ ấy bay tự lái, tiến tới kiểm tra vết thương của lão đại.

- Có nghiêm trọng không?

Lôi Khiếu Thiên vẫn chưa trả lời, Thượng Quan Kiệt Thiếu liền bỏ lại Lôi Khiếu Thiên đi thẳng tới cửa khoang.

- Con mẹ nó, em đi đánh chết bọn khốn kia! - Lại dám làm đại ca anh ta ra như vậy!

- Quay lại! - Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn chăm chăm Thượng Quan Kiệt Thiếu, nhiệt độ nháy mắt hạ xuống mấy độ. - Chút vết thương này đã khiến các cậu đỏ mắt, còn đâu vẻ lãnh tĩnh để mà xử lý công việc hả? Nó chạy đâu rồi?

Giọng nói bằng lãnh hết lên buộc Thượng Quan Kiệt Thiếu dừng lại, mắt đỏ ngầu nhìn Lôi Khiếu Thiên, người kia vẫn lạnh lùng nhìn anh ta, thần nhiên lên tiếng:

- Cậu mà còn như thế, đừng nói là đánh người khác, mình bị đánh lúc nào cũng không biết đâu!

Huống Ngân Dịch cũng vội vàng nháy mắt với Thượng Quan Kiệt Thiếu, bây giờ không phải lúc kích động.

- Kiệt, mau thông báo với Nick, chúng ta đi ngay bây giờ!

Thượng Quan Kiệt Thiếu không cam lòng tới cạnh Huống Ngân Dịch, cầm bộ đàm gọi Nick!

Lôi Khiếu Thiên ngồi thẳng lưng ở một bên, tốn hơi thừa lời, vừa rồi hét lên đã khiến vết thương rách ra, anh cảm giác rất rõ ràng. Bây giờ máu đang không ngừng chảy ra ngoài, trong đầu nhớ lại hình ảnh lúc mình cởi dù ra thì quả lựu đạn nổ ngay phía sau, hai mắt đỏ ngầu!

Được lắm, chọc tới Ngục Thiên Minh anh thì đừng mong toàn thân rút lui!

Huống Ngân Dịch lái trực thăng tới phân bộ, chiến trường phía sau cứ giao cho A Đại là được! Ngân Nguyệt đã đi trước rồi, tổng bộ Nguyệt bang gọi tới nói là đã có chuyện! Mặc dù rất muốn ở lại xem kết quả, thế nhưng, đáng tiếc quá! Trò hay vậy mà chỉ xem được một nửa!

Nhưng mà trước khi anh ta đi thì rất khách khí nói với Thượng Quan Kiệt Thiếu:

- Có kết quả thì phải báo cho tôi trước đây, tôi về trước để chuẩn bị công tác tiếp nhận Ngục Thiên Minh đây! Tạm thời không thể phụng bồi được! - Để lại mấy lời này xong thì đi, Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn hẩn chăm chăm chiếc trực thăng kia tức đến mức thiếu chút nữa bắn bom nó!

- Đại ca, anh nói xem, Nguyệt đương gia này có ý gì? - Thượng Quan Kiệt Thiếu có chút không rõ Ngân Nguyệt định làm gì, hai bên đều không giúp, anh ta nói tới xem trò vui, có ai mà ngốc vậy hả, chạy tới tận chiến trường để xem? Không sợ bị bắn cho về với ông bà luôn à?

Lôi Khiếu Thiên híp mắt lại, hừ! Lòng Tư Mã Chiêu, còn có thể là ý gì!

- Nhưng không hiểu vì sao anh ta lại vội vã đi như thế?

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn Lôi Khiếu Thiên, đối phương không nói gì thì anh lại chen vào:

- Cái này có gì kỳ quái đâu, bọn em đánh tan mười chiếc máy bay chiến đấu, anh ta còn không chạy được sao? - Không chạy thì ở lại làm con tốt thí à!

- Sai rồi, Nguyệt đương gia mà kiêng kỵ người của chính phủ thì ngay từ đầu đã không tới đây xem trò vui!
- Huống Ngân Dịch sờ cằm suy nghĩ!

- Kiệt, liên lạc với A Kỳ, bảo cậu ta tra xem! - Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng híp mắt, anh cũng rất muốn biết, Ngân Nguyệt sao lại khác thường như vậy! Thượng Quan Kiệt Thiếu gật đầu, liên lạc với Thẩm Dương Kỳ, tên này sau khi về Italia thì biến mất. Nhưng còn chưa liên lạc được với Thẩm Dương Kỳ thì Phó Hạnh Lương, Hường Diệp Lân cả hai đều dồn dập hỏi tới chất vấn!

- Thượng Quan Kiệt Thiếu, tôi cảnh cáo chú, trong vòng năm phút mở liên lạc với tôi ngay, bằng không thì sau khi về chú sẽ biết tay tôi đó!

- Thượng Quan Kiệt Thiếu, con mẹ nó gan chú cũng lớn nhỉ, còn dám cắt liên lạc hả? Chú tốt nhất là cầu khẩn đại ca không có việc gì đi, bằng không, tôi sẽ “chơi” chú đến khi chú khóc không đi nổi mới thôi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nghe được câu đầu tiên, cái giọng lạnh lùng ấy của Phó Hạnh Lương y như của đại ca khiến anh ta rất không có chí khí rút vai lại, chỉ nhìn Huống Ngân Dịch mà không có can đảm nhìn Lôi Khiếu Thiên. Huống Ngân Dịch chỉ mở mắt đồng tình nhìn anh ta, lắc đầu không thôi!

Nhưng khi Thượng Quan Kiệt Thiếu nghe xong câu thứ hai lúc mà Hường Diệp Lân đang nghiêng răng nghiêng lợi kẹp thương đeo bông thì nhảy cao ba mét, hét toáng lên:

- Đại ca, anh nghe đi, cái gì mà “chơi” đến khi em không đi nổi hả? Thượng Quan Kiệt Thiếu em mà không đánh lại nổi Hưởng Diệp Lâm sao? Đến lúc đó ai không đi nổi còn là một vấn đề đấy, hừ!

Huống Ngân Dịch cười trộm, ngay cả Lôi Khiếu Thiên cũng cụp mắt xuống. Mặc dù trên khuôn mặt không có biến hóa gì, nhưng Thượng Quan Kiệt Thiếu và Huống Ngân Dịch đều biết, lúc này đại ca đang vui!

- Đm, chú còn lý luận nữa hả, mới nói được một nửa đã vứt bọn tôi sang một bên, cậu có ý định muốn chúng tôi gặp quá mà chết chứ gì!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nói liên lạc lại thì Hưởng Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương liền nghe được câu phản bác ấy của anh ta, Hưởng Diệp Lâm thật muốn đập ột cước, nếu Thượng Quan Kiệt Thiếu ở trước mặt hắn anh!

Chẳng qua tâm tình căng thẳng này giờ rốt cuộc cũng đỡ rồi, may mà đại ca không có việc gì!

Thượng Quan Kiệt Thiếu lẩm bẩm: “Tôi sao biết các chú cũng nhận được tin chứ!”

Hưởng Diệp Lâm ghen: “Chú không biết đó là Lương sao?”

Huống Ngân Dịch và Lôi Khiếu Thiên đồng thời nhìn về phía Thượng Quan Kiệt Thiếu, đây là loại cực phẩm như thế nào nha, không ngờ lại không biết Lương đang trò chuyện cùng với anh ta nữa!

Thượng Quan Kiệt Thiếu bị hai người bọn họ liếc sang mà mặt đỏ lên, tức khắc thẹn quá thành giận, hống hển hét lên với Hưởng Diệp Lâm:

- Không biết thì có gì kỳ quái đâu, tôi đang dạo dò bên dưới làm việc, anh ta chen vào nói cái gì!

- Đm, chính chú nói đại ca bị đánh, bọn tôi có thể không khẩn trương hả!

- Lúc đó đúng là đại ca bị đánh mà, tôi đâu có nói sai!

Thực sự, trời đất chứng giám, Thượng Quan Kiệt Thiếu hét lên mấy lời đó chỉ do bản năng thôi nha, lúc mà ánh mắt như muốn đóng băng người khác của đại ca chuyển sang mình thì anh ta có cảm giác mình đang bị lăng trì, từng chút một, rất là khủng bố! Sợ đến mức anh ta thiếu chút nữa là trốn phía sau Huống Ngân Dịch!

- Được lắm, chú chờ đấy!

Sau khi phản ứng kịp thì Phó Hạnh Lương bỏ lại năm chữ lạnh tanh. Được lắm, chú chờ đấy! Nghe thế tay anh ta run lên, cảm bộ đàm như cầm thứ gì phỏng tay vứt đi. Huống Ngân Dịch cười ha ha:

- Kiệt à, chú xong rồi! - Chọc tới Lương là chuyện nhỏ, nhưng chọc tới đại ca thì đúng là chết thật rồi. Nhìn đi, đại ca mặt mày âm trầm, người anh em à, tôi lại mặc niệm cho chú!

Trong tiếng cười Huống Ngân Dịch mà Thượng Quan Kiệt Thiếu run rẩy, cảm giác được ánh mắt lạnh lùng nóng rực ngay sau lưng mình, chỉ có thể quay đầu lại cười hắc hắc:

- Đại ca à, cái gì chứ, lúc đó không phải em quýnh lên sao...

- Hắc Lao, ba ngày! - Lôi Khiếu Thiên phát ra bốn chữ nặng như búa, lạnh lùng quay đi! Anh có phải nên vui mừng là lúc cậu ta nói những câu ấy chỉ có Lương và Diệp biết, bằng không, hậu quả ấy anh có thể không chế được sao?

Người Lôi gia sẽ bỏ qua cơ hội này ư?

Chết tiệt, anh quả nhiên là đã quá dung túng mấy thằng này rồi, nói chuyện càng ngày càng không có chừng mực!

- Đừng mà! - Thượng Quan Kiệt Thiếu rên rỉ. - Đại ca, em sai rồi!

Lôi Khiếu Thiên mặc kệ anh ta, Huống Ngân Dịch liền an ủi:

- Người anh em à, chú vẫn nên nhận mệnh đi, không phải chỉ là đi Hắc Lao ba ngày thôi sao, cũng đâu chết được đâu! Là đàn ông, võ đài, nói lớn, chờ lúc chú ra chắc bị đánh nằm úp sấp luôn! Ha ha!

Thượng Quan Kiệt Thiếu muốn đá bay Huống Ngân Dịch xuống khỏi trực thăng. Hắc Lao! Ba ngày! Hic, anh có thể giả chết được không vậy, vào Hắc Lao ba ngày, lúc ra không chết thì cũng bị lột một lớp da xuống, hu hu!

Còn tưởng rằng nhiệm vụ thất bại thì đại ca sẽ tha cho anh ta, không ngờ, nghiêm phạt lại càng nặng nề hơn! Huống Ngân Dịch vẫn còn cười, mắt Thượng Quan Kiệt Thiếu lóe lên, hung dữ cảnh cáo:

- Đừng tưởng tôi không dám đá chú xuống dưới, thu ngay cái hàm răng kia lại mau!

Lôi Khiếu Thiên chậm rãi liếc sang anh ta, Thượng Quan Kiệt Thiếu ngay tức khắc cứng đờ, mím chặt môi, da đầu tê dại!

- Ha ha ha! - Huống Ngân Dịch cười to lên, khoa trương đập tay lên hộp điều khiển, máy bay liền lắc lư, đồng thời rước lấy mâu quang sắc bén nào đó!

Hai mươi phút sau, trực thăng đáp xuống sân golf Cao Hoàn. Thượng Quan Kiệt Thiếu là người đầu tiên nhảy xuống thì thấy một người đàn ông tóc vàng anh tuấn cao lớn tầm mười tám mười chín tuổi, tay đang ôm ngực đứng một bên. Khi ánh nắng chiếu xuống người anh ta thì có một cảm giác hài hòa nhu mỹ đặc biệt. Thượng Quan Kiệt Thiếu cười hắc hắc, đang muốn có một cái ôm nhiệt tình với người kia, chưa tới gần đã bị đập ột cước. Thượng Quan Kiệt Thiếu mạo hiểm tránh thoát một chiêu này, sau khi ổn định lại thì gào lên tố cáo:

- A a a, Nick, chú mày thật không biết lễ phép!

Nick tươi cười nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu:

- Đàn ông ôm phụ nữ mới thấy thoải mái, cho nên, trên cơ bản em không ôm đàn ông, điều này chả có liên quan gì tới lễ phép hay không cả!

Thượng Quan Kiệt Thiếu còn muốn nhào tới, Nick liền thấy được Lôi Khiếu Thiên bước xuống từ cửa khoang, vội tới nghênh đón, cung kính đứng một bên:

- Đại ca!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, đi thẳng. Nick đuổi theo.

- Đại ca, bây giờ đi kiểm tra vết thương, hay là?

- Quay về!

Hai chữ lạnh lùng khiến Nick thức thời câm miệng. Thượng Quan Kiệt Thiếu chờ Huống Ngân Dịch xuống mới đi theo phía sau môn đệ họ.

- Tôi sao lại phát hiện ra là, sau khi Nick quay về thì lệ khí trên người càng ngày càng nặng? - Huống Ngân Dịch nhìn bóng lưng Nick rồi hỏi!

- Phải đó, cậu ta cũng không cho tôi ôm! Thằng nhóc này thật không có lễ phép! - Thượng Quan Kiệt Thiếu hiển nhiên rất rầu rĩ khi mà người anh em Nick không cho anh ta ôm. Huống Ngân Dịch tức giận liếc anh ta một cái:

- Chú nên chuẩn bị tới Hắc Lao đi, bằng không thì phía Lương cậu lãnh đủ đó! - Huống Ngân Dịch nói xong bước nhanh hơn bắt kịp đám người Lôi Khiếu Thiên! Thượng Quan Kiệt Thiếu trừng mắt nhìn cái bóng lưng kia, mặt đen lại!

Quay về phân bộ Ngục Thiên Minh, Nick liền xem vết thương của Lôi Khiếu Thiên. Chờ Lôi Khiếu Thiên cởi áo thì đám người Thượng Quan Kiệt Thiếu, Huống Ngân Dịch mới thấy rõ được tình trạng vết thương của Lôi Khiếu Thiên. Cả phần lưng máu thịt đã mơ hồ, có phần thịt đã thối rữa, bên trên không ngừng chảy máu, có chỗ thì đen sẫm cả lại, nhìn qua hết sức dữ tợn!

Ngay cả Nick nhìn cũng tức giận cùng cực, hướng chỉ là hai người Thượng Quan Kiệt Thiếu hòa Huống Ngân Dịch, cả hai đều hít thở nặng nề.

- Đại ca, sao lại nghiêm trọng như vậy! - Nick dùng kẹp nhỏ để xử lý vết thương trên lưng Lôi Khiếu Thiên, cắt xuống từng vụn thịt chết. Mỗi một nhát cắt vào thịt, mắt Thượng Quan Kiệt Thiếu hòa Huống Ngân Dịch đều co rút cả lại!

Nói thật, vết thương kia nếu ở trên người mình thì họ nhất định cũng sẽ như đại ca, mắt không thèm chớp tí nào. Thế nhưng, phải trơ mắt nhìn Nick từ từ gắp từng cục thịt trên lưng đại ca xuống, vậy đó lại là chuyện khác! Ít nhất, đây thực sự là đánh sâu vào thị giác! - Hai cậu không còn việc gì làm sao? - Mắt Lôi Khiếu Thiên úp xuống, nằm trên giường, không ngẩng lên, chỉ là giọng nói kia khiến Thượng Quan Kiệt Thiếu và Huống Ngân Dịch đều biết là đại ca đang tức giận!

Nick cũng nhìn hai người đứng bên mép giường, miệng nhếch lên, ý cười đầy trong mắt.

- Trong phòng có nhiều vi khuẩn đối với vết thương của đại ca không tốt chút nào! - Cho nên mau cút xa ra đi!...

Đều là đám vô dụng, đến đại ca cũng không bảo vệ được cho tốt!

Thượng Quan Kiệt Thiếu, Huống Ngân Dịch gật đầu đi ra ngoài. Bọn họ đương nhiên biết ý của Nick! Nhưng, bọn họ cũng không phản đối, là bọn họ đã không bảo vệ tốt đại ca! Sau khi hai người ra ngoài, Huống Ngân Dịch đi giải quyết hậu quả, Thượng Quan Kiệt Thiếu sau khi liên lạc với Thẩm Dương Kỳ thì cũng không gặp mặt Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lâm, tới ngay Hắc Lao!

Trong phòng, năm phút sau.

- Đại ca cố gắng không đụng tới nước, không nên vận động mạnh sẽ làm rách vết thương phía sau! - Sau khi bôi xong thuốc thì Nick khẽ dặn Lôi Khiếu Thiên. Hô hấp của đại ca đều đặn, anh ta không dám xác định đại ca đã ngủ chưa!

Sau khi dọn dẹp xong, Nick tưởng đại ca ngủ rồi thì muốn đi ra, không nghĩ tới trên giường lại phát ra tiếng động, mặc dù giọng nói vẫn lạnh băng nhưng vẫn nghe ra được sự quan tâm trong đó.

- Chuyện của cậu xử lý tốt rồi chứ?

Bước chân ngừng lại, miệng nhếch lên: “Vâng, đều tốt cả rồi!”

- Vậy là tốt, lần sau trước khi rời khỏi Ngục Thiên Minh thì nói với Trảm một tiếng!

Nick khẽ run, có phần áy náy.

- Sẽ không đâu đại ca, về sau, Ngục Thiên Minh chính là nhà của Nick!

- Ủ...!

Sau khi Nick đi rồi, cặp mắt sắc bén của Lôi Khiếu Thiên mới mở ra, hơi ngẩng đầu nhìn cánh cửa một lúc rồi mới lại đặt tay lên đầu, miệng nhếch lên!

Tốt rồi! Sau này, sẽ không ai dám khi dễ cậu nữa, cậu sẽ không còn cái cảnh có nhà mà không thể về nữa đâu!

Nick đi xuống phòng khách lầu một, ngồi trên ghế, người hầu rót cho anh một ly rượu đỏ rồi lui xuống. Nick nháy mắt nhìn dịch thể màu đỏ trong ly, hơi thất thần!

Mấy ngày nay chất lỏng màu đỏ này anh đã thấy nhiều, ánh mắt có hơi kích thích!

Khi mà Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lâm về thì thấy Nick đang đỡ đầu trên ghế, hai người nhìn nhau, chuyện gì thế nhỉ! Hai người tới một bên ngồi xuống, thẳng lưng hỏi:

- Nick, sao mày về rồi?

Ánh mắt phân tán của Nick mãi mới nhìn hai người, miệng nhếch lên:

- Anh Lương, anh Diệp, Nick đã về, hai anh không hoan nghênh em sao?

Hướng Diệp Lâm đá một cước vào anh ta.

- Nói chuyện ma quỷ gì thế!

Phó Hạnh Lương mỉm cười.

- Sao lại không hoan nghênh, mày cũng biết mày lên rồi khỏi Ngục Thiên Minh, đại ca đau lòng thế nào không hả!

- Ủ! Em biết chứ! - Nick cúi đầu xuống, thu lại thần sắc trong mắt, lúc ngẩng lên lần nữa thì tươi cười, hoàn toàn không nhìn ra được sự khác biệt gì với bình thường. - Em không phải đã về rồi sao?

Hướng Diệp Lâm không hề cố kỵ khi ở trước mặt người nhà, nghe Nick nói thì nham hiểm ngồi xuống cạnh anh ta.

- Phải không, để anh Diệp xem mày có bị cụt tay cụt chân gì không nào, để anh Diệp lấy của anh Lương bù cho!

Phó Hạnh Lương im lặng nhìn Hướng Diệp Lâm, Nick cười nhe răng.

- Không có đâu, anh Diệp, em nói với anh này. Lần này Nick thế nhưng rất lợi hại đó, mình em thôi đã cho nửa cái phủ Thân Vương tan tành!

Hướng Diệp Lâm vỗ ót Nick....

- Thằng nhóc có chuyện hay thế sao không đưa anh đi theo hả?

Nick cười mãi, Phó Hạnh Lương trợn mắt nhìn Hướng Diệp Lâm, chú không nói gì thì sẽ chết à, chỉ biết đổ thêm dầu vào lửa!

- Nick, mày đừng nghe anh Diệp mày, mày có sao không?

Một mình hủy nửa phủ Thân Vương, anh vẫn còn có chút lo lắng, dấu sao Nick mới chỉ mười tám tuổi! (LÊ)
Hơn nữa, phủ Thân Vương lớn vậy nói hủy là hủy được ư? Phó Hạnh Lương nhủ mày, anh vẫn không thể quên được chuyện Nick bỏ đi!

Nếu mà mượn lực lượng của Ngục Thiên Minh, đừng nói là phủ Thân Vương, cho dù diệt cả hoàng thất nước Anh cũng chỉ là chuyện giờ tay nhắc chân!

Không tổn sức chút nào!

Nick cười với Phó Hạnh Lương.

- Anh Lương, anh nên hỏi bọn họ có sao không ấy, chứ đừng hỏi em!

Hướng Diệp Lâm thương tiếc cho thằng nhóc này, rõ ràng cười rất tươi, nhưng sự đau đớn trong mắt không hề ít chút nào, không nhìn được véo má anh ta. Thằng nhóc kia, không vui thì đừng có cười, cười như vậy khiến người ta càng đau lòng hơn!

Nick hét lên bất mãn.

- Anh Lương cúi mạng em, anh Diệp muốn mưu sát người này!

Hướng Diệp Lâm khinh thường hừ lạnh, mạnh tay hơn.

- Anh không phải mưu sát, anh đây là quang minh chính đại ám sát!

Nick giữ lấy tay anh tránh cho khuôn mặt mình bị bóp thành cái bánh trôi.

- Anh Diệp, anh đừng có bóp mặt em nữa, sau này em sẽ không cưới được Vương Phi mất!

- Phi, thằng nhóc mày dựa vào cái mặt này đã có hàng đồng phụ nữ đi theo, thích mặt thì anh cho này! - Nói rồi càng mạnh tay hơn, mãi mới có cơ hội chà đạp thằng nhóc này một lần, sao có thể bỏ qua được cơ chứ

- Ai dza, anh Diệp, đau... Người đầu mau cứu mạng!

Phó Hạnh Lương nhìn hai người thật buồn nôn, anh đương nhiên hiểu tâm tình của A Diệp, chính vì anh cũng không thích cái mặt đáng ghét của Nick (QUÝ) dù khó chịu muốn chết mà vẫn phải tỏ ra hạnh phúc kia.

- Thêm phần tôi nữa, tôi cũng đang muốn giày xéo cái khuôn mặt kia đây!

Hương Diệp Lâm nghe xong cười ha ha! Cười đến mức lỗ chân lông Nick dựng đứng cả lên.

- Thằng nhóc, mày nghe chưa, ngay cả anh Lương của mày cũng không đứng bên phía mày, mày chờ bị anh chà đạp đi! Ha ha!

Nick sợ run người, nuốt nước bọt.

- Đại ca đang bị thương nằm trên giường, cả phần lưng đã biến dạng, hai anh không định lên thăm à?

Hương Diệp Lâm nghe xong, động tác trên tay ngừng lại, mặt từ hồng biến thành đen.

- Cmn, Thượng Quan Kiệt Thiếu, chú chết chắc rồi!

Mà Phó Hạnh Lương lập tức đứng dậy chạy lên lầu đầu tiên, Nick cười trộm: “Anh Kiệt tới Hắc Lao rồi!”

Bước chân Hương Diệp Lâm lảo đảo, sắc mặt cổ quái. Phó Hạnh Lương cũng dừng bước lại kinh ngạc nhìn Nick, có phần ngờ vực. Thiệt hay giả thế, phải biết là anh em bọn họ đã mười năm chưa tới Hắc Lao rồi đó!

Nick cười như hồ ly trộm được thịt, tay phải tạo thành thế ok, Hương Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương liếc nhau, ba ngày? Được rồi, nể đại ca, chờ anh ta trở về từ Hắc Lao thì bọn họ sẽ không so đo với anh ta!

Nick xoa xoa khuôn mặt vì bị bóp mà hồng lên của mình, lè lưỡi với bóng lưng Hương Diệp Lâm, Phó Hạnh Lương. Chờ đến khi bọn họ bước tới bậc thang cuối cùng thì sự giảo hoạt trong mắt chợt lóe rồi biến mất, đứng dậy đi ra cửa.

- À, đúng rồi, anh Diệp, anh Lương, em quên nói với hai anh, trước khi ngủ thì đại ca có dặn là không cho bất kỳ ai bước vào phòng anh ấy nửa bước, bằng không thì cứ chờ ở Hình Đường!” - Dứt lời thì phòng khách cũng vang lên (ĐỔN) tiếng đóng cửa.

Hương Diệp Lâm và Phó Hạnh Lương tức giận dùng chân, nghiêng răng nghiêng lợi, thằng nhóc này quả thực quá ghê tởm!

CHƯƠNG 70.11:

Lúc Lôi Khiếu Thiên tỉnh lại thì Nick vừa bước vào phòng chuẩn bị thay thuốc cho anh!

- Đại ca, anh Huống nói vết thương của anh là... - Nick thận trọng nhìn Lôi Khiếu Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, nhìn anh không có gì khác thường mới tiếp tục nói. - Cô ấy là người phụ nữ như thế nào? Có đáng để anh vì cô ấy mà làm thế không?

Người phụ nữ như thế nào? Lôi Khiếu Thiên nhíu mày, trầm tư suy nghĩ! Nói thật, trong trí nhớ của anh chỉ có hình ảnh khi cô còn bé, cô luôn cười rất rực rỡ, rất ngây thơ chất phác, mà cô bây giờ... Anh rất muốn摸摸 cô ra để xem!...

Lần đầu tiên gặp cô là lúc anh vừa tới thành phố C, nhìn cô ra tay với Kỳ, trong nhất thời anh bị kinh diễm, cộng với sự xúc động không phản ứng kịp đã tiến tới gần cản, tiếp theo chính là đánh nhau ở tòa cao ốc quốc tế! Khi cô phóng người qua cửa sổ, nói anh là bại tướng dưới tay, trong lòng anh đủ cả ngũ vị, mà bên cạnh đó càng nhiều là lo lắng! Sau đó anh trộm bảo thạch của cô, anh muốn cô biết hai “cục đá” mà cô khó khăn lắm mới có được kia chấp tay dâng cho kẻ khác, nhất định là hận đến mức cắn răng nghiêng lợi!

Đáng tiếc gương mặt sinh động kia anh lại không được thấy. Tại nơi thi đấu quyền anh ngầm, nhìn cơn lốc trong mắt cùng cơn người lạnh lùng của cô, sự trả thù tàn khốc lại khiến anh đau lòng. Đau lòng vì quá khư đau khổ trước đây của cô, anh muốn mở rộng vòng tay che chở cho cô, từ nay không cho còn ai dám động tới cô nữa!

Lúc ở Tề gia, khi cô nhảy xuống đứng trên đỉnh lồng sắt lộ ra sự thương tiếc với đứa bé trai kia, anh thấy không vui và nhiều hơn là ghen ghét, đổ kỵ đứa bé ấy có thể nhận được sự quan tâm từ cô!

Từng chuyện cũ xảy ra giữa anh và cô lại ùa về, khi nghĩ tới lúc môi anh áp lên môi cô, trái tim lại nhảy lên thành thạch, anh không cách nào hình dung nỗi sự vui vẻ lúc đó. Nhưng lúc cô ra tay với anh, lúc cô ngã xuống trước mặt anh, anh lại đau lòng không gì sánh nổi!

Anh không cho phép người khác làm cô bị thương, cũng không muốn, mình là người làm cô bị thương!

Lôi Khiếu Thiên thu lại sự đau đớn trong mắt, lạnh người nhìn nắm tay mình, bồng nín lại thật chặt! Nick chậm chạp bôi thuốc không nghe được thanh âm của đại ca, tưởng là anh ấy không muốn nói tới đề tài này, thông minh dời câu chuyện sang hướng khác.

- Anh Huống nói, chính phủ địa phương đã đưa ra văn kiện, sự kiện biệt thự Jian Ke lần này gọi là sự kiện 113, thuộc về hoạt động diễn tập nhỏ, mọi vấn đề tới đây không truy cứu!

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, sự âm lệ tàn nhẫn chợt hiện trong mắt.

- Không có dễ vậy đâu.

Làm bị thương người của anh mà nghĩ rằng dễ dàng bỏ qua vậy sao, có phải quá tiện nghi không!

- Phải đó, đây là lí do thoái thác của phía chính phủ với dân chúng. Anh Huống đã đi sắp xếp những chuyện còn lại, đại ca cứ an tâm chữa thương đi! - Nick cười rất thuần lương. Thế nhưng, một người đã lớn lên từ bé ở Ngục Thiên Minh, lại là con trai Đức Vua hoàng gia Anh Quốc thì có thể thuần lương được chỗ nào chứ!

Mỉm cười, cũng chỉ là để mê hoặc sự tự vệ của người khác.

- A Kỳ đâu?

- Anh Kỳ đang ở Italia, chuyện bên phía anh Đế Văn còn chưa giải quyết xong, chắc phải mấy ngày nữa mới về! - Nick đẩy nắp thuốc rồi bỏ lại vào túi!

- Đa số trưởng lão Mafia đều cơ bản là bỏ quyền cho Đế Văn, cậu ta còn có chuyện gì nữa? - Trong đôi mắt lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên lóe lên sự nguy hiểm. Mặc dù Italia mới là gốc chính của Ngục Thiên Minh, thế nhưng căn cơ đã sớm cứng như bàn thạch, mafia và tổ chức khủng bố cũng đạt được sự hữu nghị chưa từng có, A Kỳ còn có lý do gì mà ở đây?

- Vấn đề về nhóm hàng lần trước, bên Đế Văn còn chưa có giải quyết! - Anh Kỳ đã nói vậy với anh ta, mặc dù anh ta không biết nhóm hàng kia là chuyện gì!

Lôi Khiếu Thiên híp mắt lại, nhóm hàng này mặc dù do Ngục Thiên Minh bên anh xuất, thế nhưng, người mua lại có nguồn gốc sâu xa với mafia, có thể nói, Đế Văn là người trung gian, nếu nhóm hàng này thật sự gặp chuyện, Đế Văn cũng khó mà ăn nói! A Kỳ ở lại đó cũng tốt!...

Hơn nữa, sau khi lấy lại hàng là do bên Đế Văn nhận, A Kỳ có lý do ở lại đó giúp!

- Anh Trảm của cậu đâu, bao giờ về?

Nick cười cười, học theo giọng của Lôi Trảm Thiên, bất mãn nói: “Đại ca, anh Trảm nói hình phạt của anh ấy chưa hết, không dám về!”

Khuôn mặt tuần tú của Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, mấy thằng nhóc khốn kiếp này, có ý đồ không muốn anh sống dễ chịu đây mà!

- Hừ, bản lĩnh lớn lắm, tưởng rằng trời cao hoàng đế xa là cậu ta có thể vô pháp vô thiên hử!

- Hắc hắc, đại ca, anh nói anh Trảm vậy là không đúng rồi. Anh Trảm anh ấy là lo sợ thâm uy của anh mới không dám về đây, anh ấy nghe lời vậy mà sao anh lại còn trách anh ấy!

Lôi Khiếu Thiên chậm rãi quay đầu lại, lạnh lùng nhìn Nick: “Cậu cũng ngứa đòn hử?”

Nick điên cuồng lắc đầu.

- Không có, Nick nói thật mà, đại ca đã nói với Nick, trẻ con không thể nói láo, em không có nói láo đâu!

Mặt Lôi Khiếu Thiên đen lại: “Cậu đã mười tám tuổi, sớm thành niên rồi!” Nghĩ lại anh mười sáu tuổi đã làm lễ trưởng thành đó! Thằng này mười tám tuổi còn dám nói mình là trẻ con, cũng không sợ mất mặt!

- Có gì mà phải mất mặt chứ? Anh xem trẻ con Trung Quốc kia, mười tám tuổi mà vẫn còn phải núp bóng cha mẹ... Thật là thích!(LÊ) - Câu trước Nick nói xong còn cười hớn hở, câu sau thì không nghe rõ! Nếu không phải Lôi Khiếu Thiên thính tai, khẳng định không biết anh ta thì thăm cái gì!

- Người không thể cả đời đều dựa vào cha mẹ, Nick, cậu có hiểu không? - Không có tình thân, cậu còn có tình anh em bạn bè, còn có những cái khác nữa!

Huống chi, Nick, ở Ngục Thiên Minh cậu chính là người hạnh phúc nhất! Đương nhiên Lôi Khiếu Thiên không có nói những lời này ra, chỉ là mâu quang không còn lạnh lẽo khi nhìn anh ta nữa!

Nick gật đầu, anh ta hiểu, anh ta sao lại không biết, ở Ngục Thiên Minh ah ta có thể cảm nhận được sự ấm áp trước nay chưa từng có. Mặc dù lúc luyện tập luôn bị “hành”, nhưng, từ lâu anh đã coi đây là nhà, không phải Vương phủ lạnh như băng kia!

- Đại ca, cảm ơn anh!

- Ra ngoài đi!

Lôi Khiếu Thiên phát tay, ra vẻ trầm mặc rồi! Nick gật đầu, ra ngoài thì đóng luôn cửa lại. Lần này đại ca bị thương, chỉ có anh ta là được vào phòng đại ca, cho nên, đây cũng là lý do mà anh ta biết được mọi chuyện!

Nick xuống phòng khách ở lầu một, Phó Hạng Lương, Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch đã sớm đứng chờ.

- Đại ca sao rồi?

Nick nhún vai, cười híp mắt trả lời.

- Anh Diệp, vấn đề anh hỏi một chút tài nghệ cũng không có. Em ném một quả đạn vào lưng anh xem một buổi chiều anh có hồi phục lại được không nhé?

Hướng Diệp Lâm mặt tối sầm, anh ta có ý đó? Nick không thèm để ý tới anh đi ra ngồi cạnh Huống Ngân Dịch.

- Quả nhiên, đại ca không định bỏ qua cho bọn họ!

Huống Ngân Dịch một bộ ngả ngớn.

- Đại ca có nói cho chú mày biết cô gái đó là ai không?

Nick lắc đầu, Huống Ngân Dịch kinh ngạc.

- Thậm chí mày mà đại ca cũng không nói? Quá tà môn rồi đó!

Khóe miệng Nick giật giật, cũng đâu phải chuyện gì đại ca cũng nói với anh ta đâu. Huống hồ, (QUÝ) anh mặc dù thích đùa, thế nhưng vẫn biết tự có chừng mực, những việc như moi móc chuyện riêng của đại ca, anh tuyệt đối sẽ không làm!

Phó Hạng Lương, Hướng Diệp Lâm đồng thời nhìn về hai người.

- Hai người đang nói gì thế? Cái gì mà cô gái?

Huống Ngân Dịch khoanh tay: “Không biết!” Hai người trợn mắt nhìn anh ta xong trực tiếp nhìn thẳng Nick, người kia cũng nhún vai, anh ta đâu có biết!

Phó Hạng Lương, Hướng Diệp Lâm lườm bọn họ. Nếu không phải nghe bất quá, Huống Ngân Dịch cũng thấy chẳng thú vị, đứng dậy chào rồi đi, dù sao cũng còn rất nhiều chuyện phải làm!

Nghĩ đến sự việc chính phủ địa phương lấy lý do thoái thác, Huống Ngân Dịch hí mắt, thu lại cơn lốc trong mắt!

Huống Ngân Dịch đi rồi, Phó Hạng Lương cau mày liếc nhìn Nick: “Bọn anh khi nào thì thăm đại ca được?”

Nick sờ đầu suy nghĩ: “Có lẽ là hai ngày sau!” Nếu đại ca không lộn xộn!

Hai ngày sau? Phó Hạnh Lương và Huống Ngân Dịch nhìn nhau. Lâu vậy sao bọn họ bàn chuyện Tề gia với đại ca được? Còn cả chuyện chiếc nhẫn kia nữa? Quan trọng hơn là gia đình Bunol!

Lúc bọn họ tới Tề gia thì nơi đó đã trở thành một đồng hoang tàn. Bọn họ cố gắng tìm chiếc nhẫn kia, chỉ là, một mặt hiện trường bị cảnh sát phong tỏa, không thể quang minh chính đại tiếp cận, khi tìm kiếm sẽ vướng tay chân. Mặt khác, khi điều tra ai làm thì lại gặp trở ngại (ĐỒN). Hiện trường không còn ai sống sót, bọn họ chỉ có thể từ chỗ khác bắt tay lo liệu, mà rất không đúng dịp là ở tổng bộ Tề gia nhận được một tin tức kinh người!

Gia đình Bunol đã xảy ra chuyện!

Đây cũng là nguyên nhân bọn họ chạy về nhanh như thế. Nếu tin tức có được là thật, đến lúc đó sợ là sẽ lại là một màn tình phong huyết vũ!

Trong mắt Phó Hạnh Lương thoáng hiện lên sự tàn nhẫn thích thú!

71. Chương 71: Lôi Khiêu Thiên Tức Giận!

Đường Kiến Tâm dẫn mấy người Diệp Trúc Phàm tới căn nhà nhỏ của cô ở khu phố người Hoa tại Washington. Nơi đây cũng được coi là một thành phố không có đêm tối quy mô nhỏ, ban ngày gần như không có một ai trên phố. Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm đều tò mò nhìn xung quanh, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc, thí dụ như vịt nướng gì đó này, rất quen thuộc!...

Mãi tới khi đoàn người bước vào nhà, mùi vị ẩm mốc liền xộc vào mũi. Sở Tử Ngang lấy tay che mũi, không nhìn được hồi:

- Lão đại, nơi đây thật yên tĩnh!

Ban ngày mà không thấy được bóng người! Đường Kiến Tâm kéo màn ra, tia sáng rọi qua cửa sổ khiến Đường Kiến Tâm hơi híp mắt.

- Ủ, đến tối mới náo nhiệt!

- Ồ!

Diệp Trúc Phàm đặt Amazon lên ghế, cũng có chút rầu rĩ, không biết có nên để anh ta tỉnh lại không nữa?

Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn gương mặt trắng bệch của Amazon.

- Tiểu Ngải, lấy nước tới đây!

Tiểu Ngải gật đầu chạy tới toilet, một lát sau xách theo xô nước ra!

Mọi người đều kỳ quái không hiểu cô muốn làm gì!

Đường Kiến Tâm đá vào xô nước khiến nước tung tóe ra xung quanh, Đường Kiến Tâm nói với Diệp Trúc Phàm:

- Cứu tỉnh cậu ta rồi dội xô nước kia vào người cậu ta!

Diệp Trúc Phàm kinh ngạc, Sở Tử Ngang ngờ vực, dội nước cho anh ta? Lão đại không nói nhầm đó chứ?

Đường Kiến Tâm không để ý tới bọn họ, vào nhà bếp nhìn một lúc, nhú mày lại. Mấy tháng không về nơi đây đã bám đầy bụi, xem ra hôm nay lại được ăn mì úp rồi!

Tiểu Ngải đi vào phòng bếp theo Đường Kiến Tâm, nghe chị nói phải ăn mì úp, mặt lập tức nhăn nhó.

- Chị à, không ăn mì úp có được không?

Đường Kiến Tâm quay ra liếc xéo cô ấy, nhướng mày.

- Em đi mua thức ăn rồi nấu cơm?

Tiểu Ngải quả quyết lắc đầu, cô không làm!

Được rồi!

Đường Kiến Tâm hài lòng ra ngoài phòng khách. Không làm, vậy thì ăn mì úp thôi!

Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm trói gô Amazon vào bàn, tay buộc hai bên góc bàn, chân thả xuống, rồi mới cứu tỉnh anh ta! Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải ra ngoài thì vừa lúc Amazon đã bị trói xong xuôi, Hạ Tâm Dung ở một bên hỗ trợ cầm dây!

- Bọn họ làm gì vậy?

Tiểu Ngải hiếu kỳ, nhìn sợi dây thừng chằng chịt khắp người, hằn sâu vào thịt khiến cơ thể hồng lên.

- Buộc anh ta vậy rồi dội nước? - Sẽ không giãy dựa ra đấy chứ?

Sở Tử Ngang mặt không thay đổi liếc nhìn Tiểu Ngải, mọi người không ai nói chuyện, Diệp Trúc Phàm bắt đầu bấm huyết nhân trung cho Amazon!

Mấy phút sau!...

Amazon tỉnh lại, tiếng hét như dã thú kia khiến sắc mặt mọi người biến đổi khác nhau, Hạ Tâm Dung cảm xúc phối hợp với những người còn lại dội nước vào anh ta. Đường Kiến Tâm liếc nhìn bọn họ, túm lấy áo Tiểu Ngải đang ngậy người bên cạnh, kéo cô ấy vào phòng ngủ mình, lạnh lùng nói:

- Tư liệu của Ngục Thiên Minh!

Tiểu Ngải bị ép đi theo, nghiêng nghiêng ngả ngả, mặt nhăn nhó:

- Chị ơi, thả em ra đã, thả em đã! - Không phải nói trước khi khỏe hẳn sẽ không xung đột với Ngục Thiên Minh sao? Chị, chị gạt người ta!

Đường Kiến Tâm hí mắt lại.

- Chị chưa có nói là bây giờ đi! - Chỉ là thăm dò bọn họ trước, cô phải mười phần nắm chắc mới được! Huống chi, bây giờ cô muốn đi thì chính là có lòng nhưng không đủ lực!

Tiểu Ngải chu mỏ, nhìn chị đặt máy tính trước mặt, bắt đắ dĩ nhận lấy. Ở đây không có cách âm nên có thể nghe được rõ ràng âm thanh “náo nhiệt” bên ngoài.

- Hệ thống phòng vệ của kho tư liệu Ngục Thiên Minh rất mạnh, em không nắm chắc là phá được nó!

Đường Kiến Tâm cau mày nằm ở trên giường, cơn đau ở ngực ngứa ngáy khiến cô phải cắn chặt răng, lực phủ ngũ tạng như tạo ra rồi lại bị hủy, cô biết, thời gian của cô không còn nhiều. Thời gian để tới chỗ Âm Hoàng lấy thuốc sắp tới, cô nhất định phải lấy được bảo thạch về, (LÊ) bằng không... Lạnh máu Đường Kiến Tâm hít lại, cảm giác tức sát thoáng hiện lên!

Ở phân bộ Ngục Thiên Minh. Lôi Khiếu Thiên nằm trên giường trầm tư, đứng dậy mặc quần áo tử tế, mở cửa rồi xuống tầng dưới! Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lâm, Nick vẫn sinh hoạt như thường, chợt thấy Lôi Khiếu Thiên thì quả thực ngoài ý muốn. Hướng Diệp Lâm khoa trương hơn, bị dọa tí thì lăn xuống ghế, bởi vì hai tay anh ta đang thỏa thích chà đạp gương mặt Nick! Phó Hạnh Lương liếc nhìn Hướng Diệp Lâm, hừ hừ, rõ là không có tiền đồ!

Nụ cười trên môi Nick tắt ngấm, tới cạnh Lôi Khiếu Thiên, có phần mất hứng.

- Đại ca, với thương thế của anh bây giờ chưa thể xuống giường được đâu! - Mặc dù đã được bôi thuốc tốt, thế nhưng diện tích bị thương quá lớn, chỉ cần sơ sẩy một cái là vết thương sẽ rách ra!

- Không sao! - Lôi Khiếu Thiên đi qua Nick tới chỗ Phó Hạnh Lương và Hướng Diệp Lâm, cả người toát ra sự lạnh nhạt. Anh chính là vậy, trừ phi là vết thương trí mạng, bằng không, Lôi Khiếu Thiên anh sẽ không nằm trên giường! Nick mếu máo đuổi theo!

- Cậu tới lúc nào thế?

- Sáng nay!

Phó Hạnh Lương trả lời, Hướng Diệp Lâm cũng thu lại bộ dạng nô đùa, nghiêm chỉnh chờ đợi! Lôi Khiếu Thiên nhủ mày: “Đã làm xong mọi chuyện chưa?”

- Vẫn chưa! - Phó Hạnh Lương mím môi. - Chuyện Tề Phong bị giết rất quỷ dị, không tìm ra được bất kỳ dấu vết nào. Quan trọng hơn, bọn em tới muộn, cảm sát đã can thiệp, bọn em cũng không dễ nhúng tay!

Lôi Khiếu Thiên hơi hơi hí mắt.

- Không lấy được hình ảnh trong camera sao?

Hướng Diệp Lâm lắc đầu.

- Không được, cả tòa nhà bị nổ tung chỉ còn tro tàn, mọi thứ ghi hình đều hỏng hết!

Lôi Khiếu Thiên mặt trầm xuống, có chút không vui, nói vậy chiếc nhẫn kia cũng không thể tìm được? Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lâm nhìn nhau, ngậm ngẩn một lúc mới lên tiếng.

- Đại ca, lần này (QUÝ) khi tới bốn gia của Tề gia thì vô tình nghe được tin tức gia đình Bunol xảy ra chuyện, chúng ta có nên? - Nét mặt Phó Hạnh Lương nghiêm túc, trong mắt hiện lên sự vui vẻ, cũng không biết sâu trong mắt mình có sự tàn nhẫn khiến người ta kinh sợ!

Nick ngồi cạnh Lôi Khiếu Thiên, lúc nào cũng quan sát vết thương của anh, khi nghe Phó Hạnh Lương nói tới gia đình Bunol thì rất ngạc nhiên.

- Gia đình Bunol nắm giữ băng đảng Chinese ở New York ấy hả?

Lôi Khiếu Thiên cũng có chút kinh ngạc nhìn hai người ngồi đối diện anh, tạm thời đè ép sự khó chịu trong lòng xuống, gia đình Bunol? Băng đảng Chinese là băng đảng ngông cuồng nhất tại vùng duyên hải nước Mỹ, đó là một băng đảng tổ chức độc lập, không có bất kỳ hậu trường nào. Nhưng, phần lớn là bàn chuyện sinh ý với người Hoa, hơn nữa rất đáng tin cậy nên được người Hoa ở Mỹ ủng hộ. Với lại người của gia đình Bunol độc ác tàn nhẫn, bang quy càng nghiêm nghị hà khắc! Cho nên, tuy diệt trừ gia đình Bunol hoặc thu phục nó là một lựa chọn rất tốt bởi phạm vi mua bán rất rộng, khách hàng lại lớn. Thế nhưng, đến nay vẫn không ai dám ra tay. Đương nhiên, Ngục Thiên Minh anh thì chẳng thềm. Anh sẽ không chủ động đi khiêu khích tổ chức băng đảng khác, giống như Nguyệt bang vậy!

Mặc dù hai bang phái nhìn như bất hòa, thế nhưng, nội tình chân chính cũng không như bên ngoài!

Lôi Khiếu Thiên không ngờ là nghe được tin về băng đảng này, quả thực khiến anh có phần giật mình!

- Tin tức chuẩn xác chứ? - Lôi Khiếu Thiên liếm thần, chưa bao giờ nghiêm túc hơn!

- Chính xác! - Từ trên mặt Hướng Diệp Lâm có thể thấy được sự hưng phấn. - Em và Lương cũng vì tin tức giật gân này mới quay về sớm!

Phó Hạnh Lương liếc nhìn Hướng Diệp Lâm, sau đó không nhanh không chậm nhìn sang Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca, chúng ta có nên dẫm một chân vào đó?

- Đúng vậy, đây là một miếng thịt dê béo, chỉ cần ăn được gia đình Bunol, vậy thì việc tiến công vào thị trường người Hoa chính là làm ít công to, nhất là khu vực Trung Quốc! - Hướng Diệp Lâm vội vã nhìn Lôi Khiếu Thiên đang trầm tư. (ĐÓN) Mặc dù Ngục Thiên Minh bọn họ ở Trung quốc cũng có chút thế lực, nhưng, dù sao trời cao hoàng đế xa, chút thế lực ấy vẫn còn yếu lắm!

Mà gia đình Bunol là sợi dây với Trung quốc, có thể nắm được nó thì tương đương với việc ngồi vững vàng nửa đất Trung quốc rồi!

CHƯƠNG 71.2:

Đây là một khối thịt béo mà ai trông thấy cũng thèm a!

Đồng tử Lôi Khiếu Thiên co lại, bọn họ nói sao anh lại không hiểu.

- Người sau màn là ai?...

Phó Hạnh Lương sững sốt, lắc đầu một cách cứng ngắc, nói thật, bọn họ vừa nghe được tin tức kinh người này đã không kịp chờ mà bay nhanh về, nào có thời gian đi tìm người phía sau ở Mỹ là ai đâu, dù sao bọn họ ngao cò tranh nhau, chúng ta cứ ngư ông đắc lợi là được!

Lôi Khiếu Thiên chau mày, trong lòng cũng hiểu ra vì sao giữa đường mà Nguyệt đương gia lại vội vã quay về, nếu anh đoán không sai, đó chính là...

- Cho các cậu nửa ngày, tôi phải biết ngoài người phía sau màn ra thì còn bao người ngấp nghé tới miếng thịt này!

Khóe miệng Lôi Khiếu Thiên cong lên, sự tàn nhẫn chợt lóe rồi biến mất!

Hướng Diệp Lâm, Phó Hạnh Lương mắt đều sáng cả lên, vội vàng đáp ứng rồi ra ngoài. Nếu đại ca đồng ý thì chuyện gì bọn họ cũng làm được hết. Nghĩ đến lúc khi mà bản đồ của Ngục Thiên Minh mở rộng ra thì bọn họ như được đánh máu gà vậy, phấn khởi, nhiệt huyết đều sôi trào!

Nick nhìn bóng lưng của bọn họ cười lắc đầu.

- Đại ca, thực sự muốn ăn gia đình Bunol? - Anh ta vẫn còn có chút lo lắng!

Lôi Khiếu Thiên quay lại nhìn Nick. Sự lo lắng phía sau nụ cười như thiên sứ kia khiến đầu lông mày đang nhăn lại của anh giãn ra.

- Sao thế?

Nick nhếch miệng.

- Theo lý thuyết thì gia đình Bunol cũng có một đội bảo vệ luôn di động, không có lý nào nói diệt là diệt được ngay!

- Cậu nghĩ là có người thả mồi?

Nick gật đầu, thu lại dáng vẻ cười cợt, nghiêm túc hẳn lên.

- Một băng đảng đã trăm năm không đổ, nhất định có phương thức sinh tồn của mình. Hơn nữa, bây giờ tin tức này tới quá đột ngột, em lo lắng là có ai đó gây cản trở bên trong!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu.

- Cậu nói cũng không phải là không có đạo lý. Thế nhưng, nếu tin tức này là thật thì sao? Chúng ta không ra tay thì mất đi cơ hội có thể nắm được mảnh đất Trung quốc này!

Nick cau mày.

- Cho nên đại ca mới để anh Diệp với anh Lương đi tìm hiểu rõ ngọn ngành?

- Đây chỉ là một bước trong đó! - Lôi Khiếu Thiên cong môi lên. - Nick, tin đại ca, tôi sẽ không lấy Ngục Thiên Minh đùa giỡn đâu!

Nick cười phì, nụ cười này rất rực rỡ, quét sạch ưu phiền trước đó.

- Đúng vậy, có đại ca đây rồi thì còn gì mà lo lắng nữa! Ha ha!

Lôi Khiếu Thiên im lặng lắc đầu, thẳng nhóc này rõ là!

- Được rồi, nếu lần này tới New York, cậu đi theo tôi!

Nick gật đầu....

- Đại ca, em không đi, vết thương của anh khoảng chừng nửa năm nữa mới tốt lên được!

Lôi Khiếu Thiên mặt đầy vết đen trùng Nick, thẳng nhóc này, sao lại tới chuyện đó? Cậu ta không ở đây thì anh không khỏi được sao? (LÊ) Sặc, không nói tới thương tích Lôi Khiếu Thiên còn không có cảm giác, vừa nhắc tới thì cơn đau rát sau lưng lại trở dậy, thỉnh thoảng nhói một cái, thật con mẹ nó khó chịu!

Nick biết đại ca đang nghĩ gì, gật đầu cười trộm.

- Anh Huống chắc cũng sắp về rồi, chỉ là không biết bên đối phương bồi thường bao nhiêu nhĩ!

Lôi Khiếu Thiên mặt âm u, bồi thường sao, hừ! Không có đánh tới bộ quốc phòng cũng coi là cho bọn họ mặt mũi rồi!

Bên kia, quá trình giải độc vẫn đang tiến hành. Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung đều mệt mỏi. Nghiêm trọng nhất là lúc đang giải độc cho Amazon thì bỗng anh ta sùi bọt mép, đây là dấu hiệu sốc, làm ba người sợ hãi, trực tiếp mệt lả, Hạ Tâm Dung thì sợ quá khóc thét lên. Sau đó Đường Kiến Tâm ra ngoài, không nói hai lời, khiêng Amazon xuống tầng dưới, ba người đuổi theo. Ở tầng dưới, Đường Kiến Tâm mở mui xe đằng trước ra, nổ máy, tiến hành kích điện!

Vất vả lắm nhịp tim anh ta mới quay về, Đường Kiến Tâm ném Amazon đang run rẩy cho Diệp Trúc Phàm, lạnh lùng cảnh cáo.

- Không được làm ra động tĩnh lớn!

Lần trước Amazon hét loạn lên, tay Tiểu Ngải run rẩy, thiếu chút nữa bị phát hiện (bạn ấy đang xâm nhập dữ liệu NTM). Tên này còn thốt ra những lời quấy rối Tiểu Ngải, cô trực tiếp một đao làm thịt anh ta!

Sở Tử Ngang nuốt nước bọt, sự lạnh lẽo kia khiến họ dấy lên ý nghĩ mà sợ, Hạ Tâm Dung vội vàng xé miếng vải ở ghế ra rồi nhét vào miệng Amazon, tiếp tục thêm một vòng công trình giải độc!

Khi mà Đường Kiến Tâm đi vào thì cũng vừa lúc Tiểu Ngải thu tay lại, đối diện với ánh mắt của chị có phần áy náy.

- Chị, chỉ điều tra được những cái này thôi. Người trong tổ thông tin của Ngục Thiên Minh đều là cao thủ, tường bảo vệ rất mạnh!

Đường Kiến Tâm cúi xuống xem, một vài tư liệu chủ yếu của Ngục Thiên Minh, tổng bộ, phân bộ, phạm vi kinh doanh, những điều này với Đường Kiến Tâm mà nói cũng đủ, chỉ có duy nhất một điều bất mãn!

- Ai là lão đại Ngục Thiên Minh?

Tiểu Ngải lắc đầu.

- Tứ đại Âm Minh ta đều đã biết. Hồng Minh là Thượng Quan Kiệt Thiếu, Bạch Minh là Phó Hạnh Lương, Hoàng Minh là Hương Diệp Lâm, Hắc Minh là Huống Ngân Dịch. - Tiểu Ngải cầm lấy máy, mở hình ảnh ra giải thích với Đường Kiến Tâm. - Mọi nghiệp vụ đều do bốn người này phụ trách. (QUÝ) Mỗi người phụ trách một khu vực, ví dụ như Thượng Quan Kiệt Thiếu là trùm ma túy lớn vùng Mỹ La Tinh, Phó Hạnh Lương thì ở Đông Nam Á, hai người khác cũng là lão đại một phương. Còn về lão đại chân chính của Ngục Thiên Minh thì dường như không có mấy người biết được mặt mũi anh ta!

Đường Kiến Tâm gật đầu, khi mà Tiểu Ngải nói tới lão đại Ngục Thiên Minh thì rất quỷ dị là trong đầu cô hiện lên hình ảnh một người. Cô rất kinh ngạc, sao mình lại nghĩ tới anh ta, lập tức lắc đầu, thầm nghĩ là mình suy nghĩ quá nhiều.

Nghĩ tới lần trước ở Tề gia lão đại Ngục Thiên Minh cũng đi, Đường Kiến Tâm có phần ảo não, hối hận, thật sự là đáng tiếc, không thể thấy được mặt mũi thực của lão đại Ngục Thiên Minh!

- Cũng không nhất định có thể gặp, chị à, lão đại Ngục Thiên Minh sẽ không dùng khuôn mặt thật của mình gặp người đâu! Cho dù gặp được lão đại Ngục Thiên Minh thì gương mặt đó cũng không nhất định là khuôn mặt thật sự của anh ta!

Mặt Đường Kiến Tâm trầm xuống, mặc dù biết là trong giới xã hội đen thì việc phòng thân như thế là phải, thế nhưng với cô thì đó đúng là chuyện thừa thãi. Thông thường khi ra ngoài làm nhiệm vụ cô đều dùng khuôn mặt thật, thế nhưng cũng không ai nhận ra được, dĩ nhiên, trừ những người đã biết cô, thí dụ như người của Âm Hoàng!

- Phân bộ Ngục Thiên Minh ở vùng ngoại ô Washington? - Khi đọc được tin này thì Đường Kiến Tâm hơi nghi ngờ: "Ngục Thiên Minh ở Washington cũng có phân bộ ư?"

Tiểu Ngải mở to mắt nhìn Đường Kiến Tâm, nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh.

- Chị, cái này mà chị cũng không biết?

Đường Kiến Tâm mím môi, trên gương mặt như phủ một tầng băng, cô phải biết sao?

Tiểu Ngải nuốt nước bọt.

- Ngục Thiên Minh ở trên toàn cầu đều có phân bộ ở mỗi thành phố, Washington thì có gì mà bất ngờ chứ? Hơn nữa trong cuộc thi đấu xa vương ngằm mấy năm trước nghe nói là người phía sau màn của Ngục Thiên Minh thao túng! - Đương nhiên, điều này về sau cô mới biết, sự hung tàn lần đó của Ngục Thiên Minh thật dọa cô sợ hãi!

Đường Kiến Tâm mặt không chút thay đổi, những cái này cô không có hứng thú, quan trọng là:

- Người của Thượng Quan Kiệt Thiếu chắc vẫn còn ở Washington?

Nhóm hàng kia đến Washington không thể nói chỗ đi là chỗ đi được ngay, chí ít là tại thời điểm khẩn trương này là không thể nào. Hơn nữa, một đồng chuyện của biệt thự Jian Ke còn ngay kia, không thể giải quyết được nhanh như thế!

Tiểu Ngải gật đầu.

- Hẳn là vẫn chưa đi! - Người của Ngục Thiên Minh xung đột với người bên bộ quốc phòng, không có khả năng đã rút đi nhanh như vậy.

Đường Kiến Tâm cười lạnh lùng, không đi là tốt rồi! Lão đại Ngục Thiên Minh không rõ tung tích, không tìm được người thì tìm Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng thế! Đến lúc đó cô không tin là không tìm được bảo thạch!

Vừa nghĩ tới bảo thạch là hình bóng người đàn ông nọ lại ulla vào trong suy nghĩ, tên sắc phôi khốn kiếp, lần sau đừng để cô gặp lại anh ta, (ĐỒN) bằng không, cô sẽ đòi lại cả vốn lẫn lãi, cô chưa bao giờ nói khoác

Tiểu Ngải nhìn bộ dạng cắn răng nghiêng lợi của Đường Kiến Tâm mà sợ hãi, rất sáng suốt ngậm miệng lại, bây giờ mà nói chắc chị sẽ coi cô là cái bao mất!

Hai người ra ngoài sảnh, khuôn mặt Amazon lúc này đã không biết phải dùng từ ngữ như thế nào hình dung, xanh trắng đen tím, màu gì cũng có, chỉ không có đúng màu máu! Mà Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung đã sớm một mỗi ngồi bên cạnh, một bộ như hư thoát!...

Tiểu Ngải trừng mắt, đi tới trước mặt Sở Tử Ngang, không chút khách khí đá vào chân anh ta.

- Sao đều nằm ngay đơ thế hả?

Đường Kiến Tâm tới cạnh Amazon, hơi thở kia rất yếu, lồng ngực phập phồng rất ít, nếu không phải khuôn mặt nhăn nhó kia thỉnh thoảng co rút lại thì cô thật đúng là tưởng anh ta đi gặp Diêm Vương rồi!

- Tiểu Ngải, đun nước! - Tiểu Ngải chớp mắt tò mò nhìn Đường Kiến Tâm. - Đun nước? - Làm gì vậy?

- Úp mì!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng ném tới hai chữ rồi tới phòng bếp. Lâu rồi mà không ăn cơm, cô cũng không phải là sắt đá, huống chi bụng mấy người kia vừa hát không thành kể, tại cô lại không có điếc!

Tiểu Ngải chu mỏ, nhìn theo bóng lưng Đường Kiến Tâm, khóc không ra nước mắt. Chị à, chị thật sự cho bọn em ăn mì úp sao! Hu hu!

Đường Kiến Tâm ăn mì xong thì ra ngoài, ý cô rất rõ ràng. Cơm nghiệm của Amazon phải từ bỏ, mà cô sẽ không ra tay hỗ trợ. Tiểu Ngải vốn muốn ra ngoài với Đường Kiến Tâm, thế nhưng chị lại bảo cô ở lại để giám sát ba người kia. Cô đã kháng nghị nhưng rõ ràng là kháng nghị này không có hiệu quả, chỉ có thể tro mắt nhìn bóng lưng Đường Kiến Tâm dần biến mất ở cửa.

Tiểu Ngải tức giận trừng mắt nhìn Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm, Hạ Tâm Dung.

- Đều là tại ba người, chị nếu mà có chuyện gì, tôi sẽ lấy mạng ba người!

Sở Tử Ngang mặt đầy vết đen, Diệp Trúc Phàm lo lắng nhìn ra cửa, Hạ Tâm Dung cau mày trừng lại Tiểu Ngải, cô ấy tưởng bọn họ nguyện ý hả? Ba người đồng thời nhìn về phía Amazon đang ngủ mà cười khổ!

Đường Kiến Tâm xuống dưới, khí huyết đè nén trong ngực đã không ngăn nổi. Trong họng có vị sấp, một mùi tanh xộc lên, tràn ra khắp xoang mũi, một búng máu phun ra ngoài! Giữa hai lông mày Đường Kiến Tâm lộ ra thần sắc thống khổ, tay ôm ngực, lau đi vết máu bên miệng. Mắt sụp xuống che giấu đi nụ cười khổ và sự tự giễu! Không nghĩ tới, Đường Kiến Tâm cô cũng có một ngày bị thương học máu liên tục thế này! Rõ là mĩ mai!

Kỳ thực Tiểu Ngải hoàn toàn không cần phải lo lắng cho Đường Kiến Tâm. Cô ra ngoài chỉ là đi mua thuốc để chữa thương, cho dù bây giờ cô rất muốn đi tìm người của Ngục Thiên Minh, cô cũng phải có năng lực nha! Tiếc là bây giờ người lại bị thương, cô miễn cưỡng cười, tùy tiện một người đi đường nào cũng có thể đẩy cô ngã!

Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lân quay về thì là lúc Nick đang trò chuyện qua video với Thẩm Dương Kỳ, hai người cùng cúi kết với nhau để xem cô gái được Lôi Khiếu Thiên coi như báu vật kia là thần thánh phương nào. (Lẽ) Vị trí Nick ở vào đối diện cửa thể nên khi Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lân bước vào thì thấy ngay Nick!

Nhưng, chính vì đang qua video, cho nên Nick cũng chỉ là hơi gật đầu, ánh mắt không hề rời khỏi cái màn hình!

- Anh nói với mày này Nick, anh họ anh lần này thật sự là tài. Lại nói, anh cũng không biết anh họ anh nhiều năm thanh tâm quả dục như vậy, hóa ra là đã ngầm hứa hẹn với tâm hồn thiếu nữ đấy!

Nick buồn cười nhìn động tác và giọng nói đầy khoa trương của Thẩm Dương Kỳ.

- Anh Kỳ, anh không phải vẫn luôn kiêu ngạo truyền thống ưu tú này của gia đình các anh sao? - Chung tình! Đúng vậy, là chung tình. Nick mặc dù không hiểu gia đình bọn họ có gì đặc thù, nhưng, một gia đình thần bí từ xưa biến mất đã mấy trăm năm mặc kệ xảy ra những chuyện gì trên người bọn họ vậy cũng có giải thích hợp lý!

Giống như đại ca vậy, đó là một tồn tại thần thoại! Dương nhiên, anh không phải là một thành viên trong gia tộc bọn họ, không có quyền dò xét những cái này!

Thẩm Dương Kỳ xoa đầu, rất tự hào.

- Đúng vậy! Hắc, anh đã nói với mày rồi, thằng nhóc mày phải kiểm chế bớt đi. Đừng có đến lúc mà con đại ca chưa thấy đầu mà con mày đã biết đánh xì dầu rồi, vậy rất buồn cười!...

Nghi hoặc, hiển nhiên không hiểu sao đột nhiên Thẩm Dương Kỳ lại nói những lời này.

- Thế có gì mà buồn cười? Em đã mười tám tuổi rồi! - Có thể có con, đương nhiên, đây cũng là truyền thống nhà anh ta được không? Kết hôn sớm phát dục sớm!

Thẩm Dương Kỳ ghen luôn, thằng nhóc này thật thuần khiết, nói mày đừng có hoa tâm đấy, lại còn giả ngây đáp lại nữa! Nick chớp mắt, thầm nghĩ, nếu anh gặp được người mình thích, cho dù là mười tám tuổi làm bố thì có gì mà không được? Thẩm Dương Kỳ cười quỷ dị, bồng cái mặt dí lại gần màn hình, cả khuôn mặt phóng đại ra gấp mấy lần.

- Anh nói này, thằng nhóc mày không phải có rồi chứ? Này này, không phải thật đấy chứ, nói thế nào thì mày cũng xếp sau anh đấy! - Bằng không anh ta thật biệt khuất!

Phó Hạnh Lương đi được nửa đường thì nghe được cái giọng kia, cả người cứng đờ, sau đó ung dung đi theo sau Hướng Diệp Lân. Chẳng qua lúc chọn chỗ ngồi, không biết là vô tình hay là cố ý, anh lựa chọn ngồi đối diện ghế của Nick, chân tự nhiên gác lên. Mà Hướng Diệp Lân lại lên quảng một cái ánh mắt với Phó Hạnh Lương, chen vào bên cạnh Nick, (quý) một tay khoác lên vai anh ta.

- Hắc, Kỳ, đại ca không phải cho chú về rồi à? Thế nào, chơi ở Italia vui đến quên cả trời đất chứ hả?

Thẩm Dương Kỳ phun cả hớp rượu ra ngoài, ngón tay run run chỉ Hướng Diệp Lân.

- Anh Diệp, anh... anh... anh, anh thật xấu, anh không biết như thế sẽ hù chết người khác sao? - Hướng chỉ anh ta còn đang lúc uống rượu nữa! Thật xấu, quá là xấu!

Hướng Diệp Lâm cười ha ha nhìn Thẩm Dương Kỳ làm bộ.

- Được rồi, bớt lảm lời đi! - Bỗng nghĩ tới đại ca với cú điện thoại lần trước của anh, mặt lại cười nham hiểm!

Thẩm Dương Kỳ nuốt nước miếng, bị anh ấy nhìn mà da đầu tê rần.

- Anh Diệp, anh... anh... Anh có chuyện gì cứ nói thẳng! - Đừng dọa anh như thế, hu hu, anh không chịu nổi!
Nick cũng cười nhìn Hướng Diệp Lâm.

- Anh Diệp?

- Khụ khụ, anh nói này, Kỳ à. Chú bao giờ mới mời anh uống rượu mừng đây? Có vẻ như thời gian lần này đã quá rồi! - Hướng Diệp Lâm nói xong còn có thâm ý khác liếc sang người nào đó mặt nghiêm chỉnh ngồi đối diện ghế sofa mà cười trộm!

Thẩm Dương Kỳ kinh ngạc nhìn gương mặt kia.

- Anh... Anh làm sao biết? - Anh và anh họ đã có giao ước này. Anh sợ dĩ ở Italia mà không về chính là sợ anh họ truy cứu chuyện này a. Phải biết rằng, đến lúc đó bản thân mà không đưa ra được một người vợ thì chắc cũng không đơn giản là như anh họ nhỏ bị đẩy đến Châu Phi đâu, hu hu!

Hướng Diệp Lâm nhún vai, rất vô tội.

- Lương cũng biết mà!

Gương mặt Thẩm Dương Kỳ cứng đờ, nụ cười thu lại, mãi sau mới cất nhả nói.

- Phải không đó, ha ha, hóa ra các anh đang xem em làm trò hả! Buồn quá đi, các anh đúng là không coi em là anh em mà!

Hướng Diệp Lâm cười ha ha, cũng cười vui vẻ, chỉ có người ngồi đối diện vẫn bộ dạng thờ ơ như cũ, mâu quang rời rạc, không biết là đang suy nghĩ gì! Hướng Diệp Lâm nhìn Thẩm Dương Kỳ mặt mũi vắn vẹo, bĩ ối hỏi:

- Nào, tiểu Kỳ Kỳ, nói với anh Diệp đi, vợ chú có tìm được không thế?

Cả người Nick run lên, da gà nổi hết cả lên, nhưng mặt vẫn cười như hoa. Thẩm Dương Kỳ lại bất đồng, kêu lên như quạ:

- Mẹ nó, họ Hướng kia, thu lại ngay cái bản mặt kia của anh, còn nữa, đừng có gọi tôi là tiểu Kỳ Kỳ!

Hướng Diệp Lâm nhìn người trong video đang tức giận nhảy loạn cả lên kia, cười càng vui vẻ hơn. Ở Ngục Thiên Minh, (Đôn) cũng chỉ có hai thằng nhóc Thẩm Dương Kỳ hòa Nick này là trêu được chút, thỉnh thoảng hòa hoãn bầu không khí cũng tốt mà!

- Được thôi, thế nói xem nào, rốt cuộc đã tìm được chưa!

Thẩm Dương Kỳ chớp mắt, cười thần bí.

- Yên tâm, anh Diệp, tiền mừng nhà anh tuyệt đối không thiếu được. Ngoan, chuẩn bị rượu đi, tui tiền mừng này phải đầy đủ đấy, anh em không thích người hẹp hòi!

Hướng Diệp Lâm khoe miệng giật một cái, nhìn đi, muốn tiền lì xì còn quang minh chính đại thế này là anh ta lần đầu tiên thấy!

Nick cười ha ha, đập tay lên bàn.

- Anh Kỳ, anh thật tài!

Thẩm Dương Kỳ kiêu ngạo hếch đầu lên.

- Đương nhiên rồi! Nick, anh đã nói với mày, anh Diệp mày là giàu nhất, khi mày kết hôn nhất định phải “gõ” thật mạnh vào!

CHƯƠNG 71.4:

Nick cười tặc tặc, có phần thông cảm với Hướng Diệp Lân. Hướng Diệp Lân hí mắt âm hiểm nhìn Thẩm Dương Kỳ. Thấy vậy trong lòng Nick với Thẩm Dương Kỳ đều vang lên tiếng chuông cảnh báo rõ lớn. Thẩm Dương Kỳ vừa định mượn cớ cắt đứt cuộc trò chuyện, không ngờ Hướng Diệp Lân lại nhanh hơn, giả vờ oán giận:

- Kỳ, chú sao lại có thể nói anh Diệp chú rất giàu được chứ, anh Diệp có tiền thế nào cũng không bằng được anh Lương chú đâu. Đúng lúc Lương cũng ở đây. Khi nào chú kết hôn, chỉ cần chú ra lệnh một tiếng, Lương nhất định cho chú một phong bao lì xì thật to, gồm cả phần của anh luôn! Lương, thế nào?

Người đối diện rất nể mặt hừ một cái!...

Hai mắt Thẩm Dương Kỳ phát sáng, sau đó lại đặng chất, cổ cười với bọn họ:

- Hóa ra anh Lương cũng ở đây à, ha ha!

Nick gật đầu, đúng lúc không biết phía bên kia có ai gọi Thẩm Dương Kỳ, một giọng nữ dễ nghe êm tai vang lên, Thẩm Dương Kỳ đáp lại một tiếng rồi nói với Nick, Hướng Diệp Lân:

- Vậy thôi, Nick, lần sau trò chuyện tiếp, bảo bố anh gọi rồi! Bai!

Nói xong thì màn hình liền đen ngòm!

Hướng Diệp Lân nhìn màn hình, có hơi ngạc nhiên:

- Thăng nhóc này tìm được vợ thật hả?

Nick cười hì hì gật đầu.

- Đúng vậy, anh Kỳ nói anh ý mà không bắt được cô ấy vào tay thì sẽ không về. Việc này tám chín phần là thật, ngay cả mẹ anh ấy cũng chạy tới đó luôn rồi!

Lần này Hướng Diệp Lân thật sự bị dọa. Quay đầu nhìn Phó Hạnh Lương, người kia vẫn lạnh lùng hờ hững như không phải chuyện liên quan tới mình! Hướng Diệp Lân mỉm cười, được rồi, anh cũng không tự kiểm việc vào thân làm gì!

Phó Hạnh Lương đứng dậy lên phòng Lôi Khiếu Thiên.

- Nick, bây giờ gặp đại ca được chứ?

Nick gật đầu.

- Đại ca vừa mới bôi xong thuốc, chắc còn chưa ngủ đâu!

Hướng Diệp Lân vội vàng đuổi theo bước chân của Phó Hạnh Lương. Bọn họ quay về vốn là muốn gặp đại ca, chẳng qua nghe được giọng thăng nhóc Thẩm Dương Kỳ nên mới buồn chút, bây giờ việc chính quan trọng hơn!

- Lương, chú... Thực sự không sao đấy chứ? - Hướng Diệp Lân do dự hỏi.

Phó Hạnh Lương dừng chân, mãi sau mới giương lên biểu tình bất đắc dĩ cười khổ:

- Không phải như vậy rất tốt sao? - Chỉ ít, Kỳ có thể có cuộc sống bình thường, chẳng qua lại phải nhận sự trừng phạt tàn khốc này!

Hướng Diệp Lân: “Thực sự được không đấy?” - Chú không khó chịu sao?

Phó Hạnh Lương bước đi. Tiếng “ừ” kia lắng xuống!

Hướng Diệp Lân nhìn bóng lưng cậu ta có chút khó chịu, anh nghĩ sau này nếu anh yêu một ai đó, dù đối phương là ai anh cũng sẽ không bỏ qua, hạnh phúc của mình phải do chính bản thân mình tranh thủ!

Nhưng đến khi anh thực sự gặp được khắc tinh của đời mình, anh mới hiểu được, tình yêu hóa ra không phải là chiếm giữ, (13) có đôi khi buông tay mới là hạnh phúc!

Ngay tại lúc đó, anh rất cuộc hiểu được tâm tình khi nói những lời rất tốt này của Phó Hạnh Lương!

Thật sự rất tốt!

Nick dựa vào ghế vỗ má, nhìn bóng lưng hai người, miệng mở to. Nếu bây giờ anh Kỳ mà ở đây hẳn sẽ rất vui, chỉ là đáng tiếc, bây giờ ở đây có anh Lương mà lại không thấy bóng anh Kỳ, việc này bắt đầu từ khi nào vậy?

Anh còn nhớ lúc nhỏ anh Lương cưng chiều anh Kỳ nhất đó!

Mấy người Lôi Khiếu Thiên đi xuống phòng khách thì Nick vẫn còn thất thần, suy nghĩ ở mãi trong đất nước nào đó mà còn chưa tỉnh lại!

- Nick!

- Hả?

Lôi Khiếu Thiên nhú mày tới cạnh anh ta, hỏi:

- Sao thế?...

Nick chớp mắt: “Không có gì!”

Lôi Khiếu Thiên muốn nhìn ra chút gì đó từ mắt anh ta, thế nhưng lại không có gì cả, quay lại nói với Hướng Diệp Lân:

- Liên hệ với A Huống, chúng ta lập tức đi New York!

Hướng Diệp Lân gật đầu, đã sớm ra ngoài liên lạc với Huống Ngân Dịch, Nick ngây ngốc.

- Đại ca, bây giờ sao?

- Ủ!

- Nhưng vết thương của anh?

Lôi Khiếu Thiên nhận thấy vết thương ở lưng là một chương ngại, động tác không được lưu loát, bây giờ không thể dùng lực được, vết thương mà rách ra thì càng phiền toái hơn.

- Không đáng ngại!

Nick vội đuổi theo bước chân Lôi Khiếu Thiên. Khi lên xe, Lôi Khiếu Thiên hơi dao động, vết thương anh nghiêm trọng như này, không biết vết thương của cô ấy thế nào!

Quên đi, chờ tới khi quay về thì đi tìm cô ấy. Vốn anh muốn dẫn cô đi theo, nhưng, khi nghĩ tới cảnh cô ho ra máu, tim đau như muốn lấy mạng anh. Anh không thể dẫn cô vào nguy hiểm được. (qUý) Lôi Khiếu Thiên hí mắt, sự hung tàn trong mắt chợt lóe rồi biến mất. Dám thương tổn tới bảo bối của anh, hừ! Đúng là không biết sống chết!

- Đại ca, A Huống nói, người bộ quốc phòng không thỏa hiệp!

Lôi Khiếu Thiên cười lạnh, cặp mắt nguy hiểm nheo lại.

- Bảo Huống liên lạc với tổ chức khủng bố. Nếu chúng đã muốn dẹp loạn chuyện này, lại không muốn phải trả giá lớn, hừ, vậy để chúng đàm phán với tổ chức khủng bố đi!

Hướng Diệp Lân gật đầu, quay lại giao phó. Phó Hạnh Lương, Nick đều có chút lo lắng:

- Đại ca làm như vậy có phải.... - Khiến mọi chuyện trở nên quá lớn!

Lôi Khiếu Thiên nhắm mắt, không muốn trả lời. Nick và Phó Hạnh Lương nhìn nhau, có phần bất đắc dĩ. Quên đi, cũng do bọn họ tự chuốc lấy thôi, chống lại Ngục Thiên Minh có thể sẽ không thảm như thế, dù sao Ngục Thiên Minh chủ yếu là buôn lậu, với chuyện khủng bố cũng chẳng có sức uy hiếp gì. Thế nhưng, nếu giao cho tổ chức khủng bố thì lại là chuyện khác rồi. E rằng sự hòa bình tạm thời này sẽ biến mất!

Hương Diệp Lân cúp máy xong, chần chờ nhìn Lôi Khiếu Thiên đang nhắm mắt, không biết mình có nên nói không. Khi nhìn thấy thần sắc trên mặt Phó Hạnh Lương với Nick liền quả quyết ngậm miệng!

Quên đi, coi như A Huống xui xẻo! Dù sao anh và Lương cũng từng mất mặt rồi!

Lại nói tới bên kia Đường Kiến Tâm muốn đi mua thuốc, nhưng không ngờ là cây cầu phía trên lại xảy ra tai nạn. Những chiếc xe liên tục tông vào nhau khiến con đường phía sau bị chặn lại, mấy trăm chiếc xe đổ lại, rất là đồ sộ!

Đường Kiến Tâm ban đầu còn kiên nhẫn được, nhưng thời gian cứ kéo dài mãi, ai cũng khó chịu. Hơn nữa người có thân phận như cô, nếu cứ chờ thế này kiểu gì cũng đi gặp Diêm Vương. Chỉ khi thi hành nhiệm vụ cần phải chờ thời cơ, cô mới có thể kiên trì!

Mà bây giờ, gương mặt Đường Kiến Tâm trở nên lạnh lẽo, nhìn ngoài cửa sổ, thầm nghĩ sau khi trở về phải trực tiếp đi tìm người của Ngục Thiên Minh. Cô không thích kéo dài mọi việc, càng kéo dài thì càng khó hoàn thành! Có chủ ý rồi, cô đưa mắt nhìn thì bỗng dính chặt vào chiếc Bentley cách đó không xa. Hay lắm, thiên đường anh không đi, đang muốn tìm anh ta, không ngờ anh ta lại tự dẫn xác đến!

Tốt lắm, rất tốt!

Đường Kiến Tâm xuống xe rồi đóng cửa, tốc độ ấy quá mau đến mức người tài xế không kịp nói gì thì bóng dáng Đường Kiến Tâm đã biến mất trong tầm mắt!

- Bây giờ sao ai cũng quái thế nhỉ? Khách lần trước cũng thế, xuống xe liền không thấy tăm hơi đâu cả, đúng thật là!

Đường Kiến Tâm chăm chú nhìn chằm chằm chiếc Bentley kia, khoảng cách càng gần khiến sự lạnh lẽo trong mắt càng rõ. Cô không hề nhìn nhầm, lúc tới bến tàu phía tây chính nó đã thoát khỏi cú va chạm với mình, chắc chắn nó là của Ngục Thiên Minh!

Trong chiếc Bentley, Huống Ngân Dịch đang cầm điện thoại di động nghe Hương Diệp Lân truyền đạt ý tứ của đại ca, đem ý tứ của đại ca mình truyền đạt tới thủ lĩnh tổ chức khủng bố Chris, giao chuyện xử lý cho bọn họ. (...ti3u_hao... d0n) Vừa hay nguyên nhân chuyện này cũng do bọn họ đã lên phải đặc công vào biệt thự Jian Ke, chẳng qua người của bọn họ chưa lấy được tin tức gì thì căn cứ đã bị phá hủy, đang lo lắng chẳng biết phải làm thế nào thì người Ngục Thiên Minh lại giao chuyện này cho bọn họ, đúng là không thể tốt hơn!

Đôi bên nói chuyện rất thỏa mãn, Huống Ngân Dịch sau khi nói với đối phương những yêu cầu của Lôi Khiếu Thiên thì liền trực tiếp dẫn A Tam quay về phân bộ, không ngờ trên đường lại xảy ra tai nạn gây tắc nghẽn! Huống Ngân Dịch có chút tức giận, liên tục chửi đấm cảnh sát ngu xuẩn, một chút chuyện cũng không làm được cho tốt, đại ca sắp đi New York, anh phải nắm chắc thời gian tới đó!

A Tam nghe cấp trên mình rửa thắm cũng cười khổ, đây cũng đâu phải lỗi của anh ta đâu. Xảy ra tai nạn xe như thế này, khẳng định không tới cả tiếng thì cũng phải nửa giờ là đương nhiên, trừ phi lão đại thông báo cho người tới đón!

- Tôi nói cậu đấy, bình thường cơ trí lắm mà, sao hôm nay tự dưng lại chạy vào ngõ cụt thế này? Đại ca sắp đi New York rồi, chuyện về gia tộc Bunol nói lớn thì lớn nói nhỏ thì nhỏ, chúng ta phải mau lên, thế mà lúc này lại có chuyện ngoài ý muốn, quấy tha ma bắt!

A Tam chu mỏ, anh ta đâu có năng lực tiên đoán thì sao mà biết là sẽ xảy ra tai nạn giao thông?...

Anh ta chỉ là thấy lão đại gấp quá nên mới chọn đường gần để đi thôi mà! Hu hu, anh ta thật oan ức!

Đường Kiến Tâm vừa tới gần chợt nghe được lời của Huống Ngân Dịch, chủ yếu là do anh hạ thấp cửa sổ xe, hơn nữa câu kia còn hét lên, đoán chừng trong vòng 2m xung quanh ai cũng có thể nghe được lời anh hét!

Huống Ngân Dịch còn muốn lăm bắm, bỗng một cái bóng chặn đi mất ánh nắng, trong xe liền tối đen. Huống Ngân Dịch tự nhận là tối đen!

Kinh ngạc quay lại, do ngược chiều ánh sáng nên không thấy rõ được khuôn mặt Đường Kiến Tâm, chỉ cảm thấy cô có chút quen thuộc, nhũn mảy:

- Xin lỗi cô, cô che mất ánh sáng rồi!

Đường Kiến Tâm hí mắt, sát khí chợt lóe rồi biến mất. Huống Ngân Dịch là ai đây, là người sống trong thế giới ngầm thì rất nhạy bén với hơi thở khác lạ, (13) cho nên dù sát khí trong mắt Đường Kiến Tâm chợt hiện rồi biến mất tầm thì vẫn bị anh nhận ra, hồi chuông cảnh tỉnh vang lên thì liền đề phòng nhìn chăm chăm người bên ngoài xe!

Mà sát khí của Đường Kiến Tâm chỉ thoáng qua vì cô thấy trong xe không có người cô muốn tìm, ánh mắt lạnh lùng rơi xuống người Huống Ngân Dịch. Cô biết, vừa rồi nếu như lời người này nói, trong xe trừ người này thì còn một lái xe. Thế nhưng cái tay kia mang theo những vết sẹo tang thương thì Đường Kiến Tâm biết, anh ta cũng không đơn giản là một tài xế!

- Anh là người của Ngục Thiên Minh?

Câu nghi vấn cũng là một câu khẳng định!

Huống Ngân Dịch run lên, từ khí thế đối phương để anh biết được rằng người này không yếu chút nào, cánh tay rất bình tĩnh sờ ra phía sau, cảnh giác nhìn từng cử động của Đường Kiến Tâm.

- Cô rốt cuộc là ai? - Cô lại biết anh là người của Ngục Thiên Minh khiến anh có phần kinh hãi!

Đường Kiến Tâm cười lạnh, động tác mờ ám của đối phương vẫn không tránh được ánh mắt của cô, đương nhiên bao gồm cả tài xế kia. Bất chợt thân người Đường Kiến Tâm nghiêng đi đánh đòn phủ đầu. Trong tay cô chẳng biết lúc nào đã xuất hiện một khẩu súng lục bạc, đồng thời khi tay phải Huống Ngân Dịch sờ tới cửa, chĩa thẳng vào đầu anh. Mọi chuyện xảy đến quá nhanh, khiến người ta không kịp trở tay! Bầu không khí trong mắt nháy trở nên căng thẳng, lộ ra sự nguy hiểm!

A Tam vừa có động tác, Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn anh ta một cái.

- Xuống xe!

Huống Ngân Dịch dĩ nhiên không phải sợ, dùng ánh mắt ra hiệu cho A Tam. Đường Kiến Tâm cười lạnh, cặp mắt nguy hiểm nheo lại, ngón tay khẽ nhúc nhích. Đồng tử Huống Ngân Dịch tròn to, nhắc chân đá vào cổ tay phải Đường Kiến Tâm, người thì ngã ra sau. Mà tay Đường Kiến Tâm cũng động. Ngay khi Huống Ngân Dịch đá vào tay phải cô thì viên đạn cũng bay ra ngoài, lướt qua trán Huống Ngân Dịch khảm vào cửa xe bên kia, vang lên một tiếng thật lớn!

Do cự ly gần nên cả thân xe cũng rung động. Đương nhiên, tiếng súng bất ngờ tới này cũng đồng thời kinh động những người xung quanh, bao gồm cả cảnh sát đang xử lý tai nạn giao thông!

Ngay lập tức, từng tiếng hét chói tai vang lên, người nào còn ở trên xe thì vội mở cửa xe lao ra ngoài, hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn!

A Tam vội mở cửa xe chạy ra, xoay người tấn công Đường Kiến Tâm. Anh ta không thể nào lái xe chạy được, trừ phi xe mọc cánh bay lên!

Phát súng đầu tiên không bắn trúng hiển nhiên đã làm Đường Kiến Tâm kinh ngạc. Mặc dù biết rõ người Ngục Thiên Minh không thể nào là người không được, thế nhưng có thể tránh thoát viên đạn của cô, cô vẫn thực khen ngợi. Sự can đảm cùng với bản lĩnh của người này cô đã thấy rồi!...

Song, phát súng đầu tiên có thể tránh thì phát súng thứ hai sẽ không dễ dàng như vậy! Huống Ngân Dịch té xuống, thấy động tác lần thứ hai của đối phương liền đập vào cửa. Đường Kiến Tâm do không có gì che chắn nên bụng phải chịu cú đập, chân loạng choạng, viên đạn xuyên thấu trần xe!

Cửa xe bị đá lộ ra chỗ ngồi. Khi thấy phát súng thứ hai sắp tới, Huống Ngân Dịch liền nhảy lên, anh đương nhiên không thể nằm đó mà trở thành bia ngắm cho đối phương bắn được!

Cũng chính lúc mà Đường Kiến Tâm lui về sau, Huống Ngân Dịch nắm lấy cơ hội trở tay kéo chiếc cửa đối diện ra, cơ thể như một con báo lao vọt ra ngoài. Phần bụng Đường Kiến Tâm co rút đau đớn, (quý) cơn đau như xé rách lồng ngực khiến mồ hôi lạnh không ngừng túa ra ở lưng cô. Tay trái đẩy cánh cửa xe ra,

hơi lùi lại sau. A Tam ra ngoài rồi chống tay lên xe, cả người nhảy lên lăn một vòng trên trần xe, cả quá trình nhanh như gió xoáy!

Một tay chống đỡ, một chân sắp đá tới lưng Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm tránh né công kích đối phương xoay tròn tới chỗ mũi xe phía trước. Lúc này, Huống Ngân Dịch cũng tới, chỉ một lúc, trong hàng xe cộ xô đẩy nhau, ở một không gian nhỏ nhỏ, hai nam một nữ lao vào đấu đá nhau!

Xe nhiều cũng có chỗ lợi chỗ hại, chỗ lợi là Đường Kiến Tâm có thể mượn không gian nhỏ hẹp để tránh thoát công kích đối phương. Đồng thời đó cũng là chỗ hại, bởi vì không gian này quá hẹp, căn bản không cách nào đánh trả hoàn mỹ được, có phần cản trở!

Huống Ngân Dịch xoay người trên mũi xe, khi lăn xuống thì cũng đã tới bên cạnh Đường Kiến Tâm, hai tay đồng thời đánh ra. Mà Đường Kiến Tâm vừa định nổ súng thì không ngờ tốc độ của đối phương lại nhanh hơn, sau khi thoát khỏi một quyền kia liền xoay một vòng. Bỗng cảm nhận được nguy hiểm, cúi đầu tránh thoát một cước của A Tam ở sau lưng. Chẳng qua nhìn bên này lại không nhìn được phía sau, cơn đau ở cổ tay khiến cô phải mở bàn tay ra, khẩu lục bạc rơi xuống đất!

Nếu bình thường ở bất kỳ chỗ nào, nhặt một thứ trên mặt đất cách đó không xa cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, chỉ cần cúi xuống ngay sau đó. Thế nhưng, hôm nay hoàn cảnh không phải do Đường Kiến Tâm định đoạt. Do không gian rất hạn chế, cộng với có người ngăn cản, quan trọng hơn là, trên người cô có thương tích!

Đương nhiên nếu đối phương cho rằng như vậy có thể thành công ngăn cô lại thì thật buồn cười. Sát ý của Đường Kiến Tâm bất chợt dâng lên. Song, sự cảm nhận của Huống Ngân Dịch còn hơn Thượng Quan Kiệt Thiếu một chút. Trong cảm giác của anh, cô gái này không phải chỉ là mạnh hơn một chút xíu, sát khí kia quả thực có thể sánh ngang với đại ca rồi!

- Cô là ai?

Đường Kiến Tâm chủ động xuất kích, hai tay chống lên chiếc BMW màu trắng ngay bên cạnh, hai chân cùng đá tới. Huống Ngân Dịch và A Tam nói thế nào cũng là cao thủ thứ hai thứ ba của Ngục Thiên Minh, đương nhiên, nếu Đường Kiến Tâm không có bị thương thì còn lâu mới đủ cho cô đánh. Mà tình huống hôm nay lại không tốt lắm, khiến cô có phần cật lực!

Huống Ngân Dịch và A Tam nhìn nhau, cũng không nói lời vô ích! Trận chiến giữa ba người trên cầu rất kịch liệt, dù có là phim Hollywood cũng chưa chắc được như thế. Người xung quanh đã sớm trốn tới một bên. Một số người nhát gan thì im lặng, còn có một bộ phận gan lớn hơn thì quan sát chăm chú, thậm chí còn hưng phấn hơn ba người trong cuộc chiến kia!

Sự náo động bên này cũng ảnh hưởng tới cảnh sát, vội vàng thổi còi. Mấy người cảnh phục cố sức xuyên qua dòng xe cộ để chạy tới bên này!

Đường Kiến Tâm đá một cước vào A Tam, vỗ vào chiếc BMW, cả người mượn lực như cá gặp nước trượt đi. Mất Huống Ngân Dịch lóe lên, vừa định nghiêng người về sau để tránh thì không kịp rồi. Anh cũng bị Đường Kiến Tâm lừa, tưởng là cặp chân kia muốn đối phó với A Tam, cho nên mới ra sức truy kích, (đồng) không ngờ kết quả là cô lên từ đằng sau, lúc này muốn thu chiêu đã không kịp! Nắm đấm Đường Kiến Tâm tới sau lưng Huống Ngân Dịch, sát khí hiện lên!

Huống Ngân Dịch lắc người đi, Đường Kiến Tâm cười lạnh, ngay khi Huống Ngân Dịch còn đang lo lắng tránh thoát cổ tay kia thì gương mặt Đường Kiến Tâm đã phóng đại gấp mấy lần trước mặt!

Cao thủ độ sức, thắng thua chỉ trong nháy mắt!

Ngay nửa giây Huống Ngân Dịch sơ ý, tay trái Đường Kiến Tâm đổi sang tay phải, giữ lấy cổ tay trái Huống Ngân Dịch, mà Huống Ngân Dịch không thể dùng tay phải đỡ cả người được trên trần BMW. Tay phải Đường Kiến Tâm đâm vào bụng của Huống Ngân Dịch, mặt anh bạn nào đó liền nhăn nhó, thiếu chút nữa phun cả mặt ra!

Mà Đường Kiến Tâm còn cảm thấy không đủ, ngay khi Huống Ngân Dịch lăn xuống mũi xe Bentley, chột buông tay trái Huống Ngân Dịch ra, hai tay cùng đỡ, chân phải đồng thời đá vào trước ngực Huống Ngân Dịch!

- Rầm!

Huống Ngân Dịch lướt qua chiếc Bentley nên vào chiếc xe bên kia, lực phản chấn khiến anh nện người xuống đất! Mà quá trình này cũng chỉ là chớp mắt! Xảy ra quá nhanh, khiến người ta chỉ có thể trơ mắt nhìn!

Bao gồm cả A Tam, ngay khi ông chủ bị đá bay, mắt đỏ lên vì giận dữ!

- A... - Tức tốc chạy lại, vung quyền tới Đường Kiến Tâm!

- Toét toét!

Ngay khi A Tam tiếp cận Đường Kiến Tâm, phía sau liền vang lên những tiếng còi xôn xao. A Tam sửng sốt, sự lạnh lẽo chợt lóe trong mắt Đường Kiến Tâm, đồng thời cho A Tam một cước, lại thêm một tiếng vang lớn nữa. Nhưng lúc này thì nhẹ hơn lúc trước!

- Toét toét! - Mấy cảnh sát khoa trương quơ hai tay ra hiệu với Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm cau mày, nhìn đám cảnh sát chạy tới đây, nhanh nhẹn nhảy xuống, nhặt khẩu lục bạc lên, chớp mắt nó liền biến mất. Nhìn đoàn xe đỗ hết ở chỗ này mà ảo não không thôi. Sao có thể theo chân bọn họ thoát nổi đây, bản thân dựa vào hai cái chân này đoán chừng là không chạy nổi. Liếc nhìn hai người vừa bị mình đá ra ngoài, cũng đứng dậy không muốn xung đột chính diện với cảnh sát!

CHƯƠNG 71.6:

Đường Kiến Tâm không có thì giờ để ý tới hai người này, nhảy qua chiếc BMW tới biên cầu! Bây giờ, với tình huống này thì không còn đánh đấm được gì nữa, không muốn vào đồn cũng khó nói, chạy dọc theo cây cầu này là không thể. Đường Kiến Tâm nhìn bên dưới, trong lòng dự định! Huống Ngân Dịch, A Tam hiển nhiên cũng thấy được ý đồ của Đường Kiến Tâm, tay đè ở bụng, vung quyền nhìn bóng lưng cô, nghiêng rằng nghiêng lợi:

- Đừng để cô ta chạy! - Chết tiệt, đánh xong rồi còn muốn chạy ư, nào có chuyện dễ dàng như thế! A Tam vội vàng đuổi theo!

Đường Kiến Tâm chớp mắt, cây cầu này không cao lắm, bên dưới bảy tám mét cũng là một làn xe liên miên. Huống Ngân Dịch tựa mình đuổi theo Đường Kiến Tâm, trên tay anh không có súng. Nhưng cho dù có cũng không dám bắn, cảnh sát đang ở ngay sau lưng kia! Đường Kiến Tâm biết bọn họ đuổi theo, cười lạnh, nếu không phải có cảnh sát ở đây, anh tưởng anh còn mạng sao?

Nực cười!...

A Tam chạy tới không xa nhìn động tác của Đường Kiến Tâm, đâu còn bận tâm cái khác liền xông lên!

Đường Kiến Tâm nghiêng người thoát khỏi nắm đấm anh ta, cũng chủ động xuất kích, hai người bắt đầu một vòng chiến đấu mới. Mặt mũi mấy cảnh sát đằng sau tái xanh, tuyết còi liên tục. Tai nạn giao thông vừa rồi khiến họ đã nhìn cả một bụng tức, đối phương còn dám gây chuyện, thật con mẹ nó không để cảnh sát vào mắt mà!

Huống Ngân Dịch cũng tới sát sau lưng Đường Kiến Tâm, cười âm trầm. Gần mười năm rồi, cho tới nay anh chưa từng bề mặt như thế. Cô gái này, con mẹ nó, anh rốt cuộc cũng nhớ ra cô là ai rồi, rõ ràng anh đã nói cô tạo cho anh cảm giác rất quen thuộc. Vừa rồi đánh nhau không thấy rõ mặt cô, bây giờ mới thấy được rõ ràng, Huống Ngân Dịch thật muốn nôn mửa, không ngờ lại đụng phải ở đây!

Đường Kiến Tâm thấy Huống Ngân Dịch xông lên thì đá văng A Tam ra, tránh thoát quả đấm của Huống Ngân Dịch, chân đạp lên cây cột ở ven cầu rồi thả người nhảy xuống!

Đương nhiên, cùng nhảy còn có cả Huống Ngân Dịch. Đây là khi anh thấy Đường Kiến Tâm nhảy xuống thì muốn nắm lấy áo cô kéo lên, không ngờ cô lại lúi cả anh xuống!

- Lão đại!

A Tam tựa vào cột, mâu quang lập lòe, vừa khùng hoảng vừa khiếp sợ!

- Rầm rầm!

Hai tiếng vang lớn do hai vật nặng tạo ra, chẳng qua tiếng vang này là một trước một sau, đan xen nhau! Lực phản chấn rất mạnh, cũng may là hai người rơi xuống đều không phải người bình thường, khả năng khống chế vẫn phải có. Cho nên chỉ một giây sau, hai người sau khi ổn định lại thì liền cách xa nhau 2m, âm trầm nhìn nhau!

Đương nhiên, khi nhảy xuống trước thì Đường Kiến Tâm đã quan sát suy tính chiếc xe buôn bán cỡ lớn này rồi, chẳng qua không nghĩ tới lúc cô nhảy xuống rồi mà người đàn ông kia lại dám không biết sống chết túm lấy áo cô. Nếu không phải nhờ trọng lực cả người cô hút xuống dưới thì chắc bị anh ta kéo lên rồi chết thảm dưới bánh xe!

Vừa nghĩ tới khả năng này, khuôn mặt Đường Kiến Tâm tái xanh. Huống Ngân Dịch càng khỏi phải nói, ban đầu đã bị thương do va đập, (13) giờ lại không chút phòng bị va đập thêm lần nữa, ngay cả anh có thân thể bằng sắt thì linh kiện cũng rơi lả tả hết rồi. Huống chi, thân thể anh cũng chỉ như người thường!

Khuôn mặt méo mó như cái bánh bao có thể thấy được những tao ngộ mà anh gặp phải!

Song, màn kịch còn chưa kết thúc. Trên cầu đã sớm tụ tập một hàng người, nét mặt như thế nào cũng có. Chỉ có A Tam là nhìn chiếc xe dần dần đi xa kia mà hận nghiêng răng!

Cảnh sát đương nhiên cũng đến, miệng mở to thành chữ O, khi bọn họ nhớ ra còn có một người nữa thì quay lại tìm, A Tam đã biến mất trong biển người!

Mà bên kia, Đường Kiến Tâm và Huống Ngân Dịch đều đang đứng trên trần xe, hai người giằng co:

- Cô rốt cuộc là ai?

Đường Kiến Tâm vẫn lạnh lùng nhưng trong mắt lại lộ ra ý tứ như anh là thằng ngốc à!

Cô là ai? Vấn đề này anh ta hỏi thì cô phải trả lời à?

Huống Ngân Dịch đương nhiên biết đối phương khinh thường mình, thế nhưng, anh cũng không thể đến ngay cả cái tên cô gái làm mình bị thương cũng không biết chứ?

Lúc này mà để mấy người anh em khác biết, chẳng phải mặt mũi vứt hết xuống sông sao?...

Đương nhiên, Huống Ngân Dịch hỏi vấn đề này còn có một nguyên nhân, cô là một trong số những người đã cướp hàng của bọn họ. Mặc dù khi đó không thấy rõ mặt cô, nhưng tầm lưng kia anh sẽ không nhận lầm!

Gió nhẹ lướt qua thổi bay tóc Đường Kiến Tâm, góc áo hai người vang lên những tiếng phật phật. Trong ngực Đường Kiến Tâm quặn lại, trận đánh vừa rồi đã là cực hạn của cô. Bây giờ còn phải mặt không đổi sắc đứng giằng co với người đàn ông này thật đúng là không dễ dàng. Đương nhiên, cô biết đối phương cũng không thể nào tiếp tục đánh với cô nữa. Thứ nhất, anh ta bị thương, lực sát thương của mình thế nào cô biết rõ, hơn nữa còn phải chịu cú va đập vừa rồi nữa. Thứ hai, bọn họ đều biết, với cái tốc độ này của chiếc xe, bọn họ mà đánh nhau thì thua thiệt sẽ là hai bên, cho nên hai người vẫn chỉ giằng co như thế!

Đường Kiến Tâm đè nén mùi tanh trong họng, âm thầm hô hồng huyết, cơ thể như vậy sao cô còn có thể chống đỡ để lấy lại bảo thạch?

Có lẽ là Đường Kiến Tâm che giấu quá mức hoàn mỹ, Huống Ngân Dịch trong nhất thời cũng không nhìn ra đối phương bị thương nặng.

- Cô tìm kiếm Ngọc Thiên Minh rốt cuộc có ý đồ gì? Cướp hàng của bọn tôi là do ai chỉ điểm?

Đường Kiến Tâm mím môi. Lúc này mà cô mở miệng không chỉ đơn giản là phun máu ra không thôi. Huống Ngân Dịch thở hổn hển, nhện đầu tiên tới muốn bắt người. Hai người cũng không để phòng chiếc xe bên dưới quẹo cua, (Quý) người Huống Ngân Dịch theo quán tính xe mở rộng hai tay, đứng nghiêng ngả. Đương nhiên Đường Kiến Tâm cũng không tốt gì. Chờ Huống Ngân Dịch vất vả lắm mới ổn định lại cơ thể thì tốc độ chiếc xe lại tăng lên. Đường Kiến Tâm lùi về sau, chân trái đạp hụt rơi cả người xuống dưới.

Huống Ngân Dịch lão đạo lui về phía sau hai bước, vội nhào tới trước, nắm áp sát trần xe. Tới khi anh quay đầu lại thì trên trần xe đâu còn thấy được cô gái kia, chỉ còn tiếng gió thét, tiếng còi, tiếng tăng tốc...

Mà khi Đường Kiến Tâm trượt chân, tay bám vào phía trên, trượt dọc theo thân xe, mạo hiểm vô cùng. Lúc hai chân chạm tới đất, cô cố gắng nhảy một cái, nắm lấy cây cột hình tròn bên cạnh, ổn định lại cơ thể...

Chiếc xe sau khi quẹo cua nhanh chóng, Đường Kiến Tâm lợi dụng quán tính, buông hai tay ra, thành công thoát đi...

Bên này bọn họ đánh nhau tụi bụi, phía bên kia thì Tiểu Ngải và Lôi Khiếu Thiên đang tức giận hộc máu xa tới ba mét, lo lắng như muốn lấy mạng người!

Vì sao đây?

Lúc ba người đánh nhau trên cầu, cũng không biết khán giả nào đó, lấy điện thoại di động ra, ghi lại gần như toàn bộ quá trình chiến đấu, bao gồm cả cảnh Đường Kiến Tâm và Huống Ngân Dịch nhảy xuống bên dưới!

Một tiêu đề rất là bắt mắt: “Giữa hàng trăm chiếc xe, hai nam đấu với một nữ, nếu ai mà có thể tiếp được một chiêu của mỹ nữ kia, tôi nguyện bái làm thầy!”

Bài post này mới gửi đi thì chỉ trong chớp mắt đã có hơn vạn người xem. Bên dưới còn có hàng trăm hàng nghìn bình luận, gì mà tôi đang ở hiện trường, tôi có quyền lên tiếng! Gì gì đó có thể so được với cả Hollywood vân vân và vân vân...

Tiểu Ngải cảm thấy cứ nhìn chằm chằm ba người này giải độc ột người sắp tắt thở này quả thật rất nhàm chán, lập tức lấy máy tính của chị đăng nhập vào tài khoản của mình, muốn lên lần nữa vào nội bộ Ngục Thiên Minh. Không ngờ chưa tới hai phút thì bị mời ra ngoài, tức đến mức hộc máu. Không còn việc gì thì lại nhàm chán dạo qua mấy trang mạng, đương nhiên lúc mà cô nhìn thấy cái tit kia thì sống lưng lạnh toát, tay run rẩy!

Tại sao vậy chứ, bởi vì tấm hình gắn bên dưới cái tit kia, bóng lưng đó có hóa thành tro cô cũng nhận ra, chính là hình ảnh khi Đường Kiến Tâm đá tới Huống Ngân Dịch. Mở ra coi, xem xong toàn bộ quá trình, mặt Tiểu Ngải tái xanh, xen lẫn với sự đau lòng trong mắt chính là tức giận!

Chị đã nói trước khi vết thương khỏi hẳn sẽ không tìm tới người Ngục Thiên Minh, chết tiệt, chị ấy lại lừa cô!

Tiểu Ngải phẫn nộ, kéo mạnh cửa ra ngoài, Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang còn chưa kịp thấy rõ thì cô đã đi rồi!

- Này, cô đi đâu thế?

Sở Tử Ngang không nhịn được gọi cô một tiếng, đáng tiếc người ta đã sớm không còn bóng dáng!

Mấy người nhìn nhau, không hiểu cô gái này lại nổi điên cái gì nữa.

- Tử Ngang, nếu không anh đi theo cô ấy đi? - Hạ Tâm Dung dựa vào trực giác của con gái, cảm giác có chút không bình thường!

Sở Tử Ngang nhìn Amazon còn đang hôn mê.

- Quên đi, nơi này là địa bàn của chị ấy thì còn xảy ra chuyện gì nữa!

Anh đi rồi nhớ Amazon tỉnh lại thì làm sao? Hôm nay ba người phải ngăn Amazon đã có chút lực bất tòng tâm, huống hồ là chỉ còn hai người bọn họ!

Hạ Tâm Dung cũng không phản đối, chỉ gật đầu, có chút bận tâm!

Mà phía bên kia, Nick nhận được điện thoại của tổng bộ mới tiến vào cơ sở dữ liệu của Ngục Thiên Minh. Lôi Khiếu Thiên có chút bất ngờ, (đón) cơ sở dữ liệu của Ngục Thiên Minh mà lại có người xâm phạm, Nick cười hì hì nói không có việc gì đâu, có anh ta ở đây rồi!

Đương nhiên, tường bảo vệ cơ sở dữ liệu Ngục Thiên Minh là do anh ta thiết kế, không tới hai phút thì đã thành công mời được người kia ra ngoài rồi!

- Không ngờ đấy, người này thật sự có tài, lại có thể chống cự được tới hai phút!

Phó Hạnh Lương quay đầu lại.

- Hai phút? Nick, chú mày không phải nói tường phòng vệ này không ai có thể trụ nổi ba mươi giây sao?

Nick cười rất khiếm biễn:

- Đương nhiên!...

Lôi Khiếu Thiên chậm rãi nhìn sang Nick, anh ta vẫn cười hì hì không ngừng, rất không biết xấu hổ nói:

- Anh ta là người ngoài hành tinh!

Phó Hạnh Lương quay đầu đi, Lôi Khiếu Thiên cũng thu tầm nhìn lại, dù sao tư liệu không có việc gì là tốt rồi!

- Những tài liệu quan trọng nhất không thể có điều gì sai lầm!

Mặc dù anh biết Nick thích chơi đùa, sẽ không nói giỡn với những việc như thế này. Nhưng Lôi Khiếu Thiên vẫn lên tiếng nhắc nhở!

Nick le lưỡi:

- Em biết rồi!

Làm xong việc chính vừa định tắt máy, lại cảm thấy buồn chán. Lần đi New York này mặc dù không phải rất dài, thế nhưng ngồi bên cạnh là một tảng băng, cũng không dám đùa cợt. Đúng lúc mở máy, muốn mở game nào đó chơi, không ngờ mới dạo mấy trang web thì thấy được tiêu đề bắt mắt kia!

Kinh ngạc, mồm há to ra đến nỗi có thể nhét được cả quả trứng vịt!

Người trên kia là... Anh Huống?

Nick thở dốc vì kinh ngạc, vội vàng mở đoạn video kia ra. Bây giờ lướt xem đã trên trăm vạn rồi!

Lôi Khiếu Thiên nghe được tiếng hít vào, hơi kinh động.

- Xảy ra chuyện gì thế?

Phải biết rằng thằng nhóc này ở bên cạnh anh lúc nào cũng một bộ cười cợt, nghiêm chỉnh thế kia là lần đầu tiên thấy. Quan trọng nhất là, ngay một khắc trước, tổng bộ đã xảy ra chuyện!

Nick khẽ nhếch miệng, run rẩy mãi mới thốt ra được hai chữ:

- Anh... Anh Huống!

Vừa nói xong thì trên máy vang tới tiếng đánh nhau mơ hồ, tiếng vật nặng va đập!

Lôi Khiếu Thiên khó hiểu, trong cặp mắt lạnh lùng hiện lên sự nghi ngờ, ngay cả Phó Hạnh Lương cũng quay ra nhìn.

- Huống? Cậu ta làm sao?

Khóe miệng Nick co rút, nhìn thẳng vào máy trong tay, nụ cười cũng thu lại.

- Đại ca, anh Huống quá kém cỏi! - Hợp với A Tam rồi mà còn không đánh lại được người ta, rõ là bẽ mặt mà!

Phó Hạnh Lương, Hương Diệp Lân mà biết được suy nghĩ bây giờ của Nick chắc hẳn sẽ vứt anh ta tới sao Hỏa, mất mặt, bọn họ thế mà mất mặt sao?

Nếu thằng nhóc này mà ra, phỏng chừng không đỡ nổi một chiêu nửa thức của cô ấy! Đương nhiên rồi, Nick tuyệt đối sẽ hét loạn lên, cái gì mà chỉ được một chiêu nửa thức? Quá coi thường người ta rồi đó!

Lôi Khiếu Thiên vừa mới bắt đầu còn nghi ngờ, mãi tới khi thấy được bóng dáng quen thuộc kia, thần sắc mới thu lại!

Khi xem đến đoạn cuối, lúc mà hai người nhảy xuống, cơn tức bùng lên.

- Nick, hạn cho cậu ta trong vòng nửa giờ nữa xuất hiện trước mặt tôi!

Người Nick run lên, nét mặt đại ca quá khủng bố, còn khủng bố hơn cả cái biểu tình lạnh lùng của anh ấy nữa!

Phó Hạnh Lương hòa Hướng Diệp Lân đang lái xe liếc nhau.

- Huống sao thế? - Sao mà chọc đại ca tức giận vậy?

Nick rất hào phóng đưa máy cho Phó Hạnh Lương.

- Tự anh xem đi!

Phó Hạnh Lương nghi ngờ nhận lấy, thấy được dòng tít thật to kia thì cười hô hố, coi như an ủi anh và Diệp đã từng mất mặt trong tay cô gái này. Phó Hạnh Lương âm u nghĩ, Huống à, không ngờ chú cũng có một ngày như thế này a!

Hướng Diệp Lân thấy biểu tình hả hê kia của Phó Hạnh Lương, có chút ngạc nhiên:

- Lương? Chuyện gì thế?...

Phó Hạnh Lương rất hưng phấn nhìn người anh em bên cạnh, tiếc là Diệp bây giờ không thể tận mắt coi bộ dạng chật vật của Huống.

- Quả nhiên là anh em tốt nha!

Lời này vừa nói ra, Phó Hạnh Lương liền cảm giác được ba ánh mắt bất đồng nhìn mình. Hướng Diệp Lân khó hiểu, Nick nghi ngờ cười tủm tỉm, Lôi Khiếu Thiên nhìn đầy lạnh lùng nguy hiểm!

Phó Hạnh Lương nuốt nước bọt, áp lực từ đại ca thật sự người bình thường không thể so sánh được. Nhưng mà, đây cũng không phải tình huống đặc biệt gì, Phó Hạnh Lương rất là không có óc nói với Hướng Diệp Lân:

- A Huống cũng có ngày bị đánh học máu đấy!

Hướng Diệp Lân chớp mắt, nghiêng người ra coi, dĩ nhiên cũng thấy được cảnh A Tam bị đá bay!

- Đó là A Tam?

Phó Hạnh Lương tâm tình rất tốt nhún vai, không giải thích. Đương nhiên đó là A Tam rồi, anh cảm thấy cần phải tua lại đoạn video để anh ta thấy tình cảnh A Huống bị đá bay!

Mới đầu anh với cô gái này so chiêu cũng đâu có chật vật vậy đâu, đương nhiên rồi, trừ Diệp!

Hướng Diệp Lân bất mãn, lúc đó anh đều mất cả thiên thời lẫn địa lợi nha. Dáng vẻ này của A Huống mà cũng còn bị đá bay, ừ, dù sao mà nói thì anh cũng không mất mặt như hai người kia!

- Chú nói xem, nếu A Tam không ngã theo tư thế này thì sẽ là hiệu quả gì nhỉ! - Lưng đập vào mui xe trước, ừ, tương đối tốt, nếu xông hạ xuống trước, chắc rất khó coi! Nhưng mà, thành thật mà nói thì không thể xem nhẹ cô gái này, lần trước đấu với anh và Diệp, lần này đấu với Huống và A Tam mà vẫn giành được thắng lợi, không thể không thừa nhận rằng cô ấy mạnh hơn anh!

Hướng Diệp Lân vốn muốn tiếp tục xem thế nhưng cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo nào đó sau lưng, anh vẫn ngồi ngay ngắn lại, quên đi, tí nữa anh xem lại cũng được!

- Cô gái này là ai?

Nick tương đối hiếu kỳ với cô gái này, không ngờ là cô ấy có thể đánh lại anh Huống và A Tam, mà ở trên cầu còn công khai khiêu khích người của Ngục Thiên Minh nữa, thân phận này phải tỉ mỉ điều tra.

- Sát thủ đệ nhất của Âm Hoàng, Đường Kiến Tâm!

Đương nhiên, câu nói sau Phó Hạnh Lương không nói ra. Mặc dù mơ hồ nhận thấy trong tương lai giữa cô với Ngục Thiên Minh sẽ có quan hệ thiên ti vạn lữ, thế nhưng, muốn có được sự nhận đồng của bọn họ cũng không phải một chuyện đơn giản!

Chí ít, bây giờ, cô với bọn họ chỉ là một người qua đường Giáp! Nick cười:

- Bảo sao anh Huống với A Tam lại thảm hại như thế, hóa ra là cô ấy!

Lôi Khiếu Thiên quay ra nhìn Nick hỏi:

- Cậu biết? - Nick từ nhỏ đều ở Ngục Thiên Minh sao lại biết tiểu Tâm Nhi của anh?

Nick chớp mắt, nhún vai:

- Không biết!

Lôi Khiếu Thiên cau mày, chợt nghe Nick tiếp tục nói:

- Thế nhưng em biết cô ấy, lại nói em còn phải cảm ơn cô ấy nữa, nếu không phải cô ấy giúp em một chuyện, đại ca, em bây giờ chưa chắc đã về Ngục Thiên Minh nhanh vậy đâu!

Lôi Khiếu Thiên có phần kỳ quái, mặc dù sự kinh ngạc kia hiện lên nhưng nó lại quá mức nhỏ bé so với sự lạnh lùng trong mắt.

- Chuyện như thế nào?

- Cô ấy đã ra tay với thân vương, cũng chính là bác em!

Lôi Khiếu Thiên cả kinh:

- Cô ấy tới Anh ư?

- Vâng!...

- Lúc nào!

Nick nghĩ lại:

- Một tháng trước!

CHƯƠNG 71.8

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên âm u, cũng chính thời điểm đó anh tới tìm Âm Hoàng, khi đó cô đang chấp hành nhiệm vụ ở Anh sao? Nghĩ tới lúc mà Âm Hoàng hơi hột nói với anh cô có nhiệm vụ trong người thì người anh liền trở nên lạnh lẽo!

Hoàng thất Anh quốc, đó là nơi cô ấy muốn vào thì vào được sao?

Phó Hạng Lương cũng cảm thấy hứng thú trả máy lại cho Nick.

- Một giây miếu sát luôn hả?

Việc này anh tương đối hứng thú!...

Nick cười híp mắt nhìn Phó Hạng Lương, làm ra tư thế bắn súng ngắm vào mi tâm Phó Hạng Lương.

- Hiểu chưa!

Phó Hạng Lương mím môi, cái này còn cần cậu ta nói, nháy mắt giết người thì vào đầu hoặc tim, cái này ai mà không biết, ý anh hỏi là dưới tình huống thế nào!

- Anh nhớ là hoàng thất chú mày gần đây cảnh giới sâm nghiêm lắm mà!

Nick gật đầu, đến anh ta khi quay về cũng phải trải qua hàng loạt thủ tục này! Nick không hiểu nhìn Phó Hạng Lương, anh ấy hỏi cái này làm gì? Phó Hạng Lương hí mắt:

- Anh hiểu kỳ là cô ấy vào bằng cách nào!

Lông mày Lôi Khiếu Thiên co lại, cảm giác bức mình tức ở ngực, rất khó chịu! Vừa nghĩ tới mỗi lần tiểu Tâm Nhi của anh đi làm nhiệm vụ ở biên giới, ánh mắt lãnh lùng khi nổ súng thì anh cảm thấy cả người mình khó chịu!

Nick mếu máo, mắt mở to nhìn Phó Hạng Lương:

- Em cũng đang tò mò đây!

Lôi Khiếu Thiên mang theo vẻ mặt băng hàn nhìn hai người, Phó Hạnh Lương cảm thấy không thú vị, quay đầu đi. Nick chu mỏ rồi ngậm miệng! Lôi Khiếu Thiên trầm tư, không được, anh phải mau giải quyết mọi chuyện của tiểu Tâm Nhi. Sau đó buộc cô lại bên cạnh mình, không để cô đi nữa! Nick cũng thức thời cầm miệng rồi, ánh mắt Lôi Khiếu Thiên ý bảo liên hệ với A Tam và Huống Ngân Dịch. Lúc này mới biết là Huống Ngân Dịch bị thương!

Sau khi Tiểu Ngải lái xe tới chỗ xảy ra tan nạn thì lúc này đường đã thông, cô không tìm được Đường Kiến Tâm, tức giận giơ tay dậm chân!

Mà Đường Kiến Tâm sau khi nhảy xuống khỏi xe tải liền an toàn lăn sang một bên, rơi vào trạng thái nửa hôn mê. May mắn là trong khoảng thời gian này xe đi lại không nhiều, nghỉ năm phút mới tỉnh táo lại, vậy một chiếc xe tới phòng khám tư nhân!

Lấy thuốc giảm đau rồi Đường Kiến Tâm liền đi về. Về đến nhà vào phòng khách chỉ thấy bốn người, không thấy Tiểu Ngải đâu liền nhíu mày!

Sở Tử Ngang nói Tiểu Ngải đã ra ngoài, Đường Kiến Tâm gật đầu uống thuốc xong về phòng nghỉ. Bây giờ cô không còn dư lực đâu đi suy nghĩ chuyện khác nữa. Thân thể cô không phải sắt đá, nếu hôm nay không gặp người của Ngục Thiên Minh, nếu không thấy được sự mờ ám trong xe hai người, cô cũng không đánh nhau, không đánh nhau thì vết thương cô sẽ không nặng thêm, nhưng, bây giờ nói những cái này cũng uổng phí!

Ngay khi cô mơ màng thiếp đi, trong đầu mơ hồ những lời Huống Ngân Dịch đã nói, anh ta nói đại ca đã trên đường tới New York. Nếu lão đại của Ngục Thiên Minh xuất hiện ở New York, vậy người kia chắc hẳn cũng ở New York, anh ta cũng là người của Ngục Thiên Minh! Nếu anh ta đã đi, cô muốn lấy lại bảo thạch thì nhất định phải tới New York!

Người này thực sự rất đáng ghét, đang yên lành không ở Washington lại tới New York, cô ghét phải đuổi theo, nhưng, không đuổi thì cô sẽ không lấy lại được bảo thạch!

Đây là ý niệm duy nhất sau khi cô hôn mê!

Diệp Trúc Phàm nhìn sắc mặt của Đường Kiến Tâm có chút không yên lòng. Hai người Sở Tử Ngang, Hạ Tâm Dung cũng có chút lo lắng, thần sắc kia không bình thường chút nào.

- Tâm Dung, hay là cô đi xem lão đại chút đi?

Anh và A Phàm đều là đàn ông, nói thế nào cũng bất tiện! Hạ Tâm Dung gật đầu, gõ cửa phòng ngủ, không nghe được thanh âm đáp lại thì quay ra nhìn Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm. Hai người gật đầu với cô, Hạ Tâm Dung mới khẽ nói:

- Lão đại à, em vào nhé!

Đẩy cửa vào thì thấy Đường Kiến Tâm tùy ý nằm trên giường, hô hấp cô rất mỏng manh, nhưng đều đặn. Hạ Tâm Dung biết lão đại không có việc gì cả, nghỉ lại cả ba người khẩn trương như thế có chút buồn cười, đi vào lấy chăn mỏng đắp lên cho cô rồi mới ra khỏi phòng!

- Lão đại không sao chứ?

Hạ Tâm Dung lắc đầu.

- Không có việc gì cả, chắc hẳn quá mệt nên đã ngủ say rồi!

Bọn họ luôn ở trong vòng nguy hiểm nên chỉ dám ngủ nông, hơi có động tĩnh là sẽ cảnh giác, thế nhưng hôm nay lão đại lại không phản ứng gì cả!

Diệp Trúc Phàm gật đầu, chỉ cần không có việc gì là tốt rồi. Ba người đưa mắt nhìn Amazon chết ngất trên ghế, cười khỏ, tên này phải tới lúc nào mới tỉnh táo lại đây?

Đoàn người Lôi Khiếu Thiên qua Philadelphia tới New York. Huống Ngân Dịch, A Tam đều đang ở Philadelphia chờ hội hợp với bọn họ. Đường nhiên cũng là đám người Lôi Khiếu Thiên cố ý dừng lại chờ

bọn họ. Dù sao bây giờ tới New York càng khiến người khác chú ý. Súng bắn chim đầu đàn không phải là điều mấy người Lôi Khiếu Thiên nguyện ý, việc ấy cứ để người khác làm thôi!...

Huống Ngân Dịch vừa xuất hiện ở phòng khách, rất bình tĩnh đi vào, bước chân có phần rã rời. Anh cũng không biết là mọi người đều đã biết chuyện, quan trọng hơn, hôm nay anh là người có danh tiếng rồi!

Dĩ nhiên, cảnh sát địa phương cũng đang đặt trọng điểm vào ba người!

- Đại ca!

Lôi Khiếu Thiên không nhìn anh ta. Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lâm, Nick đều nhìn Huống Ngân Dịch với thâm ý khác. Ánh mắt kia thiếu chút nữa là ăn sống nuốt tươi Huống Ngân Dịch. Cả người anh ta run lên, cảm giác mình như đang bị lột sạch!

Đây đều là ánh mắt gì vậy trời!

Huống Ngân Dịch có chút cứng ngắc, khí thế của đại ca quá mức không tầm thường, Hướng Diệp Lâm nhún vai cười trộm. Nick vẫn cười híp mắt, chỉ có Phó Hạnh Lương lên tiếng:

- A Huống à, chú tới thật đúng lúc đấy, bọn tôi còn tưởng phải chờ một hai ngày nữa cơ!

Huống Ngân Dịch không hiểu lời đó là ý gì?

- À, không sao chứ, vết thương của chú sao rồi, có cần bảo Nick xem giúp cho không. Chú biết đấy, dù là nội thương hay ngoại thương cũng không làm khó được tiểu thần đồng trong giới bác sĩ Nick của chúng ta. Cho dù là gây dựng lại linh kiện body thì cậu ta cũng vẫn làm được!

Nick cười ha ha.

- Anh Lương, mặc dù anh nói có hơi khoa trương, nhưng em sao cảm thấy lại rất đúng nhỉ! Haiz!

Hướng Diệp Lâm phun toàn bộ số rượu vừa uống vào người Phó Hạnh Lương, không rót một giọt! Phó Hạnh Lương nghiêng răng âm trầm nhìn người kia, mà tên nào đó vẫn cười ha ha không hề có chút cảm giác nguy hiểm tới gần!

Nick cười càng vui vẻ hơn.

- Anh Diệp, anh cẩn thận đấy, anh Lương thích sạch sẽ lắm!

Nụ cười Hướng Diệp Lâm thu lại, vội vàng lộn người, tránh thoát quả đấm của Phó Hạnh Lương.

Hướng Diệp Lâm mặc kệ.

- Tôi đâu phải cố ý đâu. Lương à, chú quá hẹp hòi rồi đấy!

Phó Hạnh Lương tức quá, anh mà hẹp hòi? Chết tiệt, anh ta không biết mình vừa làm gì hử!

- Có gan chú nói lại coi!

Nick chớp mắt....

- Anh Diệp mà không có gan sao?

Hì hì, lần này ngay cả môi Lôi Khiếu Thiên cũng cong lên, Hướng Diệp Lâm liền lớn tiếng phản bác.

- Chú mới không có gan, không phải nói chú quá hẹp hòi thôi sao, thế mà chú đã đánh tôi rồi hử?

Phó Hạnh Lương quét một cước tới, anh ta còn có gan nói hử, tự mình đã làm sai chuyện mà trách hử nữa? Nick, Huống Ngân Dịch cười ha ha, chẳng qua người sau cười có hơi khó chịu, đoán chừng đã quên thương tích trên người mình, cười vui quá mà rách cả vết thương!

Hướng Diệp Lâm kêu như quạ với Nick.

- Được lắm thằng nhóc thối kia, mày chờ đó, thích làm trò đúng không, mày chờ đó cho anh...Móa, Lương, chú còn tới nữa!

Phó Hạnh Lương để ý đến anh ta mới là lạ, anh ghét nhất là nước miếng người khác bắn lên người mình, khi còn bé còn có thể nhìn được chứ bây giờ ấy à, con mẹ nó còn nhìn nữa là đồ bị cấm sừng (vương bát)!

Hướng Diệp Lâm trốn trên nhảy dưới, Nick vấy tay với Huống Ngân Dịch:

- Anh Huống, em xem vết thương cho!

Huống Ngân Dịch đi tới ngồi cạnh Nick, ánh mắt Lôi Khiếu Thiên liền rơi xuống người anh ta, chăm chú tới mức cứ như không chọc thủng một lỗ trên người anh ta là không cam lòng. Huống Ngân Dịch rụt vai, ngồi sát tới gần Nick!

Anh lại làm sai chuyện gì à? Mặc dù nói đại ca rất không thích bọn anh bị thương, thế nhưng ai mà không có ngoài ý muốn chứ, đến ngay cả bản thân đại ca còn bị thương nữa là!

Hai tay Nick đè sau lưng anh, sau đó mới dời tới bụng. Nếu không phải biết Huống Ngân Dịch bị thương, một màn này thấy thế nào cũng đoán là có gian tình!

- Ố ồ, Nick, chú mày xấu quá, dám chiếm tiện nghi của Huống!

Hướng Diệp Lâm núp sau lưng Lôi Khiếu Thiên, Phó Hạnh Lương đứng cách anh ta hai mét bốc hỏa nhìn anh ta chăm chăm, nghe lời anh ta nói cũng quay đầu lại coi. Giờ mới nhớ là muốn coi Huống diễn trò, kết quả mình lại bị đôi câu của thằng Nick biến thành trò cười!...

O()o

Nghĩ tới bản thân mình như một đứa nhóc chạy đuổi theo Hướng Diệp Lâm, trong mắt anh rối loạn, không bình tĩnh lại được!

Quá ấu trĩ!

Đương nhiên, nét mặt Phó Hạnh Lương thuộc loại hình bình tĩnh. Cho dù trong lòng cuộn trào sóng lớn thì nét mặt vẫn ung dung như thường, giống như lúc này sau khi biết mình rất ngây thơ thì bình tĩnh liếc sang Hướng Diệp Lâm, phỉ phỉ áo rồi ngồi về vị trí cũ!

Dĩ nhiên, Hướng Diệp Lâm rất rõ ràng cảnh cáo của đối phương, vì bảo đảm an toàn của bản thân, anh vẫn cảm thấy ở phía sau đại ca là an toàn nhất. Lương dù thế nào cũng không thể làm loạn phía sau đại ca được!

Nick ngửa đầu, cười híp mắt nhìn Hướng Diệp Lâm, nhếch miệng:

- Anh Diệp mà tới là Nick sẽ phi lễ đấy!

Thực sự, nụ cười này rất thuần khiết, rất thân mật!

Chỉ là Hướng Diệp Lâm lại thấy da đầu tê rần, bề ngoài như anh thường hay trêu chọc Nick nhưng thực ra thì ngược lại. Người nào đó điên cuồng lắc đầu.

- Không, miệng anh Diệp thật sự không tốt!

- Viu viu viu!

Hướng Diệp Lâm vừa nói xong thì ba đạo ánh mắt nguy hiểm lạnh lạnh như con dao như bay vèo tới chỗ anh, đâm thẳng vào tim, [l(ê)] máu chảy đầm đìa!

Phó Hạnh Lương híp mắt nhìn sang, Huống Ngân Dịch nghiêng rằng, hận không thể hung hăng tấn anh ta một trận. Nick vẫn cười híp mắt như cũ.

Dĩ nhiên, một ánh mắt nữa anh không thấy được, mà người nào đó cũng khinh thường quay đi, chẳng qua khí thế này khiến anh suýt cắn đứt lưỡi!

Hướng Diệp Lâm khóc, hu hu, nói sai một câu thôi mà đắc tội bốn người. May là Thượng Quan Kiệt Thiếu, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên không ở đây. Bằng không chắc anh ta sẽ chết không toàn thây!

- Cái kia, khu khụ, tôi chỉ... - Ăn ngay nói thật, thế nhưng mồ hôi lạnh chảy đầy lưng cảnh cáo cho Hưởng Diệp Lâm, anh nếu dám nói những lời này ra, chắc hôm nay sẽ không ra khỏi đại sảnh này được. Có ý nghĩ này, người nào đó vội đổi giọng:

- Ách... Không có gì không có gì!

Nick thu tay lại, quả nhiên nghe được tiếng ì ì.

- Anh Huống, sao anh không cẩn thận thế. Bây giờ em cũng không nhìn ra được là lá lách hay tụy xảy ra vấn đề, (qU[ý])phải cẩn thận kiểm tra mới biết được!

Tất nhiên Nick sẽ đặt tay ở bụng dưới lúc mà anh ấy ngã xuống trong đoạn video kia, chẳng qua không nghĩ tới là thật sự bị thương!

Huống Ngân Dịch xoa bụng: “Ừ!”

Sắc mặt của Lôi Khiếu Thiên càng ngày càng âm trầm. Lần này Huống Ngân Dịch bị thương khác với tình hình lần trước Hưởng Diệp Lâm bị thương. Lần này cả quá trình anh không có đặt câu hỏi, chỉ yên lặng ngồi một bên chờ người kia ăn nói!

Chẳng qua hình như người nào đó vẫn chưa ý thức được mình làm sai gì!

- Đại ca, tổ chức khủng bố đã tiếp nhận chuyện này. Phía bọn họ sẽ tiến hành đàm phán, cho nên em với A Tam về sớm! - Người Huống Ngân Dịch cứng ngắc ngồi cạnh Nick, không khí quanh đại ca càng ngày càng lạnh. Anh biết, đây là nhằm vào anh, cũng chỉ có thể kiên trì nói lại những chuyện vốn là thông báo với anh ấy!

Nick tựa tay dọc theo ghế, tạo ra một tư thế chuẩn bị xem kịch vui! [Đ(ô)n] Ánh mắt lạnh lẽo của Lôi Khiếu Thiên rơi vào người Huống Ngân Dịch khiến anh ta sợ hãi đến mức quên cả nuốt nước miếng!

- Cậu thật to gan!

72. Chương 72: Đường Kiến Tâm Trúng “thuốc”!

Lời vừa nói ra, uy lực kinh người, toàn bộ phòng khách hoàn toàn yên tĩnh, hồi âm vang vọng. Tim Huống Ngân Dịch run rẩy, ngay cả Nick cũng ngồi nghiêm chỉnh, không còn thái độ xem trò vui nữa, đại ca chưa từng nói nghiêm túc như thế với bọn họ!

Hưởng Diệp Lâm cũng thu hồi vẻ cột nả, tới cạnh Phó Hạnh Lương, xem ra đại ca nổi giận thật rồi!

Da đầu Huống Ngân Dịch tê dại, không dám lên tiếng! Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm Huống Ngân Dịch.

- A Tam phạt tới Hắc Lao ba ngày, lão đại thì gấp đôi!

Huống Ngân Dịch ngẩng đầu khiếp sợ nhìn Lôi Khiếu Thiên. Phó Hạnh Lương, Hưởng Diệp Lâm cũng nhìn lại anh. Tuy rằng bọn họ thường hay nói giỡn quá lên, thế nhưng.

- Đại ca, A Huống cậu ta.

- Câm miệng! Nick, báo cho Thẩm Dương Kỳ ngày mai tới New York, thay thế mọi chuyện của Huống Ngân Dịch! - Lôi Khiếu Thiên nói xong đi lên cầu thang!

Nick sững sờ nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, quay lại nhìn khuôn mặt không còn chút máu của Huống Ngân Dịch, có phần không đành lòng:

- Vâng! - Đại ca lần này giận thật rồi, nếu không cũng sẽ không gọi cả tên cả họ của bọn họ ra như thế!

Đã bao nhiêu năm rồi đại ca vẫn chưa gọi cái tên Thẩm Dương Kỳ, Huống Ngân Dịch? Nick mếu máo, nụ cười biến mất!

Hưởng Diệp Lâm có chút không hiểu được cách làm của đại ca, tại sao lại phạt A Huống tới Hắc Lao. Phó Hạnh Lương cũng nhíu mày.

- Lương, đại ca làm như vậy? - Rốt cuộc là vì cái gì?

Phó Hạnh Lương nhìn về phía Huống Ngân Dịch, lắc đầu, cũng có chút khó hiểu!

Hướng Diệp Lân nhún vai.

- Ngay cả chú cũng không đoán ra được cách làm của đại ca sao?

Trong mấy người anh em thì chỉ có Lương là đoán được tâm tư của đại ca. Lần này ngay cả anh ta cũng không đoán được, vậy thì chuyện này có chút khó hiểu. Đại ca tới giờ chưa từng làm vậy với bọn họ!

Chí ít là trong mười năm này không hề có!

Nick cũng có chút lo lắng, chuyện về cô gái kia là thế nào!

Đường Kiến Tâm tỉnh lại thì đã là chiều ngày hôm sau, ước chừng cô đã ngủ một ngày một đêm. Trong thời gian này không có ai tới làm phiền cả. Cô bỏ chăn ra đứng dậy, lấy tay búi tóc thì bỗng ngẩn ra. Đi ra tới ngoài phòng khách thì kinh ngạc khi thấy ba người đang nằm gối ngang ở đó!

Hai người Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang nằm dựa vào hai bên Amazon, Hạ Tâm Dung thì ngủ không ngon giấc bên trên ghế sa lon bên cạnh!

Đường Kiến Tâm nhíu mày, tới gần bọn họ. Đúng lúc Diệp Trúc Phàm bị Sở Tử Ngang đá một cước, đau quá mà tỉnh lại, mở cặp mắt mờ mịt ra:

- Đại ca? Chị dậy rồi! - Lúc thấy rõ Đường Kiến Tâm thì cuống quýt ngồi dậy, lay tỉnh Sở Tử Ngang!

Đường Kiến Tâm gật đầu, khuôn mặt vẫn còn tái nhợt, nhưng mà khí sắc đã tốt hơn nhiều. Đường Kiến Tâm thầm nghĩ, thuốc nhà bọn họ quả nhiên vẫn còn có chỗ dùng được. Chí ít có thể giảm bớt cơn ngứa ngáy trong lồng ngực, đau đớn cũng không còn quá mức nữa!

- Cậu ta thế nào?"

Sở Tử Ngang còn đang ngái ngủ, Diệp Trúc Phàm nhìn sang Amazon, nụ cười có chút gượng ép.

- Vẫn chưa tỉnh!

Đường Kiến Tâm gật đầu. Đây là chuyện rất bình thường. Cơn nghiện của cậu ta mười tám năm rồi không có bỏ được, có thể thấy là nó đã ăn sâu vào máu, nếu muốn từ bỏ cũng không phải chuyện một sớm một chiều!

- Heroin?...

Diệp Trúc Phàm lắc đầu.

- Đây giống như chất gây nghiện với thần kinh, may là lúc nhỏ chỉ tiêm vào với lượng ít, cho nên cậu ta mới sống được tới giờ!

Đường Kiến Tâm nhíu mày, đây là chất gây nghiện với thần kinh sao! Vậy nó còn đáng sợ hơn cả heroin.

- Có thể bỏ được không?

Diệp Trúc Phàm nhìn Amazon như đã không còn tí sức sống nào cả kia, lắc đầu.

- Em không biết. Thứ độc này ngoại trừ phải dựa vào ý chí ra thì quan trọng nhất là cậu ta nghiện quá nặng. Đây cũng là lí do mà nhiều năm qua cậu ta vẫn chưa bỏ được. Cứ mỗi lần nhìn bộ dạng tự mình hại mình của cậu ta vì từ bỏ thứ đồ chơi ma quỷ kia, bọn em đều không nhận được! - Thứ đau đớn ấy cứ như đang ở trên người mình, khiến người ta không đành lòng!

- Lòng dạ đàn bà! - Nếu không phải các cậu không nữ, có lẽ cậu ta đã sớm thoát được thứ đồ chơi kia rồi!

Diệp Trúc Phàm áy náy gật đầu. Lão đại nói đúng, là do lòng dạ đàn bà của bọn họ mới hại cậu ấy càng ý lại vào nó!

- Bọn em đã pha loãng thành dung dịch thứ độc phẩm kia, cho nên cơn nghiện mấy năm gần đây của Amazon tương đối nhẹ, chỉ không biết là còn chống đỡ được bao lâu!

Đám khốn kiếp kia, sát ý Đường Kiến Tâm hiện lên trong mắt. Mười tám năm bọn họ vẫn chưa tìm được đám cặn bã kia. Không ngờ là chúng ẩn sâu đến thế. Lần trước ở thành phố C do Tiểu Ngải xảy ra chuyện, cô sẽ không bỏ qua cho Giza. Mặc dù bị hành hạ nhưng hắn vẫn phải chết không thể nghi ngờ!!

- Thứ ma túy này lưu thông trong thành phố sao?

- Phải! - Sở Tử Ngang đã tỉnh táo lại hoàn toàn. Khi biết Amazon nghiện, thầy đã bắt đầu cai nghiện cho cậu ta. Chẳng qua, cai nghiện nói thì dễ chứ làm khó biết chừng nào, chỉ bọn họ mới hiểu!

Lúc đó bọn họ không đồng ý để cậu ta chích. Nhưng nếu không chích thì cậu ta sẽ chết!

- Trên thị trường thứ độc phẩm này tên là “Magic Crazy M7”. Lúc đưa ra thị trường cũng gây ra chấn động một thời. Hiệu quả đưa con người vào ảo giác rất tốt, rất được thanh niên thời đó yêu thích! Cảnh sát cũng từng tiến hành xóa sổ một lần, sau đấy thì cũng dần quên đi!”

Đường Kiến Tâm gật đầu, bản thân cô cũng có kinh nghiệm cai nghiện, đương nhiên biết điều đó đại biểu cho cái gì.

- Mấy người tiếp tục trông cậu ta! - Nói xong cũng trở về phòng. Lúc Hạ Tâm Dung lúc tỉnh lại thì Đường Kiến Tâm cũng ra ngoài. Cô thay một bộ đồ bó sát người, bên ngoài khoác chiếc áo gió, ba người nhìn động tác của Đường Kiến Tâm động tác, hỏi.

- Lão đại, chị muốn ra ngoài sao?

- Ủ, Tiểu Ngải đã về chưa?...

Ba người lắc đầu, cô gái kia ra ngoài từ hôm qua mà tới giờ vẫn chưa thấy về. Đường Kiến Tâm gật đầu, thâm nghĩ trong cảnh nội nước Mỹ thì Tiểu Ngải cũng không thể nào xảy ra chuyện gì được, thế là quay ra nói với đám người Diệp Trúc Phàm

- Tôi ra ngoài mấy ngày. Nếu cô ấy mà về thì bảo ở đây chờ tôi!

Diệp Trúc Phàm gật đầu, muốn nói chị nhớ cẩn thận thì lại cảm thấy nó thừa thãi, thế là không nói nữa!

Đường Kiến Tâm đi ra ngoài một mặt là đi thăm dò “Magic Crazy M7” mà Sở Tử Ngang nói nó như một thứ chất kích thích với thần kinh. Mặt khác, cô còn nhớ là lão đại Ngục Thiên Minh sẽ xuất hiện ở New York. Đúng lúc cô muốn tới New York, ngoại trừ tìm cái tên chết tiệt kia ra, còn có thể tiện đường tới Chợ Đen xem có tin tức mình muốn mua không!

Ánh nắng chiều ở Washington rất ấm áp, làm cho người ta thư thái. Nhưng Đường Kiến Tâm lại chỉ thấy lạnh lẽo từ đầu tới chân!

Mười tám năm, bọn chúng đã ung dung tự tại mười tám năm, cứ như đã bốc hơi. Qua mười tám năm, nếu không phải cô gặp Giza ở thành phố C, cô còn tưởng rằng những tên đó đã biến mất khỏi địa cầu rồi!

Không nghĩ tới, bây giờ chúng lại xuất hiện!

Tốt!...

Rất tốt!

Cuối cùng cô đã có manh mối, cuối cùng cũng có thể khiến cho chúng phải tắm máu! Đường Kiến Tâm ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời xanh thẳm, có chút thất hồn lạc phách!

Còn bên kia, Lôi Khiếu Thiên bảo Huống Ngân Dịch trở về thì ngày hôm sau lên đường tới Chợ Đen New York. Ban đầu vốn còn định đợi ở Philadelphia thì lại nhận được tin Nguyệt đương gia xuất hiện ở Chợ Đen New York, bọn họ cũng liền đuổi theo!

- Không ngờ là Nguyệt đương gia cũng có hứng thú với chuyện này đấy!

- Đương nhiên rồi Diệp. Cậu chớ quên gia tộc Bunol là một gia tộc lớn, không chỉ buôn bán thuốc phiện mà còn có cả súng đạn nữa đấy!”

Những lời này của Phó Hạnh Lương lại nhắc nhở Lôi Khiếu Thiên. Việc buôn lậu súng đạn của Ngục Thiên Minh còn yếu, nhiều lắm là qua lại với mafia với tổ chức khủng bố. Mà Nguyệt bang thì khác. Bọn họ buôn

lậu súng ống đạn được đã thành tinh rồi, còn là súng đạn chân chính! Đây cũng là nguyên nhân vì sao trước mặt người ngoài thì họ bất hòa còn nội bộ bên trong giữa hai bang đều sống yên ổn với nhau!

Đương nhiên rồi, tranh đấu này vẫn phải có. Giữa hắc bang với nhau không có xung đột, chỉ là được người nào đó để ý, coi trọng, lúc này mới dẫn tới sự tranh chấp bất hòa giữa hai bang, như thế sẽ càng khiến bên trên tin tưởng hơn!

- Đại ca, nếu Nguyệt đương gia đã đi trước một bước, chúng ta sao không đợi bọn họ tranh đấu gần kết thúc rồi mới dẫm một chân vào?

Phó Hạnh Lương hừ hừ.

- Cậu tướng Nguyệt đương gia chỉ ngồi không để cậu ngồi mát ăn bát vàng hay sao?

Hướng Diệp Lân bĩu môi, Lôi Khiếu Thiên gật đầu.

- Lương nói không sai. Nếu là những bang phái khác mà chúng ta dẫm một chân vào thì sẽ không ai nói gì cả. Thế nhưng nếu là Nguyệt bang sẽ phải bàn lại, Ngân Nguyệt sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!

Nick vẫn ngồi bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, một bộ suy nghĩ sâu xa.

- Được rồi, anh Diệp, anh Lương, người thao tác phía sau màn là ai đây?

- Là Karl Bunol, con trai Luo Bunol!

- Tranh chấp nội bộ?

Kỳ thực khi Lôi Khiếu Thiên nghe được tin tức này cũng vô cùng kinh ngạc, nhưng đó cũng chỉ là thoáng qua!

Từ xưa đến nay, chuyện ác giết cha rất hay gặp, trong xã hội đen lại càng nhiều. Quyền lợi, dục vọng mê hoặc lòng người đến cỡ nào. Không chỉ gia tộc Bunol mà năm trước Lôi Thúc cũng trải qua tai họa lớn như thế!

- Cái này cũng không có gì đáng ngạc nhiên cả. Từ lâu đã nghe đồn Karl Bunol không phải con ruột của Luo Bunol. Luo Bunol cũng là một bạo quân thường hay làm nhục Karl Bunol. Đến giờ Karl Bunol mới phát tác đã là chuyện rất không dễ dàng! - Phó Hạnh Lương giải thích với thâm ý khác!

Nick hừ lạnh, anh ta cũng vừa trải qua đại chiến “cha con đoạt quyền” thì sao lại không hiểu quan hệ gay gắt trong đây, chẳng qua anh ta vẫn tin tưởng rằng trên đời này vẫn có “tình”!...

- Nick, nhân từ với người khác là tàn nhẫn với chính mình. Xã hội này vốn là mạnh được yếu thua, sinh tồn của bản thân mới là cái thật nhất. Tôi nói lần cuối, không có lần tiếp theo đâu!

Nick gật đầu, anh ta đương nhiên hiểu những đạo lý mà đại ca nói, lòng nhân từ của anh ta là do được bọn họ cưng chiều thôi. Nick rất vô tội, điều này cũng đâu trách anh ta được! Ở khu Chợ Đen New York, một cái hẻm nhỏ u ám nhìn như yên ả, kì thực đây là nơi hỗn loạn nhất ở New York. Tại đây muốn mua tin tức gì cũng có, có thể biết được nhóm hàng súng ống đạn được lớn nhất trên thế giới sản xuất tại đâu, cũng có thể biết được tuyến đường mà người Hoàng Thất đi, thậm chí chỉ cần đưa ra giá, có thể biết được tổ chức nào muốn mạng của mày, ai là người thi hành!

Đương nhiên, những thứ như bạch phiến, heroin, chất kích thích thần kinh đều có ở đây. Thậm chí là mấy thứ “sex toy” cũng có, khiến cho cái hẻm nhỏ này trở thành một địa phương nổi danh trong xã hội đen, Chợ Đen!

Song đây mới chỉ là bề ngoài của nó, còn có một nơi mà càng không muốn để người biết, đó là tầng hầm ngầm ở Chợ Đen!

Nơi đó mới là Chợ Đen chân chính! Karl Bunol chính là chọn tầng ba dưới tầng hầm ngầm Chợ Đen này tổ chức bán đấu giá ngầm!

Đường Kiến Tâm tới cổng vào Chợ Đen, tựa lưng vào bức tường bên cạnh, tùy ý ngấm nhìn con hẻm tối mờn mờn kia. Cô giơ tay lên gõ vào vách tường, sau đó những âm thanh có quy luật vang lên, ba lần gõ mạnh, nghỉ một lúc rồi hai lần gõ nữa!

- Tôi mua tin gì?

Một giọng nói âm trầm vang lên phía sau Đường Kiến Tâm, một bóng đen hoàn mỹ núp dưới chỗ tối ở vách tường, lặng yên không tiếng động xuất hiện! Đường Kiến Tâm không thèm quay lại thản nhiên nói:

- Tôi muốn biết tổ chức mười tám năm trước xưng là “Đoạt Quỷ” gần đây có xuất hiện hay không!

- Hai trăm vạn!

- Có thể! - Người thắng thầu thì Đường Kiến Tâm luôn dứt khoát!

- Không có, mười tám năm trước “Đoạt Quỷ” biến mất không thấy bóng dáng. Mãi đến gần đây nhất Ngục Thiên Minh mới tìm ra thủ hạ Giza của Đoạt Quỷ, đã bí mật đưa về thành phố C. Còn về tổ chức “Đoạt Quỷ” vẫn không thấy xuất hiện. Cô có thể tìm lão đại Ngục Thiên Minh, biết đâu sẽ có được manh mối!”

Đường Kiến Tâm hít một hơi. Cô đương nhiên là biết Giza, nếu không phải Giza xuất hiện thì cô cũng không nghĩ tới là tổ chức “Đoạt Quỷ” còn tồn tại trên đời này. Hai trăm vạn chỉ mua được tin tức về Giza, Đường Kiến Tâm không có gì bất mãn cả, giao dịch này chính là như vậy, rất công bằng!

- Thời gian cùng địa điểm lão đại Ngục Thiên Minh xuất hiện ở New York!

- Năm trăm vạn!

- Nói đi! - Đường Kiến Tâm tổn hơi thừa lời, rằng Ngục Thiên Minh làm bằng vàng hay là bạc vậy, chỉ một tin tức đã đòi năm trăm vạn! CMN!

- Tôi trước cô một lúc, bây giờ đang ở dưới tầng ba, tại nơi bán đấu giá ngầm!

- Mười ngày sau thanh toán! - Đường Kiến Tâm cắn răng thốt ra, âm trầm nhìn mũi chân, đi thẳng vào chỗ sâu trong Chợ Đen! Không ngờ lão đại Ngục Thiên Minh cũng tới nơi như thế này, càng tức muốn ói là chỉ sớm hơn cô một bước, chết tiệt, cứ vậy mà đã mất của cô năm trăm vạn!

CMN, vạn *** chó gì vậy!...

Càng đi sâu vào trong thì đủ loại thứ tiếng rên rỉ càng trở nên rõ ràng. Đường Kiến Tâm thu lại sự chán ghét trong mắt, tới trước cái cửa vừa cũ vừa mục nát sâu trong đó rồi đẩy ra. Trước mặt là một bức tường màu xám tro dày. Đường Kiến Tâm giơ tay lên, vẫn gõ những ám hiệu riêng ở trên. Sau lượt gõ cuối cùng, cánh cửa trước mặt di động sang hai bên!

- Mời vào!

Phía sau cửa là hai bóng đen mặc quần áo đi đêm, giọng nói lạnh lẽo không chút nhiệt độ. Đường Kiến Tâm bước qua đi tới hành lang sâu tối trước đó!

Không có ánh sáng, khi cánh cửa đá đóng lại thì không gian tối đen như mực. Trên đường đi Đường Kiến Tâm âm thầm đếm những lần rẽ trái rẽ phải. Sau khi đẩy cánh cửa gỗ ra thì vang lên một tiếng vang nhỏ, đập vào mắt là ánh đèn đủ màu sắc, ánh sáng lấp lánh làm Đường Kiến Tâm giơ tay lên che mắt, tiếp đó là từng tiếng quát tháo đinh tai nhức óc

CHƯƠNG 72.3:

Tầng một ngay bên dưới mặt đất là một sông bạc rất lớn, ở đây càng nguy nga lộng lẫy hơn cả sông bạc ở Las Vegas. Tại nơi này cái gì cũng có, chỉ cần anh có tiền, không có cách thức đánh bạc nào mà anh không nghĩ được! Đường Kiến Tâm đi tới lối ra an toàn bên trái. Bên ngoài là một cái cầu thang rất dài dẫn xuống tầng hai bên dưới. Ở đó là nơi mua bán mại dâm, bao gồm cả nam lẫn nữ!

Những người ở nơi này không cần phải che giấu, đâu đâu cũng nghe thấy, những âm thanh tiêu hồn ấy vào tai Đường Kiến Tâm lại có một hương vị khác!

Tới cửa đi xuống tầng ba, bước chân Đường Kiến Tâm nhanh hơn, cứ như là có ác quỷ nào đó đuổi theo phía sau vậy!

Tầng ba - tầng bán đấu giá ngầm!...

Đường Kiến Tâm không hiểu rõ lắm tầng này. Những lần làm nhiệm vụ ám sát, đối tượng đều ở tầng một tầng hai nên cô phải hiểu được hai tầng đó. Còn với tầng ba thì cô còn chưa có cơ hội xuống đấy!

Không có cửa, một không gian hình bầu dục, tiếng người vang lên âm ỉ. Ở đây rất lớn, chia làm hai tầng. Bên dưới là sảnh còn bên trên là ghế lô. Trước sảnh có bày ra mười mấy hộp đen, trên những hộp ấy có đủ thứ, có cánh tay, nội tạng, đầu lâu. . . Máu tươi đầm đìa, nhìn thôi cũng biết là mới được “gỡ” ra từ trên thân thể người! Mà phía trên đỉnh đại sảnh treo một chiếc đèn hình tròn. Đường Kiến Tâm có chút kinh ngạc bởi có lẽ đây là chiếc đèn treo xinh đẹp lớn nhất trên thế giới!

Vừa bước chân vào thì có một cô gái mặc áo tắm ba mảnh tới trước dẫn cô tới chỗ ngồi ở sảnh!

Tiếng người ồn ào âm ỉ khiến Đường Kiến Tâm khó chịu.

- Còn ghế lô không?

Cô gái kia quay lại cười yếu ớt.

- Xin lỗi, hôm nay đã hết rồi, cô có dự định sao?

Đường Kiến Tâm lắc đầu. Cho dù không hiểu quy củ ở đây, cô cũng không ngóc đến mức đối phương hỏi cô có dự định không là ý gì!

Ghế lô ở tầng hai chỉ người mua mới có thể vào, mở ghế lô cũng đồng nghĩa với việc anh sẽ tham gia vào cuộc bán đấu giá!

Ở đây có thể tiếp nhận mọi giao dịch, bao gồm cả mạng người!

Đường Kiến Tâm tới chỗ ngồi mà cô gái kia chỉ, ánh mắt lướt qua khắp ngõ ngách, nhưng vẫn không tìm được người mình muốn!

Trên tầng hai, trong một ghế lô nhỏ sát bên trái, Lôi Khiếu Thiên đứng ẩn trước kính thủy tinh nhìn vào nơi bày ra mười mấy cái hộp. Sự lạnh lẽo thoáng hiện lên trong mắt. Nick, Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lân đi theo sau, cũng chăm chú nhìn phía trước!

- Không ngờ Chợ Đen đúng thật là danh bất hư truyền! - Nick cười hí mắt chằm chọc nhìn biến người bên dưới!

- Đương nhiên, nay là thời đại hưng thịnh hòa bình, Chợ Đen có thể sinh tồn được cũng không dễ dàng! - Phó Hạnh Lương cảm khái.

Hướng Diệp Lân mặt không thay đổi trừng mắt với Phó Hạnh Lương.

- Thời đại hưng thịnh hòa bình? - Có mà gặp quỷ, bên ngoài ngày nào cũng đang hô chống khủng bố kia cha nội!

Phó Hạnh Lương quay đầu lại nhìn người kia, thảm thán một tiếng, người anh em vẫn không thay đổi được à, chú nói xem ở Ngục Thiên Minh đáng yêu biết bao? Chết ít cũng không phải căng thẳng!

- Tôi nói này, chú đừng có bày ra cái mặt như người ta nợ chú tới mấy triệu ấy được không? Nhìn mệt quá!

- Chú có thể nhắm mắt lại!

Phó Hạnh Lương nhe răng, quả quyết quay đầu đi, nhìn thế nào cũng không đáng yêu! - Nick cười trộm, lời nói có phần ý vị thâm trường.

- Anh Lương, anh đừng chọc anh Diệp, ở bên ngoài anh không chọc nổi đâu!

Hướng Diệp Lân hừ một cái, Phó Hạnh Lương hết sức tán thành. Lôi Khiếu Thiên chỉ liếc qua ba người, sau đó cả ba liền im miệng!

- Đại ca, Karl Bunol thực sự là nhân tâm, không ngờ có thể lấy già trẻ lớn bé trong gia tộc hần ta ra bán đấu giá, không hổ là một nhân vật hung ác!

- Nick, biết người biết mặt nhưng không biết lòng. Trải qua lần này, mày sau này phải cẩn thận, đừng có chọc vào người không nên chọc, bằng không là thổ thì cũng có thể bị hổ nuốt đấy!

Phó Hạnh Lương ra về trường bồi làm công tác giáo dục cho “đứa trẻ” nào đó!

- Anh Lương, ý anh là, sau này Nick không nên quá tin nhiệm anh, lúc nào cũng phải phòng bị anh sao?

Nick le lưỡi ở sau Lôi Khiếu Thiên, chớp mắt với Phó Hạnh Lương! Miệng Phó Hạnh Lương giật giật, anh có nói đó là anh sao? A? Anh có bảo cậu ta không nên tin anh sao? Thằng nhóc kia chỉ biết tìm lỗi trong lời anh thôi!

- Dựa theo tư liệu thì Karl Bunol không phải là một người có can đảm, có mưu tính sâu xa, khôn ngoan thì càng không phải, Luo Bunol sao lại thua trong tay hắn được?

Hướng Diệp Lâm rất khó hiểu, căn cứ theo tư liệu từ tổ tình báo, Karl Bunol không nên có được năng lực mạnh mẽ vậy mới đúng, vậy lẽ nào là tư liệu sai ư?

- Không phải! ...

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng trả lời, nhìn sự xôn xáo bên dưới. Sảnh bên dưới chẳng biết lúc nào đã đứng một hàng người đeo kính đen, đứng đằng trước có hai người. Một người tướng mạo bình thường đứng cạnh một người cơ bắp mặc âu phục màu xanh, có vẻ rất lầy lòng, mà người mặc bộ âu phục màu xanh kia thì hưng phấn nhìn những thứ trước hắn ta!

Phó Hạnh Lương tiến gần hơn.

- Hắn ta là Karl Bunol!

Có hơi khó tin, trong mắt hắn ta trừ sự vui vẻ hưng phấn của trả thù ra thì không thấy được chút trầm ổn nào, đây mà là một người có can đảm? Hướng Diệp Lâm, Nick cũng nhìn Karl Bunol, đều nhú mày, sự thận trọng có được trong nhiều năm khiến bọn họ thấy việc này không đơn giản!

Lôi Khiếu Thiên nhìn người đàn ông chừng năm mươi bị trói như cái bánh chưng vào cái bảng đen, cả người hoàn toàn lộ ra, trên người không chỗ nào còn hoàn hảo, ngay cả khu vực tam giác cũng dính đầy máu đã hơi thối rữa, khiến người ta nhìn mà phát lạnh!

Mặc dù như vậy, nhưng đôi mắt người đàn ông kia như cặp mắt chim ưng sắc bén cao ngạo nhìn chằm chằm Karl Bunol đứng cách ông ta không xa, phẳng phất như muốn dùng ánh mắt để xé rách hắn ta!

Lôi Khiếu Thiên có chút thương thức sự cứng cỏi ấy, cũng cảm thấy tiếc hận. Con người có thể đánh mất bất cứ cái gì, thế nhưng chỉ ít tôn nghiêm không thể đánh mất!

Nghĩ lại Luo Bunol cũng là nhân vật kiêu hùng một đời, không ngờ lại rơi vào tình trạng như bây giờ. Chắc ông ta cũng không nghĩ ra được, cả đời mình thế mà lại hủy trong tay đứa con mình coi là phế vật!

Sự điên cuồng bên dưới đám người Lôi Khiếu Thiên không nghe được. Nhưng từ nét mặt với động tác của mỗi người sẽ không khó tưởng tượng được ngôn từ của họ tục tằn thế nào. Lôi Khiếu Thiên thu tầm mắt về, chẳng biết tại sao, khi thấy người thoát nhìn bình thường đến không thể bình thường hơn đứng cạnh Karl Bunol, cặp mắt sắc lạnh dừng lại trên người hắn ta!

- Hắn là ai vậy?

Phó Hạnh Lương nhìn theo hướng nhìn của Lôi Khiếu Thiên.

- Tần Chính, tôi tớ bên cạnh Karl Bunol!

Tôi tớ ư? Lôi Khiếu Thiên như có điều suy nghĩ! Một người bình thường có thể đứng bên cạnh ông chủ liệu sẽ là một nhân vật đơn giản sao?

- Đại ca, Nguyệt đương gia ở phía đối diện! - Hướng Diệp Lâm cắt đứt sự trầm tư của Lôi Khiếu Thiên, mọi người đồng loạt nhìn về phía ghế lô đối diện. Lúc này Ngân Nguyệt mặc một bộ đồ trắng, đứng trước kính thủy tinh, bưng một ly rượu đỏ nâng ly với anh!

Nụ cười kia khiến cả người Hướng Diệp Lâm, Phó Hạnh Lương, Nick run lên. Nick mặt đỏ lên, nói thầm.

- Quả nhiên là gay! - Chỉ một động tác nâng ly thôi cũng khiến người ta thấy gợi cảm, nhất là cặp môi đỏ kia!

Phó Hạnh Lương tán thành...

- Phụ nữ như vậy thì đúng thôi, thế nhưng đàn ông mà cũng thế thì đúng là không còn thiên lý! - Không cần nhìn tư thái, chỉ với khuôn mặt kia cũng đã khiến người ta ngất ngây!

- Ông trời không có mắt a!

Hướng Diệp Lâm lần này mặt đã có chút biểu cảm.

- Tôi thật sự thấy rằng hán không phải đàn ông!

Phó Hạnh Lương, Nick đều rất tán thành!

Nếu là phụ nữ đoán chừng cũng là mệnh hồng nhan họa thủy a!

Lôi Khiếu Thiên nhìn môi anh ta cũng đáp lại một câu!

Ngân Nguyệt: Trò hay giờ mới bắt đầu!

Lôi Khiếu Thiên: Bằng bản lĩnh của mình!

Ngân Nguyệt cười đến mức vạm vật thất sắc, rời khỏi tầm mắt Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên nhếch môi, đi xuống dưới:

- Báo với A Nhị, hành động!

Đúng vậy, trò hay vừa mới bắt đầu!

Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lâm, Nick vội đuổi theo!

Dưới sảnh, Đường Kiến Tâm sau khi không tìm được người muốn tìm, định lên ghé lô tầng hai thì lúc ấy đại sảnh vang lên tiếng hét điên cuồng, tiếp đó một đoàn người bị trói được kéo ra ngoài ở trên bục. Đường Kiến Tâm không nhìn còn tốt, vừa nhìn liền giật mình, người kia là Luo Bunol?

Mặc dù gương mặt ông ta đã hoàn toàn thay đổi, thế nhưng, cô sẽ không nhận lầm. Từ đường nét khuôn mặt vẫn thấy được đại khái, nhất là cặp mắt kia! Cặp mắt nhìn thế giới như không, ông nói đó là ngạo cốt!

Năm đó khi ông Âu Dương đưa cô đi, Luo Bunol cũng theo phía sau ông, bây giờ sao lại.

Đường Kiến Tâm hơi kinh ngạc, kế hoạch lên tầng cũng hủy bỏ, đi theo đoàn người từng bước đến gần cái bục!

Mặc dù Luo Bunol không có bất kỳ ân tình gì với cô, giữa bọn họ cũng không có trao đổi gì, thế nhưng, với ông Âu Dương thì Luo Bunol là một tồn tại đặc thù. Nhiều năm cô không về thăm ông đã là điều bất hiếu, hôm nay, nếu đã gặp Luo Bunol thì cô cũng không thể coi như là không có chuyện gì được!

Cô không biết giữa ông và Luo Bunol có quan hệ gì, là thầy trò, là cha con, hay là bạn tốt của nhau, điều này cô không rõ. Thế nhưng cô biết ông rất quan tâm tới Luo Bunol. Đường Kiến Tâm nhìn vết thương của ông ta mà kinh hãi, cũng có tức giận, rốt cuộc ai đã làm ông ta thành ra như vậy? Nếu như ông còn trên đời mà thấy bộ dạng này của ông ta, liệu có đau lòng nhiều không?

Còn chưa tới gần thì đã nghe được giọng nói cực kỳ điên cuồng kiêu ngạo.

- Ông già kia, không nghĩ tới là ông cũng có ngày hôm nay hử, ha ha, ông tự nhận mình kiêu hùng một đời, không ngờ bây giờ lại thành cầu hùng rồi đấy!

Đường Kiến Tâm nhú mày, giọng nói này cô rất反感!

- Chắc chắn, ông nhìn bộ dạng bây giờ của ông đi, a, nói ông là cầu hùng cũng quá đề cao ông rồi đó, ông chỉ là chó hoang bị người ta vứt đi thôi, chó hoang, biết không hử? Tôi nhìn mà cũng sợ bản mặt đấy!

Giọng nói kia vẫn tiếp tục. Đường Kiến Tâm không tiếng động tới phía sau bọn họ, không thấy rõ dung mạo của đối phương, chỉ thấy được bóng lưng của một người mặc âu phục màu xanh. Đường Kiến Tâm có chút chán ghét người này, không chỉ là giọng nói mà quan trọng hơn là người này nhìn rất khó chịu, giả dối, tới nơi như thế này còn mặc âu phục, đúng là nực cười!

- Không phải ngày nào ông cũng chửi tôi là thằng con hoang dã sao, giờ ông nhìn lại mình đi, tôn quý của ông ở chỗ nào hả, ông không phải vẫn luôn lấy gia tộc Bunol là niềm kiêu ngạo sao, ha ha, có muốn biết đám con trai con gái của ông được tôi “tiễn” đi đâu không? Có biết bây giờ danh nghĩa gia tộc Bunol là của ai không hả? Ha ha! Ông không nghĩ được sao, thằng con hoang mà ông không coi ra gì ấy sẽ có một ngày dẫm nát sự kiêu hãnh của ông dưới chân, xé tan nó ra, đó là cảm giác thế nào ông biết không? Cảm giác bị coi như một món đồ chơi ông có thấy không hả?

Luo Bunol chỉ trầm tĩnh nhìn chằm chằm Karl Bunol, mặc kệ đối phương nhục mạ mình thế nào cũng không phản ứng, ngạo cốt kia vẫn còn đó!

- Tôi sẽ cho ông biết cái cảm giác sống không bằng chết ấy! - Karl Bunol càng nói càng hưng phấn, càng nói càng dữ tợn.

- Đừng có ra vẻ như thế, ông không biết là ông càng dùng ánh mắt kia nhìn tôi thì tôi lại càng hưng phấn sao hả? Ha Ha!

- Yên tâm, tôi cũng coi như là không tệ với ông. Trước khi ông chết còn cho ông hưởng thụ tư vị làm đàn ông một lần, chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu. Nhìn bên kia đi, đó, thấy không, mấy người đàn ông khôi ngô đó chính là do thằng con này tỉ mỉ lựa chọn ra đấy. Công phu trên giường đều tuyệt hảo, đảm bảo còn thoải mái hơn gấp trăm lần lúc ông ôm những người đàn bà khác! Vừa hay cũng để bọn tôi xem tư thái khi ông bị đá bể hai “quả trứng” nó thế nào, ha ha!

Đường Kiến Tâm nghĩ tâm lý người này rất biến thái. Những chuyện như thế có thể làm được, còn tự xưng là con ông ta, để mấy người biểu diễn màn xuân cung ở đại sảnh này! Trong đầu Đường Kiến Tâm chợt hiện lên mấy hình ảnh không hài hòa cho lắm rồi biến mất, tóc gáy dựng ngược cả lên! Hắn ta quả nhiên là biến thái!

- Tần Chính!

- Vâng, thiếu gia!

- Cho ông ta thêm chút “thuốc”! - Nụ cười của Karl Bunol khiến lỗ chân lông người ta dựng đứng!

- Vâng!...

Đường Kiến Tâm từ từ tới sau hàng người đeo kính đen mặc đồ đi đêm, cổ tay giấu ở trong tay áo, nắm chặt lấy khẩu lục bạc!

Karl Bunol đi đằng sau Tần Chính, tới trước mặt Luo Bunol thì hơi cúi xuống, nhìn thẳng vào Luo Bunol, miệng nhếch lên. Có lẽ là sự vui sướng khi được báo thù chảy khắp người nên không hề e ngại ánh mắt lạnh lùng của Luo Bunol. Nếu là lúc bình thường thì hắn ta đã sớm trốn sang một bên, run rẩy cầu cứu Tần Chính rồi!

- Ông bố thân yêu, đây là loại thuốc “Mị Cốt” chuyên dành cho ông đấy, nhất định phải từ từ mà hưởng thụ, đừng làm tôi thất vọng quá!

Karl Bunol vỗ vỗ mấy cái lên mặt Luo Bunol. Luo Bunol vẫn không có chút biểu tình gì cả, Karl Bunol chợt cảm thấy chẳng thú vị, mặc kệ mình làm gì cũng không thể khiến ông ta có biểu tình khác đi, thế là rút tay lại, đứng lúc Tần Chính cũng bôi hết “Mị Cốt” lên người Luo Bunol, tới cạnh Karl Bunol

- Thiếu gia, xong rồi!

Karl Bunol phát phát tay, hai người lui lại sau.

- Mang mấy đứa kia tới, chờ xem kịch vui!

- Vâng!

Một vệ sĩ làm ra hiệu để đối phương dẫn mấy người vóc dáng khôi ngô lên!

- Bố à, đừng trách thằng con này đối với bố không tốt, mấy người này đều là những người dũng mãnh nhất của gia tộc Bunol chúng ta đấy, bọn chúng . . . Ấy nhầm, bọn chúng là mấy đứa con trai, cháu trai của bố đấy! Ha ha!

Vừa dứt lời thì đại sảnh vang lên những tiếng huýt gió, liên miên bất tuyệt, mãi không dứt. Đường Kiến Tâm mặt không chút biểu cảm, tâm lý biến thái của tên này không ngờ đã tới trình độ như thế, còn muốn loạn luân sao?

Luo Bunol nghe thế ngược mắt lên, chấn kinh nhìn những người bị dẫn tới trước mặt mình, răng cắn vào môi, mùi tanh ngập trong miệng. Cho dù thống khổ trong những lúc bị nghiêm hình tra tấn ông chưa từng nhúu mày, chỉ là ngây bầy giờ ông không thể bình tĩnh nổi. Thứ được bôi vào người đang dần ăn mòn lý trí của ông, những người trước mặt đây đều là thân nhân của ông, ông bỗng hiểu ra vì sao tên khốn Karl Bunol lại giữ lại cái mạng này của ông, hóa ra là vì thế này đây!

Đây là Chợ Đen, nơi giao dịch bẩn thỉu nhất, đồng thời, cũng là nơi tin tức lưu thông nhanh nhất. Tất cả lão đại, các giới cao tầng, những người giàu có đều có tai mắt ở nơi này, gia tộc Bunol của ông có lực ảnh hưởng hất định tại biên giới người Hoa trong trăm năm, được các giai tầng Hoa kiều ủng hộ, nhận hết sự ủng hộ từ giai tầng Hoa Kiều, nếu danh tiếng, tín ngưỡng của gia tộc Bunol đều bị hủy ở đây thì ông còn mặt mũi nào đối mặt với liệt tổ liệt tông!

Luo Bunol thực sự là ân hận lúc đầu đã làm sai!

- Bố, con xin lỗi!

- Chú, là do bọn con vô dụng!

Luo Bunol cắn môi, lắc đầu, người xưa nay vẫn luôn cứng cỏi như ông lại rơi nước mắt, là ông vô dụng, mồm họa này chính do ông lưu lại! Luo Bunol cắn chặt hàm răng, không muốn mình phát ra những tiếng rên rỉ, ông rất muốn phát tiết, cũng không có chỗ mà phát tiết, hạ thân đã sớm bị Karl Bunol phế đi rồi!

- Làm sao thế, những người anh em yêu quý của tôi, trò hay liền bắt đầu! Ha ha! - Karl Bunol sau khi nói xong thì từng tiếng huyền não lại vang lên.

Sát khí từ Đường Kiến Tâm chợt lóe rồi biến mất. Động thủ ở đây thì chỉ có cô thiệt. Nơi này được cảnh giới nghiêm ngặt, cho tới bây giờ chưa từng có ai gây chuyện ở Chợ Đen, đương nhiên, cô cũng không ngu ngốc tới mức mở đầu làm chuyện hoang đường đó!...

Thế nhưng, không muốn để chuyện đó sưng sỏ, cô vẫn có thể làm được! Lôi Khiếu Thiên đi xuống bên dưới, Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lân đuổi theo, Nick đi sau cùng, hứng thú nhìn cảnh vui tai vui mắt, Nick yêu cái đẹp, không quan hệ tới ai, cho nên lúc Ngân Nguyệt quay người đi thì cũng thờ dãi, lưu luyến quay đầu đi nhìn bên dưới. Anh vừa định đuổi theo Hướng Diệp Lân thì chợt nhìn chăm chú vào một bóng dáng bên dưới sảnh, kêu lên thành tiếng thất kinh!

- Sao cô ấy cũng ở đây? CHƯƠNG 72.5:

Hướng Diệp Lân, Phó Hạnh Lương nghe được tiếng Nick tưởng anh ta có chuyện gì nên quay lại, Lôi Khiếu Thiên chỉ hơi dừng lại một chút, đang muốn bước xuống thì lại nghe được tiếng kinh hô của Phó Hạnh Lương, tiếng Hướng Diệp Lân nghiêng răng nghiêng lợi, rốt cục cũng có hội báo thù rồi!

Cậu ta nói như thế!

Lôi Khiếu Thiên quả quyết quay lại chỗ bọn họ.

- Chuyện gì thế!

- Đại ca, anh nhìn kia, Đường Kiến Tâm? - Nick tựa vào cầu thang, mắt mở thật to, đáp lại Lôi Khiếu Thiên! Lôi Khiếu Thiên tim đập nhanh hơn, nắm cổ áo Hướng Diệp Lân ném sang bên cạnh, không để ý tới ánh mắt phun lửa của anh ta, nhìn theo tay Nick chỉ. Sau khi bóng dáng kia đập vào mắt thì chỉ chăm chú vào người ấy, chờ anh bình tĩnh lại mới phát hiện mình khẩn trương quên cả thở!

- Cô ấy muốn làm gì vậy? - Nick tò mò nhìn Đường Kiến Tâm lợi dụng đám người tới gần mấy vệ sĩ đứng thành hàng kia, động tác ở tay phải bọn họ đều thấy rất rõ ràng!

Không phải chứ! Vậy mà đã xử xong một người!

Nick tròn tròn hai mắt, quả thực muốn cúng bái cô luôn!

Đường Kiến Tâm để súng lại chỗ cũ, lẳng lặng tới sau hàng người kia, tay phải giơ lên, nhanh, độc, chuẩn tìm được xương ức, ra đòn trí mạng, tay phải đổi thành thế long trảo (vuốt rồng) rồi nghe được một tiếng rắc nhỏ, người áo đen còn chưa kịp hiểu chuyện gì đã đi gặp Diêm Vương rồi!

Lúc này bầu không khí cũng tới đỉnh điểm, sau khi đoàn người di động chen chúc nhau tới, người áo đen kia vậy mà dựa vào đám người xông lên kia đứng thẳng không ngã, thật đúng là kỳ tích!

Tiếp đó, Đường Kiến Tâm vẫn theo cách cũ, đưa từng người một trong hàng người tới gặp Diêm Vương, mà Karl Bunol, Tần Chính đều quay mặt về phía trước hưng phấn chờ màn biểu diễn sắp bắt đầu, không hề phát giác ra điều gì!

Lôi Khiếu Thiên nắm chặt hai tay lại, chết tiệt, lá gan cô ấy thật lớn, lại dám ở đây giết người, cô ấy có biết hậu quả này rất nghiêm trọng không vậy!

- A Diệp, tiếp ứng A Nhị, Lương cậu đi đối phó với phía Ngân Nguyệt, tiện đường đi đón Kỳ. Nick, đi theo tôi!

- Vâng! ...

Hướng Diệp Lâm, Phó Hạnh Lương liếc nhau, đại ca không tự mình gặp Nguyệt đương gia sao? Không bình thường a!

Hướng Diệp Lâm nhún vai, làm sao anh ta biết được. Phó Hạnh Lương ngấm nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên và Nick, cười khổ, đại ca, anh không thể để em sống dễ chịu hơn chút được sao?

Lôi Khiếu Thiên ba bước làm hai đi xuống dưới sảnh, Nick vội đuổi theo.

- Đại ca, chờ em với!

Đại ca đi nhanh như thế anh không theo kịp nổi a, Nick muốn khóc! Mà phía Đường Kiến Tâm, lúc cô tới cạnh người áo đen cuối cùng, Tần Chính cuối cùng cảm thấy không được bình thường, nhìn ra sau thì thiếu chút nữa té xỉu.

- Thiếu gia, không tốt, xảy ra chuyện rồi!

Karl Bunol đang thấy thú vị, bị Tần Chính cắt ngang có phần mất hứng.

- Có việc gì thì nói sau, giờ phải xem trò hay đã!

Tần Chính hừ một tiếng:

- Tôi đi liên lạc với Nhị thiếu gia, cậu cứ ở đây xem bọn họ! - Karl Bunol không cho là đúng, phát tay.

- Đi đi!

Đường Kiến Tâm cười nhạt, tới cạnh Karl Bunol, nói:

- Thiếu gia, vệ sĩ của cậu đều bị tôi giết rồi!

Karl Bunol không quay lại, mọi sự chú ý đều tập trung trên người Luo Bunol, cũng không biết những lời này là ai nói, đáp lại:

- Giết thì giết, sớm muộn gì đều phải chết. . . - Còn chưa nói hết thì giọng đã thay đổi, quay lại nhìn đằng sau:

- Giết rồi?

Nhưng lúc này đâu còn bóng dáng mấy vệ sĩ áo đen, toàn bộ phía sau là đám người xem trò vui chen chúc nhau tới trước!

Karl Bunol biến sắc lo lắng tìm kiếm Tần Chính, giờ mới nhớ ra là hắn nói muốn đi tìm Nhị thiếu gia, sắc mặt trắng nhợt, nhất thời hoang mang lo sợ! Đường Kiến Tâm cũng nắm lấy cơ hội này, cất bước tới bậc, nơi đây coi như là một nơi bán đấu giá hiếm ác, chỉ cần anh có tiền, anh muốn “chơi” thế nào cũng được, cho nên ở đây không có người canh gác, bọn họ chỉ cung cấp đạo cụ, để khách hàng chơi sáng khoái hơn thôi. Cho nên Đường Kiến Tâm suôn sẻ tới cạnh Luo Bunol hơn nhiều!

Nhìn khuôn mặt vắn vẹo kia, cô có chút không đành lòng.

- Ông không sao chứ?

Sự nhẫn nại của Luo Bunol và mấy người trong gia tộc Bunol cũng thật kinh người, cho dù trúng độc cũng cắn chặt răng kiềm chế nó!

Luo Bunol nghe được giọng nữ lạnh lùng trong trẻo, còn tưởng là ảo giác, mãi cho tới khi thấy cặp mắt phượng lạnh lùng trong suốt kia mới bừng tỉnh!

- Xin cô hãy giúp tôi!

Giọng Luo Bunol khàn khàn, đây là lần đầu tiên ông ta lên tiếng kể từ khi bị nhốt, đối phương còn là một cô gái xa lạ!

Đường Kiến Tâm nhíu mày:

- Ông muốn tôi giúp ông thế nào. Tôi nói trước, ra ngoài là không thể!

Cặp mắt Luo Bunol phát ra tia sáng hy vọng, lê lét tới gần Đường Kiến Tâm, Đường Kiến Tâm không nhúc nhích, ngửi được mùi hương nào đó, cũng không quá để tâm:

- Xin cho tôi một sự thống... Khoái!

Đường Kiến Tâm nhìn vào cặp mắt ông ta, đó là đó là cặp mắt mang theo sự cứng cỏi, trải qua nhiều tang thương và xen lẫn cả hi vọng!

- Tôi là cháu gái Âu Dương Vân Thiên, Đường Kiến Tâm!

Hai mắt Luo Bunol mở to, chấn kinh nhìn Đường Kiến Tâm, hai giây sau gật đầu.

- Tốt, tốt!

Đường Kiến Tâm tay cầm kim đao quét qua yết hầu Luo Bunol, nhanh như thiểm điện, không có một vết máu lưu lại trên thanh đao, tiếng tốt cuối cùng còn chưa nói hết!

Đường Kiến Tâm thấy được sự thanh thản trong đáy mắt ông ta, cô cảm thấy như vậy là đủ rồi. Không biết ông có tán thành cách làm của cô không. Đường Kiến Tâm đứng dậy, chỉ cảm thấy mùi hương xung quanh ngày càng đậm.

- Giúp chúng tôi một tay!

Đường Kiến Tâm gật đầu, giơ tay chém xuống, mấy người kia nhắm mắt lại, khéo môi cong lên!...

Đường Kiến Tâm thu hồi đao, nhìn lại bọn họ, hít sâu một hơi, xoay người biến mất! Mà khi Karl Bunol tỉnh lại thì những người trên bục đã bất động!

Đương nhiên quần chúng cũng ngây ngẩn hết cả ra. Bọn họ vừa mới quá mức chú ý động tĩnh của Karl Bunol, không ngờ lại xảy ra chuyện, hơn nữa còn giết người, đó là chuyện trước đây chưa từng có, cũng tuyệt đối sau này không có luôn!

Quan trọng hơn là, hành động đó quá nhanh, bọn họ bị giết lúc nào cũng không phát hiện ra! Lôi Khiếu Thiên phỉ sức đẩy đám người chắn trước mặt ra, khi phía trước có rối loạn anh đã biết là có chuyện xấu, ánh mắt lạnh lẽo, rất muốn “đưa” cái đám này về với ông bà!

- Này, con mẹ nó mày dám. . . - Đụng đến tao hả!

Một người qua đường Giáp bị Lôi Khiếu Thiên ném ra ngoài, khó chịu giơ nắm đấm chửi bậy, như muốn xông lên thì hai giây sau bị ánh mắt băng hàn của đối phương dọa, sự lạnh lẽo lan từ gan bàn chân cho tới đỉnh đầu, nói được một nửa liền ngậm miệng!

Mà Lôi Khiếu Thiên đã sớm hóa thân thành La Sát, sự ớn lạnh quanh người có thể đóng băng ngàn dặm! Nick cũng chen phía sau có chút cất lực, nhưng vẫn có thể cảm thụ được lãnh ý từ người đại ca, có chút kinh hãi!

Đại ca tức giận rồi, đó cũng không phải chuyện mà người bình thường ngăn cản được đâu! Nick âm thầm kêu khổ, nếu đại ca không khổng chế tốt, gây sự ở đây, vậy thì không tốt rồi!

Đường Kiến Tâm vừa biến mất trong đoàn người, chợt nghe được tiếng kêu sợ hãi của Karl Bunol sau lưng, hét lên ai đó ra tay ra chân, tiếp đó ở cửa vang lên những tiếng xô xao, mọi người đồng thời nhìn lại cửa vào, phần lớn là mở to mắt xem trò vui! Lôi Khiếu Thiên đi đằng trước đẩy vào, Đường Kiến Tâm bất động thanh sắc lui về sau. Đúng lúc này, tại cửa xuất hiện một người đàn ông lưng hùm vai gấu, trên mặt có một vết sẹo X bước vào, lạnh lùng quét mắt khắp đại sảnh, hét lớn:

- Im lặng!

Tiếng hét này khí thế ngất trời, vừa ra lệnh thì đám người xô xao đều im lặng. Bọn họ đều là các phe có uy tín, bình thường hay tiếp đón nhân vật ở đây, đương nhiên biết đối phương không phải là con chuột dễ chọc. Tần Chính lúc này đi theo sau người nọ, tới chỗ Karl Bunol! Karl Bunol khi nhìn thấy người tới mới bình tĩnh lại, sự tức giận hiện lên trên mặt:

- Nhị thiếu gia, việc này anh nên cho tôi một lời!

Người nọ gật đầu, vẫy tay để thủ hạ đi làm, bao vây cửa ra vào, kiểm tra người ở đây, không bỏ qua bất cứ ai!

Đám gây sự trên địa bàn hắn ta, lá gan quả là không nhỏ! Trong mắt Nhị thiếu gia thoáng hiện lên sự khát máu!

Bên này, Lôi Khiếu Thiên có chút lo lắng, vừa định nắm cổ áo người đằng trước ném đi thì hai mắt sáng lên, cũng không kịp ném người trong tay liền bỏ qua chen vào!

Đường Kiến Tâm có chút choáng váng, cô cảm thấy người nóng lên, người người chen lấn nhau khiến cô hít thở không thông, miệng đắng lưỡi khô. Theo trực giác đẩy đám người chen ra ngoài, cô cần không khí, bỗng không biết là vướng chân trái mình hay là vấp phải chân người khác, cước bộ liền lảo đảo, đổ người về trước. Lôi Khiếu Thiên cả kinh, vươn tay ôm lấy eo cô, trong mắt hiện lên ý cười.

Mới có vài ngày không gặp mà đã không kịp chờ đợi muốn được yêu thương rồi à! Lôi Khiếu Thiên mừng rỡ, nghĩ rất vô sỉ, sự nhiệt tình này anh thích.

- A! - Đầu Đường Kiến Tâm đập mạnh vào ngực Lôi Khiếu Thiên, choáng váng, bất mãn quệt miệng:

- Sao mà cứng thế! - Cô sờ sờ trán mình! Đau thật nha!

Lôi Khiếu Thiên đỡ khóc đỡ cười, mới phát hiện cô có điều gì đó không ổn, ôm cô ra ngoài.

- Đương nhiên phải cứng rồi, nếu mềm thì không phải đàn ông!

Sắc mặt Đường Kiến Tâm ửng hồng, không nghe rõ anh nói gì, chỉ cảm thấy trên người anh có sự thanh mát khiến cô thoải mái, không nhịn được ôm lấy anh, lách vào lòng anh.

- Thoải mái quá!...

Lôi Khiếu Thiên dừng bước, cúi đầu nhìn tiểu Tâm Nhi của anh. Tơ tình hiện trong mắt, hai gò má đỏ bừng, cặp môi ướm át, tiếng rên rĩ rất nhỏ khiến người anh run lên, không nhịn nổi nuốt nước bọt. Đây, đây thật là tiểu Tâm Nhi của anh ư?

Nick vất vả lắm mới chen tới chỗ Lôi Khiếu Thiên, há mồm thở dốc.

- Học học, mẹ nó, người chen người, thật sự chen đến chết mất, đại ca? Ồ?

Nick vỗ ngực thở hồng hộc, sau đó mở to mắt nhìn cô gái trong ngực đại ca nhà mình. Mắt chớp chớp, định trên đại ca hai câu thì bỗng cảm thấy không hợp lý.

- Ồ, đại ca à, cô ấy trùng phải “Mị Cốt” rồi!

Lôi Khiếu Thiên khó hiểu, đó là cái gì. Mà Đường Kiến Tâm chỉ cảm thấy người mình rất nóng, cánh tay ôm bên eo mình lại rất lạnh, rất thoải mái, theo bản năng cọ cọ trên người Lôi Khiếu Thiên, khi sờ tới cái tay khác thì nhếch miệng thỏa mãn:

- Nóng quá, chỗ này thật lạnh, thật thoải mái!

73. Chương 73: Đánh Nhau Trên Giường

Mặt Lôi Khiếu Thiên co quắp lại, cả người cứng nhắc, cuống quýt giữ hai cái tay đang tác quái của cô gái nào đó, không để ý tới sự bất mãn của cô nói:

- Cậu nói cô ấy trúng độc?

Nick cười híp mắt lắc đầu.

- Không nhất định, Mị Cốt này khác với những thứ thuốc kích thích khác, dược tính của nó nặng gấp mười lần. Bình thường phun trên người đã có hiệu quả kích thích, có thể khiến người ta hoàn toàn mất đi phương hướng. Trong quá trình “abcxyz” vẫn có thể giữ được sự tỉnh táo. Thế nhưng nếu hít vào phổi, đi vào máu thì lại khác rồi. Dược hiệu lập tức phát tác, gặp máu liền hòa tan khiến người ta mất đi thần trí!

Nick vừa chậm rãi giải thích vừa nhìn cô gái đang gây rối trong lòng đại ca mình, người thì cứ căng ra. À mà sao anh cứ cảm thấy mặc dù đại ca rất cứng nhắc nhưng quá trình này lại rất hưởng thụ nhỉ?...

- Với bộ dạng này của cô ấy thì có lẽ thuốc đã đi vào máu rồi! - Về phần sao cô ấy trúng thuốc thì chỉ có cô ấy biết thôi!

Nghĩ đến tác dụng của thuốc, Nick cười càng mập mờ, khẽ nhắc nhở Lôi Khiếu Thiên:

- Hơn nữa, giải được duy nhất chính là... Lên - Giường!

Cả người Lôi Khiếu Thiên run lên, vội cố định cô gái thừa dịp anh lơ đãng quấy ra, bây giờ đang luồn tay vào trong áo anh.

- Nóng... Nóng quá... Tôi không muốn!

Lôi Khiếu Thiên dở khóc dở cười, cũng âm thầm kêu hồng bét. Thời gian qua anh không có ham muốn gì cả, sự tự chủ cũng tốt hơn người khác nhiều. Chẳng qua bây giờ người yêu đang ở trong lòng, không ngừng ma sát trên người, anh mà không có phản ứng cũng có thể đi làm Liễu Hạ Huệ được rồi!

- Tâm Nhi, ngoan nào, đừng lộn xộn!

Shit, cơ thể cô như một ngọn lửa cháy rực, cơ thể anh liệu có thể không nóng được sao?

- Đại ca, anh phải nắm chắc thời gian. Qua hai giờ nữa mà cô ấy không được giải độc...! - Nick nói xong nhìn Đường Kiến Tâm. - Cô ấy sẽ gặp nguy hiểm!

- Chỉ có một cách để giải độc thôi sao? - Lôi Khiếu Thiên cũng không phải thánh nhân, anh muốn tiểu Tâm Nhi của anh là thật, thế nhưng, dưới tình huống này mà muốn tiểu Tâm Nhi, lại còn chưa nói tới biểu tình lúc mà cô ấy tỉnh lại sẽ thế nào, chính bản thân anh cũng có chút không cam lòng. Anh hi vọng lúc mà anh muốn cô là khi cô hoàn toàn tỉnh táo!

- Đúng vậy!”

- Rút lui! - Lôi Khiếu Thiên cũng không phải người hay nói nhảm, biết rõ chỉ còn cách này thì anh sẽ làm. Muốn anh ném tiểu Tâm Nhi cho người khác, có đánh chết anh cũng không muốn!

Huống chi cách bọn họ mười mét còn đang kiểm tra chuyện Luo Bunol bị giết!

- Vâng!

Lúc này Đường Kiến Tâm đã ngất ngây không còn biết phương hướng, toàn thân vô lực, căn bản không nhúc nhích được, hai chân mềm nhũn như sắp ngã xuống. Lôi Khiếu Thiên ôm cô như ôm công chúa đi ra cửa!

Nick cười trộm đuổi theo, hình như lại có bát quái rồi đây. Đợi tới khi anh về sẽ điều tra xem giữa hai người họ có gian tình gì, ngay cả đại ca lúc nào cũng lộ vẻ mặt lạnh lùng cũng trở nên dịu dàng như thế, thật không đơn giản nha!

Nhìn bóng lưng kia, Nick vỗ trán. Anh ta đã quên nói với đại ca, hiệu lực của loại thuốc này với đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Đàn ông dù dính phải sẽ không giống dã thú. Thế nhưng, phụ nữ thì khác rồi, loại thuốc này có thể thay đổi thể chất thân thể nữ giới đó, đợi tới khi lên giường rồi, trong đầu Nick hiện lên một hình ảnh, đồng tình nhìn đại ca mình!

Đại ca, anh tự cầu phúc đi nhé, hi vọng anh có thể chế ngự dã thú, đừng để bị đè bên dưới đó. . .

Vừa nghĩ tới cảnh đại ca bị Đường Kiến Tâm đặt ở dưới, mặt Nick đỏ bừng, nhất thời ngậy ra, thần ơi, mau chém ngắt con đi. Nếu đại ca mà biết ý nghĩ bây giờ của anh ta chắc anh ta sẽ được đi cùng anh Kiệt và anh Huống “chơi” Hắc Lao mấy ngày mất!

Nhị thiếu gia Chợ Đen đã sớm hạ lệnh không cho người nào ra ngoài, ai cũng phải kiểm tra rồi mới có thể đi! Cho nên Lôi Khiếu Thiên, Nick tới cửa liền bị ngăn lại!

- Xin lỗi anh, Nhị thiếu đã có lệnh, không ai được phép ra ngoài!

Ánh mắt lạnh lẽo của Lôi Khiếu Thiên híp lại, vừa muốn nổi giận thì Nick cười hi hi tiến lên trước.

- Hai vị đại ca, đại ca tôi là đương gia Ngục Thiên Minh, bây giờ có chuyện khẩn phải quay về tổng bộ, hi vọng các anh bật đèn xanh. Nếu mà các anh làm lỡ chuyện của đại ca, chính Chợ Đen cũng không trả giá nổi đâu!

Nick nói xong thì cười tủm tỉm. Nhưng mấy người đứng canh cửa không nhận được run lên, cứ như sắp bị hổ xơi vậy. Bọn họ đã lẫn lộn trên đường, cái tên Ngục Thiên Minh đương nhiên nghe qua. Đó chính là một truyền kỳ. Có người nói lão đại Ngục Thiên Minh lúc mười bốn tuổi đã đấu với tiểu đội Sắc Liệt, khi thoát ra thì cả người đều là máu, nhưng trên người lại không có vết thương nào cả, lúc đó liền chấn động tất cả nhân vật trong giới xã hội đen!

Đứng canh có năm người, cầm đầu là một người có vóc dáng cao cũng có chút ánh mắt, vội nói một câu:

- Tôi đi mời Nhị thiếu tới đây! - Bọn họ nào dám chậm trễ, cái danh Ngục Thiên Minh không phải ai cũng lừa đảo được. Đương nhiên bọn họ cũng không phải là không có mắt nhìn người, khí thế từ hai người này phát ra cũng đủ đủ bọn họ phát run rồi!

Nét mặt Lôi Khiếu Thiên dù không vui nhưng cuối cùng không có phát tác. Nick ở bên cạnh khuyên bảo, bây giờ không phải lúc thích hợp động thủ với bọn họ, nếu mà gây ra chuyện rắc rối gì thì chỉ sợ càng làm trễ nải thời gian hơn. Lôi Khiếu Thiên đương nhiên hiểu, chẳng qua là anh đang lo lắng cho tiểu Tâm Nhi, người cô càng ngày càng nóng, quả thực không thể dùng lò lửa để hình dung, dưới nhiệt độ như vậy, anh sợ cô sẽ bệnh, không lo lắng mới là lạ!...

Khi Nhị thiếu nghe được đó là đương gia của Ngục Thiên Minh, cũng vội vàng chạy tới. Lúc thấy Nick, hẳn cũng xác định được người kia chính là đương gia của Ngục Thiên Minh. Mặc dù bọn họ chưa từng gặp diện mục thật của Lôi Khiếu Thiên, thế nhưng, những người anh em bên cạnh anh đều đã gặp, chỉ là khi thấy cô gái đối phương đang ôm thì lại có chút chần chừ, không phải nghe đồn là đương gia Ngục Thiên Minh không gần nữ sắc hay sao?

Vậy ai tới nói cho hắn biết bây giờ là thế nào?

- Cho đi!

Lôi Khiếu Thiên không nhiều lời vô ích, lạnh lùng bật ra hai chữ rồi ra ngoài. Dù khuôn mặt Nhị thiếu như hung thần ác sát cũng không nén nổi có cảm giác như bị hổ “xơi”.

- Nhị thiếu, Ngục Thiên Minh nhận ân tình lần này của anh. Đại ca tôi có việc gấp phải làm, ngày sau sẽ đáp lễ! - Những lời này của Nick có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim. Nên biết Ngục Thiên Minh nhân ân tình cũng không phải dễ, mà Chợ Đen cũng không phải bất quan hệ dễ dàng. Tất nhiên với thái độ vừa rồi của đại ca, chủ khách phân chia, cứ tùy theo chủ là được. . . Miễn cho sau này Ngục Thiên Minh gặp phải phiền toái không cần thiết. Những lời khách sáo này anh ta vẫn phải nói!

Có nhân tình thì ngày sau sẽ dễ gặp nhau hơn!

Mà sau khi Nhị thiếu phản ứng kịp cũng khách sao đáp lại Nick. Trong lời nói không có bất kỳ giả tạo lấy lòng nào! Sự xa cách này khiến Nick hiểu là bọn họ cũng không tính toán với việc kia của đại ca.

Nick cười híp mắt đi theo Lôi Khiếu Thiên, chỉ là đâu còn thấy được bóng dáng đại ca anh ta!

- Ấy da, đại ca, anh cũng quá nóng lòng rồi đó!- Nói xong vội chạy đuổi theo!

Tốc độ Lôi Khiếu Thiên như gió, ba tầng, bình thường đi cũng phải tới mấy phút, thế mà chỉ một phút sau anh đã lên tới mặt đất. Nick ở sau cũng không nhịn được cười, tim đập nhảy liên tục. Nhìn con hẻm không một bóng người, ngửa mặt lên trời than khóc, thế mà lại bị đại ca ném đi, quá biệt khuất, quá là đả kích người ta mà!

CHƯƠNG 73.2

Lôi Khiếu Thiên đặt Đường Kiến Tâm vào xe rồi tăng tốc lái tới biệt thự thuộc phân bộ gần nhất của Ngục Thiên Minh. Lúc này Đường Kiến Tâm yên tĩnh ngồi phía sau, sắc mặt đỏ kỳ cục, thỉnh thoảng còn bật ra vài tiếng rên rĩ! Lời Nick nói phải trong vòng hai tiếng giải độc lại vang lên trong đầu Lôi Khiếu Thiên, không nhịn được rửa thầm. Mặc dù chiếc xe đã sắp bay nhưng anh vẫn cảm thấy quá chậm!

Hai mươi phút sau, gần như xe chưa dừng hẳn Lôi Khiếu Thiên đã nhảy hẳn xuống, ôm lấy Đường Kiến Tâm đá văng cửa biệt thự, đi thẳng lên phòng ngủ chính ở trên tầng.

Ngay thời điểm đặt cô lên giường, anh lại có chút sững sốt, ánh mắt phức tạp nhìn cô gái trên giường. Cô gái này là người anh đã nhớ nhung suốt mười tám năm trời, hôm nay lại không hề phòng bị nằm trên giường anh, mà anh. . . Vừa nghĩ tới những chuyện mình cần làm sau đó, trái tim anh liền nhộn nhạo!

Cảm giác được nhiệt lượng ở nơi nào đó trên người mình, vội vàng cởi bộ đồ bó sát người ra!...

Đường Kiến Tâm dường như rất khó chịu, nóng đến mức cô không có ý thức tự chủ đưa tay cởi quần áo trên người ra. Đồng tử Lôi Khiếu Thiên co lại, kéo lấy tay cô, nhẹ nhàng vuốt ve gò má đỏ hồng của Đường Kiến Tâm.

- Tiểu Tâm Nhi, em tỉnh lại đi!

Đường Kiến Tâm không có phản ứng, nhưng tay lại có động tác!

Lôi Khiếu Thiên nuốt nước miếng, thầm nghĩ cô ấy hôn mê vậy liệu có nguy hiểm gì không, cuống quýt véo một cái lên người cô.

Khi thấy cô rốt cục có phản ứng mới thở phào nhẹ nhõm, có chút mong đợi muốn biết về mặt sau khi cô ấy tỉnh lại sẽ thế nào! Đường Kiến Tâm từ từ mở cặp mắt phượng ra, mông lung ướm át nhìn người náo đó ở trên cô, chỉ cảm thấy miệng lưỡi khô khốc, nỗ lực nuốt nước miếng, đưa tay lên sờ soạng, mãi sau mới lên tiếng!

- . . . Anh, anh là ai. . . ? - Anh ta là ai vậy? Lòng ngực anh ta thật thoải mái, thật nóng, vì sao người cô như bốc cháy thế này? Cô kinh ngạc phát hiện... Cô khát vọng người đàn ông trước mắt này. . .

Rất khát vọng, nếu không phải cô tận lực đè “ngọn lửa” như muốn thoát ra trong mình, cô nghĩ, lúc này anh đã sớm bị cô ăn đến ngay cả đầu khớp xương cũng chẳng còn. . .

Đường Kiến Tâm chặt vật nuốt nước bọt, ánh hồng hiện lên trên gò má có chút không bình thường, cặp mắt phượng khép hờ tràn đầy dục vọng, nhắc tay luống cuống nhìn thân trên lồ lộ của anh chàng nào đó. . .

Trong đáy mắt Lôi Khiếu Thiên đầy ý cười, cương chịu gỡ những sợi tóc tán loạn vương trên trán Đường Kiến Tâm, gương mặt tối gần, môi áp sát vào tai Đường Kiến Tâm thổ lộ. . .

- Anh là Lôi Khiếu Thiên, nhớ kỹ đó, Lôi - Khiếu - Thiên! - Hãy khắc sâu nó vào tim. Cái tên này cả đời sẽ luôn yêu thương, để em được vui vẻ!

Đường Kiến Tâm bất an uốn éo người, hơi thở anh phả vào tai vừa tê vừa ngứa khiến cô khó nhịn. Vất vả lắm mới giữ được nhịp tim mình, không xác định lặp lại:

- Lôi - Khiếu - Thiên?

- Ừ!

- . . . Hừm - Sao cô phải nhớ kỹ? Anh ta cũng chẳng phải là gì của cô.

- . . . Anh, có thể, có thể, nhanh lên một chút không. . . Tôi, khó chịu. . .

Nhìn động tác của Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm đỏ mặt chủ động áp sát lồng ngực anh. Cô không biết cô nên làm như thế nào, cũng không tại phải muốn bảo anh phải nhanh lên, cô chỉ biết là bây giờ cô rất khó chịu, cực kỳ khó chịu, quả thực như sắp bị đốt cháy, theo bản năng cô nhích tới gần anh.

Có lẽ, anh có thể giúp cô.

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên u ám, cái tay tăng tốc, không chút do dự ép xuống, nói nhỏ:

- Như em mong muốn. . .

Một hồi lâu sau. . .

- A. . . Đau! - Đường Kiến Tâm đau đớn nhíu chặt mày lại. Khốn kiếp, anh làm đau cô. . . Mặc dù bị thuốc không chế, thế nhưng, cơn đau như xé ra ấy vẫn khiến cô theo bản năng kháng cự. . .

- Ngoan, chờ một chút. . . Là tốt cả thôi. - Lôi Khiếu Thiên cũng đau khổ lắm, chết tiệt, anh cũng khó chịu. . .

- Hu hu. . .

- Xin lỗi xin lỗi. . . - Lôi Khiếu Thiên hoảng hốt, cứng ngắc bất động, đau lòng lau đi giọt lệ vương trên mắt Đường Kiến, luống cuống cả lên. . .

Âm thầm thề, đời này, anh sẽ không để cô phải rơi thêm giọt nước mắt nào nữa. . .

Suốt cả một buổi tối, những âm thanh mê tình vang lên không ngừng!

Sáng sớm ngày thứ hai

Khi ánh nắng rọi vào căn phòng khiến người ta ngược ngùng này, Đường Kiến Tâm mở hai mắt ra. Thời gian cô tỉnh lại luôn cố định, có chút mờ mịt nhìn trần nhà, chẳng biết mình đang ở đâu, nhưng sự ướt át ở cặp mắt to có hơi lạnh!

Hơi giật giật người, cảm giác đau đớn không gì sánh được, toàn bộ cơ thể như bị xe nghiền nát ra vậy! Còn chưa hiểu chuyện gì thì hai giây sau, con người co rút lại, như một con cá chép cong thân bật dậy, nhưng đau đớn giữa hai đùi khiến hai chân cô mềm nhũn, thiếu chút nữa ngã xuống giường, may là mượn bắp thịt ổn định cơ thể mới không ngã chập vật!

Lôi Khiếu Thiên gối đầu lên tay, hứng thú quan sát. Kỳ thực lúc mà Đường Kiến Tâm tỉnh lại thì anh cũng vừa tỉnh. Đang định lên tiếng thì không ngờ thấy được hình ảnh kích thích như thế!...

Đây chính là khóa thân khỏe đáng nha! Hành động lộn người ở trên cao quả thật là vui mắt! Đương nhiên rồi, không thể bỏ qua những vết tích mập mờ tối qua được.

- Ấy, khốn kiếp! - Đường Kiến Tâm ngồi trên giường, tay sờ tới miệng vết thương. Cho dù cô trong sáng thế nào cũng không thể không biết chuyện tối hôm qua. Những hình ảnh kia lại hiện lên, tai đỏ hồng, đột nhiên lưng cứng đờ, cảm giác có cái gì không đúng, hơi thở trong phòng này? Quay ngoắt đầu lại, khi thấy được khuôn mặt người đàn ông nào đó ở đầu giường thì mặt cũng đen lại.

- Sao anh lại ở đây?

Lôi Khiếu Thiên cười dịu dàng, à, anh tự nhận là rất dịu dàng.

- Sao anh lại không thể ở đây? - Đây chính là nhà của anh, phòng của anh!

Đường Kiến Tâm gật đầu, đột nhiên lại thấy không đúng. Nhìn xuống cơ thể lỏa lồ của mình thì mặt đỏ bừng, kéo chăn che đi cơ thể, nhìn thẳng vào người đàn ông cũng đang ở trần kia, rốt cuộc biết là lạ chỗ nào rồi.

- Người đêm qua là anh? - Cô cảm giác đầu mình không đủ dùng, rõ ràng trong đầu rất tỉnh minh!

Cô biết là mình mà ngủ say thì khi tỉnh lại đầu óc sẽ mơ hồ, nhưng không nghĩ tới hôm nay hội mơ hồ đến vậy!

Ánh mắt đầy sát khí nhìn chằm chằm gương mặt kia, chỉ cần anh dám nói phải, cô không ngại giết anh luôn!

Lôi Khiếu Thiên cũng neho mắt lại, dòng sát khí kia đang đi thẳng tới chỗ anh.

- Em đã quên là tối hôm qua em nhiệt tình thế nào rồi sao?

Anh chỉ nhắc nhở cô sự thật này thôi, cũng không muốn làm cô tức giận. Thực sự, đêm qua có thể dùng từ khí thế ngất trời để hình dung cô. Nghĩ lại hình ảnh tối qua khi mình bị đặt bên dưới, ánh mắt mang theo thâm ý khác của Lôi Khiếu Thiên nhìn khuôn mặt Đường Kiến Tâm, tiếp đó đi dần xuống... Dừng lại ở trên tấm chăn!

Đường Kiến Tâm là ai, sát thủ của Ám Hoàng. Cho dù có chút ngưng ngừng thì lúc này cũng biến mất sạch sẽ. Nhìn ánh mắt mang theo dục vọng kia của anh, cô chỉ thấy phần nộ dâng lên tận trời!

Cô thật muốn một súng bắn chết anh ta!

Mà cô cũng làm như thế. Tay phải nắm lấy cái chăn cuộn lại đánh thẳng tới trước ngực Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên đương nhiên cũng không thể chỉ nằm trên giường chờ bị đánh đòn được, như như chớp mắt lấy một góc chăn, trừng mắt nhìn cô gái đối diện!

Trên một cái giường, hai người trần trụi, giằng co nhau, đều trừng mắt đối phương, một người là bất mãn, người còn lại thì mang theo sát khí!

- Anh thiết kế tôi!

Lôi Khiếu Thiên rất muốn bấu môi. Anh đây luôn quang minh chính đại, cô có thấy anh thiết kế cô chỗ nào hả!

- Có cần thiết sao? - Đương nhiên là trừ những toan tính rất thuần lương ngay từ đầu!

Không biết vì sao, khi biết không phải anh thiết kế cô lại khiến lòng cô có hơi dễ chịu, có cảm giác thở phào nhẹ nhõm. Thế nhưng lúc này cô đang rất tức giận, cho nên căn bản không thấy được điều đó, hung hăng trừng mắt với người đứng cách mình không xa, hận không thể xé rách anh!

- Quỷ mới cần!

Đường Kiến Tâm bỏ chăn đi quét một cước. Đương nhiên chỗ nào đó đau đớn cũng chỉ khiến cô hơi chau mày. Mặc dù tốc độ, sức đôi chân đã yếu bớt, nhưng lại không chút ảnh hưởng tới động tác của cô!

Lôi Khiếu Thiên nhảy lên tránh thoát cái quét bên sườn của cô. Ánh mắt trở nên thâm thúy. Anh thấy bọn họ cứ khóa thân đánh nhau thế này thực sự không phải một lựa chọn sáng suốt, nhất là sau những gì họ làm tối qua, hai người cũng chỉ mới ngủ được hai tiếng.

- Khụ khụ, em cảm thấy bộ dạng như lúc này thích hợp để đánh nhau sao?

Trời đất chứng giám a, dù anh thật sự là một khối băng, lúc này mà còn băng được thì đúng là anh thành thần luôn rồi!

Động tác của Đường Kiến Tâm thoáng dừng lại. Chợt nhớ tới cô còn chưa mặc quần áo, màu đỏ vắt vả lấm mới nhạt đi nay lại bừng lên!

- Anh đúng là không biết xấu hổ!

Lôi Khiếu Thiên nhướng mày, sao anh lại không biết xấu hổ? Anh nhìn rất quang minh chính đại nha, hơn nữa không phải do em để anh nhìn hay sao hả? Người nào đó lộ ra vẻ mặt vô tội!

Đường Kiến Tâm kéo mạnh lấy một nửa cái chăn để che khuất người mình, không kèm được giận:

- Chết tiệt, anh còn không nhắm mắt lại!

- Tại sao phải nhắm chứ! Nhìn rất đẹp mà! - Anh rất hài lòng!

Đường Kiến Tâm chu mỏ, cổ cũng đỏ lên, điều chỉnh lại cơn tức của mình, tên này quá khốn nạn mà!...

- Huống chi, những cái không nên nhìn cũng đã nhìn, không nên làm cũng đã làm, bây giờ em mới xấu hổ, không phải quá muộn rồi đấy chứ?

Hai mắt Đường Kiến Tâm trợn trừng, đảo qua những vết tím bầm trên người đối phương, tổn hơi thừa lời, cô rất muốn hét to lên với anh ta là cô không phải đang xấu hổ, nhưng lại cảm thấy nó quá mức giấu đầu hở đuôi, cho nên liền im lặng! Lời này của Lôi Khiếu Thiên khi nói ra rất muốn cười mà không cười được. Nhưng dưới mắt Kiến Tâm lại là một chuyện khác, cười lạnh, được lắm, anh ta như thế nhắc nhở cô, giữa bọn họ lại có thêm một khoản!...

Nhìn đồng quần áo trên mặt đất, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai mặc xong hết vào, thấy được mấy dụng cụ của cô đặt ở một bên, khẩu lục bạc, kim dao! Mắt híp lại, tốt lắm, sổ sách lần này tính một lượt!

Lôi Khiếu Thiên vẫn ngồi ung dung trên giường lớn, nhìn nhất cửa nhất động của cô gái ở dưới giường, hai tay ôm ngực thưởng thức. Vóc người cô rất đẹp, rất hoàn mỹ, tỉ lệ hoàn kim đấy nha! Nhất là nghĩ tới tiếng rên rỉ vào tối hôm qua, càng thêm rung động, bỗng nhiên thấy nhiệt khí lao tới mình, thậm kê không ổn!

- Tiểu Tâm Nhi, ăn xong rồi liền đánh, đánh xong thì ném, em nhẩn tâm vậy hả!

Động tác Đường Kiến Tâm mặc quần áo không ngừng lại, đợi tí nữa trực tiếp giết mới gọi là thoải mái!

- Tiểu Tâm Nhi, em thực sự không biết anh là ai ư?

Cần gì phải biết anh là ai, dù là Thiên Hoàng Lão Tử tới thì cũng chém!

- Tiểu Tâm Nhi, anh biết tối hôm qua là anh sai, thế nhưng, anh xin thề, anh sẽ phụ trách, em. . .

Còn chưa nói xong thì Lôi Khiếu Thiên lộn người ra sau, chỗ ngồi vừa rồi của anh bị đạn bắn thủng!

Tiếp đó là phát súng thứ hai, thứ ba. . .

Mâu quang Lôi Khiếu Thiên lóe lên, lẩn trái rồi lẩn phải, cúi người xuống giường.

- Em bắn thật đấy à! - Shit, tiểu Tâm Nhi của anh sao lại không đáng yêu vậy, ăn xong rồi giết!

Uổng phí đêm qua anh ra sức biết bao nhiêu!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng giơ súng tới cạnh giường, đứng cách hai mét, Lôi Khiếu Thiên bò dậy.

- Bây giờ, tôi chỉ muốn bảo thạch.

Lôi Khiếu Thiên giận dữ, bây giờ muốn giết anh chỉ vì hai “hòn đá” ấy hả? Chết tiệt, bọn họ mới từ trên giường xuống đấy!

- Mất rồi!

Anh bạn nào đó không tổn hơi thừa lời oán hận nhìn Đường Kiến Tâm, đáy mắt có chút đỏ lên!

Đường Kiến Tâm híp mắt lại đầy nguy hiểm.

- Được lắm!

- Pằng!...

Phát súng không chút lưu tình bắn về mi tâm Lôi Khiếu Thiên. Ngay lúc cô nổ súng thì anh đã cúi xuống lắc mình tới cạnh Đường Kiến Tâm, một cước đá súng trong tay cô rơi xuống đất! Đường Kiến Tâm cả kinh, không ngờ thân thủ đối phương tốt như thế, vừa định xoay người lại nhặt, Lôi Khiếu Thiên cúi xuống đá súng tới góc tường!

Đường Kiến Tâm tức giận đứng lên đánh với anh. Lôi Khiếu Thiên cả người lóa lồ, cũng có chút lãnh ý, chỉ mấy động tác đã cố định được hay tay Đường Kiến Tâm, không để cô có cơ hội ra tay!

- Em thực sự muốn giết anh!

- Tốt nhất anh đừng cho tôi cơ hội ấy! - Chỉ cần để cô thoát, anh ta phải chết không thể nghi ngờ!

Lôi Khiếu Thiên rất đau, rất tức giận.

- Chết tiệt, em dựa vào cái gì muốn giết anh?

Đường Kiến Tâm nghĩ anh ta thật ấu trĩ, dựa vào cái gì? Hừ! Những việc anh ta làm với cô cũng đủ để anh ta chết một trăm lần rồi!

- Nếu không phải là anh, bây giờ liệu em có còn hoàn hảo đứng trước mặt anh thế này không, liệu em còn cơ hội nổ súng không hả? Chợ Đen là nơi thế nào mà em dám động thủ giết người, hậu quả ấy há là điều em có thể thừa nhận? Ở nơi đó loại người gì cũng có, hình phạt nào cũng có, anh nếu không phát hiện ra em, em đã sớm nổ tung mà chết rồi!

Lôi Khiếu Thiên thật sự giận điên lên mới nói ra những lời như thế. Cô gái đáng ghét này lại còn dám nói muốn giết anh, cô ấy có biết quy củ của Chợ Đen không, cô ấy có biết mình đã chọc phải người không nên chọc không!

Sắc mặt Đường Kiến Tâm lần lượt thay đổi, cuối cùng thì trắng bệch. Đúng vậy, cô biết lời người này nói là thật. Cô chỉ mềm lòng nhất thời muốn giúp bọn họ mà lại không ngờ mình trúng phải thuốc kích thích. Đây là điều cô không tính đến. Nếu không có dính phải cái đấy, cô hoàn toàn không lo vấn đề mình sẽ bị phát hiện.

Thế nhưng, cũng vì chuyện ngoài ý muốn này khiến cô đổ đầy mồ hôi lạnh. Chợ Đen, đó là nơi cấm kỵ không ai dám chọc tới. Nếu đem qua cô mà bị tìm ra, vậy thì hậu quả. . . Trán Đường Kiến Tâm rịn mồ hôi. Anh ta có nói hình phạt nhẹ nhất là đóng băng cô để cô không thể giả dạng!

Lôi Khiếu Thiên cũng không dễ chịu gì, nghĩ tới sắc mặt trắng bệch của tiểu Tâm Nhi anh liền đau lòng., nhẹ nhàng nói.

- Nếu hôm qua không phải dưới tình huống như thế, anh sẽ không “muốn” em!

Đường Kiến Tâm hiển nhiên hiểu lầm ý của anh, nhưng cũng không nói thêm điều gì, chỉ lạnh lùng thốt:

- Buông tay!

- Không.

Bây giờ buông tay lại đánh nhau nữa, anh không có hơi sức đâu mà làm, cho dù thể lực anh tốt cũng có lúc không đủ dùng!

Chân phải Đường Kiến Tâm thúc vào “chân nhỏ” của Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên bị đau liền thả lỏng tay, Đường Kiến Tâm nắm lấy cơ hội lật tay Lôi Khiếu Thiên nhảy ra xa!

- Em không thể dụ dỗ chút được sao! - Mỗi lần hạ thủ đều nặng như vậy!

Trong ngực Đường Kiến Tâm dâng lên sự khó hiểu, khiến cô rất không thích.

- Tôi chỉ muốn bảo thạch! - Chỉ cần anh đưa bảo thạch ra, sau này hai người sẽ không còn liên can gì với nhau nữa, cô cũng sẽ không so đo lần này!

Thất thân thì thất thân! Dù sao sau này cô cũng không có ý định lập gia đình, cứ coi như đây là một thể nghiệm thôi! Thể nghiệm quá trình biến thành phụ nữ thực thụ!

Lôi Khiếu Thiên tát cô một cái để cô tỉnh lại. Bảo thạch bảo thạch, nếu cô nói với anh chỉ cần hai “cục đá” ấy cô sẽ cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh thì đừng nói là hai viên, cho dù là cả cái động toàn bảo thạch anh cũng sẽ cho cô!

- Con mẹ nó trong mắt em chỉ có thứ đó thôi hả!

Rầm!...

- Đại ca, có người xông vào. . .

Lôi Khiếu Thiên vừa định đi tới trước mặt Đường Kiến Tâm thì cánh cửa bị một lực mạnh bên ngoài đẩy ra, tiếp đó là giọng nói của Hướng Diệp Lân, mở to mắt nhìn hai người trong phòng. . .

Ngây ngốc không có phản ứng!

Thần ơi, anh không nhìn lầm đây chứ? Đó là?

- Cút!

Lôi Khiếu Thiên tức giận rung chuyển đất trời, hét lớn ra cửa, tìm Hướng Diệp Lâm run lên chạy ra ngoài. Tới khi Lôi Khiếu Thiên hoàn hồn, trong phòng đâu còn bóng dáng Đường Kiến Tâm, một bên cửa sổ bị mở ra khiến gió ùa vào thổi bay góc màn.

Giữa hai hàng lông mày Lôi Khiếu Thiên lóe lên sự tức giận, đi tới cửa sổ chỉ thấy được một bóng lưng hoa lệ!

Lôi Khiếu Thiên nắm chặt tay, đi nhặt khẩu súng bị đá tới góc tường lên rồi trầm tư!

Tiểu Tâm Nhi, cả đời này, em nhất định là của Lôi Khiếu Thiên anh!

CHƯƠNG 73.4

Hướng Diệp Lâm vừa chạy tới cầu thang thì thấy Nick, Phó Hạnh Lương đang đi lên. Phó Hạnh Lương thấy Hướng Diệp Lâm thở phào.

- Chuyện gì thế? Sao lại có tiếng súng? - Anh và Hướng Diệp Lâm vừa mới về, mới gặp ở cửa chưa kịp nói với nhau một câu thì nghe được tiếng súng khiến họ hết hồn!

Sắc mặt Hướng Diệp Lâm ửng đỏ, không nói chuyện, chạy lướt qua hai người xuống bên dưới.

Nick đi theo phía sau anh ta, thu lại tâm ý trong mắt, cười hì hì:

- Nhìn biểu tình này của anh Diệp, chắc là thấy được hình ảnh không hài hòa nào đó rồi!

Hai người đằng trước dừng bước. Phó Hạnh Lương nghi hoặc, chuyện gì thế? Hướng Diệp Lâm quay đầu lại trừng mắt với Nick.

- Chú mày biết?

Nick cười híp mắt gật đầu. Biết chứ sao, hôm qua cái thanh âm không hài hòa ấy vang lên cả đêm khiến mấy nhân sĩ độc thân trong biệt thự bọn họ khổ lắm!

Hướng Diệp Lâm tổn hơi thừa lời, giận dữ:

- Biết sao không nói hử! - Hại anh đập cửa phòng đại ca, còn thấy đại ca khóa thân a, quan trọng hơn là cô gái đứng đối diện anh ấy. . . Hu hu, anh muốn khóc!

Nick rất vô tội, buông tay.

- Em còn chưa kịp nói được không? Ai bảo anh chạy nhanh thế làm gì, em chân ngắn lắm!...

Hướng Diệp Lâm hít sâu một hơi, tính toán một chút, người ta là trẻ con, chưa đủ lông đủ cánh, anh không chấp làm gì!

Phó Hạnh Lương lạnh lạnh hỏi ngược lại.

- Anh tưởng chân mày còn dài hơn cả Diệp cơ mà!

- Em không thể so với anh Diệp được! - Thằng bé nào đó đồng dục trả lời!

- Mày ấy, muốn nhìn người khác làm trò đùa thì cứ nói thẳng! - Hướng Diệp Lâm không thể nhịn được hét lên, lựa chọn mất trí nhớ với cái câu mà Phó Hạnh Lương nói chân anh ta không dài bằng chân thằng nhóc Nick kia. Việc hét lên với Nick cũng chỉ là mượn cớ!

Nick buông tay, được rồi, đúng là anh ta rất muốn xem trò vui, rất muốn biết tình trạng trong phòng là thế nào, liệu đại ca có bị Đường Kiến Tâm cấp đề bên dưới hay không. Chẳng qua là anh không có gan, không dám vào, đánh phải nhờ anh Diệp làm vật hi sinh!

- Đẹp mắt không?

- Con mẹ nó mày nói xem, thật khó coi! - Hướng Diệp Lâm trả lời chỉ theo bản năng thôi nha. Tưởng là mấy lời kia là Nick nói nên anh ta cũng hét to lên, tới khi hét xong mới phát giác là có gì đó không đúng, hoảng sợ quay đầu lại, kinh ngạc nhìn anh bạn nào đó đang đi xuống!

Lôi Khiếu Thiên hí hóp mắt, tốt, lá gan càng lúc càng lớn, cửa phòng anh cũng dám đá, lại còn dám hét lên với anh, thật sự là gan không nhỏ đâu!

Nick, Phó Hạnh Lương chợt cảm thấy khí tức nguy hiểm với tốc độ 5m/s tới thẳng chỗ bọn họ, hai người tự động cách xa Hướng Diệp Lâm!

Hướng Diệp Lâm khóc ròng, nhất là khi thấy hành động của hai người anh em, nước mắt càng tuôn!

Đúng là đám bạn tổn thương người khác!

- Cái kia, đại ca à, em không phải là hét lên với anh đâu. Thật đó, vừa rồi cái gì em cũng không thấy, cái gì cũng không thấy hết á! - Hu hu đại ca, anh đừng nhìn em như thế, em thật sự không chịu nổi đâu!

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, ngồi cạnh Nick, đợi tí sẽ tính sổ với cậu.

- Mọi chuyện thế nào rồi?

Phó Hạnh Lương nhìn Hướng Diệp Lâm, giả bộ hắng giọng rồi chậm rãi nói:

- Karl Bunol rất độc ác, toàn bộ gia tộc Bunol trừ người của hắn thì đều tiêu diệt hết. Bây giờ toàn bộ quyền hành bên ngoài đều trong tay Karl Bunol. Thế nhưng rất kỳ quái, khi hắn ra lệnh còn trải qua hàng loạt trình tự, nói cách khác, hắn ta chỉ là một con rối, thực quyền chân chính không nằm trong tay hắn!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, điểm ấy anh cũng đoán được. Với cái bộ dạng gặp chuyện là hoảng của hắn ta thì không thể có trí tuệ sâu như vậy được.

- Phía Nguyệt Bang có động tĩnh gì không?

- Tạm thời không có động tới Karl Bunol, tin rằng là đang dẫn dụ độc thủ phía sau!

Lôi Khiếu Thiên trầm tư, nếu Nguyệt Bang cũng chưa tìm được độc thủ phía sau, vậy bên anh cũng không cần quá gấp.

- Tiếp tục theo dõi hắn!

- Vâng!

- Kỳ đâu?

Mặt Phó Hạnh Lương cứng đờ, chớp mắt liền khôi phục lại sự tự nhiên.

- Còn chưa nhận được! - Anh đợi cậu ta một đêm, kết quả là không thấy người đâu!

- Nick?

- A? ...

Bị điểm danh Nick nuốt nước bọt.

- Em đã báo với anh Kỳ, chắc là có chuyện gì trì hoãn thôi!

- Trì hoãn cái gì?

Lời này vừa nói ra, bốn người tám đôi mắt nhìn về cửa. Một người mặc quần jean phá cách, phía trên mặc áo sơ mi trắng, áo khoác cùng với thắt lưng đen, đeo kính mát, đầu đội mũ, hai tay đút túi. Ánh nắng rọi vào lưng anh ta khiến người ta nhìn có chút không chân thật!

Nick nhảy dựng lên, chạy tới Thẩm Dương Kỳ, ôm lấy anh ta

- Anh Kỳ, em nhớ anh muốn chết!

Thẩm Dương Kỳ chớp mắt với Nick.

- Nick bảo bối, anh Kỳ cũng nhớ em muốn chết, tới đây hôn cái nào!

Ba người ngồi trên ghế mặt đen lại nhìn một màn tình anh em thắm thiết. Nick cười ha ha:

- Sao anh về trẻ thế?

- Muộn sao? - Thắm Dương Kỳ vô tội nhìn Nick, nhìn sang Lôi Khiếu Thiên:

- Thời gian vừa khớp mà!

Nick nhún vai, được rồi, dù sao anh Kỳ nói thế nào thì chính là thế đó!

Hai người tới ngồi đối diện Lôi Khiếu Thiên, Thắm Dương Kỳ ngoan ngoãn gọi, Lôi Khiếu Thiên rất không nể tình hừ lạnh!

- Anh họ, anh vẫn khỏe như trước nha!

Ánh mắt lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên quét ngang, Thắm Dương Kỳ lấy tay che miệng. Anh ta ngoan ngoãn cầm miệng là được! Ánh mắt đảo qua Phó Hạnh Lương, dừng lại một chút mới dời đi!

- Nghiệp vụ của Huống mấy ngày nay cậu toàn quyền phụ trách!

- Vâng!

Thắm Dương Kỳ ngồi nghiêm chỉnh, không dám lấy việc công làm trò đùa!

Lôi Khiếu Thiên đứng lên định lên tầng, đột nhiên như nghĩ tới cái gì, dừng bước:

- Nick, chuyện Chợ Đen cậu đi xử lý đi!

- Vâng, đại ca!

Nick cười híp mắt trả lời, chờ Lôi Khiếu Thiên lên rồi anh ta mới chậm rãi nói:

- Đại ca, vết thương sau lưng anh có nặng lắm không?

Lôi Khiếu Thiên nhú, lạnh lùng nhìn Nick....

- Không có việc gì! - Sau đó rất bình tĩnh đi lên!

Thắm Dương Kỳ thật tò mò:

- Nick, anh họ làm chuyện xấu gì à? - Không ngờ lại bị thương!

Nick mở to đôi mắt thuần khiết vô tội, chớp chớp:

- Anh Kỳ, hóa ra cô gái mà anh nói là Đường Kiến Tâm!

Thắm Dương Kỳ vừa nghe có bát quái liền vội vàng ôm chầm lấy Nick.

- Lão đại ăn người ta rồi hả?

- Wow, anh Kỳ, anh có phải thần không thể? Việc đấy mà cũng đoán được?

- Không phải chứ? Mày không phải nói anh ấy bị thương sao, nếu không phải vì việc này, anh họ biến thái đâu thể bị thương được? Huống chi, biểu tình vừa rồi của anh ấy, không có gian tình mới là lạ!

Nick thật muốn cụng bái Thắm Dương Kỳ.

- Chắc hẳn chuyện như thế này anh làm nhiều rồi nên mới hiểu rõ vậy à?

Thắm Dương Kỳ ghen hống, vỗ đầu Nick.

- Thằng nhóc này, đây là suy luận bình thường có được không. Hơn nữa, anh thì tính là cái gì, kinh nghiệm phong phú cũng không phải giống trống khua chiêng vậy đâu, để lão đại nghe thấy anh không bị anh ấy đánh chết mới là lạ!

Nick sờ đầu ủy khuất nhìn Thắm Dương Kỳ, Huống Diệp Lâm lạnh lạnh nhìn hai người đùa giỡn, cười như không cười lên tiếng.

- Kỳ, chú đánh Nick làm gì, người ta hỏi không phải rất bình thường sao?

Thẩm Dương Kỳ hì hì cười.

- Anh Diệp, cái cách nói chuyện cười của anh chỉ có anh Lương mới chịu được!

Phó Hạnh Lương ngồi xem cuộc vui, không nóng không lạnh, rất bình tĩnh!

- Anh Diệp đang nói chuyện cười sao? Sao em lại không biết nhỉ? - Nick ở một bên tiếp lời.

Hướng Diệp Lân thật muốn vỗ cậu ta một chưởng. Nếu trước mặt mà có gì thì anh sẽ ném thẳng vào mặt cậu ta.

- Nick, chú mày ngứa da hả?

Nick nhếch miệng.

- Anh Diệp, sao anh biết thế, anh định giúp em gái sao? - Nói rồi còn cố ý vươn vai.

Hướng Diệp Lân lao tới đánh Nick. Nick thấy tình thế không ổn, vội chạy đi, Hướng Diệp Lân đuổi theo sau.

- Có gan thì mày đừng chạy!

- Không chạy mới là thằng ngốc!

- Mày không phải muốn anh Diệp gái ngứa giúp mày sao? Mày chạy cái rắm à!

- Wow, anh Diệp thật thô lỗ, sau này sẽ không cưới được vợ!

- Được, không cưới được thì lấy mày thay thế, chết tiệt, mày đứng lại đó cho anh, còn chạy hả!

- . . .

Hai người chạy quang phòng khách. Trên ghế chỉ còn lại Thẩm Dương Kỳ và Phó Hạnh Lương ngồi đối mặt nhau. bầu Bầu không khí nhất thời có hơi lạ, Thẩm Dương Kỳ âm thầm sờ sờ mũi, lên tiếng.

- Anh Lương, gần đây anh khỏe không?

Phó Hạnh Lương gật đầu, không nói chuyện! Nụ cười của Thẩm Dương Kỳ cứng đờ, cũng trầm mặc. Nhất thời không gian phòng khách chỉ còn vang lên tiếng cãi vã của Nick và Hướng Diệp Lân. Hai người ngồi trên ghế chỉ ngây ngốc ngồi nhìn hai người kia đang đuổi nhau, mãi sau Thẩm Dương Kỳ lại lên tiếng.

- Được như bọn họ thật tốt!

Phó Hạnh Lương có thâm ý nhìn sang anh ta, lập tức đậm mặt thu hồi ánh mắt, đúng vậy, được như bọn họ thật tốt!

Nick cuối cùng vẫn bị Hướng Diệp Lân chụp được, bị đánh mông hai cái rồi kéo tới ghế sa lon.

- Xem sau này mày còn dám trêu chọc anh Diệp nữa không!

Nick chu mỏ, không phục nha!...

Thẩm Dương Kỳ nhìn hai người làm trò, đột nhiên nghĩ đến anh họ mình và Đường Kiến Tâm. Nghĩ tới lúc hai người sống chung, cả người run lên, không nhịn được cảm thán!

- Mấy người nói xem một tảng băng ôm một tảng băng khác, đó là cảm giác thế nào? Có thể lạnh chết người không nhỉ?

Ba người kia vừa nghe, tập thể ác hàn rùng mình, xoa xoa da gà nổi trên tay, chú thật là tà ác!

Thẩm Dương Kỳ vô tội nha, anh ta không phải chỉ hỏi một vấn đề rất bình thường thôi sao!

Lúc này, di động Phó Hạnh Lương vang lên, nghe xong báo cáo thì hai mắt nheo lại, mãi mới đặt điện thoại xuống. Thẩm Dương Kỳ, Hướng Diệp Lân, Nick nhìn anh, cùng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì!

- Nguyệt dương gia lập trận thế ở Las Vegas, ý định dùng canh bạc để quyết định chủ nhân chân chính mảnh đất gia tộc Bunol!

- Cái gì?

Thẩm Dương Kỳ thấy thật quái lạ.

- Anh ta không uống lộn thuốc đấy chứ?

Hướng Diệp Lâm rất tán thành.

- Nguyệt đương gia lại đang giở trò quỷ gì không biết!

Nick tay phải vuốt cằm, giả vờ thâm trầm.

- Hay là anh ta cảm thấy vậy mới kích thích?

Hướng Diệp Lâm, Thẩm Dương Kỳ, Phó Hạnh Lương đồng loạt nhìn về phía Nick.

- Mà còn có thể nhầm chán hơn được không?

Nick cắt thanh, không phải anh ta chỉ đoán thôi sao?

Thẩm Dương Kỳ quyết định thật nhanh chạy lên lầu.

- Em đi báo với đại ca!

Hướng Diệp Lâm, Phó Hạnh Lương đã đi trước tìm hiểu tình huống. Nguyệt đương gia đã tìm được độc thủ phía sau rồi sao?

74. Chương 74: Cô Ấy Là Cô Dâu Của Tôi

Không bao lâu, khi Thẩm Dương Kỳ với Lôi Khiếu Thiên quay lại thì đám người Nick mới phát hiện sự mệt mỏi trong mắt Lôi Khiếu Thiên.

- Bên phía Ngân nguyệt có động thái gì không?

- Ngân Nguyệt đã giữ Karl Bunol. Bây giờ một vài thế lực đang ngấp nghé tới miếng thịt người này, đều đuổi theo tới Las Vegas!...

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, không nói hai lời tới cửa chính, mọi người vội đi theo! Từ lúc Lôi Khiếu Thiên và Thẩm Dương Kỳ đi xuống thì Nick đã lên lầu chuẩn bị đồ đạc, chốc sau phòng khách lại trở nên yên ắng!

Nói tới Đường Kiến Tâm, sau khi nhảy ra khỏi cửa sổ mới phát hiện súng của mình còn trong phòng người nào đó, nhứ chặt mày. Đây là một căn biệt thự tư nhân, cho dù cô muốn dựa vào đôi chân mình thì cũng chả có sức. Quan trọng hơn là thân thể cô không cảm cự nổi!

Cho nên cô rất sáng suốt tìm một nơi để ẩn núp, yên lặng chờ đợi! Đang nghĩ chờ khi vết thương bên trong tốt hơn chút sẽ đi, không ngờ là thấy đám người Lôi Khiếu Thiên lên xe, tiếp đó là hàng xe sang trọng kiêu ngạo đi theo sau, có vẻ rất vội vàng!

Đường Kiến Tâm nhứ mày, trong mắt thoáng hiện lên tia sáng, chớp mắt lên vào biệt thự. Thật tốt quá, vừa rồi cô đánh giá sơ qua thì thấy có tổng cộng ba mươi mấy người, vậy thì lúc này là lúc mà phòng vệ trong biệt thự ở trạng thái yếu nhất. Quyết định rồi liền leo lên tầng hai, đi vào cửa sổ lúc này, đứng cách chiếc giường lớn cách đó không xa. Bỗng một mùi là lạ kéo tới khiến cô nhướn mày, lúc mà ý thức được đó là mùi gì thì gò má đỏ hồng. Đường Kiến Tâm hòa hoãn lại, đảo qua từng xó xỉnh trong phòng, không thấy được thứ mình tìm kiếm thì có chút tức giận!

Cái tên chết tiệt!

Khẩu lục bạc là công cụ giết người không rời tay cô, đó là thứ để cô kiếm sống, bây giờ cô lại mất nó, vậy thì có gì khác khi mất cả hai tay đâu?

Nghĩ lại từng việc làm từng hành động của người đàn ông đó, ánh mắt càng trở nên sắc lạnh!

Đó là điềm báo cô tức giận!

Khi mà Đường Kiến Tâm còn đang ngây người thì bên ngoài phòng cách đó không xa vang lên tiếng bước chân thanh thúy. Đường Kiến Tâm nhanh chóng trở lại bình thường, lắc mình tới cửa phòng, mới phát hiện chủ nhân gian phòng đi quá gấp cho nên đã quên đóng cửa!

- Ài, thật là đáng tiếc, lần này đại ca đi thành phố cờ bạc Las Vegas lại để lại hai anh em chúng ta trông coi biệt thự, thật không cam lòng mà!

- Chú cũng đừng có không cam lòng ở đây. Lần này là từ miệng của đương gia Nguyệt bang, đại ca tới đó kiểu gì hai bang cũng không được yên bình đâu. Tôi ngược lại cho rằng anh em chúng ta ở lại trông coi biệt thự là an toàn nhất!

- Xì, tôi thà theo đại ca xông pha cũng không muốn trốn ở cái chỗ này. Có cái gì tốt đâu chứ? Địa bàn của Ngục Thiên Minh, ai ăn gan báo mà dám đi vào?

- Cấp trên bảo chúng ta ở lại tự nhiên là có dụng ý, nhờ chẳng may chúng ta ở đây mà lại lập được công lớn ấy chứ!

- Nằm mơ hả cưng, ở đây mà lập được công khi gì!

- Ha ha, đùa với chú chút cho vui ấy mà. Đi thôi, kia là phòng đại ca rồi, không thể vào được, lên lầu ba xem thôi!

- ...

Sắc mặt Đường Kiến Tâm có phần khó coi, những hình ảnh liên tiếp thoáng qua trong đầu, gương mặt băng hàn càng trở nên thâm trầm. Bọn họ nói, đại ca của bọn họ đã tới thành phố cờ bạc Las Vegas, căn phòng này là của đại ca, bất kì ai cũng không được vào...

Đi lúc sáng sớm, người đập cửa phòng vào gọi đại ca!

Anh ta là lão đại của Ngục Thiên Minh?

Chính là anh ta?

Vì sao?

Trái tim nhói lên thật đau đớn!

Đường Kiến Tâm không hiểu cảm xúc lúc này trong lòng mình, không hoàn toàn là ngũ vị thể nhưng cô cảm giác rất rõ hận ý mãnh liệt đang dâng lên cuộn cuộn, đúng vậy, là hận ý! Chợt có cảm giác cả người như bị rút sạch khiến cô phải tựa vào tường.

Những hình ảnh tối qua quay lại, anh nói anh là Lôi Khiếu Thiên, anh nói cả đời phải nhớ anh, anh gọi cô là tiểu Tâm Nhi, anh rất cuộc có được em...

Trở nên thông suốt rồi, Đường Kiến Tâm siết chặt tay lại, sát khí thịnh nộ hiện lên trong mắt!

Một cơn gió lướt qua, góc màn cửa sổ bay lên, trong phòng đã không còn bóng người!

Trong một căn phòng VIP xa hoa tại thành phố cờ bạc Las Vegas, trên chiếc bàn tròn dài, ngồi tại hai đầu là Ngân Nguyệt - đương gia của Nguyệt bang và Lôi Khiếu Thiên - lão đại Ngục Thiên Minh. Hai bên trái phải có năm vị trí khác đã đầy người!

Sau lưng các vị lão đại đều đi theo nhiều hoặc ít những người đáng tin cậy! Một vòng người vây quanh cái bàn thật quái dị, trong lúc nhất thời bầu không khí có phần kỳ lạ!

- Lôi lão đại, mệnh cũng cứng nhỉ, thế mà lại nổ không chết. Anh nên tới chùa Nam Phổ Đà thấp hương khấn phạt, cảm tạ thần linh đã phù hộ đi!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng trả lời.

- Việc này không nhọc Nguyệt đương gia phí tâm, cầu thần bái phạt tôi cảm thấy anh cần hơn tôi nhiều đấy!

Ngân Nguyệt đối diện cười cong môi.

- Ha ha! Lôi lão đại thật thích nói giỡn. Cũng phải, ai mà không biết uy danh của Lôi lão đại đâu, tôi đây quan tâm vô ích rồi!

Nick, Thẩm Dương Kỳ cười như không cười nhìn Ngân Nguyệt. Đại ca mà biết nói giỡn thì đúng là mặt trời mọc đằng tây!

- Nguyệt đương gia quá khen rồi!

Ngân Nguyệt bĩu môi, âm thầm lẩm bẩm, Lôi Khiếu Thiên không phải là người giữ lời như vàng hay sao? Hôm nay là thế nào vậy? Uống lộn thuốc hả? Anh hỏi một câu mà anh ta cũng đáp lại một câu?...

- Nguyệt lão đại, Lôi lão đại, chúng tôi tới đây là vì chuyện địa bàn của gia đình Bunol, hai vị có thể bắt đầu chưa?

Người lên tiếng là người ngồi ở vị trí thứ ba bên tay phải Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên vẫn ngồi yên bất động, mà Ngân Nguyệt lại khác, cặp mắt yêu nghiệt đảo qua người vừa lên tiếng, trông có vẻ uy vũ đầy, chẳng qua tên này nhìn thế nào cũng không quen mặt?

Nhắc tay lơ đãng ra hiệu, sau khi người áo lam tiến lên nói gì đó vào tai Ngân Nguyệt rồi lại quay về chỗ cũ, mặt không đổi sắc! Ngân Nguyệt thưởng thức những ngón tay mình.

- Hóa ra là tân đương gia của Tam Khẩu Tổ nổi danh Châu Á!

- Không dám nhận, tôi chỉ là tới góp vui mà thôi!

Ngân Nguyệt và Lôi Khiếu Thiên liếc nhau, ánh mắt càng sâu sắc, đảo qua mười người ngồi nghiêm chỉnh, lơ đãng gõ tay phải, mới lên tiếng:

- Nếu mọi người đều vội vã đến thế, vậy bắt đầu đi!

Vừa dứt lời thì cánh cửa mở ra, từ ngoài đi vào ba cô gái ăn mặc rất gợi cảm, trên tay cầm đủ loại bài, ánh mắt ai cũng dồn tới ba vị mỹ nữ, mãi tới khi họ tới bên cạnh!

- Nguyệt đương gia, đã chuẩn bị xong! - Cô gái xinh đẹp dẫn đầu tới cạnh Ngân Nguyệt cung kính nói!

Ngân Nguyệt gật đầu, phất tay để vị mỹ nữ kia đứng bên cạnh:

- Lần này chuyện liên quan tới địa bàn gia tộc Bunol, mọi người đang ngồi đây đều rất rõ ràng. Gia tộc Bunol là một miếng thịt lớn phù hợp để đánh vào thị trường Trung quốc. Lần này tôi công khai đặt chuyện này lên bàn, muốn để mọi người ở đây làm chứng, mặc kệ ai giành được phần thưởng lớn này thì người bên phía những bang khác đều phải rút khỏi chuyện này. Nếu có ai mà không tuân quy củ thì Nguyệt Bang tôi sẽ không dễ yên!

- Nguyệt lão đại nói phải lắm. Chúng tôi đều tuân thủ lần đánh cuộc này! - Các vị lão đại mỗi bên đều là những nhân vật anh dũng, rất quả quyết ứng ước!

- Tốt lắm! - Mâu quang sắc bén của Ngân Nguyệt sau khi lướt qua từng người thì hài lòng gật đầu.

- Lôi lão đại?

- Tôi không có ý kiến!

Nụ cười của Ngân Nguyệt càng đậm hơn, nói thẳng quy củ cuộc chơi lần này.

- Những trò kia quá mức tốn thời gian, cho nên chúng ta chơi lớn nhỏ đi. Ở đây có ba cục xúc xắc, điểm ai nhỏ nhất thì người đó thắng! Có ai có ý kiến gì không?

Lôi Khiếu Thiên thật khinh bỉ tên này, bây giờ anh ta là lão đại, anh ta nói chơi trò này thì ai dám có ý kiến? Nick, Thẩm Dương Kỳ cùng mấy người đứng sau anh cũng thầm gờn ngón giữa khinh bỉ anh ta!

Ngân Nguyệt nhìn khắp một vòng.

- Nếu không ai có ý kiến thì chúng ta bắt đầu thôi!

Cô gái xinh đẹp đứng bên cạnh anh ta nhận được sự nhắc nhở liền gật đầu tới giữa bàn.

Hai vị mỹ nữ khác thì người cầm theo xúc xắc người cầm bát thủy tinh đi theo.

- Nếu vừa rồi là do Tam Khẩu Tổ đương gia lên tiếng, vậy bắt đầu từ anh ta đi!

Ba vị mỹ nữ nhận được lời từ Ngân Nguyệt liền đi tới mục tiêu.

- Tiên sinh, có cần phải kiểm tra xúc xắc không?

Người đó cũng rất thẳng thắn.

- Không cần!

Ba người gật đầu, mở hộp thả xúc xắc vào bát, đặt tới trước mặt anh ta, sau đó lui lại phía sau chờ!

Kết quả là những vị lão đại khác đều nhìn vào Tam Khẩu Tổ đương gia, anh ta cầm lấy xúc xắc ném vào trong bát. Tiếng xúc xắc nảy nhót trong bát kêu lên leng keng, sau mấy vòng thì dừng lại, hai ba một bốn, tổng cộng mười điểm! Điểm đó cũng không tính là quá lớn mà cũng không nhỏ, Tam Khẩu Tổ đương gia lên hít một hơi!

Tiếp đó chuyển bát thủy tinh sang vị đại ca ngồi bên phải anh ta... Tiếng xúc xắc lại vang lên, Ngân Nguyệt và Lôi Khiếu Thiên trao đổi ánh mắt, đại khái chỉ có mình bọn họ là biết được nội dung chuyện này!

Khi tới phiên Ngân Nguyệt, anh ta nháy mắt, rất cẩn thận cầm xúc xắc đặt lên miệng thổi một hơi, đọc khấn.

- Thần à, người nhất định phải phù hộ Ngân Nguyệt thắng được phần thưởng này đây...

Lôi Khiếu Thiên mặt không thay đổi nhìn thủ thế của anh ta, hừ lạnh. Vừa rồi anh từ trong mắt Ngân Nguyệt nhận được một tin tức, đó chính là người đứng phía sau Karl Bunol không đơn giản, anh ta muốn liên minh!

Điều này làm cho anh trầm tư, rốt cuộc ai mà có thể khiến Nguyệt Bang đương gia phải cầu cứu, à thì, anh cho là ánh mắt vừa rồi kia như đang cầu cứu anh vậy!

- Leng keng!

Tiếng nhưng viên xúc xắc đập lên bát thủy tinh khiến anh lấy lại tâm tư.

- Ha ha, thật là xấu hổ quá, không ngờ vận may hôm nay tốt như vậy, ba điểm! Lúc này thật sự là Thần phù hộ! Lôi lão đại, Ngân Nguyệt thật sự nên cảm ơn kiến nghị vừa rồi của anh.

- Hì hì, tôi thật bội phục anh ta, lí do này mà cũng nói được. Nick, tên này lúc nào lại trở nên mê tín như thế? - Thẩm Dương Kỳ ôm ngực nghiêng đầu sang Nick, nhỏ giọng nói thầm! Phó Hạnh Lương đứng bên phải Thẩm Dương Kỳ, liếc anh ta một cái, mặt không chút thay đổi!...

Lôi Khiếu Thiên cũng sửng sốt, cảm thấy Ngân Nguyệt hôm nay dường như không quá bình thường, lông mày nhíu lại, mâu quang nhìn về anh ta có phần thâm thúy!

Không đoán ra! Nick nhún vai, cũng nhỏ giọng đáp lại Thẩm Dương Kỳ.

- Anh ta đang che giấu. Ai biết anh ta đang có chủ ý gì được!

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, quay đầu lại đứng ngay ngắn, bất động thanh sắc tiếp tục xem!

Mà Ngân Nguyệt phía đối diện cũng cười đắc ý xong thì có thâm ý khác nhìn Lôi Khiếu Thiên, chỉ liếc mắt một cái rồi rời đi ngay, chuyển bát thủy tinh cho người bên cạnh, tiếp tục ngắm nghía ngón tay mình, thái độ như xem trò vui!

Những năm gần đây, Lôi Khiếu Thiên vẫn luôn nhìn không thấu Ngân Nguyệt. Anh ta bề ngoài giống như rất thích đối nghịch với Ngục Thiên Minh của anh. Thế nhưng, đó cũng chỉ là biểu hiện giả dối, thật sự thì giữa hai bang chỉ xung đột một hai lần, hơn nữa còn là những việc không quan trọng, chẳng qua anh không hiểu sao anh ta phải làm vậy?

Giống như là mọi chuyện liên quan tới Ngục Thiên Minh anh ta đều thích chen một chân vào, nhưng chỉ là thái độ xem trò vui. Trăm có nói rằng anh ta chắc là quá rảnh, trước đây anh cũng không để ý lí do này,

cảm thấy không ai nhàm chán tới mức chuyện gì cũng làm, thế nhưng bây giờ Lôi Khiếu Thiên lại có chút không xác định được. Anh cảm thấy anh ta thật sự quá rảnh rỗi!

Vòng này cũng rất nhanh thì đến phiên Lôi Khiếu Thiên, anh là người cuối cùng. Lôi Khiếu Thiên vẫn lạnh lùng nhìn người cách đó không xa, còn chưa cầm lên thì liền nghe được những tiếng than vãn bởi bọn họ đều lớn hơn Ngân Nguyệt, đều là người đào thải, bây giờ chỉ còn lại có Lôi Khiếu Thiên!

Nick, Thẩm Dương Kỳ đều khấn trương nhìn lão đại nhà mình, có hơi lo lắng. Đương nhiên, tư tưởng thất bại này bọn họ không thể có. Ở Ngục Thiên Minh, mặc kệ là chuyện gì thì đều phải tin tưởng vào đại ca. Thế nhưng Nick, Thẩm Dương Kỳ rất khó khăn nuốt nước miếng, đây không phải thời điểm bình thường, đây là đánh bạc nha. Đại ca cho tới giờ còn chưa từng tiếp xúc với thứ đồ chơi này đâu!

Đây chính là vấn đề liên quan tới sự phát triển của Ngục Thiên Minh đó!

Lôi Khiếu Thiên nghe được hai tiếng ừng ực thật lớn kia mà mặt cũng lạnh, quay lại quét qua bọn họ, sau đó quay đầu về thì vẫn lạnh như băng. Cầm lấy ba cục xúc xắc thì chợt nghe được Ngân Nguyệt ở phía đối diện nói.

- Lôi lão đại, anh phải thật nghiêm túc. Tốt nhất là học theo tôi thổi lên xúc xắc khí may, nói không chừng Thần cũng sẽ phù hộ cho anh đấy!

Lôi Khiếu Thiên hít mắt lại, thả luôn ba cục xúc xắc xuống giống như là đồ vứt đi vậy. Nick, Thẩm Dương Kỳ che mặt, đại ca, anh có cần tùy ý đến mức vậy không hả!

Đó cũng đâu phải đồ vứt đi đâu, đó là miếng thịt béo bở đó!

Những cục xúc xắc va đập trong bát thủy tinh, cục thứ nhất quay mấy vòng thì dừng lại, là một. Tiếp đó cục thứ hai dừng phải cục thứ nhất cũng dừng lại, là một. Nick, Thẩm Dương Kỳ khấn trương nhìn bát thủy tinh. Phó Hạng Lương liếc qua hai tên không có tiền đồ này chê bai!

Thật sự là mất mặt quá mà! Đại ca cũng không vội, hai đứng chúng nó vội cái rắm à!

Song anh cũng tò mò nhìn vào cục xúc xắc cuối cùng, khi nó quay tới vòng thứ n rồi cuộc cũng chịu dừng lại. Bất chợt cửa ghế lộ bị người bên ngoài đá văng ra, vang lên một tiếng thật lớn!

Trong lúc nhất thời, mọi người đồng loạt nhìn về cửa, Hướng Diệp Lân thở hổn hển chạy vào, hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt của mọi người, vô cùng khẩn cấp chạy tới cạnh Lôi Khiếu Thiên, hét lên.

- Đại ca, không xong!...

Lôi Khiếu Thiên cảm thấy mấy người bọn họ sống mấy năm này quá thoải mái nên đều mất hết quy củ, trường hợp nào cũng có thể làm càn, gương mặt lập tức trầm xuống. Hướng Diệp Lân chạy vội tới cạnh Lôi Khiếu Thiên, cúi xuống lăm lăm mấy câu vào tai anh, mồ hôi trên trán rơi xuống trên vai Lôi Khiếu Thiên rồi biến mất.

Tất cả mọi người cảm thấy nghi hoặc, ngay cả Ngân Nguyệt cũng khẽ cau mày, trong đầu hiện lên dấu hỏi.

- Cạch. - Cục xúc xắc cuối cùng dừng lại vang lên tiếng động trong thời khắc quý giá này thật chói tai. Cùng với đó Lôi Khiếu Thiên bất chợt đứng dậy, không để ý tới Hướng Diệp Lân còn chưa nói xong đi thẳng ra cửa, rất là vội vàng!

Phó Hạng Lương không kịp hỏi Hướng Diệp Lân chuyện gì xảy ra liền đuổi theo Lôi Khiếu Thiên. Nick giữ lấy Hướng Diệp Lân, lo lắng hỏi:

- Anh Diệp, chuyện gì thế?

Hướng Diệp Lân lau mồ hôi rịn trên trán, mặt đỏ lên, đó là do chạy quá nhanh gây ra.

- Không có việc gì!

Nick cau mày, rõ ràng là không tin được lời anh ta, định đi theo ra ngoài thì nghe thấy được giọng nói hưng phấn của Thẩm Dương Kỳ.

- Ha ha, thật tốt quá, đại ca cũng ném ra ba điểm! - Thẩm Dương Kỳ hoàn toàn không thèm để ý anh họ anh ta chịu phải kích thích gì mà chạy còn nhanh hơn thỏ. Thế nhưng thứ trên bàn anh ta cũng không thể không để ý nha, đây chính là miếng thịt béo đó, cho nên anh ta cũng không thèm nhìn Lôi Khiếu Thiên mà chỉ chăm chăm vào cái bát thủy tinh!

Bước chân Nick lảo đảo, nhìn lại bát thủy tinh, ba điểm đỏ kia thật rất lớn, vô cùng vui mừng, đương nhiên anh ta cũng không quên bóng lưng bỏ đi vừa rồi của đại ca, vội bỏ lại Thẩm Dương Kỳ cùng Hướng Diệp Lân đuổi theo!

Mà phía Lôi Khiếu Thiên, sắc mặt anh có phần vui mừng, có phần bất ngờ, càng nhiều hơn là lo âu. Diệp vừa nói với anh, Đường Kiến Tâm đuổi theo tới đây, lúc ở tầng hai đột nhiên hôn mê bất tỉnh, được cậu ta ôm vào xe!

Lôi Khiếu Thiên chưa kịp nghe Hướng Diệp Lân nói xong thì đã vội chạy ra ngoài. Anh không biết sao cô lại ngất xỉu, mà Diệp lại đứng lúc ở đây! Những điều đó anh chưa kịp hỏi, vừa nghĩ tới việc cô ngất đi, đang ở trên xe cậu ta, lòng anh liền rối loạn cả lên!

Chỉ muốn được gặp cô thật nhanh mà thôi!

Tới hầm để xe cũng chỉ là chuyện mấy phút, thế nhưng Lôi Khiếu Thiên lại cảm thấy khoảng thời gian ấy quá lâu, rất là dài, nhìn từng con số nhảy xuống cảm thấy đặc biệt chói mắt. Khi cửa thang máy ding một tiếng mở ra, tâm tình anh không có cảm giác buông lỏng mà ngược lại càng khẩn trương. Song khi anh thấy được người đang nằm yên lặng trong xe, anh mới cảm thấy nhịp tim của mình trở lại bình thường. Lôi Khiếu Thiên cúi người ngồi vào xe, lẳng lặng nhìn gương mặt lúc ngủ của cô, bỗng cảm thấy có gì đó không đúng. Sắc mặt cô tái nhợt, mày nhíu lại, môi tím bầm, rất là không ổn chút nào!

Lôi Khiếu Thiên vừa ổn định lại tâm tình thì nó lại khẩn trương, vội sờ trán cô, thật là nóng, có phần luống cuống, vỗ nhẹ má cô.

- Tâm Nhi, Tâm Nhi em tỉnh lại đi?

Nhưng Đường Kiến Tâm đã sớm mất đi cảm giác, cả người như bị gai đâm, đau đớn khắp nơi, Lôi Khiếu Thiên gọi mấy phút mà cô không có phản ứng.

- Tâm Nhi, đừng ngủ, tỉnh lại đi!

-... Đau!

Lôi Khiếu Thiên cả kinh, giọng cô rất nhỏ, có thể nói là căn bản không ra tiếng, anh chỉ nhìn chăm chăm vào khẩu hình ở môi cô để phán đoán. Lôi Khiếu Thiên đau lòng ôm lấy Đường Kiến Tâm.

- Không đau, Tâm Nhi, không đau. Ngoan nào, anh Khiếu Thiên ở bên cạnh em đây!

Lúc mà Phó Hạnh Lương xuống thì thấy Lôi Khiếu Thiên đang ôm lấy Đường Kiến Tâm, còn chưa kịp đặt câu hỏi thì thấy sắc mặt cô không bình thường, mới thốt lên.

- Đại ca, cô ấy dường như bị thương không nhẹ?

- Kéo Nick xuống đây mau! - Lôi Khiếu Thiên quay lại hét lên với anh ta, sau khi quay lại thì dịu dàng nói với Đường Kiến Tâm!

Phó Hạnh Lương gật đầu chạy đi, anh ta cũng biết lúc này đại ca không bình thường. Ân oán của cô gái này với bọn họ có thể tạm thời để một bên, lời đại ca nói vẫn phải nghe, hơn nữa Ngục Thiên Minh bọn họ cũng không phải người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn!...

Nick vừa ra khỏi thang máy liền đụng phải Phó Hạnh Lương, còn chưa bắt chuyện thì bị một lực kéo thẳng đi, Nick bị ép phải đuổi theo.

- A, anh Lương, anh... anh đừng chạy nhanh thế! - Anh sắp theo không kịp rồi!

- Đại ca tìm mày đây! - Phó Hạnh Lương cũng không quay lại, không vì lời Nick mà chậm lại!

Nick cũng nghiêm nghị lại, đại ca tìm anh ta vội vã vậy nhất định là đã xảy ra chuyện gì rồi! Chỉ một phút, Nick, Phó Hạnh Lương liền chạy tới chỗ xe đậu, Lôi Khiếu Thiên thấy Nick thì hét lên.

- Mau xem cho cô ấy!

Nick gạt đầu, sắc mặt đại ca không còn lạnh lùng nữa, chỉ có sự ngưng trọng, lập tức biết sự việc rất hệ trọng, vội vào trong xe mới phát hiện Đường Kiến Tâm.

- A, sao cô ấy lại ở đây?

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn Nick, ý bảo anh ta đừng có nói nhảm nữa, cứu người quan trọng hơn! Nick không cần nhìn sắc mặt Đường Kiến Tâm cũng biết cô bị thương không nhẹ, hô hấp yếu ớt kia khiến anh nhướn mày, đây là trực giác của bác sĩ, cô ấy bị thương không phải nặng bình thường!

Cũng không dám chậm trễ, vội nắm lấy cổ tay cô để bắt mạch.

- Đại ca, cô ấy bị thương rất nặng. Khí quan nội tạng đều xuất hiện vấn đề, phải tới bệnh viện thôi! - Hoặc là quay về tổng bộ ở Italia, chỉ có ở đó anh mới có dụng cụ!

Lôi Khiếu Thiên gạt đầu, chạy ra ngồi xuống ghế lái, Phó Hạnh Lương cũng vội vàng lên xe. Chiếc xe như mũi tên lao vút đi.

- Sắc mặt cô ấy sao tái nhợt như vậy? - Lôi Khiếu Thiên nhìn gương mặt Đường Kiến Tâm qua gương chiếu hậu, có phần lo lắng!

- Sắc mặt tái nhợt là do cô ấy bị nội thương rất nặng, đã không phải chuyện ngày một ngày hai. Hơn nữa sau khi bị thương không có chữa trị tốt, cho nên khi phát bệnh sắc mặt sẽ trắng bệch như tuyết, mà môi cô ấy cũng tím tái lại là...

Lôi Khiếu Thiên đem mâu quanh chuyển sang Nick, Nick có phần ngưng trọng.

- Trái tim cô ấy có vấn đề, chuyện đã không phải một hai năm. - Vừa rồi khi bắt mạch cho cô, mạch tượng cô ấy yếu đến nỗi gần như không thấy được nhịp đập trái tim, nói cách khác bệnh này cô ấy đã có từ nhỏ!

Ít nhất đã mười lăm năm trở lên!

Nick không có nói sai. Nội thương Đường Kiến Tâm có từ khi ở biệt thự Jian Ke, tiếp đó lại nhận một quyền của Lôi Khiếu Thiên khiến thương thế càng nghiêm trọng hơn, vốn nên phải điều trị tốt nhưng cô chỉ dùng thuốc giảm đau, mà những loại thuốc kia còn không có hiệu quả gì với nội thương. Tiếp tục nữa là cô lại lăn lộn một đêm trên giường cùng Lôi Khiếu Thiên, hôm sau vừa tỉnh đã đánh nhau, quan trọng hơn là cái lần đánh nhau với Hướng Diệp Lân. Cho dù thân thể cô có dũng mãnh hơn, sự nhẫn nại của cô có mạnh mẽ đến nhường nào thì cũng có lúc ngã xuống!

Thêm vào đó là tâm ẩn (bệnh lý ở tim) của cô, đó là di chứng của mười tám năm về trước, thuốc dẫn còn trong tay Âm Hoàng, tâm ẩn này bao giờ cũng có thể phát tác, có khoảng cách nhất định. Lần này vốn chưa tới thời gian phát bệnh, cô không ngờ là nội thương khiến tâm ẩn của cô phát tác nhanh hơn mà bộc phát!

Mất Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, anh vậy mà không biết tim cô có vấn đề! Vì thế mà người cứng cỏi chỉ muốn tự do như Tâm Nhi mới phải khuất phục làm thủ hạ Âm Hoàng. Thực sự khó mà tưởng tượng được quan hệ lợi ích trong đó. Mà tới tận bây giờ anh mới hiểu được. Lôi Khiếu Thiên có phần ảo não, tự trách mình sơ ý!

Âm Hoàng chết tiệt, lại dám dở trò sau lưng anh, hừ!

Phó Hạnh Lương cũng nhìn Đường Kiến Tâm. Lúc này cô thật sự yếu ớt như trang giấy, hơi chạm nhẹ liền đứt.

- Đại ca, cô ấy sao lại tới tận đây?

Theo lý thuyết lần này bọn họ tới đây đánh cuộc là việc tuyệt mật, Nguyệt lão đại cũng không hề bàn gì với Dịch Long, người của Âm Hoàng không thể nào biết được tin này mới phải.

Lôi Khiếu Thiên nhìn Đường Kiến Tâm thật lâu.

- Việc cô ấy tới đây không có quan hệ gì với Âm Hoàng! - Cô ấy chỉ đuổi theo anh, mặc dù anh cũng không rõ lắm vì sao cô ấy biết anh ở Las Vegas!

Phó Hạnh Lương chớp mắt, nhìn ánh mắt đại ca, rất thông minh lựa chọn ngậm miệng lại. Nick vẫn đang đều đều bấm huyết nhân trung cho Đường Kiến Tâm, chẳng qua đối phương vẫn trong tình trạng hôn mê!

- Đại ca, mau lên một chút! - Tình huống này thật sự không quá lạ quan!

Lôi Khiếu Thiên đạp chân ga hết cỡ, phi như bay trên đường, hoàn toàn không để ý đèn tín hiệu. Phó Hạnh Lương cố định người, than thở, đại ca à, tốc độ này chỉ sợ sẽ khiến xe cảnh sát đi theo mất!

Vừa mới âm thầm nói xong thì liền nghe được tiếng còi cảnh sát, nhất thời cảm thấy thất bại, mẹ nó, có cần đúng lúc vậy không!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng liếc xe cảnh sát phía sau, vẫn một bộ ai cản tôi thì sẽ chết lái xe tới bệnh viện thuộc Ngục Thiên Minh! Xe vừa dừng lại thì Lôi Khiếu Thiên đã đi xuống ôm Đường Kiến Tâm đi vào, Nick liên hệ với viện trưởng trước, mà Phó Hạnh Lương thì ở lại ứng phó với xe cảnh sát đi phía sau bọn họ!

Vị viện trưởng kia cũng biết nặng nhẹ, đại ca Ngục Thiên Minh chưa từng gặp nhưng vị tiểu thần y này ông ta đã gặp rồi, vội vàng đứng dậy chào đón, chỉ mấy phút sau Đường Kiến Tâm liền được đẩy tới phòng phẫu thuật!

Lôi Khiếu Thiên ngơ ngác nhìn cửa phòng phẫu thuật, mãi cho tới khi Phó Hạnh Lương xuất hiện ở phía sau anh, anh cũng không phát giác!

Phó Hạnh Lương nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, khóe miệng giật giật, lời đến miệng vẫn không phát ra. Một là, bây giờ không thích hợp. Hai là, thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của đại ca, phỏng chừng nói cũng không vào!

Chỉ là lần đầu tiên thấy đại ca bộc lộ ra dáng vẻ này, vẫn khó mà tin được, có cảm giác như sấm đánh liên tục. Đó là ai chứ, là đại ca của bọn họ đấy. Trong lòng bọn họ anh chính là tồn tại như thần, có thể bộc lộ ra dáng vẻ này sao? Có nói ra cũng chẳng ai tin được nha!

Đến bây giờ anh mới biết được, hóa ra đại ca cũng không phải thần, anh ấy cũng là người, cũng có thất tình lục dục, có tình yêu, có sự đau lòng, chỉ là bọn họ thường hay thấy bộ mặt lãnh khốc vô tình của đại ca nên đã sơ ý những điều này!

Đại ca không phải là không gần gũi phụ nữ, cũng không phải là không biết yêu, chỉ là vì người kia còn chưa xuất hiện!

- Đại ca, có Nick ở đây rồi, không có việc gì đâu! - Phó Hạnh Lương thật tình cảm thấy để anh an ủi đại ca thật khó khăn!

Mi tiếp (mày và mi) Lôi Khiếu Thiên giật giật, nhưng anh vẫn đứng yên không nhúc nhích!...

Phó Hạnh Lương thở dài. Quên đi, nếu giờ ở trong phòng phẫu thuật là Kỳ, anh nghĩ, anh cũng không tốt hơn được đại ca bao nhiêu, có lẽ còn hỏng bét hơn nữa cũng nói không chừng!

Cho nên anh vẫn không dám chính diện đối mặt với tình cảm cậu ta, thầm nghĩ với mỹ danh bên ngoài thế kia, sẽ có một ngày cậu ta nghĩ thông suốt thì sẽ buông tay, đúng vậy, bây giờ cần bản cũng không cần đợi đến ngày đó nữa, cậu ta bây giờ không phải đã buông tay rồi ư?

Nhưng vì cái gì trái tim anh lại không cam lòng như thế!

Phó Hạnh Lương có chút xót xa, nhưng cuối cùng cũng không nói gì, chẳng qua cứ im lặng chờ đằng sau cùng Lôi Khiếu Thiên. Anh biết, chờ cùng một người khó chịu cỡ nào!

Cuối cùng, qua hai tiếng dài đằng đẳng, đèn phòng phẫu thuật cũng tắt. Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên khẽ động, Nick cũng đi ra, tháo khẩu trang xuống, nghiêm túc đẩy Lôi Khiếu Thiên ra ngoài.

- Đại ca, anh bây giờ còn chưa đi thăm cô ấy được đâu!

Gương mặt Lôi Khiếu Thiên trầm xuống.

- Có ý gì!

Nick cau mày, đẩy Lôi Khiếu Thiên ra hành lang, kéo anh sang một bên để y tá phía sau đẩy Đường Kiến Tâm vào phòng bệnh, mới lên tiếng:

- Không có việc gì đâu, đừng lo lắng. Nội thương của cô ấy mặc dù nghiêm trọng nhưng còn chưa tới mức không cứu được. Chỉ là vấn đề về tim cô ấy em còn chưa tìm ra được nguyên nhân, anh bây giờ chưa thể tới gần cô ấy được. Những vi khuẩn bên ngoài sẽ ảnh hưởng tới bệnh tình của cô ấy, nhất là trong lúc cô ấy còn đang hôn mê. Đương nhiên, chờ khi cô ấy tỉnh lại, đại ca có thể vào thăm!

Mặc dù sắc mặt Lôi Khiếu Thiên không tốt, thế nhưng cũng không có kiên trì thêm. Phó Hạnh Lương cũng tiến tới nói.

- Đúng vậy, đại ca. Nếu Nick đã nói cô ấy không có vấn đề gì lớn nữa, vậy chúng ta có nên về phòng bệnh không?

Dù sao bọn họ cứ vậy bỏ đi có phần thất lễ. Mặc dù đã có Kỳ và Diệp ở đó, nhưng nói thế nào thì lão đại Ngục Thiên Minh cũng là Lôi Khiếu Thiên!

CHƯƠNG 74.3:

- Không cần đâu, có Kỳ ở đó rồi!

Cậu ta có thể đại diện toàn quyền anh nói chuyện với Ngân Nguyệt. Mặc dù mấy năm nay cậu ta đều ở trong giới nghệ sĩ, thế nhưng, việc chính của cậu ta cũng không sa sút, điểm này anh vẫn tin tưởng cậu ta!

Thẩm Dương Kỳ mà biết anh họ đánh giá anh ta cao như vậy chắc sẽ ôm Lôi Khiếu Thiên quay một vòng đặc ý mất thôi!

Phó Hạnh Lương và Nick liếc nhau, đều có chút bất đắc dĩ, mâu quang nhìn về phòng bệnh, thở dài. Anh có cảm giác rất mãnh liệt rằng về sau đại ca cùng cô gái này còn có những rây mơ để má rất lâu. Nói cách khác, đại ca nhà mình muốn ôm mỹ nhân về còn phải chịu đựng nhiều lắm!

Nghĩ đến sự dũng mãnh của cô gái này, anh âm thầm mặc niệm cho đại ca!

- Lương, cậu quay về báo với Kỳ, dưới tình huống nhất trí lợi ích đôi bên, cố gắng phối hợp với Ngân Nguyệt.

Lôi Khiếu Thiên bỗng nhiên lên tiếng khiến Nick, Phó Hạnh Lương đều tò mò nhìn anh.

- Nguyệt đương gia có động tác?

- Độc thủ sau màn quá xảo quyết, Ngân Nguyệt không bắt được cái đuôi của hắn, mới bắt được Karl Bunol thôi!

Phó Hạnh Lương đã hiểu, nói cách khác đây chỉ là một màn biểu diễn, diễn cho người phía sau xem. Còn về quyền khống chế gia tộc Bunol đương nhiên không thể lấy việc đánh bạc tức cười này để quyết định được.

- Vâng, em lập tức đi!...

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, rất nhiều chuyện Lương đều hiểu anh, chỉ nói một chút liên thông, đây cũng là lí do mà Phó Hạnh Lương ở bên anh thời gian lâu nhất. Anh thật sự cảm thấy khó câu thông với những người khác, điều đó khiến anh quá mệt mỏi!

Ngay cả Trảm cũng giống hệt, không có việc gì tuyệt đối sẽ không đi đoán sở thích của người khác, nếu cần cậu ta làm gì anh sẽ trực tiếp nói. Thế nhưng đó cũng chỉ là ở trước mặt anh, ở trước mặt người khác, bọn họ mỗi người một vẻ khác nhau, một câu người ta nói ba ý mới có thể hiểu!

Điều này khiến anh có phần khó chịu nhưng cũng bất đắc dĩ!

Nick cởi áo bờ-lu trắng xuống, đặt vào tay y tá để cô ấy cầm đi, tới cạnh Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca, cô ấy rốt cuộc là ai? Có đáng để anh vì cô ấy như vậy không?

Sau khi nói xong với Phó Hạnh Lương thì Lôi Khiếu Thiên đứng trước cửa phòng bệnh, nhìn vào cô gái đang được truyền dịch bên trong!

Thấy gương mặt Đường Kiến Tâm không có chút huyết sắc nào, Lôi Khiếu Thiên liền trở nên dịu dàng.

- Cô ấy là cô dâu của tôi! - Cô dâu đã đợi mười tám năm!

Nick ngạc nhiên. Tuy rằng đã biết được từ trong miệng anh Kỳ, cô gái này là vợ tương lai của đại ca, thế nhưng khi chính miệng đại ca thừa nhận, anh vẫn có chút giật mình. Đây thật sự là đại ca lãnh khốc vô tình của anh sao? Ai mau nói cho anh biết, khuôn mặt dịu dàng của anh ấy lúc này thật hay giả đây?

Nick nhìn vào đôi mắt đầy nhu tình kia có phần thất thần, chờ sau khi phản ứng kịp mới rửa thầm, ày da, tên rùa nào dám nói đại ca anh là khối băng hả? Băng mà lại có nét mặt dịu dàng như nước kia được sao?

Song dám chắc là anh ta cũng quên mất là cái tên rùa nói câu ấy chính anh ta cũng có phần a!

- Đại ca, anh và cô ấy... À, chị dâu tương lại quen biết từ khi nào vậy?

Mười tám năm nay, anh cũng chưa từng phát hiện bên cạnh đại ca có một nhân vật như thế nha. Đường nhiên rồi, ngoại trừ những việc khi còn bé không nhớ ra!

Lôi Khiếu Thiên nhếch miệng, rất hiển nhiên là nhớ tới cảnh tượng khi lần đầu tiên bọn họ gặp nhau. Khi đó anh ngã giống như một tượng đất, không, còn hơn cả tên ăn mày, cả người rách rưới, mặt đầy bùn, căn bản không nhìn ra nguyên dạng, nhưng khi đó tiểu Tâm Nhi lại sôi nổi chạy tới chỗ anh, cũng không hỏi anh từ đâu tới, cứ thế kéo anh tới nhà cô...

- Lúc tôi bảy tuổi!

Về sau, Lôi Khiếu Thiên vô số lần nghĩ lại ngày đó, rất hoài nghi chính sự hoạt bát ấy của tiểu Tâm Nhi đã tiến vào trái tim anh!

Nick tròn to hai mắt, bảy tuổi? Không phải chứ, đại ca, anh đã phát dục sớm vậy sao? Bảy tuổi mà cũng biết cái gì là tình yêu? Mẹ nó, là ai nói đại ca căn bản không có sắc dục, không có tình yêu hả!

- Vậy còn chị dâu? Chị ấy cũng bảy tuổi sao?

Lôi Khiếu Thiên liếc nhìn Nick cười, dễ nhận thấy là đang rất vui, Nick bị nhìn mà chẳng hiểu ra sao, đại ca vui vậy để làm gì? Anh ta vừa nói gì không đúng hả? Thoáng nghĩ lại, được rồi, anh vừa rồi rất tự nhiên gọi Đường Kiến Tâm là chị dâu, ày... Được rồi, anh ta phải thừa nhận, kỳ thực Đường Kiến Tâm miễn cưỡng có thể xứng với đại ca!

Mặc dù hai người đều là tảng băng!

- Ủ, khi đó cô ấy tết hai bím tóc đuôi sam, cười rất vui vẻ, rất rạng rỡ, tôi căn bản không kịp lên tiếng gọi cô ấy, ánh mặt trời rực rỡ kia cứ thế chạy đi, lúc đó với tôi, đó là...

Giọng nói trầm thấp của Lôi Khiếu Thiên như có sức hấp dẫn khiến Nick nghe đến nhập thần. Theo trí nhớ từ khi anh đi theo đại ca, anh thế mới biết, đại ca sao lại nhớ Đường Kiến Tâm suốt mười tám năm, vì sao đại ca lại chờ đợi cô ấy như vậy!

Anh không nhận được thấy đau lòng cho đại ca vào thời điểm đó, Đường Kiến Tâm có tuổi thơ vui sướng, ngây thơ... Những thứ đó không phải là những thứ mà đại ca muốn sao? Nếu anh cũng gặp cảnh ngộ như đại ca, vậy thì, có lẽ, cô gái nằm trên giường bệnh lúc này đã sớm đi vào tim anh, đó là điều không thể nghi ngờ!

Khi đó không có liên quan gì tới tình yêu, chỉ là một thứ tình cảm hồn nhiên trong sáng, chính tình cảm hồn nhiên trong sáng ấy, trong sự nhưng nhớ suốt mười tám năm đã khiến anh phải có được nhiều hơn!

- Nếu đại ca đã tìm được cô ấy, vì sao không trực tiếp quen biết với cô ấy? - Hà có gì phải phí công sắp xếp trò chơi như vậy?

Lôi Khiếu Thiên lẳng lẳng nhìn Đường Kiến Tâm, sự đau lòng ngập trong mắt. Vì sự tao ngộ của cô, cũng vì mình không thể bảo vệ được cô.

- Tôi muốn là cô ấy thích tôi, không chỉ là quen biết không thôi!

Quan trọng nhất là, cô ấy chán ghét ký ức trước kia, nhất là mười tám năm trước, khiến cho ba mẹ, những người thân của cô đều chết thảm trước mặt cô. Anh không muốn, cũng không muốn lần thứ hai vạch trần vết sẹo ấy của cô!

Nick cúi đầu, dường như đã hiểu.

- Thế nhưng, đại ca, anh không cảm thấy làm nhiều như vậy, nếu cô ấy không thích anh thì sao? Anh phải làm thế nào?...

Không thích sao? Lôi Khiếu Thiên thật đúng là chưa từng nghĩ về vấn đề này. Trong thế giới của anh chỉ cần chuyện mình muốn làm thì chưa bao giờ nói NO. Nhưng lúc này Nick lại nhắc nhở anh, anh phải mau để cô ấy thích anh mới được!

- Nick, làm sao cậu biết một người thích một người khác?

Nick buồn bực cười, đại ca, anh sao không trực tiếp hỏi em, làm thế nào mới biết Đường Kiến Tâm yêu anh?

- Ách... Mặc dù em chưa từng yêu đương gì, thế nhưng, Trung quốc không phải có câu rất hay thế này sao, “trong sách tự có báu vật”, muốn biết thì phải tự mở sách ra, không được nữa thì trực tiếp hỏi Độ Nương thôi!

Lôi Khiếu Thiên nghi hoặc, đọc sách thì anh hiểu, thế nhưng.

- Độ Nương là ai?

Nick bật cười.

- Đại đại ca, anh không biết? Anh mà không biết Độ Nương là ai?

Lôi Khiếu Thiên mặt không thay đổi nhìn Nick, dường như đang nói tôi không biết Độ Nương là ai thì có gì kỳ quái!

Nick thu lại nụ cười, được rồi, coi như là bây giờ đang tâm sự với đại ca, anh cũng không thể cười tùy tiện vậy được. Thật không có lễ phép, Nick thậm chí phàn nàn mình một phen, sau khi ghi tội lặp đi lặp lại thì nghiêm trang đáp.

- Đại ca, Độ Nương là công cụ tìm kiếm của Baidu, mọi vấn đề gì mà anh muốn biết, chỉ cần nhập vấn đề của anh vào đó, anh có thể có ngay được đáp án. Thí dụ như, nhập vào trên đó tên đại ca sẽ nhảy ra những thông tin liên quan tới ba từ Lôi Khiếu Thiên!

Lôi Khiếu Thiên thu lại sự kinh ngạc trong mắt. Được rồi, anh thừa nhận anh kỳ thực rất ít khi dùng những thứ như máy tính. Máy tính, y thuật đều là phương diện Nick thành thạo. Hơn nữa, cũng là cao thủ hơn mấy người anh em khác. Quan trọng hơn là, khi anh cần tài liệu gì thì đều nói ra, việc tìm kiếm đều có bọn họ, cho nên anh chưa từng nghe thấy gì như Độ Nương cũng không thể trách anh!

Thật sự!

Nếu Nick nói với anh công cụ tìm kiếm của Baidu, anh sẽ biết ngay!

- Cậu nói, tiểu Tâm Nhi mà biết tôi chính là anh Khiếu Thiên của cô ấy, cô ấy liệu có kích động không?

Lôi Khiếu Thiên thu mắt lại, lẩm bẩm, Nick chớp mắt, bảo trì sự im lặng!

75. Chương 75: Tâm Ẩn Của Đường Kiến Tâm

Mấy người Thẩm Dương Kỳ chưa tới bệnh viện, sau khi nhận được mệnh lệnh của Lôi Khiếu Thiên thì ba người liền trực tiếp đi cùng Ngân Nguyệt mưu đồ bí mật. Còn Lôi Khiếu Thiên, Nick vẫn tiếp tục trông coi ở bệnh viện. Trong thời gian này Nick có vào giúp Đường Kiến Tâm thay nước truyền dịch mấy lần, cũng nhận thức được một điều, hóa ra đại ca cũng không phải một người khó hiểu. Chỉ cần anh nói chuyện phiếm với anh ấy, anh sẽ phát hiện ra anh ấy rất thú vị. Anh đã hiểu được rất nhiều điều, tài ăn nói tốt như vậy mà không để anh ấy tiến hành chuyện đàm phán ngoại giao thật sự là có thiệt với Ngục Thiên Minh!

- Đại ca, cứ theo như anh nói, anh không sợ cô ấy sau khi tỉnh lại sẽ tìm anh gây phiền phức sao?...

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, nghĩ đến cảnh bọn họ chiến đấu trên giường, anh liền nổi giận, ngưng mắt nhìn phòng điều trị hỏi:

- Vì sao cô ấy còn chưa tỉnh lại?

Nick nhún vai, không trêu chọc đại ca mình lảng sang chuyện khác, sắc mặt cũng có chút lúng túng.

- Theo lý thuyết đã sớm phải tỉnh dậy rồi! - Nước thuốc đã tiêm vào mấy bình, không lý nào còn chưa tỉnh lại cả!

- Có chuyện gì sao?

- Có thể liên quan tới tim cô ấy, em cần phải kiểm tra lại tỉ mỉ!

Lãnh mâu Lôi Khiếu Thiên trờng sang.

- Vậy sao cậu còn không đi!

Nick chu mỏ, bỏ lại Lôi Khiếu Thiên đi vào phòng bệnh. Thật là, anh không phải là ở cùng với anh ấy để anh ấy sớm lấy lại tinh thần hay sao? Đương nhiên, anh cũng lựa chọn rất sáng suốt là không đi chọc giận người nào đó vào lúc này!

Sau khi Nick đi vào, Lôi Khiếu Thiên mới bắt đầu liên lạc với Lôi Trảm Thiên đang ở Châu Phi xa xôi. Đêm hôm ấy một người nào đó đang ngủ say sưa bị ngã lộn xuống giường do tiếng chuông dồn dập đánh thức, mở điện thoại ra hung dữ nói:

- Có rắc mau thả!

Mặt Lôi Khiếu Thiên trầm xuống.

- Chỉ nói một lần!

- Có rắc mau... - Từ thả còn chưa nói ra thì Lôi Khiếu Thiên chợt nghe được tiếng vật gì đó nặng nề rớt xuống, sắc mặt cuối cùng hòa hoãn lại ít nhiều!

- Chết mất, anh, lão đại, xin anh đấy, đừng dọa người như thế chứ! - Bây giờ mới mấy giờ hả!

- Sự việc tra ra được chưa!

- Chuyện gì chứ? - Hơn nửa đêm Lôi Trảm Thiên bị đánh thức, đối phương lại là đại ca, anh thật cảm giác não mình không đủ chỗ dùng, không biết anh ấy đang nói gì!

- Zimmer - Đoạt Quỷ!

Lôi Trảm Thiên nằm lại trên giường.

- Không có, em thấy thật kì quái. Giza được người của chúng ta bắt về, Zimmer rốt cuộc trốn ở cái xó xỉnh nào không biết, sống không thấy người mà chết cũng chẳng thấy xác!

Lôi Khiếu Thiên nhú mày.

- Đầu mối từ Giza không tìm được sao?

- Vô dụng! Giza căn bản cũng không có sống chung với Zimmer. Từ những dấu vết khi tìm được ở nơi của Giza chỉ nói lên rằng những năm gần đây Giza chỉ sống một mình!

- Biết rồi, cậu tiếp tục tìm đi!

Lôi Trảm Thiên gật đầu.

- Vâng!

Ngay khi mà Lôi Khiếu Thiên muốn cúp máy thì Lôi Trảm Thiên vội lên tiếng.

- Anh, hai tháng nữa là về Lôi gia rồi, anh thực sự quyết định làm vậy ư?

Lôi Khiếu Thiên nắm chặt điện thoại cứ như muốn bóp nát nó, mâu quang hiện lên màu đỏ tươi. Lôi Trảm Thiên mãi không nghe được giọng của Lôi Khiếu Thiên, lại lên tiếng lần nữa:

- Anh?

- Tôi sẽ không bỏ qua cho bọn họ! - Vĩnh viễn không!

Lôi Trầm Thiên cười khổ: “Em hiểu rồi!”

Lôi Khiếu Thiên vừa cúp máy xong thì Nick cũng đi ra. Sắc mặt hai người đều khó coi, nhất là Lôi Khiếu Thiên, trong mắt đầy âm vụ, Nick thấy thì sợ hãi.

- Đại ca?

Anh thật không biết có nên nói cho đại ca vào lúc này không, bệnh tình của chị dâu tương lai tựa hồ thật sự không quá lạc quan nha!

Anh nếu nói, sắc mặt đại ca lúc ấy chắc hù chết được người. Anh nếu không nói phỏng chừng sau khi đại ca biết chuyện tính sổ thì kiểu gì cũng bị lột một lớp da!

Lôi Khiếu Thiên vất vả lắm mới không chế tốt tâm tình mình, nhìn sang Nick hỏi.

- Sao rồi? Cô ấy bao giờ tỉnh lại?

Trên mặt Nick không tìm được sự tươi tỉnh như ngày thường, có phần khổ não.

- Còn chưa xác định được. Nhịp tim cô ấy rất yếu, không bình thường chút nào. Thế nhưng, trừ cái đó ra, những bộ phận khác cũng không phải nguyên nhân cô ấy không tỉnh lại. Hơn nữa, nội thương của cô ấy chỉ là vấn đề chậm rãi an dưỡng mà thôi. Bây giờ cô ấy không tỉnh, hoặc là lúc nào tỉnh lại, em thực sự không thể xác định! - Y thuật anh mặc dù tốt, thế nhưng, dù sao cũng không phải chuyên khoa tim!

Lôi Khiếu Thiên lo âu.

- Vấn đề của cô ấy chỉ là tim thôi sao?

- Vâng! - Điểm này anh nắm chắc mười phần!

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, gật đầu.

- Ở đây giao cho cậu, chăm sóc cô ấy thật tốt, tới khi nào cô ấy tỉnh lại thì thôi!

Nói rồi đi thẳng ra thang máy. Ám Hoàng, rất tốt, người của anh mà cũng dám uy hiếp!

Nick gật đầu....

- Đại ca, anh để anh Lương cùng đi với anh đi, em không yên tâm! - Anh biết đại ca muốn đi tìm Dịch Long. Nhưng lần này anh Kỳ, anh Lương, anh Diệp đều không ở bên cạnh đại ca, anh rất lo lắng!

Trước đây bất luận lúc nào ra ngoài đều có mấy anh em bọn họ đi cùng. Lần này, mặc dù đại ca rất mạnh, thế nhưng, người không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Bây giờ đại ca đang mang thương tích trong người, ai có thể đảm bảo là sẽ không xảy ra chuyện!

Thấy Lôi Khiếu Thiên không thèm để ý tới mình, Nick rất đau lòng, cũng chỉ bất đắc dĩ tự liên lạc với Phó Hạnh Lương để anh ấy đuổi kịp bước chân đại ca. Chờ sau khi đối phương đáp ứng anh mới yên lòng!

Lúc Phó Hạnh Lương cúp điện thoại, Thẩm Dương Kỳ kỳ quái nhìn anh một cái.

- Điện thoại của ai vậy?

- Nick, anh đi tìm đại ca, ở đây giao cho hai người!

Hướng Diệp Lâm, Thẩm Dương Kỳ gật đầu, nhìn bộ dạng Phó Hạnh Lương như có gì đó không ổn.

- Lương, đại ca đã xảy ra chuyện gì sao?

- Không có! - Phó Hạnh Lương cầm súng trên bàn ra ngoài, giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì liền dừng bước.

- Đúng rồi, Diệp, quan sát kỹ Karl Bunol, nhất là Tần Chính bên cạnh hắn, hắn ta bình thường quá mức, rất không thích hợp!

Hướng Diệp Lâm gật đầu, Phó Hạnh Lương đối diện với ánh mắt Thẩm Dương Kỳ, lời vừa tới miệng liền nuốt xuống, không chút do dự bỏ đi!

Hướng Diệp Lâm vỗ vỗ vai Thẩm Dương Kỳ.

- Đừng có như vậy. Đầu cần lưu luyện không rời tới mức ấy, cũng đâu phải sinh lý tử biệt gì, rất nhanh sẽ gặp lại nhau thôi mà!

Thẩm Dương Kỳ quay đầu lại chu mỏ.

- Anh Diệp, anh thật đáng ghét!

- Vừa hay, thích thì đúng là không bình thường!

Thẩm Dương Kỳ đá tới một cước.

- Câm miệng!

- Wow wow, đùa chút thôi mà, không cần dữ dội vậy đâu!

- Hừ! - Thẩm Dương Kỳ nhìn theo cửa, khẽ cau mày. Đúng vậy, đều do lòng anh quá tham lam. Nếu không phải anh phá vỡ giới hạn kia, bọn họ chắc hẳn cũng sẽ không thay đổi?

Mẹ từng nói, thích gì đó thì phải tự tranh thủ lấy, mặc kệ kết quả ra sao, chí ít bản thân sẽ không hối hận. Thế nhưng, mẹ ơi, con nỗ lực, đã rất nỗ lực. Anh đuổi theo anh ấy, mà anh ấy lại làm như không thấy anh. Nếu không phải câu nói kia của anh họ, kết quả cuối cùng có phải là ngay cả anh em bọn họ cũng không làm được? Bên cạnh anh ấy không có chỗ dừng chân ỉn?

Mẹ, mẹ bảo con phải làm thế nào đây?

Thẩm Dương Kỳ âu sầu, gương mặt trở nên trầm thống, anh đã mất đi tư cách đuổi theo anh Lương!

- Thực ra... Kỳ à... Lương cậu ta... - Hướng Diệp Lâm có phần không quen với Thẩm Dương Kỳ như vậy, cũng thấy khó chịu!

- Em biết, sau này, em sẽ ngoan ngoãn! - Sẽ không để các anh lo cho em nữa!

Hướng Diệp Lâm nhú mày, dù sao cũng cảm thấy Kỳ lạ lùng quá mực. Nhưng, đây là chuyện giữa hai người bọn họ, anh chỉ là người ngoài cuộc, có khuyên gì cũng phí công!

Với tình yêu, anh trước giờ rất xem thường, tình yêu đâu bền vững được với tình anh em.

Tổng bộ Âm Hoàng ở Hoa Kỳ. Trong thư phòng, Tiểu Ngải ủy khuất trừng mắt nhìn Địch Long ngồi trên ghế, rất không cao hứng!

- Tiểu Ngải, em nghe lời đi, không thể quay trở về cạnh chị em được!

- Vì sao? - Tiểu Ngải hét lên!

Địch Long cau mày nhưng không dám tức giận thật sự với Tiểu Ngải.

- Đừng có vì sao nhiều như thế, em là tiểu công chúa của Âm Hoàng, anh nâng như bảo bối trên tay, sao có thể để chị em dẫn em chạy khắp nơi được?

- Em không còn là trẻ con nữa, em đã qua mười tám tuổi rồi! Với lại, ở với chị thì có gì không tốt, em thích ở với chị đây!

- Chị em đang có nhiệm vụ trong người, sao có thể dẫn em đi theo được? Liệu có thể bảo vệ em mọi lúc sao?

- Em mặc kệ, hôm nay em phải về tìm chị, không cho anh ngăn em!

- Làm cần! - Địch Long giận không chỗ phát tiết, căm tức nhìn Tiểu Ngải. Tiểu Ngải mặt như đưa đám cũng trừng lại anh ta, Địch Long nghiêng răng.

- Có phải là do anh cưng chiều em quá mức thì em có thể coi trời bằng vung, tùy tâm sở dục không hả?

Tiểu Ngải trợn to hai mắt, nước mắt ứa ra, quật cường nhìn Địch Long khiến anh ta cũng có chút ảo não, nhìn nước mắt của Tiểu Ngải thì nào còn lửa giận được nữa, vội đi tới cạnh Tiểu Ngải. Anh ta tới giờ chưa hét lên với Tiểu Ngải bao giờ, đây là lần đầu tiên.

- Xin lỗi, Tiểu Ngải, em đừng khóc!

- Anh quát em!

- Phải phải phải, đều là sư phụ không tốt, Tiểu Ngải ngoan nhất nghe lời nhất, không khóc nữa!

Tiểu Ngải hừ lạnh ở đáy lòng, em mà không khóc thì liệu anh có để em ra ngoài sao? Hừ, kéo cô về rồi thì đóng cửa không cho cô đi ra khỏi tổng bộ một bước, quá đáng ghét, cho dù là sư phụ thì cô cũng không tha thứ!

- Em muốn đi tìm chị!

Địch Long sững sốt, đau lòng híp mắt lại, đi sang đứng bên cạnh.

- Không được đi!

- Em ghét anh, sư phụ, anh thật đáng ghét, hu hu!

Địch Long dở khóc dở cười, nhưng vẫn vẻ mặt lãnh khốc ấy.

- Em có biết chị em chọc phải ai không? Đó là Ngục Thiên Minh, phía sau có Lô gia, có hoàng thất, chỉ tùy tiện động ngón tay thôi là có thể đưa chị em tới địa ngục rồi đó. Em đi theo cô ấy có thể thoát khỏi người của Ngục Thiên Minh sao?

- Vậy còn anh, sư phụ, anh biết chị gặp nguy hiểm mà không đi cứu chị ấy, lại không cho em đi, anh quá đáng ghét!...

Địch Long than vãn.

- Đó không phải người mà sư phụ có thể chọc. Huống hồ, mọi người đều có số mệnh của mình, anh không thích hợp chen tay vào!

- Hừ, sư phụ rõ ràng là kiêu căng, căn bản cũng không phải là Âm Hoàng không chọc nổi Ngục Thiên Minh. Rõ ràng là anh thấy chết mà không cứu!

Địch Long ghen hòng.

- Anh có thể để những sư huynh đệ khác của em vì Đường Kiến Tâm mà không công dâng người cho Ngục Thiên Minh chơi đùa sao?

Lần này nước mắt Tiểu Ngải không rơi nữa, lẳng lẳng tức giận nhìn chằm chằm Địch Long, trề môi, cuối cùng vẫn không phục hét lên:

- Vậy tự em đi! Em không giống anh, lòng gang dạ sắt, chỉ biết nhìn chị bị Ngục Thiên Minh ức hiếp!

Địch Long thực sự muốn túm lấy móng Tiểu Ngải. Anh không đi cứu là vì chị cô ấy sẽ không gặp nguy hiểm. Anh không muốn Tiểu Ngải tiến vào cuộc phong ba này, chẳng qua anh lại không nghĩ tới từ khi bắt đầu thì Tiểu Ngải đã dính nước bùn rồi, sao có thể dễ dàng tẩy sạch được!

- Tiểu Ngải, chị em có sứ mệnh của chị em, cô ấy có kết quả của mình. Em luôn biết chị em không cam lòng ở lại Âm Hoàng, giấc mộng của cô ấy chỉ có một, đó là cuộc sống tự do. Em cứ tham dự vào trong thế giới của cô ấy, chẳng phải là khiến cô ấy không cách nào thoát ra được sao?...

Tiểu Ngải bị Địch Long nói thì liền ngẩn ra, mãi mới cúi đầu. Địch Long thấy Tiểu Ngải dường như bị thuyết phục, tiếp tục tiến lên.

- Bản lĩnh chị em em cũng thấy đó. Cô ấy luôn độc lai độc vãng, không có ràng buộc. Nếu dẫn theo cả em, cô ấy còn phải phân tâm chú ý tới em, em nói xem có phải em sẽ gây phiền cho cô ấy? Hơn nữa, em đã đi hai ba ngày mà chị em cũng không tìm em, điều này nói rõ cái gì? Nói rõ chị em cũng cho rằng em đã an toàn quay về tổng bộ, em sao có thể cô phụ lòng tốt của chị em?

Địch Long vuốt tóc Tiểu Ngải, cương chiều nói:

- Em không phải muốn nhanh chóng được gặp lại chị em sao? Em cứ chờ ở đây, có lẽ sẽ sớm hơn rất nhiều ngày đó.

Tiểu Ngải suýt nữa thì bị Địch Long tẩy não. Đương nhiên rồi, cũng chỉ là suýt chút nữa thôi. Mỗi lần sư phụ giảng đạo lý với cô đều phần lớn là lừa dối cô, cô mà bị lừa mới là lạ. Nếu sư phụ đã một lòng không cho cô đi tìm chị, vậy cô chỉ có thể tự lên đi mà thôi, hừ!

Địch Long đương nhiên biết Tiểu Ngải đang tính chủ ý quỷ gì đó. Dù sao Tiểu Ngải là do một tay anh nuôi lớn, mọi hành động của cô ấy anh đều thấy rõ trong mắt, trong lòng. Nếu Tiểu Ngải đã muốn chơi trò mèo bắt chuột, vậy anh chỉ có thể chơi cùng cô ấy. Trên địa bàn của anh, nếu để thất lạc người, mặt mũi anh còn để nơi nào?

- Vâng, được rồi, sư phụ nói rất có đạo lý. Em nghĩ chị cũng nghĩ vậy mới không đi tìm em. Vậy em ở đây chờ chị ấy về!

Nụ cười của Địch Long càng sâu.

- Đây mới là công chúa ngoan của Âm Hoàng!

Tiểu Ngải le lưỡi.

- Sư phụ, em về phòng trước!

- Ủ, đi đi! Nhớ chơi gì cũng đừng quá lâu, để mắt bị thương sẽ không tốt!

- Biết rồi!

Địch Long khoát khoát tay, Tiểu Ngải mở cửa đi ra ngoài! Mãi tới khi bóng dáng Tiểu Ngải biến mất, nụ cười của Địch Long mới rút lại, trong mắt hiện lên âm vụ. Đường Kiến Tâm mặc dù đã ở Âm Hoàng hơn mười năm, thế nhưng, hai người bọn họ đều rất rõ ràng cô ở lại Âm Hoàng là do bị anh khống chế. Nếu không phải lão đại Ngục Thiên Minh bỗng nhiên tìm tới cửa, anh nghĩ anh sẽ buông tay với Đường Kiến Tâm. Dù sao, Âm Hoàng bồi dưỡng ra một nhân tài không dễ dàng chút nào, bồi dưỡng một nhân tài kim bài xuất sắc khó khăn càng thêm khó khăn. Anh không ngờ là Đường Kiến Tâm lại có liên hệ với lão đại Ngục Thiên Minh!

Giữa Âm Hoàng và Đường Kiến Tâm, không nghi ngờ chút nào, Âm Hoàng, đó là tâm huyết cả đời của bố anh, không thể bị phá hủy trên tay anh được!

- Cốc cốc!

Hai tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt suy nghĩ sâu xa của Địch Long. Địch Long nhanh chóng khôi phục lại vẻ lãnh khốc đậm đặc, ngồi lại ghế.

- Vào đi!

Cửa mở ra, một người da trắng đi vào, cung kính nói với Địch Long.

- Sư phụ, đương gia Ngục Thiên Minh đang chờ ở phòng hội nghị!

Địch Long ngăn ra.

- Cậu nói ai?

- Đương gia Ngục Thiên Minh!

Địch Long rất ngạc nhiên.

- Bao nhiêu người?

- Hai người!

- Biết rồi, cậu đi xuống trước, tôi sẽ ra sau!

- Vâng!

Tay phải Dịch Long nhẹ nhàng vỗ mặt bàn, đầu tựa vào ghế. Lúc này đương gia Ngục Thiên Minh sao lại tự dừng tới đây? Anh ta hẳn nên chuyên tâm ứng phó Đường Kiến Tâm mới đúng?

Giống như là nghĩ tới điều gì, Dịch Long mở hai mắt ra, trong mắt lóe lên tinh quang, hay là nói, anh ta đã biết mình còn chưa ra hết thực lực? Không, không thể nào, tâm ấn của Đường Kiến Tâm còn chưa tới lúc phát tác, anh ta không thể nào biết được!

Thế nhưng, nếu không phải nguyên nhân này, còn có gì đáng giá để Lôi lão đại tự mình đi một chuyến?

Ở đây nghĩ nhiều cũng phí công, Lôi lão đại người ta đang ở trên địa bàn của anh, anh có thể không đi gặp sao?

Dịch Long sửa sang lại quần áo trên người, đi ra cửa. Sợ cái gì, Lôi lão đại cũng chỉ dẫn theo một người tới, mình chỉ cần chết cũng không thừa nhận, tin rằng anh ta cũng không có biện pháp với mình. Nếu quả thật gây gổ, hai người bọn họ có thể đấu lại được cả Âm Hoàng sao?

Nhưng mà, Dịch Long khẳng định đã quên mất tin đồn, Lôi lão đại người ta thời điểm cường hãn nhất có thể khiêng một máy M99 để giết một đội quân nha!

Đó cũng không phải là chuyện hoang đường, là truyền kỳ!

Phó Hạnh Lương bắt kịp vừa lúc Lôi Khiếu Thiên bước chân vào tổng bộ Âm Hoàng. Quả nhiên như Nick nói, đại ca không mang theo ai cả, chỉ vậy mà đi thôi!

Cũng không ngờ đại ca Ngưu B đến thế. Đây là thiên hạ của Âm Hoàng nha, chỉ một lần sơ sẩy thôi là sẽ xảy ra chuyện đó!...

Bản thân anh bị thương không sao, thế nhưng bọn họ cũng bị dọa chết mất!

- Đại ca, Âm Hoàng không thể khinh thường. Nghe nói thân thủ rất là không tồi đâu!

Tới Âm Hoàng khiến anh nghĩ tới cô gái rất cuồng vọng Đường Kiến Tâm kia. Cô ấy dám đối đầu với đại ca, còn dám dùng súng chỉ vào anh ấy, cô ấy đúng là không biết mình làm gì mà!

Mâu quang lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên nghiêng sang nhìn Phó Hạnh Lương làm anh ta ngậm miệng, im lặng đứng sau anh!

Được rồi, anh không nên hỏi vấn đề ngu ngốc như thế!

- Lôi lão đại, hôm nay ngọn gió nào lại thổi anh tới tòa miếu nhỏ của tôi vậy?

Phó Hạnh Lương vừa bảo trì im lặng xong thì cửa phòng hội nghị mở ra, Dịch Long mỉm cười đi vào, ngồi xuống ghế chủ vị, chỉ cách ba vị trí với Lôi Khiếu Thiên.

- Tâm ấn của Tâm Nhi là thế nào?

Nét mặt Dịch Long bất động, trong lòng lại cả kinh. Lôi lão đại quả nhiên là Lôi lão đại, chưa bao giờ đến không, mở đầu đã là cái này.

- Việc này tôi cũng không rõ lắm. Đường Kiến Tâm tới Âm Hoàng được một tuần thì cô ấy bị một cơn sốc, sau này được cấp cứu rồi thì cứu ba tháng lại phát tác một lần. - Dịch Long nói một nửa rồi có chút nghi hoặc nhìn Lôi Khiếu Thiên, nói tiếp. - chẳng qua là Lôi lão đại à, lần phát tác này hẳn vẫn chưa đến mức phải!

Dịch Long cũng biết lúc này mình nói không biết chỉ đơn thuần là tự tìm phiền phức. Dĩ nhiên, anh ta cũng không nói láo, chỉ là ngậm giữ lại một chút!

Thời điểm Đường Kiến Tâm phát tác cần phải có thuốc dẫn mới có thể giảm bớt đau đớn tận xương tủy!

Lôi Khiếu Thiên mím môi, sát khí ẩn sâu trong mắt.

- Lúc phát tác sẽ có triệu chứng gì?

- Tim co rút đau đớn như vạn kiến cắn!

Tim Lôi Khiếu Thiên co rút lại, vạn kiến cần là cảm giác thế nào, có phải rất đau đớn? Phải cần có sự nhẫn nại mạnh mẽ thế nào mới vượt qua được cơn đau ấy!

- Làm thế nào để kiểm soát?

Anh biết tiểu Tâm Nhi khi còn bé đã phải mang trên mình tâm ấn này, cô ấy có thể sống lâu như vậy đã chứng minh là có được vật bên ngoài khống chế. Bằng không, một cô bé mới tám chín tuổi sao có thể vượt qua được?

Cho dù là người trưởng thành, cũng chưa chắc làm được. Kiến cần vào tim, đao cùn lẳng trì, gãi cũng không thể gãi, quần cũng không thể quần, chính anh nghĩ thôi đã sợ rồi!

Phó Hạnh Lương nghe xong sống lưng lạnh toát. Nghĩ đến những thống khổ khi còn bé mới chỉ là chịu đau trên da thịt, đây đơn giản là thiên địa khác biệt!

Hoàn toàn không phải cùng một đẳng cấp!

- Việc này tôi không biết. Mỗi lần phát tác cô ấy đều khóa mình trong phòng, không cho bất kì ai tiếp cận. Cho nên, vấn đề này, tôi thật sự không có cách nào trả lời anh!

Lôi Khiếu Thiên nắm chặt hai tay, trên mu bàn tay gân xanh hằn lên, dường như đang cực lực nhẫn nhịn gì đó. Phó Hạnh Lương, Dịch Long cũng không có nói chuyện, chỉ chờ Lôi Khiếu Thiên chậm rãi bình ổn lại!

- Anh biết kết quả khi chọc tới Ngục Thiên Minh rồi đấy!

Lôi Khiếu Thiên đứng lên không thèm nhìn Dịch Long đi thẳng ra cửa. Anh biết, cho dù Dịch Long không nói hết sự thật, thế nhưng có một số việc cũng không phải giả. Tỷ như cơn đau khi Tâm Nhi phát bệnh, làm sao chịu được, những điều này là thật. Nick đã nói, tim cô ấy rất không bình thường, trái tim co lại quá nhanh, những điều đó là do cô chịu đau dẫn đến!

Anh chưa bao giờ biết, trong mười tám năm này, Tâm Nhi của anh nhận hết mọi hành hạ. Ba tháng phát tác một lần, một năm có bốn lần, mười tám năm, trời ạ, nghĩ tới cơn đau trái tim anh lại đau đớn, dường như muốn chuyển hết mọi sự đau đớn trên người Tâm Nhi sang người mình.

Sắc mặt Dịch Long cứng đờ, nhìn chằm chằm Lôi Khiếu Thiên bỏ đi mà không có bất kỳ động tác gì, Phó Hạnh Lương nhìn anh ta một cái đầy ý vị thâm trường!

Tới khi Lôi Khiếu Thiên, Phó Hạnh Lương đều ra khỏi tổng bộ Âm Hoàng, Phó Hạnh Lương mới lên tiếng:

- Đại ca, Dịch Long không có nói thật, vì sao không buộc anh ta nói ra?

Anh tin rằng đại ca chỉ cần cho anh ta chút áp lực thì Dịch Long cũng không dám che giấu điều gì.

- Anh ta sẽ không nói, đó là thứ bảo đảm sau cùng của anh ta. Anh ta rất thông minh!

- Thế nhưng, anh ta tưởng rằng giữ những thứ đó là có thể bảo toàn cả Âm Hoàng của anh ta sao? - Ngục Thiên Minh mà động thủ thật thì ngay cả năng lực phản kích Âm Hoàng cũng không có!

- Tôi sẽ không lấy Tâm Nhi ra làm tiền đặt cược! - Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng lên tiếng, Phó Hạnh Lương khẽ run. Ý tứ của đại ca là...? Không chờ anh phản ứng, Lôi Khiếu Thiên nói tiếp.

- Tôi không đánh cược được!

Đúng vậy, ông không đánh cược được. Âm Hoàng bị hủy còn có thể có Âm Hoàng thứ hai. Thế nhưng, nếu Tâm Nhi không còn nữa thì anh cũng không còn Tâm Nhi thứ hai!

Phó Hạnh Lương trừng lớn hai mắt, nhíu mày, lần đầu tiên đại ca nói anh ấy không đánh cược được thứ gì đó!

Đại ca nói thật vậy sao?

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, lời anh nói chưa từng là giả, bắt đầu từ mười tám năm trước mọi thứ đều là thật, hai người bọn họ nhất định sẽ có dây dưa với nhau cả đời!

Phó Hạnh Lương nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, trong lòng như có gì đó dâng lên. Đúng vậy, đại ca chưa bao giờ giả vờ cái gì, hướng hồ là tình cảm. Chẳng qua bọn họ đều bị hình tượng của đại ca mê hoặc mới có thể không biết tình cảm chân thật của đại ca, quá mức ngoài ý muốn. Kỳ thực điều này có cái gì kỳ quái đâu. Bên ngoài đại ca khoác lên mình một vẻ sắt thép, nhưng lại bao bọc lấy một trái tim dịu dàng, có thể được một người như thế yêu say đắm đó là hạnh phúc!

Bản thân anh sao lại chưa nếm trải? Có thể được người khác yêu, cũng là hạnh phúc!

Khi Lôi Khiếu Thiên, Phó Hạnh Lương trở lại phân bộ, Thẩm Dương Kỳ, Hướng Diệp Lân cũng đã tới, mà Nick lại sớm hơn bọn họ một bước, vừa mới từ trên lầu xuống, mọi người lại gặp nhau ở đại sảnh! Lôi Khiếu Thiên thấy Nick xuất hiện ở đây thì biết là Tâm Nhi tạm thời không có nguy hiểm tánh mạng, trái tim cũng buông lỏng. Nick ngồi xuống bên tay phải Lôi Khiếu Thiên....

- Đại ca, em đã đưa Đường Kiến Tâm về phân bộ, bây giờ tạm thời đã bình thường!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, ánh mắt chuyển đến Thẩm Dương Kỳ, Hướng Diệp Lân.

- Ngân Nguyệt có kế hoạch gì?

Thẩm Dương Kỳ ngồi đối diện Lôi Khiếu Thiên, Hướng Diệp Lân ở bên trái anh. Phó Hạnh Lương vốn định ngồi ở bên phải Lôi Khiếu Thiên, nhưng ngấm lại cùng đại ca ngồi trên ghế cứ thế nào, kết quả là lại ngồi bên phải Hướng Diệp Lân!

- Người phía sau màn rất gian xảo. Bây giờ chúng ta ở ngoài chỗ sáng đối phương ở trong tối, Ngân Nguyệt không bắt được nhược điểm của hắn, lựa chọn cách thức trực tiếp nhất là bắt lấy Karl Bunol, từng bước làm tan rã sinh ý của gia tộc Bunol, bức người phía sau màn phải ra!

Thẩm Dương Kỳ nói xong liền lén nhìn Phó Hạnh Lương, chỉ lướt qua mà không dừng lại nhiều.

Lôi Khiếu Thiên nhíu mày.

- A Diệp, phía Tần Chính có động tác gì?

- Không có, hắn ta thật sự là một lão cổ động, tư tưởng, tác phong đều rất nghiêm cẩn. Bọn em đã thử hắn ta rất nhiều lần thế nhưng hắn ta rất yên phận, không có vượt quá điều gì! Thật sự là con chó trung thành!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, trong đầu thoáng qua khuôn mặt tầm thường tới không thể tầm thường hơn của Tần Chính, mắt hiện lên tia nguy hiểm, người này bình thường quá mức, bình thường đến nỗi khiến đối phương coi thường! Thế nhưng, một người bình thường như thế lại khiến anh dấy lên nguy cơ trong lòng, luôn cảm thấy không đúng chỗ nào đó, nhưng trong nhất thời không tìm ra được, mọi chuyện đều tốt như rất bình thường!...

- Đúng rồi, đại ca, Nguyệt đương gia nói nếu không thể bức ra được độc thủ sau màn thì chúng ta tạm thời rút khỏi New York, ở đây không yên ổn!

Mấy người đồng loạt nhìn về Thẩm Dương Kỳ.

- Nguyệt đương gia cũng có lúc sợ ư? - Nick thật tình không tin Ngân Nguyệt sẽ cam lòng buông tha cho gia tộc Bunol!

- Không phải, Nick! Trung quốc có câu ngàn ngữ đối sáng sang tối, lui phạm vi tác chiến ra ngoài, nhiễu loạn tâm mắt địa phương, có lẽ, Nguyệt đương gia đang dùng tới chiêu này!

- Ô, anh Kỳ, trình độ tiếng Trung của anh từ lúc nào lại tốt như thế? - Nick cười híp mắt nhìn Thẩm Dương Kỳ. Hiện tại anh không quan tâm Nguyệt đương gia có động tác gì, ngược lại thấy thật hứng thú với đề tài này. Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lân, thậm chí Lôi Khiếu Thiên cũng tò mò nhìn về phía anh ta!

Hai má Thẩm Dương Kỳ ửng đỏ.

- Mọi người đừng nhìn em thế, mặc dù mọi người nói đều là sự thật, thế nhưng, em cũng biết xấu hổ mà!

Mọi người rất có ăn ý quay mặt đi!

- Hi hi, đều là Tinh Nhi dạy cả!

- Tĩnh Nhi? Ai thế? - Hướng Diệp Lân có chút nghi hoặc nhìn Thẩm Dương Kỳ, bọn họ cho tới bây giờ chưa từng nghe được cái tên thân thiết như thế từ miệng A Kỳ nha!

- Ô, anh Kỳ, có phải là chị dâu tương lai không? Chính là cô gái phương Đông rất xinh ở chung ấy hả? - Nick vui vẻ giải thích!

- Đúng thế, Nick thật thông minh, cái này mà cũng bị mày đoán được! - Thẩm Dương Kỳ tán thưởng nhìn Nick, còn kém không ôm Nick vào lòng!

Lưng Phó Hạnh Lương cứng đờ, hóa ra là sự thật!

Lôi Khiếu Thiên quét mắt qua Phó Hạnh Lương, vậy mà anh ta cũng không phát hiện, ngơ ngác nhìn nơi xa, không phản ứng gì cả. Lôi Khiếu Thiên khẽ cau mày, cảnh cáo với Thẩm Dương Kỳ:

- Bây giờ là thời kỳ phi thường, cậu đứng đắn chút đi!

Thẩm Dương Kỳ kêu như quạ.

- Em mà không đứng đắn? Không phải anh bảo em hai tháng phải bắt được vợ về hay sao? - Huống chi, đề tài này cũng đâu phải anh ta mở đầu, có thể trách anh ta sao?

Lôi Khiếu Thiên hung hăng trợn mắt nhìn Thẩm Dương Kỳ mới thản nhiên nói:

- Tí nữa cậu liên lạc với Kiệt bảo cậu ta tụ họp ở Châu Phi với Trầm!

Thẩm Dương Kỳ bĩu môi, ồ một tiếng rồi không đáp lại, lúc này thần sắc Phó Hạnh Lương đã sớm bình thường như cũ, ngược lại Hướng Diệp Lân ngửa mặt lên trời cảm thán.

- Kiệt, chú rõ là khổ, vừa ra khỏi Hắc Lao đã phải tới Châu Phi. Haiz, số mạng của người anh em thật là...
- Nói một lúc liền dừng lại, kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên. - Cái kia, đại ca, em chỉ là, chỉ là lảm nhảm thôi, ách, lảm nhảm thôi mà!

Lôi Khiếu Thiên híp mắt lại:

- Cậu rất bất mãn?

Hướng Diệp Lân muốn khóc, anh nào dám bất mãn đâu, vội giơ hai tay lên lắc lắc.

- Không có, không có, tuyệt đối không có, trăm phần trăm không có! - Anh sao dám bất mãn, bất mãn một cái là đến phiên anh đi Hắc Lao, rồi lại bị đưa tới Châu Phi nữa! Hu hu! Cái miệng rộng này chính là không nhớ lâu, đại ca đang ngồi đối diện thì chẳng phải những lời ấy nói với anh ấy sao? A? Xem anh lại không nhớ lâu!

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, bỏ lại một câu rồi lên lầu.

- Kỳ và Lương, cứ dựa theo kế hoạch của Nguyệt đương gia mà làm. A Diệp tiếp tục theo dõi Tần Chính! - Khi nói tới cái tên này thì dừng chân lại. - Trước ngày mai đặt toàn bộ tư liệu về hắn ta lên bàn tôi.

- Vâng, đại ca!

Thẩm Dương Kỳ, Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lân đồng thanh nhận lệnh. Nick ở một bên cười híp mắt nhìn mọi người. Đương nhiên rồi, đại ca không nói thì anh cũng biết nhiệm vụ trước mắt của mình là chăm sóc kỹ Đường Kiến Tâm, vị đó chính là chị dâu tương lai của anh mà!

Nghĩ tới cô ấy Nick cười càng rực rỡ. Khi Lôi Khiếu Thiên bước lên bậc cuối cùng thì anh liền gọi với lên lầu.

- Đại ca, em quên nói với anh, em để cô ấy nằm trong phòng anh đấy!

Chân phải Lôi Khiếu Thiên mới bước thấp, đầu ngón chân liền đập mạnh vào bậc thang cuối, theo quán tính lao về trước, tí thì ngã sấp xuống.

Vẫn là anh phản ứng nhanh, năng lực cân bằng mạnh mới không ngã khó coi như thế!

Mà tới khi anh ổn định lại thì giọng Nick lại vang lên.

- À, đúng rồi, đại ca, thuốc của anh em đã để trong phòng anh rồi, nếu cần gì thì cứ gọi em!...

Lôi Khiếu Thiên hung hăng trợn mắt nhìn Nick, thằng nhóc này rõ là cố ý!

Nick cười ha ha, hoàn toàn bỏ qua ánh mắt giết người của Lôi Khiếu Thiên, rất đắc ý. Anh đương nhiên là cố ý rồi, vở kịch hay lúc nào cũng phải xem nha, huống chi, thấy đại ca làm trò là việc không dễ dàng cỡ nào a!

CHƯƠNG 75.4:

Hướng Diệp Lâm, Thẩm Dương Kỳ nhìn Nick cười rất khoa trương, hai người không hiểu ra sao, chỉ Phó Hạnh Lương vẫn ngồi như cũ, biểu tình không thay đổi gì cả!

- Thằng nhóc mày lại bị động kinh gì thế?

Nick rất vô tội nhìn Hướng Diệp Lâm....

- Anh Diệp, anh thật xấu, anh sao có thể nói Nick bị động kinh?

Hướng Diệp Lâm tức giận trừng mắt Nick.

- Vẽ mặt mày là như thế nào vậy? Anh mà thêm khi dễ mày!

Nick nhảy lên đánh lên người Hướng Diệp Lâm.

- Anh không khi dễ em, anh dám nói cho tới giờ anh chưa từng khi dễ em sao?

Hướng Diệp Lâm né tránh quả đấm của Nick, khóc không ra nước mắt, anh lúc nào thì khi dễ cậu ta vậy?

Thẩm Dương Kỳ náo loạn một hồi cũng chỉ là an tĩnh ngồi ở một bên nhìn hai người này ầm ĩ, anh nghĩ lại, anh và anh Lương cũng từng cười đùa ầm ĩ như thế!

Lôi Khiếu Thiên đi vào phòng thì ánh mắt chuyển ngay sang giường, hít thở có phần khó khăn. Sắc mặt cô gái đang nằm trên giường vẫn còn tái nhợt, câu nói thứ hai của Dịch Long lại hiện lên, anh chỉ cảm thấy thật khó thở!

Từ từ tiến gần lại, ngồi xuống mép giường, run rẩy sờ vào gương mặt tái nhợt kia, cảm giác có phần lạnh lẽo, những điều ấy khiến anh đau lòng. Tâm Nhi, mấy năm này, em rốt cuộc đã phải chịu khổ như thế nào? Đã chảy bao nhiêu nước mắt mới có thể đứng vững được như ngày hôm nay, mới có thể sống sót đứng trước mặt anh?

Tâm Nhi, Tâm Nhi...

Lôi Khiếu Thiên dịu dàng xoa má Đường Kiến Tâm, khẽ gọi tên cô, bỗng quyết tâm.

- Tâm Nhi, em yên tâm, những người đã từng tổn thương em, anh sẽ không bỏ qua! Một người cũng sẽ không!

Đường Kiến Tâm vẫn ngủ say, hoàn toàn không có phản ứng! Một đêm trôi qua rất nhanh, tia nắng ban mai lại ngênh đón ngày thứ hai đến. Lôi Khiếu Thiên mở hai mắt ra liền thấy được gương mặt gần trong gang tấc, khóe môi cong lên. Sáng sớm tinh mơ tỉnh dậy có thể thấy em khiến tâm tình anh rất tốt, rất thoải mái, rất ấm áp!

Tâm Nhi, mau tỉnh lại đi!

Đường Kiến Tâm vẫn im lặng ngủ say, Lôi Khiếu Thiên che giấu sự thất vọng sâu trong mắt, bật dậy, đi tới phòng của Nick. Vết thương trên lưng anh cần dùng thuốc, mà anh lại với không tới, cần có người trợ giúp!

Nick không ngờ mới sáng sớm Lôi Khiếu Thiên đã ở phòng của mình, cười hì hì đứng dậy.

- Đại ca, sớm thế!

- Không còn sớm nữa! - Mặt trời đã mọc rồi!

Nụ cười của Nick dừng lại, chu mỏ, những lời đó chắc chỉ có đại ca của anh mới nói được, bây giờ mới năm giờ thôi mà, thế mà còn không sớm?

- Tâm Nhi khi nào có thể tỉnh lại?

Nick nhận lấy thuốc trị thương trong tay Lôi Khiếu Thiên.

- Chưa xác định được!

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, chưa xác định là có ý gì? Vết thương của cô ấy là tim, lại không phải não mà có thể khiến cô ấy thành người thực vật?

Nick buồn bực, ai nói chỉ có bị thương ở não mới có thể trở thành người thực vật? Nếu trái tim suy kiệt, hoặc là dùng được vật kiểm soát cũng có thể khiến một người nằm trên giường cả đời!

- Đúng rồi, đại ca, Dịch Long có nói về vấn đề tim của cô ấy là thế nào không?

- Tâm ẩn!

Nick chớp mắt.

- Đó là cái gì? – Tâm ẩn cũng có nhiều loại, chỉ nói chung chung thế thì là đáp án quỷ gì?

- Không biết, anh ta chỉ nói cứ ba tháng bệnh của Tâm Nhi sẽ phát tác một lần, lúc phát tác đau đớn không muốn sống, như kiến cắn vào xương, đao cùn lằng trì!

Nick không thể tin được.

- Nghiêm trọng như vậy?

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn tầng mây ngoài cửa sổ, giọng nói như vang lên từ phía chân trời.

- Những đau đớn mà Tâm Nhi phải chịu trên người, tôi sẽ khiến chúng trả lại gấp trăm lần!

Nick gật đầu, bỏ thuốc xuống.

- Đại ca định làm gì? - Anh cũng cảm thấy quá mức tàn nhẫn, khi đó chị dâu mới mấy tuổi mà phải chịu sự đau đớn lớn như thế? Ba tháng một lần, mà đây là vài chục năm, trời ạ, chị ấy làm sao mà vượt qua được?

Lôi Khiếu Thiên híp hai mắt lại.

- Quay về tổng bộ!

- Tổng bộ? Nhưng mà đại ca, chuyện này còn chưa kết thúc mà?

- Bên này giao cho Kỳ và Lương, sau khi A Diệp làm tốt mọi chuyện thì cùng Huống rút về, chúng ta cũng đi về! - Nếu lần này không phải vì chuyện của Tâm Nhi, anh cũng sẽ không tới thành phố C, đương nhiên việc tới thành phố C sau này cũng sẽ không phải do anh đích thân đi!

Nick gật đầu, quả thực, bọn họ rời khỏi tổng bộ đã hơn một tháng rồi.

- Vậy còn chị dâu tương lai?

- Cậu nói xem? - Lôi Khiếu Thiên trừng mắt với Nick!

Nick giơ tay đầu hàng.

- Được rồi, em biết ngay!...

Lôi Khiếu Thiên đứng dậy đi ra ngoài! Nick vội vàng khoác áo đuổi theo!

- Anh Kỳ với anh Lương hôm qua được Nguyệt đương gia gọi ra ngoài, anh Diệp đi theo, có cần phải gọi bọn họ quay về không?

- Không cần, chúng ta trực tiếp xuất phát!

- Vâng, đại ca!

Nick đi dặn dò cấp dưới, bởi vì là đi bằng máy bay tư nhân nên cũng không mất nhiều trình tự, muốn đi thì đi, tương đối dễ dàng!

Nick lên phòng lấy thuốc trị thương và số liệu về tim của Đường Kiến Tâm, chờ tới khi xuống thì phi cơ đã ở trên bầu trời biệt thự rồi!

- Đại ca, cần hạ thấp nữa không? - Nick tới cạnh Lôi Khiếu Thiên.

- Không cần, thả thang dây xuống thôi! - Lôi Khiếu Thiên ôm chặt Đường Kiến Tâm, trên môi hiện lên độ cong.

Nick gạt đầu, thang dây liền được thả xuống, Lôi Khiếu Thiên, Nick hai người cũng lần lượt nắm lấy thang dây, trong chớp mắt cả hai liền biến mất!

Ngay khi cửa khoang đóng lại, Lôi Khiếu Thiên hôn nhẹ lên trán Đường Kiến Tâm một cái. Tâm Nhi, anh Khiếu Thiên dẫn em về nhà, sau này, không ai còn dám khi dễ em được nữa!

Lúc Nick liên lạc với Hường Diệp Lâm, Phó Hạnh Lương, Thẩm Dương Kỳ thì ai nấy đều giật mình. Trong đó khoa trương nhất là Hường Diệp Lâm.

- Đại ca cứ vậy mà đi?

- Anh Diệp, đại ca bảo anh với anh Huống cùng quay về!

- ... - Đối phương liền tắt tiếng!

Nick cắt đứt tín hiệu, nhìn ra sau, miệng càng mở ra. Đại ca, mùa xuân của anh rốt cuộc đã tới rồi sao? Chỉ là khi nhìn tới Đường Kiến Tâm đang nằm trong ngực Lôi Khiếu Thiên thì lại có phần hoảng hốt. Không biết lúc mà chị dâu tương lai biết mọi chuyện có thể so bì với một vài khuyết điểm của đại ca không đây!

Haiz, anh cứ có cảm giác thế nào, thời gian đại ca theo đuổi còn rất dài nhỉ? Nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời quang đãng vạn dặm, anh không khỏi nghĩ, cho dù quá trình có nhấp nhô, không thuận lợi, nhưng mà, chỉ cần kết quả cuối cùng là trời biển trong xanh, ánh nắng rực rỡ, vậy thì mọi thứ đều đáng giá đi?

Đúng không, đại ca?

76. Chương 76: Ngục Thiên Minh Giết Tới Cửa!

Tổng bộ Ngục Thiên Minh được đặt ở trên hòn đảo tư nhân Sicilia. Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm đi xuống, Nick theo sau. Khi còn trên phi cơ, Lôi Trầm Thiên có liên lạc với Lôi Khiếu Thiên nói rằng Lôi gia đã bắt đầu có dị dạng, mẹ của Thẩm Dương Kỳ cũng đã tới. Anh ta bây giờ cũng phải mau về nhà, bảo Lôi Khiếu Thiên cũng mau trở về một chuyến! Lôi Khiếu Thiên nghe xong cũng chỉ là cau mày, cặp mắt lãnh duệ quét qua tầng mây phía trên cao, mặt không chút thay đổi. Nick có chút lo lắng Lôi Khiếu Thiên như vậy, không biết những người Lôi gia đang có động tác gì!

Mà đại ca anh chỉ ừ lại một tiếng rồi không nói nữa, cứ như chuyện bọn họ sắp làm không có chút quan hệ gì với anh ấy, điều này khiến Nick thấy không bình thường! Nhưng anh cũng không nói nghi ngờ của mình ra, chỉ lẳng lặng đi theo sau Lôi Khiếu Thiên!...

Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm vào phòng mình, Nick đi theo kiểm tra một lần cho cô. Dù sao áp lực trên cao không tốt với tim, mãi tới khi xác định Đường Kiến Tâm không có gì đáng ngại, hai người mới cùng ra ngoài!

- Đại ca, anh Trầm bảo anh quay về Lôi gia, anh...

Lôi Khiếu Thiên híip mắt lại.

- Để bọn họ sống thêm hai ngày.

Nick gạt đầu, anh biết đại ca không muốn rời khỏi chị dâu lúc này, chẳng qua... Nick lại ngẩng lên, nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên. Đại ca, thật sự không sao chứ? Có lẽ kỳ thực anh cần bản không có dự định đối phó với bọn họ, dẫu sao, nói thế nào bọn họ cũng có liên hệ máu mủ với anh, điều này là sự thật không thể chối cãi!

Nick nghĩ tới đây có hơi khó chịu. Nhất là khi nghĩ đến những thân nhân trong hoàng gia mình, thân nhân? Nếu quả thật có thân tình sao lại có thể hạ sát thủ, đuổi tận giết tuyệt như thế?

Nick tự giễu, có phần trào phúng, đây chính là sự bi ai khi sinh ra trong hoàng thất!

Cùng thời điểm Lôi Khiếu Thiên quay về Sicilia, Đế Văn, Chris cũng liền thả tin tức! Đầu tiên là ân cần thăm hỏi, mafia Italia, tổ chức khủng bố, hai bên có nguồn gốc sâu xa với Ngục Thiên Minh, chẳng qua là sau này rời khỏi tự sáng lập thế lực mới, nhưng vẫn coi lão tổ tông là Ngục Thiên Minh!

Lôi Khiếu Thiên ngồi trong thư phòng đối thoại với Đế Văn và Chris qua video. Chris luôn dùng điệu bộ cười hí hửng nhạo báng Lôi Khiếu Thiên nhưng anh vẫn ổn định bất động như núi, mặt không đổi sắc.

- Đại ca, nghe nói gần đây anh rất phong lưu nha, ôm được mỹ nữ không thèm buông tay luôn đó!

Lôi Khiếu Thiên nhướn mi lên.

- Cậu xác định là tôi mà không phải cậu?

Cứ tưởng Chris sẽ mắc cỡ, nhưng, hiển nhiên Lôi Khiếu Thiên đã đánh giá thấp độ dày da mặt của đối phương. Chris cười không ngừng, rất là kiêu ngạo.

- Chúng ta đâu cùng một đẳng cấp. Em cũng không như anh, không gần nữ sắc!

Đúng vậy, Chris chỉ sợ là người đàn ông phong lưu nhất trên thế giới, có thể so sánh với đế vương thời cổ a, hậu cung mỹ nữ thì ba nghìn! Với lại anh ta phong lưu cũng lạm tình, là người đàn ông tồi tệ nhất lịch sử, thế mà vẫn coi đó là sự kiêu hãnh của bản thân. Đế Văn rất khinh bỉ anh ta, Chris liền bắt mồm, gào khóc. Đó là cái gì chứ, đàn ông từ bé đã mang theo vũ khí, chẳng lẽ lại không có tác dụng? Con người thì phải biết hưởng thụ, hưởng hồ những cô gái kia đều tự đưa tới cửa, nào có đạo lý không ăn? Anh ta không muốn lãng phí thức ăn, nếu lãng phí sẽ bị thiên lôi đánh chết, phải không?

Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn hung hăng trợn mắt nhìn anh ta, tên này quả đúng là nát đến cùng cực, vậy mà còn kiêu cố.

- Có phải anh một ngày không có đàn bà sẽ sống không nổi không hả?

- Trời ơi, Văn Văn thân ái của tôi, sao cậu có thể nói anh như thế, anh rất ủy khuất đó, rõ ràng là xa tôi mấy cô ấy sống không nổi mà! - Chris giả bộ oan ức, ngay cả mâu quang cũng dịu dàng hơn!

Đế Văn nổi giận, ra vẻ buồn nôn.

- Câm miệng, đừng có gọi tôi là Văn Văn! - Chết tiệt, khiến cả người anh nổi đầy da gà!

Chris mím môi, giả bộ đau lòng, tinh quang sâu trong mắt chợt lóe rồi biến mất.

- Đại ca, Văn Văn ghét bỏ em!

Khóe miệng Lôi Khiếu Thiên co quắp, Đế Văn hét lên.

- Con mẹ nó anh còn ra vẻ như thế, tôi ném anh xuống Đại Tây Dương cho cá mập ăn!

- Cậu nữ bỏ sao?

Đế Văn liền nghẹn, quay mắt đi, tắt hẳn màn hình của anh ta đi, hít sâu một hơi, nhìn sang Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca, lần này sao hàng lại xảy ra vấn đề? Khi đối phương nghiệm hàng phát hiện số lượng không đúng, may là không nhiều lắm, chỉ là một vấn đề nhỏ nhưng với chúng ta lại rất bất lợi!

Lôi Khiếu Thiên trả lời.

- Lần này là do chúng ta khinh địch, tôi sẽ trực tiếp xin lỗi đối phương. Lần sau sẽ không xuất hiện tình huống như vậy nữa!

Đế Văn gật đầu....

- Xin lỗi thì không cần, cứ để em ứng phó. Đúng rồi, nhóm tiền giả của A Mạn cũng tới rồi, đang chuẩn bị giao dịch!

- Đã biết, để A Nhị tham gia đi!

- Vâng, vậy em đi sắp xếp!

- Ủ, tiện thể thanh lý người của Lôi gia!

Đế Văn kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca, không phải anh nói giữ lại bọn họ ư?

- Không cần, nếu bọn họ đã vội chịu chết, tôi thành toàn cho bọn họ!

Đế Văn gật đầu, lúc này mới tắt màn hình con đi, cuối cùng mọi thứ lại như bình thường. Khuôn mặt tức giận của Chris xuất hiện trên màn ảnh nhỏ, quát lên với Đế Văn.

- Văn Văn, cậu quá hẹp hòi đấy, chỉ đùa chút xíu mà đã giận rồi sao!

Đế Văn tức giận liếc anh ta.

- Câm miệng anh lại, bây giờ đang nói chính sự!

Chris vội vàng thu liễm bộ mặt ban nãy, nghiêm túc lại.

- Đại ca nói chúng ta thanh lý người của Lôi gia!

Chris cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

- Đại ca, anh khẳng định chứ?

Lôi Khiếu Thiên gật đầu.

- Bọn họ giữ bên cạnh các cậu cũng lâu rồi, đã tới lúc dọn dẹp sạch sẽ!

Chris mừng rỡ như điên.

- Thật tốt quá, lần này rốt cuộc đã được làm một trận lớn rồi. Cả ngày phải đối mặt với mấy bộ mặt phách lối kia liên tục bức hỏa, rồi lại không chỗ nào phát tiết, bây giờ đã đến lúc lão tử ra oai rồi!

Đế Văn gật đầu, đúng vậy, cuối cùng có thể thả lỏng gân cốt thay máu rồi!

- Vậy lão đại à, bọn em hoạt động lớn như thế, anh không sao chứ?

- Yên tâm, Trảm đã qua đó, bọn họ muốn một lần vất vả suốt đời nhàn nhã, tôi tự nhiên để bọn họ biết rõ hậu quả chân chính khi chọc giận tôi là gì! - Trong mắt Lôi Khiếu Thiên bắn ra sự tàn bạo, thấy vậy Đế Văn và Chris đều lạnh toát sống lưng. Từ bé bọn họ đã cùng đi theo đại ca, nếu mà đại ca tức giận, hậu quả ấy...

Đế Văn và Chris liếc nhau, trong đầu đồng thời hiện lên một hình ảnh. Một cậu bé khiêng M99 cả người đầy máu bước ra từ trong biển lửa, mà trong biển lửa kia chính là trụ sở bí mật của tiểu quân Sắc Liệt...

- Chris, việc về biệt thự Jian Ke là thế nào?

Bỗng Lôi Khiếu Thiên lên tiếng cắt đứt suy nghĩ xa xôi của Đế Văn và Chris, chợt giật mình tỉnh lại mới ngậy ngốc nói:

- Hai năm trước, bộ quốc phòng bắt đi mấy nhân viên kỹ thuật cao tầng của tổ chức khủng bố bọn em, bọn em đã phái đi mấy đặc công để nghĩ cách cứu viện. Nhưng không có người nào đi ra được, ngược lại đều bị tiêu diệt sạch. Những người đó rất quan trọng với bọn em, bọn em nhất định phải cứu. Mà bộ quốc phòng cũng rất giáo hoạt, thay đổi trụ sở bí mật nhiều lần, chờ tới khi bọn em tra ra được người bị bọn họ giam ở biệt thự Jian Ke thì đối phương đã sớm dời đi, mà sau khi người bọn em vào khu biệt thự thì chỉ có một người thoát được. Hơn nữa người kia còn trọng thương nặng, mang về tin tức là bên trong đó có thứ mà người chúng ta lưu lại, cho nên mới có thể mạo hiểm thêm lần nữa, chẳng qua không ngờ là...

Câu nói kế tiếp Chris không nói nữa, thế nhưng Lôi Khiếu Thiên cũng đã hoàn toàn hiểu, mặt trầm đến mức không thể trầm hơn được nữa, anh đã hiểu vì sao mà người của bộ quốc phòng lại xuất hiện nhanh đến thế!

- Đối phương nói thế nào?

- Bọn họ tuyên bố đây là lần diễn tập quân sự. Nhưng bọn em khẳng định không bỏ qua, bây giờ hai phe còn đang giằng co. Bọn em nói ra điều kiện chính là thả toàn bộ người của bọn em toàn bộ không hao tổn gì trở về, cộng với việc giao ra người chỉ huy hành động lần trước mới bỏ qua chuyện này!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu.

- Tốt lắm! Nếu đã chọn tới chúng ta, muốn thoả mái nào có dễ dàng!

Trong mắt Đế Văn, Chris cũng hiện lên tia máu. Đúng vậy, chọn vào bọn họ mà muốn toàn thân rút lui chính là si tâm vọng tưởng!

Nói xong việc công, ba người liền im lặng. Đế Văn cũng rất tò mò khi Lôi Khiếu Thiên lại vì một cô gái mà tự chạy tới thành phố C.

- Đại ca, Kỳ nói anh đang theo đuổi vợ?

Lôi Khiếu Thiên cười như không cười nhìn vẻ mặt bát quái của Đế Văn với Chris, ung dung tựa lưng vào ghế, nhướng mày.

- Thế nào? Không được sao?

Chris kinh hô thành tiếng.

- Chết mất, là thật sao!

Đế Văn lắc đầu.

- Được chứ, sao lại không được! Đúng rồi, đại ca, chị dâu đâu? - Anh quả thật tò mò anh ấy theo đuổi chị dâu thế nào.

- Cô ấy... Bị thương! - Lôi Khiếu Thiên mệt mỏi xoa xoa huyệt Thái dương để giảm bớt cơn buồn ngủ. Nhưng nghĩ đến tiểu Tâm Nhi, anh lại thấy trong người thật ấm áp.

- Bị thương? - Chris sửng sốt. - Có phải là... - Mấy người chạy tới khu biệt thự đó?

Thời điểm mà Ngục Thiên Minh giằng co với Thượng Tá bên quốc phòng, người của anh ta cũng đứng xem cách đó không xa. Lúc mà nghe lại thủ hạ báo cáo thì cũng đồng thời xem kịch vui!

- Là cái gì? - Lôi Khiếu Thiên tự nhiên vắt chéo chân, nhìn về Chris!

Chris chớp mắt, phe phẩy hai tay.

- Ách, không có gì, không có gì! - Nếu để lão đại biết anh ở phía sau anh ấy xem trò vui, chắc chắn hậu quả rất thảm!

Đế Văn liếc xéo Chris, khẽ hừ một tiếng.

- Kỳ nói đại ca cũng bị thương?

- Không chết được!

Đế Văn liền ghen, quên đi, tính tình lão đại là vậy. Dù chỉ còn một hơi cuối cùng anh ấy cũng có thể đứng trước mặt anh, lạnh lùng nói không chết được. Anh đúng là vợ vẫn khi quan tâm anh ấy! Lần này Chris ngậm miệng luôn, lui ghế lại. Nói thật, khi anh thấy lão đại nhảy xuống khỏi trực thăng, còn không nhận được hoan hô, đó là độ cao hai nghìn mét đấy, lại còn dưới tình huống đối thủ đang theo sát mà nhảy xuống. Khi ấy mắt anh ta lộ ra, liên tục tuôn ra những lời thô bỉ với những viên đạn đuổi theo sau anh ấy, lúc đó sợ đến mức té cả xuống ghế. May là đại ca không có việc gì...

- Kỳ là thế nào? - Lôi Khiếu Thiên nhíu mày nhìn Đế Văn. Anh ta lộ ra vẻ mặt hả hê, nhún vai:

- Cậu ta nói cậu ta đang đuổi theo vợ!

- Cậu ta đuổi cái rắm, có mà tới quấy rối! - Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng hừ hừ, người nào cũng không để anh yên ỗn!...

Thẩm Dương Kỳ rất oan ức, run run chỉ vào Lôi Khiếu Thiên, đại ca, không phải anh bắt em trong vòng hai tháng phải đuổi theo vợ sao? Làm sao có thể nói anh tới quấy rối?

Đế Văn, Chris liền , đại ca à, chỉ có anh muốn đuổi theo vợ mà các anh em khác không cần sao?

CHƯƠNG 76.2:

- Yêu cầu của dì nhỏ, anh biết mà, dì nhỏ thời gian gần đây rất là bư hãn, lần này trực tiếp nhét luôn một cô gái người châu Á lên giường cậu ta!

Nghĩ lại sáng sớm Thẩm Dương Kỳ đã tới, mặt đỏ như mặt heo liền buồn cười! Lôi Khiếu Thiên nghĩ tới trình độ bư hãn của dì nhỏ nhà anh cũng vui vẻ.

- Dì nhỏ về Italia rồi?

- Đúng vậy, đã ở đây mấy ngày, em đúng là khổ! - Đế Văn rất ủy khuất, chẳng nhẽ bây giờ lại đi phàn nàn với người ta sao?

- Đáng đời! - Chris cười híp mắt!

Đế Văn vung nắm tay lên với anh ta, hung tợn cảnh cáo đối phương. Chris liền nổi giận, vỗ bàn đứng dậy...

- Anh đi tố cáo dì nhỏ Đồng Đồng ức hiếp anh!

Đế Văn mím môi. Khi còn bé trong mấy người anh em thì Chris da mặt dày nhất, biết lấy lòng dì nhỏ, được dì nhỏ cưng chiều. Sự cưng chiều với Chris ấy khiến nhân thần cộng phần, mấy người anh em bọn họ cũng không dám chọc anh ta làm gì, đây chính là lịch sử đẫm máu và nước mắt đó! Lôi Khiếu Thiên cũng nhếch môi lên.

- Kỳ thực dì nhỏ cũng không phải là thiên vị! - Chí ít thì trong mắt anh dì nhỏ không có thiên vị!

Đế Văn lẩm bẩm: “Lão đại, cũng chỉ có anh nghĩ thế thôi!”

- Vậy cậu không thương dì nhỏ sao?

Đế Văn nhếch môi.

- Thương chứ, dì ấy là mẹ của chúng ta mà! - Mặc dù không phải là ruột!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu.

- Hai người các cậu cũng đừng chọc đám Kiệt nữa, đứng đắn một chút!

- Wo, lão đại, việc này bọn em bị oan nha, là lão đại anh nói có một vài thứ không thích hợp để bọn họ biết mà! - Rõ ràng anh ấy dặn không được để những người khác biết quan hệ giữa bọn họ, bây giờ còn trách bọn họ, rõ là oan hơn cả Đậu Nga! Lần này Đế Văn cũng giơ hai tay tán thành. Đây không phải là bọn họ sai, bọn họ chỉ dựa theo lời dặn của lão đại mà diễn trò thôi mà!

Lôi Khiếu Thiên tức giận.

- Tôi bảo các cậu làm gì thì các cậu làm thế hả? Không biết dựa theo tình hình mà thay đổi sao?

Đế Văn và Chris liếc nhau. Được rồi, lỗi của bọn họ được chưa! Lôi Khiếu Thiên mặc kệ bọn họ, nói một tiếng rồi cắt đứt tín hiệu, tựa đầu vào ghế, trầm tư.

Anh, Trầm, Kỳ, Đế Văn, Chris đều được thao luyện trong tay Lôi Tiểu Tiểu. Ít nhất khi anh tám tuổi cho đến năm mười ba tuổi thì vẫn chung sống với mấy người bọn họ, ngủ chung, cùng tập luyện, cùng tới sa mạc, cùng vượt qua rừng rậm!

Tới khi bọn họ mười bốn tuổi thì Lôi Tiểu Tiểu để bọn họ lựa chọn, giao nhiệm vụ cho năm người, mỗi nhiệm vụ sẽ quyết định người nào sẽ đi đâu. Anh lựa chọn Sắc Liệt. Đúng vậy, đó là một tiểu quân đội bí

mật, mà nhiệm vụ này cũng là nguy hiểm nhất, độ khó lớn nhất. Anh là đại ca trong mấy anh em, cho nên không nghi ngờ chút nào, lựa chọn này của anh chính là theo thói quen luôn bao bọc bọn họ dưới cánh chim của mình! Để Văn lựa chọn mafia Italia, Chris tới tổ chức khủng bố, Kỳ xâm nhập vào giới văn nghệ, Trầm ở lại bên cạnh anh! Mà chính cái năm khi anh thành công tiếp nhận ngục Thiên Minh thì gặp Thượng Quan Kiệt Thiếu, Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lân, Phó Hạnh Lương!

Anh không dám nói trước đây khi cứu bọn họ hoàn toàn không có ham muốn riêng. Ngay lúc đó anh ở ngục Thiên Minh còn chưa hoàn toàn nắm quyền, anh chỉ có thể dựa vào bản thân, mà bốn người này xuất hiện thật đúng lúc. Anh giúp bọn họ thoát lại mọi thứ, đổi lấy là sự trung thành cả đời. Anh cho là rất công bằng, anh vốn cũng không phải là thiện nam tín nữ gì, với anh, nếu không có chỗ lợi thì anh sẽ không làm!

Cứu người cũng giống như vậy. Nếu bọn họ không có giá trị với anh, anh sẽ không ra tay! Mà Tâm Nhi là một ngoại lệ, là kỳ tích duy nhất trong cuộc đời anh!

Nick gõ cửa vào thì Lôi Khiếu Thiên đã ngủ say trên ghế. Thật ra anh cũng rất mệt mỏi. Có thể nói, trong khoảng thời gian này, anh chưa từng có được một giấc ngủ tốt. Nhất là sau khi bị thương, cơn rất bỏng phía sau khiến anh khó mà ngủ ngon được. Sự đau đớn như muốn đốt cháy người anh, rất khó chịu!

Mà Nick cũng nói đây là hiện tượng bình thường, là kết quả do thuốc trị thương có tác dụng. Diện tích bỏng của anh quá lớn, chỉ có thể dùng thuốc trị thương chữa bỏng cấp cao này. Đây là phát minh của anh ta. Hơn nữa đại ca sau khi bị thương chưa có nghỉ ngơi tốt, động đậy tới vết thương mà không đau mới lạ! Lôi Khiếu Thiên gật đầu. Những cơn đau này không hề gì, chỉ là sẽ ảnh hưởng tới những lúc nghỉ ngơi, có thể chịu được! Nick định nói bệnh tình của Đường Kiến Tâm với Lôi Khiếu Thiên, nhưng thấy đại ca ngủ say cũng không đành lòng đánh thức anh, lấy áo khoác đắp lên cho anh rồi ra ngoài, nhẹ nhàng đóng cửa lại! Lôi Khiếu Thiên mấy ngày nay đều ở tổng bộ xử lý mọi việc, không có đi ra ngoài. Cho dù những giao dịch cần anh ra mặt thì anh cũng chỉ để Ám Minh ra thay thế. Nick biết đại ca lo cho chị dâu, đã qua hơn một tuần mà chị dâu vẫn không có phản ứng, một chút dấu hiệu tỉnh lại cũng không có, ngày ngày chỉ có thể truyền chất dinh dưỡng mà duy trì sinh mạng! Hơn một tuần này, mọi sinh hoạt của Đường Kiến Tâm cũng do một tay đại ca lo liệu. Thứ nhất đây là tổng bộ ngục Thiên Minh, không thể mời bảo mẫu; thứ hai, đại ca không thể nào cho người khác chạm vào thân thể chị dâu, cho nên nhiệm vụ này chỉ có thể do đại ca tự thân động thủ!

Nhưng mà, Nick sao cứ thấy đại ca làm hoài mà không biết mệt vậy?

Cũng tỷ như bây giờ, Nick gõ cửa phòng một cái.

- Đại ca, em vào được không?

- Vào đi!

Nick cười trộm, sáng nào đại ca cũng rửa ráy cho chị dâu một lần, mà sáng anh cũng phải kiểm tra giúp chị dâu, cho nên ngày nào cũng có một màn như thế này đây. Khi Nick vào thì Lôi Khiếu Thiên đang bưng chậu rửa mặt vào phòng tắm. Nick lắc đầu, cũng không lãng phí thời gian, bắt đầu kiểm tra, đầu tiên là từ mắt. Qua hơn chục ngày, sắc mặt Đường Kiến Tâm đã khôi phục lại chút huyết sắc, không còn trắng nhợt như tuyết lúc ban đầu nữa!

Nick thở dài, bắt đầu kiểm tra nhịp tim cho cô. Sau khi nghe xong một hồi lâu, mắt bỗng tròn tròn, khó mà tin nổi, vội nghe đi nghe lại nhiều lần.

Khi Lôi Khiếu Thiên đi ra thấy Nick không bình thường, vẻ mặt cậu ta rất kỳ dị, luống cuống chạy lại.

- Tâm Nhi sao thế?

Thanh âm đột nhiên tới của Lôi Khiếu Thiên khiến Nick hơi hoảng, nắm tay phải Đường Kiến Tâm xem mạch cho cô. Lần đầu tiên do không có dụng cụ bắt mạch, còn lần thứ hai thì khác! Lôi Khiếu Thiên cũng biết chuyện hệ trọng, khẩn trương đứng nhìn một bên, không lên tiếng quấy rầy Nick!

Sau một lát, Nick đặt cánh tay Đường Kiến Tâm xuống, nét mặt vừa mừng vừa lo! Lôi Khiếu Thiên nhú mày....

- Tâm Nhi gặp nguy hiểm sao?

Nick lắc đầu, há miệng, lại một chữ cũng không ra!

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống.

- Thế vậy là chuyện gì? - Không có nguy hiểm thì sao nét mặt cậu ta như gặp quỷ thế?

- Chị dâu... Có thai!

Lôi Khiếu Thiên sững người, hai giây sau, trong đầu nổ bùm một cái, cả người cứng đờ, không cách nào động đậy. Hóa ra đại ca cũng có lúc luống cuống cùng biểu lộ luống cuống như thế. Tốt ha, cái này đã hoàn toàn an ủi được Nick.

- Chị dâu có thai đã hơn nửa tháng rồi! - Vừa rồi anh đo nhịp tim cho cô đã thấy có điều không đúng, có phần giật mình mới khiếp sợ bắt mạch lần nữa!

Khi xác định mình không đoán sai thì cũng có chút lo âu. Với tình trạng hiện nay của chị dâu thì thật sự là không thích hợp để có thai!

- Tâm Nhi... Có thai?

- Đúng thế! - Anh không chúc mừng đại ca chỉ là bởi vì không xác định có giữ được đứa bé này hay không!

- Thật sao? - Anh sắp làm bố? Lôi Khiếu Thiên quả thực khó mà tin nổi, sự vui sướng lấp đầy trong tim, trong đầu chỉ còn một câu nói, anh sắp làm bố!

Nick cau mày, anh lần đầu tiên thấy đại ca vui đến thế, vui sướng không chút che giấu. Câu nói kế tiếp anh thật khó nói ra, anh sợ đại ca sẽ thất vọng!

Con người ta sợ nhất chính là một giây trước được thổi đến thiên đường rồi một giây sẽ bị đập thẳng tới địa ngục!

- Đại ca!

- Sao thế? - Lôi Khiếu Thiên mặc dù hưng phấn thiếu chút nữa quên hết thấy, thế nhưng cũng không quên sự lo lắng hiện lên trên gương mặt Nick, lập tức khẩn trương hỏi!

Nick không muốn nhìn vào cặp mắt thất vọng của đại ca, đưa tầm nhìn sang người Đường Kiến Tâm, giọng nói gượng gạo.

- Tình huống hiện giờ của chị dâu không thích hợp để có thai!

Lôi Khiếu Thiên ngẩn ra. Đúng vậy, anh sao có thể quên tình trạng cơ thể Tâm Nhi. Bây giờ cô ấy còn chưa tỉnh lại, cho dù có con thì thế nào? Có thể giữ được sao? Cảm giác thất vọng dâng trào khiến hốc mắt anh cay cay!

- Không có cách nào sao?

Nick xoay lại cũng có chút khó chịu, áy náy nhìn Lôi Khiếu Thiên. Đại ca từ khi nào mà dùng giọng như vậy nói chuyện? Anh cũng đã từng thử cảm giác giây trước được ở thiên đường, giây sau đã rơi xuống địa ngục, khó chịu thế nào anh rõ chứ, cho nên, đại ca, em hiểu mà!

- Không có. Trừ phi chị dâu tỉnh lại. Bây giờ căn bản chưa thể cảm giác được đứa bé, sớm nhất phải nửa tháng nữa, chị dâu mới có phản ứng. Chẳng qua, bây giờ bản thân chị dâu cũng cần truyền chất dinh dưỡng vào cơ thể, hướng chỉ là đứa bé! - Hơn nữa nhịp tim của chị dâu không bình thường, anh thật sự không dám cam đoan. Cho dù bây giờ đứa bé có thể sống được, nó cũng chưa chắc có thể thuận lợi ra đời!

Lôi Khiếu Thiên khẽ đá ra phía sau, chột vật nhìn Đường Kiến Tâm vẫn đang ngủ say, sau đó nhìn bụng cô, ánh mắt run lên, có thứ gì đó như trực trào ra.

- Bỏ nó đi!

Đứa bé, đứa bé! Chỉ cần mọi thứ uy hiếp đến sinh mạng Tâm Nhi, anh đều không cho phép nó tồn tại, cho dù là đứa bé cũng không được! Nick cắn môi, anh thật sự khó mà lĩnh hội được tâm tình khi đại ca nói ra ba từ bỏ nó đi kia, anh ấy sao có thể nói ra được ba từ ấy chứ? Kia là con anh ấy mà? Vừa rồi anh ấy

rất hạnh phúc, hưng phấn chờ thằng bé xuất hiện, nhưng đảo mắt lại muốn anh ta bỏ đi đứa con ruột của mình, đây là việc tàn nhẫn cỡ nào!

- ... Vâng!

Lôi Khiếu Thiên bỏ ra ngoài, bước chân mất trật tự, có phần gấp gáp. Nick nhìn bóng lưng anh ấy, không đi ra cùng, anh biết đại ca cần phát tiết, anh ấy cần không gian!

Nhìn một hồi lâu sau Nick mới đau khổ quay lại nhìn Đường Kiến Tâm.

- Chị dâu, vì sao chị còn chưa tỉnh lại?

Nhịp tim chị ấy đã bắt đầu khôi phục lại, không có lý nào lại chưa tỉnh dậy a! Nick rất ảo não!

- Đại ca rất thích đứa bé này đó, chị dâu, em nghĩ chị cũng rất thích ha? Mọi người đều nói, trên thế giới này, không có người mẹ nào là không yêu con của mình.

- Hắc hắc!...

- Thế nhưng, ngạch nường, vì sao mẹ lại không thương con? Vì sao?

Sự yếu đuối trong mắt Nick như một con búp bê bằng sứ, đụng vào sẽ vỡ, yếu đuối đến mức không chịu nổi một kích!

Giọng nói trầm thấp khàn khàn vang vọng không gian, có chất vấn, có mơ màng, đáng tiếc, Đường Kiến Tâm chưa tỉnh không trả lời được vấn đề này của anh. Mà những người đã vứt bỏ anh, cũng không thể nào trả lời cho anh!

Nick đứng lặng người mở to mắt nhìn bụng của Đường Kiến Tâm. Ánh mắt có phần rời rạc, có phần không xác định, nhìn kỹ lại thì thấy ánh mắt ấy dường như căn bản không hề đặt trên bụng cô, chẳng biết đã rơi vào phương nào! Mãi tới khi cổ Nick cứng đờ, anh mới bình thường lại, miệng nhếch lên, có phần trào phúng. Người ta cũng đâu muốn mày, mày còn ở đây tự thương xót cái gì? Ai có thể hiểu được sự bi thương ấy?

Đúng vậy, ai có thể hiểu được đây?

Đột nhiên, Nick nhìn vào bụng Đường Kiến Tâm, nghiêng răng thốt lên một giọng kiên định, tiếp đó tiếng bước chân dồn dập vang lên đi tới cửa!

- Chị dâu, em nhất định sẽ giữ được con chị. Chứ như vậy mà để thằng bé đi, thằng bé sẽ không cam lòng, đại ca cũng không cam lòng, em nghĩ chị dâu cũng sẽ đau lòng đúng không!

Em sẽ không để thằng bé giống em, bị người ta lạnh lùng vứt bỏ trong bóng tối!

Sau khi Lôi Khiếu Thiên bỏ đi thì tới thẳng phòng tối, coi bức tường như túi cát đánh liên tục vào đó, thỉnh thoảng bật lên những tiếng hét tức giận. Mấy người thủ hạ canh giữ phòng tối hai mặt nhìn nhau, không hiểu đại ca bị cái gì kích thích, nghe những tiếng hét kia khiến da đầu bọn họ tê rần. Thế nhưng, ai cũng không lên tiếng, chỉ giữ vững cương vị của mình, im lặng chờ đợi! Tới khi Lôi Khiếu Thiên bước ra thì đã qua hơn ba giờ, lại khôi phục về bộ dáng lạnh lùng ấy, chỉ là sự uể oải trong mắt không ai là không thấy được!

Hai nắm tay rũ xuống, máu như những hạt châu nhỏ rỉ ra từng giọt. Nick vừa từ phòng Lôi Khiếu Thiên đi ra thì bị đại ca dọa cho giật mình, nhất là khi thấy hai tay của đại ca, cẳng vừa giận vừa đau lòng!

Vội quay về phòng lấy thuốc bôi tới trước mặt Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca, anh cho là hai tay anh làm bằng sắt hả?

Trên mu bàn tay kia lộ ra từng vết máu, nhìn thấy mà anh cũng phát hoảng, phải tự hại mình đến mức nào mới thành ra thế này?

- Không sao cả!

- Không sao cả? - Giọng Nick đề cao lên. - Trong mắt anh, có phải chỉ có chết mới coi như là có chuyện không vậy?

Lôi Khiếu Thiên nhắm mắt, mặc kệ cậu ta nói! Nick buồn bực, nói cũng không phải mà không nói cũng không phải.

- Đại ca, có em ở đây, em sẽ không để đứa bé xảy ra chuyện gì đâu.

Lôi Khiếu Thiên chợt mở mắt, thoáng lên tinh quang, nhìn chăm chăm vào Nick.

- Đứa... bé, không có việc gì?

Nick gật đầu.

- Thằng nhóc kia không bỏ đi được đâu!

Lôi Khiếu Thiên toét miệng, cười như một đứa bé, anh không hỏi Nick tại sao lại thay đổi chủ ý, anh chỉ biết là, con anh vẫn còn!

- Tâm Nhi, không vấn đề chứ?

- Tam thời không vấn đề gì, bây giờ đứa bé còn quá nhỏ, cho dù truyền dinh dưỡng thì cũng không ảnh hưởng bao nhiêu! - Sau khi Nick giúp anh băng bó lại hai tay mới nói tiếp:

- Đại ca, Dịch Long khẳng định có vấn đề, không thì chị dâu không thể nào mê man lâu như thế!

Lôi Khiếu Thiên liếm thần, cặp mắt nguy hiểm nheo lại, anh đương nhiên biết Dịch Long có vấn đề, anh không động vào anh ta chỉ vì những thứ râu ria, nhưng hôm nay...

- Lá gan hấn thật sự rất lớn!

Nick không nói gì.

- Chăm sóc tốt cho Tâm Nhi, cô ấy tỉnh lại thì báo cho tôi biết trước tiên!

- Vâng!...

Một hồi sau thì không còn nghe được thanh âm nữa, Nick thầm nghĩ, Âm Hoàng, không biết lần này có thể thừa nhận nỗi cơn tức của đại ca không đây!

Chấp nhận lấy di động ra, gọi một số, bên kia rất nhanh đã nghe!

- Nick, chuyện gì?

- Anh Diệp, đại ca đi tìm Âm Hoàng. Anh và anh Huống đi hội họp với đại ca đi!

- Từ khi nào!

- Vừa mới rồi!

- Biết rồi!

Sau khi Nick cúp máy thì đi lên lầu.

Lôi Khiếu Thiên ra cửa trực tiếp hạ lệnh, sau đó cùng mấy người lên máy bay tới thẳng Hoa Kỳ!

Dịch Long, được lắm. Lần đầu tiên anh tìm hấn thì đã nói, đừng để anh có cơ hội diệt Âm Hoàng. Lần thứ hai cũng đã nhắc nhở hấn ta. Xem ra, lá gan hấn quá lớn rồi! Anh có thể nhượng bộ hấn ta chỉ là vì Tâm Nhi. Dù sao mười mấy năm qua, Tâm Nhi cũng là người của Âm Hoàng, mặc kệ anh có thừa nhận hay không!

Thế nhưng, nếu Dịch Long tưởng rằng đó là lý do mà anh phóng túng hấn, vậy thì hấn sai rồi, sai lầm duy nhất của hấn chính là đã đánh chủ ý với Tâm Nhi!

Hấn đáng chết!

Tổng bộ Âm Hoàng.

Trước khi Lôi Khiếu Thiên đi thì Tiểu Ngải và Dịch Long cũng đã chính thức chơi trò mèo bắt chuột. Dịch Long thật không hổ là người hiểu rõ Tiểu Ngải nhất trên đời, mọi động tác hướng đi của đối phương đều biết rõ, chạy thoát lần thứ n thì cũng bị bắt lại lần thứ n. Tiểu Ngải ai oán nhưng đồng thời càng hăng hái

hơn, càng bị đánh bại thì càng mạnh hơn. Tiểu Ngải tới cửa sổ, tựa đầu nhìn ra bên ngoài rồi rút lại, nuốt nước bọt, nhất thời khổ não, than vãn.

- Tại sao lại phải ở tầng 35? Cao như vậy mình sao trèo xuống nổi?

Muốn thoát ra từ cửa chính căn bản là không thể. Cô giờ mới biết sự phụ cô chính là một người đã thành tinh, cô muốn gì cũng không thoát khỏi mắt anh ấy, buồn muốn chết mất!

Quả nhiên là, gừng càng già càng cay a!

Chị ơi, hu hu, chị ban phúc Tiểu Ngải có thể thuận lợi chạy thoát đi nha!

Lấy từ trong ngăn kéo ra đôi găng tay da người chị cho, đeo chiếc ba lô đen lên lưng, kéo tỳ tuyến màu bạc, điên cuồng gào thét trong lòng. Thần ơi, không thể có lỗi với cô a, nhảy xuống từ tầng 35, nghĩ đến cảnh tượng đó, da đầu cô ngứa ran.

Nhưng nghĩ đến chị gặp nguy hiểm, Tiểu Ngải quả quyết nhắm mắt lại, bò lên cửa sổ, nắm lấy sợi chỉ bạc, thận trọng đập tường đi xuống!

Địch Long đang ở thư phòng sắp xếp công việc, khi thấy nhiệm vụ mới ra ở Chợ Đen thì miệng cong lên, Bộ trưởng bộ quốc phòng nước X, hai triệu đô la Mỹ! Đây đúng là một khoản làm ăn lớn, Bộ trưởng bộ quốc phòng nước X chính là nhân vật quan trọng, gần đây rất nổi trong giới truyền thông, vốn là hợp đồng thể này Địch Long anh sẽ không chút do dự tiếp nhận. Thế nhưng gần đây Ám Hoàng gần đây bị hạ thấp, có phần không yên ổn, tay dờn đi, Địch Long vẫn bấm chuột nhận phi vụ này!

Hai triệu đô la Mỹ không phải con số nhỏ, với Ám Hoàng bây giờ giống như cọng rơm cứu mạng vậy!...

Mấy phút sau, Địch Long liên lạc với thủ hạ, sau khi giao nhiệm vụ này ột trong những trợ thủ đắc lực, định phát tay bảo cậu ta lui thì liền nhớ tới, đã lâu không nghe được động tĩnh của Tiểu Ngải mới hỏi.

- Tiểu sư muội có ra ngoài không?

- Không có!

Địch Long gật đầu.

- Đi xuống đi!

- Vâng!

Người nọ vừa đi thì có một người vội vàng bước vào.

- Sư phụ, người của Ngục Thiên Minh tới!

Địch Long vừa định quả mãng, nghe được tin tức như thế trực tiếp đứng lên, hô to:

- Cái gì?

- Lão đại Ngục Thiên Minh cùng một đám thủ hạ đã tới tầng một!

Địch Long trở lại bình thường, ổn định tâm thần mới đi ra ngoài.

- Cậu đi thông báo với những người khác! - Nói xong trực tiếp ra ngoài! Lúc này mới cách vài ngày, Lôi lão đại lại tìm tới cửa, vậy chỉ có một nguyên nhân, anh ta đã biết tới tâm ẩn của Đường Kiến Tâm!

- Vâng!

Địch Long không dám kéo dài. Lúc này thật không phải chuyện đùa. Lôi lão đại đã ám chỉ anh hai lần, chính anh lòng tham không đáy, muốn lưu lại duy nhất thứ gì đó áp chế Đường Kiến Tâm, không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy chọc phải Ngục Thiên Minh! Anh thật đáng chết, lần đầu tiên khi Lôi Khiếu Thiên đi tìm anh thì phải biết rồi, trọng lượng Đường Kiến Tâm trong lòng Lôi lão đại nặng bao nhiêu. Nhất là lúc ở biệt thự tư nhân Tề gia, anh ta cứng rắn đập nát kính chống đạn chỉ vì một mình Đường Kiến Tâm!

Chết tiệt!

Anh thật sợ sứt quá!

77. Chương 77: Tiểu Ngải Trốn Thoát Thành Công

Hoa Kỳ, quảng trường tháp Willis tại Chicago, mấy chiếc Bentley số lượng có hạn cùng dừng lại. Lôi Khiếu Thiên mặc một bộ đồ khỏe mạnh bó sát người, thành thực đi tới, mặt như La Sát. Hường Diệp Lâm, Hường Ngân Dịch đi theo phía sau hai bên anh. Đoàn người cùng tiến vào trong!

Tràng diện kia quả thực chính là đẳng cấp khi xã hội đen sống mái với nhau, nhìn thôi đã biết là không dễ chọc rồi, người đi đường đều nhao nhao chạy thực mạng!

Địch Long xuống vừa đúng lúc, chạm mặt ngay với Lôi Khiếu Thiên khi hai đàn em đẩy cửa chính ra. Nhìn vẻ mặt Lôi Khiếu Thiên, gương mặt Địch Long có phần cứng ngắc, lập tức nghênh đón.

- Lôi lão đại, tòa miếu nhỏ của tôi thật đúng là hương khói thịnh vượng, có thể mời anh tới cửa một lần nữa!

- Ám Hoàng, đầu óc anh chuyển đổi mau thật đấy, Ngục Thiên Minh mà cũng dám tính toán! - Hường Diệp Lâm đối diện với tầm mắt Địch Long, lên tiếng cảnh cáo, chẳng cần phải khách sáo với anh ta làm gì!

- Lời này ở đâu ra vậy? Ám Hoàng và Ngục Thiên Minh từ trước đến nay đều là nước sông không phạm nước giếng. Hường chi, có cho tôi thêm một lá gan tôi cũng không dám toan tính gì với Lôi lão đại! Tôi còn phải giữ cái mạng nhỏ này để nối dõi tông đường! - Địch Long cười gượng, khí thế kia, hôm nay sợ rằng phải...

- Địch Long, anh cũng là lão đại một phương, không ngờ cũng sử dụng thủ đoạn hèn hạ như thế!...

Ánh mắt Địch Long chuyển tới Hường Ngân Dịch, sắc mặt của anh ta dường như có chút tái nhợt, giọng nói ảm ảm, thế nhưng sát khí trong lời không phải không nghe ra.

- Lôi lão đại, ý anh là gì?

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng quét qua Địch Long. Trước mặt anh dường như không phải là Ám Hoàng, mà chỉ là một đồng bụi bặm.

- Ngục Thiên Minh luôn làm việc có nguyên tắc, anh, đừng nên nhiều lần xúc phạm tới điều đó!

Địch Long cả kinh, đúng lúc thang máy phía sau anh ta mở ra, mười một sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh chạy ra ngoài, đám người Lôi Khiếu Thiên liếc qua, nhếch môi, thật sự rất hay, Địch Long...

- Lôi lão đại, chuyện của Đường Kiến Tâm tôi thực sự không biết. Những gì có thể nói cho anh biết tôi đều đã nói, anh muốn lấy cô ấy từ Ám Hoàng, tôi cũng đã phối hợp, như thế nào... - Đối phương cũng hiểu rõ, anh ta còn giả bộ nữa thì thật ngu ngốc!

- Anh thế nào thì tự mình hiểu, nhưng, anh ngàn vạn lần đừng có táy máy tay chân trên người cô ấy! - Nghĩ đến Tâm Nhi còn đang nằm trên giường, trong lòng Lôi Khiếu Thiên thoáng hiện lên tia máu!

Anh thực sự không ngại để Ám Hoàng biến mất hoàn toàn khỏi thế giới này! Mặc dù động vào một vài thứ sẽ liên lụy tới rất nhiều gia đình!

Địch Long âm thầm nghiền răng.

- Lôi lão đại, chuyện về tâm ẩn của Đường Kiến Tâm, tôi cũng đã nói rõ ràng rồi. Trước khi cô ấy được đưa tới Ám Hoàng thì đã có, điều này hoàn toàn không có chút xíu quan hệ gì với tôi!

- Anh tưởng những lời anh nói bây giờ chúng tôi còn tin được sao? - Hường Diệp Lâm châm chọc tiếp lời. Khi anh nhận được điện thoại của Nick, biết được chuyện Đường Kiến Tâm có con với đại ca, bọn họ liền buông xuôi tâm tư đối nghịch với cô. Mặc dù có chút bất mãn, nhưng không phải là không thể tiếp nhận. Anh phải thừa nhận rằng anh không bằng Đường Kiến Tâm, ít nhất là với bản lĩnh!

Bọn họ vẫn luôn cho rằng người mạnh mẽ như đại ca nhất định sẽ tìm một cô gái dịu dàng như nước làm bạn suốt đời. Hôm nay khi biết sự lựa chọn của đại ca là Đường Kiến Tâm, trong lòng cũng có chút tán thành. Một người có thể đứng bên cạnh đại ca, nhất định phải cùng dấn tay bay lượn với anh ấy. Mà Đường Kiến Tâm tin tưởng nhất định sẽ không cô phụ tình nghĩa của đại ca, bọn họ rất mong đợi!

Nếu là người được bọn họ nhận đồng, vậy thì, bảo vệ cô là chuyện nhất định!

Huống chi, trong bụng cô còn có một tiểu chủ nhân tương lai của Ngục Thiên Minh đó!

Địch Long trả lời.

- Mặc kệ các anh có tin hay không, tôi cũng chỉ có những lời vậy thôi. Lôi lão đại, tin rằng Ngục Thiên Minh cũng có uy vọng trên đường! - Không đến mức dưới những con mắt đang mở trừng trừng ở Mỹ mà đại khai sát giới!

Lôi Khiếu Thiên hí hóp mắt lại, Huống Ngân Dịch buồn cười nhìn Địch Long như đang nhìn một tên ngu ngốc. Hắn ta hồ đồ hay là giả mất trí? Đại ca bọn họ đã tới tận địa bàn Âm Hoàng, hắn ta còn tưởng Địch Long hắn làm bằng vàng sao? Có thể để tự đại ca ra tay hả!

Phải biết rằng, đại ca không động thì thôi, động một tý là sẽ tiêu diệt sạch sẽ!

Nhìn sắc mặt những người này, nụ cười trên mặt Địch Long thu lại, anh ta vốn cũng không phải người lương thiện gì, hôm nay nhìn mặt mũi của Lôi Khiếu Thiên đã rất nể tình rồi.

- Lôi lão đại anh cứ nói đi!

- Tôi cho anh một cơ hội, tâm ẩn của Tâm Nhi là thế nào? - Ánh mắt lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên chiếu thẳng vào mắt Địch Long, hóa thân làm Diêm vương, sự lạnh lẽo bao quanh người, dường như đang cảnh cáo Địch Long, sự nhẫn nại của anh cũng đã sắp biến mất!

Địch Long cũng điên lên, có phần do dự, rốt cuộc cũng nói ra.

- Lôi lão đại, thế lực Âm Hoàng không bằng một phần mười Ngục Thiên Minh anh, anh nghĩ tôi lấy đầu lá gan để mà giở trò bịp bợm với anh? - Đồng dạng, cho dù thế lực Ngục Thiên Minh anh lớn, Âm Hoàng tôi cũng không phải dễ trêu như thế!

Nếu liều mạng thì vẫn có thể, chẳng qua, cái giá phải trả tương đối thê thảm mà thôi!

Đồng tử Lôi Khiếu Thiên co rút lại. Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch hiểu ý, ra dấu với những người phía sau. Những người mặc đồ đen đằng sau nắm lấy súng trong tay đồng loạt nhắm vào Địch Long. Đối phương cũng không tỏ ra yếu kém. Bầu không khí chớp mắt thay đổi tạo thành hai phe giằng co!

Trong lúc Địch Long còn có động tác thì phía sau Lôi Khiếu Thiên lại vang lên giọng nói nhẹ nhàng, có chút hả hê!

- Ai ôi, tôi tới thật là đúng lúc nha, nhìn xem, có trò hay để coi rồi! Ha ha!

Cũng chính giọng nói bất chợt chen vào này khiến bầu không khí căng thẳng nháy mắt đổ vỡ. Mặc dù hai phe đều không hạ súng xuống, nhưng rõ ràng là sát khí trong mắt Lôi Khiếu Thiên đã bớt đi nửa phần!

Mà Địch Long cũng thở phào nhẹ nhõm. Nếu thật sự đánh nhau, vậy khó mà thu dọn tàn cuộc được!

Lôi Khiếu Thiên, Địch Long, Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch cùng quay lại nhìn. Ngân Nguyệt cười rất yêu nghiệt không chút phòng bị bước vào.

- Tôi nói này, sao tên này đến đâu cũng muốn dẫm một chân vào như vậy!

Hướng Diệp Lâm gật đầu.

- Thật sự rất muốn xé nát khuôn mặt đó.

Huống Ngân Dịch gơ hai tay tán thành. Lôi Khiếu Thiên quét mắt qua Huống Ngân Dịch và Hướng Diệp Lâm đang nhỏ giọng thăm thì, chờ tới khi Ngân Nguyệt nghênh ngang dừng trước mặt anh mới chuyển ánh mắt sang anh ta.

- Lôi lão đại, các vị nên làm cái gì thì làm cái đó, sách, đừng để ý tới tôi. Tôi chỉ như người qua đường tới xem kịch thôi mà! - Nói rồi dư quang đảo qua Địch Long đối diện Lôi Khiếu Thiên, cười như không cười!

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, biểu thị lên tiếng chào hỏi.

- Anh có việc gì sao? - Không có việc gì thì về Nguyệt bang đi, đừng tới đây gây sự!

Ngân Nguyệt cười hí hóp mắt lại, chỉ là cho dù là ai cũng thấy được sự vui vẻ khó hiểu sâu trong mắt anh ta.

- Ở đây Lôi lão đại anh mới là đại ca, tiểu đệ tôi đây dù thật sự có chuyện khẩn cấp vậy cũng chỉ có thể xếp phía sau đại ca anh thôi. Huống chi, tôi là người thích xem cuộc vui, nhất là của người khác!

Người khác! Tin tưởng rằng những người ở đây đều hiểu huyền âm trong lời Ngân Nguyệt, chỉ có Dịch Long hơi đổi sắc mặt, trợn mắt nhìn Ngân Nguyệt. Tên gay chết tiệt này sớm không tới muộn không tới, sao cứ phải vào lúc này?

Nhưng anh không thể không thừa nhận, tôi thật sự rất đúng lúc!

- Nguyệt đương gia, anh nói mà không sợ sặc sao! - Lãnh mâu của Hường Diệp Lâm lóe lên, chế giễu ai đó!

- Sao được chứ? - Ngân Nguyệt kinh ngạc. - Hoàng Minh có kinh nghiệm này rồi sao?

Hường Diệp Lâm hung hăng trợn mắt nhìn anh ta, nhìn sang chỗ khác, giả vờ như không thấy. Huống Ngân Dịch lắc đầu, anh đã sớm biết Ngân Nguyệt không chỉ có vẻ ngoài yêu nghiệt, còn hoàn toàn là một tên biến thái. Muốn chiếm tiện nghi trên người anh ta thì đơn giản đó là tự rước nhục, hắt nước bẩn lên người mình!

Lôi Khiếu Thiên cảnh cáo liếc nhìn Ngân Nguyệt để anh ta đừng có gây rối! Ngân Nguyệt nhún vai, sau đó rất tự giác lui lại sau hai bước, nói với Lôi Khiếu Thiên.

- Vậy được rồi chứ? - Lần này sẽ không phiền bọn họ động thủ rồi ha?

Lôi Khiếu Thiên không để ý tới Ngân Nguyệt, anh ta muốn xem cuộc vui thì cứ để anh ta xem, không gây sự là được. Nhưng hiển nhiên, Lôi Khiếu Thiên đánh giá sai trình độ mặt dày vô sỉ của Ngân Nguyệt rồi, anh nên cho người xách cổ anh ta ném ra đường mới đúng!...

Chỉ có Dịch Long lúc này cảm thấy Ngân Nguyệt như Thánh Mẫu, trong mắt không còn sự chán ghét đến cùng cực như trước đây!

Bên kia.

Trong miệng Tiểu Ngải cắn một búp bê nhỏ, trong mắt hiện lên sự điên cuồng, theo bức vách đi từ tầng 35 đi xuống, còn kém chưa có rơi tự do. Gió thổi qua tai có hơi đau, tóc tung bay lòa xòa trước mặt, đâm vào da, chờ tới khi Tiểu Ngải xuống được phía dưới, hai chân mềm nhũn, ngã bệt xuống đất, mặt không còn chút máu, môi run rẩy!

- Mẹ ơi, cuối cùng cũng đã xuống được rồi! - Ngồi nghỉ một hồi sắc mặt mới bình thường trở lại, Tiểu Ngải run rẩy đứng dậy tháo ba lô, cởi bao tay cất vào túi, nhanh chóng đi vào con ngõ tối cạnh tòa tháp!

- Hì hì, sự phụ, anh không nghĩ tới sao, em cũng dám “trón” từ trên tầng cao xuống đó, ha ha, lần này anh tính sai rồi! Muốn em không đi tìm chị à, hừ, không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng không có luôn!

Hai giờ sau, Tiểu Ngải xuất hiện ở căn nhà ở phố người Hoa của Đường Kiến Tâm, rất là hưng phấn. Vừa định gõ cửa thì cửa mở ra, Hạ Tâm Dung cầm túi rác va vào Tiểu Ngải. Trán hai người đụng nhau vang lên tiếng thật lớn!

- Bịch! - Túi rác trên tay Hạ Tâm Dung liền rơi ra.

- Ai da! - Tiểu Ngải đau quá kêu lên, tay che trán tức giận nhìn xung quanh, trừng mắt với Hạ Tâm Dung còn đang kinh ngạc.

- Cô mở cửa cũng phải báo trước một tiếng chứ! - Đau chết cô mắt! Trán người này nhất định là được làm bằng đá!

Hạ Tâm Dung tức giận nhìn Tiểu Ngải.

- Ai biết cô đột nhiên quay lại! - Biển mặt hơn nửa tháng, thành linh xuất hiện, lại không gõ cửa, ai biết là cô ấy? Huống chi trán cô cũng đau không kém!

Tâm tình Tiểu Ngải lúc này không tệ, lưỡi so đo với cô ta, lướt qua Hạ Tâm Dung chạy vào phòng, hô lên.

- Chị, chị, Tiểu Ngải đã về rồi!

Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm đang nằm trên ghế, một bộ như vừa phải ác đấu xong, đầu đầy mồ hôi, nghe giọng của Tiểu Ngải, cả hai giật mình ngồi lên!

- Sao cô lại về? - Sở Tử Ngang hỏi.

Trong mắt Tiểu Ngải hoàn toàn không có sự tồn tại của những người này. Cô nhìn lướt qua cả căn phòng, không thấy bóng dáng Đường Kiến Tâm đâu, sôi nổi chạy vào phòng cô ấy.

- Chị, Tiểu Ngải về rồi đây!

- Cô đừng gọi nữa, lão đại đã hơn một tháng không về rồi! - Diệp Trúc Phàm lười biếng dựa vào ghế, có vẻ hữu khí vô lực! Sở Tử Ngang cũng tựa đầu chung vào ghế, chớp mắt!

Hơn tháng nay bọn họ đúng là khổ, tình huống của Amazon không lạc quan, thỉnh thoảng lại lên cơn sốt, hại tinh thần bọn họ luôn phải khẩn trương cao độ, chỉ sợ có chút sơ sẩy sẽ thật làm cậu ta “teo”!

Tiểu Ngải dừng bước, quay lại kinh ngạc nhìn Diệp Trúc Phàm.

- Có ý gì? - Chị đã biến mất gần một tháng? Sao có thể? Chợt nghĩ tới lời của sư phụ, lưng liền cứng đờ, chị thật sự đã xảy ra chuyện gì sao?

78. Chương 78: Cho Hắc Về Với Ông Bà

Sẽ không, sẽ không, Tiểu Ngải âm thầm an ủi mình, nhất định sẽ không, chị sẽ không xảy ra chuyện, bình tĩnh lại nào, bình tĩnh lại nào!

Khốn kiếp, cô không bình tĩnh lại được!

- Ngày thứ hai cô đi thì lão đại cũng ra ngoài, đến bây giờ còn chưa thấy về!

Tiểu Ngải hít sâu một hơi, cực độ bình tĩnh hỏi:

- Chị có nói là đi đâu không?

Diệp Trúc Phàm lắc đầu, Hạ Tâm Dung đi tới ngồi xuống cạnh anh.

- Lão đại không cho chúng tôi đi cùng!

Cơn tức giận của Tiểu Ngải bỗng tăng vọt.

- Chị ấy không ấy người đi thì mấy người không biết đi theo sao? Mấy người có biết một mình chị ấy ra ngoài nguy hiểm thế nào không hả?

Diệp Trúc Phàm ngồi nghiêm chỉnh.

- Có chuyện gì ư?...

Có chuyện gì ư? MK, Tiểu Ngải rất muốn ném bốn người này ra đường, bây giờ còn hỏi cô có chuyện gì ư, có mà em gái anh ấy!

Tiểu Ngải tức lắm, chạy ra cửa.

- Mấy người tốt nhất là hi vọng chị của tôi bình an vô sự, bằng không, quay về tôi sẽ ấy người đẹp mặt!

Diệp Trúc Phàm đưa mắt ra hiệu với Hạ Tâm Dung, Hạ Tâm Dung đứng dậy đuổi theo Tiểu Ngải.

- Tôi đi với cô!

Tiểu Ngải mặc kệ cô ta, trong đầu chỉ nghĩ sao phải mau chóng tìm được chị, nghĩ cũng không không cần nghĩ, chị nhất định là đi tìm người Ngục Thiên Minh, như vậy cũng dễ làm, chỉ ít sẽ không khó tìm ra manh mối, chỉ cần tìm được người Ngục Thiên Minh, mọi chuyện đều dễ nói!

- Có người muốn đổi phỏ lão đại? - Hạ Tâm Dung đuổi theo Tiểu Ngải, trong vẻ nghiêm cẩn lộ ra sự lo âu!

Tiểu Ngải dừng lại, trừng mắt với Hạ Tâm Dung.

- Mấy người làm việc thế nào vậy, còn nói chị là lão đại mấy người, chị ấy hiện tại có thương tích trong người, vậy mà mấy người để chị ấy một mình ra ngoài, có đầu óc không vậy!

Hạ Tâm Dung liếc mi, lúc này không thềm tính toán với Tiểu Ngải, cô nhớ lại sắc mặt tái nhợt của lão đại khi trở về rồi cả lúc trong phòng ngủ.

- Là ai?

- Người Ngục Thiên Minh!

- Vì nhóm hàng?

- Không phải, bảo thạch! - Tiểu Ngải dừng bước, nghĩ đến chuyện nhóm hàng, cô liền ảo não. Sao trước đây lại nghĩ ra cái chủ ý ngu xuẩn này không biết, chết tiệt, đều do cô, bị người ta bắt rồi áp chế chị, bằng không bây giờ sao lại chọc giận lão đại Ngục Thiên Minh!

- Bảo thạch? - Hạ Tâm Dung hơi ngạc nhiên.

- Dạ Chi Tâm?

- Phải!

Tiểu Ngải không đa nghi, sau khi nói xong thì ngăn một chiếc xe lại rồi leo lên, Hạ Tâm Dung đi theo sau đó, ngằm ẩn vào đồng hồ điện tử ở tay trái rồi mới ngồi xuống với Tiểu Ngải!

- Biệt thự XX!

Hạ Tâm Dung biết đây là phân bộ của Ngục Thiên Minh ở Washington, bất động thanh sắc ấn tiếp vào nút trên cổ tay, gõ số liệu ra!

Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang vừa mới nhắm mắt đã bị sự rung chấn ở tay làm tỉnh lại, hai người liếc nhau, vừa kinh ngạc vừa vui sướng!

Mà lúc này Ngục Thiên Minh, Âm Hoàng đang giằng co với nhau. Bất đồng là, cách bên trái Lôi Khiếu Thiên hơn hai mét đặt một cái ghế, một yêu nghiệt nào đó nhàn nhã lắc lắc ly rượu đỏ, phía sau lưng ghế một trái một phải có hai người áo lam, một nóng một lạnh!

Hướng Diệp Lâm kệt hơi trong ngực, rất muốn chỉ vào Ngân Nguyệt đang không biết xấu hổ mà mắng. Nhưng ngại có đại ca ở đây, chỉ có thể có nén khẩu khí này xuống. Tên kia ban đầu còn đứng, chưa thấy chỗ mồm vào, ấy mà chưa quá một giây sau thì nói một câu tôi mệt quá, xem kịch thì phải ngồi mới thoải mái. Người áo lam mặt lạnh liền lấy tới một cái ghế bập bênh cho anh ta. Ngay khi Dịch Long nói xong lý do thoái thác, đại ca vừa mới mấp máy môi, tên kia lại than vãn một câu, lý do là anh ta khát nước, sau đó người áo lam mặt mày tươi tắn kia cũng đi đâu đó, sau khi trở về thì trong tay bưng một ly rượu đỏ, cũng không biết hẳn ta lấy từ nơi nào luôn!

Nhìn thôi cũng biết là bọn này ăn cướp!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng liếc nhìn Ngân Nguyệt.

- Đừng ép tôi động thủ!

Ngân Nguyệt cọt nhả.

- Sao có thể, hai tay Lôi lão đại chính là bàn tay vàng đó, có thể nói động thủ thì liền động thủ!

Dịch Long rất im lặng bảo trì trầm mặc, anh ta cuối cùng đã biết, Ngân Nguyệt hôm nay tới phá rối. Chẳng qua màn quây phá này anh ta thích, mặc dù ném vào mặt Lôi lão đại, thế nhưng, anh ta chậm rãi lui về sau nửa bước, thông minh chuyển sang vị trí xem trò vui!

- Nguyệt lão đại, đại ca bọn tôi không so đo với anh, đó là vì không muốn thương tổn hòa khí giữa hai bang!

Ngân Nguyệt gật đầu....

- Hắc Minh Huống đại ca nói thì đúng là vậy, nhưng, các vị cũng biết, tôi có sở thích là thích xem kịch, đến thêm chút kích thích nó mới có vị a!

Hướng Diệp Lâm rất không khách khí lườm lại.

- Người Nguyệt bang có phải đều là gố?

- Chắc chắc chắc, Nguyệt bang ai cũng giống như đu đủ, vậy đời người còn có niềm vui gì nữa chứ? Xem cuộc vui cũng có ý tứ mà, đùa giỡn nội bộ thì không sao, nhưng, làm trò ở bên ngoài thì khó nói rồi, tôi nói có đúng không, Lôi lão đại!

Lôi Khiếu Thiên hai mắt híp lại, Ngân Nguyệt ngồi thẳng lưng lại.

- Lôi lão đại, tôi chỉ đùa một chút, làm người phải rộng lượng, rộng lượng!

Rộng cái mẹ m, Hướng Diệp Lâm ngứa da, có cảm giác không nhịn nổi nữa. Huống Ngân Dịch cũng rất là bất mãn, bọn họ tới đây không phải là cứ giằng co phí thời gian như này!

Khỏe môi Ngân Nguyệt cong lên, nhấp rượu, rất là hưởng thụ, mạn bất kinh tâm nói.

- Lôi lão đại, đây là nước Mỹ, là tháp Willis ở Chicago, tôi tin rằng nếu anh lấy tư thái như bây giờ xuất hiện trước mắt người đời, như vậy, đây mới là nơi có trò hay nhất để xem? Phải không Dịch Long?

Dịch Long kinh hãi, sắc mặt trầm tĩnh nhìn thẳng vào Ngân Nguyệt, rất nhanh sau đó dời đi, anh ta biết sao?

Lôi Khiếu Thiên sững sốt. Đúng vậy, đây nước Mỹ, là tháp Willis ở Chicago, nơi tập trung buôn bán nhất. Nếu gây chuyện ở đây, thật sự có chút phiền phức, ít nhất là trong khoảng thời gian ngắn mà bọn họ lãng phí vừa rồi, cảnh sát đã nhận được tin tức. . .

Mâu quang lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên nhìn phía Ngân Nguyệt, tên kia đáp lại biểu tình ý vị thâm trường, uống cạn ly rượu đỏ trong tay, người áo lam mặt lạnh bên trái liền tiếp lấy cái ly không. Ngân Nguyệt làm bộ vỗ vỗ góc áo, đứng dậy, đi tới cạnh Lôi Khiếu Thiên, quay đầu chống lại cặp mắt của Dịch Long, thản nhiên nói.

- Lôi lão đại, nếu như không ngại, tôi nghĩ trước tiên là giải quyết vấn đề giữa chúng tôi, đương nhiên, đây chỉ là vấn đề nhỏ, không chiếm dụng quá nhiều thời gian của anh, thế nào?

- Có thể! - Lôi Khiếu Thiên cũng nhìn chằm chằm vào Dịch Long. Nếu Ngân Nguyệt muốn tính sổ với Dịch Long, anh đương nhiên không có lời nào để nói. Bây giờ Tâm Nhi còn chưa tỉnh lại, anh có thời gian chơi với bọn họ! Ánh mắt sâu thẳm lạnh lùng đảo qua Dịch Long phía đối diện, không nói, không sao hết, anh có biện pháp khiến anh ta phải mở miệng!

- Cảm ơn!

- Không cần!

Lôi Khiếu Thiên xoay người đi về phía cửa chính, Hướng Diệp Lâm trừng mắt với Ngân Nguyệt, lộ ra nét mặt khinh bỉ với Dịch Long, cũng xoay người đuổi theo. Huống Ngân Dịch mặt đầy ý cười. Mặc dù bị Ngân Nguyệt phá rối, thế nhưng, hoàn hảo chính là Ngân Nguyệt từ trước đến nay không cùng mâm với Dịch Long, không biết lần này lại vì chuyện gì. Đương nhiên rồi, mặc kệ điều gì khiến hai phe bọn họ bất hòa, đó cũng là chuyện của bọn họ, như lời Nguyệt đương gia nói, bọn họ chỉ cần xem cuộc vui thôi!

- Rút lui!

Chỉ một từ, những đặc công đeo kính được nghiêm chỉnh huấn luyện phía sau cũng xoay người đuổi theo. Lúc này Huống Ngân Dịch mới có chút hậu tri hậu giác, nghĩ đến vừa rồi, tất cả đều là đặc công a, vậy mà cứ khoe khoang ra như thế, tràng diện này, thật đúng là không phải a!

Hướng Diệp Lâm khinh bỉ con hàng này.

- Vậy có gì mà ? Lần nọ khi bọn họ cùng đại ca ra ngoài không phải cũng với trận hình lớn vậy sao?

Huống Ngân Dịch vuốt mũi, có chút chột dạ.

- Được rồi, quả thực không có gì mà !

Lôi Khiếu Thiên cắt đứt cuộc đối thoại buồn chán của bọn họ.

- Chuyện điều tra thế nào rồi?

Hướng Diệp Lâm thu liễm tâm tư vui đùa.

- Xuất thân của Tần Chính rất sạch sẽ. Hắn ta có huyết thống của bảy nước, từ nhỏ lớn lên ở một vùng nông thôn của Trung Quốc. Khi hắn mười lăm tuổi thì đi theo Luo Bunol, rất hợp với Karl Bunol, là người mà Karl Bunol tin cậy duy nhất!

- Huyết thống bảy nước? Không phải chứ, thế mà hắn còn trưởng thành như thế sao? - Huống Ngân Dịch cực kỳ kinh ngạc, Lôi Khiếu Thiên nhủ mày. Đúng vậy, bản thân có huyết thống bảy nước mà lớn lên thật bình thường, vậy không phải quá quái dị hay sao!

- Bảo A Nhị tiếp tục điều tra!

Huống Diệp Lân gật đầu. Mặc dù anh nghĩ đại ca khẩn trương thái quá với người này, thế nhưng, đại ca nói anh không có lý nào không nghe. Mà sự thực cũng chứng minh, đại ca anh vĩnh viễn đúng, cũng may là anh điều tra thêm về Tần Chính, bằng không, Ngục Thiên Minh thiếu chút nữa bị anh hại!

- Đại ca, Tần Chính có chỗ nào không đúng sao? - Huống Ngân Dịch thừa dịp Huống Diệp Lân liên hệ với A Nhị hỏi.

- Hắn ta quá mức bình thường, hoàn toàn có thể bỏ qua, thế nhưng, ánh mắt của hắn lại khác! - Ánh mắt hắn vô cùng sắc bén không giống như là người chưa thấy qua sóng gió, hắn ta cũng là người từng đi ra trong biển lửa, ánh mắt ấy quá mức quen thuộc, phẳng phất như phát ra từ trên người mình!

Huống Ngân Dịch gật đầu, anh chưa gặp Tần Chính, chỉ là A Diệp đang điều tra hắn nên có xem qua về hắn mới có chút ngạc nhiên hỏi!

- Đại ca, A Lương và Kỳ đang theo vào chuyện Karl Bunol, anh hai hỏi đại ca khi nào về Lôi gia!...

Lôi Khiếu Thiên dừng chân lại đúng 5s.

- Bảo cậu ta xử lý!

Huống Ngân Dịch cười trộm.

- Anh hai nói không xử lý nổi!

- Không được cũng phải được! - Mặt Lôi Khiếu Thiên lạnh xuống, bây giờ anh không có hơi đâu quan tâm tới chuyện Lôi gia!

Huống Ngân Dịch gật đầu, quay lại báo cáo với Lôi Trầm Thiên. Đại ca thích nhất là ngược anh hai, ai, thực sự là số khổ, nghĩ lại Huống với Thiệu cũng vừa từ Hắc Lao đi ra, nhưng, cũng chưa thấy thảm như Lôi Trầm Thiên a!

Huống Diệp Lân chen đến bên cạnh.

- Có chuyện gì mà cười như mèo tinh thế?

- Anh hai lại sắp bị hành hạ rồi! - Huống Ngân Dịch đi theo Lôi Khiếu Thiên hơn sáu năm, trả lời Huống Diệp Lân!

- Ủa, đại ca có ham mê ấy ư! - Không có gì thoải mái hơn người trong nhà!

Huống Ngân Dịch gật đầu tán thành.

- Đúng vậy! - Nghĩ lại thì anh với Kiệt xui xẻo nhất.

- Diệp, tôi rất hiếu kỳ, đại ca lúc nào mới ngược chú đây!

Huống Diệp Lân nhảy cách xa Huống Ngân Dịch một mét, hung tợn trừng mắt với Huống Ngân Dịch.

- Huống, chú rất xấu rồi đó!

- Tôi thế nào xấu xa vậy chứ?

- Chú không muốn bọn tôi sống tốt mà! - Bản thân phải tới Hắc Lao, cũng muốn bọn họ cùng vào, đầu óc tên này quá xấu xa!

Huống Ngân Dịch khoanh tay.

- Tôi cho chú biết, thời gian này nên kéo Lương hoặc Kỳ! - Nói xong toét miệng ngồi trên xe, phải biết rằng mấy trưởng lão trong Hắc Lao khi thấy anh và Kiệt, ánh mắt hưng phấn, thiếu chút nữa thì nuốt cả hai bọn họ!

CHƯƠNG 78.2:

Hắc Lao vốn là nơi có hình phạt tàn khốc nhất, công với sự hưng phấn kia của bọn họ, cực hình liền trực tiếp đề thăng lên một tầng. Nghĩ đến vết thương nóng hừng hực đằng sau, anh nuốt nước miếng, cảm giác sợ hãi trước nay chưa từng có dâng lên, Hắc Lao dù bị đánh chết cũng không vào lần thứ hai!

- Có ý gì? - Hướng Diệp Lâm giật mình, mãi đến khi Huống Ngân Dịch ngồi lên xe mới phản ứng được, vội vàng đuổi theo. Sao Huống lại khẳng định bọn họ sẽ vào Hắc Lao? Quan trọng hơn, cảm giác cứ như ý của Huống là dù chết cũng phải kéo theo người chịu tội thay vậy?...

MK, tâm tư này thật là tà ác!

Lôi Khiếu Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, Hướng Diệp Lâm trừng mắt nhìn Huống Ngân Dịch, may là khi thấy vết thương trên người cậu ta thì còn đau lòng, thực sự là hảo tâm chưa thấy hảo báo!

Huống Ngân Dịch đồng tình nhìn Hướng Diệp Lâm. Người anh em, không phải tôi chưa thấy hảo tâm, thật sự là, đại ca mười năm trước đã có quy định. Cứ mười năm một lần thì ném một người vào Hắc Lao, nghĩ lại mấy vị trưởng lão kia nói, rốt cuộc đã đợi được các cậu, cả người anh ác hàn, quay lại liếc đại ca đang chớp mắt, miệng xệch xuống, yên lặng dời mắt đi. Đại ca, anh thật đúng là dụng tâm lương khổ a, chuyện của mười năm sau mà cũng có thể tính toán được!

Lôi Khiếu Thiên chậm rãi mở mắt, liếc qua Huống Ngân Dịch như cảnh cáo, tên kia liền thay đổi đường nhìn, khóe miệng giật một cái!

- Đại ca, sao phải giữ lại Dịch Long? - Hướng Diệp Lâm không hiểu lắm cách làm của đại ca. Nếu đại ca vì chị dâu mà tới, vậy không nên tha cho Dịch Long mới đúng!

- Anh ta sẽ không nói! - Nếu anh ta không muốn nói, vậy để anh ta vĩnh viễn không mở miệng được. Anh có thể đưa người ta đến thiên đường, cũng có thể đá vào địa ngục, đây là suy nghĩ sai lầm của anh ta!

- Không nói, MK, anh ta tưởng Ám Hoàng có gì đặc biệt hơn người, em chỉ cần một phát đạn là bắn chết được anh ta!

Lôi Khiếu Thiên quét mắt sang Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch cũng giơ tay khinh bỉ cậu ta.

- Nếu có thể trực tiếp bắn chết, vậy đại ca cũng không cần đích thân đến!

Hướng Diệp Lâm bất mãn, anh đâu có nói sai, dù Ám Hoàng tung hoành ngang dọc cỡ nào, chọc vào người của bọn họ cũng chết hết.

- Dịch Long, cứ để Ngân Nguyệt chơi với anh ta! - Anh hiện tại không đếm xỉa tới anh ta, chờ Ngân Nguyệt làm xong chuyện của mình, trực tiếp ném một quả đạn, cũng không phải là không thể! Vết thương của Tâm Nhi anh sẽ nghĩ cách, chỉ cần tìm ra được người năm đó!

Lôi Khiếu Thiên hai mắt hí lại, sự nguy hiểm lóe lên rồi biến mất, Zimmer, may tốt nhất là núp sâu một chút!

- Lại để Ngân Nguyệt lượm được đại tiện nghi! - Hướng Diệp Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, có thể thấy là anh rất ghét gương mặt đó của Ngân Nguyệt.

- Không có việc gì, đại ca sẽ bắt anh ta trả lại!

Lôi Khiếu Thiên tán thưởng nhìn Huống Ngân Dịch, để cậu ta đi đàm phán với Ngân Nguyệt, lúc đó sẽ được nhiều lợi tức!

Huống Ngân Dịch kích động gật đầu, mài dao soàn soạt, chờ làm thịt Ngân Nguyệt!

Ồ đại sảnh.

Đặc công phía sau Dịch Long mãi tới khi toàn bộ người của Lôi Khiếu Thiên rút lui mới thu lại súng trong tay. Ngân Nguyệt cười đến phong tình vạn chủng, đi hai bước tới chỗ Dịch Long.

- Hiện tại, chúng ta cũng nên rõ ràng với nhau!

Lưng Dịch Long cứng đờ, anh cảm thấy thần kinh hôm nay của anh căng ra như muốn đứt, hết Lôi Khiếu Thiên thì lại thêm Ngân Nguyệt, miễn cưỡng đáp lại.

- Lời này của Nguyệt đương gia từ đâu vậy? Chúng ta có thể có cái gì để mà rõ ràng với nhau!

Ngân Nguyệt ý vị thâm trường nhìn Dịch Long, hàn quang sâu trong mắt hiện ra.

- Không vội, nếu Âm Hoàng đại ca có chứng mất trí nhớ gián tiếp, vậy chúng ta cứ từ từ nhớ lại, tôi có thời gian mà!

Cả người Dịch Long chấn động, khó tin nhìn Ngân Nguyệt, anh ta đã biết?

Ngân Nguyệt hí mắt, anh quả nhiên là tìm đúng người, lại dám tính toán trên đầu anh, lá gan thực sự lớn đấy.

- Anh nói xem, cảm giác lúc anh về nhà ngủ, ngày thứ hai tỉnh lại, phát hiện quanh mình đã thành phế tích, anh sẽ có cảm giác thế nào? Nét mặt kia nhất định rất đặc sắc phải không? - Ngân Nguyệt âm thầm thì thào.

- Tôi rất là chờ mong đây này!

Dịch Long mặt xám như tro tàn, hoàn toàn mất đi thần vận trước kia! Ngân Nguyệt rất hài lòng với hiệu quả này. Tốt lắm, tiến lên ôm lấy cổ Dịch Long, cùng đi ra cửa chính, mà bước chân Dịch Long lão đạo chỉ có thể đi theo!

- Đi thôi, “hai ta” đi nói chuyện bí mật!

Hai người áo lam sau lưng Ngân Nguyệt quay lại, làm thế cắt cổ với một loạt sát thủ sau lưng Dịch Long, để bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, sau đó rất có khí phách xoay người đuổi theo bước chân Ngân Nguyệt!

Đặc công cùng với sát thủ Âm Hoàng ngậy ngốc nhìn bốn người biến mất.

- Đuổi theo!

- Quay lại, mấy người muốn sư phụ chết có phải không, một đám ngu ngốc! - Hét lớn một tiếng để những người đuổi theo dừng bước, quay lại nhìn người vừa nói. Người kia nhìn ra cửa, hai người áo lam vừa rồi đã cảnh cáo bọn họ, nếu dám đuổi theo, bọn họ sẽ bắn chết sư phụ để đáp lại sự xằng bậy của bọn họ!

- Thế nhưng? - Có vài người do dự!

- Quay về rồi nghĩ cách sau!

- Vâng!

Bên ngoài biệt thự XX. Tiểu Ngải, Hạ Tâm Dung sau khi xuống xe chạy nhanh trốn vào một góc, hai người vừa ngồi xổm xuống, Tiểu Ngải liền lấy Palmtop (máy tính cầm tay) ra, khởi động máy. Khi máy được bật lên thì bắt đầu nhập số liệu vào, Hạ Tâm Dung ở bên cạnh mắt tròn xoe.

- Cô đang làm gì vậy?

Tiểu Ngải khinh bỉ nhìn cô ta. Đây là địa bàn của Ngục Thiên Minh địa bàn, có thể không có quản chế (giám sát và điều khiển)? Đùa gì thế, đừng bảo với cô là, chút thường thức cơ bản ấy mà cô ta cũng không biết. Miệng Hạ Tâm Dung méo xệch, cô đương nhiên biết có quản chế, cô chỉ là hiếu kỳ cô ấy lấy Palmtop làm gì, chẳng lẽ có thể bỏ quản chế được sao?

Tiểu Ngải không thèm để ý tới người ngu ngốc kia, gõ lên Palmtop hàng loạt số liệu, cả biệt thự liền hiện lên màn hình, trên đó có vô số chấm nhỏ. Hạ Tâm Dung thấy hơi ngạc nhiên. ...

- Những điểm đỏ này là gì?

- Cô nhớ kỹ, những điểm đỏ này đều là quân chế và vật cản, một lúc nữa tôi sẽ xâm nhập vào máy chủ của bọn họ, điều khiển những chấm đỏ này, thời gian chỉ có năm phút, năm phút sau phải ra ngoài, hiểu không?

- Thiếu một giây cũng không được, quân chế ở trên dày đặc, không có bỏ sót một góc chết, nói cách khác nếu trong vòng năm phút mà các cô không thoát ra thì sẽ chờ bị bắt!

Hạ Tâm Dung gật đầu, chăm chú nhìn những chấm đỏ trên màn hình, có chút giật mình, thực sự rất nhiều, giống như là những quả bom chữ liên hoàn vậy, cứ năm mét là có một, da đầu cô tê dại, còn may là tuyến đường này không khó nhớ!

Qua hai phút sau, Tiểu Ngải điều chỉnh thời gian, chợt đứng dậy.

- Hành động!

Hai người chia nhau ra làm hai hướng lên vào biệt thự. Bởi vì là ban ngày, cho nên lộ tuyến tương đối dễ đi, hai hướng khác nhau, nhưng, đồng thời, hệ số nguy hiểm tăng lên gấp đôi!

Tiểu Ngải theo hướng nam cẩn thận vào trong biệt thự, lấy chỉ bạc đã sớm chuẩn bị trong túi ra, bò dọc theo tường đi lên. . .

Hạ Tâm Dung thì đi theo hướng bắc. Thân thủ của cô tốt hơn Tiểu Ngải, lại quanh năm làm những việc như thế, cho nên chỉ một cái nhảy đã biến mất tại chỗ!

Tiểu Ngải dựa theo trí nhớ lên vào lầu hai, tìm đập như sấm, khẩn trương đến mức lòng bàn tay toát hết mồ hôi. Đây là lần đầu tiên cô làm việc này. Trước đây dù có tham dự hành động, cô cũng chỉ ở hậu phương, chưa từng lên phía trước. Nhưng lần này thì khác, chị không ở bên cạnh cô, cô không có gì để dựa dẫm, chỉ có thể dựa vào bản thân!

Mà khi Tiểu Ngải vừa lên được tới cầu thang lầu hai thì nghe được thanh âm vang lên từ phòng khách lầu một.

- Đại ca, phải, Trảm đã về, bảo em về trước hội họp với mọi người. . . Được. . .

Tiểu Ngải sửng sốt, tự đại cuồng? Không xong!

Bên kia, đám người Lôi Khiếu Thiên sau khi lên xe thì quay về biệt thự XX, đúng lúc nhận được tin Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng tới, không hề nghi ngờ, Hướng Diệp Lân, Huống Ngân Dịch cũng đuổi theo. Mấy giờ sau, những cao tầng của Ngục Thiên Minh liền gặp nhau ở biệt thự XX!

- Kiệt đã về? - Hướng Diệp Lân kinh ngạc, không phải cậu ta đi châu Phi à?

- Phía Trảm có việc, việc tìm người tạm gác một bên, bảo Kiệt về trước! - Lôi Khiếu Thiên thu lại sự lạnh lẽo nơi đáy mắt. Nếu không phải Lôi gia xảy ra chuyện, Kiệt cũng sẽ không về lúc này!

Huống Ngân Dịch gật đầu.

- Từ Giza vẫn chưa tìm được người sao?

- Vẫn chưa, tên Zimmer giấu rất kỹ! - Hướng Diệp Lân nhìn lại sang Lôi Khiếu Thiên.

- Chú nói xem, một người sao có thể lẫn mất tiêu hoàn toàn như thế nhỉ? Tròn mười tám năm mà vẫn chưa có bất kỳ dấu vết nào?

Hướng Diệp Lân cũng nắm tóc, thật khó hiểu. Ngục Thiên Minh tìm người này đã năm năm rồi, ngay cả tổ tình báo cũng xuất động mà vẫn không tra được chút dấu vết, mãi tới một năm trước mới tìm được Giza - thủ hạ của Zimmer. Cứ tưởng là sẽ đào được người ra, vậy mà lại mất công toi, thật sự không cam lòng!

Lôi Khiếu Thiên liếm mi, bọn họ không biết là, không chỉ có Ngục Thiên Minh đang tìm người, ngay cả mafia, tổ chức khủng bố cũng góp một phần lực vào đó. Nhưng mà, tên đó cứ như đã biến mất khỏi thế giới này, hoàn toàn không có tung tích, bọn họ cũng từng đụng hình với Giza, lại không lấy được gì từ miệng hắn, hắn ta rất trung tâm, hoặc là ngay cả hắn cũng không biết chuyện sau đó của Zimmer!

- Tên đó thực sự còn tồn tại? - Không phải sớm đi gặp Diêm Vương rồi đó chứ? Hường Diệp Lâm chớp mắt, nhìn Lôi Khiếu Thiên!

Lôi Khiếu Thiên hiện lên sát khí, Hường Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch thấy liền ngậm miệng lại, không dám dẫm lên mìn của đại ca nữa!

Vừa hay, Nick gọi tới, báo cáo một vài điều bình thường về Đường Kiến Tâm, bây giờ thân thể rất bình thường, bảo đại ca không cần lo lắng!

Chờ Nick cúp máy, trên gương mặt Lôi Khiếu Thiên cuối cùng có chút vui vẻ, Tâm Nhi, rốt cuộc bao giờ em mới tỉnh lại đây?

Hường Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch mắt tròn xoe, đại ca vậy mà cười? Chết mất, đúng là trời sắp đổ mưa máu rồi, nghĩ lại bọn họ đi theo đại ca hơn mười năm, còn chưa thấy nụ cười như vậy của đại ca đâu đó!

Hai người liếc nhau, đều nghĩ rằng thiên lôi sắp sét đánh đùng đùng, Đường Kiến Tâm này rốt cuộc có ma lực gì mà có thể hòa tan khối băng đại ca này của bọn họ!

- Đại ca, chuyện về Đường Kiến Tâm rốt cuộc là thế nào? - Hường Diệp Lâm thật sự hiếu kỳ, không hỏi thì lòng người ngứa, cứ như mèo cào vậy, rất khó chịu.

Anh là người không giấu được cái gì!

- Chị dâu, cô ấy là của chị dâu các cậu! - Lôi Khiếu Thiên không vui trừng mắt với Hường Diệp Lâm. Người kia liền nghẹn, quả quyết đổi giọng.

- À vâng, chị . . . chị dâu! - Mẹ nó, tiếp thu là một chuyện, nhưng cũng cần thời gian để làm quen đã chứ? Bây giờ bảo anh gọi chị dâu, đúng là hơi bị buồn bực nha!

Huống Ngân Dịch ngược lại tự nhiên hơn nhiều, trực tiếp gọi một tiếng chị dâu khiến Lôi Khiếu Thiên tăng thêm ba phần vui sướng!

Nhưng mà, chờ tới khi anh biết người chị dâu kia chính là người đã đánh nhau với anh trên cầu thì mặt vặn vẹo nhăn nhó!

MK, đừng trêu người thế chứ, anh chính là vì cô ấy mà phải vô Hắc Lao đó, mặc dù không có quan hệ trực tiếp, nhưng không phải vẫn có quan hệ gián tiếp đó sao?

Lôi Khiếu Thiên rất hài lòng, nói lại chuyện về Đường Kiến Tâm, lần này Hường Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch cũng có tâm tư khác, nhứ mày.

- Ngay cả Nick cũng không có cách nào sao?

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu.

- Cậu ta không phải chuyên khoa tim.

Hường Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch gật đầu, trong lúc nhất thời, không khí trong xe có chút áp lực, mọi người không ai nói gì. Bỗng, Hường Diệp Lâm vỗ đùi, tức giận nói.

- Cái tên Dịch Long chết tiệt, nên một phát súng bắn chết hắn mới phải, cái gì mà hắn không biết, đúng là gặp quỷ!...

Huống Ngân Dịch gật đầu, cũng tròn mắt trừng trừng. Nếu như chị dâu không tỉnh, vậy tiểu chủ nhân tương lai cũng xong luôn rồi.

- Vừa rồi nên bắn hỏa tiễn thẳng vào Âm Hoàng của hắn mới phải!

- Đúng, chú vừa nhắc nhở tôi, đều do thằng nhóc Nick kia, nói không nói rõ ràng gì cả! - Hường Diệp Lâm cắn răng!

Lôi Khiếu Thiên bất động thanh sắc, thế nhưng trong lòng lại có vài phần mừng rỡ. Mặc dù anh chỉ cần thừa nhận Tâm Nhi là nữ chủ nhân của Ngục Thiên Minh, thế nhưng, có thể để mấy anh em tiếp nhận Tâm Nhi từ tận đáy lòng thì không còn gì tốt hơn!

- Nếu không, bây giờ chúng ta quay lại, tặng cho hấn một phát? - Huống Ngân Dịch nắm chặt tay, rất là muốn thử! **CHƯƠNG 78.3:**

- Được, bây giờ tôi bảo A Tứ lấy hàng tới! - Hường Diệp Lâm càng nói càng hăng, cứ như là không cho nổ tung Âm Hoàng thì anh thề không bỏ qua!

Đây không riêng vì chuyện của Đường Kiến Tâm, còn cả đại ca, tiểu chủ nhân tương lai nữa. Mụ nội nó chứ, liên tiếp chọc vào ba nhân vật quan trọng nhất của Ngục Thiên Minh, sao bọn họ còn bình tĩnh lại được?

Lôi Khiếu Thiên tuy rằng mừng rỡ, nhưng cũng thấy hai người càng nói càng thái quá, lạnh lùng cắt đứt bọn họ.

- Đủ chưa!...

Uy chấn của những lời này rất rõ. Mặc dù bớt đi ba phần so với bình thường, nhưng, hiển nhiên Hường Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch đều bị dọa, vội vã trả lời.

- Đủ rồi, đủ rồi!

Huống Ngân Dịch thật muốn tát mình một bạt tai. Rõ là, đại ca còn đang ngồi đằng sau này, bọn họ rất vô tư muốn Dịch Long làm con cờ thí, đúng là không nghĩ xem, đại ca là nhân vật thế nào, sẽ ngậm bồ hòn thôi sao? Hôm nay có thể ở trước mặt Ngân Nguyệt mà tha cho Dịch Long, trong lòng nhất định là có kế hoạch hoàn mỹ, chẳng qua là cho Dịch Long thêm chút thời gian thôi!

Còn Hường Diệp Lâm thì ủy khuất. Anh cũng vì đại ca thôi mà, bây giờ còn bị quát, thực sự là không cam lòng. Cái không cam lòng này mặc dù không thể phát lên người đại ca, thế nhưng, không có nghĩa là anh sẽ để Dịch Long được dễ dàng, cho nên, Dịch Long lại bị làm pháo hôi lần nữa!

Hoàn hảo, bây giờ Hường Diệp Lâm không biết, tại biệt thự Tề gia, Dịch Long đã từng muốn quyền lợi buôn lậu ở Đông Nam Á từ đại ca, bằng không, pháo hôi trực tiếp thăng cấp thành tro tàn!

Nói chuyện xong thì cũng đã tới biệt thự XX. Sau khi mọi người xuống xe thì thấy Thượng Quan Kiệt Thiếu đang đứng chờ, Hường Diệp Lâm là người đầu tiên thấy Thượng Quan Kiệt Thiếu, mồm há to đến mức có thể nhét được cả quả trứng gà, chấn kinh đến mức ngáy ra như phỗng. Tiếp đó là Huống Ngân Dịch, cũng rất giật mình. Chờ Lôi Khiếu Thiên xuống xe thì cả hai đang ngồi chồm hổm ôm bụng cười rất là mất hình tượng.

- Ha ha, Kiệt, chú cũng chỉ làm dân chạy nạn nửa tháng ở Phi Châu thôi mà, thế nào lại thành người da đen thế này! Ha ha, cười chết tôi mất!

- Đúng vậy, Kiệt, có phải ngày nào chú cũng đứng dưới mặt trời không thể? Bằng không, bằng không mặt chú. . . Ha ha, sao đen như than vậy?

Thượng Quan Kiệt Thiếu hung tợn trừng mắt với hai người ngòm xồm kia, đá một cước tới.

- Con mẹ nó hai chú có còn là anh em tôi không hử, lại dám cười trên nỗi đau của người khác! - Chết tiệt, anh chỉ biết, sau khi anh về sẽ có ngay cảnh này mà. Toàn những thằng không có sự đồng cảm, bị biến thành than thế này anh nguyện ý sao chứ? Ngày nào anh cũng phải bôi lên ba lớp kem chống nắng, nhưng Trầm đầu có tha cho anh? Thật vất vả mới đến lượt mình đi theo cậu ta, vậy mà trực tiếp đổ kem chống nắng của anh thành dầu cao, mặc dù giống với kem chống nắng, thế nhưng tác dụng của nó đâu phải chống nắng a, nghĩ vậy, nước mắt tuôn trào!

Quay đầu ai oán nhìn Lôi Khiếu Thiên, thật là ủy khuất quá đi, anh nói xem em phải vác cái mặt bao công này ủy khuất thế nào? Hiển nhiên, Hường Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch càng cười lớn hơn, ngay cả Lôi Khiếu Thiên cũng không nhịn được... nhếch môi!

- Được rồi, người ta ngược cậu, cậu không biết ngược lại sao? - Lôi Khiếu Thiên đi qua Thượng Quan Kiệt Thiếu vào nhà, Thượng Quan Kiệt Thiếu như con chó Nhật dính vào anh, ủy khuất trả lời.

- Đại ca, đó là anh hai, bọn em có thể nói ngược là ngược được sao? - Bọn họ nào có năng lực ấy như đại ca đâu? Huống chi Trầm chính là một con sói đột lốt cừu, mang mặt hồ ly, muốn ngược cậu ta? Thượng Quan Kiệt Thiếu nhin không được nuốt một ngụm nước bọt, coi như hết, anh rất tự hiểu bản thân!

Cho nên cho dù biết là Trảm động tay chân, anh cũng chỉ có thể nuốt khẩu khí này vào bụng, nhin một lúc sẽ gió yên biển lặng, anh không có giáo huấn sâu sắc đâu!

Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch cười hì hì đuổi theo. Tay đặt ở bụng, rất là mắc cười. Thượng Quan Kiệt Thiếu quay đầu lại trừng mắt, cảnh cáo bọn họ cười vừa phải thôi, nhưng hiển nhiên, ánh mắt ấy không có lực chấn nhiếp, Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch rất không nề tình lại ngoác miệng cười!

Lôi Khiếu Thiên ngồi xuống.

- Chỉ cần các cậu có thể thắng được cậu ta! - Chỉ cần có thể ngược Trảm, anh không có ý kiến gì cả. Đứa em trai này từ nhỏ đã bị anh ngược, không có việc gì thì sẽ bắt nạt cậu ta, không ngược cậu ta thì đúng là khó chịu!

Thượng Quan Kiệt Thiếu mặt nhăn nhó.

- Em rất tự hiểu bản thân! - Ngược Trảm, anh sợ bị trả thù!

Trảm từ trước đều là trừng mắt tát báo, dùng lời của cậu ta là, người không phạm ta, ta đi phạm người, người nếu phạm ta, trả lại gấp mười! Nhìn đi, quá bá đạo mà! Đương nhiên rồi, tên kia trừ đại ca ra, anh ta không dám động vào đại ca, không phải là anh ta không muốn báo thù, căn bản là anh ta không đấu nổi đại ca!

Đại ca người ta là củi gạo dầu muối đều không vào, làm sao có thể trêu chọc anh ấy được?

Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch cũng ngồi xuống đối diện Lôi Khiếu Thiên, rất thông minh đưa mắt liếc xéo, không nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu nữa. Bọn họ thực sự sợ mình nhin không nổi cười to lên, ở trước mặt đại ca mà cười như thế, bọn họ không dám a!

- Khụ khụ. . . Cái kia. . . Đại ca. . . Lương và Kỳ lát nữa sẽ về! - Huống Ngân Dịch hắng giọng một cái, đáy mắt có ý cười với sự dịu dàng mơ hồ!

Thượng Quan Kiệt Thiếu dựa lưng vào ghế, hoàn toàn không nhìn hai người này.

- Đại ca, Trảm vừa đưa ra thông điệp sau cùng, cậu ta nhiều nhất chỉ chống cự được ba ngày!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu.

- Không có gì, có mẹ Kỳ ở đây rồi!

- Mẹ ai thế?

Giọng Thẩm Dương Kỳ chen vào, mọi người cùng nhìn lại, Thẩm Dương Kỳ đi ở phía trước, Phó Hạnh Lương theo sau, sắc mặt hai người đều có chút không tốt, có chút tái nhợt!

Thẩm Dương Kỳ đi tới ngồi xuống cạnh Lôi Khiếu Thiên.

- Anh họ, mẹ em về rồi?

- Phải!

Phó Hạnh Lương liếc nhìn Thẩm Dương Kỳ, ngồi xuống cạnh Thượng Quan Kiệt Thiếu, chợt nghe Thẩm Dương Kỳ tiếp tục hỏi.

- Gặp nguy hiểm?

- Không có, cậu không cần để tâm, bọn họ có thể ứng phó!

- Vâng! Em tin mẹ với anh Trảm!

Cuộc đối thoại kết thúc, cả phòng khách liền im lặng, ai cũng không lên tiếng. Thẩm Dương Kỳ tựa hồ cảm thấy rất mệt mỏi, thả lỏng người tựa vào ghế, bày ra bộ dạng lười biếng, Lôi Khiếu Thiên quay lại.

- Cậu mệt lắm hả?

Thẩm Dương Kỳ nhắm mắt lại, gật đầu, không nói chuyện. Lôi Khiếu Thiên nhú mày, vỗ tay anh ta. ...

- Mệt thì đi nghỉ trước đi!

- . . . Vâng! Đừng ồn ào quá, để em ngủ một lát! - Chỉ chốc lát liền vang lên tiếng hít thở đều đều.

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, quay lại, ánh mắt lợi hại đảo qua Phó Hạnh Lương.

- Có chuyện gì thế?

Gương mặt Phó Hạnh Lương cứng đờ.

- Không có gì đâu anh, chắc là hai ngày nay ngủ không ngon, mọi chuyện Ngân Nguyệt đều giao cho bọn em, bản thân anh ta lại không thấy đâu!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu.

- Huống, nhiệm vụ của Kỳ do cậu tiếp nhận!

Huống Ngân Dịch không dám có dị nghị khác thường, gật đầu. Phó Hạnh Lương muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ là thu lại ánh mắt đầy yêu thương khi nhìn sắc mặt trắng bệch của Thẩm Dương Kỳ hai giây vừa rồi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu lúc này mới lên tiếng.

- Đại ca ngày mai quay về tổng bộ sao?

- Phải, các cậu cũng đi theo tôi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu gật đầu, Hướng Diệp Lâm cũng không phản đối, chuyện ở đây có Lương và Huống, bọn họ ở lại cũng dư thừa, chỉ là.

- Đại ca, phía Dịch Long thế nào?

Mâu quang Lôi Khiếu Thiên lóe lên.

- Giao cho Ngân Nguyệt!

Hướng Diệp Lâm gật đầu, Phó Hạnh Lương lúc này mới tiếp lời.

- Đại ca, phần lớn sinh ý của gia tộc Bunol đã được giải quyết, Karl Bunol hoàn toàn phối hợp, chỉ là mặc kệ chúng ta dùng biện pháp gì cũng không tra ra độc thủ phía sau, Karl Bunol cẩn thận, chết cũng không nói!

- Chú không dùng cường bức lợi dụ sao? - Hướng Diệp Lâm rất ngạc nhiên, người phía sau Karl Bunol rốt cuộc là ai, có đáng để hấn bảo vệ vậy không?

Phó Hạnh Lương liếc qua Hướng Diệp Lâm.

- Cường bức lợi dụ cấp quá thấp! - Mọi thủ đoạn của bọn họ đều đã dùng hết, thế nhưng người ta không nói, bọn họ cũng không thể tránh được!

Hướng Diệp Lâm nhún vai, được rồi, nếu như ngay cả Lương thăm vấn mà cũng không được, khẳng định có chút tài năng!

Mọi cuộc thăm vấn của Ngục Thiên Minh đều do một tay Phó Hạnh Lương đảm đương đó!

Lôi Khiếu Thiên cũng khẽ nhú mày.

- Không vội, cậu lưu lại từ từ chơi với chúng, thuận tiện đem trọng tâm chuyển sang bản đồ Trung Quốc đi!

Phó Hạnh Lương gật đầu, sắc mặt cuối cùng cũng có chút huyết khí!

- Lương, sao chú với Kỳ về đều mệt mỏi thế? Về mặt tái nhợt, đối lập hẳn với cậu ta! - Huống Ngân Dịch tò mò nhìn Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu đá một cước tới, tên này đúng là chả nói được cái gì hay cả, anh vừa mới may mắn vì sự chú ý của mọi người không đặt trên anh, thế mà cậu ta lại nói!

Có phải không vạch vết sẹo của anh ra thì cậu ta không thoải mái phồng?

Phó Hạnh Lương kinh ngạc quay ra nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu, thật đúng là, nếu như vừa rồi Huống không đề cập tới, anh đúng là không chú ý tới bộ dạng của Kiệt, quả thực là một cái đầu than đen mà, chỉ

lộ ra hai cặp mắt to, hiện lên nhãn cầu màu xanh bóng loáng, nét mặt ấy quả thật quái dị . Phó Hạnh Lương chớp mắt, rồi lại chớp mắt!

Đáy mắt Thượng Quan Kiệt Thiếu cảnh cáo, cậu ta nếu dám cười, anh liền đá một cước, nhưng hiển nhiên Phó Hạnh Lương không để ý tới ánh mắt của anh, rất không khách khí phì cười!

- Kiệt, chú không phải là bị người ta ngược đãi đấy chứ? - Thế nào mà mới nửa tháng quay về đã thành cái đầu than thế này?

Thượng Quan Kiệt Thiếu quả nhiên rất không khách khí đá một cước vào người Phó Hạnh Lương, Phó Hạnh Lương nhanh tay lẹ mắt vọt sang một bên, tránh thoát một cước này.

- Oa, then quá thành giận đó à?

- Câm miệng, không cho cười!

- Ha ha!

Thượng Quan Kiệt Thiếu che mặt, biết cảnh cáo của mình không có tác dụng liền chạy thẳng lên lầu, bên dưới vang lên tiếng cười ầm ĩ, Thượng Quan Kiệt Thiếu thật muốn nôn, toàn là đám huynh đệ vô lương!

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu.

- Da dễ phơi nắng nhiều mới khỏe mạnh!

Những lời này vừa ra, cả phòng khách liền im ắng đến mức có thể nghe được tiếng cây kim rơi xuống đất. Hô hấp của mọi người đều trở nên nặng nề, nhất tề nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên, nuốt một ngụm nước bọt, bọn họ không muốn đi châu Phi để trở thành người da đen đâu nha!...

- Cái kia, cái kia, đại ca, em đột nhiên nhớ là còn một vụ mua bán phải xử lý, em rút lui trước! - Hưởng Diệp Lâm như bị lửa đốt xông chạy theo Thượng Quan Kiệt Thiếu!

- Được rồi, em đi tiếp nhận nhiệm vụ của Kỳ nên cũng rút luôn đây! Hắc hắc, Diệp, chờ tôi với! - Huống Ngân Dịch cũng rất nhanh!

Lôi Khiếu Thiên vẫn mặt lạnh ngồi một bên, đợi một hồi còn chưa thấy Phó Hạnh Lương có ý định đứng dậy, nhướng mày.

- Cậu không có việc gì sao?

- Có! - Sắc mặt Phó Hạnh Lương trầm xuống, ánh mắt rơi vào người Thẩm Dương Kỳ đang ngủ say, vừa phức tạp vừa yêu thương. Lôi Khiếu Thiên híp mắt, có dự cảm xấu. Phó Hạnh Lương quay đầu lại đối diện với ánh mắt của Lôi Khiếu Thiên, có chút xấu hổ.

- Đại ca, em xin lỗi!

Trái tim Lôi Khiếu Thiên liền chìm xuống!

Mà bên kia, Thượng Quan Kiệt Thiếu tức cảnh hông chạy lên lầu, ngay bậc thang cuối cùng chợt cảm thấy không thích hợp, hơi thở này. . .

79. Chương 79: Lôi Khiếu Thiên Vung Tay!

Tiểu Ngải sau khi nghe được tiếng Thượng Quan Kiệt Thiếu ở đại sảnh đã có chút luống cuống, vừa định thừa dịp anh ta còn chưa lên tầng, theo đường cũ quay lại, việc tìm chị thì để sau, có muốn tìm cũng phải có mạng mới tìm được chứ. Nhưng cô vừa định quay lại, phía sau liền vang lên tiếng nói chuyện cùng tiếng bước chân khe khẽ, Tiểu Ngải quỳnh lên, lui lại, vọt ngay vào một căn phòng gần đấy!

Cũng không kịp quan sát thiết trí trong căn phòng, chỉ nghe được hai tiếng bước chân ngày càng gần, nhịp tim của Tiểu Ngải tăng vọt, trốn phía sau cửa, chống mạnh vào vách tường, không để mình ngã quỵ xuống đất!

Hai thủ hạ Ngục Thiên Minh “đi tuần” chốc sau liền tới cửa phòng mà Tiểu Ngải mới trốn vào, cả hai dừng lại, thoáng nhìn cuối hành lang, chợt nghe một người nói.

- Nghe nói hôm nay cấp trên đều quay về thì phải, có đúng thế không?

- Hình như vậy đó, vừa rồi còn nghe thấy anh Kiệt Hồng Minh đang liên lạc với đại ca, bây giờ đã ra ngoài tiếp đón rồi!

- Ha ha, giờ cuối cùng tôi cũng có nhân phúc rồi, con mẹ nó, vào Ngục Thiên Minh đã ba năm mà đáng dấp đại ca ra sao cũng không biết, quá biệt khuất!

- Chắc chắn, chú cho chú là ai, đại ca dễ dàng gặp như vậy sao? Người anh em à, chú nên bi thương đi, anh còn vào Ngục Thiên Minh sớm hơn chú mày mà còn chưa được gặp đại ca đâu đấy!

- Ô, không phải hàng năm đại ca đều tới biệt thự XX ư, sao anh lại chưa gặp?

- Chú ngốc quá, đại ca cũng chỉ ở một lúc ở biệt thự XX, đều là gặp gỡ những nhân vật quan trọng, đâu đến phiên đám tiểu nhân vật như chúng ta đây!

- Cũng phải!...

Bước chân di động, tới cầu thang bên trái, tiếng động càng lúc càng nhỏ, chờ sau khi Tiểu Ngải xác định an toàn rồi mới phát hiện mình đã ngừng thở từ lâu, thiếu chút nữa thì ngạt...

Phù phù...

Phổi thiếu dưỡng khí khiến Tiểu Ngải phải há to miệng mà thở, cổ bình thường lại tâm tình phập phồng kia của mình. Mãi sau mới bình tĩnh được, lời đối thoại của hai người kia khiến cô thầm hô hồng bét!

Sao mình lại ngốc vậy chứ, chọn đúng thời điểm mà mấy người kia tới, lập tức vội chạy ra cửa sổ, đầu còn chưa kịp nhô ra thì đã phải lui vào trong, cả người dán vào một bên rèm cửa. Bên dưới, tùm năm tùm ba người Ngục Thiên Minh, nhìn sang bên cửa trái thì có một hàng lớn xe Bentley!

Tiểu Ngải khóc ròng, hận nghiêng răng nghiêng lợi, sớm không tới muộn không tới, hết lần này tới lần khác cứ nhằm lúc cô vào biệt thự thì về. Chết tiệt, Thượng Quan Kiệt Thiếu, anh không thể về muộn hơn chút được sao!

Cô hoàn toàn quên mất, đây là địa bàn của Ngục Thiên Minh bọn họ nha, muốn về lúc nào đương nhiên do bọn họ quyết định rồi!

- Tên tự đại cuồng khốn kiếp, một mình anh về thì được rồi, sao còn phải gọi bọn họ về theo làm gì nữa hả, hu hu... - Lén liếc ba hàng người bảo vệ ở hồ bơi, ngửa mặt lên trời khóc.

- Thật sự là trời muốn ta vong!

Đương nhiên, người đang trong khốn cảnh thì lúc nào cũng sẽ phát huy ra tiềm năng vô tận, sau khi con đường nhảy cửa sổ bị phá hỏng, Tiểu Ngải quả quyết chạy sang cửa sau. Im lặng nghe động tĩnh ở hành lang, xác định mọi thứ đều an toàn xong mới thận trọng mở cửa, lộ con mắt qua khe hở nhỏ quan sát bên ngoài!

Tốt lắm, không có ai!

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, tim nhảy thình thịch, cứ như kẻ trộm, lông tóc dựng ngược, tiếp đó trợn mắt nhìn bộ ngực phập phồng của mình. Mày nhảy cái gì mà nhảy, cũng đâu phải trộm đâu, chết tiệt, an tĩnh lại đi!

Quan sát cẩn thận hành lang, Tiểu Ngải mừng rỡ, cơ hội tới! Lao cả người ra ngoài, cẩn thận đóng kỹ cửa, chạy sang cầu thang bên trái...

Đồng thời, cơn nhói trên cổ tay cũng đang nhắc nhở cô, thời gian còn lại không tới ba mươi giây. Tiểu Ngải nuốt nước bọt, không phải chứ, hôm nay Tiểu Ngải cô lại bị bắt nữa sao?

Cô vất vả lắm mới thoát khỏi cái tên tự đại cuồng kia mà!

Hai tay tạo thành chữ thập trước ngực, âm thầm cầu nguyện, Thần à, phù hộ cô thuận lợi chạy khỏi địa phương quỷ quái này đi, con xin người con xin người...

Thượng Quan Kiệt Thiếu với khuôn mặt đen hung hăng lên lầu, vừa tới cầu thang thì bỗng cảm giác có bất thường. Trong không khí có mùi thương nhân nhạt, từ bé anh đã khá mẫn cảm với mùi thơm, nhất là nước hoa của phụ nữ. Mặc kệ đậm hay nhạt, chỉ cần ngửi thấy là anh nhận ra ngay được. Trong biệt thự trước giờ chưa có phụ nữ xuất hiện, sao lại có mùi nước hoa này được. Lập tức trong ánh mắt lộ ra sự nguy hiểm, cả người bắt đầu cảnh giới!

Tiểu Ngải khi nghe được tiếng bước chân lên lầu thì kêu rên một tiếng. Xong rồi, Thượng Đế hôm nay còn đang ngủ à, hoàn toàn bỏ mặc cô rồi, hu hu!

Từng bước chân kia như đang đâm mạnh vào tim cô, hung hăng, siết chặt, vang lên thịch thịch!

- Tịch! - Tiếng kêu khê trên cổ tay khiến cô hoàn hồn lại trong nháy mắt, chạy nhanh ra phía sau!

Ngay khi cô vừa vào căn phòng vừa mới ra kia thì quần chế trong biệt thự bắt động thanh sắc lại khôi phục như bình thường. Mà Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng được mùi hương kia phát ra từ phòng mình!

Tiểu Ngải lúc này thực sự muốn khóc, cô mới bước một chân vào căn phòng này thì tiếng bước chân ngay sau đó cũng dừng trước cửa phòng. Ngay cả thời gian cho cô ẩn nấu cũng không có luôn!

Thượng Quan Kiệt Thiếu đứng trước cửa, một cước đá văng cả cánh cửa ra, quét mắt khắp cả căn phòng, âm trầm nói.

- Đi ra!

Tiểu Ngải trốn sau cánh cửa run cầm cập!

Thượng Quan Kiệt Thiếu đi vào trong hai bước, mắt híp lại, liếc ra sau. Tiểu Ngải thật sự cảm thấy là dù có bị cánh cửa ngăn cản nhưng vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng rực kia, trong đó lộ ra sát khí không kém chút nào chiếu thẳng vào người cô, khiến cả người cô cứng đờ, không dám động đậy!

Chẳng biết lúc nào, trong tay Thượng Quan Kiệt Thiếu xuất hiện một khẩu súng, bước nửa bước về cánh cửa, chỉ với một động tác đã đóng cửa lại, chĩa thẳng họng súng vào đầu Tiểu Ngải...

Thượng Quan Kiệt Thiếu sững sốt, sao lại là cô ấy?

Tiếng đóng cửa cái “rầm” đúng lúc Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch chạy lên tầng, nghe được tiếng quát to của Thượng Quan Kiệt Thiếu liền phát giác đã xảy ra chuyện!

- Kiệt, có chuyện gì sao?

- Kiệt? Mở cửa!...

Khuôn mặt đen như mực kia của Thượng Quan Kiệt Thiếu không chút dự đoán dí sát vào mặt Tiểu Ngải, đồng tử Tiểu Ngải mở to, há miệng kêu la...

- A... Ừm... - Chẳng qua tiếng còn chưa phát ra ngoài thì đã bị một bàn tay đen như mực chặn lại!

- Không có gì đâu, tôi mệt rồi, muốn nghỉ ngơi! - Thượng Quan Kiệt Thiếu hung hăng trừng mắt với Tiểu Ngải, cảnh cáo cô yên phận lại cho anh!

Hướng Diệp Lâm có chút không yên lòng, vừa rồi hình như bọn họ còn nghe được thanh âm khác mà.

- Thật sự không có việc gì chứ?

- Chỉ cần các chú đừng có cười tôi có cái đầu đen như than thì mọi việc đều đại cát!

- Hì hì, nghỉ sớm đi, tối còn có việc phải làm đấy! - Huống Ngân Dịch cười trộm đáp lại.

- Biết rồi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu lý sự, cô lại dám cản anh, cô gái đáng chết!

Hai người ngoài cửa sau khi xác định Thượng Quan Kiệt Thiếu không có việc gì thì Huống Ngân Dịch mới đẩy Hương Diệp Lân đi lên lầu!

- Ừm ừm ừm! - Hai người kia đi rồi, Tiểu Ngải liền đẩy bàn tay Thượng Quan Kiệt Thiếu ra!

Thượng Quan Kiệt Thiếu âm trầm tròng mắt Tiểu Ngải, cộng với khuôn mặt đen như mực kia càng dọa người, thế mà Tiểu Ngải lại phì một tiếng, bật cười.

- Ha ha, anh sao mà biến thành bộ dạng thế này vậy trời?

- Câm miệng, còn cười nữa tôi ném cô ra ngoài! - Thượng Quan Kiệt Thiếu cất súng đi, cầm lấy tay Tiểu Ngải kéo hẳn vào phòng.

- Sao cô lại ở đây? - Không phải đi rồi sao, thế nào lại tự dâng mình tới cửa!

Cô gái này là sư muội của chị dâu tương lai anh đấy, cho nên anh bây giờ cũng coi như là khách khí với cô. Mặc dù anh hình như chưa thấy không khách khí với cô chỗ nào!

Có lẽ, người được Ngục Thiên Minh mời tới làm “khách” có ai là hưởng thụ như cô ấy hả? Căn bản cũng không có, có duy nhất một mình cô thì anh đã gặp được! CHUỖNG 79.2:

Tiểu Ngải khi biết người kia là Thượng Quan Kiệt Thiếu thì cũng không kinh hoảng nữa, dứt khoát đẩy anh ra, ngồi xuống giường của anh. Không biết vì sao, cô lại không sợ Thượng Quan Kiệt Thiếu, bất kể là trước kia bị bắt hay bây giờ. Rõ ràng cô là trộm, cô lại không thêm sợ hãi gọi anh là tự đại cuồng, mà ban đầu sau khi nghiêng răng nghiêng lợi xong thì cũng rất hậm hực chấp nhận cái biệt hiệu như thế!

Cô có ảo giác rằng anh ta sẽ không làm hại đến cô!

- Chị tôi đâu rồi?

Tiểu Ngải kỳ thực rất thẳng đuột, không có gì che giấu, cô vì Đường Kiến Tâm mới tới đây. Tất nhiên người ta hỏi cô tới đây làm gì thì cô liền hào phóng nói rõ ý đồ của mình đến thôi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cau mày, không đáp mà hỏi lại.

- Cô vào bằng cách nào?...

Anh nhớ là biệt thự này đâu phải người bình thường có thể vào đâu, mỗi góc chết đều bị quản chế. Theo lý thuyết, nếu có người xông vào thì bọn họ phải sớm phát hiện ra rồi, sao cô ấy có thể nghênh ngang ngồi trên giường của anh thế này được?

Thượng Quan Kiệt Thiếu nheo mắt lại, ánh mắt đảo qua đảo lại người Tiểu Ngải tìm tòi!

Trong lòng kêu lộp bộp, có một dự cảm rất xấu, nghìn vạn lần đừng có như những gì anh nghĩ đấy!

Tiểu Ngải cực kỳ khinh bỉ nói.

- Thiết, chút kỹ thuật ấy của các anh mà cũng làm khó được tôi sao... Tôi đây chính là... - Tiểu Ngải che miệng, mắt đảo quanh phòng, chính là không có can đảm nhìn sắc mặt của Thượng Quan Kiệt Thiếu!

Hu hu, thiếu chút nữa nói ra rồi, may quá, may quá!

Thượng Quan Kiệt Thiếu ôm ngực, đứng một bên, cười như không cười nhìn Tiểu Ngải.

- Nói đi, sao không nói tiếp đi?

Tiểu Ngải mếu máo.

- Nói cái gì? - Có gì hay mà nói?

- Cô chính là người lần trước ở khách sạn nước nóng C, là người dùng máy tính liên lạc với Đường Kiến Tâm có đúng không? Hàng của bọn tôi cũng là do mấy người cướp đi?

Tiểu Ngải không lên tiếng, rất sáng suốt bảo trì trầm mặc. Làm đà điều thôi, cô cái gì cũng không biết, thật sự không biết!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhanh chóng nhưng mãnh liệt, thiếu chút nữa bị ghen chết. Chết tiệt, nói cách khác người đánh anh một đấm ở thành phố C cũng là cô gái này?

Shit, Thượng Quan Kiệt Thiếu anh vậy mà cũng có lúc ngu ngốc thế, bị cô gái này tát ột cái còn tưởng cô là thần tiên nữa chứ?

- Được, cô rất được, con mẹ nó cô giỏi lắm!

Tiểu Ngải liếc sang khuôn mặt tức giận của Thượng Quan Kiệt Thiếu, nhất thời phát hỏa.

- Được cái rắm ấy, là mấy người bắt tôi đi, hơn nữa... Mấy người bắt tôi, chẳng lẽ còn không cho tôi chạy? - Câu cuối cùng cô nói rất nhỏ, cổ phần không có hơi sức, bởi vì cô nghĩ lại một đấm khi cô nện lên mặt anh!

- MK, Ngục Thiên Minh là nơi mà cô nghĩ chộc là có thể chộc được sao? Nếu nhóm hàng kia không phải chị dâu tham dự, cô tưởng mấy người các cô còn sống trên đời này được sao? Cô có thể còn sống mà đứng trước mặt tôi thế này sao?

Không biết vì sao, vừa nghĩ tới việc Tiểu Ngải làm sẽ khiến đại ca nổi bão, sau đó Tiểu Ngải phải chịu hình phạt tương ứng thì trong lòng anh bùng lên cơn giận dữ, tức giận vì cái sự không biết trời cao đất rộng của cô!

Tiểu Ngải mím môi, cô rất muốn phản bác lại Thượng Quan Kiệt Thiếu, nhưng cuối cùng cũng chỉ hừ nặng một cái rồi quay đầu đi, phớt lờ anh. Thượng Quan Kiệt Thiếu hung tợn trừng mắt với cô, cứ như không trừng ra được một lỗ trên người cô thì sẽ không bỏ qua!

Ánh mắt nóng rực phía sau, dù Tiểu Ngải là cá chết cũng bị anh trừng cho sống lại, quay ra quắc mắt lại.

- Anh im miệng, anh dựa vào cái gì mắng tôi? Anh tưởng anh là ai? Tôi chộc vào Ngục Thiên Minh đấy thì sao, có gì mà hơn người hả? Bây giờ tôi nói cho anh, tôi cứ chộc đấy, hừ! - Nói đến chỗ kích động, cô thậm chí còn đến thẳng trước mặt Thượng Quan Kiệt Thiếu, giơ nắm tay ra với Thượng Quan Kiệt Thiếu!

Bây giờ bảo cô không nên chộc Ngục Thiên Minh thì có ích gì chứ hả, cô chộc cũng đã chộc rồi, bây giờ còn có thể quay lại được sao?

Thượng Quan Kiệt Thiếu nheo mắt lại đầy nguy hiểm, cô gái này rõ là không biết thân phận, bây giờ còn dám hô to gọi nhỏ trước mặt anh, không biết là ai cho cô ấy lá gan đó nữa!

Đương nhiên, lúc này Thượng Quan Kiệt Thiếu tuyệt đối sẽ không thừa nhận lá gan đó là do chính anh cho, ai bảo anh lần đầu tiên khi áp giải cô ấy đi Italia đã quá mức phóng túng với cô ấy làm gì!

Để rồi cuối cùng cô ấy không sợ hãi lo ngại gì nữa!

- Cô gái à, cô tốt nhất đừng có chộc tức tôi! - Thượng Quan Kiệt Thiếu tốn hơi thừa lời, trừng mắt với cô!

- Tự đại cuồng, anh cũng đừng có chộc tức tôi! - Tiểu Ngải không hề cam lòng yếu thế trừng lại!

Ánh mắt hai người đụng vào nhau trong không trung lập tức phát ra hoa lửa kêu đùng đùng, ai cũng không lên tiếng, không ai tỏ ra yếu kém trước ai! Trong lúc nhất thời, cả căn phòng im lặng đến quái dị!

Hai người cũng không có phát hiện ra rằng, lúc này bọn họ thật giống như một cặp tình nhân xảy ra mâu thuẫn mà không ai chịu nhận sai, rất là ấu trĩ! Bỏ qua hàng loạt vấn đề mấu chốt, lại vẫn không vào trọng tâm câu chuyện!

Nói thí dụ như, Thượng Quan Kiệt Thiếu vì sao gọi chị cô là chị dâu tương lai, hay, ý tứ phía sau lời nói của Thượng Quan Kiệt Thiếu. Thí dụ như Tiểu Ngải vì sao rõ ràng là “trộm” mà lại lẽ thẳng khí hùng gọi anh là... Còn thí dụ như...

- Cô đừng tưởng rằng cô là sư muội của Đường Kiến Tâm thì tôi không thể bắt cô! - Chết tiệt, trừng anh hả, còn trừng nữa anh đánh ngất cô luôn!

- Hừ, cho tiền anh cũng không dám! - Tiểu Ngải quay đầu đi, không thèm đấu mắt với anh ta nữa. Rõ là ấu trĩ, “trò” này n năm trước bọn họ đã không còn chơi với sư phụ rồi, không ngờ hôm nay lại đi so đấu với Thượng Quan Kiệt Thiếu!

- Cô thử xem! - Anh không dám, hừ, bây giờ chị cô ấy còn nằm trên giường đại ca, sống chết không rõ, anh có gì mà không dám?...

- Ấu trĩ! - Tiểu Ngải lại quay về giường.

- Anh mấy tuổi rồi mà còn chơi cái trò hù dọa người như thế! - Coi cô là trẻ nít bị hù sao?

Khóe môi Thượng Quan Kiệt Thiếu méo xệch, ai ngây thơ?

- Đây, tự đại cuồng, làm sao rời khỏi đây? - Tiểu Ngải lo lắng nhìn cửa sổ, hỏi như chuyện đương nhiên. Khi nghĩ cách rời khỏi đây thì cô rút cuộc cũng nhớ ra Hạ Tâm Dung, cũng không biết cô ta đã ra ngoài chưa nữa!

Hai mắt sáng lên, tức giận nơi đáy mắt Thượng Quan Kiệt Thiếu biến mất sạch sẽ, hai tay ôm ngực, nhượng mi đầy khinh bạc.

- Đây là tự cô đưa tới cửa!

Tiểu Ngải khó hiểu, quay lại đối diện với cặp mắt của Thượng Quan Kiệt Thiếu, tim nhảy lộp bộp, vẫn nghi ngờ hỏi.

- Có ý gì?

- Ý là...

- Rằm!

- Bốp!

- Anh họ, đừng, đừng mà!

Thượng Quan Kiệt Thiếu vừa định lên tiếng khinh bạc thì lại bị cắt ngang, bên dưới vang lên những tiếng vang như vật nặng rơi xuống đất, cùng với tiếng hét chói tai của Thẩm Dương Kỳ. Lời vừa tới miệng thì Thượng Quan Kiệt Thiếu dừng lại. Tiểu Ngải cũng rất sững sốt. Căn phòng này không có cách âm, bọn họ ở lại phân bộ không lâu nên cũng chỉ thiết kế tùy tiện thôi!

- Đại ca? - Thượng Quan Kiệt Thiếu bỏ Tiểu Ngải lại, như một cơn gió lốc đi thẳng ra cửa. Để lại Tiểu Ngải kinh ngạc nhìn tấm lưng kia, mãi mà không bình thường lại! CHƯƠNG 79.3:

Phòng khách lầu một.

Thượng Quan Kiệt Thiếu, Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lâm vừa xuống thì thấy Phó Hạnh Lương nửa quỳ cách Lôi Khiếu Thiên hai mét, Thẩm Dương Kỳ đỡ Phó Hạnh Lương, mà Lôi Khiếu Thiên đang tức giận lạnh lùng nhìn hai người bọn họ, không nói một câu. Cái ghế sofa thì bị lệch sang một bên, không biết là lật hay là bị đá!

Thượng Quan Kiệt Thiếu, Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lâm liếc nhau, vội chạy xuống.

- Đại ca, thế này?

- Bỏ tay ra!

Lôi Khiếu Thiên gắt gao nhìn chằm chằm Thẩm Dương Kỳ, dường như nếu cậu ta không thả tay thì anh sẽ đá bay cậu ta ra ngoài cửa!

- Không!

Thẩm Dương Kỳ nhìn lại Lôi Khiếu Thiên, sự quật cường hiện rõ trong mắt.

- Anh họ, đây đều là lỗi của em, anh đừng trách anh Lương, đều là em không tốt, anh muốn đánh thì đánh em đi!

- Tôi nói một lần thôi, cút!

- Anh họ...

- Kỳ, tránh ra! - Giọng Phó Hạnh Lương ầm ạch, đẩy Thẩm Dương Kỳ ra!

- Không! - Thẩm Dương Kỳ lắc đầu, đau lòng nhìn Phó Hạnh Lương mình đầy thương tích.

- Anh Lương, đây không phải là lỗi của anh!

Lôi Khiếu Thiên cười lạnh.

- Thẩm Dương Kỳ, cậu đừng tưởng rằng cậu là con trai dì nhỏ thì tôi không dám động thủ với cậu.

- Vậy anh đánh em đi, em bằng lòng chấp nhận! - Thẩm Dương Kỳ không nhượng bộ chút nào, mặc dù Phó Hạnh Lương dùng hết sức đẩy anh ra, nhưng anh lại cứ bất động!...

Ai cũng đừng mong kéo anh ra, cùng đừng mong đánh anh Lương, kể cả có là người anh họ anh yêu quý nhất!

Lôi Khiếu Thiên gạt đầu: “Được lắm.” Nói rồi tiến tới, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng thì chân phải đã tới trước mặt Thẩm Dương Kỳ. May là lúc đó Huống Ngân Dịch giật mình tỉnh lại kéo cổ áo Thẩm Dương Kỳ ra sau, Thẩm Dương Kỳ mới miễn cưỡng thoát được một cước ấy!

Thấy Thẩm Dương Kỳ được cứu, mọi người chưa kịp tỉnh hồn.

- Đại ca, anh làm thật sao? - Hướng Diệp Lân, Thượng Quan Kiệt Thiếu khó mò tin nổi!

Đại ca chưa bao giờ ra tay với bọn họ, huống chi là Kỳ. Vừa nãy xảy ra chuyện gì mà đại ca lại ra tay với cả Lương và Kỳ vậy?

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt lại, khi ra quyền tiếp theo với Thẩm Dương Kỳ thì bốn người đồng thời lên tiếng, Huống Ngân Dịch kéo ngay Thẩm Dương Kỳ sau lưng. Nắm đấm của Lôi Khiếu Thiên nguy hiểm quét qua Huống Ngân Dịch, đối phương bất động, Lôi Khiếu Thiên cũng chỉ có thể cứng rắn thu nắm đấm lại. Thượng Quan Kiệt Thiếu, Hướng Diệp Lân đỡ Phó Hạnh Lương trên đất dậy, nhích lại gần Huống Ngân Dịch, cả năm người đứng cùng một chiến tuyến!

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên đảo qua cả năm người, hừ lạnh, thu lại quyền cước, đứng đối diện với bọn họ!

Tiểu Ngải đi theo Thượng Quan Kiệt Thiếu ló đầu ra ngoài cầu thang xem náo nhiệt, âm thầm vỗ tay, một đầu năm nha, quá là đặc sắc!

- Đại ca, có chuyện gì thì từ từ nói, bọn họ đã phạm phải lỗi gì vậy chứ? - Đến mức để bản thân anh ra tay, lại còn hạ thủ độc ác đến vậy? Hướng Diệp Lân hỏi!

Lôi Khiếu Thiên trừng mắt Thẩm Dương Kỳ, anh ta rất không có chí khí né tránh sau lưng Huống Ngân Dịch. Đùa, anh họ đang tức giận thế kia, anh có thể ngăn nổi sao, vừa rồi có thể lớn tiếng với anh họ là do đầu óc mê muội nhất thời, bây giờ đã tỉnh táo lại, anh ta có thể không sợ?

- Ra đây!

Lôi Khiếu Thiên hét lên đầy giận giữ khiến tim gan cả năm người đều run rẩy, Thẩm Dương Kỳ càng khóc thầm, sợ hãi rụt rè vòng qua Huống Ngân Dịch đi ra.

- Kỳ?

Huống Ngân Dịch kéo áo anh ta, đại ca bây giờ đang tức giận đó...

- Anh... anh họ! - Thẩm Dương Kỳ đứng trước Huống Ngân Dịch, run rẩy gọi.

Lôi Khiếu Thiên xuất kỳ bất ý, một cái tát nặng nề rơi trên mặt Thẩm Dương Kỳ, trực tiếp làm mặt Thẩm Dương Kỳ lệch sang một bên, mặt đỏ lên hiện rõ dấu năm ngón tay. Có thể thấy là Lôi Khiếu Thiên ra tay không chút lưu lại đường sống!

- Lời của tôi có phải là nước đổ lá khoai không hả? Lôi gia liệu sẽ bỏ qua cho cậu sao? Chính cậu mê muội thì thôi, lại còn kéo theo cả anh em của cậu, con mẹ nó nào cậu hồng rồi hả, bây giờ là lúc nào, cậu chết mà cũng phải kéo theo những người khác mới cam tâm, mới thỏa mãn có phải không?

Hai chân Thẩm Dương Kỳ lảo đảo lui về phía sau, với những lời trách mắng của anh họ, anh chỉ có thể cúi đầu!

- Cậu nói cậu thương cậu ta, cái này mà là tình yêu của cậu sao? Thẩm Dương Kỳ, cậu không phải trẻ con nữa đâu! - Không phải trẻ con thì không có quyền càn rỡ!

Lời Lôi Khiếu Thiên hét khiến những người ở đây ngây ngốc, ngoại trừ sắc mặt Thẩm Dương Kỳ nháy mắt trắng bệch ra, những người khác đều nghi hoặc, Phó Hạnh Lương cũng nghi ngờ nhìn Lôi Khiếu Thiên và Thẩm Dương Kỳ!

- Em xin lỗi, em xin lỗi! - Nước mắt Thẩm Dương Kỳ trào ra, thấy Lôi Khiếu Thiên lại tức giận.

- Quay lại đây cho tôi!

- Em xin lỗi... em không phải cố ý!

Đột nhiên, Thẩm Dương Kỳ nức nở chạy ra ngoài cửa, Phó Hạnh Lương theo bản năng muốn đuổi theo.

- Kỳ!

Ba người kia cũng chạy theo đó, Lôi Khiếu Thiên nổi giận gầm lên một tiếng: “Đứng lại!”...

Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu, Hướng Diệp Lân, Huống Ngân Dịch cả bốn người dừng lại, còn chưa quay người lại thì Lôi Khiếu Thiên tiếp tục nói:

- Ai dám bước ra khỏi cánh cửa này, từ nay về sau cút ra khỏi Ngục Thiên Minh!

Sống lưng bốn người cứng đờ, lẳng lẳng xoay người nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên đi lên lầu, không ai biết nói gì.

Phó Hạnh Lương hít sâu một hơi, quay đi, đuổi theo ra ngoài, giọng nói lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên vang lên lần nữa.

- Phó Hạnh Lương, bắt đầu!

Bước chân Phó Hạnh Lương dừng lại, do dự chốc lát rồi đi theo Lôi Khiếu Thiên, để lại Thượng Quan Kiệt Thiếu, Hướng Diệp Lân, Huống Ngân Dịch tôi nhìn chú, chú nhìn tôi!

Rốt cuộc là chuyện gì thế này!

Song, ba người biết chân tướng sự tình thì một người chạy ra ngoài, hai người thì lên thư phòng. Bọn họ dù có ngàn vạn nghi vấn cũng không thể nào hỏi nha!

- Cái gì đây? Diễn kịch hả? - Thượng Quan Kiệt Thiếu giật mình nhìn cái ghế sofa bị lật!

Hướng Diệp Lân vỗ ót Thượng Quan Kiệt Thiếu.

- Đi thôi!

Miệng Thượng Quan Kiệt Thiếu méo mó, đuổi theo, Huống Ngân Dịch nhìn sofa ngã trái ngã phải, bưng đầu!

Xem ra sắp tới Lương rồi, đại ca quả thực là nói được làm được, mười năm sau, quả nhiên ném từng người bọn họ vào Hắc Lao!

Nhưng, lần này Huống Ngân Dịch đoán sai rồi, việc Lôi Khiếu Thiên tức sùi bọt mép cùng với chuyện đi Hắc Lao không có tí xú quan hệ nào với nhau cả. Nếu chỉ là tìm khuyết điểm nhỏ nhặt trên người bọn họ để đưa họ vào Hắc Lao cải tạo, anh cũng không cần phát hỏa, hướng chỉ là động thủ!

Chuyện này giống như là đá chìm đáy biển, hòn đá chỉ tạo nên một điểm sóng rồi lặng yên biến mất. Ngày thứ hai, khi Lôi Khiếu Thiên đi xuống thì đám người Thượng Quan Kiệt Thiếu đã đứng chờ rồi. Ngoại trừ sắc mặt Phó Hạnh Lương không tốt ra thì mọi người đều bình thường. Mà Thượng Quan Kiệt Thiếu có vẻ tức giận hoàn toàn là nhằm vào cô gái tên Tiểu Ngải kia, hôm qua sau khi anh về phòng thì không ngờ cô gái kia đã thừa dịp chuẩn mất rồi!

Anh còn muốn sau khi trở về “thăm vấn” cô một phen, không ngờ cô lại chạy, thật sự không thể tha thứ!

- A Diệp, công việc bên này của A Lương cậu tiếp nhận!

Hương Diệp Lâm kinh ngạc nhìn Phó Hạnh Lương.

- Vâng, đại ca!

Phó Hạnh Lương đưa xấp tài liệu trong tay cho Hương Diệp Lâm.

- Việc gì chú không biết có thể hỏi Huống! - Huống Ngân Dịch đã sớm giao nhận cùng Thẩm Dương Kỳ rồi!

Hương Diệp Lâm gật đầu. Hoá ra Lương đã sớm biết quyết định của đại ca, có lẽ đây cũng là quyết định vội vàng, bằng không, Lương cũng không đơn giản giao nhận cho anh như thế không!

Chờ sau khi bọn họ bàn giao với nhau xong, Lôi Khiếu Thiên đi ra ngoài, Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu đuổi theo. Máy bay tư nhân đã sớm trở ở trên bầu trời!

Hương Diệp Lâm vuốt cằm, vỗ xấp tài liệu trong tay.

- Đại ca sao đột nhiên thay đổi chủ ý vậy?

Huống Ngân Dịch cũng xoa đầu không nghĩ ra, kinh ngạc nhìn bóng lưng ba người.

- Đại ca không phải bảo Lương đi Hắc Lao à?

- Hắc Lao gì?...

- Ách... không có gì, không có gì! - Huống Ngân Dịch lắc đầu, Hương Diệp Lâm hiển nhiên không tin chuyện hoang đường của anh ta, thật sự không có gì thì đã chẳng có cái bộ dạng này, lừa ai hả!

- Đại ca, chúng ta quay về tổng bộ à?

- Ủ! - Lôi Khiếu Thiên tựa hồ có phần mệt mỏi, giọng khàn khàn, trả lời câu hỏi của Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng có cảm giác lực bất tòng tâm!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn sang Phó Hạnh Lương ngồi ở bên cạnh, anh ta liền quăng ra cái biểu cảm đã ngủ say với anh. Thượng Quan Kiệt Thiếu chớp mắt, được rồi, mọi người đều chớp mắt, anh cũng chớp mắt đi cho rồi, không tự đòi mất mặt nữa!

Nick biết tin Lôi Khiếu Thiên trở về là lúc đang kiểm tra cho Đường Kiến Tâm. Lôi Khiếu Thiên vừa xuống máy bay liền hỏi ngay Nick tình hình của Đường Kiến Tâm rồi mới đi vào phòng!

Nick trả lời cặn kẽ, lúc thấy Thượng Quan Kiệt Thiếu thì giật mình.

- Anh Kiệt, anh... anh... sao lại thành cục than thế kia?

Thượng Quan Kiệt Thiếu trừng mắt nhìn Nick.

- Đại ca nói, đây mới là màu da khỏe mạnh!

Nick buồn cười, nhún vai, được rồi đại ca nói cái gì chính là cái đó!

Phó Hạnh Lương mặt không thay đổi đi qua hai người vào phòng khách. Nick theo sau, khó hiểu lấy cùi chỏ thọt Thượng Quan Kiệt Thiếu, nhỏ giọng hỏi.

- Anh Kiệt, anh Lương sao thế? Ai nợ tiền anh ấy à? - Bộ dạng buồn bực không vui như thế ngã một cái hết gương mặt nổi?

Bị cái gì kích thích sao?

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhún vai, cũng nhỏ giọng trả lời.

- Không biết!

Khóe môi Nick kéo ra, vừa muốn đuổi theo Lôi Khiếu Thiên đã bị cửa phòng “rầm” một cái ném ra ngoài!

CHƯƠNG 79.4:

Lôi Khiếu Thiên từ từ tới mép giường, hôn lên trán cô một cái, cảm thụ da thịt Đường Kiến Tâm, tự lắm bầm.

- Tâm Nhi, em định ngủ tới khi nào đây?

- Nick nói nhịp tim em bây giờ đã bình thường lại rồi, nếu đã bình thường thì không lý nào em lại còn chưa tỉnh lại a!...

- Tâm Nhi, có phải em còn tức giận anh Khiếu Thiên không? Nếu năm đó anh không bỏ đi, em cũng không phải chịu nhiều thống khổ đến vậy, cuộc sống của em sẽ rất hạnh phúc, có thân nhận, có người yêu, còn cả... con cái...

- Thế nhưng, Tâm Nhi, làm sao bây giờ, anh thật ích kỷ, ích kỷ chỉ muốn có mọi thứ của em, ích kỷ kéo em vào thế giới của anh...

- Tâm Nhi, em đừng trách anh Khiếu Thiên có được không, Tâm Nhi là cô gái láu lỉnh, ngoan ngoãn, không giống Kỳ, không trưởng thành được, chọc anh tức giận, cậu ta hôm nay lại khiến anh tức điên, anh thật muốn bắt cậu ta rồi đánh ột trận thật mạnh. Kỳ quay về Lôi gia cũng bị những người đó đánh chết, không bằng tự tay anh bắn chết cậu ta cho xong. Thế nhưng, anh không hạ thủ được, cậu ta là em họ của anh, cho dù phạm phải sai lầm tày trời, anh cũng không có lựa chọn khác. Tâm Nhi nhất định muốn nói, thân tình có phải luôn không có lựa chọn nào khác hay không? Tâm Nhi của anh luôn thông minh!

- Nhưng Kỳ lại không thông minh được như em, cậu ta không hiểu được rằng trước khi hưởng thụ thì phải dẹp bỏ tất cả cản trở trên đường, cậu ta chỉ biết lưỡng tình duyệt thì mọi việc sẽ đại cát, hừ, thằng nhóc thói tha kia, anh nếu không để lại chút thương tích trên người cậu ta, sau khi quay về Lôi gia, xem cậu ta thu thập thế nào lừa gạt đám người kia!

Lôi Khiếu Thiên dịu dàng xoa má Đường Kiến Tâm, nói ra những bí mật sâu nhất trong lòng. Anh cần trút ra, đánh những người anh em của mình, anh cũng không chịu nổi. Nhìn Kỳ bỏ đi, anh cũng khó chịu, thế nhưng, mọi chuyện cũng xảy ra rồi, anh cũng chỉ có thể làm như vậy, anh không muốn cả hai người bọn họ đều bị thương tổn!

Nhưng mà.

- Tâm Nhi, anh cho bọn họ cơ hội, Kỳ nói đúng, hạnh phúc là phải do bản thân tranh thủ, cái gì cũng không làm rồi bỏ qua, tới khi già rồi nhất định sẽ hối hận. Thực ra, anh biết, Lương có tình cảm với cậu ta, đã như vậy, anh sẽ cho bọn họ một cơ hội! Nói cho cùng, anh là một người ích kỷ có phải không!

- Anh chỉ hi vọng, bọn họ khi đi lên con đường này, mặc kệ phía trước có khó khăn thế nào, số phận gập gềnh bao nhiêu, hai người họ cũng có thể cùng đi qua, không bao giờ rời xa nhau. Lúc đó mới không có phụ tâm ý này của anh...

Lôi Khiếu Thiên tê liệt ngồi dưới đất, đầu dựa vào giường, cả phòng chỉ còn lại giọng nói của anh, cao thấp nối tiếp nhau, mãi cho tới khi tiếng chuông điện thoại vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ, Lôi Khiếu Thiên nhìn dây số hiển thị, ấn nút trả lời.

- Anh, chuyện của Kỳ là thế nào? - Lôi Trảm Thiên, em ruột của anh, bây giờ đang giúp anh gánh vác những việc vốn phải là của anh ở Lôi gia!

- Không có gì cả! Để ý cậu ta đấy!

- Biết rồi, dì nhỏ bảo em hỏi anh, có phải là cậu ta đã làm chuyện gì không.

Lôi Khiếu Thiên có cảm giác uể oải không rõ từ đâu, hữu khí vô lực trả lời.

- Mai anh về Lôi gia!

- A, thật sao?

Lôi Khiếu Thiên cười khổ, cắt tín hiệu, đúng vậy, thật, thật sự phải đi con đường giết chóc ấy!

Vì sao các người lại ép tôi?

Vì sao không thể an phận sống qua ngày được chứ? Ầm ầm đánh nhau lật vật anh đều có thể nhìn... chỉ cần không chạm vào nghịch lân của anh. Nhưng hiển nhiên, những người đó điển hình là loại người lành seọ thì quên đau. Lôi Khiếu Thiên thất thần nhìn trần nhà, đã tới lúc vào thanh trừ u ác tính rồi!

Điện thoại trong tay Lôi Khiếu Thiên tuột ra, chán chường đứng dậy.

Khi Nick quay lại phòng khách là lúc Thượng Quan Kiệt Thiếu đang hỏi chuyện của Phó Hạnh Lương, mặc kệ anh hỏi thế nào anh ta cũng không thèm hừ một tiếng với anh!

Thượng Quan Kiệt Thiếu đầy hoa lệ.

- Lương, chú có thể chỉ hừ một tiếng cho tôi có được không hả, cứ để tôi một mình hát hí kịch thế này mà chú không thấy xấu hổ sao?

Phó Hạnh Lương liếc anh ta một cái, không lên tiếng! Ngược lại Nick hừ hai tiếng, đi tới.

- Anh Kiệt, em không phải hừ một tiếng, lần này anh không phải hát đơn hoàng nữa đi ha!

Thượng Quan Kiệt Thiếu khinh bỉ nhìn cậu ta.

- Thằng nhóc xấu xa, đừng có lẩn vào đây, nên làm gì thì đi làm đi!

Nick ngồi xuống bên cạnh Thượng Quan Kiệt Thiếu.

- Đại ca không gặp em! - Anh còn muốn theo vào phòng, không ngờ đã bị ném ngoài cửa!

Thượng Quan Kiệt Thiếu phì một tiếng cười rất là vui.

- Thật sự là trời sắp đổ mưa máu rồi, đại ca ngay cả mày cũng không gặp hả? Oa oa, anh sao có cảm giác mấy ngày tiếp sẽ không yên ổn nhỉ!

Phó Hạnh Lương vẫn dựa vào ghế sofa, không nói chuyện, mâu quang rời rạc, tựa hồ không tập trung, không biết đang suy nghĩ gì!

- Anh Lương sao vậy? - Anh cũng mới không gặp anh Lương mấy ngày mà sao trở về đã thành như vậy?...

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhún vai.

- Tự mày hỏi đi! - Dù sao anh hỏi cũng không được gì!

Nick bĩu môi với Thượng Quan Kiệt Thiếu, chớp mắt cái đã ra ngồi cạnh Phó Hạnh Lương.

- Anh Lương, anh có phải không muốn gặp Nick?

Phó Hạnh Lương lảng lảng ngoảnh lại, nhìn Nick rồi cười, mặc dù có chút cứng ngắc, nhưng đúng là cười. Thượng Quan Kiệt Thiếu nắm tay, cảm thấy mất cân bằng. Cái gì thế hả, anh vừa rồi nói với anh ta nửa ngày, anh ta cũng không để ý đến anh, thế mà thấy Nick liền cười là sao hả?

Nick le lưỡi với anh, đó là vấn đề về nhân phẩm. Thượng Quan Kiệt Thiếu ghen hòng, vấn đề nhân phẩm, MK!

Phó Hạnh Lương sờ sờ đầu Nick.

- Sao có thể chứ, anh Lương muốn gặp Nick mà!

Nick cười hì hì sát lại gần.

- Vậy sao mặt anh Lương trông chả vui gì cả?

Phó Hạnh Lương khẽ run, không vui sao? Đúng vậy, không vui, bởi vì cậu ta sao? Cái người vừa chấp nhất vừa đáng yêu ấy, cậu ta cũng chỉ vì yêu!

Phó Hạnh Lương mỉm cười, xoa tóc Nick.

- Không có đâu, Nick sao lại cho rằng anh Lương không vui chứ?

Nick chu mỏ.

- Nét mặt anh bây giờ chính là rất không vui. Mọi người không phải bình thường đều nói với Nick, khi không vui thì không nên cười sao? Anh Lương cũng đừng vậy, không vui thì đừng có cười, nhìn như vậy khiến người ta đau lòng lắm!

- Nick thật ngoan, những cái này đều nhớ! Anh cũng nhớ mà! - Phó Hạnh Lương miễn cưỡng cười cười, tựa hồ cũng cảm thấy cười quá mức gượng ép liền không cười nữa!

Nick quay đầu lại liếc mắt với Thượng Quan Kiệt Thiếu, hai người đều cảm thấy Phó Hạnh Lương thật sự là không hợp lý chút nào, lại không biết được nguyên nhân trong đó!

Thượng Quan Kiệt Thiếu làm một khẩu hình với Nick, đi tìm đại ca!

Nick: sao anh không đi?

Thượng Quan Kiệt Thiếu: anh không biết làm nũng!

Khóe môi Nick giật giật: em cũng đâu biết!

Lôi Khiếu Thiên vào phòng khách thì thấy Thượng Quan Kiệt Thiếu và Nick đang liếc mắt với nhau, còn Phó Hạnh Lương ngơ ngác ngồi một bên! Dời tầm mắt đi tới chỗ bọn họ.

- Đại ca, chị dâu sao rồi?

Ghế sofa của Thượng Quan Kiệt Thiếu đúng lúc đối diện hướng của Lôi Khiếu Thiên, cho nên khi thấy Lôi Khiếu Thiên thì đứng dậy hỏi thăm!

Lôi Khiếu Thiên tới ngồi trước mặt Phó Hạnh Lương.

- Kỳ đã về Lôi gia, mai chúng ta xuất phát!

Phó Hạnh Lương chợt nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên, anh ấy vừa rồi nói...

- Nick, Tâm Nhi có thể đi cùng được không?

Nick hơi ngạc nhiên.

- Đại ca muốn đưa cả chị dâu về Lôi gia?

Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng có chút khó hiểu. Tình huống Đường Kiến Tâm bây giờ bọn họ không phải là không biết. Nếu đưa cô ấy về Lôi gia, đại ca có xác định rằng người Lôi gia sẽ không dùng cô ấy làm con cò thí?

- Có vấn đề gì? - Lôi Khiếu Thiên biết bản khoả của bọn họ, thế nhưng anh có tính toán của anh!

Nick lắc đầu.

- Vấn đề cũng không lớn, bây giờ mọi số liệu về tìm chị dâu đều đã khôi phục bình thường! - Điều anh lo lắng là, Lôi gia đang rơi vào tình trạng rung chuyển bất an. Nếu chị dâu cùng đi, đại ca còn phải phân tâm chăm sóc chị dâu, không biết có thể...

- Ủ, vậy cứ thế, những việc khác cậu sắp xếp đi!

- Vâng, đại ca! - Nick đứng dậy, đi chuẩn bị!

- Đại ca, anh thật sự muốn làm vậy sao? - Thượng Quan Kiệt Thiếu vẫn còn có chút chần chờ. Nếu đại ca không để người trông coi, Đường Kiến Tâm bị người ta bắt đi lợi dụng, hậu quả ấy thật nghiêm trọng đó!

- Không có điều gì an toàn hơn là ở bên cạnh mình!

Được rồi, Thượng Quan Kiệt Thiếu không nói nữa, nếu đại ca cho rằng ở bên cạnh anh ấy an toàn hơn thì chính là đó!

Anh không nhịn nổi có ý nghĩ u ám, đại ca, đây thật là nguyên nhân anh đưa Đường Kiến Tâm theo cùng sao? Tổng bộ Ngục Thiên Minh cũng đâu phải địa phương nguy hiểm gì đâu?

Phó Hạnh Lương có chút cấp thiết nhìn Lôi Khiếu Thiên, chợt lên tiếng.

- Đại ca, Kỳ...

- Đại ca, mau tới đây!...

Cùng lúc Phó Hạnh Lương lên tiếng thì một giọng nói vội vàng khác chen vào. Thượng Quan Kiệt Thiếu nghĩ thẳng tiểu tử Nick này lại hoảng sợ cái gì không biết, một cơn lốc vụt qua, tiếp đó thì thấy đại ca biến mất ở cầu thang!

Thượng Quan Kiệt Thiếu sửng sốt hai giây, trong đầu mới khôi phục lại bình thường. MK, giọng Nick từ bên trên tầng, gấp gáp như vậy, không lẽ... Đường Kiến Tâm xảy ra chuyện gì sao?

Chết mất, đừng có sai sót gì vào lúc này chứ!

80. Chương 80: Hận Ý Ngập Trời

Lôi Khiếu Thiên bước nhanh vào phòng thì thấy Nick đang đè lên người Đường Kiến Tâm, con người co rụt lại, tim như vỡ ra, ba bước cũng thành hai.

- Tâm Nhi!

- A. . . - Đường Kiến Tâm hai tay vùng vẫy la hét, điên cuồng giãy dụa, Nick đè chặt hai chân cô, giữ chặt tay cô để cô không lộn xộn!

- Bốp - Đường Kiến Tâm tát lên mặt Nick, sau đó đổi thành cào.

- MK! - Nick chột quát, Đường Kiến Tâm giãy dụa quá lợi hại, anh sắp không giữ được rồi, sao đại ca còn chưa tới.

Lôi Khiếu Thiên khiếp sợ nhìn một màn này, còn chưa kịp vui sướng khi Đường Kiến Tâm tỉnh lại thì đã thấy Nick bị Đường Kiến Tâm đạp bay, lăn xuống giường. . . Đường Kiến Tâm bắt đầu xé quần áo và đồ dùng hàng ngày trên người, nắm tay đâm mạnh vào tim, kêu la đau đớn, có chút điên cuồng!

Đồng tử Lôi Khiếu Thiên co lại mãnh liệt, bất chấp để ý tới Nick nhào lên giường, giữ chặt hai tay Đường Kiến Tâm, áp chế không để cô tự mình hại mình!

- Đại. . . ca, mau giữ chặt tay chị ấy! - Nick thấy Lôi Khiếu Thiên cứ như thấy chúa cứu thế, cũng không kịp đứng lên, giữ hai chân Đường Kiến Tâm. . .

- A. . . - Cả cơ thể bị giữ lấy, Đường Kiến Tâm thống khổ la hét, hầu như sử dụng sức lực toàn thân để hất cái người trên người mình ra, đau đớn trong tim khiến cô phát điên, lắc đầu kêu loạn, căn bản không rõ người đang đè lên người cô là ai!

Lôi Khiếu Thiên choáng váng, yêu thương hiện rõ trong mắt.

- Tâm Nhi, Tâm Nhi, em tỉnh lại đi!

- Đại ca, anh đừng gọi, tâm ẩn của chị ấy phát tác rồi! - Nick cũng thật chặt vật, mặc kệ vết máu ở khoeo miệng, thanh âm có vẻ khàn khàn!...

Lôi Khiếu Thiên như bị đập vào đầu, quay ra nhìn Nick, tăng lực đạo giữ hai tay Đường Kiến Tâm.

- Tâm ẩn của cô ấy không phải đã qua rồi sao? - Thế nào bây giờ mới phát tác?

Mà Đường Kiến Tâm thừa dịp Lôi Khiếu Thiên phân tâm liền ra sức giãy dụa, tay vùng vẫy điên loạn muốn thoát khỏi hai bàn tay kia. Lôi Khiếu Thiên hoàn hồn, đè lại hai tay cô lên giường, giữ chặt lấy không cho Đường Kiến Tâm lộn xộn!

- Đây mới là phản ứng thật sự sau khi tâm ẩn của chị ấy phát tác!

Lôi Khiếu Thiên khó tin lời của Nick, cái này mới đúng ư? Vậy vì cái gì cô ấy hôn mê một tháng nay?

- A. . . Đau. . . Đau. . . - Đau quá, đau như cả người bị kim đâm, từng đao lăng trì, trái tim phồng lớn như muốn vỡ ra. . .

- Tâm Nhi! - Đáy mắt Lôi Khiếu Thiên có thứ gì đó đang vỡ vụn, giữ lấy năm ngón tay cô. Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên nhìn lưng bàn tay cô, gân xanh nổi lên, từ chỗ đè lên có thể thấy được rất rõ ràng là thân thể cô đang bắt đầu co giật.

- Tâm Nhi, thả lỏng, ngoan, thả lỏng! - Nick nghe Lôi Khiếu Thiên nói mà nước mắt thiếu chút nữa chảy ra. Anh vừa thấy chị dâu tỉnh lại đã điên loạn, đầu nổ ầm, khiếp sợ cực kỳ, mới ra ngoài báo với đại ca, lúc quay về thì thấy chị ấy tự mình hại mình, sợ đến mức anh ba hồn đã đánh mất bảy phách, vội ngăn cản!

Anh thấy chị ấy cơ hồ điên cuồng đâm vào tim đã thật đau lòng, mà bây giờ đại ca chỉ tỉnh táo bảo chị dâu thả lỏng, đè nén những đau lòng khổ sở của mình! Hai mắt Nick đỏ lên, mũi cay cay!

Đường Kiến Tâm lắc đầu, cặp mắt nhuộm màu máu, trong miệng chỉ kêu la đau đớn, không có những từ khác. Trong mắt Lôi Khiếu Thiên hiện rõ yêu thương, ép buộc bản thân phải tỉnh táo, hai tay đổi thành mười ngón đan chặt vào nhau với cô, đè hai tay cô xuống. Anh cứ tưởng rằng đè chặt mười ngón tay cô thì cô sẽ yên ổn một chút, cũng không ngờ, mười ngón tay mới đan chặt với cô, cô liền giữ chặt tay anh, năm ngón bóp chặt tay anh, có thể thấy được trên các đốt ngón tay đã hiện lên màu đỏ, móng tay bấm chặt vào lưng bàn tay anh, từng giọt máu rỉ ra ngoài. . .

Lôi Khiếu Thiên đã không còn cảm giác được đau đớn mà Tâm Nhi gây ra cho tay anh, có thể nói chút đau đớn ấy nào có bằng một phần mười cơn đau co rút trong tim, thấy Tâm Nhi như vậy, anh chỉ hận cơn đau đó không ở trên người anh!

- Đại ca, anh đè lên chân chị ấy, em đi lấy thuốc!

- Cút!

Nick cấp tốc đứng dậy chạy ra cửa, đụng phải Thượng Quan Kiệt Thiếu, Nick cũng đẩy anh ta ra một bên rồi chạy đi. Thượng Quan Kiệt Thiếu không chú ý cả người đập vào cửa, nghe răng trật mắt vì đau, định gọi cậu ta quay lại thì nghe được giọng Lôi Khiếu Thiên, cả kinh, chạy vào phòng, Phó Hạnh Lương đuổi theo sau!

- Tâm Nhi, Tâm Nhi, đừng cắn, há miệng ra! - Đường Kiến Tâm đau đớn mất cả lý trí, hàm răng cắn chặt môi dưới. Chân Lôi Khiếu Thiên đè lên hai chân Đường Kiến Tâm, tay giữ hai tay cô, không rảnh nên bảo cô tách môi ra. . . máu tươi chói mắt, mùi tanh khiến anh chấn động!

- Đại ca?

- Kiệt, giữ chân cô ấy!

Thượng Quan Kiệt Thiếu nghiêm túc, có ngốc cũng biết là đang có chuyện gì, vội chạy tới, Phó Hạnh Lương cũng đi theo. Lôi Khiếu Thiên cấp tốc xoay người, mà ngay khi Lôi Khiếu Thiên đứng dậy thì Thượng Quan Kiệt Thiếu đã lao lên giường, giữ lấy hai chân Đường Kiến Tâm đang tiếp tục đá loạn!

Có lẽ là vừa rồi cắn môi đã kích thích cô, làm thần trí hỗn loạn của cô thanh tỉnh được chút ít, hoàn không thấy rõ gương mặt Lôi Khiếu Thiên, đã kéo lấy cánh tay anh mà cắn, cắn thật chặt!

Mùi tanh máu đầy trong miệng, máu tươi chảy dọc theo miệng nhỏ giọt xuống, khiến Phó Hạnh Lương ở một bên thấy thật gai mắt kinh tâm, con người co lại mảnh liệt, cô ấy không phải muốn cắn một miếng thịt ở cánh tay đại ca xuống chứ?

Còn Lôi Khiếu Thiên trong cả quá trình chưa từng hừ một tiếng, chỉ có sự dịu dàng hiện lên trong mắt!

Anh chỉ biết là, như vậy, anh có thể dễ chịu hơn một chút, chỉ ít anh có thể cùng đau với Tâm Nhi!...

- Đại ca, cô ấy đang tốt lành sao lại nổi điên vậy? - Phó Hạnh Lương giữ tay trái Đường Kiến Tâm, áp nó lên giường. Đường Kiến Tâm đang cắn tay Lôi Khiếu Thiên không còn kêu lên đau đớn nữa, chỉ là gân xanh lại nhấp nháy trên trán cô, đồng tử tròn trĩnh trắng bệch, càng nhìn càng lo lắng đau lòng!

Lôi Khiếu Thiên cúi người, hôn lên trán Đường Kiến Tâm, cúi người thủ thi bên tai cô, tay trái xoa xoa lên tim cô.

- Tâm Nhi ngoan, không đau nữa, có anh Khiếu Thiên đây rồi, không đau nữa! - Anh biết anh nói những lời này căn bản là vô dụng. Thế nhưng, anh cũng không thể chỉ trơ mắt nhìn mà cái gì cũng không làm!

Anh rất khó chịu, tim anh đau quá!

Đường Kiến Tâm ngoảnh mặt làm ngơ, thân thể càng co giật giữ dội, trong miệng cũng phát ra những thanh âm tê tê, máu trên cánh tay Lôi Khiếu Thiên phân nửa chảy từ miệng Đường Kiến Tâm xuống cổ, rồi rơi lên áo ngủ. . . Khiến Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương đều có chút lo lắng, rốt cuộc đau đớn đến mức nào mới có thể điên cuồng như vậy? Đại ca rốt cuộc yêu cô gái này bao nhiêu mà có thể dạn dày được thế, nhu tình trong mắt như cũng khiến đau đớn phá thành mảnh nhỏ, lông mi lập lòe, mang theo sự ấm áp!

Phó Hạnh Lương còn biết ẩn nhẫn, nhưng, Thượng Quan Kiệt Thiếu lại không giống, thời điểm anh thống khổ nhất cũng không giống như cơn đau thấu tim của Đường Kiến Tâm.

- Rốt cuộc là tên khốn kiếp đáng chém ngàn đao nào lại hại chị dâu thành như vậy chứ? - Một cô gái, bọn chúng sao lại hạ thủ được thế hả? Đúng là đám súc sinh!

Thượng Quan Kiệt Thiếu khàn giọng rít gào, anh không có phát hiện là anh rất tự nhiên gọi Đường Kiến Tâm hằm là chị dâu, cơn tức nín nhịn trong họng, cực kỳ khó chịu!

Lôi Khiếu Thiên vẫn duy trì động tác lúc trước, hy vọng như vậy có thể giúp Tâm Nhi giảm bớt thống khổ, cho dù biết rất rõ đó là việc không thể nào!

Phó Hạnh Lương mắt ửng đỏ, bọn họ đều là đàn ông, có đau đớn nào mà chưa từng nếm trải, thế nhưng, một cô gái chịu đau đớn, dần vật cùng cực cứng rắn rèn thống khổ trước mặt anh, cho dù là trái tim sắt đá, cũng có lúc trở nên mềm mại!

Tay Lôi Khiếu Thiên xoa nhẹ trán Đường Kiến Tâm, đột nhiên cảm thấy huyết thái dương nhảy kịch liệt mấy cái, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, tay còn chưa bỏ xuống, miệng Đường Kiến Tâm hé ra, buông cánh tay đã bị cô cắn đến mức huyết nhục mơ hồ, né đầu sang chỗ khác la hét.

- A. . .

Lôi Khiếu Thiên cả kinh, Đường Kiến Tâm thừa dịp anh thất thần trong chốc lát, hai tay bỏ mạnh tới anh, đẩy Lôi Khiếu Thiên tới một góc giường!

Chẳng ai nghĩ tới sẽ xảy ra biến cố này. Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu càng giật mình không nhỏ, phải biết rằng đây chính là đại ca của bọn họ đó, chỉ một chưởng đã bị đẩy sang một bên. Ngay khi hai người đang rung động, Đường Kiến Tâm cũng không biết lấy khí lực ở đâu ra, tay chân động dậy, thoát khỏi Phó Hạnh Lương, hai chân đá vào ngực Thượng Quan Kiệt Thiếu. Tình thế thay đổi trong nháy mắt, cũng bất quá là trong nháy mắt, Thượng Quan Kiệt Thiếu lăn thẳng xuống giường, mặt úp xuống sàn, còn Phó Hạnh Lương tương đối may mắn, hơi lùi về sau mấy bước liền ổn định được người!

Đường Kiến Tâm xoay người, con người tỉnh đến cực hạn, nhìn chằm chằm Lôi Khiếu Thiên giống như anh có thù hận không đội trời chung, lao tới đánh lộn với anh!

Lôi Khiếu Thiên nhanh chóng né tránh, lúc này anh cũng không thể nào đánh nhau với cô, nhưng không có nghĩa là Đường Kiến Tâm sẽ hạ thủ lưu tình, ra từng quyền đều vào chỗ yếu hại, trong lúc nhất thời, trên giường lớn, hai bóng dáng, một đen một trắng, một né tránh một tiến công, khiến người ta há hốc!

- Zimmer, không giết được mày tao thì không làm người!

Lời của Lôi Khiếu Thiên hàm chứa hận ý vô tận khiến anh như một hàm băng lạnh lẽo, sát khí hiện ra, hận ý ngập trời lan tỏa khắp người. Nếu như lúc này Zimmer đứng trước mặt anh, anh sẽ không chút do dự băm hấn thành thịt vụn rồi vứt xuống biển làm môi cho cá mập!

Ở dưới, Phó Hạnh Lương chạy lại đỡ Thượng Quan Kiệt Thiếu, hỏi.

- Kiệt, chú có sao không? - Thượng Quan Kiệt Thiếu chặt vật đứng lên, lắc đầu.

- Không có việc gì! - Em gái nó, không có việc gì mới là lạ, bảo chị dâu đá vào ngực chú một cái xem! Hai người đứng ở một bên nhìn hai người đánh nhau trên giường, lộ vẻ lo lắng, đại ca không có ý đánh với chị dâu, tiếp tục như vậy, đại ca chỉ có thua thiệt!

- Làm sao bây giờ?

Nick chạy tới cửa cũng biết là có chuyện không tốt, cầm kim tiêm chạy tới mép giường hét.

- Đại ca, mau giữ chặt chị dâu! - Cứ đánh tiếp thì chị dâu sẽ khó mà khống chế!

Thượng Quan Kiệt Thiếu trừng mắt với Nick, không thấy là chị dâu đã mất khống chế rồi hả

Lôi Khiếu Thiên nghe được tiếng Nick, từ trong bị phần tỉnh lại, không né tránh nữa, trực tiếp kẹp chặt nắm đấm của Đường Kiến Tâm đang đánh úp về phía anh, kéo cô vào ngực mình, cả người áp xuống giường, Nick nhanh tay lẹ mắt, bảo Phó Hạnh Lương hỗ trợ giữ tay phải Đường Kiến Tâm, cố định rồi thì tiêm thuốc cho cô. Còn Đường Kiến Tâm lại lớn tiếng la, đá mạnh vào Lôi Khiếu Thiên.

- Thả ra, thả ra! - Sâu trong mắt là sự khủng hoảng, Lôi Khiếu Thiên thấy mà nghệt thờ!

- Tâm Nhi, Tâm Nhi, ngoan nào, ngủ một giấc, ngủ liền hết đau, không đau nữa, sau đó không còn ai dám ức hiếp em, không ai dám nữa, ngoan. . .

Nick nắm chặt cơ hội, tiêm dịch thể vào người cô. Đường Kiến Tâm bên dưới Lôi Khiếu Thiên cũng từ từ không giãy dụa nữa, chẳng qua cả người vẫn căng thẳng như cũ, như chỉ một giây tiếp theo sẽ đứt đoạn!

Chờ tới khi Đường Kiến Tâm hoàn toàn ngủ say rồi, mọi người mới lui ra, thở dốc ở bên cạnh. Lôi Khiếu Thiên đứng dậy bế Đường Kiến Tâm lên, đặt cô nằm giữa giường!

Giúp cô đắp chăn, nhìn gương mặt trắng bệch của cô đau lòng đến cực điểm! Dịch Long từng nói, ba tháng tâm ẩn của cô lại phát tác một lần, mỗi lần đều nhốt mình trong phòng, một mình thừa nhận cơn đau đớn khủng bố ấy. . . Tâm Nhi, anh Khiếu Thiên đáng chết cỡ nào, mới có thể sau mười tám năm mới tìm được em, mới có thể để em một mình chịu cơn đau ấy?...

Tâm Nhi, anh Khiếu Thiên có phải là tên khốn kiếp nhất trên thế giới này không, trái tim anh Khiếu Thiên đau quá, Tâm Nhi, Tâm Nhi, em phải mau tỉnh lại, chờ Tâm Nhi tỉnh lại, anh Khiếu Thiên mặc cho em đánh, cho em chửi, phát tiết toàn bộ thống khổ của em lên người anh Khiếu Thiên có được không!

Tâm Nhi có chịu không!

- Nick, chuyện này là sao? Chị dâu thế nào lại đột nhiên phát cuồng vậy? - Thượng Quan Kiệt Thiếu bực bội nhìn Nick, còn kém là chưa bỏ ột cước. Quá trình vừa rồi đến giờ anh vẫn còn sợ hãi. Phó Hạnh Lương, Nick đi tới mép giường, quanh người đại ca phủ một tầng bị thương khiến cả ba không thở nổi. Nick trực tiếp lẹ rơi đầy mặt, khóc bù lu bù loa, nắm chặt ống kim tiêm trong tay, đầu ngón tay đã trắng bệch!

Giơ tay lên lau nước mắt, Nick nghẹn ngào nói.

- Đại ca, để em kiểm tra giúp chị dâu!

Mi tiếp Lôi Khiếu Thiên giật giật, đứng sang một bên. Trong cả quá trình, ánh mắt của anh thủy chung không rời khỏi gương mặt Đường Kiến Tâm, môi cô đầy máu đỏ lôm!

Nick hít mũi, nắm lấy tay Đường Kiến Tâm bắt mạch, một hồi lâu sau mới tươi cười, mặc dù có chút xấu xí.

- May quá, đứa bé không có việc gì!

Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc nhìn về phía Nick, giờ mới nhớ tới đứa con trong bụng Tâm Nhi, vừa rồi lăn lộn qua lại vậy, may là chưa xảy ra điều gì ngoài ý muốn!

- Tâm Nhi khi nào có thể tỉnh lại?

- Sáng sớm ngày mai! - Nick thả tay Đường Kiến Tâm lại vào trong chăn, anh biết vấn đề mà đại ca quan tâm không phải cái này.

-Yên tâm đi, đại ca, tâm ẩn của chị dâu qua rồi!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu,

- Mọi người đều mệt rồi, tất cả lui xuống đi!

Thượng Quan Kiệt Thiếu vừa muốn nói chuyện, đã bị Phó Hạnh Lương kéo ra ngoài. Nick vừa định xoay người đi theo bọn họ, lúc này mới phát hiện cánh tay Lôi Khiếu Thiên đang rỉ máu, kính hồ.

- Đại ca, anh bị thương? CHƯƠNG 80.2:

Lôi Khiếu Thiên liếc qua cánh tay phải.

- Không có việc gì!

Nick chu mỏ, không nói lời nào kéo lấy tay anh. Nhìn thấy hai dấu răng hằn rất sâu, phỏng chừng cả hàm răng đều cắn vào thịt, Nick nuốt nước miếng.

- Cái này. . . có phải chị dâu. . . cắn?

Lôi Khiếu Thiên cự tuyệt trả lời vấn đề này, Nick không hỏi nữa, buông tay anh ra vào phòng tắm, chốc lát lại bưng một chậu nước ra ngoài, bắt đầu băng bó vết thương cho Lôi Khiếu Thiên băng!

- Đại ca, vết thương sâu như vậy, chắc là sẽ lưu lại sẹo đó! - May là vết móng tay bấm vào lưng bàn tay nông!

- Ủ!...

Nick lui xuống, tới hành lang thì bị Thượng Quan Kiệt Thiếu lôi xuống phòng khách bên dưới.

- Nick, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Sao chị dâu tỉnh lại lại điên cuồng thế hả?

Nick có chút mệt mỏi ngồi xuống một bên, tay vẫn cầm ống tiêm.

- Chẳng qua là tâm ẩn của chị dâu!

- Tâm ẩn gì? - Tâm ẩn? Cái gì thế? Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn sang Phó Hạnh Lương, anh ta nhún vai, anh ta cũng không biết!

Nick nhú mày.

- Cụ thể là do dùng thuốc gì đó khống chế, em cũng không rõ ràng, phương pháp khống chế người có rất nhiều loại!

Thượng Quan Kiệt Thiếu kinh ngạc.

- Bây giờ còn có thứ này?

- Tại sao không có? Những thứ độc phẩm cho thần kinh kia cũng được coi là một loại trong số đó, chẳng qua trình độ loại này còn mạnh hơn mà thôi!

Phó Hạnh Lương nhú mày.

- Nick, ý mày là, tâm ẩn như của chị dâu cũng giống như ma túy sao?

Nick lắc đầu.

- Cũng không hẳn, tâm ẩn này vẫn có sự khác biệt với ma túy. Tâm ẩn chỉ cần duy nhất thuốc dẫn, mà ma túy lại khác, ma túy dù anh có nghiện nặng cỡ nào cũng có thể bỏ, cho dù không muốn bỏ, cũng không phải chỉ có cách loại bỏ đau đớn, mà tâm ẩn thì không như thế! - Phải đúng bệnh hốt thuốc mới có hiệu quả!

Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương nghe xong đều rối rắm, cảm giác mọi việc rất nghiêm trọng, nan giải.

- Nói như vậy, chúng ta chỉ có thể tìm được thuốc dẫn tâm ẩn của chị dâu mới loại bỏ được đau đớn của chị ấy?

Nick gật đầu một cách nặng nề!

Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương run lên, vậy nếu bọn họ không tìm được thuốc dẫn ý nghĩa có phải là chị dâu sẽ bị đau đớn từ tâm ẩn dẫn vật cả đời?

Vừa nghĩ tới khả năng này, Thượng Quan Kiệt Thiếu liền hít thở không thông, cứ ba tháng một lần, chỉ sợ đến lúc đó cho dù chị dâu có thể sống, đại ca cũng sẽ lo lắng gấp gấp quá mà chết!

- Vậy làm sao bây giờ?

- Chỉ có thể chờ chị dâu tỉnh lại, bây giờ chỉ có chị ấy mới biết ai hạ tâm ản! - Nick hô hấp có chút trầm trọng.

- Đại ca đi tìm Dịch Long, không biết có mang về tin tức gì không!

Thượng Quan Kiệt Thiếu lên tiếng.

- Trước đây tôi đã nói sao đại ca lại đi tìm Dịch Long, tám đời cũng chả có liên hệ gì với nhau, đại ca lại xuất hiện ở Âm Hoàng, hóa ra là vì chuyện của chị dâu!

Phó Hạnh Lương liếc sang anh ta, thật không biết Kiệt có đầu óc không nữa, hay là không ghi chép lại, việc này đã qua bao lâu rồi mà giờ anh ta mới nói được một tiếng kinh động với anh!

- Theo lý thuyết, lần này đại ca đi tìm Dịch Long, có mang về tin tức mới phải! - Đại ca luôn thông minh, ngay cả anh cũng đoán được rằng tâm ản của chị dâu không thoát khỏi quan hệ với Âm Hoàng, đại ca không thể nào không nghĩ tới. Nick âm thầm nghĩ!

- Là tên cặn bã Dịch Long? MK, xem tôi có đánh tan cái Âm Hoàng của hắn không! - Thượng Quan Kiệt Thiếu xung động, chuyện gì cũng làm được, đứng dậy ra ngoài!

- Quay lại! - Phó Hạnh Lương hung hăng trừng anh ta, chỉ kém là chưa mắng anh ta quá ngu ngốc.

- Chú làm vậy không phải gây thêm phiền toái hả? Đại ca giữ Dịch Long lại đến bây giờ là có dụng ý của anh ấy, chú đi thì chỉ làm mọi chuyện hỏng bét thêm thôi! - Chỉ biết thêm phiền!

- Đúng vậy, anh Kiệt, đừng xung động, nếu Dịch Long thật sự có thuốc dẫn mà anh tới đó, Dịch Long không để ý tới anh, lửa giận anh lại bốc lên, đưa hắn xuống địa ngục thì sao, hắn thì em chả lo, em chỉ sợ chị dâu sẽ thống khổ cả đời!

Thượng Quan Kiệt Thiếu dừng chân lại, không cam lòng xoay người.

- Lẽ nào chúng ta cứ ngồi đây không làm gì hết sao?

- Ai nói không thể làm?

Thanh âm như tới từ tu la địa ngục bất thành linh chen vào, Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu, Nick đều nhìn sang phía phát ra thanh âm liền thấy Lôi Khiếu Thiên đang từng bước tới chỗ bọn họ, cả người bốc lên lãnh ý, gương mặt lạnh như băng, sát khí ản hiện trong mắt, quả thực đó như tử thần bước ra từ địa ngục!

Nick, Thượng Quan Kiệt Thiếu run người, bọn họ rất hiếm khi thấy đại ca như vậy, điều đó khiến bọn họ run sợ từ tận đáy lòng!

- Lương, liên lạc với Ngân Nguyệt, mặc kệ dùng thủ đoạn gì, ngày mai trước khi mặt trời lặn, tôi muốn Âm Hoàng vĩnh viễn biến mất!

Khóe môi Lôi Khiếu Thiên kéo ra thành một vẻ lạnh lùng khát máu, nếu Dịch Long chết mà vẫn muốn giữ kín tâm ản của Tâm Nhi, vậy thì để hắn chôn cùng Tâm Nhi!

- Đại ca? Điều này. . . - Nick cũng rất muốn diệt Âm Hoàng, thế nhưng, đại ca nhất định phải vào lúc này sao?...

Phó Hạnh Lương gật đầu, đi lên lầu liên lạc với Ngân Nguyệt, chỉ có Thượng Quan Kiệt Thiếu hưng phấn chạy đến bên cạnh Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca, vậy là sao, cứ tung một quả pháo cho bớt việc, nhìn Dịch Long bị xé ra bảy tám vụn cũng khó chịu lắm rồi! Người như thế cứ vứt xuống đại tây dương cho cá mập xơi!

Nick tức giận liếc qua Thượng Quan Kiệt Thiếu, lúc này cũng chỉ có anh ta mới thiếu gân như thế, đây không phải là lửa cháy đổ thêm dầu sao?

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng hừ một tiếng.

- Nick, phá ra hỏa lệnh cấp 12 của Ngục Thiên Minh, truy tìm nơi ản nấp của Zimmer, 50 vạn đô la Mỹ. Tiến hành truy tìm, không bỏ sót mọi xó xỉnh nào!

Nick kinh ngạc, nhưng điều này cũng trong dự liệu, nhận nhiệm vụ rồi cũng nhanh chóng biến mất, chỉ để lại Thượng Quan Kiệt Thiếu vẻ mặt nóng lòng muốn thử.

- Đại ca, phải mau tìm ra đám người căn bã kia, vậy mà có thể làm ra chuyện nhân thần công phần như thế!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn về phía Thượng Quan Kiệt Thiếu, anh ta nuốt nước bọt, ngừng thở, nghĩ mà sợ né tránh ánh mắt của Lôi Khiếu Thiên!

- Đại. . . đại. . . đại ca. . . em, em nói gì sai à? - Nói xong liền ủy khuất!

Lôi Khiếu Thiên đứng dậy, bước lên lầu, Thượng Quan Kiệt Thiếu nuốt nước bọt, trừng mắt nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, oa, ánh mắt đại ca thật là khủng khiếp, thiếu chút nữa là nuốt luôn anh ta rồi!

Bên này, chỉ với một phát ngôn của Lôi Khiếu Thiên song lại nhắc lên một tầng sóng to. Đầu tiên là Ngân Nguyệt đang trò chuyện qua video với Phó Hạnh Lương, nhất thời kêu như quạ, Lôi lão đại anh đùa gì thế, trong vòng một ngày để tổ chức sát thủ lớn như thế trên thế giới biến mất, có bản lĩnh thì anh làm cho tôi xem đi. Đương nhiên rồi, Lôi Khiếu Thiên không trả lời anh ta vấn đề này, anh chỉ lên tiếng, nhưng, nếu ngày thứ hai tỉnh lại, Âm Hoàng vẫn còn tiêu dao, vậy đừng bàn đến cái khác, đến lúc đó chỉ sợ không phải chỉ có Âm Hoàng triệt để biến mất, ngay cả Nguyệt bang cũng phải trả ra một cái giá!

Liều mạng với một mình Ngục Thiên Minh Ngân Nguyệt không có gì phải sợ, thế lực hai bang tương đương, thế nhưng, Ngục Thiên Minh cộng thêm mafia với tổ chức khủng bố, vậy. . . Chỉ có bị đánh thôi!

Đây cũng là lí do vì sao Ngân Nguyệt qua nhiều năm như vậy vẫn duy trì thái độ ly hợp với Lôi Khiếu Thiên, một Ngục Thiên Minh không đáng sợ hãi, thế nhưng. . . Ai, chính cái gọi là người đông thế mạnh, một bang phái lớn, sao có thể đối kháng được với các bang phái nhỏ đồng tâm hợp lực được đây?

Phó Hạnh Lương chỉ là thản nhiên nhìn gương mặt yêu nghiệt đang giậm chân kia.

- Ý của đại ca tin rằng Nguyệt đương gia anh rõ ràng, đây là chi phí anh bảo đại ca chờ!

Mặt Ngân Nguyệt nhất thời vắn vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi.

- Anh nói cho Lôi lão đại, trong vòng một ngày, tôi chỉ có thể bảo đảm khiến Âm Hoàng bị thương nặng, muốn tiêu diệt Âm Hoàng, một ngày đêm, không làm được!

Phó Hạnh Lương gật đầu, không cần Ngân Nguyệt nói, đại ca cũng biết sẽ là kết quả này, tin rằng đại ca muốn cũng là hiệu quả này, chỉ là mượn tay Ngân Nguyệt đưa cho Dịch Long một cảnh cáo, bảo hắn ta chủ động đưa thuốc dẫn đến đối!

Mà bên kia, quả bom Nick tung ra cũng không kém vang dội, nhất thời dâng lên làn sóng ở hai phía hắc bạch, mọi người không phải vì 50 vạn đô la Mỹ, hoàn toàn là vì phạt lệnh cấp 12 của Ngục Thiên Minh a, qua nhiều năm như vậy, đây là lần đầu tiên Ngục Thiên Minh dùng nó, chỉ vì tìm một người tên là Zimmer, tiến hành thăm dò tin tức trên toàn cầu. . .

Đế Văn, Chris khi nhận được tin liền liên lạc với Lôi Khiếu Thiên, hô to đây là có chuyện gì, bọn họ bây giờ đang ở thời kì phi thường, Lôi Khiếu Thiên sao lại ngốc đến mức trắng trợn tìm kiếm Zimmer vậy chứ?

Lôi Khiếu Thiên cự tuyệt hợp qua video, Đế Văn liền gọi điện thoại tới.

- Đại ca, rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Lôi Khiếu Thiên cảm thấy rất mệt mỏi, nằm bên cạnh Đường Kiến Tâm, lúc này sắc mặt Đường Kiến Tâm đã từ từ hồng nhuận trở lại, thân thể cũng bắt đầu thanh tĩnh lại, không còn cứng ngắc nữa, tâm tình anh cuối cùng cũng được thả lỏng.

- Người của Lôi gia thanh lý xong chưa?

Đế Văn hít một hơi, đại ca biết rất rõ ràng điều anh ta hỏi mà lại không trả lời.

- Không sai biệt lắm, Chris cũng đưa ra tuyên bố rồi, chỉ chờ người trong tộc Lôi gia thôi!

- Ủ! Cậu bảo Chris làm việc chậm lại một chút, lần này dù có phải lật cả quả đất cũng phải tìm được người cho tôi!

- Thế nhưng, đại ca, anh thật muốn đả thảo kinh xà sao? Chúng ta đã tìm hắc nhiều năm, cũng không có bóng dáng, có thể thấy được hắc ta giáo hoạt cỡ nào, anh ra chiêu này, muốn tìm được người, vậy chẳng phải càng khó khăn hơn!

- Hừ, có đôi khi đả thảo kinh xà cũng không hoàn toàn là điều có hại, có người nếu không ép ra thì sao tìm được tử huyết của hắc! - Mấy năm này tuy rằng bọn họ đều đang tìm người, thế nhưng cũng chỉ tìm trong bóng tối, hơn nữa đều là tiến hành tìm kiếm có mục đích, mà lần này không giống, lần này là tìm trên khắp quốc gia, đến lúc đó cho dù là mộ hắc ta cũng có thể đào được hắc ta ra!

Đế Văn thở dài.

- Đại ca, em hy vọng anh đúng!...

- Cậu quan sát Ngân Nguyệt, đừng để anh ta làm chuyện mờ ám sau lưng!

- Hắc, yên tâm đi, Ngân Nguyệt không dám, anh ta rất thông minh, biết quan hệ của chúng ta, anh ta không thể trêu vào!

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, tốt nhất là vậy, bằng không. . .

Đế Văn nói mấy việc nhà rồi cúp máy, Lôi Khiếu Thiên đặt điện thoại sang một bên, nghiêng người nằm xuống, kéo Đường Kiến Tâm vào trong lòng, hôn lên môi cô một cái.

- Tâm Nhi, yên tâm mà ngủ đi, từ nay về sau, anh Khiếu Thiên sẽ ở bên cạnh em, không để em phải ở một mình nữa!

Lúc này Đường Kiến Tâm an tĩnh, cởi bỏ sự cứng ngắc, thân thể mềm nhũn ra, rất là nghe lời, nằm ngủ say trong lòng Lôi Khiếu Thiên. Khóe môi Lôi Khiếu Thiên nhếch lên, ánh mắt nhu hòa, cứ nhìn Tâm Nhi của anh mãi mà không ngủ!

Đối với Đường Kiến Tâm, mỗi lần tâm ẩn phát tác chẳng khác gì trải qua một lần sinh tử, dạo quanh địa ngục một vòng, trước kia khi tâm ẩn phát tác thì tới ngày thứ hai cô hư thoát, không còn chút khí lực, sắc mặt cũng tái nhợt như tuyết, tóc tai mất trật tự, căn bản là không còn hình người.

Mà lúc này, Đường Kiến Tâm từ từ mở hai mắt ra, lúc này trời đã sáng choang, ánh nắng chiếu vào căn phòng, khiến cả căn phòng trở nên ấm áp, cả người như được nằm trong lò sưởi, không phải rất nóng, nhiệt độ vừa vặn, chỉ ít có thể khiến tim cô cảm thấy nóng ấm, từ từ xoa dịu trái tim như bị lãng trì ngàn đao tối qua!

Đây là lần đầu tiên, lần đầu tiên trong mười bảy năm qua cảm nhận được sự ấm áp khiến cô muốn khóc, mà cô cũng làm như vậy, khi cô nếm được vị mặn thì nước mắt càng tuôn ra nhiều hơn!

- Tâm Nhi, Tâm Nhi, em tại sao lại khóc? Có phải là ngực vẫn còn đau không? - Lôi Khiếu Thiên vừa thấy Đường Kiến Tâm rơi nước mắt, nhất thời nóng nảy, đau lòng muốn chết, anh cứ tưởng là cô vẫn còn đau do tâm ẩn phát tác hôm qua!

Khóc? Là cô khóc sao? Đường Kiến Tâm có chút bi ai nghĩ, hóa ra cô còn có thể khóc? Còn có nước mắt để mà chảy, hóa ra vị mặn bên mép không phải là ảo giác!

- Tâm Nhi, không khóc, không khóc!

Lôi Khiếu Thiên thật muốn đánh chết mình, mỗi câu anh nói ra, nước mắt Tâm Nhi lại càng tuôn ra dữ hơn!

- Tâm Nhi, tới đây, ngoan, nói cho anh Khiếu Thiên, có phải tim lại đau không?

Đường Kiến Tâm buồn buồn lắc đầu, Lôi Khiếu Thiên thở phào nhẹ nhõm, không phải đau thì tốt rồi!
CHƯƠNG 80.3:

- Tâm Nhi, ngẩng đầu lên, nhìn anh Khiếu Thiên này! - Lôi Khiếu Thiên nhắc đầu cô đang cúi trong ngực mình lên.

- Tâm Nhi, em còn nhớ anh Khiếu Thiên không?

Mắt Đường Kiến Tâm phấp hờng, mâu quang ướt át, đường nhìn rời rạc, cảm bị một bàn tay nâng lên, không để cô thoát khỏi tầm mắt anh!

Không nên trách cô, cô tới lúc này còn chưa phát hiện mình đang ở đâu, nằm ở chỗ nào! Chỉ là mở to hai mắt nhìn chăm chăm Lôi Khiếu Thiên, đầu cô hoàn toàn bải công!

Lôi Khiếu Thiên nhìn cô không nói lời nào, ngón cái lau đi giọt nước mắt của cô.

- Tâm Nhi không nhớ sao?

Đường Kiến Tâm bình tĩnh nhìn anh một lúc lâu, mới lên tiếng, giọng nói khàn khàn ồ ồ.

- Người đêm qua là anh? - Cô dường như nhớ được chút, có Giza, Zimmer, còn có rất nhiều người áo đen, cô đánh nhau với bọn họ, cuối cùng cô bị đè lên mặt đất. . . Nhưng cuối cùng cô nhìn vào mắt, Giza, Zimmer và những người áo đen kia đều biến mất, chỉ còn một gương mặt, rất giống gương mặt người này. . .

Là anh sao?

Là anh giúp cô?...

Lôi Khiếu Thiên mừng rỡ như điên, thiếu chút nữa đã hôn Đường Kiến Tâm một cái, may là anh còn nhớ bây giờ không phải là lúc, lảng lảng nhìn Đường Kiến Tâm, câu hỏi đến miệng cũng run rẩy.

- Tâm Nhi, việc tối qua em vẫn còn nhớ chứ?

Đường Kiến Tâm suy nghĩ một chút gật đầu, cô có chút ấn tượng, nhưng, rất mơ hồ. Cô biết là tâm ẩn cô phát tác, trước đây khi tâm ẩn phát tác, Âm Hoàng sẽ đưa cho cô thuốc dẫn sớm, cô có thể không phải chịu đau đớn, thế nhưng, ảo giác vẫn phải có, hơn nữa rất nghiêm trọng!

Mỗi khi ấy cô đều rất hận, trong ngực tràn đầy cừu hận, hận không thể xông ra ngoài chém giết. . .

- Thực sự! - Lôi Khiếu Thiên chỉ kém là còn chưa cười lớn.

- Tâm Nhi, có còn nhớ anh Khiếu Thiên không?

Đường Kiến Tâm khẽ nhún mày, thoát nhìn có chút ngu ngốc, lảng lảng lắc đầu, không biết, nụ cười của Lôi Khiếu Thiên cứng đờ, hai tròng mắt hiện rõ sự thất vọng và thương tâm, quả nhiên, tiểu Tâm Nhi đã hoàn toàn quên anh. . .

Anh ta rất đau lòng ư? Đường Kiến Tâm khó hiểu, thế nhưng cô cũng không nghiên cứu kỹ, bởi vì, đầu cô có hơi cứng ngắc, có chút khó chịu.

- Anh có thể buông tay anh ra được không?

Lời Đường Kiến Tâm khiến Lôi Khiếu Thiên phục hồi tinh thần, bây giờ bọn họ đang nằm nghiêng, vội buông cầm Tâm Nhi ra, ngồi dậy, trong thanh âm lộ ra sự thương tiếc.

- Xin lỗi, xin lỗi, có đau hay không?

Đường Kiến Tâm trừng lớn hai mắt, ngồi bật dậy, cô thế mới biết hai người họ đang nằm trên giường, hơn nữa còn là mặt đối mặt, điều này khiến cô ngây ra hồi lâu, chờ Lôi Khiếu Thiên lại nhìn vào mắt cô, mặt cô liền bạo hồng, không biết là thẹn thùng hay là tức giận!

Lôi Khiếu Thiên nhìn chăm chú gương mặt cô, màu đỏ rực thật đáng yêu, rất muốn cắn một cái, mà Đường Kiến Tâm cúi thấp đầu, không biết đang suy nghĩ gì, ngay khi Lôi Khiếu Thiên muốn giữ lấy Đường Kiến Tâm thì cô ngẩng đầu lên, khiếp sợ nhìn Lôi Khiếu Thiên, Lôi Khiếu Thiên cũng bị động tác bất thành linh của cô hù dọa, tay để lên không trung, khó hiểu nhìn Đường Kiến Tâm.

- Tâm Nhi, làm sao vậy?

Đồng tử Đường Kiến Tâm tròn trĩnh, tâm tình thay đổi nhanh chóng trong mắt, khiếp sợ, kinh ngạc, thương tâm, thống hận. . . Thấy Lôi Khiếu Thiên còn chưa hiểu chuyện gì, “bịch” một tiếng cả người đã bị Đường Kiến Tâm đá xuống giường!

- Tâm Nhi. Em. . .

Lôi Khiếu Thiên mông chạm đất, quỳ rạp trên mặt đất, vể mặt âm trầm, mà khi anh ngẩng đầu, khuôn mặt ai oán, anh lại bị cô đá xuống giường. . . Còn chưa kịp đứng lên thì thấy thân hình Đường Kiến Tâm lóe lên, đánh tới anh. . . Đồng tử Lôi Khiếu Thiên co rụt lại, lộn người như cá chép một vòng, ngay khi Đường Kiến Tâm nhảy xuống thì lắc mình ôm lấy eo cô tiến sang bên cạnh. . . Xoay tròn một cái, cả hai cùng ngã xuống giường!

Lôi Khiếu Thiên lòng còn sợ hãi.

- Em làm gì? Em có biết đập xuống thế sẽ tai nạn chết người không hả? - Chỉ ít là đứa bé trong bụng cô sẽ gặp nguy hiểm!

Đường Kiến Tâm mặt lạnh xuống, âm trầm nói.

- Buông tay. - Chết tiệt, vừa tỉnh lại nên đầu cô còn chưa rõ ràng, chưa phản ứng kịp cô đang ở đâu, cũng chưa thấy là hai người cùng nằm trên giường thì có gì sai. Nhưng, ngay khi anh đứng dậy, rời xa khỏi lồng ngực anh, đầu cô đã trở lại bình thường, cuối cùng cũng biết vì sao cô lại thấy anh quen thuộc.

Khốn kiếp, Lôi Khiếu Thiên, lại sàm sỡ cô, vừa nghĩ tới cảnh cô nằm trong ngực anh, cô hận không thể bị đụng chết.

Ánh mắt nhìn anh càng thêm dữ tợn!...

Vì sao cái tên này cứ nhiều lần gây khó dễ cho cô vậy hả!

Đầu tiên là bảo thạch, sau lại còn sàm sỡ cô. . . Chết tiệt, đều là do bảo thạch gây họa!

MK, anh ta là người đứng đầu Ngục Thiên Minh, vì sao lại cứ muốn cướp hai viên đá của cô thế!

Đường Kiến Tâm dâng lên sự phẫn nộ chưa từng có, đúng, lúc này chỉ là phẫn nộ thôi. Tuy rằng cô rất muốn giết người đàn ông này, thế nhưng, ngay cả chính cô cũng không phát hiện ra, trong mắt cô không có chút sát khí nào cả. Cả trái tim dù phẫn nộ cũng khiến cô quên mất, vì sao tâm ẩn phát tác lần này, không có thuốc dẫn mà cô còn có thể tỉnh lại, hơn nữa khôi phục nhanh như vậy. . .

- Cút ngay! - Đường Kiến Tâm hận không thể ném cái người ở trên cô ra, tai nạn chết người, rõ là nực cười, rơi từ lầu ba xuống mà cô còn không có việc gì, chỉ có chút độ cao ấy mà cũng tai nạn chết người, con mẹ nó anh lừa ai đó!

Lôi Khiếu Thiên thật muốn ói chết, Tâm Nhi khôi phục bình thường xong quả nhiên không chút đáng yêu, ánh mắt lạnh băng ấy mà có thể đông cứng anh được sao?

- Em cam đoan mình ngoan ngoãn thì anh sẽ bỏ ra!

Hai người đánh tới đánh lui thì có nghĩa gì, đẳng nào thì anh cũng nhường cô thôi!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn anh, híp mắt lại.

- Tôi, nói, một, lần, buông ra!

Lôi Khiếu Thiên mím môi, tựa hồ cũng muốn đọ với Đường Kiến Tâm.

- Không buông!

Tốt, môi Đường Kiến Tâm cong lên nụ cười rét lạnh, sự nguy hiểm lóe lên rồi biến mất, nhắc chân phải húc vào dải đất tam giác của người nào đó. . .

Sống lưng Lôi Khiếu Thiên cứng đờ, theo bản năng buông Đường Kiến Tâm ra lui sang một bên. . .

Đường Kiến Tâm cấp tốc đứng dậy, tay sờ soạng thắt lưng, đó là chỗ cô đặt súng. . . Chưa thấy được đồ mình muốn tìm, kinh ngạc nhìn lại người. . .

Áo ngủ?

Mà Lôi Khiếu Thiên té sang một bên hô hấp có chút loạn, kinh khủng ngoài ra còn cả vạn hạnh trùng mắt Đường Kiến Tâm, trùng đến mức cô bạn nào đó sợ run, chết tiệt, may là anh nhanh như chớp, bằng không.

. . tiểu đệ đệ nhà anh thật sự. . . Anh không rõ vì sao mỗi lần Tâm Nhi đều dùng chiêu này với anh, phải biết rằng, nếu thật sự tiểu đệ đệ mà xảy ra chuyện gì, hạnh phúc sau này của cô hoàn toàn bị hủy hoại đó. .

- Tâm Nhi, sao em có thể làm thật vậy hả!

Đường Kiến Tâm thu lại hành động rút súng, ánh mắt lạnh lùng quét qua người Lôi Khiếu Thiên.

- Câm miệng, không được gọi Tâm Nhi!

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên thay đổi liên tục, anh biết bản thân anh từ trước tới nay đều là một bộ biểu tình lạnh lùng, không ngờ, đem so với Tâm Nhi, thì anh vẫn hơn một chút nha. . . Chỉ ít khi nhìn cô, anh không chỉ là lạnh đến mức có thể đông chết người! Lôi Khiếu Thiên quả quyết ngồi ở cuối giường, đối diện ánh mắt Đường Kiến Tâm, mặt bất kinh tâm...

- Không gọi em là Tâm Nhi thì gọi là gì? Bà xã à? - Tuy rằng bọn họ còn chưa kết hôn, thế nhưng, xưng hô này anh thích, chỉ là không biết Tâm Nhi có đồng ý hay không thôi!

81. Chương 81: Cô Có Bảo Bảo? (tới Lôi Gia)

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên thay đổi liên tục, anh biết bản thân anh từ trước tới nay đều là một bộ biểu tình lạnh lùng, không ngờ, đem so với Tâm Nhi, thì anh vẫn hơn một chút nha. . . Chỉ ít khi nhìn cô, anh không chỉ là lạnh đến mức có thể đông chết người! Lôi Khiếu Thiên quả quyết ngồi ở cuối giường, đối diện ánh mắt Đường Kiến Tâm, mặt bất kinh tâm.

- Không gọi em là Tâm Nhi thì gọi là gì? Bà xã à? - Tuy rằng bọn họ còn chưa kết hôn, thế nhưng, xưng hô này anh thích, chỉ là không biết Tâm Nhi có đồng ý hay không thôi!

Đường Kiến Tâm hí mắt, từ trên cao nhìn xuống Lôi Khiếu Thiên, trong mắt trừ hàn ý ra thì không còn cái khác.

- Có gan anh thử xem!...

Anh chỉ biết là sẽ như vậy, Lôi Khiếu Thiên khóc thầm, đột nhiên hai chân trên giường co rút lại, ánh mắt khiêu khích lưu luyến trên người cô.

- Anh có gan hay không, Tâm Nhi không phải rõ ràng nhất sao?

Đường Kiến Tâm ngẩn ra, tai phấp hờng, da mặt anh ta đúng là dày hơn cả lợn, những tin đồn về lão đại Ngục Thiên Minh sao ở trước mặt cô lại khác hoàn toàn thế này? Đường Kiến Tâm có chút khó hiểu, thật sự khó hiểu.

- Không ngờ một người đường đường là lão đại Ngục Thiên Minh mà cũng như một tên vô lại.

Tên vô lại sao? Lôi Khiếu Thiên xoa tay suy nghĩ, nếu làm một tên vô lại mà có tác dụng trước mặt cô, vậy cứ làm tên vô lại thôi có sao đâu.

- Chỉ cần Tâm Nhi thích!

Khóe miệng Đường Kiến Tâm giật giật, bước xuống giường, bỏ người kia lại sau lưng. Dù sao anh ta gọi như thế cũng chẳng phải lần đầu tiên, huống chi, cô cũng không cảm thấy có gì tốt mà thay đổi. Đương nhiên, Đường Kiến Tâm không có nghĩ đến, liệu cô sẽ cởi quần áo, trần truồng trước mặt một người đàn ông khác được sao? Đáp án là không, cho tới giờ cô chưa từng nghĩ có một ngày mình sẽ cởi sạch bách đồ trước mặt một người đàn ông cả!

Thế nhưng, khi xuống giường rồi cô mới phát hiện một vấn đề nghiêm trọng.

- Quần áo của tôi đâu?

Lôi Khiếu Thiên buông tay, quần áo của cô ấy đã bị bỏ lại New York rồi. Nơi này chính là Sicilia, tại đây chưa từng xuất hiện phụ nữ, sao có thể có quần áo phụ nữ được chứ. Hừm, đúng rồi, bây giờ Tâm Nhi nhà anh đang mặc quần áo ngủ của anh. Tối qua anh đã thay cho cô, bởi vì áo ngủ hôm qua đã bị bẩn, trên đó dính đầy máu. . .

Đường Kiến Tâm trợn tròn hai mắt, anh ta buông tay là có ý gì?

- Anh có ý gì?

Lôi Khiếu Thiên đứng dậy, tới trước mặt Đường Kiến Tâm.

- Ý là, ở đây không có quần áo phụ nữ, em chỉ đành mặc bộ đồ này thôi!

Đường Kiến Tâm trợn trừng mắt.

- Bộ đồ này là của anh? - Áo ngủ bằng vải nhung mềm mại, màu xám tro, mặc trên người có hơi lớn, nói về màu sắc hay kiểu dáng cũng không phân biệt nam nữ gì cả, huống hồ, tạm thời cô cũng chẳng định đi đâu cả!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu.

- Em mặc nó rất hợp!

Đường Kiến Tâm hít sâu một hơi, nắm chặt nắm tay.

- Quần, áo, của, tôi! - Đường Kiến Tâm tỉnh táo một chút, bây giờ đánh nhau với anh ta, cô nhất định thua, nghìn vạn lần phải nhịn xuống!

Lôi Khiếu Thiên làm dáng vẻ đắn đo, mâu quang quét tới quét lui người Đường Kiến Tâm, mới âm thầm gật đầu, lập tức xoay người đi về phía cửa chính, Đường Kiến Tâm định kéo anh lại thì nghe Lôi Khiếu Thiên mở cửa hô to.

- Nick!

- Vâng, đại ca! - Dưới phòng khách lầu một vang lên giọng cười ha ha của Nick.

- Lấy bộ quần áo kia lên đây!

- Vâng!

Lôi Khiếu Thiên dặn xong rồi đóng cửa lại, đứng đối diện Đường Kiến Tâm.

- Tâm Nhi, đợi một lúc!

Sắc mặt Đường Kiến Tâm không tốt chút nào, nghiêng răng.

- Đứng, gọi, tôi, là, Tâm, Nhi!

Lôi Khiếu Thiên: “Bà xã?”

Sắc mặt Đường Kiến Tâm tối sầm, nhắc chân quét ngang.

- Tôi cảnh cáo anh, cho dù anh là lão đại Ngục Thiên Minh, tôi vẫn sẽ chém!

Lôi Khiếu Thiên mím môi, anh sao có cảm giác cô ấy mới là lão đại thế nhỉ!

- Vết thương của em còn chưa khỏi hẳn, không thích hợp để đánh đánh giết giết, huống chi, Nick nói, việc dưỡng thai rất quan trọng!

Mặt Đường Kiến Tâm phồng lên giận giữ, vết thương của cô thì cô biết, thế nhưng, dưỡng thai thì là cái gì?

- Cốc cốc!

Cửa phòng mở ra rất đúng lúc, Nick cười hì hì cầm bộ quần áo tới, nhìn tư thế đại ca chị dâu như chuẩn bị đánh nhau tới nơi, khóe miệng co quắp, đi lên trước đưa bộ quần áo cho Đường Kiến Tâm.

- Chị dâu, đây là bộ đồ đại ca mặc lúc còn niên thiếu, nhỏ hơn hai số, chị dâu có mặc vào cũng không rộng lắm đâu. . . - Thật không hổ áo bông nhỏ trong lòng đại ca, sau đó Nick nói luyên thuyên một hồi, Lôi Khiếu Thiên phản ứng đầu tiên. . .

Nói thật ra, Đường Kiến Tâm khuôn mặt tươi cười của Nick thật đúng là không cách nào nóng giận nổi, người ta đều nói không đánh người đang cười, hơn nữa cô có cảm giác nụ cười của cậu ta giống hệt với nụ

cười của Tiểu Ngải, gương mặt cũng không cứng ngắc nữa. Mà khi cô nghe được cái kiểu xưng hô xa lạ kia, mặt tái đi, ai oán cậu ta hỏ mặt cười hay hỏ mặt đen, lực sát thương theo đó cũng không giảm.

- Câm miệng, tôi không phải chị dâu của cậu!...

Gặp quý chứ chị dâu cái gì!

Nick gật đầu rồi vẫn cười ha hả.

- Chị dâu, chị tức giận với đại ca cũng thôi, cũng không thể không cho Nick gọi chị là chị dâu chứ, Nick sẽ đau lòng lắm đó!

Lông mi Đường Kiến Tâm nhăn lại.

- Tôi không phải chị dâu của cậu! - Thấy Nick lại muốn phản bác, bỏ thêm một câu.

- Còn gọi nữa, tôi không ngại để cậu vĩnh viễn không mở miệng được!

Nụ cười Nick thu lại, có chút thương tâm, còn cả tủi thân, Lôi Khiếu Thiên kéo cổ áo cậu ta vút ra ngoài cửa.

- Cút ra ngoài!

Nick rất thông minh, biết anh gọi cậu ta lấy quần áo cho Tâm Nhi, thế nhưng, trước mặt Tâm Nhi mà lại cười hân hoan như thế, anh có chút khó chịu, Tâm Nhi nhìn anh giống như kẻ thù, nhưng khi nhìn Nick thì lại giống như nhìn đứa bé, điều này làm cho anh nghĩ nụ cười của Nick rất chường mắt, may là Tâm Nhi cũng không khách khí với cậu ta, bằng không thì sẽ không đơn giản là bị ném ra ngoài thế thôi!

‘Rầm’ một tiếng, cánh cửa đóng sập lại. Bên ngoài, Nick bò dậy, trừng mắt với cánh cửa!

Đại ca, anh quá không phúc hậu, dùng xong rồi thì ném, còn ném thật ra ngoài cửa nữa chứ!

Lôi Khiếu Thiên xoay lại nhìn Đường Kiến Tâm vẫn cầm bộ đồ của anh không nhúc nhích, lạnh mặt nói.

- Anh chờ em dưới lầu! - Nói xong quay đi, mở cửa rồi đóng cửa. Động tác hành văn liền mạch lưu loát!

Đường Kiến Tâm cũng nghiêm túc, nhanh chóng cởi quần áo, cô cũng chưa từng chọn đồ mặc thế nào cả. Dĩ nhiên, nếu điều kiện cho phép cô vẫn thích mặc đồ của mình hơn. Mặc xong quần áo, Đường Kiến Tâm mới phát hiện, đúng như lời Nick, bộ quần áo này chỉ hơi rộng so với cô, cô không khỏi trầm nghĩ, rốt cuộc bộ đồ này anh ta mặc lúc mấy tuổi vậy? Chẳng qua tay áo có hơi dài làm cô phải xắn tay áo lên!

Chờ mọi thứ chuẩn bị xong rồi, Đường Kiến Tâm nhớ lại câu nói kia của Lôi Khiếu Thiên “Anh chờ em dưới lầu”, không khỏi cười nhạt, anh tin là cô sẽ xuống dưới sao? Đi mấy bước, Đường Kiến Tâm định lên trốn đi, nhưng, khi cô nhìn khung cảnh mênh mông trống trơn ở nơi này, phía trên rải đầy cát bụi, ánh mắt trời rơi xuống cát phản xạ từng tia sáng. . . Bên tai là tiếng gió thổi qua tán cây kêu xào xạc, tiếng chim kêu, hòa vào với nhau thành một bản nhạc. . . Đường Kiến Tâm hơi thất thần. . .

Hoàn cảnh nơi này rất xa lạ, nhưng lại khiến cô có sự an tâm không tên. . .

Lôi Khiếu Thiên đi xuống thì Nick, Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu đã ngồi chờ từ lâu, thấy Lôi Khiếu Thiên đều đồng loạt đứng lên.

- Đại ca, xong hết rồi!

Lôi Khiếu Thiên dựa vào ghế.

- Ủ!

Nick nhìn ra sau tìm kiếm.

- Đại ca, chị dâu đâu?

- Một lúc nữa mới xuống!

Nick chớp mắt.

- Anh không sợ chị dâu chạy à? - Thế mà để chị dâu một mình, thực sự là kỳ!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng tán thành, chỉ có Phó Hạnh Lương ôm đầu. Mấy người tưởng đang ở New York hả? Đây là Sicilia, tổng bộ của Ngục Thiên Minh, cho dù chị dâu muốn chạy, vậy cũng phải có năng lực đấy!...

Còi báo động ở đây liệu chỉ có một tầng thôi sao?

Lôi Khiếu Thiên quay lại trừng mắt với Nick.

- Cô ấy sẽ không! - Chạy cũng chẳng được. Đường Kiến Tâm đang ở đầu cầu thang nghe được câu này, hừ lạnh, rõ là tự tin!

- Vậy cũng nói không chừng à, vừa rồi chị dâu còn không cho em gọi. . .”

- Nếu cậu còn muốn giữ lưỡi của mình, câm miệng cho tôi! - Lời vừa ra, mọi người cùng nhìn về phía cầu thang. Cách ăn mặc đơn giản lại làm bốn người bọn họ đồng thời thất thần, ách, không, là tắt tiếng. . . Trên Đường Kiến Tâm mặc một chiếc áo phông trắng, dưới mặc quần jean, cầm thùng, đeo thắt lưng, có hơi rộng, nhưng lại không ảnh hưởng mỹ cảm, rất hợp với bộ mặt lạnh lùng không thay đổi của Đường Kiến Tâm, thật sự chỉ có hơn chứ không có kém Lôi Khiếu Thiên thời trẻ. . .

Nick trợn tròn mắt, quên luôn lời cảnh báo của cô gái nào đó.

- Em đã nói mà, bộ đồ này chị dâu mặc vào tuyệt đối đẹp trai hơn đại ca nhiều!

Thượng Quan Kiệt Thiếu gật đầu, khoe môi Phó Hạnh Lương cũng giật giật, ngay cả Lôi Khiếu Thiên cũng nghĩ những lời này của Nick nói rất đúng, Tâm Nhi mặc bộ đồ của anh quả nhiên có phong thái khác hẳn. . .

Mâu quang Đường Kiến Tâm đảo qua, mồ hôi lạnh của Nick ứa ra, trốn ra đằng sau Lôi Khiếu Thiên. . . Oa, ánh mắt của chị dâu còn khủng khiếp hơn cả đại ca!

Miệng Thượng Quan Kiệt Thiếu co quắp.

- Anh nói này, về phần mày thì sao? CHƯƠNG 81.2:

Nick rúc vai, lén nhìn Đường Kiến Tâm, ánh mắt lạnh lùng ấy vẫn rơi trên người anh ta, Nick rúc đầu về, lộ ra bộ mặt khổ não với Thượng Quan Kiệt Thiếu, còn, vẫn còn kia! Anh ta không nghi ngờ chút nào là chị dâu sẽ cắt lưỡi mình. . . Hu hu, chị dâu xấu quá đi!

Phó Hạnh Lương đảo cặp mắt trắng dã, đại ca cũng rất kinh khủng đó, cậu ta lại còn không sợ chết trốn ra sau đại ca. . . Một chữ thôi, cường!

Nick, mày chờ ăn khổ đi!...

- Chị dâu, chị đừng trách Nick, cậu ta chỉ là thằng nhóc thôi, em bảo chứng cậu ta không có nói láo, tuyệt đối không có ý lấy lòng chị dâu! - Thượng Quan Kiệt Thiếu bấu môi với Nick, cũng tựa hồ biết Đường Kiến Tâm giận thật!

Vừa nói xong lời này, Phó Hạnh Lương thiếu chút nữa ngã lăn xuống ghế, Thượng Quan Kiệt Thiếu khó hiểu nhìn Phó Hạnh Lương.

- Lương, chú làm sao thế, giật mình cái gì vậy!

Nick kinh ngạc nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu, miệng há thật to, một chữ cũng không phun ra, Lôi Khiếu Thiên cũng từ từ nhìn về phía Thượng Quan Kiệt Thiếu, rồi lại bình tĩnh dời ánh mắt đi, ừ, nghe câu chị dâu ấy của cậu ta thật thoải mái!

Đường Kiến Tâm thì ngược lại, mâu quang đã không thể dùng từ lạnh băng để hình dung, âm trầm nhìn chằm chằm Thượng Quan Kiệt Thiếu, không nói một câu, thế nhưng, đây mới là đáng sợ nhất, cho dù Thượng Quan Kiệt Thiếu ý nghĩ đơn giản, bị người ta nhìn chằm chằm trong khoảng cách gần như vậy, như mâu quang của một bầy sói trong đêm tối phát ra những ánh sáng xanh, liệu có thể không làm cho da đầu anh tê dại? Cũng chỉ là mấy giây, trán liền bắt đầu rịn mồ hôi!

- Cái cái kia. . . Chị dâu. . . Em. . .

- Câm miệng, không được gọi tôi là chị dâu! - Đường Kiến Tâm nổi giận hét lên, khiến Thượng Quan Kiệt Thiếu giật bắn mình đứng bật dậy, nhìn chăm chăm vào Đường Kiến Tâm. . .

- Tôi cảnh cáo anh, sau này còn nghe được mấy tiếng chị dâu từ miệng anh. . .”

- Bọn họ không gọi em là chị dâu thì gọi là gì? Đường gia chủ mẫu của Ngục Thiên Minh? Lôi phu nhân? - Mặt Lôi Khiếu Thiên cũng lạnh xuống, đứng dậy tới trước mặt Đường Kiến Tâm, nhìn cô bất mãn!

Đường Kiến Tâm híp mắt, rất có khí thế là anh dám tiến lên bước nữa, tôi sẽ ném anh ra ngoài.

- Trừ cái đêm đó anh giải được cho tôi, quan hệ của chúng ta chỉ có ở hai phía đối lập, anh chỉ là tên đã trộm bảo thạch của tôi, sổ sách giữa tôi và anh cứ từ từ tính!

Giải được? Lòng mi Lôi Khiếu Thiên khẽ run, anh không trách cô nói anh đường đường là lão đại Ngục Thiên Minh thành một tên trộm, chỉ có câu trước đó. . . Giải được?

- Anh đừng tưởng là đưa tôi lên giường thì tôi chính là người của Lôi lão đại Ngục Thiên Minh đấy? - Đường Kiến Tâm có chút châm chọc, như là đang cười nhạo Lôi Khiếu Thiên, càng giống như đang cười nhạo mình. . .

Hai tay Lôi Khiếu Thiên nắm chặt.

- Không phải!

Đường Kiến Tâm hừ lạnh.

- Tôi phải đi! - Cô không quên bảo thạch của cô, thế nhưng, bây giờ mọi thứ ở trên tay anh ta, cô cũng không ngu đến mức đòi anh ta bảo thạch lúc này!

Bây giờ lên tiếng, không chỉ nói bọn họ, ngay cả bản thân cô cũng cười sự dốt nát của mình!

- Đi, em nằm mơ! - Cả đời này cũng đừng nghĩ. Nếu anh để cô đi thì anh đúng là vừa ngốc vừa ngu!

Đường Kiến Tâm hai tay ôm ngực, đột nhiên nghiêng người ra trước, cặp môi đỏ mọng ghé vào bên tai Lôi Khiếu Thiên, thở ra, cảm thụ được đối phương cả người chấn động, rất hài lòng, lạnh lùng nói.

- Anh cho là anh có thể ngăn tôi sao!

Lôi Khiếu Thiên quả thực không muốn tranh cãi, cũng lạnh lùng trả lời.

- Vậy thử xem!

- Tốt! - Đường Kiến Tâm lui lại một bước, làm ra tư thế chuẩn bị. Lôi Khiếu Thiên trừng mắt, cô đúng là chuẩn bị đánh một trận với anh hả? Tâm Nhi đáng chết, sao em lại không đáng yêu gì cả vậy!

Phó Hạnh Lương, Nick, Thượng Quan Kiệt Thiếu đứng ở một bên xem cuộc vui, bỗng nhiên thấy một màn này, Nick cũng không kịp sợ, lén đến cạnh Lôi Khiếu Thiên, nói với Đường Kiến Tâm.

- Chị dâu, chị giờ đang ôm cả đứa bé theo đó, không thể làm vận động kịch liệt được, bằng không thằng bé sẽ kháng nghị đó! - Đại ca động thủ mà không biết nặng nhẹ, đến lúc đó sẽ nguy hiểm lắm!

Đường Kiến Tâm đang định vì cái xưng hô kia của Nick mà động thủ thì đã bị câu sau của cậu ta làm cho khiếp sợ, cô? Ôm đứa bé? Không thể làm vận động kịch liệt?

- Cậu, có ý gì?

Nick chớp mắt, một hồi lâu mới hiểu được, à, té ra chị dâu còn chưa biết mình có bảo bảo nha.

- Đại ca chưa nói cho chị sao?

- Nói cái gì? - Đường Kiến Tâm cảm giác mình đầu óc mình rối tung, thiếu chỗ dùng!

- Nói chị mang thai tiểu bảo bảo đó, bây giờ mới hơn một tháng thôi, ba tháng đầu là quan trọng nhất, nhất định phải cẩn thận, động tác như vừa rồi của chị sau này không thể làm đâu. - Nick nói xong nhìn sang Lôi Khiếu Thiên bên cạnh, anh quả đoán không thềm nhìn cậu ta.

Mang thai! Chỉ với hai chữ này khiến đầu cô liên ngừng hoạt động, Đường Kiến Tâm cảm giác đồng tử mình đang trợn tròn, rất là kinh ngạc. . .

Cô cho tới bây giờ chưa từng nghĩ tới mình sẽ mang thai, trong kế hoạch tương lai của cô đó là cùng ông Âu Dương chu du thế giới này, cô không tiếp nhận, cũng không có ý định để một người đàn ông nào xuất hiện trong thế giới của mình, cùng với cả đứa con. . .

Nick há hốc mồm, chị dâu bị anh làm cho choáng luôn rồi hả? Đừng vậy chứ, anh không muốn bị đại ca truy sát đâu. Nick nuốt nước bọt, quay đầu nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên, giờ mới phát hiện ánh mắt đại ca chưa từng rời khỏi chị dâu. . .

Phó Hạnh Lương tiến lên. ...

- Đại ca, chuẩn bị đi!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, thừa dịp Đường Kiến Tâm phân thần, bá đạo ôm lấy eo cô kéo đi. . . Mà Đường Kiến Tâm chỉ ngây ngốc đuổi theo bước chân của anh, đầu như lọt vào sương mù. . . Về sau, mỗi khi cô nghĩ lại cảnh ấy, chỉ có thể ngửa mặt lên trời khóc ròng, hóa ra dù cô có cường hãn tới mức nào, dù là lãnh tinh thì cô vẫn là phụ nữ, cũng sẽ bản năng về phương diện nào đó. . . Cái này đã quyết định sự bi ai của cô!

Phó Hạnh Lương ngay thời khắc Nick muốn lên tiếng liền nhanh tay lẹ mắt kéo cổ áo phía sau cậu ta, lôi đi.

- Ngậm miệng lại rồi đi!

Nick giùng giàng bảo Phó Hạnh Lương thả cổ áo anh ra, tự anh sẽ đi, Thượng Quan Kiệt Thiếu thì cười trộm đằng sau. . .

Mọi người đi ra ngoài, máy bay tư nhân đã đỗ ngoài cửa không xa, chờ tới khi Đường Kiến Tâm bị kéo lên máy bay mới tỉnh lại, muốn thoát khỏi bàn tay bên eo, hét lên đầy tức giận.

- Khốn kiếp, anh buông ra!

Lôi Khiếu Thiên dùng thêm sức, bước chân Đường Kiến Tâm bắt ổn, ngã vào lòng anh bạn nào đó.

- Đừng làm rộn!

MK, là ai làm loạn hả, Đường Kiến Tâm giữ lấy cái tay bên eo cô, gỡ lấy từng ngón tay ra, Lôi Khiếu Thiên chết tiệt, dùng sức lớn vậy để làm gì hả, eo cô cũng sắp bị anh ta bóp cho gãy đôi rồi, nếu không phải mấy thứ kiếm ăn trên người cô bị anh ta tịch thu, cô còn lâu mới “ngoan” mà đi theo sau anh ta như thế. . .

Lôi Khiếu Thiên mặt lạnh xuống, dẫn người vào phòng. Đám người Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng đi lên, đóng cửa cửa khoang lại. Đây là máy bay tư nhân nên bên trong thiết bị gì cũng có, Đường Kiến Tâm quan sát căn phòng này, nhận sự kích động muốn mắng chửi người xuống, kẻ có tiền thật con mẹ nó xa xỉ. . .

Nghĩ đến tiền, Đường Kiến Tâm rất không tình nguyện quay ra hỏi.

- Hôm nay là ngày bao nhiêu? - Bây giờ trên người mặc cũng là quần áo của người đàn ông này, chứ đừng nói tới công cụ liên lạc nào khác. . .

Lôi Khiếu Thiên khó hiểu nhìn Đường Kiến Tâm, giờ mới nhớ là cô ngủ mê man gần cả tháng mới tỉnh lại, không biết hôm nay là ngày bao nhiêu cũng không kỳ quái.

- 25, làm sao vậy?

Ngày hai mươi lăm? Đường Kiến Tâm sửng sốt, rồi lại thảm la, chết tiệt, vậy mà đã qua một tháng rồi. Sắc mặt Đường Kiến Tâm có chút khó coi, cô biết mỗi lần tâm ẩn phát tác phải cần tới mấy ngày, mà lại không có quy luật nhất định, cho nên mỗi lần cô tỉnh lại đều không biết ngày đêm, không khiến cô vui nổi là lần này lại kéo dài lâu như vậy, quan trọng hơn, cô còn chưa hồi tiền với người tiếp tuyến cô. . .

- Đưa điện thoại cho tôi.

Lôi Khiếu Thiên mặt trầm xuống.

- Chuyện gì thế?

- Đưa điện thoại di động đây! - Đường Kiến Tâm giận dữ, tên này còn sợ cô chạy hả, đây là trên máy bay đó, cô có thể bay trên trời được sao?

Lôi Khiếu Thiên mím môi, ánh mắt dừng trên người Đường Kiến Tâm một lúc mới xoay người ra ngoài, chốc sau liền quay lại, cầm điện thoại đưa cho cô.

- Đây!

Đường Kiến Tâm nhận lấy, ấn vào một dãy số quen thuộc. Một lúc sau liền được nối thông, không đợi cô nói thì đối phương đã la lên.

- Chị, chị rốt cục đã gọi cho em rồi, hu hu, chị ở đâu, có sao không? Người Ngục Thiên Minh có làm gì chị không?

Đường Kiến Tâm ngay cả bạch nhãn cũng lười động.

- Tiểu Ngải, em chuyển tiền giúp chị!

- Chuyển tiền?

- Đúng, số tài khoản là ××××××××××, bảy trăm vạn!

- Chết mất, đây chính là tài khoản vũ trụ nha, chị muốn chuyển cho ai? Bảy trăm vạn!

- Đừng hỏi, được rồi, không nên dùng một tài khoản chuyển tiền đó biết không?

- Vâng! Em biết rồi!

- Nhớ kỹ, nếu có người tới tìm chị, em liền dẫn theo. . . À mà, bọn họ còn ở đó chứ?

- Còn!...

- Được rồi, Tiểu Ngải, em phải nhớ kỹ, nếu như trước khi chuyển tiền mà có người tìm tới chị, đừng xung đột với đối phương, dẫn bọn họ đi, hiểu không?

- Biết rồi!

- Ủ, vậy chị cúp máy!

- Chờ đã, chị, chị đang ở đâu? Khi nào chị về?

Đường Kiến Tâm sững sốt, cô đang đâu? Trời mới biết.

- Qua một thời gian ngắn nữa! - Nói xong quả quyết cắt đứt liên lạc, ném điện thoại sang một bên, ngả ra sau, không thèm nhìn xung quanh, đương nhiên cũng hoàn toàn quên mất ánh mắt nóng rực vẫn luôn đặt trên người mình kia. . . **CHƯƠNG 81.3:**

- Ai muốn tìm em? - Bảy trăm vạn là gửi cho ai? Lôi Khiếu Thiên tương đối bất mãn với sự coi thường của cô, cô gái này đúng là có bản lĩnh khiến anh bốc hỏa!

Ai muốn tìm cô? Đương nhiên là người của Chợ Đen rồi, không có ai nhận được tin tức của bọn họ mà trong một khoảng thời gian nhất định không trả tiền cả. Cô không rõ sao bọn họ còn chưa tìm tới cửa, nhưng, cô cũng rất may mắn là bọn họ chưa tìm tới nhà cô, dù sao, bốn người kia còn đang ở nhà cô. . .

- Nói! - Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn chằm chằm cô gái đang chớp mắt, ra vẻ như cô mà không nói, anh cũng không ngại bức cung!

Đường Kiến Tâm há có thể bị dọa, định đọ hung dữ với cô à, cô chỉ có ác hơn thôi. Huống hồ, người đàn ông này cô cũng chẳng có hảo cảm gì, nói xem anh ta có phải người mâu thuẫn không? Đúng, trong mắt cô chính là mâu thuẫn, rõ ràng là đối nghịch với cô, còn nói cái gì cô là người của anh ta. . .

Sự kiên nhẫn của Lôi Khiếu Thiên hiển nhiên cũng tới hạn, nổi giận giữ lấy tay Đường Kiến Tâm, kéo cô lên. Đường Kiến Tâm cực độ khó chịu hất tay anh ra, hét to hơn.

- Anh rốt cuộc muốn thế nào? - Cô đã ngoan ngoãn làm “tù binh” rồi mà anh ta còn muốn thế nào?

Nếu muốn cô ngoan ngoãn nghe lời anh ta hả, hừ, đừng hòng!

- Bọn họ là ai?

Đường Kiến Tâm xoay đầu ra chỗ khác, không biết, Lôi Khiếu Thiên để đầu cô quay lại, hung dữ.

- Nói, vì sao lại đưa tiền cho bọn họ? - Bảy trăm vạn với anh chỉ là con số nhỏ, thế nhưng, ý tứ trong lời cô cất giấu sự nguy hiểm, giữa hai người lúc này chưa có sự tin tưởng lẫn nhau, Tâm Nhi tuyệt đối sẽ không mượn điện thoại của anh, là ai? Ai muốn gây bất lợi với cô ấy?...

Đường Kiến Tâm bị anh làm phiền, vung tay.

- Không liên quan tới anh! - Ầm ỉ muốn chết, cô mệt chết đi được, cảm giác rất mệt mỏi, hai chân co rụt lại, leo lên giường nằm!

Lôi Khiếu Thiên trừng mắt nhìn bóng lưng cô, nghẹn hơi trong ngực, cực kỳ khó chịu. Nhưng, anh cũng thấy được sự mệt mỏi trong mắt cô, xoay người đi ra ngoài. Ngay khi đóng cửa, Đường Kiến Tâm ngáp một cái, lần này thì ngủ thật. Đồng thời trong lúc ngủ, cô vẫn không quên một vấn đề, anh ta muốn đưa cô đi đâu?

Bất quá ngẫm lại, không nghĩ nữa, cứ ngủ thôi, mặc kệ đi đâu, đến rồi chẳng phải sẽ biết?

Lôi Khiếu Thiên tới phía sau Nick, kéo cậu ta lên, Nick còn chưa có phản ứng kịp chợt nghe giọng Lôi Khiếu Thiên truyền vào tai.

- **, mười phút sau, tôi muốn biết đó là tài khoản của ai!

Nick có chút ai oán gật đầu, vừa rồi anh đang định làm mộng đẹp nhà. . . vậy mà lại bị cắt ngang! Đương nhiên, không cần sắc mặt đại ca mà chỉ cần nghe giọng thôi, Nick cũng biết việc này thật nghiêm trọng, lấy Palmtop, khởi động máy, khởi động trình tự, đưa vào số liệu, tìm kiếm. . .

Mấy phút sau, Nick đáp lại.

- Số hiệu vũ trụ, người thu khoản là. . . Ô, Nhị thiếu của Chợ Đen?

Lôi Khiếu Thiên nhìn chăm chú vào tin tức hiện ra.

- Liên lạc với anh ta, bảo anh ta rút lại lệnh truy sát!

Nick gật đầu, bắt tay vào làm, bởi vì anh thấy tên người hiện lên trong lệnh truy sát chính là chị dâu Đường Kiến Tâm a. Anh đã nói mà, đại ca sao tự đứng lại lạnh lẽo bảo anh tìm một tài khoản. . . Hóa ra là có liên quan với chị dâu!

Lôi Khiếu Thiên quay về phòng, lần này nghe được rất rõ ràng tiếng hít thở trên giường. Khóe môi Lôi Khiếu Thiên nhu hòa đi vài phần, tới gần giường, nhìn gương mặt Tâm Nhi lúc ngủ, trái tim cảm thấy rất ấm áp, rất thoải mái!

Tâm Nhi, nếu như lúc tỉnh lại cũng ngoan và nghe lời thế này, thật là tốt biết bao. Lôi Khiếu Thiên tựa hồ cũng hiểu được rằng ý nghĩ này quá mức không thực tế, cười tự giễu. Nếu Tâm Nhi mà nghe lời, vậy đó không phải là Tâm Nhi của anh!

Mấy giờ sau, máy bay dừng lại trên một bãi đỗ tư nhân ở một vùng quê. mấy phút sau, Lôi Khiếu Thiên dẫn đầu ôm Đường Kiến Tâm vẫn còn ngủ say đi xuống, tiếp đó là Nick, Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương. . .

Ở bãi đất trống phía trước, Thẩm Dương Kỳ đứng chờ. Bên tay trái anh là một người đàn ông ôn văn nho nhã, cả người tỏa ra hơi thở quý tộc mạo hiểm, đường viền khuôn mặt rõ ràng, có bảy phần tương tự với Lôi Khiếu Thiên, khí tức nội liễm ba phần!

Đương nhiên rồi, tất cả mọi người không nên bị vẻ bề ngoài của anh ta lừa. những người biết anh ta cực kỳ rõ ràng, tên này quả thực xứng với cái danh con hổ biết cười, cáo già, trả thù người khác không lưu chút tình nào. . .

- Ha ha, anh, anh rốt cục đã trở về! - Lôi Trảm Thiên vừa nhìn thấy Lôi Khiếu Thiên rất là kích động a. Nếu như không phải thấy cô gái nằm trong ngực anh, chắc là sẽ lao ngay về phía anh!

Lôi Khiếu Thiên liếc qua anh ta.

- Quay lại! - Đường nhìn xẹt qua Thẩm Dương Kỳ, chân không dừng lại trực tiếp ra ngoài!

Sắc mặt Thẩm Dương Kỳ có chút tái nhợt, đang muốn đuổi theo thì đường nhìn rơi vào Phó Hạnh Lương, hơi rụt một cái, sau đó đuổi theo Lôi Khiếu Thiên. Nick cũng chớp mắt theo sau. . .

- Wow, anh, đừng vứt bỏ em vậy chứ, mặc dù từ Châu Phi về có hơi đen, nhưng, cũng đâu đến mức để anh chán ghét vậy hả? - Lôi Trầm Thiên trợn to hai mắt đứng tại chỗ hô to!...

Thượng Quan Kiệt Thiếu tiến lên vỗ vai Lôi Trầm Thiên.

- Đi thôi, anh hai, đại ca bây giờ không quay lại tìm anh! - Nếu bình thường bọn họ đều gọi anh ta là Trầm, cũng chỉ có trong tình huống trên chộc anh bạn nào đó mới gọi anh ta là anh hai!

Lôi Trầm Thiên quay lại, ủy khuất nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu.

- Tôi có thể sao? Ở đây giúp đại ca khiêng mấy quả pháo bắn điên cuồng kia, đại ca về rồi ngay cả một lời an ủi cũng không có? - Hơi quá đáng!

Thượng Quan Kiệt Thiếu rất sáng suốt bảo trì trầm mặc, bởi vì Phó Hạnh Lương đang ở bên cạnh, không nói gì. Mấy ngày nay cuối cùng anh đã biết một quy luật, anh chỉ muốn đi theo Lương thôi, anh ta không nói lời nào cả, vậy càng chứng minh im lặng là biện pháp bo bo giữ mình tốt nhất. . .

Phó Hạnh Lương đi phía sau Thẩm Dương Kỳ, Nick đuổi theo Thẩm Dương Kỳ.

- Anh Kỳ, anh Trầm có làm mấy chuyện xấu với anh không?

Mấy chuyện xấu? Thẩm Dương Kỳ không hiểu nhìn về phía Nick, Nick giải thích.

- Chính là việc ra sức chà đạp anh đó! Anh không biết anh Trầm thích nhất là giày vò người ta sao? Chỉ cần là lúc anh ấy khó chịu là sẽ muốn “túm” lấy một người!

Thẩm Dương Kỳ bật cười.

- Nick, anh Trầm mà đang ở phía sau đó! - Nick hoảng sợ nhìn ra sau.

- A, anh Trầm, em không phải nói anh. . . - Hai giây sau, Nick quay lại ai oán trừng mắt với Thẩm Dương Kỳ, lòng còn sợ hãi.

- Anh Kỳ, anh không biết dọa người có thể hù chết người sao? Nick thật sự không chịu nổi đâu!

Thẩm Dương Kỳ cười trộm.

- Đừng diễn trò nữa, ở đây chỉ có mày với đại ca mới không sợ anh ấy, nếu để anh ấy biết mày nói xấu sau lưng anh ấy, xem anh ấy đau lòng cỡ nào nha?

Nick cả người ác hàn.

- Được rồi, anh Kỳ, không thêm nghe anh nói nữa. - Nói xong đuổi theo Lôi Khiếu Thiên. Thẩm Dương Kỳ nhìn bóng lưng Nick chạy xa, hơi thất thần, có mẹ anh ở đây, sao anh ấy dám chà đạp anh chứ?

Phó Hạnh Lương đi tới bên cạnh anh.

- Kỳ. . . Chú. . . - Có khỏe không?

Thẩm Dương Kỳ quay lại, nhìn Phó Hạnh Lương, trong mắt chợt có cảm giác cách cả một thế hệ, thấy đầu lông mày Phó Hạnh Lương nhíu chặt, có phần đau lòng. . .

- Anh Lương, anh cũng tới!

Phó Hạnh Lương nhíu mày, sâu đậm nhìn Thẩm Dương Kỳ, muốn nhìn ra chút gì đó trên gương mặt ấy, chỉ là, ngoài có vẻ hơi tái nhợt ra thì thần sắc rất bình thường, quá là bình thường. . .

Lôi Trầm Thiên lấy cớ chỗ thọt Thượng Quan Kiệt Thiếu bên cạnh.

- Hai người bọn họ xảy ra chuyện gì à?

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhún vai.

- Không biết!

- Không biết? - Lôi Trảm Thiên trừng mắt nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu. - Kỳ quay về thì thương tích khắp người?

Thượng Quan Kiệt Thiếu biến sắc, những vết thương kia anh biết là do đại ca, ngày đó bọn họ đều thấy cả.

- Đại ca đánh!...

Lôi Trảm Thiên hít sâu một hơi.

- Chết mất, anh đánh hả?

Thượng Quan Kiệt Thiếu nặng nề gật đầu, nghĩ đến tình cảnh lúc ấy, sắc mặt thật không tốt chút nào. Đúng vậy, đại ca chưa bao giờ ra tay với bọn họ, lần này vậy mà lại ra tay, đến bây giờ anh vẫn có chút khó tin. Từ lúc đại ca cứu bọn họ, chưa từng để bọn họ bị thương lần nào, cho dù là thật sự không cẩn thận bị thương, anh ấy đều tức giận, không ngờ lần này anh ấy lại tự mình động thủ!

Điều này khiến anh khó mà tiếp thu, giống như là một giới tuyến, cứng rắn phá tan nó, rất đau, rất không quen. Anh cũng không biết tâm tình đó là ở đâu ra, là bất mãn với đại ca hay là bất mãn với Kỳ và Lương!

Lôi Trảm Thiên vuốt cằm, một bộ suy nghĩ sâu sa. Khi nhìn bóng lưng Thẩm Dương Kỳ và Phó Hạnh Lương hòa vào nhau, mâu quang trở nên ý vị thâm trường. . . Hóa ra là như vậy. . .

Anh, anh đúng là dụng tâm lương khổ!

Đằng trước, Nick đi bên phải Lôi Khiếu Thiên, hít sâu một hơi, nhìn cảnh sắc thành phố nhỏ này, ở đây còn thấy được cả thiên nga. . . Tâm tình thay đổi rất tốt. . .

- A, lại tới Brugge rồi, thật tốt!

Mặt Lôi Khiếu Thiên không thay đổi quét qua cậu ta, thật tốt? Tốt cái gì? Tốt đến mức bây giờ có thể chém giết một lần ha?

Brugge, một trong những thành phố tình thơ ý họa nhất Châu Âu, Minnewater, gia tộc Lôi gia thần bí cổ xưa chính được xây dựng trên thành phố nhỏ này. Lần này Lôi Khiếu Thiên chỉ cười nhạt, anh chưa bao giờ cho rằng đó là một thành phố lãng mạn cả, anh chỉ thấy ở đây mang theo đấu tranh quyền lực, dục vọng xấu xa, còn cả những cuộc sát phạt đáng sợ, tàn khốc. . . Đương nhiên rồi, trong cuộc đời hai mươi lăm năm của Lôi Khiếu Thiên anh, chưa từng xuất hiện hai từ lãng mạn!

Nick biết đại ca anh rất không thích thành phố này, cười có chút xấu hổ, có chút miễn cưỡng CHUÔNG 81.4:

- Cái kia, đại ca. . . Cứ coi như Nick chưa nói. . .

- Cậu đã nói! - Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng cắt ngang lời anh ta!

- Ách. . . - Được rồi, suy nghĩ của đại ca, anh thật tình không dám khen tặng!

Lúc này đoán chừng Đường Kiến Tâm bị ôm ngủ không thoải mái, cựa quậy trong lòng Lôi Khiếu Thiên muốn xoay người. Lôi Khiếu Thiên cúi đầu có chút buồn cười nhìn Đường Kiến Tâm chu mỏ, cô còn tưởng rằng cô đang ngủ trên giường à?

Mọi người đi được khoảng nghìn mét, tới đường cái thì đã sớm có ba chiếc Hummer đỗ chờ. Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm lên chiếc Hummer chính giữa, Nick cũng theo!

Cả con đường không ai nói chuyện, bầu không khí có chút khó thở. Đại khái đi được nửa giờ, chiếc Hummer liền dừng trước một tòa thành cổ, nhìn qua vô cùng tráng lệ, tòa thành rất lớn, diện tích có mấy nghìn mét vuông, chia làm ba tòa nối liền với nhau. Trước mặt là một vườn hoa, rất lớn. Nếu không có vườn hoa này, nhìn tòa thành nguy nga tráng lệ này, sẽ luôn khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo từ gan bàn chân. . . Trái rọng toàn thân, rồi tới thẳng tim!

Lôi Khiếu Thiên đến gần tòa thành, hàn ý trên người càng dày đặc, ngay cả Đường Kiến Tâm đang ngủ say cũng nhẹ nhàng nhú mào, có chút bất an, muốn tránh đi. . .

Lôi Khiếu Thiên chưa thấy phát hiện được sự mờ ám của Đường Kiến Tâm, cặp mắt dần trở nên hung dữ, nổi giận.

- Thiếu gia, đến rồi! - Tài xế là một thiếu niên trẻ tuổi, tầm mười tám, là bảo tiêu của Lôi gia, hoặc là sát thủ, hay có lẽ là vũ khí!

Nick mở cửa xuống đầu tiên. Trên người Lôi Khiếu Thiên mơ hồ có cổ tức giận, thế nhưng, khi anh ôm lấy Đường Kiến Tâm, động tác vẫn tương đối dịu dàng, anh cuối cùng vẫn nhớ đây là người con gái anh yêu say đắm!

Khi bọn họ bước xuống, Thẩm Dương Kỳ, Phó Hạnh Lương, Lôi Trầm Thiên, Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng xuống. Lôi Trầm Thiên đi mau vài bước, tới bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, đường nhìn xẹt qua gương mặt Đường Kiến Tâm, mới thấp giọng nói.

- Đại ca, các trưởng lão đều biết hôm nay anh về, tin chắc rằng bây giờ đang chờ ở sảnh. Động tác bên phía Đế văn, Chris bên kia cũng nhanh, đã chọc vào bọn họ!

Lôi Khiếu Thiên cười nhạt, chẳng phải là hợp ý bọn họ sao. Lôi Trầm Thiên cũng hiểu được ý của anh.

- Dì nhỏ cũng ở đây?...

Lôi Trầm Thiên gật đầu.

- Đương nhiên, bằng không anh tưởng là lúc anh về còn có thể gặp được gương mặt đẹp trai này của em sao?

Lôi Khiếu Thiên quay ra, lướt qua mặt anh ta.

- Xấu muốn chết!

Lôi Trầm Thiên ghen hơi đỏ bừng cả mắt. Đại ca lại còn nói mặt anh xấu muốn chết! Shit, nếu không phải bị anh phái tới châu Phi làm dân tị nạn thì liệu em sẽ thành thế này sao hả?

Đương nhiên, những lời này anh cũng không dám hét lên với đại ca, muốn cũng không làm được, lỡ mà bị anh ấy đá tới mấy cái nơi chiến hỏa liên miên như Bỉ, I-rắc thì anh nào còn mạng mà về nữa!

- Lần này là ý của ai?

- Bác hai. - Nói tới việc chính, Lôi Trầm Thiên cũng không dám qua loa! Khóe môi Lôi Khiếu Thiên nhếch lên, trong mắt đầy máu.

- Lần này, anh sẽ không tha bọn họ! - Bất kể là ai, cho dù là Lôi gia bị hủy cũng sẽ không tiếc!

Bước chân Lôi Trầm Thiên dừng lại, hít thở không thông, đúng vậy, việc bác hai làm lần này đến anh còn không nhận được, chớ đừng nói là đại ca. Đương nhiên trước kia đại ca hạ thủ lưu tình là giữ lại huyết mạch của Lôi gia, mà hôm nay. . . Không còn lý do gì để mà giữ bọn họ lại nữa!

Vì sao? Quyền lợi, dục vọng, tiền tài. . . Những thứ ấy quan trọng vậy sao, quan trọng đến mức không tiếc phản bội gia tộc, phản bội thế ngôn. . . Tình nguyện chà đạp lên thi thể của người khác, cũng thờ ơ?

Bọn họ rốt cuộc lãnh huyết tới mức nào mới có thể làm đến nước này?

Quả nhiên như Lôi Trầm Thiên nói, khi Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm xuất hiện ở cửa phòng khách tòa thành, không có ai là kinh ngạc, toàn bộ phòng khách như được bao trùm một hơi thở quỷ dị, nguy hiểm, căng thẳng. Không có bất cứ âm thanh gì, ngoại trừ tiếng hít thở càng ngày càng nặng nề, khiến người ta cảm giác như sắp ngạt thở, khó thở. . . Cái bàn vốn ở trong đại sảnh đã bị dời sang một bên, đặt ở chính giữa là một cái bàn hội nghị lớn, ngồi hai bên có rất nhiều người, rất nhiều, những cái đầu chen chúc nhau để cho Lôi Khiếu Thiên đếm không hết, mà ở phía mũi nhọn của chiếc bàn chia ra ngồi một nam một nữ, nam nhìn qua niên kỷ hơi lớn, thuộc về loại đàn ông thành thực, tựa lưng vào ghế, hai tay bắt chéo, khuỷu tay đặt ở trên mặt bàn, mâu quang sắc bén. . .

Còn người phụ nữ đối diện ông ta tuổi còn rất trẻ, chỉ ít là trong mắt của Lôi Khiếu Thiên, từ dung mạo của người đó cũng không thể nhìn ra tuổi, nếu như đứng cùng Đường Kiến Tâm, chắc rằng người ta cũng nghĩ đó là chị của cô. Bà mặc một bộ đồ đồ rực, khuỷu tay trái chống mặt bàn, ngón cái ma sát với những ngón khác, rất có quy luật, tay phải thì đùa nghịch với mái tóc dài đen nhánh của mình. . . Thỉnh thoảng lại quần những sợi tóc vào ngón tay. . . Mặc dù nhìn qua có vẻ rất là thờ ơ, nhưng, sự lạnh lẽo trong đáy mắt bà lại khiến người ta không thể khinh thường. . .

Khi tầm mắt Lôi Khiếu rơi xuống trên mình người phụ nữ áo đỏ, lệ khí sâu trong mắt như tan đi được một chút. . . Cơ thể cứng ngắc căng thẳng cũng từ từ trầm tĩnh lại. . .

82. Chương 82: Đường Kiến Tâm Hung Hãn

Lôi Tiêu Tiêu, dì nhỏ của Lôi Khiếu Thiên, mẹ của Thẩm Dương Kỳ, người thứ hai có năng lực dũng mãnh kinh sợ trong Lôi gia, mặc dù sau khi gả đi bà đã rời khỏi đây hơn hai mươi năm, đã giao lại quyền, nhưng, vẫn còn có được chút uy tín!

Mà khi bóng dáng Lôi Khiếu Thiên vừa xuất hiện ở cửa đại sảnh, lại nhắc lên một lần sóng, toàn bộ phòng khách bất kể là người đang ngồi, hay là đứng, mặc kệ là cam tâm tình nguyện, hay là hư tình giả ý, đều đứng lên, cúi gập lưng chín mươi độ về hướng cánh cửa.

- Đường gia!

Đương nhiên, trong số nhiều người như vậy, ngoại trừ người phụ nữ vẫn ngồi bất động như núi kia, ngay cả người đàn ông ngồi đối diện, cũng không thể không đứng dậy làm động tác tiêu chuẩn này!

Lôi Khiếu Thiên chậm rãi đi vào, bao quanh người là một cỗ lệ khí, tràn cảnh hống hách trong nháy mắt càng trở nên quý dị hơn. Đám người Lôi Trẫm Thiên vững bước đi theo phía sau Lôi Khiếu Thiên. Tầm mắt mọi người đều hạ thấp, không dám ngẩng lên nhìn Lôi Khiếu Thiên. Lôi Tiêu Tiêu đùa bỡn sợi tóc trong tay, không thèm giằng co với Lôi Trẫm Lâm trước mặt nữa, quay đầu nhìn ra cửa. Khi thấy cô gái nằm trong ngực Lôi Khiếu Thiên thì hơi ngẩn người, ngón tay đang chơi đùa với sợi tóc dừng lại, đứng dậy làm cái ghế di động, vang lên một tiếng “két”, đi tới chỗ Lôi Khiếu Thiên. . .

Cùng lúc này, những người trong Lôi gia khác cũng ngẩng đầu, ai nấy khiếp sợ nhìn Lôi Khiếu Thiên, cảm cả đám như rớt hết xuống đất. . .

- Ô? Khiếu Thiên, đầu con rớt cuộc cũng thông suốt rồi hả? - Lôi Tiêu Tiêu nháy mắt, mâu quang tươi rói rơi vào cô gái trong ngực anh, trong lời cười mà như không cười mang theo sự sắc bén!

Khóe môi Lôi Khiếu Thiên xệ xuống, cái gì mà anh rớt cuộc cũng thông suốt?

- Dì nhỏ. . .

- Được được được, không trêu chọc con nữa! - Câu này của Lôi Tiêu Tiêu vừa mới dứt, mấy người sau lưng Lôi Khiếu Thiên nhún vai cười trộm, đương nhiên rồi, trong hoàn cảnh này bọn họ vẫn nên thận trọng.

Trong mâu quang thâm thúy của Lôi Trẫm Lâm, sự hung tàn chợt lóe lên rồi biến mất, cũng đi tới gần Lôi Khiếu Thiên.

- Khiếu Thiên, cháu rớt cục đã trở về, bác hai chờ cháu đã lâu, hôm nay, trở về là tốt rồi, trở về là tốt rồi! - Nụ cười hiền hòa hiện lên trên môi, còn không ngừng gật đầu như để chứng minh thành ý trong lời ông ta!

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, giọng bình thản như không có gì lạ, lãnh ý trong đó khiến người ta có cảm giác lạnh lẽo từ gan bàn chân, thâm nhập sâu vào xương tủy.

- Ông chắc hẳn rất thất vọng?...

- Không không không, bác hai vui đó chứ, bác hai lúc nào cũng mong cháu trở về! - Lôi Trẫm Lâm đi sang cách một mét về bên trái Lôi Tiêu Tiêu, dừng lại, tiếp tục nói.

- Sự tưởng niệm của bác không hề ít hơn dì nhỏ cháu nữa phần đâu!

- Yêu, anh hai, Tiêu Tiêu thật không biết là hóa ra anh hai còn có tình anh em vậy đó, em còn tưởng lương tâm anh hai sớm đã bị bầm cho chó ăn rồi cơ! - Lôi Tiêu Tiêu lạnh lùng nhìn Lôi Triển Lâm, sự châm chọc hiện rõ trong đáy mắt.

- Kia kìa, thấy không, ở cửa kia đó!

Lúc này ở cửa cũng có buộc hai con chó cảnh vệ mà Lôi gia nuôi dưỡng, theo lời Lôi Tiêu Tiêu, sắc mặt những người ở đây đều thay đổi, cùng nhìn ra ngoài cửa. Ngoại trừ Lôi Khiếu Thiên, đương nhiên còn cả Đường Kiến Tâm đang vui trong ngực anh.

- Con màu vàng, tên Bì Bì, lương tâm anh hai không phải đã sớm nằm trong bụng Bì Bì rồi ư?

Nụ cười của Lôi Triển Lâm chỉ chốc lát là chết cứng, nhưng, ông ta cũng là một nhân vật lợi hại, làm sao có thể vì mấy câu nói này của Lôi Tiêu Tiêu mà bộc phát ra được, ẩn nhẫn nhiều năm đã sớm dạy cho ông ta hiểu cái gì mới là vũ khí đả kích địch nhân lớn nhất.

- Tiêu Tiêu, anh biết từ nhỏ em đã có cảm tình tốt với đại ca, anh hai cho tới giờ chưa từng trách em khinh thường anh hai, thế nhưng, em cũng không thể oan uổng anh hai như vậy, đại ca vẫn còn ở đây, nghe được những lời này của em không biết sẽ đau lòng thế nào?

Lôi Tiêu Tiêu: “Câm miệng!”

Lôi Trầm Thiên: “Vô sỉ!”

Lôi Khiếu Thiên: “Làm càn!”

Ba tiếng hét cùng vang lên khiến cả tòa thành như rung động theo, khiến người ta có cảm giác như bất cứ lúc nào nó cũng có thể sụp đổ. Lôi Triển Lâm có chút bi thương.

- Thấy chưa, Tiêu Tiêu, đây là kết quả đại ca không muốn thấy!

Trong mắt Lôi Trầm Thiên đầy hận ý, Lôi Tiêu Tiêu chỉ hận không thể đem Lôi Triển Lâm ra lột da hủy xương, ăn sống nuốt tươi! Ngay cả đáy mắt đám người Thẩm Dương Kỳ cũng phủ đầy sự chán ghét!

Lôi Khiếu Thiên cắn chặt răng, cực lực khống chế tâm tình mình, huyết Thái Dương nhảy thành thịch, có thể thấy gân xanh vệt sáng nhấp nháy trên đó.

- Lôi Triển Lâm, ông thật to gan!

Lôi Triển Lâm thở dài một tiếng, lại âm thầm cười nhạt, thần nhiên lên tiếng.

- Cháu trai, đừng thổi lửa lớn thế chứ, dọa bác trai không sao cả, nhưng dọa cháu dâu thì không tốt lắm, có phải vậy không, cháu dâu?

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, chăm chú nhìn chằm chằm Lôi Triển Lâm, chưa có nhìn Đường Kiến Tâm trong ngực mình. Đường Kiến Tâm bình tĩnh quét mắt qua người đàn ông được Lôi Khiếu Thiên gọi là bác hai kia, híp mắt lại. Kỳ thực ngay ở câu nói đầu tiên của Lôi Tiêu Tiêu, cô đã tỉnh rồi, những người như cô vốn có sự miễn cảm tương đối với các loại hơi thở, trong bầu không khí khẩn trương này mà cô còn có thể an ổn ngủ được thì chắc cô đã thành thần. Chẳng qua là cô còn chưa thông thả lại sức đã bị người ta siết chặt lấy rồi, đôi bàn tay mạnh mẽ trên người cứ như muốn siết cơ thể cô thành hai nửa vậy, khiến cô phải cắn môi nhịn đau!

Không biết vì sao cô không có lên tiếng, lúc ấy, cô rõ ràng cảm nhận được trong trái tim anh truyền tới một cảm giác gì đó gọi là thê lương, thương tâm tuyệt vọng, cảm giác thật là quen thuộc, quen thuộc tới mức trái tim cô cũng đau đớn theo!

Cô biết, lúc này, anh đang ẩn nhẫn, đối diện với người đàn ông đứng cách anh không xa kia. . .

- Này, Lôi Khiếu Thiên, buông ra, thả tôi xuống!...

Cả người Lôi Khiếu Thiên run lên, dòng xoáy thô bạo theo lời cô đã giảm xuống ba phần, Lôi Khiếu Thiên cúi đầu.

- Không được, thân thể em không khỏe!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn anh. Cô có nói lúc nào thân thể cô không khỏe hả? Còn nữa chết tiệt, bị anh ôm mới khó chịu. Cô dám khẳng định, thân thể người đàn ông này là một tảng băng, vừa lạnh vừa cứng, cô thoải mái mới là lạ!

- Buông ra!

Lôi Khiếu Thiên chống lại tầm mắt Đường Kiến Tâm, mi tâm Đường Kiến Tâm trầm xuống.

- Ngoan nào, không được nhúc nhích!

Đường Kiến Tâm bắt mắt, nhìn chăm chăm Lôi Khiếu Thiên mãi một lúc mới thay đổi tựa đầu vào sát ngực anh, coi là thỏa hiệp.

Sau đó lại bực mình, dựa vào cái gì cô phải thỏa hiệp chứ, nếu không, nếu không phải là thấy được sự yếu đuối sâu trong mắt kia. . .

Đúng vậy, yếu đuối, đó là lời cầu xin, lời cầu xin không tiếng động, mặc dù không phải rất rõ ràng, nhưng cô vẫn cảm nhận được, cô không biết cảm thụ ngay lúc đó của cô thế nào, chờ tới khi cô phản ứng kịp thì mình đã quay đầu sang chỗ khác. . .

Thực sự là không cam lòng, Đường Kiến Tâm úp mặt vào ngực anh, rầu rĩ nói.

- Cứng muốn chết, ngủ chẳng thoải mái gì cả!

Mặt Lôi Khiếu Thiên vẫn không thay đổi, lạnh lùng nhìn về phía Lôi Triển Lâm. Chẳng qua chỉ có mình anh biết, thời khắc này, trong ngực anh, tại vị trí trái tim, có thứ gì đó tên là ấm áp. . . Khiến tim anh không còn lạnh lẽo nữa!

Lôi Tiêu Tiêu hoàn toàn kinh ngạc, đây là Lôi Khiếu Thiên với khuôn mặt cả ngày lãnh lẽo, không hề có chút nhiệt độ? Thần thái cùng giọng nói dịu dàng vừa rồi, không phải ảo giác của bà đấy chứ?

Là thật sao?

Đến Lôi Tiêu Tiêu mà cũng có bộ dạng này, huống chi là các trưởng lão khác và người hầu của Lôi gia. Vừa vất vả lắm mới nhất được cảm lên thì lại hoa lệ rớt xuống lần thứ hai. Ngoại trừ Lôi Triển Lâm, vẻ mặt như có điều suy nghĩ, ánh mắt khi nhìn Đường Kiến Tâm càng sâu không thấy đáy, mâu quang lóe lên, lộ ra sự toan tính!

Nhưng, anh nghĩ xem, người hung hãn như Đường Kiến Tâm liệu Lôi Triển Lâm có thể tính toán được sao?

Ông không bị cô ấy tính toán đã phải khấn bái Phật Tổ phù hộ rồi!

- Ha hả, tính tình cháu dâu thật đúng là hợp vị bác hai. Sao cháu không giới thiệu một chút, vừa hay hôm nay tất cả cao tăng của Lôi gia đều có mặt ở đây, cũng để bọn họ cùng hạ nhân nhận rõ Lôi gia chủ mẫu để sau này không gây ra trò cười gì sẽ không tốt! Có đúng vậy không cháu trai?

Lôi Tiêu Tiêu, Lôi Trầm Thiên cười nhạt, Lôi Khiếu Thiên vừa định lên tiếng, không ngờ Đường Kiến Tâm trong ngực anh còn nhanh hơn, trực tiếp khiến anh khiếp sợ ngáy ngốc tại chỗ.

- Ai có mùi thối giống ông hả? Bớt chút cái tính không biết xấu hổ, dát vàng lên mặt ấy đi, tôi đây được gọi là ngay thẳng, ông thì gọi là gì? A? Đạo đức giả, âm hiểm, gian trá, không có lòng tốt, hai từ đó có thể đặt chung một chỗ được sao? Trung văn của ông quá kém, quay lại năm nhất học đi, bằng không thì đừng có ra ngoài làm mất mặt, ô nhiễm văn tự Trung quốc. Còn nữa, ông có biết giọng ông làm tôi nghe xong rất buồn nôn không hả, nói ra toàn là tạp âm, ô nhiễm không khí nghiêm trọng, làm người phải tự biết mình, bản thân sống không lâu nên trốn trong phòng ấy, đừng có ra ngoài gieo họa cho người ta!

Lặng như tờ!

Cả tòa thành im lặng chỉ còn tiếng hít thở nặng nề, cùng với tiếng chó sủa bên ngoài. . . Tiếng chuông kêu khiến lỗ chân lông ai cũng dựng lên!

Tâm tình Đường Kiến Tâm hòa hoãn lại, sắc mặt liền không tốt chút nào. Cô xin thề, đây là một lần nói nhiều nhất trong mười tám năm qua, một hơi bật ra những lời ghê gớm vậy cũng làm cô không kịp thở,

ngực phập phồng liên tục. Cho nên sau này mỗi lần đám Thượng Quan Kiệt Thiếu, Thẩm Dương Kỳ nói lại chuyện này, cô rất là hối hận, mấy lời này sao có thể xuất hiện như bão tố vậy chứ?

Cực kỳ lâu sau đó cô mới hiểu, hóa ra từ rất sớm rất sớm, cô đã vô tình hay cố ý bảo vệ người đàn ông nào đó, chỉ là bản thân cô không muốn hoặc không hiểu điều ấy!

Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ, Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu triệt để ngây ra như phỗng. . . Lôi Tiêu Tiêu càng bội phục cúi rạp đầu với cô gái này. . .

Sắc mặt Lôi Triển Lâm lúc trắng lúc xanh, màu sắc sắc sỡ năm màu khiến mấy huynh đệ sau lưng Lôi Khiếu Thiên rất là hả lòng hả dạ, chỉ kém là chưa vỗ tay khen hay!

Chỉ có hai cánh tay Lôi Khiếu Thiên chột siết lại, khiến trán Đường Kiến Tâm lại đập mạnh vào ngực Lôi Khiếu Thiên, “bịch” một tiếng, khít chặt, không còn chút khe hở!

MK!

Đường Kiến Tâm rất muốn ném cái tên này đi, đau chết cô mất!

- Bác còn không biết hóa ra khẩu tài của cháu dâu tốt như vậy, cháu thật là có phúc khí. . .

- Câm miệng, ai là cháu dâu của ông, đồng lứa bố tôi đều đã sớm chết sạch cả rồi, cỏ mọc ở mộ cũng cao bằng ông đấy, đừng có nửa đường nhận thân thích, còn nữa, lời nói của tôi lúc nào thì đến phiên ông đánh giá!...

Đường Kiến Tâm nghe xong liền bốc hỏa, kẹp thương mang bỏng, không sợ người ta không biết ông là ai hả? Chết tiệt, vốn là cô đã bị hành vi của mình cùng với động tác của Lôi Khiếu Thiên làm cho nóng hết cả người, nghe xong cái câu của ông ta liền trực tiếp biến ông ta thành bia đỡ đạn!

Thẩm Dương Kỳ, Nick bật cười rất không khách khí. Bọn họ chỉ biết là, chị dâu là một băng mỹ nhân, ngay cả đại ca cũng không cho ghi nợ, không ngờ sự dũng mãnh đột xuất của cô gái này cũng mang lại hiệu quả rất là tốt!

Lôi Triển Lâm thở hắt vì kinh ngạc, cho dù ông ta giả bộ tốt, tu dưỡng có tốt thế nào cũng không thể nào tha thứ ột văn bối nam lần bảy lượt chửi bối mình, ngay cả Lôi Tiểu Tiểu ngày thường luôn đối nghịch với ông ta cũng không dám làm càn như vậy. Hơn nữa ở đây còn tụ tập rất nhiều người.

- Cô đúng là làm càn, nơi này là Lôi gia, cho dù Lôi Khiếu Thiên thừa nhận thân phận chủ mẫu của cô, cũng không phải để cô tự tiện. . .”

- Thả rắm xong chưa, tạp âm của ông ảnh hưởng không khí quá đấy, mau cút về đi, tránh khiến người ta chán ghét! - Đường Kiến Tâm lạnh lùng theo nhìn ông ta!

- Cô cô cô. . .

- Cô cái rắm! - Đường Kiến Tâm khinh miệt quát ông ta, quay đầu đi, lạnh lùng phân phó.

- Tôi muốn đi ngủ!

Gương mặt Lôi Khiếu Thiên tuy rằng vẫn lạnh như băng, nhưng đáy mắt lại lộ ra sự vui vẻ.

- Được!

Đáy mắt Lôi Triển Lâm tràn đầy hận ý và tức giận, xoay người trở về chỗ ngồi. Ông ta không muốn tự tìm đau khổ, bây giờ ra chiều này, cũng tốt, cá chết lưới rách, ông ta đã từ lâu không còn nhìn sắc mặt Lôi Khiếu Thiên nữa rồi!

Lôi Tiêu Tiêu đã sớm giơ ngón cái với Đường Kiến Tâm, cô gái này rất hợp khẩu vị của bà! Nhất là khi thấy nét mặt của Lôi Triển Lâm thì càng cười vui vẻ hơn.

- Khiếu Thiên, con đúng là nhặt được bảo bối đấy!

Đường Kiến Tâm nhìn người phụ nữ mặc bộ đồ đồ rực kia, quay đầu.

- Âm chết đi được!

Lôi Khiếu Thiên có chút bất đắc dĩ, gật đầu với Lôi Tiêu Tiêu, rồi ôm Đường Kiến Tâm đi tới cầu thang bên trái. . .

Mọi người chỉ sững sờ nhìn bóng dáng Lôi Khiếu Thiên biến mất, ai cũng không dám lên tiếng ngăn cản, kể cả những trưởng lão phản loạn! CHUỖNG 82.2:

Lôi Tiêu Tiêu kéo Nick, vòng tay qua cổ anh.

- Chị dâu con là ai?

Nick cười híp mắt cà cà trên người Lôi Tiêu Tiêu.

- Dì nhỏ, dì không cảm thấy bây giờ khẩn yếu nhất là giải quyết những người đó sao?

Lôi Tiêu Tiêu vỗ một cái lên ót Nick, nhìn sắc mặt Nick, khéo môi kéo ra.

- Những người đó cứ để đại ca con hao tâm tổn trí, ngoan, Nick, dì bây giờ cảm thấy hứng thú hơn với cô gái kia!

Mặt Nick xè ra, quay đầu nhìn lại Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên cầu cứu, những người kia rất không nể tình đồng thời nhìn sang bên cạnh. . .

Ách. . . Bọn họ chả biết cái gì cả!

Nick rửa thềm, đúng là đám huynh đệ không gan không phổi!

Lôi Tiêu Tiêu nhắc cằm Nick lên.

- Ngoan, Nick, lát nữa thì đích thân dì nhỏ sẽ chăm sóc dạy bảo bọn chúng, bây giờ, nói!...

Mặt Nick nhăn nhó đau khổ, sớm biết thế thì khi thấy dì nhỏ thì nên tránh ra xa, bây giờ làm sao đây. . .

- Dì nhỏ, Nick thật tình cảm thấy dì vẫn nên đi hỏi đại ca thì hay hơn, nghe sẽ kỹ hơn, muốn biết gì cũng được, cho dù là quá trình gì gì đó, đại ca đều sẽ báo cáo hết từ việc nhỏ cho đến việc lớn với dì, điều Nick thật sự không nhiều, hu hu, dì nhỏ thấy Nick đẹp trai như này, dì hẳn tâm chà đạp con sao?

Lôi Tiêu Tiêu không chịu bỏ qua, kéo cổ áo phía sau anh đi tới đối diện Lôi Triển Lâm. Bây giờ đương gia Lôi gia không có ở đây, bà vẫn phải tiếp tục gánh, đám Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên cũng vội đi theo!

- Ngoan, dì nhỏ thương con lắm, sao nỡ chà đạp con chứ!

Mọi người rất ăn ý run người, Nick muốn khóc cũng không xong, có thể thấy là cuộc sống trong tương lai không còn phụ thuộc vào mình nữa!

- Chị dâu tên là Đường Kiến Tâm!

Lôi Tiêu Tiêu tuy rằng không hỏi tới mọi chuyện rất nhiều năm, thế nhưng, danh hào Đường Kiến Tâm vẫn đã nghe qua, chỉ là không ngờ đối phương lại có quan hệ với cháu ngoại trai của bà!

Mà phản ứng của những người khác cũng gần giống như nhau, ngay cả Lôi Triển Lâm cũng có chút kinh ngạc. Nghe đồn Đường Kiến Tâm là sát thủ bài danh trước ba trên bảng, trách không được cô ta dám làm càn vậy với ông!

Ngay cả Lôi Khiếu Thiên nổi danh không gần nữ sắc lại có thái độ không bình thường như thế với cô. . .

Hai người đàn ông ngồi ở hai bên Lôi Triển Lâm cùng nhìn về phía Lôi Triển Lâm, đáy mắt hiện lên sự lo lắng. Lôi Triển Lâm trừng mắt lại, một cái tên thôi đã dọa mấy người rồi sao, không phải chỉ là một Đường Kiến Tâm thôi ư? Hừ, thật sự tưởng cô ta là Diêm Vương, ông ta cũng không tin cô ta không có nhược điểm!

Lôi Triển Lâm tràn đầy âm vụ trong mắt, hai trưởng lão nhìn nhau, rất có ăn ý cúi đầu, bây giờ bọn họ đã lựa chọn nhảy lên thuyền của Lôi Triển Lâm, vậy bọn họ sẽ không còn đường nào mà đổi ý được nữa!

Lôi Tiêu Tiêu cười nhạt, cười rất âm hiểm.

- Anh hai, tốt nhất là không chế tốt tâm tình của mình, em cũng không muốn anh chết nhẹ nhàng như thế, vậy thật có lỗi với đại ca!

Lôi Triển Lâm mỉm cười.

- Yên tâm, Tiêu Tiêu, anh hai nhất định sẽ không đi gặp đại ca trước em đâu, đại ca vẫn quý em nhiều hơn, em không phải là thích nhất việc sum họp hay sao? Tin tưởng anh hai, không lâu lắm đâu!

Trưởng lão bên trái Lôi Tiêu Tiêu vỗ bàn.

- Ông là kẻ phản bội, có tư cách gì nhắc tới đại ca, trước đây đại ca nên chém ông ngàn đao mới đúng!

Trưởng lão bên phải Lôi Triển Lâm cũng giận giữ, lưng hùm vai gấu, vỗ một tiếng rồi cũng đứng lên, âm vang to hơn hẳn.

- Thanh Phúc, đừng cố làm ra vẻ, đây là nơi ông dương oai sao? Cũng không nhìn lại thân phận ông là gì? Người không có tư cách là ông đấy, chỉ bằng ông mà cũng dám can rõ trước mặt Lâm ca, thật không biết tự lượng sức mình!

Lôi Tiêu Tiêu híp mắt lại, Nick biết đây là điềm báo dì nhỏ tức giận! Thanh Phúc cười nhạt.

- Bạch Đường, chính ông làm chó săn đi theo tên làm phản kia, phản bội đại ca, lang tâm cầu phế, còn có mặt mũi mà la làng ở đây, nhìn thấy ông mà dạ dày tôi cũng lộn hết cả lên đây!

- Ông tưởng Thanh Phúc ông trung tâm được ở chỗ nào chứ. . .

Phòng khách, trong lúc nhất thời chỉ có hai người này đấu khẩu đến mức mặt đỏ tía tai. Tất cả mọi người vẫn duy trì thái độ xem trò vui, kể cả Lôi Tiêu Tiêu, Lôi Triển Lâm, đương nhiên nên giằng co thì cứ giằng co, chỉ là, hai người chưa từng lên tiếng, chờ bọn họ vạch trần hết nội tình của đối phương. Mà hai người kia thật sự không phụ sự mong đợi của mọi người, chuyện ba mươi năm trước cũng vét hết cả ra. . .

Nick tựa vào lưng Lôi Tiêu Tiêu, nhỏ giọng hỏi bên tai bà.

- Dì nhỏ, bọn họ sẽ không lôi cả việc bọn họ mặc quần lót gì ra đấy chứ?

Lôi Tiêu Tiêu vuốt cằm, trầm tư.

- Có thể!

Nick cũng có chút khinh bỉ hai người này. Tuy rằng Thanh Phúc kia là người một nhà, thế nhưng, người này hiển nhiên cũng là một người ít học, tứ chi phát triển, trong trường hợp này mà có thể lôi chuyện riêng ra mà cãi vã, chắc trước giờ chỉ có mỗi hai người này!

- Bây giờ con mới biết trên đời còn có thật nhiều người vô tri! - Thực sự, không trách đại ca mấy năm mà không quay về Lôi gia, Lôi gia sẽ xảy ra biến động lớn như vậy. Nếu không có chuyện Lôi Triển Lâm làm phản, đó mới là việc lạ đó!

Lôi Tiêu Tiêu vỗ nhẹ hai cái lên má Nick, cảm thán.

- Thời đại hung hãn của dì nhỏ đã qua a!

Cánh tay Nick run lên, quả quyết đứng dậy, được rồi, coi như anh chưa hỏi!

- Âm ỉ đủ chưa, nơi này là cái chợ để mà cãi nhau phun nước miếng thế hả? - Lôi Tiêu Tiêu cuối cùng chịu không nổi sự tàn hại lỗ tai, đứng dậy ngăn trở.

- Bạch Đường, bộ dạng này của ông, lại dám hô to gọi nhỏ với tôi, chán sống đúng không!...

Lôi Tiêu Tiêu lên tiếng, Thanh Phúc rất tự giác ngồi xuống, không nói gì, chỉ là ánh mắt hàn học nhìn Bạch Đường như muốn nuốt lấy đối phương!

Mà Bạch Đường, tuy rằng đứng bên phe Lôi Triển Lâm, nhưng, đối với lời Lôi Tiêu Tiêu nói, ông ta không dám phản bác chính diện. Dù sao, năm đó Lôi Tiêu Tiêu cũng không ít lần lấy bọn họ đùa bỡn, cái danh bư hân ấy ông ta vẫn có chỗ cố kỵ!

Lôi Tiêu Tiêu lạnh lùng quét mắt nhìn Bạch Đường, thấy sự thức thời của ông ta thì hừ lạnh. Nếu là hai mươi lăm năm trước, đám người kia đã sớm bị bà ném ra ngoài cửa rồi, đâu đến phiên bọn họ ngồi ở đây thư thái xem cuộc vui như vậy!

Dĩ nhiên, hôm nay bọn họ tập hợp đông đủ trong tại tòa thành này, cũng không hẳn thật sự có ý định “bức vua thoái vị”, chỉ là cảnh cáo Lôi Khiếu Thiên mà thôi, huống chi, bọn họ cũng đều biết, bây giờ cũng không phải thời cơ động thủ tốt nhất!

- Ông là, Bạch Đường, đúng chứ? - Nick đột nhiên nhảy ra, khiến Bạch Đường sững sốt.

- Cậu là ai?

Nick cười hề hì.

- Ông không cần quan tâm tôi là ai, tôi rất là hiếu kỳ, năm nay ông bao nhiêu tuổi rồi?

Bạch Đường sững sốt, không rõ cậu ta hỏi ông việc này làm gì, ông ta cũng không tới năm mươi, tự nhận mình mấy năm này bảo dưỡng tốt, còn chưa lộ ra tình cảnh già lão!

- Ông tuổi đã cao, còn lôi cái việc khi còn bé đối phương mặc quần sịp trắng cả việc ông có cái xx lớn ra so sánh, có phải ông mắc chứng si ngốc trước tuổi không vậy? Quá hồ đồ rồi đây, lấy jiba lớn ra khoe, ai có hứng thú nghe chứ!

Vừa dứt lời, cả đại sảnh nổ ầm, ai nấy cười vang. Vừa rồi bọn họ cũng không nhịn được, chỉ ngại hai người đang ngồi ghế chủ vị nên cố nén, lúc này bị người ta chỉ thẳng ra, đâu còn nhịn được, trong đó phải kể đến tiếng cười của Thanh Phúc là lớn nhất!

Bạch Đường mặt đỏ tới mang tai. Vừa rồi dấu khẩu với Thanh Phúc làm ông ta quá khích. Hai người bọn họ lớn lên từ nhỏ với nhau, quan hệ tốt. Nếu như không phải Thanh Phúc đoạt vị hôn thê của ông ta, bọn họ sẽ không biến thành tử địch. Mà hôm nay, chỉ cần hai người đụng nhau, cãi vã là ông ta mất lý trí, chỉ cần là những chuyện đối phương thua mình đều nói toạc ra ngoài. . .

Lôi Tiêu Tiêu kéo Nick yêu một cái lên mặt anh.

- Nick, con càng ngày càng có phong phạm năm đó của dì!

Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ, Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương rất đồng tình nhìn Nick. Nick khóc lóc thảm thiết, anh đâu có được phong phạm năm đó như của dì nhỏ, còn kém rất xa có được không?

Anh đây là quý công tử cười tủm tỉm, không thể bưng hãn như dì ấy được nha!

- Chuyện của lão tử khi nào thì đến phiên thằng nhóc còn chưa mọc đủ lông cậu quản? Không muốn chết thì biến sang một bên cho tôi!

- Ai muốn chết? - Giọng nói lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên chen vào, trực tiếp khiến Bạch Đường nuốt lại lời vừa rồi! Tiếng cười của mọi người nhảy mất biến mất sạch sẽ, cùng nhìn theo hướng Lôi gia gia chủ!

- Ai muốn chết?

Lôi Khiếu Thiên tới chính giữa bàn, dừng lại, mâu quang lạnh lùng rơi vào người Bạch Đường, những người đang ngồi đều đứng lên, Bạch Đường là người đầu tiên.

- Không. . . không. . . có! - Bạch Đường cũng không phải chưa trải qua cảnh đời, nhưng dưới cái nhìn soi mói của Lôi Khiếu Thiên vẫn không nhịn được chân mềm nhũn. . .

- Tôi hỏi lại lần cuối, ai, muốn, chết!

Nhất thời, cả phòng khách liền tĩnh lặng, ngoại trừ Lôi Tiêu Tiêu, Lôi Triển Lâm không có đứng dậy ra, sắc mặt những người khác hoặc trắng hoặc đỏ!

Lôi Khiếu Thiên đảo mắt qua toàn bộ phòng khách, cuối cùng rơi vào người Lôi Triển Lâm.

- Cút!

Chỉ một chữ khiến lòng người run rẩy, người đầu tiên cất bước đi khỏi, tiếp đó, người thứ hai, người thứ ba. . . Một lúc sau, cả phòng khách chỉ còn lại Lôi Tiêu Tiêu, Lôi Triển Lâm còn ở lại!

Nick hơi ngạc nhiên.

- Ông chú này, ông muốn ở lại ăn cơm à?

Nhìn Lôi Triển Lâm bất động như núi, có chút khinh miệt.

- Xin lỗi, đại ca nhà tôi chắc không nuôi nổi Tôn Đại Phật như ông đâu. Nên sớm cút đi đi, để người ta khiêng ra thì khó coi lắm, có đúng vậy không, anh Trảm?

Lôi Trảm Thiên gật đầu, tán thưởng.

- Nick thật thông minh!

- Đường nhiên, cũng không xem lại Nick là ai!...

Khóe miệng Thẩm Dương Kỳ co quắp, nhưng cũng không lên tiếng dả kích Nick, dù sao, có thể trào phúng cái tên cầm thú này cũng là tâm ý của anh!

Lôi Triển Lâm ngược lại đã luyện được da mặt rất dày, chỉ thản nhiên quét mắt qua Nick.

- Anh bạn nhỏ, tại đây tôi vẫn mang họ Lôi! - Một người khác họ mà cũng dám ngang ngược trước mặt ông ta, căn bản là không xứng!

-Ồ, ông họ Lôi sao? Tôi còn tưởng ông họ Cầm cơ đấy! - Lôi Tiêu Tiêu giả vờ kinh ngạc, quay ra hỏi Thẩm Dương Kỳ.

- Con trai, không phải con giúp ông ta sửa tên à? - Ánh mắt kia có chút trách cứ Thẩm Dương Kỳ, ý kia là vì sao người này còn có thể quang minh chính đại đứng ở đây thế, đúng như lời Đường Kiến Tâm nói, quá là ô nhiễm không khí nghiêm trọng!

Thẩm Dương Kỳ thu được chỉ lệnh, lên tiếng.

- Mẹ, da người ta cũng không cần, ở trường chạy nên máu cũng đã bắn hết rồi, con không thể so đo được với ông ta, như thế sẽ hạ thấp phẩm cách của chúng ta!

Lôi Tiêu Tiêu rất hài lòng, quay đầu trừng mắt Lôi Triển Lâm.

- Còn chưa cút!

Hai tay Lôi Triển Lâm nắm chặt, phần nộ dâng trào trong mắt, thế nhưng ông ta không ngóc đến mức phát tác ở đây, chỉ có thể phát tay áo bỏ đi, ánh mắt nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên không chút che giấu, lộ rõ sự tàn nhẫn cùng hận ý.

- Mấy người chó đực ý quá sớm!

Nick nhăn mặt.

- Cút mà còn nhiều lời vậy hả!

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, Lôi Trảm Thiên đi lên trước.

- Anh, đừng lo lắng, ông ta không dám!

Lôi Khiếu Thiên quay lại nhìn Lôi Trảm Thiên, sau đó bước lên lầu.

- Mang tất cả tư liệu cho anh!

- Vâng!

Lôi Khiếu Thiên lại lên gác, Đường Kiến Tâm đang ngồi đầu giường, nhìn chằm chằm Lôi Khiếu Thiên. Cô biết vừa rồi anh đi xuống, chỉ là có chút kinh ngạc, sao anh lên nhanh vậy!

- Đây, đây là đâu! CHƯỞNG 82.3:

Lôi Khiếu Thiên ngồi ở mép giường.

- Brugge!

Đường Kiến Tâm chớp mắt, Brugge?

- Người nhà anh hình như không thích anh! - Lôi Khiếu Thiên kỳ quái nhìn Đường Kiến Tâm.

- Không phải! - Con mắt nào của cô thấy người Lôi gia không thích anh?

Ngoại trừ tên Lôi Triển Lâm kia, đương nhiên bây giờ ông ta đã không còn là bác hai của anh nữa!...

- Cả hai mắt tôi đều thấy rõ!

Lôi Khiếu Thiên buồn cười nhìn cô.

- Tâm Nhi, em thực sự không nhớ ra anh là ai sao?

Đường Kiến Tâm kỳ quái nhìn anh.

- Tôi phải biết sao?

Lôi Khiếu Thiên rất nghiêm túc gật đầu, đương nhiên rồi!

Đường Kiến Tâm trầm mặt xuống, cô sao phải nhớ kỹ anh ta.

- Khi nào chúng ta đi!

Cô mới ở nơi này ba tháng, anh ta lúc nào cũng chăm chăm vào cô, cô cũng không thể giả trò gì được. Lôi Khiếu Thiên nghe cô muốn đi, sắc mặt tối sầm.

- Anh nói rồi, anh sẽ không để em đi! - Cho nên em dẹp ngay ý nghĩ đó đi!

Đường Kiến Tâm liếc mắt, cô đang hỏi là khi nào bọn họ đi, đâu phải nói một mình cô đi.

- Anh còn có việc của anh, bắt tôi để làm gì? Đương nhiên, nếu anh trả bảo thạch lại cho tôi, tôi có thể ở lại xem kịch!

- Em nằm mơ, em đang có bảo bảo của anh, không được đi đâu hết!

Đường Kiến Tâm trầm mặt xuống, được lắm, bảo bảo à, chờ khi cô lấy lại bảo thạch, cô sẽ không ngại đưa cả hai người xuống uống trà, tâm sự với Diêm Vương để bồi dưỡng cảm tình!

- Tâm Nhi, em đừng làm rộn có được không, ngoan ngoãn ở đây, chờ anh xử lý xong mọi chuyện đâu vào đấy, anh liền đưa em quay về? Thế nào?

Lôi Khiếu Thiên thật sự có hơi sợ. Anh biết nếu Tâm Nhi muốn đi, tuyệt đối có cách để đi, trong khoảng thời gian này việc Lôi gia quá phức tạp, anh không có cách nào bảo chứng giữ cô bên cạnh từng giây từng phút. Nếu cô lại thừa dịp mình không có phòng bị trốn đi, anh chẳng phải lại phải đi tìm cô. . . Đến khi vạn nhất có chuyện gì, chẳng phải anh hối hận suốt đời sao?

Đường Kiến Tâm thật tình không biết mình bị làm sao, cũng không biết là từ khi nào, nhìn vào ánh mắt Lôi Khiếu Thiên, trái tim lại lưỡng lự. Cô không rõ ràng nội tình của người đàn ông này ở ngoài sảnh kia, nhưng cô cũng biết là bọn họ bất hòa. Kỳ thực cô chỉ cần lợi dụng chút quan hệ, cô có thể trốn đi. Nhưng, không biết vì sao, cô lại không hỏi. . . Điều này khiến cô rối rắm!

Đúng lúc Lôi Trầm Thiên tìm Lôi Khiếu Thiên, Lôi Khiếu Thiên bảo Đường Kiến Tâm nghỉ ngơi, mình thì ra ngoài. Chờ sau khi anh rời khỏi đây, Đường Kiến Tâm nằm ngửa ra giường, mở to mắt nhìn trần nhà đến thất thần. . .

Dường như cô rất mềm lòng?

Khi Nick gõ cửa vào thì thấy Đường Kiến Tâm đang nằm trên giường không biết suy nghĩ gì.

- Chị dâu?

Đường Kiến Tâm đứng dậy nhìn chăm chăm Nick.

- Cậu tên gì?

- Chị dâu, em là Nick!

- Được, Nick, sau này đừng gọi tôi là chị dâu!

Nick lộ vẻ khó xử, anh còn đang muốn khoe với chị dâu này ở đại sảnh đã bảo vệ đại ca thế nào đấy.

- Không được, đại ca sẽ đánh em!

Đường Kiến Tâm không vui nhú mày.

- Chẳng lẽ cậu không sợ tôi?

Nick cười hì hì tiến lên.

- Đương nhiên, chị dâu dịu dàng hơn đại ca nhiều!

Lông mi Đường Kiến Tâm run nhẹ vài cái, lần đầu tiên cô nghe có người nói cô dịu dàng!

- Chị dâu, đưa tay chị cho em!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn anh, không có động tác gì, Nick phì cười.

- Chị dâu còn sợ em ăn đậu hũ của chị sao? Yên tâm đi, chị dâu, em không dám đâu, đừng nói là sỗ sàng, ngay cả có ý nghĩ này, để đại ca biết, kiểu gì cũng xé xác em! - Nick làm động tác sợ run, khiến khóe môi Đường Kiến Tâm nhếch lên, với cái tình tình kia của Lôi Khiếu Thiên, hoàn toàn có thể làm được!

Lập tức đưa tay phải của mình ra. Nick bắt mạch giúp cô, kiểm tra thân thể, Đường Kiến Tâm thế mới biết, cậu ta biết y thuật.

- Cậu thật là lợi hại, không ngờ có thể xem bệnh! - Bây giờ ai khám bệnh không phải đều đi bệnh viện sao?

Nick cười xấu hổ.

- Điều là đại ca cho! ...

Đường Kiến Tâm kỳ quái nhìn Nick, không rõ ý của cậu ta. Nick cũng không giải thích.

- Chị dâu, nội thương của chị đã hoàn toàn khôi phục, đứa bé cũng khỏe mạnh!

Đường Kiến Tâm vô cùng kinh ngạc, Nick giải thích.

- Trong khoảng thời gian chị hôn mê, bọn em đã chữa trị nội thương cho chị!

Đường Kiến Tâm gật đầu, bảo sao khi tỉnh dậy cô lại có cảm giác thần thanh khí爽 như vậy. Chỉ trừ. . . trái tim!

Nick nhìn Đường Kiến Tâm đặt tay lên tim, mâu quang có chút thâm thúy.

- Chị dâu, tâm ấn của chị là thế nào, chị có thể nói cho em biết không? Đương nhiên, nếu chị dâu không tiện nói, Nick cũng không miễn cưỡng! - Dù sao đây cũng là việc riêng tư của chị dâu, quan trọng hơn đó còn là đau đớn!

Đường Kiến Tâm ngẩng ra, mắt mở to, phát ra tia sáng.

- Nếu tôi nói cho cậu, có phải cậu có thể giúp tôi trừ bỏ tâm ấn này không?

Nick nhú mày, anh không dám nhận mười phần, anh sợ cho chị ấy hi vọng, cuối cùng lại thất vọng. Nếu là như vậy, còn không bằng ngay từ đầu anh không cho chị ấy hi vọng.

- Không thể, Nick chỉ có thể nói, như vậy sẽ làm ít công to thôi!

Hai mắt Đường Kiến Tâm ảm đạm. Đúng vậy, ông Âu Dương tìm kiếm nhiều năm mà đã không tìm được phương pháp giải trừ, Nick sao có thể có cách?

- Chị dâu, chị đừng quá buồn, Nick nhất định sẽ giúp chị bỏ thứ đồ chơi này!

Sắc mặt Đường Kiến Tâm hơi tái, nhưng vẫn gật đầu. Cô biết Nick đang ai ủi cô, nếu có thể giải trừ, cô cũng không dựa vào Âm Hoàng!

- Tâm ẩn này do Zimmer hạ, mà từ sau khi tôi thoát ly khỏi tổ chức kia, cũng không biết thuốc dẫn sao lại lọt vào tay Dịch Long. Năm mười tám tuổi khi tâm ẩn phát tác, Dịch Long đột nhiên xuất hiện đưa cho tôi thuốc dẫn, mới cứu được mạng của tôi. Sau đó, tôi gia nhập Âm Hoàng!

Khi nói ra những điều này hai tay Đường Kiến Tâm siết chặt, từng câu mang theo hận ý nồng đậm. Nick biết chị dâu làm sao có thể quên được, việc này xảy ra trên bất kỳ người nào, vậy cũng là thống khổ cả đời!

Nhưng mà, có điều anh cũng rất kinh ngạc.

- Chị dâu, chị nói thuốc dẫn vẫn nằm trong tay Dịch Long?

Đường Kiến Tâm gật đầu, phát hiện sắc mặt Nick có chút nhục nhã, khó hiểu nhìn cậu ta.

- Làm sao vậy?

- MK, tên cầm thú này, trước đây không đánh vào Âm Hoàng của hắn, thật đúng là tiện nghi cho hắn! - Nick hung hăng huơ quyền trong không trung, sắc mặt rất khó coi, xoay người chạy đi!

Đường Kiến Tâm nhìn bóng lưng cậu ta, nhú mày, ý tứ trong câu nói vừa rồi của cậu ta là, bọn họ đã sớm đi tìm Âm Hoàng?

Trong thư phòng, Lôi Khiếu Thiên ngồi ở chủ vị. Lôi Trảm Thiên, Thầm Dương Kỳ, Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương ngồi ở một bên, trên bàn bày một tập tư liệu dày, hai bên trái phải đặt hai khẩu súng lục.

Lôi Khiếu Thiên lật một trang giấy, đọc nhanh như gió, Lôi Trảm Thiên ở bên cạnh giải thích.

- Trên đây đều là danh sách sản nghiệp của tập đoàn tài chính Lôi Thị. Lôi Triển Lâm hầu như ở mỗi công ty đều phái người theo dõi, muốn soát quyền; hắc đạo, những thứ Lôi Thị buôn lậu, nhất là ma túy và súng ống, Lôi Triển Lâm đã liên lạc với Dạ Ứng, Nuss."

- Nuss? - Lôi Khiếu Thiên nhú mày, tử địch của mafia!

- Phải! - Sắc mặt Lôi Trảm Thiên có chút nhục nhã. Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương không biết quan hệ giữa mafia và Ngục Thiên Minh nhưng anh lại biết rõ ràng, bao gồm cả Nuss, ân oán giữa mafia và Dạ Ứng!

- Lôi Triển Lâm liên lạc với Nuss khi nào? - Theo lý Nuss không thể nào hợp tác với Lôi Triển Lâm, giữa bọn họ ngoại trừ giao dịch ma túy thì còn có cái gì?

Nói đến việc này, sắc mặt Lôi Trảm Thiên càng kém hơn.

- Còn chưa có tra được, quan hệ của bọn họ như chỉ trong một đêm nhảy ra, không có chút dấu vết! Người của chúng ta vẫn luôn nhìn chăm chăm Lôi Triển Lâm, ông ta hoàn toàn không có cơ hội tiếp cận Nuss!

Phó Hạnh Lương cũng nhú mày, Nuss, Dạ Ứng cũng là bá chủ một phương. Bọn họ mặc dù chưa từng hợp tác, thế nhưng, danh hào những đại ca này sao có thể không biết.

- Liệu có phải, Lôi Triển Lâm đã sớm phát hiện ra người của chúng ta?

Lôi Trảm Thiên nhú mày, cái này rất khó nói, không phải là không tin tưởng năng lực làm việc người của bọn họ, thật sự là, Lôi Triển Lâm cũng không phải đèn cọn dậu!

- Đi thăm dò xem, chuyện này, bảo A Nhị tiếp nhận! - Mâu quang thâm thúy của Lôi Khiếu Thiên trầm xuống khi nhìn vào đồng tư liệu. Anh thật không ngờ Lôi Triển Lâm lại có năng lực như thế, vì đạt được mục đích, vậy mà dẫn sói vào nhà, anh thật đúng là xem thường Lôi Triển Lâm!...

Quả nhiên, trên đời không có con mèo nào không bắt chuột! Thân là người Lôi gia, có thể nào lại là mèo chết được!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nheo mắt, rất tốt, Lôi Triển Lâm, đây là ông bức bách tôi. Nếu không phải bố tôi thả cho ông một con đường sống, ông đã sớm chết rồi!

- Vâng, đại ca. - Lôi Trảm Thiên sau khi tiếp nhận mệnh lệnh liền đi liên lạc với A Nhị. Lôi Khiếu Thiên lại ra mệnh lệnh tiếp.

- Kiệt, cậu và Lương chú ý phía Nuss, Dạ Ứng, xem chúng gần đây nhất có động tác gì; Kỳ, cậu và Trầm phụ trách phía mafia và tập đoàn tài chính Lôi Thị, tôi không muốn chúng chừa lại một ai!

- Vâng!

Tất cả mọi người không có dị nghị, hội nghị gần kết thúc, cửa thư phòng liền bị người khác đập bay, chỉ thấy Nick tốc hỏa lao vào. Lôi Khiếu Thiên không vui giận tái mặt, đang muốn răn dạy thì Nick tức giận hô.

- Đại ca, tên khốn kiếp Dịch Long có thuốc dẫn của chị dâu, thế mà hắn lại nói không có. . .

Lôi Khiếu Thiên bật dậy, đi qua túm cổ áo Nick, âm trầm nói.

- Cậu, nói, cái, gì?

83. Chương 83: Người Của Lôi Gia Điều Biến Thái

Nick đang giận tái mặt, hoàn toàn không bị sắc mặt Lôi Khiếu Thiên dọa, chỉ nghiêng răng nghiêng lợi.

- Vừa rồi chị dâu nói, Dịch Long vẫn luôn nắm giữ thuốc dẫn của chị ấy, chị ấy vì thế mới ở lại Âm Hoàng.

Sắc mặt Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương nháy mắt liền trở nên rất khó coi. Nhất là Thượng Quan Kiệt Thiếu, mắt đầy sát khí, chính anh đã theo chân đại ca tới tổng bộ Âm Hoàng, nghĩ lại về mặt lúc đó của Dịch Long liền không nén nổi cơn giận!

Gương mặt Lôi Khiếu Thiên đầy âm vụ, siết chặt hai tay Nick. Lôi Trầm Thiên trông anh mình sắp sửa bộc phát, trong lòng cả kinh, bước lên trước kéo Nick lại.

- Anh, anh bình tĩnh một chút!

Trong mắt Lôi Khiếu Thiên chỉ còn lại sát khí, cặp mắt đầy huyết sắc tạo thành một độ cong tàn khốc.

- Dịch Long, tôi nói rồi, Ngục Thiên Minh không phải nơi mà anh có thể chọc vào!

Phó Hạnh Lương và Thẩm Dương Kỳ liếc nhau, nhú chặt mày.

- Anh, việc cấp bách hiện nay là phải giải quyết Lôi Triển Lâm, Dịch Long chúng ta có thể từ từ đối phó, chị dâu, bây giờ. . .

- Cái gì mà từ từ đối phó, Dịch Long phải sớm chết rồi mới đúng. Trước đây tôi đã bảo phải cho hắn một phát pháo, cậu còn ngăn tôi! - Thượng Quan Kiệt Thiếu đập mạnh lên bàn, hung tợn quát với Thẩm Dương Kỳ, ánh mắt lại nhìn Phó Hạnh Lương!

Phó Hạnh Lương thực sự rất muốn ném Thượng Quan Kiệt Thiếu ra ngoài cửa sổ, cậu ta không nói cũng không ai bảo cậu ta câm!...

Còn làm loạn thêm nữa!

Vừa hết xong, sắc mặt Nick cũng hòa hoãn lại. Tuy rằng tin tức này gây cho anh ta sự xúc động quá lớn, thế nhưng, đau đớn trên cánh tay cũng khiến anh ta tỉnh lại. Lý trí dần trở về, anh ta cũng biết, đại ca đang giận giữ thế này mà ra ngoài, thật sự sẽ huyết tẩy toàn bộ Âm Hoàng a. Mặc dù anh ta cũng muốn một phát súng giết chết Dịch Long, thế nhưng, bây giờ còn chưa phải lúc!

- Đại ca, chúng ta còn ba tháng. . . - Nick rất khó khăn tiếp tục nói, - Đại... đại tẩu tạm thời, tạm thời không có chuyện gì đâu!

Lôi Trầm Thiên hung hăng trợn mắt nhìn Nick, lúc nào cũng vọng động như vậy. Nick thật ủy khuất, anh đâu có thời gian nghĩ nhiều như vậy đâu?

- Anh, anh buông Nick ra trước đã. Sớm muộn gì chúng ta cũng sẽ bắt Dịch Long trả giá thật lớn. Em cam đoan, có Nick ở đây rồi, chị dâu sẽ không sao hết!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng quét mắt sang anh ta, buông Nick ra rồi ra ngoài. Những người còn lại nhìn nhau, đây là tình huống gì, đại ca cứ vậy bỏ bọn họ lại mà đi sao? Cuộc họp còn chưa nói xong, cũng không bàn giao là nên đối phó Dịch Long thế nào nữa mà?

Lôi Trảm Thiên gõ một cái lên đầu Nick.

- Anh nói này, mày không thể đừng có thêm phiền vào lúc này không hả?

Nick mím môi, thầm nghĩ, anh mà biết Dịch Long có thuốc dẫn của chị dâu mà không báo cáo trước tiên, phỏng chừng người chết sẽ là anh!

Thượng Quan Kiệt Thiếu hoàn toàn không cho là như vậy.

- Tôi đã nói tên Dịch Long này không phải thứ tốt lành gì, đại ca vậy mà còn giữ hần lại.

Phó Hạnh Lương hung hăng trừng mắt nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu.

- Chú có đầu óc không vậy, đại ca có lúc nào tha cho người gây bất lợi với Ngục Thiên Minh không? - Huống chi người này lại là chị dâu!

Thượng Quan Kiệt Thiếu vẫn giữ cái mặt hồ ra, anh ta rất là khó chịu.

Thẩm Dương Kỳ tới cạnh Lôi Trảm Thiên.

- Anh họ. . . có cần đi xem một chút không? - Lôi Trảm Thiên như có điều suy nghĩ, chạm mắt với Thẩm Dương Kỳ, rồi nhú mày.

- Kỳ đi theo anh ấy đi, để anh giải quyết hậu quả!

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, bước nhanh ra ngoài. Phó Hạnh Lương nhìn thật kỹ bóng lưng Thẩm Dương Kỳ, ánh mắt phức tạp. Nick vừa định đi theo Thẩm Dương Kỳ thì đã bị Lôi Trảm Thiên nắm lấy sau áo.

- Đi đâu thế?

- Em cũng đi xem. . .

- Xem cái gì mà xem, nghiêm chỉnh chút đi! - Hai giờ tiếp theo Nick thật bất hạnh bị Lôi Trảm Thiên giam ở một bên, tiếp tục cuộc họp!

Sau khi Lôi Khiếu Thiên rời khỏi thì bước vào một căn phòng nhỏ bên trái, sau khi tiến vào mau chóng mở máy, toàn bộ màn hình trong căn phòng đều khởi động!

Một lát sau Đế Văn, Chris đều lên. . . Tất nhiên ở trên màn ảnh nhỏ phía dưới cùng, xuất hiện gương mặt yêu nghiệt của Ngân Nguyệt!

Mà cũng chỉ có một băng tần duy nhất này, những cái khác chỉ dành cho liên lạc!

- Đại ca? Vội vã vậy là có chuyện gì sao? - Trán Đế Văn toát mồ hôi, cởi bớt quần áo, hiển nhiên là vừa chạy từ bên ngoài về. Chris thì có vẻ tương đối nhàn nhã, bưng ly rượu đỏ, rất là hưởng thụ!

Bộ dạng Ngân Nguyệt như còn đang buồn ngủ, cặp mắt lơ đãng. . .

- Ngân Nguyệt, Dịch Long đâu?

Bị người ta gọi miễn cưỡng mở cặp mắt ngái ngủ ra, ngáp một cái, khàn khàn trả lời.

- Chạy rồi!

Cặp mắt nguy hiểm của Lôi Khiếu Thiên nheo lại, nét mặt như muốn bắn chết Ngân Nguyệt. Ngân Nguyệt cũng không dám giả bộ ngờ ngẩn để lừa đảo, lập tức tỉnh táo.

- Không biết anh ta thu được phong thanh gì, ngày hôm sau đã chẳng còn thấy bóng dáng!...

Lôi Khiếu Thiên biết Dịch Long là người không thể xem thường, anh không ngờ là, anh ta lại dám dùng thuốc dẫn để uy hiếp hoặc là làm thứ bảo đảm với Tâm Nhi, chết tiệt, anh thật sự quá sai sót. . .

- Tôi muốn có người trong vòng ba ngày!

Nói xong không để cho Ngân Nguyệt có cơ hội giải thích thì liền cắt đứt tín hiệu. Đế Văn, Chris nhìn khuôn mặt âm u của Lôi Khiếu Thiên.

- Đại ca? - Trời ạ, lúc mà đại ca tiêu diệt quân đoàn Sắc Liệt cũng chưa từng có nét mặt kinh khủng vậy nha!

- Cho các cậu 3 ngày, hiệp trợ Ngân Nguyệt, tôi muốn Dịch Long còn sống đứng trước mặt tôi!

Đế Văn và Chris nhìn nhau.

- Đại ca, chỉ vì tìm một người thôi sao? - Vì thế mà phát tín hiệu với họ? Chết tiệt, Đế Văn ngửa mặt lên trời có xúc động muốn khóc, anh vừa lên máy bay, còn chưa đi được bao xa đã phải vội vàng quay về, một hơi chạy cả mấy nghìn mét. . .

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống, Đế Văn liền im miệng. Anh ta thật không dám có thành kiến lúc này, vượt râu trước mặt sư tử, anh không dám, còn chưa có cái gan đấy!

Chris lại rất ung dung uống cạn ly rượu đỏ, bất quá anh ta lại có chút hiếu kỳ.

- Đại ca, hiện tại đang có một vụ vật đang nằm trên giường em, cứ vậy bị anh đánh thức, bảo em vứt bỏ mỹ vị như thế đi, dù thế nào anh cũng phải nói cho tiểu đệ này tiền căn hậu quả chứ?

Tuy rằng Đế Văn rất khinh bỉ tên này bị tình trùng lên não, thế nhưng, câu nói kia anh vẫn rất tán đồng. Điều khiến bọn họ càng tò mò là Đường Kiến Tâm này rốt cuộc là nhân vật thế nào, vậy mà có thể khiến lão đại vì cô ấy bỏ đi những nguyên tắc kia. . .

Đương nhiên, nếu có người hỏi sao bọn họ lại biết nhân vật như Đường Kiến Tâm, đó không phải là lời vô ích sao? Bọn họ là ai? Bên ngoài chính là bá chủ thế giới ngầm, quan hệ bên trong càng mật thiết, ngay cả chút tin tức ấy về lão đại mà bọn họ không biết, vậy còn lẫn lộn thế nào nữa?

Bọn họ rất là tò mò, một sát thủ đỉnh cấp hắc đạo, sao lại giống như cái bánh bị người ta kéo đi vậy? Thật không có gì báo trước a!

Chẳng lẽ là ám sát không nổi ngược lại biến thành tù binh? Nhưng, không lý nào a, đại ca, dường như rất là để tâm tới cô gái này!

Thẩm Dương Kỳ vừa vào nghe được Chris nói, khuôn mặt co giật, anh có một dự cảm cái ngày mà Chris chết, một là bị bệnh lây qua đường sinh dục rồi chết, hoặc là sẽ chết trong xxx của đàn bà. . .

Chân chính là tình trùng lên não, nửa người dưới là động vật!

- Chris, anh thật đúng là tính xấu không đổi!

Đế Văn, Chris cùng nhìn Thẩm Dương Kỳ sau lưng Lôi Khiếu Thiên, chớp mắt. Đế Văn đáp.

- Đó là chó không đổi được bản tính ăn cứt! - Bọn họ đều là những người mang huyết thống của nhiều nước khác nhau, đương nhiên quốc ngữ cũng là môn bắt buộc phải học từ bé!

Chris vẫn mỉm cười, với cái danh hào ấy, anh cho rằng đó là do mấy huynh đệ đồ kị anh mà thôi, anh dám giơ hai tay đánh cược, trong số anh em bọn họ, trừ anh ra, những người khác đều là xử - nam!

Lời này vừa nói ra, Đế Văn, Thẩm Dương Kỳ song song phản bác, Lôi Khiếu Thiên mặt vẫn không đổi sắc ngồi một bên.

- Ngay cả baby anh họ cũng đã có rồi kìa! - Thẩm Dương Kỳ rất khinh bỉ Chris, tuy rằng bọn họ đều đã không còn là xử - nam, thế nhưng, không ai lạm tình như anh ta!

Chris, Đế Văn trừng lớn hai mắt.

- Baby? - Không phải chứ, bọn họ đã từng đánh cuộc với nhau đó, cả đời này đại ca đừng nghĩ tới con cái, bởi vì anh ấy không gần nữ sắc. Mà những huynh đệ khác tuy rằng cũng không háo sắc, thế nhưng, không giống như đại ca, từ chối phụ nữ bên cạnh, lần này liền nghe được tin tức như thế, bọn họ sao có thể không kinh hãi!

Thẩm Dương Kỳ thật tình khinh bỉ hai người này.

- Nét mặt đỏ của hai anh là gì? Anh họ có con, hai anh như rất bất mãn thì phải?

Đế Văn, Chris đều tỉnh táo lại, sự kinh ngạc vẫn không biến mất, ngơ ngẩn lắc đầu.

- Không dám, không dám! - Hai người đều cẩn thận thu lấy sắc mặt của lão đại. Bọn họ nào dám bất mãn, trời ạ, cái mặt âm trầm vừa rồi của đại ca, lúc nghe được đứa con thì khóe môi cong lên. Chết mất, biểu cảm trước sau cũng quá khác biệt đi nha?

Thẩm Dương Kỳ cười nhạt, quay lại nói với Lôi Khiếu Thiên.

- Anh họ, bọn họ còn đang chờ anh họ!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, đứng dậy định đi ra ngoài, như là nghĩ tới điều gì, nhìn Đế Văn.

- Cậu quan sát thật kỹ Nuss!

Đế Văn nghi hoặc, không rõ đại ca sao đột nhiên nhắc tới Nuss, Thẩm Dương Kỳ giải thích.

- Lôi Triển Lâm đã thông đồng với Nuss!...

Đế Văn biến sắc, không cần Thẩm Dương Kỳ nói quá nhiều cũng biết điều này có ý nghĩa như thế nào. Chỉ là anh thật không nghĩ ra, tên khốn Lôi Triển Lâm lại liên hệ với Nuss. . .

Lần này sắc mặt Chris cũng không tốt gì, đã không còn thái độ phong lưu trước sau như một nữa, đây chính là chính sự a, Nuss là tử địch của bọn họ, làm sao có thể qua loa!

Sau khi Lôi Khiếu Thiên đi rồi ai nấy đều bắt rợn căt đứt tín hiệu. Thẩm Dương Kỳ đi theo sau Lôi Khiếu Thiên, Lôi Khiếu Thiên vốn muốn qua phòng coi Đường Kiến Tâm, lại bị một câu của Thẩm Dương Kỳ làm bỏ đi ý niệm ấy!

- Mẹ em đang nói chuyện với chị dâu, anh họ tốt nhất đừng nên đi lúc này!

Lôi Khiếu Thiên dừng lại, suy nghĩ một chút rồi vẫn đi tới thư phòng. . . Nếu dì nhỏ ở đây, vậy một lúc nữa anh quay lại cũng thế!

Mà bên phía Đường Kiến Tâm, Nick vừa đi không bao lâu, người phụ nữ mặc bộ đồ đồ rực liền vào. Đường Kiến Tâm có xung động mắt trợn trắng, sao dám người này cứ từng người tới cửa vậy?

Lôi Tiêu Tiêu ôm ngực, dựa vào cửa, cho rằng Đường Kiến Tâm sẽ gọi mình vào, cũng không ngờ, đứng mấy phút rồi mà người bên trong vẫn coi như không thấy bà. Lôi Tiêu Tiêu có chút ý nghĩ âm u, cô để một người bề trên đứng tựa cửa phòng cô rồi lại còn làm như không thấy? Bà hình như đâu có làm không khí tư bản đâu?

Đường Kiến Tâm chỉ lẳng lặng đánh giá căn phòng này, vừa tới nên không quan sát tỉ mỉ, bây giờ nhìn kỹ lại có chút kinh ngạc. Căn phòng này lấy màu lam làm màu chủ đạo, thiết kế rất đơn giản, những thứ cần thiết đều có trong phòng, nhưng, phần lớn là màu lam nhạt, ngay cả đèn treo cũng màu lam nhạt. . . Đường Kiến Tâm phát hiện, cô rất là thích căn phòng này, chủ yếu nó có màu cô thích!

Lôi Tiêu Tiêu vẫn đứng ở cửa to gan đánh giá Đường Kiến Tâm, ánh mắt như tìm tòi nghiên cứu, sự sắc bén không thể thiếu được sâu trong mắt. Chẳng qua, Đường Kiến Tâm hiển nhiên không phải con tôm nhỏ, dưới ánh mắt như thế của Lôi Tiêu Tiêu sẽ mềm đi. Cô rất hào phóng mặc cho bà quan sát, cũng không lên tiếng. . . Cuối cùng vẫn là Lôi Tiêu Tiêu phá vỡ bầu không khí quỷ dị này!

- Thật là không có lễ phép, thế nào thì cháu cũng nên gọi cô một tiếng cô chứ! Đương nhiên, nếu cháu gọi dì nhỏ giống như bọn Khiếu Thiên, cũng được! - Lôi Tiêu Tiêu đi tới bên giường, kéo lấy cái ghế, ngồi xuống đối diện với Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn Lôi Tiêu Tiêu.

- Tôi không quen bà!

Lôi Tiêu Tiêu buông tay.

- Bây giờ không phải biết rồi sao, tên gì cũng đã biết, mặt cũng đã thấy, sao lại có thể nói không biết?

Đường Kiến Tâm không để ý tới bà, nếu nói như vậy, thế giới này chắc chắn còn mấy người xa lạ nữa!

Lôi Tiêu Tiêu cũng không ngại, bà thật tò mò.

- Tâm Nhi, nào, nói với cô nghe chút, sao cháu lại quen biết với Khiếu Thiên? Thằng nhóc kia như tảng băng, vậy mà ngay trước mặt người Lôi gia ông cháu không buông, thực sự là mặt trời mọc lên từ phía tây sao! CHƯƠNG 83.2:

Đường Kiến Tâm trả lời:

- Thứ nhất, tôi không quen bà. Thứ hai, anh ta trộm đồ của tôi. Thứ ba, các người đều là quái nhân (người lập dị)! - Chúng ta không quen biết, cho nên đừng ra vẻ quen thuộc như vậy!

Lôi Tiêu Tiêu cười vui vẻ, muốn xoa xoa mặt Đường Kiến Tâm, nhưng bị ánh mắt đối phương trừng một cái rút tay về. Bà có chút tiếc nuối thả tay xuống.

- Tâm Nhi, Khiếu Thiên lấy thứ gì của cháu vậy? Nói cho cô, cô giúp cháu trộm lại!

Lôi Tiêu Tiêu rất thích Đường Kiến Tâm, bán đứng luôn Lôi Khiếu Thiên.

- Không cần, tự tôi sẽ đòi lại!

Lôi Tiêu Tiêu buông tay.

- Được rồi, nếu đã là tình thú của hai đứa, cô nhúng tay vào quả thật không thích hợp! - Bà có vẻ khổ não, ban đầu muốn thăm dò quan hệ giữa hai người đến đâu rồi, thế nhưng, tên tiểu quỷ kia thấy bà như chuột thấy mèo, chạy còn nhanh hơn thỏ, không có cách nào khác, bà đành tự mình ra trận!...

Nói tới cái này, bà lại tức, Trầm Thiên không biết quan hệ giữa hai người thì cũng thôi, trong khoảng thời gian này nó cũng không ở bên cạnh Khiếu Thiên, nhưng, con trai bà lại dám gạt bà, tốt lắm, Thẩm Dương Kỳ, xem ra mấy ngày này mặc kệ con, con lại ngứa da rồi chứ gì!

- Cô chỉ tò mò, Khiếu Thiên như một tảng băng lạnh đến mức đông cứng người, vì sao cháu lại coi trọng nó?

Đường Kiến Tâm biến sắc.

- Ai nói tôi xem trọng anh ta? - Quan hệ giữa bọn họ đến tám cây gậy tre cũng đánh không ra nổi!

Lôi Tiêu Tiêu chớp mắt.

- Vậy là Khiếu Thiên coi trọng cháu? Cháu không theo, nó liền buộc cháu tới?

Đường Kiến Tâm thật tình người phụ nữ này quá rảnh rỗi, mới có thể buồn chán như thế, đi hỏi cô một vấn đề rất là nhàm chán.

Lôi Tiêu Tiêu có chút khổ não.

- Làm sao cháu biết được đây? Aiz, phải biết rằng, từ sau khi cô lấy chồng, vị trong nhà kia liền không cho phép cô nói chuyện trên đường nữa, ban đầu còn có thể thao luyện mấy tiểu quỷ kia, kết quả, chẳng tới mấy năm, từng đứa đều trưởng thành, cánh cứng rồi thì bay đi, ngày nào cũng bị nhốt trong nhà, thật sự rất nhàm chán!

Đường Kiến Tâm im lặng nhìn bà, quả nhiên, trên thế giới này con người chính là không biết đủ, có cuộc sống an nhàn còn chưa đủ sao, vì cái gì mà nguyện vọng đơn giản ấy của cô lại không thực hiện được?

Thực sự rất không công bằng, Đường Kiến Tâm rất không cam lòng trừng mắt với Lôi Tiêu Tiêu!

Lôi Tiêu Tiêu cũng không chú ý đến sắc mặt của Đường Kiến Tâm, tiếp tục nói.

- Nếu không, Tâm Nhi, hay là cháu mau sinh một cục cưng đi? Cái năm lồi kéo Khiếu Thiên, Đế Văn, Chris, Trầm Thiên thao luyện thật đã nghiền. Lúc lên trời, lúc vào biển, rất là thích thú. Cháu biết không, Khiếu Thiên không sợ rắn mà nó lại sợ sâu róm. Ha ha, buồn cười chứ hả? Một người đàn ông cao lớn mà lại sợ sâu róm. Lúc mà cô biết nhược điểm này của nó rất là hưng phấn, bắt một túi sâu róm thả vào trong phòng, tới khi Khiếu Thiên đi vào, kết quả. . . Cháu đoán thế nào?

Đường Kiến Tâm thật lòng thật dạ cảm thấy, người phụ nữ này có chút biến thái, chuyện như thế mà cũng làm được. xem ra mấy người kia đã chịu không ít sự tàn phá từ người phụ nữ này, nhưng, cô cũng thật tò mò, Lôi Khiếu Thiên sau đó thế nào. . .

- Anh ta sợ quá khóc thét?

Lôi Tiêu Tiêu lắc đầu.

- Không có, ngày đầu tiên, nó đứng ở cửa, mắt tròn to kinh khủng nhìn đám sâu róm, chờ nó bình tĩnh lại, đập mạnh vào cửa, kết quả vô dụng, tiếp đó lưng dựa vào cửa, nắm ngón tay tạo thành một cái động trên cánh cửa, đương nhiên, sau này chúng ta mới biết!

Đường Kiến Tâm hơi ngạc nhiên, cô tưởng rằng Lôi Khiếu Thiên sẽ khóc thét hô cứu mạng chứ, bất quá, thế mới giống anh không phải sao?

- Nhưng đến ngày thứ hai, Khiếu Thiên đột nhiên nổi điên, mắt đỏ lừ, nhìn đã biết là sẽ xảy ra chuyện, nhưng còn chưa kịp ngăn cản, nó đã đi thẳng vào, dùng hai chân trần dẫm nát đám sâu róm, trong miệng thì lạnh lùng hét, giết chết mày, giết chết mày. . . Tới lúc chúng ta vào cứu nó ra, mới phát hiện mọi chuyện hồng bét!

Đường Kiến Tâm quay ra nhìn Lôi Tiêu Tiêu. Bà ấy nói mà không có chút cảm giác áy náy, ngược lại có vẻ hả hê, không biết vì sao, trong lòng cô dâng lên một ngọn lửa vô danh, thật quá đáng. Lúc đó anh ta còn nhỏ như vậy, biết rất rõ anh ta sợ sâu róm mà còn làm vậy với anh ta, anh ta mới chỉ là một đứa bé thôi a, hai chân trần dẫm lên đám sâu róm, đó là chuyện khủng bố buồn nôn cỡ nào chứ?

Bây giờ nghĩ tới cảnh tượng ấy, cô còn có cảm giác muốn nôn mửa, vậy mà bà ấy vẫn mặt không đổi sắc?

MK, Lôi Khiếu Thiên, cả nhà anh đều là biến thái!

Đường Kiến Tâm lấy tay che miệng, nhú mồm, vị chua trong dạ dày trào lên khiến cô thiếu chút thì ói!

Lôi Tiêu Tiêu kinh ngạc nhìn chằm chằm Đường Kiến Tâm, không phải chứ, chuyện này đã qua vài chục năm rồi, con bé còn có thể nôn? Phải biết rằng, trước đây khi ôm Lôi Khiếu Thiên đi ra, nhìn thì thể đồng sâu róm, bà còn chưa có nôn đâu.

- Này, cháu có khỏe không?

Đường Kiến Tâm trừng mắt Lôi Tiêu Tiêu, còn hỏi nữa, không thấy là cô đang khó chịu sao?

Lôi Tiêu Tiêu giả vờ thương tâm.

- Tâm Nhi, cháu thực sự làm tổn thương trái tim của cô, lại có thể không định gặp cô, không thể gọi một tiếng cô ư!

Đường Kiến Tâm rửa thắm, cả nhà các người đều là biến thái, không ngờ kiên luôn cao thủ diễn trò.

- Bà không phải cô của tôi!

Vì sao những người này cứ thích lấy lý do làm thân với cô vậy? Cô đâu có chút quan hệ nào với bọn họ đâu!...

- Bố tôi không có em gái!

Lôi Tiêu Tiêu chớp mắt.

- Cách gọi này sớm hay muộn cũng phải gọi thôi. Bây giờ cứ tập trước, sau này gọi càng thuận miệng, cháu nói có đúng không!

Đường Kiến Tâm mặt không thay đổi nhìn bà.

- Tôi muốn đi ngủ! - Cô thật không muốn nói chuyện tiếp với bà ấy, bằng không sẽ tức chết!

Lôi Tiêu Tiêu ngửa mặt lên thét dài.

- Xem ra Tâm Nhi không thích cô rồi, vậy mà ra lệnh trực khách? Hu hu, làm cô đau lòng quá! - Sau khi bà ấy biểu đạt hết tâm tình thì đứng dậy ra ngoài.

- Nếu Tâm Nhi ghét cô như thế, cô nên tự giác biến mất, đỡ phải lưu lại khiến người ta ngại!

Đường Kiến Tâm quả quyết quay đầu đi, coi như không thấy. Nhìn ngoài cửa sổ gần người, tay sờ xuống bụng, nơi này có một tiểu bảo bảo sao? Cô tưởng rằng cả đời này cô sẽ không có cơ hội làm mẹ, cô chưa bao giờ đặt ra kế hoạch này trong cuộc sống của mình. Cô biết mình không có thuốc dẫn nên lúc nào cũng có thể đi đưa tin cho Diêm Vương, cô thậm chí cũng không biết một giây tiếp theo cô có còn ở thế giới này không.

Hôm nay, lại có điều ngoài ý muốn này? Nói thật, cô có ghét không? Không, ngược lại rất vui. Nếu cô có thể bình an sinh ra cục cưng, cô nhất định sẽ cùng nó xa rời cõi tục, sống một cuộc sống bình dân, nuôi dưỡng nó trưởng thành, trao cho nó toàn bộ yêu thương!

Khi Lôi Khiếu Thiên bước vào liền thấy được cảnh tượng như thế, tay Tâm Nhi đặt dưới bụng, cười rất đẹp. Nụ cười ấy anh chưa từng thấy, không giống với vẻ hồn nhiên trẻ con, mà đã mang theo vài phần dịu dàng quyến rũ!

Trái tim Lôi Khiếu Thiên cũng bị làm mềm đi, xúc động ra ngồi xuống cạnh Đường Kiến Tâm, ôm lấy eo cô rồi đặt tay lên tay cô.

- Em nói xem, nó là trai hay gái?

Ánh mắt Đường Kiến Tâm vẫn hạ lạc ngoài cửa sổ. Cô biết Lôi Khiếu Thiên đã trở về, thế nhưng, cô cũng không thu được đường nhìn về. Cô nhớ mẹ cô đã từng nói, tình yêu của người mẹ là to lớn nhất trên thế giới này, mặc kệ thân phận cô là gì, nghề nghiệp là gì, chỉ cần có cục cưng, lệ khí trên người sẽ theo tình thương của mẹ mà dần biến mất. . .

Mẹ đã nói, tình thương của mẹ rất vĩ đại!

Đúng vậy, mẹ cũng là người rất vĩ đại!

Bất chợt một giọt lệ rơi xuống mu bàn tay Lôi Khiếu Thiên, Lôi Khiếu Thiên nhất thời luống cuống, quay đầu Đường Kiến Tâm lại, thương yêu.

- Tâm Nhi, sao lại khóc? Có phải thân thể lại khó chịu không?

Đường Kiến Tâm hít mũi một cái, nước mắt rơi càng dữ hơn, cô nhớ mẹ cô, người phụ nữ vì cô mà ngã vào vũng máu. . .

- Tâm Nhi, Tâm Nhi đừng khóc, có anh Khiếu Thiên ở đây, Tâm Nhi đừng khóc, nói cho anh Khiếu Thiên, Tâm Nhi khó chịu ở đâu? - Lôi Khiếu Thiên lau nước mắt cho cô, vừa vội vã vừa hoang mai.

Anh sợ nhất là cô rơi nước mắt, nhưng, từ sau khi anh tìm được cô, cô đã rơi nước mắt rất nhiều lần, mỗi lần đều khiến anh khó chịu!

Đường Kiến Tâm lắc đầu, biểu tình trên mặt anh có thể là giả, nhưng ánh mắt sẽ không gạt được người khác. Cô biết, anh thật sự quan tâm tới cô, yêu thương cô, chỉ ít giờ phút này là đúng như thế!

- Tại sao anh lại đối với tôi như vậy?

Lôi Khiếu Thiên sửng sốt, không rõ Tâm Nhi hỏi điều gì.

- Tâm Nhi là của anh, anh đương nhiên thương em!

Lôi Khiếu Thiên hiểu nhầm ý, thế nhưng, Đường Kiến Tâm cũng không giải thích, quay đầu đi không nhìn Lôi Khiếu Thiên.

- Chuyện của anh khi nào thì kết thúc? - Ba tháng, cô chỉ có ba tháng, nếu không quay về cục cưng của cô khó mà giữ được, tâm ẩn bộc phát mà không có thuốc dẫn, ngay cả chính bản thân cô có thể sẽ chết, huống chi là đứa bé trong bụng, cô không muốn vào thời điểm mình phát cuồng sẽ tự tay giết đứa con của mình!

Lôi Khiếu Thiên mím môi.

- Không biết! - Anh thật sự không biết, ban đầu tưởng rằng chỉ có một Lôi Triễn Lâm, cho dù ông ta ở sau lưng anh làm chuyện mờ ám gì cũng sẽ không quá mức phức tạp, chỉ cần thay máu là được, mặc kệ công ty

có buồn lậu hay không. Thế nhưng, anh không ngờ Lôi Triển Lâm lại liên lạc với bên Nuss, hơn nữa, hiện tại thể lực Nuss, Dạ Ứng cũng đang từ từ thâm nhập, việc này có chút khó giải quyết đã nằm ngoài dự liệu của bọn họ!

Đường Kiến Tâm nhíu mày.

- Hai tháng, tôi phải đi! - Đây là mức độ lớn nhất của cô. Trong khoảng thời gian này nhiệm vụ của cô là bảo thạch, nhiệm vụ còn chưa hoàn thành thì Dịch Long sẽ không cho cô nhận nhiệm vụ khác, lúc tâm ẩn phát tác thì nơi nào cũng giống nhau!

Hơn nữa, ở đây không có gì không tốt, chỉ ít, hoàn cảnh xung quanh rất hợp khẩu vị của cô. Nếu như không có người biến thái, vậy thì càng hoàn mỹ!

Lôi Khiếu Thiên sững sờ, lập tức nghĩ tới tâm ẩn của Tâm Nhi. Lúc này cô cũng không biết bên ngoài đã âm ỉ tới mức khiến cho lòng người bàng hoàng, nhất là Âm Hoàng. Sau khi chịu thiệt dưới tay Ngân Nguyệt, Dịch Long đã mất tích. Những sát thủ khác của Âm Hoàng người thì chết, người bị thương, người thì chạy, vốn đây chỉ là Ngân Nguyệt đưa ra cảnh cáo với Dịch Long, bắt anh ta đưa ra thứ gì đó mà Lôi Khiếu Thiên muốn. Chẳng ngờ Dịch Long tình nguyện giả ngu làm con rùa đen rụt đầu, chống lại Ngục Thiên Minh cũng không muốn lấy thuốc dẫn ra. Điều này làm cho anh rất tức giận, trực tiếp bảo Ngân Nguyệt, Đế Văn, Chris cùng thể lực ba phương xông vào tổng bộ Âm Hoàng, lật tung cả Âm Hoàng lên, chẳng qua vẫn không thấy bóng dáng Dịch Long!

- Tâm Nhi lo nghĩ về tâm ẩn sao?

Đường Kiến Tâm quay đầu kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên, sau đó liền hiểu. Nick không thể nào không nói chuyện của cô với anh.

- Nếu anh biết rồi thì nên hiểu, cho dù anh có giữ tôi ở đây, tôi cũng không sống quá ba tháng!...

Trái tim Lôi Khiếu Thiên như bị ai nện mạnh vào, co lại.

- Sẽ không đâu, anh sẽ không để em chết, em là mẹ của con anh, anh sẽ không để em chết!

Đường Kiến Tâm cười có chút châm chọc, cô cũng từng hét lên không muốn mẹ cô chết, nhưng kết quả thế nào? Bà vẫn chết trước mặt mình? Không chỉ có mẹ, còn có bố, tất cả những người mà cô quan tâm nhất!

- Quên đi, tôi đói rồi!

Đường Kiến Tâm bỏ tay Lôi Khiếu Thiên ra, xuống giường, đi ra ngoài, được nửa bước thì ngừng lại nói.

- Mặc đồ của anh, tôi rất là ngại! - Lôi Khiếu Thiên trừng mắt nhìn bóng lưng cô, cô nàng đáng ghét kia, lại dám ghét bỏ bộ đồ của anh. Nên biết là đồ của anh cũng không phải là ai cũng mặc được, năm ấy Trảm muốn mặc đồ của anh, liền bị anh đưa đi rừng rậm nhiệt đới thao luyện!

- Cho em mặc đó là vinh hạnh của em, hừ, người khác muốn anh còn không cho đấy! - Đương nhiên, những lời này, Lôi lão đại cũng không dám hét lớn, trên thực tế, lúc anh nói ra sợ rằng ngay cả chính bản thân anh cũng không nghe thấy!

Tuy rằng rất tức giận cô gái kia không biết tốt xấu, thế nhưng, Lôi Khiếu Thiên vẫn tự mình đi chuẩn bị quần áo cho cô. Anh không muốn Tâm Nhi vì chút chuyện nhỏ này mà cãi nhau với anh rồi tổn thương hòa khí a. Vất vả lắm thái độ Tâm Nhi với anh bây giờ không còn ương ngạnh như trước đây nữa!

Lôi Khiếu Thiên có chút vui vẻ, điều này có phải đã nói, kỳ thực Tâm Nhi cũng thích anh phải không?
CHƯƠNG 83.3:

Lôi Khiếu Thiên hoàn toàn không biết lí do Đường Kiến Tâm có biến hóa như bây giờ hoàn toàn là vì đứa bé. Cô vốn không phải là người có lòng dạ độc ác, tính cách lạnh lùng những năm này hoàn toàn là vì hoàn cảnh, cùng với trái tim đã chết. Nhưng từ ngày trong Âm Hoàng có Tiểu Ngải, cô đã không còn là người có tâm địa sắt đá nữa, không thể làm ra được những thủ đoạn độc ác, người khác đối với cô thế nào, cô đều cân nhắc. Đương nhiên, ngoại trừ lúc làm nhiệm vụ.

Cô có thể thoải mái ở đây, hoàn toàn là vì cô biết những người này không có ác ý với cô, sẽ không làm tổn thương cô. Tuy cô không biết sao thái độ bọn họ lại có biến hóa lớn như vậy, nhưng, cô cũng không nghiến

cứu kỹ làm gì. Tiểu Ngải nói, chớ chọc Ngục Thiên Minh, bọn họ không phải là nơi mà người bình thường có thể chọc.

Nhưng, hiện tại xem ra, người Ngục Thiên Minh ngoại trừ việc có hơi biến thái ra, kỳ thực người cũng tốt, còn rất thú vị, như người tên Nick, còn cả người tên Thượng Quan Kiệt Thiếu!

Đường Kiến Tâm tắm rửa xong mặc áo ngủ lên giường nằm rồi trầm tư, nghĩ đến cuối cùng, ngay cả chính cô cũng kinh ngạc, cô rốt cuộc biết, vì sao cô lại ở đây!

Sâu trong đáy lòng, cô lại tin tưởng rằng Lôi Khiếu Thiên sẽ không hạ sát thủ với cô, cũng không biết là cảm giác từ đâu ra, nhưng cô lại tin vào nó!

Thực sự là thần, Đường Kiến Tâm cô cũng có một ngày đi theo cảm giác, hơn nữa còn coi đó là chuyện đương nhiên?

MK!

Sắc mặt Đường Kiến Tâm có chút khó coi, nhất là nghĩ lại tình cảnh khi cô rơi nước mắt trước mặt người đàn ông kia, mặt mũi vất hết xuống nhà bà ngoại rồi. . . Đến nỗi khi thấy Lôi Khiếu Thiên mở cửa vào phòng, sắc mặt càng thêm khó coi!

- Ai cho anh vào?

Lôi Khiếu Thiên đóng cửa lại, tay cởi cúc áo.

- Vì sao anh không thể vào?

Đường Kiến Tâm trợn tròn mắt nhìn, nhìn anh cởi quần áo, lộ ra lồng ngực cường tráng, màu da lúa mì rất khỏe mạnh, nhìn anh như muốn cởi quần, Đường Kiến Tâm chợt hoàn hồn, có chút tức giận, chết tiệt Đường Kiến Tâm, mà lúc nào lại trở nên hoa si vậy hả?...

Có mỹ nam nào mà mà chưa gặp qua, người có vóc người đẹp hơn anh ta cũng đầy ra, chưa gì đã trúng phải mỹ nam kè! MK, Đường Kiến Tâm âm thầm hung hăng khinh bỉ bản thân một phen, lạnh lùng trừng mắt với Lôi Khiếu Thiên.

- Tôi đâu có cho anh vào!

Lôi Khiếu Thiên cởi quần dài rồi để một bên, chỉ mặc quần tam giác, đi tới gần giường.

- Đây là phòng anh! - Nói xong thì vào phòng tắm! Chờ khi tiếng nước tí tách vang lên, về mặt Đường Kiến Tâm khó tin, đây là phòng anh ta?

Vậy sao phòng anh ta lại có màu lam nhạt? Thấy thế nào cũng không giống như phòng đàn ông!

Ách, đây không phải là trọng điểm, trọng điểm là, sao lại để cô ở cùng phòng với anh ta? Lôi Khiếu Thiên đi ra rồi giải thích.

- Bởi vì ở đây không có phòng khách!

Đường Kiến Tâm rất khinh thường, anh gạt quỷ đi, cả tòa thành lớn như vậy, anh dám nói không có phòng. Buổi tối này, lúc cô xuống ăn cơm, tìm phòng bếp mà mất nửa ngày, nếu không gặp được Nick, chắc cô còn tìm thêm được mấy phòng nữa!

- Em là người của anh, đương nhiên là ngủ cùng anh!

Khóe miệng Đường Kiến Tâm co lại, đây mới là lí do của anh ta hả? Ngay khi Lôi Khiếu Thiên muốn lên giường, Đường Kiến Tâm như con cá chép bật dậy, đá một cước tới Lôi Khiếu Thiên đang không chút phòng bị, anh rất nể tình mà ngã xuống đất!

- Shit, cái giường này là của anh!

Đường Kiến Tâm bước xuống, vừa nói xong câu “Tặng cho anh” thì bị túm lấy, tiếp đó trời đất quay cuồng, Đường Kiến Tâm bị đặt nằm trên giường.

- Nay, anh buông tôi ra!

- Không buông!

- Tôi cảnh cáo anh, buông tôi ra!

Lôi Khiếu Thiên không nói nữa, dùng hành động thực tế, anh sẽ không buông, ôm Đường Kiến Tâm rồi nằm xuống, ôm chặt cô vào người, đắp chăn, nhắm mắt, ngủ!

Tốc độ kia thật sự rất mau!

Đường Kiến Tâm mặt tái đi, lấy cùi chỏ thúc ra sau.

- Lôi Khiếu Thiên, chết tiệt, buông ra cho tôi! - MK, lồng ngực này làm bằng thép hử, sao mà cứng thế!

Lôi Khiếu Thiên kẹp chặt lại hai chân đang đập lung tung của Đường Kiến Tâm, ôm đầu cô ấn vào ngực mình, cảnh cáo.

- Đừng nhúc nhích, ngủ đi! - Còn động nữa tuyệt đối sẽ xảy ra chuyện!

Đường Kiến Tâm bốc hỏa, đã bá đạo còn dám uy hiếp cô sao.

- Lôi Khiếu Thiên, anh dám uy hiếp tôi, nên biết trên đời này ngoại trừ Âm Hoàng, còn chưa có ai dám uy hiếp tôi đâu! - Đường nhiên, Âm Hoàng uy hiếp cô là do anh ta có tư bản để uy hiếp cô, còn tên này dựa vào cái gì dám uy hiếp cô!

Lôi Khiếu Thiên nhắc cầm Đường Kiến Tâm lên, trong tiếng kinh hô của cô môi liền áp xuống, mắt Đường Kiến Tâm tròn tròn, cứ vậy trừng mắt lớn mắt nhỏ với Lôi Khiếu Thiên, một lúc lâu sau, tới khi Lôi Khiếu Thiên thả ra, cô mới biết mình quên hô hấp, thiếu chút nữa vì hít thở không thông mà chết!...

Lôi Khiếu Thiên lại hôn lên môi cô cái nữa.

- Tâm Nhi, ngủ đi, đừng lộn xộn nữa có được không, anh mệt quá! - Nói xong lại đè đầu cô gái vào ngực mình, nhắm mắt lại. Lần này là ngủ thật, anh thật sự quá mệt mỏi, trong khoảng thời gian này anh chưa từng có lúc nào nghỉ ngơi thật tốt cả, sau khi trở về lại phải vội vàng giải quyết chuyện của Lôi gia.

Đường Kiến Tâm vui đầu trong lòng Lôi Khiếu Thiên, tai đỏ ửng, hô hấp có chút trầm trọng. Mếu máo, thật quá mức, vậy mà không báo trước đã hôn cô, đột nhiên ý thức được mình đang nghĩ gì, cô liền lộn xộn, đang muốn đẩy Lôi Khiếu Thiên ra, cánh tay trên lưng liền chặt lại. Đường Kiến Tâm nghe lời, không dám có động tác gì nữa, cả người cứng đờ, mặt đỏ, nghe tiếng tim đập mạnh mẽ của người nào đó, nhắm mắt lại. . .

Mà bên hông, bị vật gì của người nào đó chĩa vào, khiến cô không dám lộn xộn!

Cô vô tri thế nào cũng biết được đó là cái gì, sẽ có nguy hiểm gì, huống chi, cô còn chưa vô tri đến mức ngu dốt!

Đường Kiến Tâm tưởng rằng hôm sau tỉnh lại sẽ cãi vã một trận với Lôi Khiếu Thiên, uy hiếp anh sau này mà dám đụng vào cô, cô liền ném anh xuống dưới lầu. Nhưng, trên thực tế, hôm sau tỉnh dậy, Lôi Khiếu Thiên đã sớm không còn trên giường nữa, sự lạnh lẽo bên cạnh không có chút nhiệt độ. Nếu không phải những hình ảnh tối qua quá mức chân thật, Đường Kiến Tâm còn tưởng rằng Lôi Khiếu Thiên chưa từng xuất hiện trong phòng!

- Mới sáng sớm mà anh ta đã chuẩn mất rồi? - Đường Kiến Tâm đứng dậy, hồn nhiên không cảm giác lời mình có gì sai. Mà tới khi cô gặp lại Lôi Khiếu Thiên, đã là hai tháng sau đó. Bụng Đường Kiến Tâm ngày càng lồi lên, cô không biết Lôi Khiếu Thiên đi đâu, cô cũng không quan tâm. Vừa hay, anh ta đi rồi, những người khác cũng đi theo, cả tòa thành yên tĩnh hơn rất nhiều, duy có điều khiến cô rất đau khổ trong lòng đó là, Nick ở lại!

Hôm nay, mắt thấy bụng mình ngày càng gồ lên, thời gian cứ thế trôi qua, cô cũng càng lo lắng.

Mấy ngày nữa, tâm ẩn của cô sẽ phát tác. Đến lúc đó, cô thực rất sợ. Tuy rằng Nick ở bên cạnh cô, chú ý thân thể cô, thế nhưng, cô cũng biết, Nick bây giờ cũng không biết làm thế nào với tâm ẩn của cô!

Nick đi ra cửa liền thấy Đường Kiến Tâm đứng ở một góc vườn hoa, mang theo cái bụng bự, đang ngăn người. Nick mỉm cười, hai tháng nay ở chung, cũng khiến anh có một nhận thức mới với chị dâu. Anh thật

không rõ, vì sao người ta đồn đãi chị dâu đáng sợ như thế? Chị ấy là một người rất đáng yêu, rất dịu dàng cơ mà!

Lúc cười lạnh, nét mặt kia tuyệt đối rất thật!

Đương nhiên, Nick cũng không biết, khi đó Đường Kiến Tâm không phải đang cười lạnh, mà là đang nói thật, cho nên nét mặt cô mới thật như vậy!

- Chị dâu, uống thuốc thôi!

Nick bưng một bát nước màu đen tới cạnh Đường Kiến Tâm, thấp giọng nhắc nhở. Đường Kiến Tâm thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn có vẻ rất chán ghét bát thuốc kia.

- Không uống!

Nick cười khổ, mỗi lần bảo chị dâu uống thuốc, đây tuyệt đối là lãnh mỹ nhân nha.

- Không được, chị dâu, em nghi ngờ đây chính là song bào thai. Bây giờ mới hơn bốn tháng mà bụng đã lớn như thế. Nếu chị không uống, chờ khi hai tiểu quỷ đi ra, sẽ rất đau đấy!

Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn chằm chằm Nick, cô thật cảm thấy Nick thực sự rất không đáng tin cậy, mỗi lần bảo cô uống thuốc đều nói một câu như thế, hoàn toàn không còn câu nào khác.

- Cậu gạt tôi!...

Nick đỏ mặt, sao mà chị dâu thông minh vậy chứ?

- Không có, Nick sao dám gạt chị dâu chứ! - Thấy Đường Kiến Tâm không tin, mặt mũi Nick nhất méo mó.

- Chị dâu, chị vậy mà lại không tin Nick, thật đau lòng quá!

Đường Kiến Tâm ở chung với Nick lâu như vậy, đương nhiên cũng biết được tính tình anh ta.

- Rõ là giả!

Nick ho khan, thay bằng khuôn mặt tươi cười.

- Chị dâu mau uống đi, để nguội sẽ càng khó uống hơn!

Đường Kiến Tâm thật tình không muốn uống, nhưng cô cũng biết, Nick sẽ không hại cô, thuốc này tất nhiên là có lợi với thân thể mình. Vừa mới định hỏi tiếp thì chợt thấy người nào đó đang đi tới chỗ bọn họ, lập tức, quả quyết, cầm lấy bát thuốc trên tay Nick, một hơi uống cạn!

Lôi Tiêu Tiêu đi thật nhanh, thấy Đường Kiến Tâm thì hô.

- Tâm Nhi, hóa ra cháu ở đây!

Ngục cuối Đường Kiến Tâm chưa kịp nuốt xuống, nghe được giọng bà ấy, thiếu chút nữa nuốt vào khí quản, ho khan liên tục, nước mắt như sắp trào ra. Nick vỗ lưng giúp cô thuận khí, chờ tới khi Lôi Tiêu Tiêu đứng trước mặt hai người, Đường Kiến Tâm mới thông thả lại!

- Tâm Nhi, thấy cô không cần kích động vậy đâu! - Sự kinh hãi hiện lên sâu trong mắt Lôi Tiêu Tiêu, ánh mắt nhìn bụng Đường Kiến Tâm không hề có ý định dời đi!

Mặt Đường Kiến Tâm trầm xuống, cô đâu phải thấy bà ấy mà kích động, cô đây là nghĩ mà sợ. Người phụ nữ này sau khi biết cô mang thai, khi thấy cô là ánh mắt nóng rực kia không dời ra khỏi bụng cô, lại nghĩ tới những lời mà bà ấy nói với cô, cô liền sợ hãi.

Sau đó cô từng hỏi Nick về chuyện của người phụ nữ kia, nghe xong lỗ chân lông cô dựng đứng, trong lòng luôn có dự cảm xấu, cho nên, mỗi khi thấy bà ấy, cô đều muốn tránh thật xa!

Người này không thể trêu vào, cô liệu trốn thoát được không?

- Bà nhìn lầm rồi

84. Chương 84: Lăn Ra Đây Cho Lão Tử!

Lôi Tiêu Tiêu chớp mắt, hôm nay tâm tình bà rất tốt, sẽ không trêu chọc cô, quay ra nói với Nick.

- Nick, đi phân phó đi, đại ca con sắp về rồi! - Nói xong còn không quên vỗ đầu Nick. Nick cầm lại cái bát từ tay Đường Kiến Tâm, trả lời Lôi Tiêu Tiêu rồi gật đầu với Đường Kiến Tâm, làm một biểu tình chị tự cầu phúc, rồi đi nhanh!

Mà Đường Kiến Tâm lấy tay che miệng, vô cùng kinh ngạc, anh ta đã về rồi sao? Lôi Tiêu Tiêu hai tay ôm ngực, hứng thú nhìn chăm chăm Đường Kiến Tâm.

- Tâm Nhi không kinh ngạc hai tháng này Khiếu Thiên đi đâu ư?

Mí mắt Đường Kiến Tâm cũng chưa từng nhắc lên.

- Không có quan hệ gì với tôi!

Lôi Tiêu Tiêu nhướn mày.

- Nhưng nói thế nào nó cũng là bố của con cháu mà!

- Anh ta chỉ là người cung cấp tinh trùng!

Lôi Tiêu Tiêu cười buồn bực, lời này mà để Lôi Khiếu Thiên nghe được, phỏng chừng sẽ ói. Đường Kiến Tâm thật tình không muốn chung đụng gì với người phụ nữ này, sau khi nói xong thì xoay người đi ra ngoài cửa tòa thành.

- Tâm Nhi, không phải cháu đi tản bộ sao?

Có bà ở đây, tôi còn tản bộ thể nào? Đường Kiến Tâm nghẹn không nói được gì!

- Tâm Nhi, cháu cứ không định gặp cô vậy à!

Bà còn tự biết lấy! Đường Kiến Tâm xoay người.

- Bà không phải cô của tôi!...

Lôi Tiêu Tiêu chớp mắt, đuổi theo Đường Kiến Tâm, nhìn chăm chăm bụng cô.

- Nick nói đây là thai long phượng, Tâm Nhi, cháu thực sự có phúc!

Đường Kiến Tâm không để ý tới bà, bước đi chỉ nhanh không có chậm, Lôi Tiêu Tiêu tiếp tục cảm thán.

- Nghĩ lại ban đầu khi mà cô có thai, lúc nào cũng mong có được đứa con gái, không ngờ lại ra một thằng con trai. . .

Trong lời Lôi Tiêu Tiêu lộ ra tia đau lòng, Đường Kiến Tâm bất vi sở động, muốn cô đồng tình!

- Tâm Nhi, thấy cô muốn con gái như thế, hay là, sau khi cháu sinh ra tiểu công chúa, cho cô mượn nó chơi đùa được chứ, cũng không cần ngày nào cũng ở bên cạnh cô, chỉ cần lúc cô nhàm chán ở cạnh cô thôi, có được không! - Lôi Tiêu Tiêu xin thề đây là lời nói chân thành nhất trong đời bà, không hề có chút giả tạo nào cả.

Đương nhiên nghĩ tới tương lai có một đứa bé đuổi theo sau mình phát cỡ hô to, di nhỏ cổ lên, bà liền hài lòng!

Đường Kiến Tâm quay lại nhìn về mặt gian trá kia của bà, mặt nhanh chóng lạnh xuống, mượn con gái của cô chơi đùa? Đó là đứa bé, không phải món đồ chơi; huống chi, cô còn chưa biến thái tới mức ấy, đích thân đưa con mình vào tay kẻ biến thái để chịu chà đạp!

- Tôi cảnh cáo bà, đừng có đánh chủ ý lên con tôi!

Nụ cười của Lôi Tiêu Tiêu tức khắc cứng đờ, nắm lấy tay phải Đường Kiến Tâm, lắc lắc.

- Đừng mà, Tâm Nhi, cháu nhẩn tâm để cô ngày nào cũng phải sống trong cảnh lúc nóng lúc lạnh hay sao?
- Mấy huynh đệ kia đều đã trưởng thành, bây giờ tránh bà như tránh ma vậy, bà muốn chơi mà chẳng có đứa nào chơi cùng cả!

- Vì sao không được? - Đường Kiến Tâm híp mắt, cuộc sống của bà ấy lúc nóng lúc lạnh thì liên quan gì tới cô? Huống chi.

- Không phải bà còn ông anh hai kia để đùa bỡn sao? - Cô thật sự không biết vì sao Lôi Tiêu Tiêu lại luôn cảm thấy buồn chán, rõ ràng thấy bà cũng rất nhiều chuyện, nhất là lúc đang gọi điện thoại cho người nào đó, thanh âm kia khiến cô tê dại nổi da gà khắp người!

- Ông ta, cô sợ bẩn tay! - Nụ cười của Lôi Tiêu Tiêu tuy vẫn còn, thế nhưng, không còn chút ý vui đùa nào trong lời nói nữa, Đường Kiến Tâm rất rõ ràng cảm giác được sự lạnh lẽo trong đấy!

Đường Kiến Tâm quay đầu đi, những việc đó không liên quan tới cô.

- Tâm Nhi, chủ đề của chúng ta đừng kéo tới người qua đường Ất nữa, nào, trở lại đề tài ban nãy, cháu thông cảm với cô có được không!

Cũng chỉ một giây, Lôi Tiêu Tiêu lại quay về bộ dạng cười đùa ban nãy. Nếu là mười năm trước, Lôi Tiêu Tiêu muốn gì thì vỗ bóp một cái vào đùi, Lôi Tiêu Tiêu bà đã coi trọng thứ gì, nếu anh dám không cho, diệt rồi nói tiếp!

Nhưng, người này lại là cháu dâu, cho dù bà bư hăn, cũng không thể bư hăn với cô được. Người ta còn chưa cam tâm tình nguyện gọi bà một tiếng cô dâu, hơn nữa, bây giờ bà đang cầu cạnh cô nha!

Nghĩ rồi lại đem ánh mắt nhìn xuống bụng cô, nơi chỗ nhô ra kia!

Đường Kiến Tâm bị ánh mắt ấy của bà nhìn cũng khó chịu, tim đập thình thịch bực bội khiến cô phải dừng bước lại. Lôi Tiêu Tiêu không hiểu nhìn cô, chỉ nháy mắt, sắc mặt cô liền chuyển thành tái nhợt, Lôi Tiêu Tiêu trừng lớn hai mắt, như cảm thấy việc lớn gì đó, vội đỡ lấy cô hỏi.

- Tâm Nhi, cháu làm sao vậy? Khó chịu ở đâu ư?

- Ừ. . . - Cả người Đường Kiến Tâm bắt đầu run rẩy không ngừng, sắc mặt cũng càng ngày càng tái nhợt, trên trán thậm chí có mồ hôi rịn ra, tiếng tim đập khiến Lôi Tiêu Tiêu luống cuống, hét vào trong nhà.

- Nick, lăn ra đây!...

Đường Kiến Tâm đè tay vào tim, đôi môi bắt đầu run run, ánh mắt cũng mơ hồ.

- Giúp. . . Giúp tôi!

Lôi Tiêu Tiêu đau nhức, cơn đau của Tâm Nhi tới không hề báo trước, bà biết tình trạng thân thể Tâm Nhi, cho nên trong khoảng thời gian này, bà lúc nào cũng chú ý. Đương nhiên là từ một nơi bí mật gần đấy.

- Chết tiệt, không phải cháu vừa mới uống thuốc sao? - Lôi Tiêu Tiêu cũng không biết mình nên làm cái gì, nếu không được coi như là một thi ba mạng đó, bà cũng không muốn chờ khi Khiếu Thiên trở về sẽ tính sổ với bà. Lúc nó đi, chính bà đã vỗ ngực bảo chứng, có Lôi Tiêu Tiêu bà ở đây, Đường Kiến Tâm sẽ không có việc gì hết, chờ khi nó trở về nhất định sẽ trả lại một bà xã hoàn hảo không vấn đề gì hết!

- Tâm Nhi, cháu cố chịu nha, cô cũng không muốn bị ném vào Từ Đường đâu!

Đường Kiến Tâm căn bản không nghe được rõ lời bà, lực khí cùng lực chú ý toàn thân đều đặt vào việc đối kháng với cơn đau trong tim. . .

Lý trí bắt đầu tan rã!

Lôi Tiêu Tiêu nóng nảy, lúc này Tâm Nhi đang dần co quắp lại, bà cũng không quên Nick từng nói, khi tâm tưởng của Tâm Nhi phát tác thì sẽ phát cuồng, vội giữ chặt hai tay cô lại, thấy Nick còn chưa đi ra, hét to hơn.

- Nick, lăn ra đây cho lão tử, Tâm Nhi đã xảy ra chuyện!

Nick vừa mới xuống lầu thì nghe được tiếng hô của Lôi Tiêu Tiêu, nghe chị dâu xảy ra chuyện, vội chạy ra ngoài. Đường Kiến Tâm đã co quắp trên đất, mặt đầy mồ hôi, còn thiếu mỗi là lẫn lộn vật vã, hai tay bị trói không thể động đậy. Lôi Tiêu Tiêu vừa nhìn thấy Nick lo lắng quát.

- Tâm ẩn của Tâm Nhi phát tác!

Nick chạy lại, thấy sắc mặt Đường Kiến Tâm dần chuyển từ trắng sang hồng thì thở phào nhẹ nhõm.

- Dì nhỏ, không thể dọa người ta như vậy đâu! - Nick bảo Lôi Tiêu Tiêu buông tay Đường Kiến Tâm ra, bắt mạch cho cô xong thì lấy tay lau mồ hôi trên trán!

Lôi Tiêu Tiêu sửng sốt.

- Không phải tâm ẩn phát tác hả? - Vậy làm sao đang tốt lành sắc mặt lại tái nhợt, tim cũng đập mạnh hơn vậy?

Nick gật đầu.

- Đó là hiệu quả của bát thuốc mà chị ấy vừa uống, bây giờ chỉ là dược hiệu phát huy mà thôi. - Nick nhìn Đường Kiến Tâm như đã ngủ rồi kia, trầm tư, sao dược hiệu của thuốc lại phát tác nhanh vậy?

Lôi Tiêu Tiêu rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, lưng rịn mồ hôi. Vừa rồi bà thật sự rất là hoảng sợ đó, khi biết là tâm ẩn của Tâm Nhi không phát tác, định hỏi xem là có chuyện gì thì Nick nói mau hơn.

- Dì nhỏ, trước tiên dì đưa chị dâu về phòng đã!

Lôi Tiêu Tiêu nhìn cô gái trong ngực, gật đầu, kéo tay Đường Kiến Tâm vòng qua cổ, ôm đi như công chúa, Nick đi theo phía sau bà, âm thầm tự định giá, rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở đâu, rõ ràng phối thuốc tốt rồi mà!

Đám người Lôi Khiếu Thiên trở về đã là nửa đêm. Sau khi Đường Kiến Tâm bất tỉnh thì đã ngủ say. Đường nhiên, Lôi Tiêu Tiêu nghiêm trọng cảnh cáo Nick, không được báo cáo với Lôi Khiếu Thiên, mà Nick ngại quyền uy của Lôi Tiêu Tiêu, rất sáng suốt bảo trì im lặng không nói, quan trọng hơn là Đường Kiến Tâm cũng không có gì đáng ngại!

Lôi Khiếu Thiên cũng chưa phát giác có gì không đúng. Lần này anh tự mình tọa trấn, quay về tổng công ty tập đoàn tài chính Lôi Thị, lần lượt đá từng con chuột mà Lôi Triển Lâm xếp vào ở công ty ra ngoài. Dĩ nhiên một công ty thay máu cũng không phải dễ dàng như thế, hướng chỉ là tập đoàn tài chính lớn như Lôi Thị!

Sau khi trở về liền mở cuộc họp hội nghị khẩn cấp, muốn nhờ tận gốc Lôi Triển Lâm không phải chuyện một sớm một chiều. Anh quay về gấp như vậy là vì tâm ẩn của Đường Kiến Tâm, Nick có nói là sẽ trong mấy ngày này.

Hơn nữa anh nhớ cô, hơn hai tháng không gặp, trong lòng luôn có cảm giác không nở!

Chờ anh xong việc về phòng đã là ba giờ sáng, Đường Kiến Tâm ngủ rất ngon, ách, phải nói là cô ngủ rất say!

Lôi Khiếu Thiên từ phòng tắm đi ra dịu dàng nhìn cô gái trên giường, cô ngủ thật ngon, ánh đèn vàng rọi lên má có cảm giác rất hài hòa, đã không còn thời điểm ban ngày lạnh lùng nữa, toàn bộ đường cong khuôn mặt đều có vẻ dịu dàng. Lôi Khiếu Thiên đưa tay lưu luyến xoa khuôn mặt kia, cảm giác không rõ đang từ từ tản ra trong lòng, ấm áp dễ chịu, rất thoải mái!

Hơi thở nóng hổi đều đều phả ra trên tay, có hơi ngứa, vết sẹo do lần trước tâm ẩn của Tâm Nhi phát tác gây ra đã hoàn toàn biến mất, cúi xuống hôn một cái lên trán cô, ừ non!...

Tâm Nhi, đừng rời bỏ anh!

Xoay người chui vào chăn, tay vươn lên eo cô, chợt dừng lại, hai mắt phát sáng, ánh mắt nhìn bụng cô. . .

Đó là. . . con của bọn họ!

Lôi Khiếu Thiên có chút ngạc nhiên ngồi dậy, ngây ngốc nhìn bụng cô, có chút kinh hãi, bụng Tâm Nhi bụng gồ lên rõ ràng, trong đầu vang lên lời Nick nói, đây là thai long phượng. . .

Thai long phượng đó, Lôi Khiếu Thiên vui vẻ, đặt tay lên đỉnh bụng, thật tốt quá, Lôi Khiếu Thiên bây giờ không chỉ có con trai, ngay cả con gái cũng có luôn rồi, ông trời quả thật ưu ái anh!

Một buổi tối bình thường, chàng đặt tay lên bụng nàng, nhẹ nhàng ôm lấy, rõ ràng là rất mệt lúc nào cũng có thể ngã xuống, giờ lại cười ngốc nghếch, trong căn phòng yên tĩnh thỉnh thoảng vang lên tiếng cười ngây ngô. . .

Sáng hôm sau Đường Kiến Tâm tỉnh lại thì Lôi Khiếu Thiên đã sớm tới thư phòng họp rồi. Vừa tỉnh lại cô cũng có chút ngây ngốc, hai giây sau mới nhớ lại chuyện hôm qua, tay áp vào tim, nơi đó đã không còn đau nữa! Chờ khi cô bình thường lại mới biết mình đang ở trên giường, thậm chí, có thể là Lôi Tiêu Tiêu đã ôm mình về phòng!

Khéo miệng Đường Kiến Tâm hiện ra nụ cười khổ sở, đứng dậy xuống giường, muốn đi tìm gì đó ăn. Cô cũng không biết Lôi Khiếu Thiên đã quay về, khi đi ngang qua thư phòng, bên trong như có tiếng nói, đó là Nick, Đường Kiến Tâm mỉm cười, định muốn vào gọi thì cả người cứng đờ, cước bộ dừng lại!

- Nghiêm chỉnh mà nói, nếu không có hai viên bảo thạch, chị dâu cũng sẽ không đuổi theo đại ca.

- A, Nick, nói cách khác đây từ đầu đến cuối là một cái bẫy?

- Phải!

85. Chương 85: Họa Từ Miệng Mà Ra (bi Kịch)

Từ đầu tới cuối đều là một cái bẫy!

Đầu Đường Kiến Tâm liền nổ tung, giống như sức lực bị rút cạn hết, lão đảo ngã về sau, sự trống rỗng hoảng loạn trong lòng làm cô khó chịu đến mức muốn phát điên. . .

“Ha ha, không ngờ khối băng kia thông suốt rồi cũng không ngốc đến nỗi nào. . . Chờ đã, cứ theo như con nói, Tâm Nhi sao lại bị Khiếu Thiên anh sạch được?”

“Hi hi, điều này phải cảm ơn Karl Bunol, nếu không phải hắn hạ thuốc, chị dâu cũng sẽ không trúng phải Mị Cốt, đại ca cũng sẽ không có cơ hội!”

“Bốp”...

Lưng Đường Kiến Tâm đập mạnh vào cây cột đằng sau, thanh âm tan nát cõi lòng còn lớn hơn cả thanh âm khi lưng bị đập mạnh khiến cho đau đớn kia. . .

“A, bên ngoài hình như có tiếng động, Nick ra xem coi!” Lôi Tiêu Tiêu nằm trên ghế quý phi lắc lắc ly rượu đỏ.

Nick gật đầu đứng dậy đi ra ngoài, nhìn hành lang trống không, nào có người đâu? “Dì nhỏ, dì nghe lầm rồi, đại ca còn đang họp qua video mà!”

Lôi Tiêu Tiêu nhún vai, “Chắc là nghe lầm, nào, nói tiếp, dì nhỏ thật sự rất là tò mò đấy!”

“Cơ mà, dì nhỏ à, dì cũng không thể bán đứng con dâu nha, đại ca mà biết con moi móc hết gốc gác của anh ấy ra, chắc chắn sẽ giết con đấy!”

Lôi Tiêu Tiêu làm thủ thế khinh bỉ Nick, “Yên tâm, có dì nhỏ đây bao bọc con, đại ca con không dám lột da con đâu!”

Nick gật đầu, cười tủm tỉm, tiếp tục đề tài vừa rồi. Lời dì nhỏ nói thì anh vẫn tin, nhưng, khi mà Lôi Khiếu Thiên tức giận ném anh vào Từ Đường thì Lôi Tiêu Tiêu rất không có nghĩa khí trốn một bên xem cuộc vui. Lúc đó Nick mới ngửa mặt lên trời rọi lệ, anh nên sớm hiểu rõ là trên thế giới này tin ai cũng được chứ không thể tin dì nhỏ a!

Lời bà ấy mà tin nổi, thực sự tự đào hố chôn mình rồi!

Đương nhiên đây là nói sau, tạm thời ta không đề cập tới!

Đường Kiến Tâm không biết mình về phòng thể nào, bước chân mất trật tự, trong lòng tràn ngập sự phần nộ trước nay chưa từng có. Tuy rằng trước đây cô thường hay lộ ra biểu tình lạnh như băng, nhưng, những lúc thật sự tức giận lại rất ít, ngoại trừ thời điểm tâm ẩn phát tác. Hôm nay, sau khi gặp Lôi Khiếu Thiên, cơn tức giận của cô đã vượt quá số lần trong mười mấy năm này!

Trong đầu vẫn văng vẳng cuộc đối thoại kia, nghĩ lại từng việc sau khi mình nhận được nhiệm vụ đó, nhất là lúc ở Chợ Đen, đầu sỏ gây nên việc cô bị thất thân. . .

Đường Kiến Tâm siết chặt hai tay, cả người cứng đờ đứng tại chỗ năm phút, cơn tức giận qua đi thì cười nhạt, quay người đi thẳng xuống lầu. . .

Lôi Khiếu Thiên đang cùng Đế Văn, Chris, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên mở cuộc họp qua video, sắc mặt có chút tái nhợt, bận rộn một thời gian, tối qua lại không nghỉ ngơi tốt, cho dù thân thể anh có bằng sắt, cũng sẽ có lúc ngã xuống. . .

“Phía Nuss, đại ca yên tâm, em sẽ nghĩ cách làm vững chân hần, tin rằng hần sẽ không có thời gian đâu mà ”thông mũi” với Lôi Triển Lâm!”

Lôi Khiếu Thiên mệt mỏi xoa huyết thái dương, “Phía sau Nuss, Dự Ứng khẳng định còn có người, cậu chú ý lấy!”

Đế Văn gật đầu, “Vâng, bọn họ có một tiểu đội, thành viên khoảng sáu người, Hứa Vệ Đình, người Singapore, thân phận của hần vô cùng phức tạp. Tô Lạc, người này tương đối độc ác, lại là trợ thủ đắc lực của Thương Hồ, hơn nữa, mười tám tuổi đã đi theo bên cạnh lão gia tử, có chút năng lực. Còn hai người nữa, buôn bán súng ống đạn dược, Hỏa Đầu và Hắc Ba!”

Chris liền hỏi Đế Văn, “Sự đối địch giữa mafia và Nuss, Dự Ứng bọn họ chưa từng nhúng tay vào, sao lần này?”

Sắc mặt Đế Văn có phần âm trầm, “Có quan hệ với Lôi Triển Lâm!”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, “Hơn hai tháng này, Lôi Triển Lâm thiếu chút nữa đã bị chúng ta đánh trở về nguyên hình. Ông ta đương nhiên không cam lòng, tìm người hỗ trợ không có gì đáng trách. Người ta có nói chộc tới thổ còn cần người, huống chi chỉ là tìm mấy đối tượng hợp tác, nhưng không biết Lôi Triển Lâm có bản lãnh đó hay không!”

Lôi Trầm Thiên cười nhạt, “Ông ta muốn chó mà điên lên cũng biết nhảy tường (~ chó cùng rút giậu), tôi cược ông ta sẽ ngã chết ở cái bức tường ấy!”

Lôi Khiếu Thiên không nói lời nào, trong đầu còn đang suy nghĩ chuyện khác. Lúc này, cửa bị đập ra vang lên tiếng thật lớn. Lôi Khiếu Thiên, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên quay đầu lại nhìn Nick. Đôi mắt Lôi Khiếu Thiên neho lại, bản thân thật sự quá phóng túng mấy đứa này rồi!

Mồ hôi trên trán Nick túa ra, nhìn Lôi Khiếu Thiên như muốn khóc. Thẩm Dương Kỳ nhíu mày đứng dậy, “Nick, mày còn biết quy củ không vậy?”

Nick tỉnh lại, phủ phục vào lưng ghế Lôi Khiếu Thiên, khóc lớn, “Đại.. đại ca, không thấy chị dâu đâu nữa!”

Lời này vừa nói ra, mọi người đồng thời sửng sốt, cuối cùng vẫn là Lôi Khiếu Thiên nghiêng răng nắm lấy cổ áo Nick, “Chết tiệt, có gan cậu nhắc lại một lần cho tôi!”

Nick bật lên tiếng khóc kinh thiên, rất không có cảm giác bảo trì im lặng. Lôi Khiếu Thiên nắm lấy cổ áo anh ta cũng nhàu nát, máu quang lạnh lẽo, tay phải vung quyền lên, mọi chuyện xảy ra quá nhanh, Lôi Trầm Thiên chỉ kịp bật ra tiếng kinh hãi, vội vàng giải cứu Nick, “Đại ca, tìm chị dâu quan trọng hơn!”

Nắm đấm Lôi Khiếu Thiên dừng lại, Nick mở to mắt nhìn nắm đấm trước mặt, có thể thấy rất rõ gân xanh nổi lên, tim anh ta lúc này nhảy thình thịch liên hồi!

Anh ta rất sợ!...

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, ném Nick sang một bên, đi thẳng ra ngoài. . . Không, là chạy đi!

Mặc dù Lôi Trảm Thiên đã lao ra đỡ Nick, nhưng vẫn chậm một bước. Nick ngã lún ra đất, Thẩm Dương Kỳ không thèm liếc Nick một cái liền đi theo Lôi Khiếu Thiên. Nick ủy khuất bám lấy tay Lôi Trảm Thiên, từ dưới đất bò dậy.

Đế Văn, Chris đều hỏi là có chuyện gì, Lôi Trảm Thiên nói tiếng quay về nói sau, để bọn họ đi làm việc của mình rồi cắt tín hiệu, nắm lấy cổ áo Nick, cả giận.

“Rốt cuộc có chuyện gì hả? Sao lại vô duyên vô cớ không thấy chị dâu chứ?” Buổi sáng khi đi họp, anh trai anh trông rất hạnh phúc khiến người khác ao ước, sao chưa được mấy giờ, chị dâu đã không thấy tăm hơi rồi?

Sắc mặt Lôi Trảm Thiên rất khó coi. Bây giờ đang là thời kỳ rối ren, việc của Lôi Triển Lâm cũng đã rất khó giải quyết, lại để ông ta ra chiêu nữa, thực sự là. . . Con mẹ nó, anh rất là muốn ném mấy đứa này tới Sao Hỏa. . .

Nick chu mỏ, trên mặt vẫn còn vương nước mắt, “Em. . . Em cũng không biết. Vừa rồi vào phòng đại ca, muốn kiểm tra cho chị ấy. Không thấy chị ấy đâu thì nghĩ là chị ấy xuống nhà tìm đồ ăn, nhưng, em đã đi khắp nơi mà chẳng thấy bóng dáng chị ấy, vội tới phòng an ninh xem, kết quả là thấy chị ấy đã ra khỏi đây, đi. . .”

Lôi Trảm Thiên thật muốn tát chết Nick, “Để cậu trông coi một người mà cũng không được, thật vô dụng!”

Nick không dám phản bác, đây là lỗi của anh. Lôi Trảm Thiên thấy bộ dạng như cô vợ nhỏ bị ức hiếp của anh ta liền bốc lên ngọn lửa chưa từng có, lời anh ta đuổi theo những người kia, “Tốt nhất là mày nên hy vọng chị dâu mày không có việc gì, bằng không. . .” Không cần Lôi Trảm Thiên nói, Nick cũng biết mình sẽ phải chịu hình phạt thế nào.

Đại ca quan tâm chị dâu thế nào bọn họ đều biết, nếu như, nếu như chị dâu thực sự xảy ra chuyện, vậy anh ấy. . .

Hai người vừa xuống bên dưới chỉ kịp thấy đuôi xe vụt qua, mang theo bụi mù dọc đường. . .

Lôi Khiếu Thiên chưa từng hoảng sợ như thế này, trong lòng vừa tức vừa giận, mặt mũi âm trầm. Để anh tóm được cô, không thể không đánh đòn được, lại có thể cứ thế bỏ đi. Lôi Khiếu Thiên đạp mạnh ga tới bên xe!

Thẩm Dương Kỳ còn chưa kịp lên xe, chỉ có thể nhìn đuôi xe kia mà giậm chân. Lôi Trảm Thiên lái xe ra liền bảo Thẩm Dương Kỳ lên. . . Đuổi theo chiếc xe phía trước!

Bây giờ là thời kỳ phi thường, ai biết Lôi Triển Lâm sẽ có động tác gì. Nếu chị dâu bị Lôi Triển Lâm bắt rồi dùng uy hiếp đại ca, đại ca đã mất đi lý trí, bảo anh ấy không đáp ứng, vậy thì thực sự xảy ra chuyện lớn!

Còn Đường Kiến Tâm, vừa ra khỏi tòa thành liền đi dọc theo con đường. Cô không có lái xe đi, mà tòa thành lại ở vùng ngoại ô, Đường Kiến Tâm rút khẩu súng lục bên hông ra, lên đạn, hai tay buông xuống, gió nhẹ thổi tung mái tóc cô, góc áo cô bay phấp phật, khí thế như Tu La địa ngục chuẩn bị đại khai sát giới!

Những chú chim nhỏ trên ngọn cây bên cạnh như cảm nhận được lệ khí đáng sợ trên người cô đều cất cánh bay đi!

Đôi mắt Đường Kiến Tâm bắn ra hàn quang, những lời của Nick và Lôi Tiêu Tiêu đều quanh quẩn trong đầu!

Nghiêm chỉnh mà nói, nếu không có hai viên bảo thạch kia, chị dâu sẽ không đuổi theo đại ca

Nói cách khác việc này từ đầu tới cuối đều là một cái bẫy?

Phải...

Ha ha, không ngờ khối băng kia thông suốt rồi cũng không ngốc chút nào. . . Chờ đã, cứ theo như con nói, Tâm Nhi sao lại bị Khiếu Thiên ăn sạch được?

Hì hì, việc này phải cảm ơn Karl Bunol, nếu không phải hắn hạ thuốc, chị dâu sẽ không trúng Mị Cốt, đại ca cũng sẽ không có cơ hội!

Đường Kiến Tâm ngửa mặt lên trời, cô rất muốn cười to. Đúng vậy, chỉ có cô mới ngu như thế, vì hai viên bảo thạch mà đuổi theo anh ta, chỉ có cô mới ngốc như thế, không công dâng chính bản thân lên giường anh ta, cũng chỉ có cô mới dằn độn như thế, còn có thể theo anh ta tới địa phương quỷ quái này, ở không ba tháng!

Hoá ra, mọi chuyện chỉ là một cái bẫy, một trò chơi, còn cô ngu dốt chơi với anh ta lâu như vậy. . . Lôi Khiếu Thiên, anh nhất định đang cười trộm đi hả, vua sát thủ Đường Kiến Tâm không ai bì nổi, lãnh như cừu băng sương lại bị anh đùa giỡn.

Đường Kiến Tâm nắm chặt khẩu súng lục, đây là thứ cô đã “cầm” khi ra khỏi tòa thành đó. Nếu bây giờ Lôi Khiếu Thiên đứng trước mặt cô, cô thực sự rất muốn bắn chết anh ta!

Lôi Khiếu Thiên sau khi đi được mấy km, từ xa đã thấy một bóng dáng suy yếu, trên mặt hiện lên sự vui mừng, cũng chỉ mấy phút chiếc xe liền “kết” dừng bên cạnh Đường Kiến Tâm!

Vừa nhìn thấy được bóng hình anh mong nhớ ngày đêm, xe còn chưa dừng hẳn anh đã nhảy xuống, hoàn không kịp thấy được sự ngạc nhiên và phẫn nộ trong mắt Đường Kiến Tâm, kéo lấy cánh tay cô liền chửi mắng một trận!

“Cô gái đáng chết, em đang yên lành chạy ra ngoài làm gì, người của Lôi Triển Lâm lúc nào cũng có thể xuất hiện ở gần đây, em có đầu óc không vậy!”

Đường Kiến Tâm kinh ngạc qua đi liền tức giận hất tay anh ra, chủ yếu là do tốc độ anh ta quá nhanh, cô mới chỉ thấy được có chiếc xe phía sau tới chỗ mình rồi đỗ lại, hoàn không kịp thấy rõ đối phương là ai thì đã bị tóm lấy!

Âm trầm nhìn khuôn mặt hồng hồng nhón nhác kia, “Lôi Khiếu Thiên, anh khỏe chứ!” Đường Kiến Tâm tôi mà anh cũng dám đùa giỡn!

Lôi Khiếu Thiên phẫn nộ, “Khỏe cái rắm, theo anh về!”

Thấy Lôi Khiếu Thiên muốn bắt lấy cô, Đường Kiến Tâm nhanh chóng lui về sau, khẩu súng trong tay ngắm ngay ngực Lôi Khiếu Thiên, hung hăng nói, “Đứng lại!” Anh ta còn dám tiến lên một bước nữa, cô sẽ trực tiếp bắn anh ta!

Lần đầu tiên để anh ta bắt được là do cô sơ ý, lần thứ hai, còn muốn bắt cô quay lại, anh nằm mơ!

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, gắt gao nhìn chằm chằm khẩu súng nhắm ngay mình kia, lý sự, “Em dám nổ súng thử xem!”

Đường Kiến Tâm cười nhạt, ngón tay khẽ nhúc nhích, con người Lôi Khiếu Thiên co lại, cơ hồ là bản năng né qua một bên, chật vật tránh thoát viên đạn, “Lôi Khiếu Thiên, anh đáng chết!”

Giọng nói Đường Kiến Tâm không có chút nhiệt độ nào, nhưng, Lôi Khiếu Thiên cho tới bây giờ chưa từng có cảm giác sợ hãi như lần này!

“Chết tiệt, em lại náo loạn gì vậy hả!” CHƯƠNG 85.2:

“Náo loạn?” Đường Kiến Tâm cười nhạt, “Anh cũng xứng!” Trước đây cô không nên nhẹ dạ, không nên có tham niệm. . . dịu dàng như thế!

“Thế nào, xem vở kịch này rất đã nghiên chứ hả?”

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng trừng mắt cô, xem cái rắm à, anh có lúc nào mà xem kịch đâu, “Có ý gì!”...

Đường Kiến Tâm chậm rãi giơ súng lên, sát khí trong mắt khiến Lôi Khiếu Thiên không dám khinh thường, “Anh giỏi lắm, dùng hai viên bảo thạch để đùa giỡn tôi, biết tôi sẽ không từ bỏ bảo thạch, đưa tôi vào Chợ Đen, anh biết tôi có quan hệ với Luo Bunol, rồi làm ra một vở kịch đặc sắc, cho người bôi thuốc kích thích lên người Luo Bunol. . . Lôi Khiếu Thiên, anh quả nhiên không thể xem thường!” Tiểu Ngải nói không sai, người của Ngục Thiên Minh không một ai có nhân tính, vị đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn nào!

Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc nhìn cô, sao cô ấy biết những việc này? Cảm giác được huyết thái dương đang nhảy, Lôi Khiếu Thiên tổn hơi thừa lời, còn kém là đánh ngất cô rồi mang đi, nguy hiểm nhìn chăm chăm cô, cả giận nói, “Ai nói, là Lôi Triễn Lâm?”

Trong mắt Đường Kiến Tâm hiện lên tia đau đớn, cô không biết sâu trong lòng cô ý nghĩ muốn chính anh thừa nhận là từ đầu tới, nhưng hôm nay, nghe được những lời này của anh, cô mới hiểu được, đây mới là cảm giác đau đớn!

Cô luôn không dễ dàng tin nhiệm ai, người có thể được cô bằng lòng, cô tuyệt không cho phép phản bội. Bây giờ, hắn anh lại xé cái lỗ hồng kia ra! Tất cả tín nhiệm của cô!

“Anh có mưu đồ gì!” Đường Kiến Tâm cô có cái gì tốt mà anh ta muốn? Kiêu ngạo? Hay là nhất thời ham muốn sự thần phục?

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, “Em có gì tốt để anh muốn đây!” Anh không hề muốn gì cả!

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Tốt!” Ngón tay cầm súng hơi run rẩy, hét lên đầy tức giận, “Vậy con mẹ nó sao anh lại tính kế tôi?”

Lôi Khiếu Thiên hung dữ, “Anh chưa bao giờ tính toán em cả!” Lấy bảo thạch ra thu hút cô, đó không thể gọi là tính toán, chỉ ít anh không thừa nhận!

Đường Kiến Tâm cắn môi, trong ngực phập phồng!

“Nick nói, em không thể kích động được, sẽ làm tổn thương đứa bé, mau bỏ súng xuống!” Cầm súng quá nguy hiểm, Lôi Khiếu Thiên vẫn còn sợ hãi nhìn chăm chăm Đường Kiến Tâm, kỹ thuật bắn súng của cô anh vẫn rất bội phục!

Đường Kiến Tâm sửng sốt, nhìn xuống bụng mình, chỉ cảm thấy lạnh lẽo khắp người, lạnh đến tận đáy lòng. Cô luôn biết mình là một người lạnh lùng, nhưng, đây là lần đầu tiên cảm nhận được lãnh khí trên người mình!

“Chính vì đứa bé này!” Đáng giá để lão đại Ngục Thiên Minh anh, tự mình xuất trận, mới “để bụng” tới một tiểu nhân vật như cô đây!

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, “Không phải!” Anh không rõ lắm sao tâm tư của cô lại chuyển sang đứa bé, anh chỉ nhắc nhở cô chú ý thân thể mình, cô không thể kích động được, nhất là trong khoảng thời gian này, tâm ẩn lúc nào cũng có thể phát tác, anh không muốn mất cô!

Nhưng mà, Đường Kiến Tâm lại hiểu sai ý anh, chợt xuất hiện hận ý trong đáy mắt, như đã bất chấp tất cả, cười âm hiểm với Lôi Khiếu Thiên, “Đứa bé, hừ, tôi bây giờ sẽ đưa nó xuống địa ngục!” Nói xong tay trái ra quyền đập mạnh xuống bụng mình. Con người Lôi Khiếu Thiên co rút lại, hân ý lóe lên, động tác nhanh hơn giữ chặt lấy tay trái Đường Kiến Tâm, tay phải chỉ thiếu chút là tát cô một cái, chưa hết kinh hoảng, hét lên, “Em điên rồi sao, đây là một thầy ba mạng đó!”

Ánh mắt hai người đều nhìn xuống cái tay trái kia, còn kém chút nữa thôi, chỉ cần tiến thêm 0.1 li nữa, lúc này cô đã ngã xuống rồi. Đường Kiến Tâm rất rõ ràng lực đạo tay mình, hướng chỉ, vừa rồi cô không chút cho bản thân nửa đường sống!

“Cút ngay!” Đường Kiến Tâm hất cái tay đang giữ chặt kia, nhưng bàn tay kia lại không chút buông lỏng, giữ chặt tay cô. Đường Kiến Tâm tức giận, nòng súng chỉ vào đầu anh, âm u nói, “Thả, ra!”

Lôi Khiếu Thiên bị hòng súng đen ngòm ấy chĩa vào, chỉ có thể đứng lên, lại không chịu buông tay cô ra!

“Thả, ra!” Đây là lần thứ hai, cô khó giữ được mình sẽ nói lần thứ ba!

Lôi Khiếu Thiên âm trầm trừng mắt cô, sự phẫn nộ trong mắt cô khiến anh phát cáu, cô có gì mà tức giận hử, người nên tức tối là anh đây này. Tâm Nhi đáng chết, cứ vậy mà không cần con anh nữa sao? Cứ như vậy mà đưa nó đi khi nó không kịp chào đời!

“Lôi Khiếu Thiên, tốt nhất là anh đừng nên khiêu chiến sự nhẫn nại của tôi.”

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên nhìn bụng cô, chỉ có thể miễn cưỡng buông tay cô ra. Đường Kiến Tâm lui về phía sau, kéo giãn khoảng cách của hai người. Cô ghét ở trong phạm vi hơi thở của anh ta, việc đó khiến cô không thể tỉnh táo được nữa, cảm giác mình như trở nên ngu dốt.

“Tâm Nhi, em rốt cuộc muốn làm gì!”...

“Đừng có gọi tôi là Tâm Nhi, tôi không quen biết gì với anh!”

Lôi Khiếu Thiên vừa định tiến lên một bước, Đường Kiến Tâm liền lùi về sau. Súng trong tay lại giờ lên, uy hiếp, “Đứng lại, còn bước tới nữa, tôi tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình!”

Lôi Khiếu Thiên thực sự rất muốn hét lên với cô. Lão tử đường đường là lão đại Ngục Thiên Minh mà lại sợ cô uy hiếp sao, nhưng, thấy đôi mắt chăm chú của Đường Kiến Tâm, anh vẫn ngoan ngoãn không nhúc nhích, “Rốt cuộc em muốn thế nào mới chịu theo anh về?” Bây giờ Đường Kiến Tâm giống như đứa bé cố tình gây sự, thật khiến anh có chút lực bất tòng tâm!

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, “Trừ phi anh chết!”

Lôi Khiếu Thiên trừng mắt cô không nói gì cả. Đường Kiến Tâm cũng nhìn anh chằm chằm, hai người không ai nhúc nhích, giằng co với nhau!

Mấy người Lôi Trầm Thiên đến nơi thì thấy được cảnh đó. Đại ca nhà anh đứng một bên, Đường Kiến Tâm tay giờ súng nhắm vào ngực anh ấy, ai cũng không nói chuyện, ánh mắt lại không chịu khuất phục!

Thẩm Dương Kỳ rất không phúc hậu hỏi Lôi Trầm Thiên một câu, anh có cảm giác là anh họ với chị dâu chính là hai đứa trẻ náo loạn xích mích với nhau không? Thật đúng là không chịu lớn lên tí nào!

Nick cũng đồng ý, chuyện như thế này chính là việc mà anh Kỳ và anh Lương khi còn bé hay làm, quả nhiên đại ca đã biến chất thành trẻ con rồi, công của chị dâu đúng là không thể thiếu!

Lôi Trầm Thiên hung hăng trợn mắt nhìn hai đứa kia, lúc nào rồi mà còn nói giỡn được hả, còn không xuống phòng chừng sẽ khai hỏa!

Thẩm Dương Kỳ và Nick đều co rụt đầu lại, đại ca với chị dâu trước giờ đều “tương thân tương ái” như thế, bọn họ sớm đã bình tĩnh rồi! Chỉ cần tìm được chị dâu, bọn họ chỉ xem cuộc vui thôi!

Mà hai người đang đứng giằng co kia, một hồi lâu sau, Lôi Khiếu Thiên thở dài, hiển nhiên đã thua trận, trong giọng nói có phần uể oải, “Tâm Nhi, đừng làm rộn nữa, theo anh về đi!” Náo đã đủ rồi, mắng cũng đã làm, đánh đã xong, cũng nên về nhà được rồi!

Đường Kiến Tâm mím môi, khinh thường nhìn Lôi Khiếu Thiên, cô mà đang náo loạn? Thực sự là buồn cười, cô lại không phải là gì của anh ta, dựa vào đâu mà theo anh ta về, nếu không phải anh ta dùng thủ đoạn, sao mình có thể tới cái nơi này chứ!

“Tôi muốn Dạ Chi Tâm và Dạ Đêm!”

Lôi Khiếu Thiên bất mãn, mà Đường Kiến Tâm cũng không thèm nhìn, dùng đứa bé trong bụng uy hiếp. Có nói gì cũng được, hôm nay cô đã thất bại, đứa bé này cô có thể dùng làm lợi thế cuối cùng để lấy lại hai viên bảo thạch kia, cô biết anh rất quan tâm đứa bé trong bụng cô!

Vừa hay, quan tâm là tốt rồi, anh ta đã cho cô vũ khí có lợi nhất để cô nói điều kiện!

Cô không muốn mất đi thứ đó, kiêu ngạo cũng mất theo, chí ít, nhiệm vụ của cô không thể thất bại!

Sự uy hiếp kia của cô rõ ràng đã kích thích anh bạn kia, Lôi Khiếu Thiên bắt đầu xoa đầu lông mày, nhìn cô gái bụng to đang giờ súng lên với mình.

“Đường Kiến Tâm, con mẹ nó em đang hoành một chút cho anh, con anh nếu có chuyện gì, anh sẽ bắt em bồi lại gấp mười!”...

Sắc mặt Đường Kiến Tâm tái nhợt, cắn răng nghiền lợi cắn tức nhìn đầu sổ trước mặt. Nếu không phải bị anh ta tính toán, hôm nay sao mình có thể “chặt vật” như vậy, nghĩ đến đây lại càng căm hận, hận không thể bắn anh ta tan xương nát thịt.

“Câm miệng cho tôi, giao ra ”Dạ Chi Tâm” và “Dạ Đêm”, bằng không. . .”

Lôi Khiếu Thiên cười lạnh một tiếng, người anh chớp lên, giầy sau đã đánh ngất cô gái, không để ý tới khẩu súng rơi trên mặt đất, ôm lấy người ném lên xe: “Không phải chỉ là hai cục đá vụn thôi sao? Lại dám lấy con anh ra đùa hử, hừ, cô bé, anh cho anh ba phần nhan sắc mà em đã muốn mở phường nhuộm rồi sao!”

Anh đường đường là lão đại “Ngục Thiên Minh”, là người em có thể cầm súng chỉ vào hử? Không biết tốt xấu!

Lôi Khiếu Thiên nhanh chóng ngồi trở lại xe, khởi động rồi lái xe về. Lôi Trảm Thiên mắt tròn xoe, sau khi tỉnh lại liền đuổi theo. . .

“Đại ca thật là, sớm dùng chiêu này thì tốt rồi, trực tiếp đánh ngất rồi vút vào xe, đỡ tốn thời gian hơn không!” Lôi Trảm Thiên buồn bực mở miệng!

“Anh hai à, em nói anh đó, đại ca chống lại chị dâu, chỉ số thông minh đã về thẳng tới con số 0 rồi, nói có mấy câu tới tới đi đi, chỉ biết trừng mắt nhìn người ta!” Thẩm Dương Kỳ thấy nguy hiểm đã qua, cũng liền vất chân nhìn có chút hử hê!

Lôi Trảm Thiên qua kính quét mắt nhìn Thẩm Dương Kỳ, Nick liền ngồi cách xa, dán vào cửa xe, cười với Lôi Trảm Thiên, “Em không biết anh Kỳ!”

Lôi Trảm Thiên hí mắt, bình tĩnh lại, “Kỳ a, anh hai của cậu, quả nhiên là rất ”hai” đó, tốt, tốt!”

Thẩm Dương Kỳ vất chân sai vị trí, người run rẩy, “Cái kia, cái gì, anh hai, em không phải nói anh rất ”hai“, thực sự, anh phải tin em chứ!”

“Vậy là cậu nói anh hai điếc hử?” Tiếng “hai” kia, Lôi Trảm Thiên nhấn thật mạnh!

Thẩm Dương Kỳ như ăn phải mướp đắng, lắc đầu, “Không phải, không phải, là em đang mộng du thôi, ách. . . Mộng. . .”

Lôi Trảm Thiên nở nụ cười, cười đến mức lỗ chân lông người nào đó dựng đứng. Thẩm Dương Kỳ khóc, khóc không ra nước mắt. Nick thì ở một bên cười trộm , không để họa lây sang mình. .

86. Chương 86: Anh Muốn Em Thích Anh!

Lôi Tiêu Tiêu vừa ngáp vừa đi xuống liền thấy Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm trong lòng đi vào, ngay góc hai giây rồi ra đón, “Tâm Nhi làm sao vậy?”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên không tốt lắm, nhưng vẫn hạ giọng hòa hoãn với Lôi Tiêu Tiêu, “Không có việc gì đâu dì!”

Lôi Tiêu Tiêu nhướn mày. Bà là người tinh minh thế nào chứ, nhìn thôi đã biết hai đứa này có vấn đề, lập tức nói rằng, “Dì thấy là Tâm Nhi nhất định mệt mỏi rồi, mau đưa nó lên lầu nghỉ ngơi đi!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu rồi đi. Lôi Tiêu Tiêu tay phải vuốt cằm, nhìn bóng lưng kia biến mất, tính toán, vừa vịn gập ngay Thẩm Dương Kỳ và Nick đang đi vào!

Lôi Tiêu Tiêu chuyển ánh mắt sang đứa con trai, nhìn bộ dạng chán chường như sa cơ thất thế của nó, nhất thời có chút hử hê, chạy lại véo tai Thẩm Dương Kỳ, cười đùa, “Yêu, đây là con trai tôi à, hôm nay bị ai đá kích mà bộ dạng như sắp chết thế này!”

Thẩm Dương Kỳ ngẩng đầu ai oán trừng mắt với Lôi Tiêu Tiêu. Nếu là ngày thường anh tuyệt đối sẽ không để móng vuốt của mẹ vô được, chỉ tiếc bây giờ anh không còn chút khí lực nào, vừa bị Lôi Trảm Thiên đá kích mặt mũi đưa đám, “Mẹ, mẹ sắp không gặp được con trai mẹ nữa rồi đó!” Khóe miệng Lôi Tiêu Tiêu kéo ra, Thẩm Dương Kỳ liền nói tiếp, “Muốn chà đạp con thì mau chà đạp đi, sau này sẽ không còn cơ hội nữa đâu, oa!”

Lôi Tiêu Tiêu vỗ bốp cái vào ót đứa con trai đang làm bộ, hung dữ đáp lại, “Đi, chà đạp cái gì hử, cái thằng chưa mọc đủ lông kia!”

Thẩm Dương Kỳ liền nhảy cách ra một phạm vi an toàn, run run trả lời Lôi Tiêu Tiêu, “Mẹ, con đã hơn hai mươi tuổi rồi đó!”

Lôi Tiêu Tiêu siêu cấp khinh bỉ thằng con, “Anh là từ trong bụng tôi chui ra, tôi đương nhiên biết anh bao nhiêu tuổi!”

Thẩm Dương Kỳ trốn ra sau Nick, anh cảm thấy mình thật đáng thương, vừa bị anh hai đả kích xong, bây giờ lại tới mẹ nữa!

“Mẹ, bố có nói, mẹ còn hung hãn như vậy nữa, bố sẽ bỏ mẹ đấy!”

“Ông ta dám!” Lôi Tiêu Tiêu hai tay chống nạnh, “Mẹ không có bỏ ông ta là đã không tệ rồi, ông ta còn dám chê lão nương, đúng là không muốn sống mà!”

Khóe miệng Nick giật một cái, dĩ nhiên quả nhiên là dũng mãnh. Thẩm Dương Kỳ cúi xuống, mặc niệm một phút cho ông bố của anh. Mẹ anh chính là một bạo quân, may mà bố anh có cái tính như cô vợ nhỏ, bằng không ai dám lấy mẹ anh chứ!

“Biểu tình con như thế là sao hả, không muốn sống nữa à, dám khinh thường lão tử con thử xem!”

Thẩm Dương Kỳ mặt xệ ra, “Mẹ, lão tử là bố mà!”

Lôi Tiêu Tiêu nghiêm mặt hỏi, “Muốn chết đúng không!”

Thẩm Dương Kỳ liền lui ra sau, “Không dám không dám!” Lôi Tiêu Tiêu hừ một tiếng, thấy Nick đang lên trốn đi, túm lấy cổ áo phía sau anh ta, rất là không có ý tốt, “Nick, định đi đâu vậy?”...

Nick hai tay che mặt, “Hi hi, con đi tìm chị dâu, đi tìm chị dâu ấy mà!”

“Dì còn tưởng thằng nhóc con cũng dám ghét lão tử chứ!”

Nick lấy lòng lắc đầu, “Nick làm sao lại ghét dì nhỏ được, Nick yêu quý dì nhỏ nhất mà!”

Lôi Tiêu Tiêu hừ lạnh, “Thật không, hay là không dám!”

Nick giật mình, vội bày tỏ đó là điều từ tận trong tim, “Sẽ không, sẽ không, tuyệt đối không phải như thế!”

Lôi Tiêu Tiêu vỗ vỗ mặt anh, rút cuộc tha cho anh, “Đại ca với chị dâu con có chuyện gì thế?”

Nick nhú mày, sắp khóc đến nơi, “Dì nhỏ, Nick không biết!”

“Không biết? Hừm?”

Nick cố gắng thoát khỏi ma trảo, trong lúc khó khăn liền thấy Thẩm Dương Kỳ đang lên ra ngoài, tay chỉ ra cửa, lớn tiếng, “Dì nhỏ, anh Kỳ không định gặp dì, anh ấy chạy kìa, mau đuổi theo!”

Lưng Thẩm Dương Kỳ cứng đờ, quay lại trợn mắt với Nick, chạy nhanh ra ngoài. Lôi Tiêu Tiêu sững sốt, nhìn theo hướng anh chỉ, quả nhiên thấy bóng lưng Thẩm Dương Kỳ chạy vội ra bên ngoài, cười âm hiểm, “Thẩm Dương Kỳ, con đứng lại đó!” Đồng thời cũng thả cổ sau áo Nick ra, đuổi theo Thẩm Dương Kỳ, mới chạy hai bước bỗng cảm thấy có vấn đề, nhìn lại, quả nhiên, Nick cũng đang chạy lên lầu hai!

Lôi Tiêu Tiêu không giận mà lại cười, “Tốt, Nick, đã học được cách dương đông kích tây, ừ, không tồi không tồi, không uống dì nhỏ đã dạy con!”

Nick chỉ cảm thấy tiếng cười sau lưng thật chói tai, cả kinh thiếu chút nữa ngã lăn xuống cầu thang. Hôm nay anh nói chuyện của đại ca chị dâu với Lôi Tiêu Tiêu, kết quả chị dâu đã xảy ra chuyện, bây giờ còn bảo anh bán đứng đại ca, anh cũng không phải ngại cuộc sống của mình quá tốt!

Huống chi, anh còn phải mau đi kiểm tra cho chị dâu nữa!

Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm quay về phòng rồi đặt cô lên giường, suy nghĩ sâu xa, sự khác thường của Tâm Nhi là từ chuyện gì mà ra!

Tâm Nhi sao lại biết việc này!

Lôi Triển Lâm đã gặp mặt Tâm Nhi?

Nick thấy được sự hung ác chợt lóe rồi biến mất trong mắt Lôi Khiếu Thiên, dừng chân ở cửa, rồi rầm không biết có nên vào hay không.

“Đại ca!”

Mâu quang Lôi Khiếu Thiên lóe lên, nhìn Nick đang đi vào, “Xem Tâm Nhi có sao không!”

Nick xấu hổ đi tới, phát hiện sắc mặt Đường Kiến Tâm khó coi, cũng không dám qua loa, ngay sau khi Nick kiểm tra xong, giọng Lôi Khiếu Thiên đột nhiên vang lên, “Mấy ngày nay đều là cậu chăm sóc chị dâu?”

Nick có chút sợ hãi, cẩn thận gật đầu, “Đúng vậy, đại ca!”

“Một tác cũng không rời?”

Trong lòng Nick cân nhắc hàn ý trong câu nói này, khẽ gật đầu, “Đúng vậy, đại ca!”

“Người của Lôi Triển Lâm không có gặp mặt chị dâu cậu?”

“Đương nhiên không có, có di nhỏ ở đây, người của Lôi Triển Lâm căn bản không thể nào vào được tòa thành! Sao có thể ”gặp mặt” chị dâu được.” Nick đáp rất mau, vội vàng làm sáng tỏ.

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống, “Vậy sao chị dâu biết việc bảo thạch là trò đùa?”

“A. . . Chị dâu đã biết?” Nick kinh hồn, con người trợn tròn, chị dâu đã biết rồi sao? Chị dâu sao lại biết được chứ? Nick phản ứng hơi bị trì hoãn, nhanh chóng nhớ lại chuyện xảy ra trong thời gian này, đột nhiên, con người co lại, sâu trong đáy mắt hiện lên sự sợ hãi và hoang mang, không phải đúng lúc vậy chứ. . .

Lôi Khiếu Thiên nhìn phản ứng đã biết chuyện này có liên quan tới Nick, mặt trầm xuống, nổi giận hét lên, “Nói!”

Nick run tay, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai đứng ngay ngắn trước mặt Lôi Khiếu Thiên, cúi thấp đầu, thanh âm nức nở, “Sáng sớm hôm nay, di nhỏ lôi em lên thư phòng, nói thật ra là tò mò chuyện của đại ca và chị dâu. Em không dám nói, di nhỏ liền uy hiếp nếu em không nói, liền ném em vào trong rừng nhiệt đới, ở đây mười bảy mươi tám ngày mới cho ra, em bị di dọa sợ quá, liền liền, nói ra hết. . .”

Lôi Khiếu Thiên mím chặt môi. Nick chỉ cảm thấy cơn mưa rào mang theo sấm sét phô thiên cái địa kéo tới, lùi lại sau, lắp bắp nói tiếp, “Trong lúc ấy, di nhỏ có nói là nghe được tiếng động ở hành lang, bảo em ra xem, nhưng sau khi em ra ngoài thì lại không thấy có ai ở hành lang cả. . .” Nói đến đây, giọng Nick càng ngày càng nhỏ đến mức không nghe thấy được nữa. Anh không có can đảm nói tiếp, tiếp đó anh đi tìm chị dâu, rồi không thấy chị ấy đâu cả!..

Thế nhưng, anh ta không nói thì Lôi Khiếu Thiên sao lại không rõ, lạnh lùng trừng mắt với Nick, “Nick, là đại ca quá phóng túng các cậu rồi!” Nick cả kinh, liền nghe được tiếng hét giận dữ của Lôi Khiếu Thiên, “Các cậu đều được tôi cưng chiều nên kiêu ngạo, thế cho nên ai cũng ném đuốc đốt đại ca phải không hả?”

“Đại. . . đại ca. . . Nick sai rồi!”

Một quyền của Lôi Khiếu Thiên sắp sửa nện lên người Nick, “Con mẹ nó cậu sai, bây giờ nói cậu sai còn dùng cái rầm à!”

“Em em. . . chờ chị dâu tỉnh lại, em sẽ giải thích với chị dâu!” Nick sợ lắm, anh biết lần này mình đã gây ra họa thật rồi!

Nếu bọn họ muộn một bước, chị dâu chạy thoát, vậy dù anh có chết mười bảy mươi tám lần cũng khó tiêu tan được cơn giận của đại ca!

Lôi Khiếu Thiên thật muốn một cái tát đánh bay anh ta, “Cút ra ngoài cho tôi!”

Nick lão đảo chạy đi, hu hu, sau này anh không dám chọc đại ca đâu, còn cả chị dâu nữa. . .

Nghĩ đến tình cảnh Lôi Tiêu Tiêu lôi anh dậy từ trên giường, Nick thật muốn nôn, mặt mũi vắn vẹo, nắm chặt tay phải, tiểu vũ trụ bạo phát. Đều là lỗi của di nhỏ, bản thân hiếu kỳ chuyện của đại ca mà kéo anh làm đệm lưng? Hừ, di nhỏ, Nick sẽ tìm di tính sổ!

Nhưng, nghĩ mà coi, người như Lôi Tiêu Tiêu liệu Nick có thể tính sổ sao? Có thể thấy, Nick sẽ bị người phụ nữ dũng mãnh kia hành hạ thâm cõ nào nha!

Mà trong phòng ngủ của Lôi Khiếu Thiên, sau khi Nick bỏ đi một lúc, anh mới thu lại được dự vọng muốn giết người, quay lại nhìn Đường Kiến Tâm nằm trên giường, ánh mắt phức tạp.

Anh vốn là muốn sau khi giải quyết xong chuyện của Lôi Triển Lâm mới nói thẳng mọi chuyện với Tâm Nhi, chỉ là. . . bây giờ, Tâm Nhi đã biết, cô ấy sẽ hiểu anh sao? Sẽ tha thứ cho anh sao? Anh rất muốn cô ở lại bên cạnh anh, Lôi Khiếu Thiên bi thiết thầm nghĩ, nghĩ đến anh cũng là nhân vật không ai bì nổi, lại có một ngày cũng sẽ lo được lo mất như thế!

Lôi Khiếu Thiên tiến lên, hung hăng trừng mắt nhìn Đường Kiến Tâm, âm thầm thề, đời này, em đừng mong rời đi.

Em là người phụ nữ của anh, cả đời này đều như thế, muốn đi thì trừ phi anh chết! Không, anh chết em cũng phải đi theo!

Đường Kiến Tâm khi tỉnh lại thì thấy cổ đau đớn, sờ lên cổ, rửa thầm, ánh mắt rũ xuống dần ngược lên, nhìn trần nhà màu lam, ngồi dậy, cũng đánh thức Lôi Khiếu Thiên đang ngủ yên bên cạnh, nhìn tấm lưng Đường Kiến Tâm lưng, cao hừng gọi, “Tâm Nhi, em tỉnh rồi!”

Lưng Đường Kiến Tâm cứng đờ, trở tay, tát “bốp” một cái lên má trái người đang tươi cười kia, tốc độ nhanh không kịp chớp mắt. Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc rồi tức giận nhìn Đường Kiến Tâm, tay ôm má trái, mắt trợn trừng rồi lại ủy khuất, “Em lại đánh anh!”

Đường Kiến Tâm cười nhạt, đánh anh còn nhẹ đấy, “Tôi hận không thể giết anh!”

Lôi Khiếu Thiên liếm thần tình, đè nén cơn giận với cô gái kia, bình tĩnh tựa vào đầu giường, thờ ơ, cười như không cười, “Tâm Nhi, em thực sự không nhớ ra anh Khiếu Thiên sao?”

Đường Kiến Tâm cảm thấy rất phiền, người này luôn nhắc tới đề tài đó, chẳng lẽ cô với anh ta là người quen cũ? Đường Kiến Tâm lấy đứa bé trong bụng thề, cô mà biết lão đại Ngục Thiên Minh, cô sẽ theo họ anh ta!

Có đánh hai tám cái gậy tre cũng chẳng ra thân thích, ai biết, hừ, đúng là cất nhắc cô, cô chỉ là một tiểu nhân vật, không chịu nổi sự hò dọa như thế của anh ta!

Lôi Khiếu Thiên thấy ánh mắt khinh bỉ của Đường Kiến Tâm, khinh thường lại còn trào phúng, lần này cũng không giận, chỉ là mở miệng chậm rãi thốt ra từng lời, thanh âm cứ thế đi vào tai cô gái nào đó. . .

Đường Kiến Tâm từ đầu là mê man, khó hiểu, kinh ngạc, khiếp sợ đến hoàn toàn kinh ngạc, trong đáy mắt không còn tâm tình nào khác!

Lôi Khiếu Thiên có chút buồn cười nhìn cô, xem ra Tâm Nhi thật sự đã quên anh rồi, anh bạn đó liền có chút khổ não cùng với không cam lòng! CHƯƠNG 86.2:

“Tâm Nhi, em không nhớ vào cái ngày XX, ở trong một trấn nhỏ XX mười tám năm trước đã cứu một đứa bé ăn mày bẩn thỉu sao?”

“Tâm Nhi, em thực sự không nhớ em đã đã man cưỡng ép cậu bé ăn mày kia về nhà em thế nào sao?”

“Tâm Nhi, em đã quên chú dì đã yêu thích cậu bé ăn mày kia cỡ nào ư?”

“Tâm Nhi, em sao lại có thể quên cô bé buộc hai bím tóc ngày ngày đuổi theo cậu bé ăn mày, gọi anh Khiếu Thiên, chờ Tâm Nhi với. . .”

“Tâm Nhi.”

“...”

“Tâm Nhi, sao em có thể quên anh chứ!”

Lôi Khiếu Thiên nói cứ như sắp thành oán phụ khuê phòng, oán trách trừng mắt với Đường Kiến Tâm, cứ như việc cô không nhớ ra anh là ai là chuyện thiên lý bất dung cỡ nào!

Đường Kiến Tâm nháy mắt mấy cái, cô trang bị khuôn mặt lạnh như băng, thực sự rất không phối hợp, nghe Lôi Khiếu Thiên nói, những thứ mơ hồ trong đầu lóe lên rồi biến mất, nhưng đến mức khiến người ta không bắt được. Thế nhưng, cái tiếng “Anh Khiếu Thiên, chờ Tâm Nhi với” kia lại quanh quẩn trong đầu cô!

Anh Khiếu Thiên, Khiếu Thiên? Kháo, không phải là Lôi Khiếu Thiên đấy chứ?

Đường Kiến Tâm có chút chần chờ mở miệng, “Anh, chính là tên ăn mày?”

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống, “Anh chỗ nào giống tên ăn mày?”

Đường Kiến Tâm mở to hai mắt, rất chăm chú nhìn Lôi Khiếu Thiên lúc này không giống như tên ăn mày. Sau đó, cũng rất nghiêm túc trả lời, “Không giống!” Quả thực, anh bây giờ nào có nửa phần bóng dáng lúc nhỏ chứ?

“Khi đó như là từ trong bùn lầy chui ra, cả người bẩn thỉu, đâu thấy được hình dạng?”

Hơn nữa, anh nghĩ anh so với lúc nhỏ cũng không thay đổi gì, ít nhất để anh nhận thức thì anh vẫn có thể nhận thức được!

Đường Kiến Tâm thật khinh bỉ anh, bây giờ anh ta đã trưởng thành nhân mô cầu dạng, đâu còn thấy được bóng dáng lúc nhỏ?...

“Anh, thật là anh ấy?” Kỳ thực, Đường Kiến Tâm có chút hoài nghi, thực sự, không chỉ nói hai người này lớn lên khác nhau một trời một vực, chính là bọn họ cũng chỉ ở cùng nhau có mấy ngày, cô đã sớm ném nhân vật như thế ra sau đầu, anh sao lại còn nhớ rõ được cô lúc nhỏ nhỉ?

“Thế nào lại không nhớ, anh đã đi tìm em rất nhiều năm!” Cái tên Đường Kiến Tâm anh không phải không nghe được, từ khi cô xuất đạo tới nay danh tiếng rất vang dội. Thế nhưng, anh lúc đó sao có thể liên tưởng được cô bé lúc nào cũng tươi cười cùng với một kẻ giết người như giết một con kiến kia là cùng một người được đây?

Huống chi, năm đó lúc anh quay lại trấn nhỏ ấy tìm cô, cũng chỉ còn lại một căn nhà trống. Thế giới này nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, nhưng, thực sự muốn tìm một người cũng có chút khó khăn!

Cũng tỷ như Zimmer và Dịch Long!

Nghĩ vậy, trong mắt Lôi Khiếu liền hiện lên sát khí!

Đường Kiến Tâm có hơi khó hiểu, “Anh tìm tôi làm gì?” Năm ấy khi bố mẹ cô bị giết, cô bị đám người Giza bắt, ngày nào cũng bị nhốt trong phòng tối, ném vào nước sâu, qua nửa tháng mới cho cô ra. Lúc ấy cô chỉ còn một hơi thở, tiếp đó lại bị tiêm ma túy, thời điểm đó cô mới bảy tuổi, do tiêm ma túy vào tĩnh mạch thiếu chút nữa mất mạng. Zimmer cứu cô rồi để cô thích ứng một thời gian, mỗi ngày lại tiêm vào người cô một chút, nhưng, chút ấy cũng suýt nữa lấy mạng của cô rồi!

Sau này, sau này thế nào? Đường Kiến Tâm sững sốt, Lôi Khiếu Thiên thấy hàn quang đáng sợ trong mắt cô, định ôm lấy cô thì thấy khoe môi cô tạo thành độ cong thị huyết và chế giễu. Hóa ra, những điều ấy cô còn nhớ rõ, cô cứ tưởng là nó đã sớm biến mất rồi, nhưng, có những ký ức cô không sờ đến, nhưng nó vẫn tồn tại. . . Ngược lại giống như cái vòi nước, không ngờ lại chạm phải chốt mở, ký ức như dòng nước phụt ra, rất mạnh, rất đau!

Lôi Khiếu Thiên có chút hối hận khi nhắc lại quá khứ của cô, anh thật đau lòng khi Tâm Nhi như vậy, tiến tới cường chế kéo cô vào lòng mình, đầu tựa trên đỉnh đầu cô, nói, “Tâm Nhi, không sao nữa, đã qua hết rồi, đừng nghĩ tới có được không, đều là anh Khiếu Thiên không tốt, cứng rắn muốn em nhớ lại nó!”

Đường Kiến Tâm nhú mày, những ký ức không tốt đã mở ra, giờ cô cũng không biết làm sao để kiềm chế nó. Nhưng, khi nằm trong lòng Lôi Khiếu Thiên lại có thứ tình cảm khác thường, nhịp tim đập mạnh mẽ kia như ma lực khiến tâm tình cô dịu lại!

Chưa từng được quan tâm như thế khiến mũi cô cay cay!

Hóa ra tìm một bờ vai để dựa vào, cũng là một việc tốt như vậy!

Tuy rằng cô không hiểu, cho dù anh thật sự là cậu bé ăn mày kia, sao lại muốn tìm cô, anh cũng chỉ ở với cô hai ngày thôi. Nhưng, cô không thể không thừa nhận, hai ngày này cũng là thời gian vui sướng nhất trước khi bị kịch xảy ra!

Lôi Khiếu Thiên lẳng lẳng ôm Đường Kiến Tâm. Qua một lúc lâu, tới khi Đường Kiến Tâm bình tĩnh lại mới phát hiện mình đang vùi trong lòng đối phương, vội vàng vùng vẫy thoát ra, tai đỏ ửng. Lúc cách xa anh ra thì tư duy cũng tự tìm về. Đường nhiên những chuyện trước khi gặp cô đều nhớ!

Mặt liền nhăn nhó lại, bị anh làm cho rối lên, cô thiếu chút nữa đã quên chuyện quan trọng ấy.

“Nếu anh là người đó, sao lại tính toán tôi, chơi vui lắm sao?” Sắc mặt Đường Kiến Tâm khó coi, cô không rảnh chơi với anh ta!

Lôi Khiếu Thiên thở dài, “Trách không được người ta nói, nữ nhân giỏi thay đổi, một chút cũng không sai, vừa rồi còn nằm trong ngực anh giờ lại muốn tính sổ!”

Đường Kiến Tâm hung hăng nhìn anh chằm chằm. Đừng tưởng trước đây bọn họ có quen biết thì sẽ quên luôn sổ sách này, hừ, không có cửa đâu, cửa sổ cũng chẳng có!

Huống chi, hai người bọn họ cũng chỉ nhận thức trước kia thôi. Với cô bây giờ thì anh là một người hoàn toàn xa lạ!

Lôi Khiếu Thiên kêu oa oa, anh là bố của con cô ấy đó, đâu phải người xa lạ hả?

“Ách, được rồi, Anh nói. Thế nhưng, em phải cam đoan là em sẽ không bỏ đi!”

Đường Kiến Tâm mặt đen lại nhìn anh, “Nói!” Đi hay không đi cũng không phải do anh định đoạt!

Lôi Khiếu Thiên sờ mũi một cái, quên đi, anh vẫn không nên chọc cho Tâm Nhi tức giận. Bây giờ cô ấy không nên tức giận, anh cũng không muốn!

“Anh tìm được em rồi thì biết em là thủ hạ của Âm Hoàng, lại tìm Dịch Long để đàm phán hợp tác với hắn ta, bảo em đi trộm bảo thạch, chờ sau khi em thành công, anh sẽ trộm bảo thạch lại. Anh biết em chưa xong nhiệm vụ nhất định sẽ làm tới cùng, đuổi theo anh để lấy lại bằng được!” Lôi Khiếu Thiên rất cẩn thận quan sát sắc mặt của Đường Kiến Tâm, thấy không có dị dạng gì mới tiếp tục nói, “Hy vọng là trong cuộc truy đuổi này, em có thể nhớ ra anh là ai, thuận tiện. . .”

“Thuận tiện cái gì?”

Cổ Lôi Khiếu Thiên chợt đỏ lên, không nói lời nào, chỉ là trừng mắt nhìn Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm cũng trừng lại anh, chờ anh nói tiếp!

Thấy Đường Kiến Tâm không thỏa hiệp, Lôi Khiếu Thiên không có biện pháp, đành áp úng nói tiếp, “Thuận tiện thích anh. Vậy em cũng sẽ không đi nữa!” Đường nhiên có một vài điều Lôi Khiếu Thiên rất là thông minh giữ lại, cái này cũng không tính là lừa dối, chỉ là lựa chọn thật thà thôi!...

Đường Kiến Tâm sửng sốt, vẫn thật không ngờ Lôi Khiếu Thiên sẽ nói ra câu ấy. Thấy ngay tai đối phương đỏ lên, như sắp bốc cháy tới nơi, không ngờ phát hiện Lôi Khiếu Thiên cũng có lúc đáng yêu như thế, “Vậy Karl Bunol cũng là anh sắp xếp?” Đáng yêu thì đáng yêu, có một số việc vẫn phải hỏi rõ!

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Không phải, đó là ngoài ý muốn, anh không ngờ em sẽ đuổi theo anh tới tận Chợ Đen!”

Đường Kiến Tâm cảm giác như trái tim mình được buông lỏng. Cô tin lời Lôi Khiếu Thiên, đường đường là gia chủ Lôi gia, lão đại của Ngục Thiên Minh còn chưa tới mức lừa gạt cô!

Chẳng qua cô cũng có chút bực bội, “Hai viên bảo thạch đâu!”

Lôi Khiếu Thiên trừng cô, đã nói đến thế rồi, cô ấy còn muốn bảo thạch làm gì? Đường Kiến Tâm lễ thắng khí hùng, “Hai viên bảo thạch ấy vốn là của tôi, anh cướp đi, bây giờ tôi đòi lại thì có gì sai đâu!”

“Em chỉ biết đến chúng, mà em lại không nhớ anh là ai hả!”

Đường Kiến Tâm khinh bỉ anh, “Đại lão gia như anh, có cái gì tốt mà nhớ!” Bảo thạch đó là nhiệm vụ của cô, chưa xong sẽ bị cười nhạo!

“Làm mất rồi!” Lôi Khiếu Thiên gục đầu, không thèm nhìn Đường Kiến Tâm, một bộ như bị đá kích!

Đường Kiến Tâm xuống giường, đi ra ngoài. Lôi Khiếu Thiên vội nhảy luôn xuống, “Em đi đâu? Em đã đáp ứng sẽ không rời khỏi anh mà, Tâm Nhi, em quay lại, không được đi!” Cô gái không thèm để ý, Lôi Khiếu Thiên mặt đen lại, hét toáng, “Đường Kiến Tâm, em đứng lại đó cho anh!”

Cô gái cũng mặc kệ, đứng vậy, anh giải thích, tuy không phải rất chi tiết, thế nhưng, cô cũng có thể đoán được đại khái. Mặc dù cô thừa nhận khi biết việc của Karl Bunol không liên quan gì tới anh thì có chút vui vẻ, cùng cảm giác thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng, cô đã chơi cùng anh lâu như vậy, bây giờ, đến lượt anh chơi với cô!

Lôi Khiếu Thiên đuổi theo sau Đường Kiến Tâm gào khóc, Đường Kiến Tâm nhếch môi, bộ dáng vậy mới giống anh Khiếu Thiên của cô!

Lôi Tiêu Tiêu cầm nửa quả dưa hấu đi qua nghe được tiếng Lôi Khiếu Thiên, từ cầu thang bên rẽ ra, nhìn cảnh tượng trước mắt, cái thìa trong tay liền rơi vào trong quả dưa, cầm rút xuống đất, miệng mở ra thành chữ O, mãi không khép lại được.

Chết mất, bà đang thấy cái gì thế này, cái thằng bộ dạng như cô vợ nhỏ đuổi theo sau một cô gái mang bầu kia có phải con trai của đại ca bà không vậy? Đường gia của Lôi gia? Lão đại Ngục Thiên Minh? Đại ca của Đế Văn, Chris?

Chết mất, đừng gạt người vậy chứ!

“Dì nhỏ, dì ở đây làm gì thế? Dưa hấu rơi ra hết rồi kìa!” Nick khó hiểu nhìn Lôi Tiêu Tiêu đứng im mà không đi.

“Tâm Nhi, em đừng bỏ anh, anh biết sai rồi, sau này anh không dám nữa!”

Đường Kiến Tâm quét mắt nhìn hai người đang ngây ra như phỗng trước mắt, rất bình tĩnh lướt qua bọn họ đi xuống lầu. Lôi Khiếu Thiên lại không bình tĩnh như vậy, nghĩ đến hình tượng vừa rồi, lại hé ra khuôn mặt lạnh lùng nhìn Lôi Tiêu Tiêu một đầu, gọi một tiếng, “Dì nhỏ!” Xong đuổi theo Đường Kiến Tâm, chợt nghe được tiếng kinh hô của Lôi Tiêu Tiêu, “Khiếu Thiên, vừa rồi thật là cháu sao? Wow, cháu cũng có lúc đáng yêu thế ư?”

Đường Kiến Tâm dừng chân, rồi lại bình tĩnh tiếp tục đi xuống. Chân Lôi Khiếu Thiên lại vấp một cái, thiếu chút nữa lăn từ trên cầu thang xuống. Còn Nick, hiển nhiên giờ còn chưa tỉnh lại từ trong sợ hãi mới rồi!

Nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên như đang trốn, nắm lấy vạt áo Lôi Tiêu Tiêu, ngơ ngác mở miệng, “Dì nhỏ, vừa rồi là đại ca sao? Không phải con hoa mắt đấy chứ!”

Lôi Tiêu Tiêu gật đầu, “Tâm Nhi thực sự là lợi hại, nét đáng yêu như vậy của Khiếu Thiên dì chưa từng thấy, thực sự là thua thiệt lớn!”

Nick rầm một tiếng, nuốt nước miếng, hiển nhiên là hoàn toàn khiếp sợ nha!

Trời ạ, đại ca lãnh khốc anh minh thần võ của anh, sao lại có bộ dạng như thế kia được chứ? Quá là đá kích người ta rồi đó!

Lôi Tiêu Tiêu xoay người lại ném nửa quả dưa hấu cho Nick rồi nói, “Cùng xuống coi thế nào!”

Đường Kiến Tâm xuống lầu, tìm đồ ăn, cô đói rồi!

Lôi Khiếu Thiên thấy cô vào phòng bếp thì thở phào, đi theo phía sau lưng cô, căn dặn cô cái này không thể ăn, cái kia không ăn được, không được ăn đồ lạnh, đồ cay cũng không được ăn, phàm là những vị có tính kích thích thì đều không được ăn! **CHƯƠNG 86.3:**

Đường Kiến Tâm không thể chịu đựng nổi bỏ thìa xuống, trừng mắt Lôi Khiếu Thiên, tức giận, “Anh rốt cuộc muốn như thế nào? Tôi ăn đồ của tôi, anh nói nhảm nhiều như vậy làm gì?”

Lôi Khiếu Thiên rất vô tội, “Đây là Nick nói, thân thể em còn chưa khôi phục tốt, lại có bảo bảo, những cái này đều phải ăn kiêng!”

Đường Kiến Tâm lười nhìn anh, bê lấy một đồng đồ chua, đây chính là làm cho cô. Thế nhưng, thìa còn chưa hạ xuống, cái đĩa đã rơi vào tay người đàn ông đáng ghét kia, Đường Kiến Tâm trừng mắt với Lôi Khiếu Thiên, cảnh cáo, “Anh tốt nhất là đừng có chọc tôi tức giận!”

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Anh không chọc em tức giận, thế nhưng mấy cái này em không ăn được, tâm ẩn của em vẫn còn chưa hoàn toàn giải trừ!”

Đường Kiến Tâm sững sốt, cũng không kiên trì, nhưng vẫn có chút không cam lòng, “Tôi lại thích ăn cái đó!”

Lôi Khiếu Thiên dở khóc dở cười, “Chờ khi tâm ẩn em tốt rồi, em muốn ăn bao nhiêu cũng được, nhưng giờ không được!”

Tay phải Đường Kiến Tâm sờ lên tim, có chút thất thần, “Còn tốt được sao?”

“Tâm Nhi ngốc, có anh ở đây, anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì đâu!”

Đường Kiến Tâm nhàn nhạt quét mắt qua anh, đứng dậy, muốn đi tìm Nick. Vừa ra tới cửa thì thấy được hai người lén lút lút lút kia, cũng không giận, hô lên với Nick, “Tôi đói bụng!”

Nick thu được chỉ lệnh đi vào phòng bếp, rất tích cực, Lôi Tiêu Tiêu nhướng mày, có vẻ sai bảo thẳng thớm này rất thuận tay nhĩ!

Đường Kiến Tâm một bộ đương nhiên, nếu Lôi Khiếu Thiên không cho cô cái gì, cô chỉ có thể tìm Nick, Nick chắc là chuẩn bị thứ gì cô có thể ăn được.

Thẩm Dương Kỳ và Lôi Trầm Thiên đầu đầy mồ hôi xuất hiện ở phòng khách, thấy tất cả mọi người đều có mặt, hơi kinh ngạc. Thẩm Dương Kỳ hô một câu với Lôi Khiếu Thiên, “Anh họ, đã xảy ra chuyện!” Nói xong cùng Lôi Trầm Thiên chạy lên lầu, Lôi Khiếu Thiên đứng dậy đi theo. Đường Kiến Tâm chỉ nhìn qua anh một cái rồi lập tức cúi đầu ăn!

Đó là chuyện của anh ta, cô khản trương gì chứ?

“Tâm Nhi, cháu có đi xem thế nào không?” Lôi Tiêu Tiêu vẫn khoét dưa hấu của bà ngồi đối diện Đường Kiến Tâm!

Mí mắt Đường Kiến Tâm nhấc lên, “Bây giờ còn có dưa hấu à?”

“Có tiền thì có gì không mua được chứ?”

Đường Kiến Tâm gật đầu. Đúng, có đạo lý, lập tức không nói lời vô ích tiếp tục lấp đầy cái bụng mình!

Lôi Tiêu Tiêu nhếch môi lên, xúc một cái, đưa tới, “Ném thử không?”

“Không cần!”...

Lôi Tiêu Tiêu nhún vai, gọi Nick, “Lấy cho chị dâu con một quả dưa hấu ra đây!”

Nick nhúu mày, “Chị dâu không được ăn dưa hấu!”

Lôi Tiêu Tiêu chớp mắt, quay đầu lại nói với Đường Kiến Tâm, “Vậy không thể trách cô rồi, có đồ ăn ngon cô cũng không quên Tâm Nhi!” Cho nên, Tâm Nhi cũng không thể quên cô đó, chờ sau khi sinh tiểu công chúa thì phải ượng chơi a!

Trên lầu, Lôi Khiếu Thiên đuổi theo Thẩm Dương Kỳ, “Có chuyện gì?”

Lôi Trầm Thiên mở kênh chat, liên lạc với Đế Văn và Chris. Thẩm Dương Kỳ giải thích, “Lôi Triển Lâm đã đánh tráo một nhóm hàng gần đây của chúng ta, bây giờ đang vận chuyển qua Úc!”

“Chuyện xảy ra khi nào?”

“Hai ngày trước!”

Lôi Khiếu Thiên mặt lạnh lại, nhìn Đế Văn và Chris, “Biết người nhận hàng là ai không?”

Hai người đều lắc đầu, “Không rõ lắm, Lôi Triễn Lâm cũng không biết lấy tin tức đâu ra mà có thể đánh tráo hàng!”

Sắc mặt Đế Văn rất kém, giá trị nhóm hàng này trên trăm triệu, là người mua đích thân chỉ định, số tiền lớn, thành phẩm cũng quá lớn, cho nên bọn họ không có chuẩn bị đồ dự trữ. Sắp đến ngày giao hàng, người mua lại hữu ý vô ý hỏi thăm, nhóm hàng này đối phương rất gấp, mà bây giờ, bọn họ mới biết được hàng xảy ra vấn đề!

Con mẹ nó, Lôi Triễn Lâm, thật hận không thể trực tiếp giết chết ông ta!

Lôi Khiếu Thiên hí mắt, “Biết Lôi Triễn Lâm giấu hàng ở đâu không?”

Cả đám nhìn nhau, cuối cùng vẫn Lôi Trảm Thiên trả lời, “Chưa điều tra ra được. Lôi Triễn Lâm đã chặn hàng, nhất định rất cẩn thận, muốn điều tra cũng không phải việc dễ dàng!” Huống hồ, bọn họ vừa mới nhận được tin tức thôi!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Lôi Triễn Lâm còn đang ở Brugge, người tráo chắc hẳn là đối tác của ông ta. Đế Văn, cậu thăm dò phía Nuss xem sao.”

Đế Văn gật đầu rồi đi, sắc mặt Chris rất khó coi. Lôi Khiếu Thiên suy nghĩ một chút, vẫn nói, “Chris đi Úc với tôi, Kỳ cùng mấy người Trảm ở lại quan sát Lôi Triễn Lâm, lần này xảy ra chuyện, các cậu không cần quay về!”

Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên gật đầu, mọi người cất tin hiệu rồi ra ngoài. Đường Kiến Tâm đã ăn uống no đủ, muốn trở về phòng, thế nhưng, Lôi Tiêu Tiêu không cho cô đi, đưa ra lý do rất hay là, hai ta bồi dưỡng tình cảm một chút!

Đường Kiến Tâm thật sự là không có gì hay để mà nói chuyện với Lôi Tiêu Tiêu, nhưng, ngấm lại ăn no xong lên lầu cũng buồn chán, liền ra ngồi ở ghế sa-lon. Nick mở ti vi cho cô, nói thật, thứ như TV này, Đường Kiến Tâm là ít khi đụng tới. Cô nghĩ có thời gian không bằng tới khu vực tư nhân của mình, bãi biển Cancun ở Mexico, hưởng thụ gió biển, gột rửa tâm hồn!

Lôi Khiếu Thiên quay về phòng không thấy Đường Kiến Tâm thì đi xuống lầu, thấy Đường Kiến Tâm ngồi một bên, suy nghĩ một chút vẫn đi tới, “Tâm Nhi, chờ anh về!”

Đường Kiến Tâm nhìn anh một cái, quay đầu đi, không nói. Mãi một lúc sau, khi mà Lôi Khiếu Thiên có chút thất vọng quay đi ra cửa, thanh âm vang lên từ phía sau làm anh nhếch môi!

“Bây giờ tôi còn đi đâu được nữa?”

Lôi Khiếu Thiên đi rồi, Thẩm Dương Kỳ và Lôi Trảm Thiên ở lại. Đường Kiến Tâm buồn bực ngồi ở sô-pha, vừa rồi sao cô lại nói lời đó, cô đâu phải không đi được?

Cô có thể quay về Ám Hoàng, tìm Tiểu Ngải, có thể đi tìm bốn người kia, cô đi đã nhiều ngày, cũng không biết Amazon đã bỏ được độc chưa!

Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên quay chỗ Lôi Tiêu Tiêu, nhìn bà khoét dưa chỉ còn mỗi cái vỏ, “Mẹ, bố thấy mẹ ăn dưa hấu, cẩn thận bổ lại nóng nảy đấy ạ!”

Lôi Tiêu Tiêu chẳng hề để ý, “Ông ta chán sống mới dám nóng nảy với lão tử!”

Thẩm Dương Kỳ nhún vai, xoay người ngồi sang bên cạnh Đường Kiến Tâm, “Chị dâu, còn nhớ em không?”

Đường Kiến Tâm nhìn Thẩm Dương Kỳ, “Tiểu Ngải rất ghét cậu!” Ban đầu ở sà nậu ngầm, Thẩm Dương Kỳ đã đưa Tiểu Ngải đi!

Thẩm Dương Kỳ chu mỏ, “Không sao cả, chị dâu thích em là được!” Về phần Tiểu Ngải là ai, xin lỗi, anh không biết!

“Tôi không thích cậu!”

Thẩm Dương Kỳ kinh ngạc ôm lấy tim, ra vẻ bi thương, “Chị dâu, em rất quý chị, chị lại nói không thích em, thật đau lòng quá, hu hu, mẹ, con muốn được an ủi!”

Lôi Tiêu Tiêu liếc qua cậu con, “Tâm Nhi cũng không thích mẹ con!”

Thẩm Dương Kỳ quay lại nhìn Đường Kiến Tâm, vẻ mặt sùng bái, được đó, chị dâu cũng không thích mẹ anh, đây là sự an ủi tốt nhất!

Khóe miệng Đường Kiến Tâm giật một cái, lạnh lùng nhìn hai người đang làm bộ. Thẩm Dương Kỳ cảm giác được ánh mắt của Đường Kiến Tâm, nghiêm chỉnh nói, “Em là Thẩm Dương Kỳ, cái người mặt như hồ ly ngồi bên cạnh chị đó là Lôi Trầm Thiên, em ruột của anh họ!”

Đường Kiến Tâm nhìn Lôi Trầm Thiên, người này cũng có bảy tám phần giống Lôi Khiếu Thiên, chỉ là trên người anh ta mang theo khí tức nho nhỏ, hoàn toàn không phải cùng một loại hình với Lôi Khiếu Thiên!

“Chào chị dâu, em là Lôi Trầm Thiên, em rất dịu dàng, chị chớ bị Kỳ lừa gạt!” Nói xong có thâm ý khác liếc qua Thẩm Dương Kỳ, quay đầu hỏi Nick, “Nick, mày nói có đúng không?”...

Nick rối rắm, không biết trả lời như thế nào, Lôi Trầm Thiên trừng mắt uy hiếp, Nick cười trả lời, “A, đúng vậy đúng vậy, anh Trầm là ôn nhu nhất!” Ngoài miệng thì nói thế, trong lòng lại khổ không tả, sao anh nằm mà cũng trúng đạn vậy hả?

Lôi Tiêu Tiêu cho Nick cái nhìn hả hê, bà còn ước gì châm ngòi thổi gió, để mấy ngọn lửa này bùng cháy to hơn!

Đường Kiến Tâm lẳng lặng nhìn xung quanh. Sau khi cô tới Brugge, mặc dù có gặp những người này, thế nhưng, bọn họ cũng vội vàng để ý chuyện của Lôi Triển Lâm, thời gian gặp cô cũng ít, vậy cũng coi là chân chính biết nhau à?

“Tôi nhớ là lần đầu gặp cậu, hình như cậu rất nổi tiếng?” Đường Kiến Tâm quay đầu nhìn Thẩm Dương Kỳ, có chút ngạc nhiên. Khi đó cô vừa tới thành phố C liền đụng ngay cậu ta. Tuy rằng cảm thấy cậu ta rất đáng ghét, nhưng, tình cảnh lúc đó cô không có quên, chỉ là mình khó chịu bị cậu ta dùng làm bia đỡ đạn!

“A, chị dâu, sao chị biết?” Phát hiện mình được chị dâu chú ý, Thẩm Dương Kỳ rõ ràng có chút hưng phấn, “Anh Kỳ chính là siêu sao Hollywood!” Nick trả lời, Đường Kiến Tâm có chút kinh ngạc, “Cậu là người có đóng góp cho nước Mỹ ấy hả?”

Lôi Trầm Thiên, Thẩm Dương Kỳ sững sờ, mãi mới hiểu được lời cô là ý gì, “Bây giờ đã thoái ẩn!”

Đường Kiến Tâm không nói nữa, thấy có chút buồn chán, đột nhiên cảm thấy có hơi mệt nhọc, muốn lên lầu nghỉ. Trước khi đi cô hỏi một câu, “Lôi Khiếu Thiên khi nào về?”

Thẩm Dương Kỳ cười cười, “Chị dâu lo cho anh họ sao?”

Đường Kiến Tâm xoay người, không để ý tới mấy ánh mắt dò xét kia. Lúc bước chân lên cầu thang có hơi thất thần, cô đang lo cho anh ta ư? Không, không phải, cô chỉ là muốn xác nhận khi nào anh về để cô biết khi nào mới đi được thôi.

Ám Hoàng, cô nhất định phải quay về, chỉ là, bây giờ biết nhiệm vụ liên quan tới bảo thạch chỉ là một trò chơi, vậy cô cũng không cần rầu rĩ về chuyện này nữa. Cô đã hiểu cái ý nghĩ quái dị chợt xuất hiện trong lòng khi mà nhận nhiệm vụ từ chỗ Dịch Long là từ đâu tới rồi!

Cô đường đường là sát thủ mà lại bảo cô đi làm một tên trộm?

Té ra đây chỉ là một cuộc giao dịch của Lôi Khiếu Thiên và Dịch Long, mà cô là con cờ trong cuộc giao dịch này!

Thần sắc Đường Kiến Tâm thu lại, lên lầu, trong đầu đang tính toán xem để Lôi Khiếu Thiên chơi cùng cô thế nào, một trò chơi đầy tính kích thích!

Thẩm Dương Kỳ hưng phấn nhìn bóng lưng Đường Kiến Tâm, “Đại ca chưa nói chuyện tình cảm bao giờ, sao theo đuổi chị dâu lại dễ dàng thế nhỉ?”

Lôi Trảm Thiên chậm rãi dời tầm nhìn sang Thẩm Dương Kỳ, “Ý cậu là, kinh nghiệm tình trường của cậu rất phong phú?”

Sống lưng Thẩm Dương Kỳ cứng đờ, hai mắt Lôi Tiêu Tiêu sáng ngời, thả thìa xuống, chen vào cạnh Thẩm Dương Kỳ, “Con trai, khi nào thì con sinh một tiểu công chúa ẹ chơi đây?”

Lôi Trảm Thiên và Nick liếc nhau, hai người ngẫm hiểu, đã làm xong chuẩn bị để chuồn êm, Thẩm Dương Kỳ vẽ mặt cầu xin, “Mẹ, con trai mẹ là đàn ông, không có công năng ấy đâu!”

Lôi Tiêu Tiêu vỗ một cái lên đầu Thẩm Dương Kỳ, tức giận, “Vậy còn không mau đi tìm một người mẹ ẹ đi!”

Thẩm Dương Kỳ bị đánh đầu kêu oai oái, “Mẹ tưởng lừa một người mẹ dễ vậy sao, huống chi là sinh con, đừng nói tùy tiện như ăn cơm vậy chứ!”

Lôi Tiêu Tiêu đứng dậy, hai tay chống nạnh, “Không tìm được người mẹ nào, đàn ông cũng được mà, chỉ cần sinh một tiểu công chúa thôi!”

Hai người chuẩn bị chuồn êm kia dừng lại, quay đầu, vạ phần sùng bái nhìn Lôi Tiêu Tiêu, ánh mắt đồng tình chuyển sang Thẩm Dương Kỳ!

Thẩm Dương Kỳ nghe xong hai mắt sáng lên, chợt đứng dậy, “Mẹ, mẹ cũng nghĩ vậy sao?”

Hai người ở cửa kia lão đảo, té xuống đất, Lôi Tiêu Tiêu quay lại nghi hoặc nhìn Thẩm Dương Kỳ, bà vừa nói cái gì? Ách. . . “Đàn ông có thể sinh con?”

87. Chương 87: Lôi Khiếu Thiên Xảy Ra Chuyện

Thẩm Dương Kỳ rất bình tĩnh trả lời, “Mẹ vừa mới nói, không tìm được người mẹ nào thì có thể tìm đàn ông, mẹ, mẹ không thể đổi ý!”

Lôi Tiêu Tiêu sau khi phản ứng kịp thì phản nộ, “Thẩm Dương Kỳ, gan con đúng là lớn mà! Dám bắt lỗi trong lời của lão nương con hả!”

Thẩm Dương Kỳ chu mỏ, ủy khuất nhìn Lôi Tiêu Tiêu, rõ ràng là mẹ tự nói mà!

Dưới lầu vô cùng náo nhiệt, trên lầu, Đường Kiến Tâm cười không phát ra tiếng. Không phải cô không thích họ, ngược lại, cô thấy bọn họ đều tốt, tính cách chân thật, không phải người ngoài sáng một bộ mặt mà trong tối lại mang một bộ mặt khác!

Chỉ là có một số việc, cô vẫn không có cách nào khiến chúng tiêu tan!

Lôi Khiếu Thiên, không có gì không tốt, chỉ ít ở trong mắt cô, anh không phải người độc ác mất nhân tính. Nếu sống với anh cả đời, cũng không phải một chuyện khó tha thứ, thế nhưng. . .

Điều cô mong muốn là cuộc sống bình thường tự do tự tại!

Cuộc sống cứ phải đứng trên mũi dao này, cô không muốn nữa!

Thời gian trôi qua rất nhanh, tâm ẩn cô sắp tới rồi, cô không biết mình còn đợi được đến lúc Lôi Khiếu Thiên trở về hay không, nhưng cô rất bình tĩnh chờ đợi thời khắc đó đến. Cô không có phát hiện ra rằng nếu là dĩ vãng, càng gần thời gian tâm ẩn phát tác, tim sẽ nhói đau, bắt đầu trở nên thất thường. Mà bây giờ, ngay cả hoảng hốt cơ bản nhất cô cũng không có!

Trong lúc này, Nick cũng không nói cho cô chuyện của thế giới bên ngoài. Âm Hoàng bị Nguyệt bang chèn ép, Dịch Long chẳng biết đi đâu. Trước đây cô uống thuốc để đối kháng tâm ẩn giờ lượng thuốc càng ít hơn. Cảm giác thân thể uể oải, Đường Kiến Tâm nhìn xuống bụng mình, mỉm cười, gói đầu nằm lên giường!

Tới khi cô tỉnh lại đi xuống dưới nhà thì trời đã tối. Nick, Lôi Tiêu Tiêu, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên đều vẫn đang ngồi ở phòng khách!

Ngoại trừ Thẩm Dương Kỳ đang gọi điện ra, ba người kia ai cũng tự lật tẩy khuyết điểm của mình!

Lôi Tiêu Tiêu nói: Nick, thằng nhóc con, lúc đánh rắm còn đang nằm trong ngực dì bú sữa, bây giờ cánh cứng rồi, dám học cái xấu của anh Trảm con!

Nick chạy đến phía sau Lôi Trảm Thiên, cười rất miễn cưỡng với Lôi Tiêu Tiêu: dì nhỏ, sao dì có thể nói thẳng ra như thế? Nick sẽ xấu hổ lắm!

Lôi Trảm Thiên nhìn có chút hả hê, chỉ kém là chưa cầm cờ giờ lên hò hét: dì nhỏ, diệt thằng này đi, hôm qua nó dám ăn vụng vẹt kho gừng của con đấy!

Nick hô lên với Lôi Trảm Thiên: anh Trảm, anh thật nhỏ mọn, con vẹt kia có cho em cũng không muốn, em ghét nó!...

Thẩm Dương Kỳ trốn trên ghế sofa đối diện bọn họ, cũng không biết gọi điện thoại cho ai, cười run rẩy hết cả người, dùng chính câu nói của Nick, anh Kỳ có mùa xuân!

Đường Kiến Tâm gãi đầu, đi tới chỗ bọn họ, lại gần chỗ Thẩm Dương Kỳ thì lại nghe được Thẩm Dương Kỳ nói!

“Diệt là tốt rồi, tên chó chết Địch Long ấy, đúng là có mắt không trông!”

“Hừ, nếu đụng phải tôi thì không đơn giản là bị diệt thôi đâu. Biết gia chủ Tề gia không, cái tên mới được tán dương ấy, chẳng những tiêu diệt, ngay cả mái ngói cũng không chừa, may mắn là hần ta gặp phải chú, mà không phải mấy huynh đệ bọn tôi!”

“Cái gì, tôi rất rà bội phục vị nhân huynh kia, nếu tôi mà biết ai diệt cái tên chó Tề Phong kia, tôi sẽ bái anh ta làm thầy, bưng trà rót nước cho anh ta!”

Lôi Tiêu Tiêu chen lời, “Sư phụ con là mẹ đây này, mau đi rót nước ẹ!”

Thẩm Dương Kỳ quay đầu đi coi như không nghe thấy, “Không có gì, một phong bà tử (bà điên) thôi !” Vừa nói xong Thẩm Dương Kỳ liền đập mạnh cả người vào ghế, tiếp đó là một vật thể nào đó vụt qua tai anh, tạo thành một trận cuồng phong, đập thẳng vào lưng ghế!

“Thẩm Dương Kỳ, con muốn chết phỏng? Lão tử mà con cũng dám mắng?”

Thẩm Dương Kỳ đứng lên, vỗ vỗ ngực, “Thật là dữ, thật là dữ, cọp mẹ phát uy!”

Lôi Tiêu Tiêu cầm cái thìa trong tay định ném vào đầu Thẩm Dương Kỳ thì thấy Đường Kiến Tâm đang đi tới chỗ anh, dừng ngay động tác lại, chờ xem kịch vui. Đường Kiến Tâm tới bên cạnh Thẩm Dương Kỳ, giọng nói không chút phật phồng, “Địch Long đã xảy ra chuyện?”

Thẩm Dương Kỳ vừa đứng dậy nghe được tiếng thì ngoảnh đầu lại. “Rắc” lần này thì hay rồi, cổ liền vẹo. Mặt mũi Thẩm Dương Kỳ trở nên dữ tợn, thống khổ nhú chặt mày. Đầu dây bên kia không thấy tiếng trả lời liền hô mấy tiếng, thanh âm như đề cao lên gấp đôi. Thẩm Dương Kỳ hét lên, “Câm miệng, tôi còn chưa có điếc, ui dza, cổ tôi!”

Lôi Tiêu Tiêu vỗ tay, “Đáng đời, đây là cái giá khi con dám mắng lão nương!”

Thẩm Dương Kỳ khóc, tắt ngay điện thoại, than thở với Lôi Tiêu Tiêu, “Mẹ, con nhất định không phải con ruột của mẹ, bố nhất định có con ngoài giá thú!”

Lôi Tiêu Tiêu tức tối, “Thẩm Dương Kỳ, con nhất định phải chết!”

Đường Kiến Tâm nhú mày, nắm lấy cổ áo Thẩm Dương Kỳ, nhấc bổng lên, “Ầm ỉ chết đi được!” Thẩm Dương Kỳ bị cô hét lên co rụt đầu lại, cười cười với Đường Kiến Tâm, “Cái kia, chị dâu, chị vừa nói gì thế?”

“Địch Long đã xảy ra chuyện gì?”

“Ách. . .” Thẩm Dương Kỳ thận trọng nhìn Đường Kiến Tâm. Mấy con người ngồi đối diện anh đang xem trò vui, đối phương hiển nhiên lộ ra một bộ thấy chết không cứu. Bất đắc dĩ, Thẩm Dương Kỳ chỉ có thể kiên trì đối phó người trước mặt, “Không có, Âm Hoàng lớn như thế sao có thể nói xảy ra chuyện là xảy ra chuyện được!”

Ánh mắt lạnh lẽo của Đường Kiến Tâm quan sát thật kỹ Thẩm Dương Kỳ, ngay khi mà gương mặt cười của Thẩm Dương Kỳ trở nên cứng ngắc, Đường Kiến Tâm mới lạnh lùng nói, “Cậu nói láo!”

Tim Thẩm Dương Kỳ lộp bộp, vỡ thành từng mảnh nhỏ, “Chị dâu, em là đứa em họ đáng yêu như này, sao có thể nói em nói dối được? Mẹ nói, trẻ con không thể nói dối!”

“Nói!” Đường Kiến Tâm bất vi sở động, nhìn Thẩm Dương Kỳ lại muốn trưng ra bộ mặt đẹp trai, lạnh lùng nhắc nhở, “Sự kiên nhẫn của tôi có hạn!”

Thẩm Dương Kỳ chán nản trừng mắt Lôi Tiêu Tiêu, Lôi Trầm Thiên, Nick, tay bịt lỗ tai, lẩm bẩm, “Chính là như chị nghĩ đó!”

Đường Kiến Tâm sững sốt, Ám Hoàng thực sự đã xảy ra chuyện? “Còn Tiểu Ngải? Tiểu Ngải ở đâu?” Đường Kiến Tâm có chút lo lắng, nếu như Ám Hoàng đã xảy ra chuyện, Dịch Long cũng chạy không thoát, Tiểu Ngải thế nào? Sinh tử của những người khác trong Ám Hoàng cô mặc kệ, thế nhưng, Tiểu Ngải, cô không thể coi thường!

“Yên tâm đi chị, cô ấy không có việc gì!” Thẩm Dương Kỳ thoải mái, từ sau khi Ám Hoàng gặp chuyện không may, cô gái kia căn bản chưa từng xuất hiện, sao có thể xảy ra việc gì? Đường nhiên là điều này anh sẽ không nói cho chị dâu biết!

Đường Kiến Tâm buông tay, Thẩm Dương Kỳ thuận thế nằm lăn xuống ghế, nhanh như chớp chạy tới chỗ Lôi Trầm Thiên! Lôi Trầm Thiên khinh bỉ anh ta, Thẩm Dương Kỳ rất là khinh người trừng lại. Đó là chị dâu anh, anh đâu có can đảm chọc vào!

Hu hu, bây giờ anh bị kịch phát hiện ra rằng, ở Lôi gia, người nào cũng là biến thái, đều là Đại Phạt anh không chọc nổi!

Đường Kiến Tâm hơi thất thần, Nick liền kiểm tra cho cô, không thấy có dấu hiệu nguy hiểm mới yên tâm, “Chị dâu, bây giờ chị có khó chịu gì không? Nhất là ở tim ấy?”

Đường Kiến Tâm hạ mắt xuống, một lúc sau lắc đầu. Nick gật đầu, từ trong bếp bùng ra một bát thuốc, Đường Kiến Tâm chỉ liếc qua, rất ghét bỏ! Lôi Tiêu Tiêu vội chạy ra, tay phải sờ soạng bụng Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, vì tiểu công chúa của nhà ta, không thể chê thuốc này được...”

Cả người Đường Kiến Tâm run lên, lui về sau một bước! Lôi Tiêu Tiêu ai oán, bà sờ tiểu công chúa tương lai của bà mà, đừng có ghét bỏ bà vậy chứ!

Nick nghiêm trang, “Chị dâu, mau uống đi, đây là thuốc đối kháng với tâm ẩn của chị!”

Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn Nick, sau đó nhìn lên tay anh, “Dịch Long. . .”

“Không phải, chị dâu đừng nghĩ lung tung, thuốc này do Nick điều chế, hiệu quả có thể không tốt như thứ trên tay Dịch Long kia. Thế nhưng, cũng không kém đâu!” Nick không có nói ra, phương thuốc này là do Đế Văn bị đại ca chèn ép, tự mình tới Ám Hoàng lật tung cả tổng bộ lên, không tìm được, lại chạy tới biệt thự tư nhân của Dịch Long, mới tìm được cái phương thuốc trong tờ giấy cũ nát kia. Chẳng qua, lúc anh điều chế đã giảm bớt lượng thuốc, được tính ban đầu cũng không còn mạnh nữa!

Đường Kiến Tâm tiếp nhận bát, ực ực hai cái liền uống cạn. Nếu như ngay từ đầu Nick nói với cô đây là thuốc dẫn của cô, sao cô ghét bỏ được chứ, chỉ là, “Vì sao mùi vị lại không giống trước?”

Nick cười thần bí, đó là đương nhiên. Anh là ai chứ, bỏ đi chút mùi vị ấy là chuyện nhỏ!

Đường Kiến Tâm biết rõ trong lòng, cũng không hỏi nữa, chẳng qua khi cô thấy cả bốn cặp mắt trong phòng khách đều tập trung trên người, cô vẫn lên tiếng hỏi, “Mấy người không phải bề bộn nhiều việc hay sao?” Thế nào lại ở lại phòng khách hết vậy?

Lôi Trầm Thiên ngồi không, trả lời như chuyện đương nhiên, “Chị dâu, đại ca có lệnh, nhiệm vụ bảo vệ chị dâu là trên hết. Cho nên, bọn em đang làm việc!”

Đường Kiến Tâm lạnh lùng nhìn anh ta, rất muốn đập vỡ cái bàn của anh ta, cô mà cần bảo vệ? Đùa gì thế! Thẩm Dương Kỳ khinh bỉ anh ta, đã lừa dối thì thôi đi, còn nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, “Em nhớ là, anh họ vừa rồi phân phó Lôi Triển Lâm tới tổng công ty, bảo anh hai cũng tới đó!”

Lôi Trảm Thiên hét lên, “Ai cũng không quan trọng bằng chị dâu. Huống hồ, cái tên cận bã kia, nhìn sẽ ô uế mắt anh!”

Đường Kiến Tâm buồn cười, rất không có phúc hậu kiến nghị, “Kỳ thực, nếu khó tiếp thu như vậy, cứ bắn chết không phải thoải mái hơn rất nhiều sao?”

Thẩm Dương Kỳ nhăn nhó, “Không được, ông ta đã khống chế một phần ba quyền hành của Lôi Thị. Ông ta mà chết sẽ khiến Lôi Thị rung chuyển lớn. Huống chi, vậy quá tiện nghi cho ông ta!” Bọn họ đương nhiên biết chiêu này là tốt nhất, thế nhưng, bọn họ cũng còn có những suy tính khác, nhất là bây giờ còn liên hệ với cả Nuss!

Đường Kiến Tâm nhướn mày, “Từ xưa đều là bắt giặc trước bắt vua, Tề gia chính là ví dụ!” Tuy cô không hiểu mưu lược gì, thế nhưng cô sẽ không khiến bản thân khó chịu. Ai dám chọc cô thì người đó chết!

Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ sửng sốt, sắc mặt có chút cổ quái, Lôi Tiêu Tiêu càng kinh ngạc nhìn Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, cháu đừng có nói với cô, Tề Phong là do cháu. . .”

Đường Kiến Tâm một bộ mờ mịt, “Có gì kỳ quái?” Cô làm thì cô sẽ thừa nhận. Chẳng qua, đầu óc mấy người này sao xoay chuyển nhanh vậy?

“Bịch”

Đối diện, Thẩm Dương Kỳ rất không có tiền đồ lăn từ trên ghế xuống, ngậy ngốc ngồi dưới đất. Lôi Trảm Thiên cũng không cười anh ta, ánh mắt đồng loạt dồn sang Đường Kiến Tâm, cô liền nhú mày, ánh mắt của bọn họ là thế nào vậy?

Lôi Tiêu Tiêu nháy mắt mấy cái, giơ ngón tay cái với Đường Kiến Tâm. Lúc mà bà nghe được tin cả pháo đài Tề gia bị tiêu diệt, một ý niệm chui ra, người này có thể lẫn lộn cùng với Lôi Khiếu Thiên, rất dũng mãnh!

Lôi Trảm Thiên nuốt một ngụm nước bọt, “Chị dâu, không phải nói giỡn đấy chứ!”

Đường Kiến Tâm có chút bất mãn, “Anh không tin?”

Lôi Trảm Thiên lắc đầu, dĩ nhiên không phải không tin, chỉ là tin tức này quá chấn kinh, khiến anh khó mà tiếp thu. Nghĩ lại trước đây đại ca còn muốn bảo Lương và Huống đi điều tra, kết quả không nhận được tin tức gì cả, không có biện pháp chỉ có thể bảo tổ tình báo Ngục Thiên Minh xuất động, nhưng cuối cùng vẫn không tìm được chút dấu vết!

Người này thần bí như vậy, sao có thể không khiến bọn họ vừa yêu vừa hận, đảo mắt mấy cái, người này đã đứng trước mặt bọn họ rồi?

Kháo!

Đừng đùa người ta vậy chứ!

Đường Kiến Tâm nghĩ đến Tề Phong cũng rất khó chịu, cô rất ghét tên đó, “Mấy người vì sao lại muốn biết ai giết Tề Phong?”

CHƯƠNG 87.2:

Lôi Trảm Thiên nhìn về phía Thẩm Dương Kỳ, đối phương vẫn còn bộ dạng ngu ngốc ngây ngô. Khóe miệng Lôi Trảm Thiên giật một cái, tên này diễn hơn quá rồi, liền đá anh một cước cảnh cáo. Thẩm Dương Kỳ đúng là đang diễn trò a, em xin anh, anh thật sự là bị chấn kinh luôn đó, nhất là nghĩ đến vừa rồi mình khoe khoang khoác lác với người nào đó, nếu để anh biết ai giết Tề Phong, anh nhất định sẽ bái anh ta làm thầy, bưng trà đưa nước. . .

Hu hu, ông trời ơi, không thể lừa dối tình cảm của anh như vậy được!

Đường Kiến Tâm còn đang chờ Lôi Trảm Thiên trả lời, Lôi Tiêu Tiêu liền mở miệng, “Không có gì, chính là Tề gia là kẻ thù truyền kiếp của Ngục Thiên Minh. Tìm ra người giết Tề Phong là để báo đáp người ta. Không ngờ, không ngờ đó lại là Tâm Nhi a! Có phải cái gì mà. . . Chúng lý tâm tha thiên bách độ, na khan khước tại đăng hỏa lan san xứ [1]?”

[1] Trích bài thơ “Thanh ngọc án”.

Nick thối phù một tiếng, hai vai run run, Lôi Trảm Thiên rất im lặng nhìn Lôi Tiêu Tiêu. Đó là tình thơ, Đường Kiến Tâm thu liễm thần sắc. Cô đương nhiên biết Lôi Tiêu Tiêu không nói thật, nhưng, cô cũng chẳng quan tâm. . .

Lại không có quan hệ gì với cô cả!

Thẩm Dương Kỳ run rẩy đứng dậy, “Chị họ, chị cho nổ tung tòa thành ấy kiểu gì vậy?” Nếu có thể tiêu diệt hết, còn tất cả đều ở trong tòa thành, nghe nói là nháy mắt giết chết, trước đó còn là một tòa thành uy vũ, phút sau đã thành phế tích. . .

Nghĩ đến biểu ca N năm trước khi bước ra khỏi chỗ quân đoàn Sắc Liệt cả người đầy máu, gương mặt như la sát dưới địa ngục, bọn họ thấy thế đều kinh tâm, bây giờ lại thêm một chị dâu nữa. . . Cuộc sống này, còn vượt qua nổi không đây, bọn họ đều là biến thái hết!...

Bỗng nhiên nghĩ đến sự dũng mãnh của chị dâu, Thẩm Dương Kỳ quả quyết, nhanh chóng quyết định, sau này có dẫm lên đuôi của đại ca, cũng không thể chọc vào chị dâu!

Đường Kiến Tâm không có chút hứng thú với đề tài này, “Muốn biết, cứ xem mấy bộ phim hành động của Hollywood ấy, người ta chiếu rất chi tiết!” Nói xong cũng đứng dậy, cô đang tính xem khi nào là thời cơ tốt nhất để đi. Trốn ở đây ba tháng, tình huống bên ngoài thế nào, cô cũng không biết, hơn nữa, cô lo cho Tiểu Ngải!

Chỉ là, mặc kệ cô tính toán ra sao, sẽ luôn có chuyện ngoài ý muốn xảy ra. Thời gian nói nhanh không nhanh, nói chậm không chậm, Lôi Khiếu Thiên mãi mà không thấy quay về, ngày nào cô cũng phải uống thuốc. Đáng ăn mừng là, tâm ẩn cô không phát tác nữa, rất bình ổn vượt qua tháng này, mọi người ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm. Cũng sau tháng đó, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên trở nên bận rộn, cũng rất ít khi thấy được bóng dáng bọn họ!

Ngoại trừ Nick ra, chính là Lôi Tiêu Tiêu thỉnh thoảng có tới, sau đó lại như cơn gió bay đi. . . Đường Kiến Tâm tuy rằng cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cô vẫn lựa chọn trầm mặc, không lên tiếng. Vốn cô nghĩ sau khi tâm ẩn qua đi thì cô sẽ đi, chỉ là Nick nói bây giờ ngày nào cô cũng phải dựa vào thuốc để duy trì, bằng không một ngày đi rồi, tâm ẩn cô sẽ có thể phát tác bất kỳ lúc nào. Cô cũng nghĩ Nick chỉ dọa cô, cho nên có một ngày cô không uống thuốc, kết quả ngày đó thân thể cô xuất hiện dị dạng, may là Nick phát hiện sớm, khống chế được, bằng không cô không dám cam đoan sẽ xảy ra chuyện gì, còn bị Nick mắng một trận!

Lúc đó cô nghĩ, hắc, tính tình thẳng thắn này cũng có lúc thú vị như thế, dám mắng cả cô!

Mà cũng sau lần đó, Đường Kiến Tâm rất an tâm ở lại tòa thành này. Ngày nào cũng ăn rồi ngủ, ngủ rồi ăn, không bận tâm gì đến chuyện bên ngoài, một lòng với cuộc sống này. Bất động duy nhất chính là, bụng cô ngày càng to lên, Nick cũng an tâm không ít, khi thấy bụng cô cũng cười vui vẻ, hay nói giỡn với cô. Hai đứa bé khi ra đời sẽ rất xinh, một đứa như đại ca, một đứa như chị dâu. . . Khi ấy, Đường Kiến Tâm cũng sẽ cười với anh. Nick nói, bây giờ trên người cô càng lộ ra vẻ dịu dàng, đây gọi là tình mẹ, là trời sinh đã có, nói xong rất tự hào, Đường Kiến Tâm cũng theo anh, chỉ mỉm cười nghe, không đáp lại!

Lại sắp qua bốn tháng nữa, bụng của cô đã lớn, qua một tháng nữa là sẽ sinh rồi, dường như ngoại trừ việc bụng cô lớn lên ra, những thứ khác hoàn toàn không có gì thay đổi, nhưng, Đường Kiến Tâm biết, có cái gì đó đã thay đổi, bầu không khí căng thẳng khiến cô mơ hồ cảm giác được sự bất an, ngay cả đứa bé trong bụng cô cũng cảm thấy, luôn nghịch ngợm đạp cô, khiến tâm tình cô ngày càng buồn bực. Nhất là khi trời mấy ngày nay, không biết vì sao lại khác thường đến vậy, nóng bức khiến người ta khó mà chịu nổi!

Tháng sáu, một ngày rất bình thường, cũng xác thực vì sự bất bình thường của bình thường này đã thay đổi tương lai cuộc đời Đường Kiến Tâm!

Nóng quá, Đường Kiến Tâm nằm trên giường một lúc thấy thật buồn phiền liền đứng dậy, đi xuống dưới nhà, muốn bảo Nick làm chút đồ lạnh gì đó cho cô. Xuống bên dưới không thấy Nick, có chút kỳ quái, thâm nghĩ, Nick thường đều ở phòng khách, bây giờ lại không có, nhất định là còn đang ngủ. . .

Về sau, Đường Kiến Tâm hối hận vô cùng. Nếu như ngày đó, cô ở phòng khách ngoan ngoãn chờ Nick, không lên lầu, cũng sẽ không thấy phòng họp kia, không không đi vào đó, cô sẽ không biết tin tức Lôi Khiếu Thiên gặp chuyện không may. . . Mà cô cũng sẽ không xúc động đi theo, không đi, con cô sẽ không chết. . .

Bụng Đường Kiến Tâm tuy rằng rất lớn, thế nhưng không chút ảnh hưởng tới việc đi lại, cước bộ vẫn rất ổn định. Qua phòng Nick cũng không thấy người, không khỏi có chút kỳ quái, lúc này, thằng nhóc kia lại chạy đi đâu được? Có hơi nghi hoặc rồi nghĩ xuống lầu tìm cậu ta, định quay người đi xuống thì lại nghe phía trước có tiếng nói. . .

Đường Kiến Tâm nhú mày. Mấy tháng này, cả tòa thành chỉ có cô với Nick. Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên từ lâu đã không thấy bóng dáng, Lôi Khiếu Thiên thì đi suốt bốn tháng, chưa thấy quay về một lần, chân liền không tự chủ đi tới hướng phát ra giọng nói. . .

Trong phòng họp, Đế Văn, Chris vẻ mặt chán chường. Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên cũng không khá hơn chút nào. Nick chỉ lạnh lùng đứng ở một bên, mọi người trừng mắt nhau, ai cũng không lên tiếng. Trong căn phòng nhỏ lại mang theo không khí khẩn trương quỷ dị, nhất là cảm giác bất an tỏa ra từ trên người bọn họ. . . Đường Kiến Tâm vừa muốn vào gọi Nick lại chợt nghe Chris đập bàn một cái, đứng dậy hét.

“Tôi muốn đi giết tên khốn Nuss, mục đích nó, lại có thể ngầm ngầm giờ trò!”

Đế Văn chấn động mạnh, hét, “Con mẹ nó anh quay lại, còn ngại bây giờ không đủ loạn hay sao? Đại ca xảy ra chuyện thì mấy người đã tự loạn trận cước rồi hả?”

Chris cũng hét lại, “Cậu cũng biết đại ca xảy ra chuyện? Thế mà giờ còn ngồi ở đây? Tôi không có thời cơ được như cậu, tôi cho cậu biết, nếu tôi không đỡ được tên Nuss đó thì tôi tự chặt đầu xuống cho hắn làm ghế ngồi!”

“Anh bây giờ đi, anh đi đâu tìm hả? Chúng ta đã tìm suốt năm ngày nay, đại ca vẫn không thấy đâu, anh nghĩ tôi không nóng nảy sao? Con mẹ nó!” Đế Văn đứng dậy đá một cước vào ghế, cái ghế liền bị đá bay đi xa vài mét. . .

Chris đỏ mắt lên trừng Đế Văn, Đế Văn không cam lòng tỏ ra yếu kém, cũng trừng lại!

Lôi Trầm Thiên không thể nhịn được nữa, lạnh lùng nói với bọn họ, “Câm miệng, bây giờ là lúc cãi nhau sao?”

Đáy mắt Thẩm Dương Kỳ cũng hiện lên sát khí, “Đại ca đã mất tích năm ngày, vì sao bây giờ mấy người mới nói hả? Mấy người có biết việc này sẽ tai nạn chết người không? Nuss thời gian qua rất tàn nhẫn, Đế Văn, anh mới hủy đi một con mắt của Nuss, bây giờ, đại ca liền xảy ra chuyện, mấy người có nghĩ tới hậu quả không hả, vì sao hiện tại mới nói!”

Câu cuối cùng Thẩm Dương Kỳ đã dùng sức hét lên, gương mặt Nick cũng trở nên lạnh lẽo như băng tuyết, trong mắt không còn chút tâm tình cùng vẻ mặt ôn hòa trẻ con nữa!

Những người ở đây bị la, tiếng hít thở nặng nề vang vọng trong căn phòng nhỏ, chỉ có Đường Kiến Tâm đứng ở cửa ngăn ngõ, rối loạn, tới khi cô sắp xếp lại được manh mối, cô mới biết bọn họ đang nói chuyện gì!

Lôi Khiếu Thiên đã xảy ra chuyện?

Anh mất tích năm ngày? Hình như bọn họ đã nói vậy!

Đế Văn vất vả mới bình tĩnh lại, định thương lượng với bọn họ kế hoạch tìm người cứu người. Khi ánh mắt nhìn lên bảng đồng hồ, chợt kinh ngạc nhìn người đứng sau đám người Thẩm Dương Kỳ. . .

Chị dâu?

Lôi Trầm Thiên thấy dị dạng của Đế Văn, quay lại liền thấy Đường Kiến Tâm mang thai đang chăm chú bình tĩnh nhìn mọi người. . .

“Chị dâu?” Lôi Trầm Thiên kinh ngạc qua đi liền hoảng loạn, vội vàng đứng dậy, đi ra cửa, “Chị dâu, sao chị cũng tới đây?” Nói xong hung hăng trừng mắt với Nick, cậu ta vừa vào sao không đóng cửa lại?

Nick cũng kinh ngạc nhìn Đường Kiến Tâm đột nhiên xuất hiện, sau đó lại ủy khuất, anh vừa nghe đại ca xảy ra chuyện, đâu còn tâm trí để ý những cái khác!

Đường Kiến Tâm không để ý tới Lôi Trảm Thiên, trực tiếp đi vào, nhìn Đế Văn hỏi từng câu từng chữ, “Tôi muốn biết rõ toàn bộ quá trình!”

Ai nấy đều hít một hơi, đương nhiên biết ý chị dâu, chỉ là, Đế Văn nhìn Lôi Trảm Thiên, có chút do dự, thấy người kia lắc đầu, mặt Đường Kiến Tâm trầm xuống, lạnh lùng nhìn chăm chăm Đế Văn, “Nói!”...

Chích một từ, mặc dù hai người cách nhau bởi cái màn hình lạnh lẽo, nhưng, Đế Văn vẫn cảm giác được hàn ý và sát khí trên người đối phương, tới khi anh tỉnh lại thì, đều đã nói hết ra khỏi miệng. . .

“Bốn tháng trước, Nuss cướp đi một nhóm súng ống đạn dược của bọn em, bọn em tra ra được địa điểm đối phương giao dịch là ở châu Úc, cho nên đại ca dẫn Chris đi cướp hàng. Nuss rất xảo hoạt, dùng hai điểm mù lừa gạt người bọn em. Nhưng đại ca cũng biết vấn đề trong ấy, tới khi đại ca đoạt lại được hàng thì gặp phải đám người Nuss, Dạ Ứng truy sát. Mà nhóm hàng này rất quan trọng, đại ca bị bọn họ cuốn lấy không có biện pháp, chỉ có thể bảo Chris đưa hàng đi giao dịch với người mua, anh ấy sẽ dẫn theo người dụ Nuss đi.” Nói xong, sắc mặt ai cũng rất kém, nhất là Chris, ngũ quan vặn vẹo không nhìn ra được gì nữa!

Chỉ có Đường Kiến Tâm rất bình tĩnh, trong mắt không có chút sát khí, nghiêm túc nghe, “Nhưng Nuss, Dạ Ứng như mấy bọn điên, tấn công đại ca mãnh liệt, khiến đại ca đánh du kích với bọn chúng cũng gần bốn tháng. Khi Chris giao dịch xong với người mua quay lại tìm đại ca, tín hiệu của đại ca đã sớm bị chặt đứt, không liên lạc được, Chris chỉ có thể tìm tòi trong phạm vi Úc, mãi tới hai tháng sau mới tìm được đại ca. Thế nhưng, còn chưa kịp liên lạc, tín hiệu của đại ca lại mất, may là, ít nhất điều đó cho thấy đại ca không có việc gì. Thế nhưng, năm ngày trước, bọn em đã triệt để mất dấu đại ca, một đội người do đại ca mang theo, cũng bị tiêu diệt hết. . .”

“Địa điểm!” Đường Kiến Tâm hai tay chống trên bàn, trầm tư, “Địa điểm Lôi Khiếu Thiên xuất hiện lần cuối!”

“Bán đảo Kamchatka.”

Đường Kiến Tâm gật đầu, xoay lại hỏi Nick, “Nick?”

Nick cả người chấn động, ở chung lâu như vậy anh đương nhiên biết chị dâu hỏi cái gì, bắt lấy sắc mặt mấy người Lôi Trảm Thiên, ánh mắt không dám nhìn Đường Kiến Tâm, Đường Kiến Tâm trầm mặt xuống, nhìn chăm chăm Nick, “Nói!”

Nick trả lời theo phản xạ, “Bán đảo Kamchatka, hay còn gọi, vùng đất tử vong, nằm ở miền Viễn Đông nước Nga, nằm giữa Thái Bình Dương và biển Okhotsk. Cả bán đảo dài khoảng 1, 200 km (750 dặm), nơi rộng nhất khoảng 480 km (300 dặm), diện tích ước chừng 370, 000 ki-lô-mét vuông (140, 000 dặm vuông). Có hai ngọn núi chạy dọc theo bán đảo, điểm cao nhất so với mặt nước biển là 4, 750 mét (15, 584 thước). Có 127 ngọn núi lửa, trong đó có 22 ngọn núi lửa còn hoạt động, thung lũng chết Liên Xô chính ở trên bán đảo này: Dài 2000m, bên trong thung lũng rộng khoảng 100 - 300m, địa thế gồ ghề, quái thạch lởm chởm.”

Đường Kiến Tâm híp mắt, xoay người đi ra ngoài, Lôi Trảm Thiên đuổi theo, “Chị dâu, chị đừng lo lắng, chúng ta nhất định sẽ tìm được đại ca. . .”

“Câm miệng!” Đường Kiến Tâm quay lại phân phó Thẩm Dương Kỳ và Nick, “Các cậu tìm cho tôi hai chiếc trực thăng, tôi muốn trong thời gian nhanh nhất tới được đó!”

Nói xong không cho bọn họ thời gian phản ứng, đi thẳng vào phòng mình. Nếu cô nhớ không lầm, lần trước, cô thấy Lôi Khiếu Thiên bỏ súng của cô vào ngăn kéo!

Thẩm Dương Kỳ và Lôi Trảm Thiên hai mặt nhìn nhau, vẻ mặt đau khổ, chị dâu vác cái bụng lớn đi tới đó, cho dù tìm được đại ca, bọn họ cũng sẽ bị lột một lớp da!

“Làm sao bây giờ?” Thẩm Dương Kỳ hoàn toàn mất hết chủ ý, tìm đại ca là việc phải làm. Sau khi nhận được tin đại ca mất tích, bọn họ đã xuất động toàn bộ tổ tình báo, chỉ là, bây giờ chị dâu đã biết, thật đúng là không dễ làm!

Lời chị dâu không thể không nghe, nhưng cũng phải xem xét mức độ nặng nhẹ!

Lôi Trảm Thiên nén giận, quát lên với Thẩm Dương Kỳ, “Con mẹ nó, cậu hỏi tôi tôi đi hỏi ai?” CHƯƠNG 87.3:

Thẩm Dương Kỳ bị la liên ngổ người, ra vẻ oan ức, Nick đứng sau bọn họ lên tiếng, “Vẫn mau làm theo chị dâu thôi!” Anh hiểu chị dâu, cố chấp tới mức mười con trâu cũng không kéo lại!

Nick nói vừa ra, Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ cùng trừng lại anh. Đường Kiến Tâm rất nhanh thì quay lại, thấy bọn họ mắt lớn trừng mắt nhỏ, mặt trầm xuống, “Làm xong việc chưa?”

Mấy người run một cái, Lôi Trảm Thiên trả lời, “Vâng, được rồi!”

Đường Kiến Tâm không thèm liếc bọn họ, đi lướt qua xuống dưới, “Đi!”

Lôi Trảm Thiên nhìn cô gái bụng to phía trước, tuy rằng bước đi như bay, thế nhưng, thấy thế nào cũng quái dị, nhưng không buông tha cho việc khuyên bảo, “Chị dâu, trong bụng chị còn hai đứa nhỏ, vẫn nên ở lại thôi. Em cam đoan, nhất tìm được đại ca, người đầu tiên em báo nhất định là chị!”

Đường Kiến Tâm hí mắt, “Mười tám năm trước tôi có thể đưa anh ấy về nhà, hôm nay cũng có thể!” Nói xong quật cường đi xuống lầu, để lại ba người ở hành lang nhìn nhau, trong lòng có nghi hoặc, bọn họ vừa rồi không nghe lầm chứ?

Nhưng, mặc dù nghi hoặc, ai cũng biết bây giờ không phải thời gian truy hỏi điều này, vội đuổi theo Đường Kiến Tâm!...

Trực thăng lúc sáng sớm đã chuẩn bị xong, có hai chiếc. Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ, Nick và Đường Kiến Tâm ngồi chung một chiếc. Sát thủ Lôi gia ngồi chiếc còn lại. Cả hai đồng thời xuất phát tới Thái Bình Dương!

Khi bọn họ vừa lên trực thăng, Đế văn, Chris cũng đã lên máy bay, cùng liên tuyến. Vừa vặn, Đế Văn xuất phát từ biển Okhotsk, Chris xuất phát từ biển Bering, chia ra làm ba hướng. Đường Kiến Tâm một mực trầm tư, Lôi Trảm Thiên lái máy bay, Thẩm Dương Kỳ ở ghế phụ, Nick ngồi bên cạnh Đường Kiến Tâm, lúc nào cũng chú ý tình trạng thân thể cho chị dâu, hiện tại còn không xảy ra chuyện gì a!

“Tôi muốn có tư liệu về Nuss!”

Vốn bầu không khí có vẻ quỷ dị, đột nhiên vang lên tiếng Đường Kiến Tâm, ai nấy đều sửng sốt. Vẫn là Thẩm Dương Kỳ phản ứng nhanh, in tài liệu về Nuss trong máy tính ra, cũng chỉ một phút, Nick cầm lấy rồi đưa cho Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm nhanh chóng đọc tư liệu trên đó, rất ít, không nhiều lắm, thế nhưng cũng đã “mổ” được người tên Nuss này, “Hắn là kẻ thù truyền kiếp của Mafia, vì sao Lôi Khiếu Thiên lại dính vào?”

Thẩm Dương Kỳ cười khổ, “Mafia cũng là từ Ngục Thiên Minh, đương nhiên, bây giờ bọn họ đã hoàn toàn độc lập, việc này là chuyện tám trăm năm trước!”

“Nếu đã phân chia ra rồi sao lại còn nhúng tay vào?”

“Giáo phụ Mafia, người lãnh đạo tổ chức khủng bố đều là huynh đệ của bọn em!”

Ồ? Điều này thật khiến Đường Kiến Tâm vô cùng kinh ngạc, “Các cậu đúng là lũng đoạn a?” Nhớ năm đó khủng hoảng kinh tế toàn cầu, theo đó việc lũng đoạn cũng gần bó không thể phân chia!

Thẩm Dương Kỳ bĩu môi, “Không thể nói như vậy, bọn em là huynh đệ gần bó nên thỉnh thoảng mới hỏi thăm nhau một chút, bình thường, đều là nên làm gì thì làm đó, không liên lạc!”

Đường Kiến Tâm hiển nhiên không tin, thế nhưng, cô cũng không quần lấy đề tài này. Nhưng mà, cô đột nhiên nghĩ đến, “Chính là hai người vừa rồi đó hả?” Nếu cô đoán không sai, một là giáo phụ Mafia, một là người của tổ chức khủng bố!

Thẩm Dương Kỳ cũng không giấu diếm, “Đúng vậy, bọn em đều là những người bị mẹ em hành hạ!” Nói xong còn không khỏi thở dài, “Đều là một đám người đồng bệnh tương liên a!”

Đường Kiến Tâm khinh thường, chẳng qua nghĩ tới ham mê biến thái của Lôi Tiêu Tiêu, xoa xoa tượng trưng da gà nổi lên trên cánh tay, “Nuss có biết quan hệ của các cậu?”

Vấn đề này Thẩm Dương Kỳ không có lập tức trả lời, chỉ cùng với Lôi Trảm Thiên liếc nhau, chậm rãi đáp, “Cũng không biết, từ sau khi bọn em nhận nhiệm vụ, mấy năm nay chưa từng gặp mặt, người ngoài. . . Cũng không biết quan hệ của bọn em!”

“Còn Lôi Triển Lâm?”

Sống lưng Thẩm Dương Kỳ cứng đờ, đúng, sao anh có thể quên được nhân vật như thế? “Ý chị dâu là, Nuss, Dạ Ứng vì biết quan hệ của bọn em mới hạ sát lệnh?” Dù sao, Ngục Thiên Minh và bọn họ cũng không có dây dưa gì với nhau!

Đường Kiến Tâm gật đầu, bọn họ quên điều này cũng không có gì lạ. Mấy tháng nay bọn họ chỉ là mặc sức muốn gõ Lôi Triển Lâm, mà bỏ quên chỗ khác. Mà cô lại không giống, Nick thường vô tình hay cố ý nói cho cô một vài việc, nhất là về Lôi Triển Lâm, nói xong càng chịu khó, chỉ là mỗi lần nhắc đến đều nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể mổ bụng moi gan Lôi Triển Lâm. Cô từng bảo Nick câm miệng, nhưng Nick lại nói cô không quan tâm đại ca, Đường Kiến Tâm chỉ có thể im lặng nhìn cậu ta!

“Thật sự là tên cầm thú ấy đang âm thầm khiêu khích?” Nick vừa nghe đến cái tên Lôi Triển Lâm lông liền dựng ngược!

Đường Kiến Tâm nhìn sang anh ta, Nick nắm nắm tay, có vẻ như tiểu vũ trụ lại bạo phát.

“Lôi Triển Lâm không thể coi thường!”

Nick rất muốn phản bác chị dâu, thế nhưng, thấy mâu quang Đường Kiến Tâm đang trừng mình, anh liền thôi. Thẩm Dương Kỳ lại cảm thấy kỳ quái, “Thế nhưng, Lôi Triển Lâm bị chúng ta giám sát rất chặt, cho dù ông ta có bản lĩnh lớn tới đâu cũng không thể chơi thủ đoạn dưới mắt chúng ta được?” Bằng không anh và Trảm chẳng phải là mất hết mặt mũi?

Hai người khỏe mạnh cũng không giám sát nổi một ông già, đơn giản đó là sự vũ nhục!

Đường Kiến Tâm nhẹ nhàng nhú mày, “Có thể. . . Ông ta căn bản không phải là Lôi Triển Lâm?”

Thẩm Dương Kỳ sửng sốt, Lôi Trảm Thiên càng khoa trương, tay lái lệch đi, máy bay đang đưa dẫn tới Nick kinh hô, Lôi Trảm Thiên cuống quýt không chế máy bay, hỏi, “Sao có thể?”

Nếu ông ta không phải Lôi Triển Lâm, anh. . . anh thật không nghĩ ra mình nên làm gì bây giờ, Đường Kiến Tâm nói tiếp, “Trên thế giới này, có một nghề gọi là ”Thế thân“.”

Mọi người chấn động. Đúng vậy, bọn họ có đôi khi cũng sẽ dùng thế thân, khi có một số việc không có thời gian làm. Bây giờ bị Đường Kiến Tâm dạy dỗ, bọn họ hình như cũng đã bỏ quên một cái gì đó...

Sắc mặt Thẩm Dương Kỳ rất kém cỏi, khẩu khí cũng thật không tốt, “Thế nhưng, cho dù là thế thân, ánh mắt, khí chất của một người sao có thể lừa được?”

Đường Kiến Tâm nhú mày, “Các cậu lập tức liên lạc với mafia và tổ chức khủng bố, bảo bọn họ quay về tổng bộ. Lôi Triển Lâm đang muốn đối phó với bọn họ!”

Thẩm Dương Kỳ ngẩn ra, Đường Kiến Tâm lớn tiếng quát, “Còn không mau lên!” Vào lúc này rồi mà còn ngơ ngẩn như thế, đồ vô dụng!

Ban đầu cô vẫn chỉ hoài nghi Lôi Triển Lâm dùng thế thân, vừa được Thẩm Dương Kỳ đề tỉnh, bật người kịp phản ứng. Đúng vậy, Thẩm Dương Kỳ nói không sai, một người không thể nào bắt chước được tất cả. Khí chất, tính cách, ánh mắt của đối phương không thể lừa dối được. Thế nhưng, con mẹ nó cô đúng là cũng biết trên đời này có thể thân có thể học được mười giống mười. Trước đây khi cô ám sát một đại thần nào đó trong hoàng gia Anh, đối phương cũng dùng thế thân. Chỉ là, vị kia thật quá bất hạnh, trên đường cô quay về lại trùng hợp gặp được hắn. Bằng không, cô cũng không biết, hóa ra trên đời này còn có người nguyện ý làm thế thân cho người khác, nghề nghiệp đó nguy hiểm gấp trăm lần, cái ngày nhận nhiệm vụ, đầu cũng đã được buộc lại với lưng quần rồi. . .

Nói tới Lôi Triển Lâm, lần đầu tiên gặp ông ta, sự hung ác, không cam lòng trong mắt ông ta, còn cả tình thế bất buộc khiến cô rất phản cảm. Cô luôn cho rằng ông ta sẽ đến tìm cô, thế nhưng lâu như vậy ông ta chưa từng xuất hiện trong tòa thành, vậy chỉ có một nguyên nhân, ông ta không có ở Brugge!

Thẩm Dương Kỳ bị cô la, trong nháy mắt thanh tỉnh, vội mở kênh liên lạc với Đế Văn, Chris. Tới khi liên lạc được với bọn họ thì bọn họ cũng vừa nhận được tin, có người xâm nhập kho tin tức của tổng bộ. . .

Thẩm Dương Kỳ khẩn trương bảo bọn họ quay về, hai người nghe được Lôi Triển Lâm có động tác, cũng không dám qua loa, liền dẹp đường hồi phủ!

Mà sắc mặt Đường Kiến Tâm cũng không có tốt lên chút nào. Lôi Triển Lâm này có động tác lớn như vậy hiển nhiên phía sau còn có người, cô chỉ lo, nếu bọn họ đều chống lại mafia hoặc là tổ chức khủng bố, vậy Lôi Khiếu Thiên rốt cuộc thế nào?

Điều này làm cho cô có chút lo lắng, vừa nghĩ tới, trước đó không lâu, bọn họ vẫn hay nói giỡn với nhau, mà cô mỗi ngày chỉ ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, còn ngày ngày nghĩ khi Lôi Khiếu Thiên quay về, cô có thể triệt để thoát khỏi anh, trái tim như bị bóp chặt đau đớn. Đứa bé trong bụng tựa hồ cũng cảm giác được sự khẩn trương, bất an của mẹ, đập đập bên trong. . .

Cơn đau khiến mồ hôi lạnh trên trán Đường Kiến Tâm ứa ra, tay đặt lên bụng, muốn vỗ về chúng. . .

Nick ngồi bên cạnh không dám khinh thường, thấy chị dâu đổ mồ hôi, lên tiếng, “Chị dâu, thả lỏng, thả lỏng, hít sâu!” Hai tay vội giúp cô làm động tác đây!

Thẩm Dương Kỳ cũng xoay đầu lại, Đường Kiến Tâm phối hợp với động tác của Nick. Thằng nhóc dần yên tĩnh lại, Đường Kiến Tâm mặt đầy mồ hôi nhìn Nick với vẻ khẩn trương của đám người Thẩm Dương Kỳ, cười cười, “Không sao, đừng lo lắng, hai tiểu quỷ này thường thích đùa giỡn với tôi ấy mà!” Chỉ là nụ cười có chút miễn cưỡng!

Nick đỡ Đường Kiến Tâm ngồi lại, “Chị dâu, chị chớ khẩn trương, chúng ta sẽ tìm được đại ca, chị căng thẳng quá sẽ ảnh hưởng tới đứa bé!”

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Hai tiểu quỷ bình thường đều ngoan, có thể là do ở trên không trung nên không quen!”

Nick rất nghiêm túc nhìn Đường Kiến Tâm, “Lúc này, còn nói giỡn!”

Đường Kiến Tâm rất khó khi bị Nick làm cho ghen, cô có nói giỡn sao?

Hai người cứ như vậy mắt lớn trừng mắt nhỏ, Thẩm Dương Kỳ thấy Đường Kiến Tâm không có việc gì cũng liền quay đầu lại, liên lạc với A Nhị!

Lôi Trảm Thiên cũng chỉ là quay đầu liếc qua Đường Kiến Tâm, sau đó nhanh chóng quay lại, đột nhiên nói, “Đã tới bán đảo Kamchatka!”

88. Chương 88: Ra Đời Ngoài Ý Muốn, Vui Vẻ Mà Cũng Bi Thương

Nick rất nghiêm túc nhìn Đường Kiến Tâm, “Lúc này, còn nói giỡn!”

Đường Kiến Tâm rất khó khi bị Nick làm cho ghen, cô có nói giỡn sao?

Hai người cứ như vậy mắt lớn trừng mắt nhỏ, Thẩm Dương Kỳ thấy Đường Kiến Tâm không có việc gì cũng liền quay đầu lại, liên lạc với A Nhị!

Lôi Trảm Thiên cũng chỉ là quay đầu liếc qua Đường Kiến Tâm, sau đó nhanh chóng quay lại, đột nhiên nói, “Đã tới bán đảo Kamchatka!”...

Đường Kiến Tâm đứng dậy, tới cạnh Thẩm Dương Kỳ, Nick theo sau. Đường Kiến Tâm nhìn bán đảo Kamchatka sắp tới, nhũn mảy, kéo Nick ra trước, “Tìm tín hiệu!”

Nick gật đầu, Thẩm Dương Kỳ rất tự giác nhường chỗ. Hai tay Nick gõ liên tục trên bàn phím, không ai quấy rầy anh, trực thăng lượn vòng trên bầu trời phía đông Thái Bình Dương. . .

Ai cũng rất nghiêm túc, nhất là Nick, tìm thấy rất nhiều sóng nhiễu âm nên rất là kinh ngạc, “Quanh đây còn có những người khác nữa!”

Đường Kiến Tâm nhíu mày, “Tránh né tín hiệu của bọn họ đi!” Lôi Trầm Thiên gật đầu, hợp tác với Nick, cẩn thận rút tín hiệu mình về, đi đường vòng. Trực thăng phía sau cũng nhận được lệnh, cẩn thận tránh tín hiệu của đối phương, đuổi theo trực thăng của Lôi Trầm Thiên.

“Xem ra đại ca chắc còn ở đây. Nơi này có mấy đợt sóng quấy nhiễu, ngoại trừ người của chúng ta, người bên Nuss cũng đang tìm đại ca!”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, mặt lộ vẻ vui mừng. Chỉ cần đại ca không bị người của Nuss bắt là được, bây giờ chỉ là so ai tìm được người trước mà thôi. Đường Kiến Tâm cũng thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng tình huống hiện tại cũng không phải rất khả quan, thế nhưng, cuối cùng cũng không cần khẩn trương quá mức nữa!

“Bán đảo Kamchatka này, nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, chúng ta có nên bắt đầu tìm từ đây?” Thẩm Dương Kỳ hỏi. Nick không thể phân tâm, vừa phải tránh sự quấy nhiễu của đối phương, vừa phải tìm kiếm kênh của đại ca!

Nhưng chắc là kênh của đại ca đã đóng lại, không phải vô cớ biến mất, khẳng định anh ấy cũng đoán được là Nuss cũng đang tìm mình!

Lôi Trầm Thiên vừa muốn trả lời, chợt nghe được tiếng kinh hô của Thẩm Dương Kỳ, “Mọi người xem, đó là cái gì?”...

“Kháo, sao lại chạy tới tổng bộ kỳ hạm Thái Bình Dương của Nga thế!” Nick khê nguyên rửa, bên dưới cách đó không xa, một loạt tàu ngầm hạt nhân đang đổ ở đấy, tàu ngầm thông thường cũng có tới ba mươi chiếc!

Đường Kiến Tâm lộ đầu ra, lập tức rút về, “Thay đổi tuyến đường, tới trung nam bộ!”

Lôi Trầm Thiên gật đầu, sắc mặt có chút cứng ngắc, thế nào lại đi tới đảo ở đông bắc bộ vậy? “Kháo, Nick, mày muốn chết đúng không, bảo mày dẫn đường chứ không phải đưa chúng ta vào ổ cước!” Nếu bị đối phương coi như quân địch mà ném bom, bọn họ còn mạng mà quay về sao?

“Em sao biết được, nhất thời quên nhìn bên dưới thôi mà!”

Đường Kiến Tâm chống tay sau lưng, đứng lâu thật cũng có chút khó chịu. Thẩm Dương Kỳ bảo cô ngồi đằng sau, Đường Kiến Tâm cự tuyệt, Thẩm Dương Kỳ cũng chỉ có thể mặc cô. Lôi Trầm Thiên lại như là nghĩ tới điều gì, đột nhiên lên tiếng, “Anh nhớ hình như trung nam bộ là khu rừng núi ở đảo thì phải?”

“Vâng!” Nick chăm chú nhìn màn hình, không dám sơ suất!

“Cách đó không xa có phải là thung lũng chết?” Sắc mặt Lôi Trầm Thiên có chút quái dị. “Vâng!”

“Đại ca có thể đi đâu được đây?”

Thẩm Dương Kỳ hoảng hốt, khó hiểu, đại ca vì sao lại tới đây? “Chị có cảm thấy là đại ca sẽ chọn con đường núi lửa không?”

Đường Kiến Tâm lắc đầu, “Sẽ không, nếu là tôi, tôi sẽ chọn rừng rậm!” Ít nhất ở đó sẽ có nhiều vật che chắn hơn!

Hơn nữa thung lũng chết, không phải ai cũng có can đảm đi vào, ngược lại là khu vực núi lửa, nhìn tương đối an toàn hơn!

“Em cảm thấy càng là nơi nguy hiểm thì đó lại là nơi an toàn!” Thẩm Dương Kỳ vuốt cằm. Lôi Trầm Thiên rất muốn khinh bỉ con người này, “Đều là lừa người thôi!” Người có đầu óc đều sẽ chạy tới nơi an toàn!

“Chúng ta có thể đoán được thì đối phương cũng thế. Bây giờ mặc kệ là núi lửa hay là rừng rậm đều không an toàn!” Bằng không, Lôi Khiếu Thiên cũng không cần trốn nhiều ngày như vậy mà không liên hệ với bọn họ. Đường Kiến Tâm trầm tư, cô không tin, với thủ đoạn của Lôi Khiếu Thiên lại không liên lạc được với đám người Thẩm Dương Kỳ!

Lời Đường Kiến Tâm, mọi người đều cùng gật đầu tán đồng. Bọn họ chậm hơn đối phương năm ngày, xác suất tìm thấy người lại càng nhỏ đi, Nick hừ lạnh, “Người của chúng ta cũng đến rồi!”

Người của bọn họ cũng đã triển khai tìm kiếm, tin rằng khi đối phương nhận được tin tức sẽ không còn rõ như vậy nữa!

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Để trực thăng phía sau cùng người bên các cậu tập hợp.”

Nick khó hiểu, “Vì sao?” Thẩm Dương Kỳ cũng nhìn Đường Kiến Tâm, Lôi Trầm Thiên giải thích, “Hai chiếc máy tầm nhìn quá lớn, dễ khiến Nuss chú ý.”

Đường Kiến Tâm gật đầu, đúng vậy, quan trọng hơn là, cô muốn chiếc trực thăng phía sau kia phân tán sự chú ý của đối phương.

Hai mắt Thẩm Dương Kỳ sáng ngời, bảo Nick lập tức đi làm. Nick gật đầu. Trực thăng phía sau nhận được lệnh liền bay dọc theo núi lửa phía Tây bờ biển, còn Lôi Trầm Thiên lại bay tới nam trung bộ.

Thời gian không còn nhiều, tới khi bọn họ tới trung nam bộ liền nghe được tiếng nổ từ bờ tây truyền tới. Uy lực của hỏa lực khiến mấy người Đường Kiến Tâm cũng khó mà chịu nổi, thời gian của bọn họ không còn nhiều.

“Đây chính là khu vực của Nga, mà nói xem nếu mà người của bên quốc phòng khó chịu, liệu có khả năng sẽ điều động kỳ hạm bắn tung Nuss không?” Thẩm Dương Kỳ mua vui từ trong đau khổ, rất không phúc hậu trên ghẹo.

Nick nghĩ sâu xa hai giây, quả đoán lắc đầu, “Nuss nếu đã dám có động tác lớn như thế, khẳng định đã thông quan hệ với đối phương. Bằng không anh cho rằng một phần tư đội kỳ hạm Thái Bình Dương của Nga sắp xếp ở đông nam bộ lại không có động tác sao?”

Đường Kiến Tâm tán thành, “Tìm chỗ nào đó hạ cánh đi.” Đối thoại của Thẩm Dương Kỳ và Nick ngược lại nhắc nhở cô. Nuss đã thăm hỏi đối phương, bọn họ lại không. Bây giờ đã ở trung nam bộ, nếu người của Nuss cũng chia ra ở đây, vậy bọn họ rất nhanh sẽ bị phát hiện, chỉ có thể mau chóng hạ cánh.

Lôi Trầm Thiên gật đầu, Thẩm Dương Kỳ ra phía sau mở một cái hòm nhỏ, lấy ra mấy món hàng mà mafia không bán nữa, một cái ném cho Nick, một cái ỉnh. Khi vừa định đưa cho Đường Kiến Tâm thì cô nhướng mi, “Không cần.”

Thẩm Dương Kỳ giải thích, “Chị dâu, mang theo an toàn hơn, mấy cái này là do mafia đặc biệt chế tạo ra, chưa từng công khai ra bên ngoài, cũng không có xuất hàng trên thành phố đâu!”

Nick cũng gật đầu, “Chị dâu, có cái này thì hệ số nguy hiểm sẽ giảm đi một tầng đó.”

Nghe hai người nói, Đường Kiến Tâm có chút ngạc nhiên, cầm lấy khẩu súng nam bệ ngoài cũng bình thường trên tay Thẩm Dương Kỳ, nhướng mày hỏi, “Loại hình nào?”

“Súng bắn được theo hiệu ứng từ quang. Trong khu vực từ trường và ánh sáng nhất định, hỏa lực tương đương với hai khẩu M99. Không nên xem thường thứ này, trước đây, khi Nuss chọc giận Đế Văn, kết quả Đế Văn bốc hỏa, cầm lấy khẩu súng này bắn hạ hai chiếc máy bay chiến đấu cùng với một chiếc máy lắp ráp lại giá hơn mấy trăm vạn của Nuss!”

Đường Kiến Tâm kinh ngạc, “Mạnh như vậy?”

Nick cười híp mắt thưởng thức khẩu súng trong tay, “Bốn khẩu này là do đại ca tự mình xông vào kho hàng của anh Đế Văn đoạt lấy, anh Đế Văn còn thiếu chút nữa là khóc trước mặt đại ca!”

Khóe miệng Đường Kiến Tâm giật giật, cô vẫn thích dùng khẩu súng mà anh đã lấy đi, sử dụng nó thuận tay hơn. Hơn nữa, cô không có chí hướng lớn như thế, không cần dùng đến khẩu súng có uy lực mạnh như này, cho cô thì hiển nhiên là có chút đại tài tiểu dụng, đối tượng cô bắn chết cũng chỉ là một mà không phải là đoàn thể!

Trong khi cả ba đang trò chuyện, Lôi Trầm Thiên đã hạ cánh xuống một đài nguyên không quá lớn mà cũng không quá rộng ở sát biên giới trung nam bộ. Thế nhưng, hạ cánh một chiếc máy bay tư nhân cỡ nhỏ này thì vẫn dư sức có thừa.

Thẩm Dương Kỳ bước xuống đầu tiên, tiếp theo là Đường Kiến Tâm, tới Nick, Lôi Trầm Thiên ở trên trực thăng một lúc lâu sau mới xuống.

Vừa xuống trục thẳng, Đường Kiến Tâm liền cảm giác được không khí lạnh lẽo. Bây giờ là mùa hạ, nhưng khí hậu trên đảo lại chênh lệch kỳ quái, đông lạnh hạ mát. Nick có hơi ảo não, bọn họ ra ngoài nhanh quá đã quên mang theo áo khoác cho chị dâu, vội cởi áo mình ra muốn để Đường Kiến Tâm mặc.

Đường Kiến Tâm nói không cần, bảo anh mặc lại, “Quá mập, động tác sẽ không lanh lẹ. Hơn nữa sương ở khu rừng này tương đối nhiều, rất ẩm ướt, con trùng rắn rết thú dữ thường lui tới khu vực này nhiều nhất, cẩn thận một chút!”

Mọi người gật đầu, chờ Lôi Trảm Thiên xuống rồi cả bốn người biến mất trong rừng. Đường Kiến Tâm nói không sai, mùa hạ, mặc dù nơi này ánh sáng mặt trời phong phú, thế nhưng, rừng cây quá rậm rạp, sương sớm lại dày, đi mới hơn chục phút thì khí ẩm đã lên tới tận đùi.

Phần lớn lực chú ý của Nick phân tán trên người Đường Kiến Tâm, chuyện tìm người thì thuộc về Thẩm Dương Kỳ và Lôi Trảm Thiên. Đường Kiến Tâm cũng là con báo ở trong rừng, đi theo mấy người Thẩm Dương Kỳ cả tiếng đồng hồ mà vẫn chưa nói tiếng mết nào. Cuối cùng vẫn là Nick không nhìn được, lôi kéo Đường Kiến Tâm ngồi xuống một bên. Đường Kiến Tâm nói tìm người quan trọng hơn, cô luôn có dự cảm xấu. Nếu cô có chút khả năng biết được tương lai, liệu có thể biết được, dự cảm xấu này xảy ra trên người đứa con của cô, lúc ấy cô sẽ dẹp đường hỏi phủ ngay. . .

Đối với sự cố chấp của Đường Kiến Tâm, Nick giờ này cũng mặc kệ, nói gì cũng phải nghỉ ngơi, “Đại ca đã trốn nhiều ngày, cũng không thể tìm được ngay. Chị dâu, chị đang mang thai mà cứ đi như vậy, cho dù chị không sao, cũng phải lo cho cục cưng trong bụng chị chứ, bọn chúng sẽ không chịu nổi đâu!”

Đường Kiến Tâm mặt không thay đổi hỏi ngược lại, “Không phải cậu nói trước khi sinh thì nên vận động nhiều sao? Đến lúc đó mới không quá đau còn gì?”

Nick ghen hòng, “Nhưng, em đâu có bảo chị liều mạng vậy đâu.” Đây chính là rừng rậm nguyên thủy, sao có thể để chị ấy lăn qua lăn lại được?

Thẩm Dương Kỳ và Lôi Trảm Thiên tuy rằng lo lắng cho đại ca, thế nhưng cũng biết tình huống của chị dâu, liếc nhau, lập tức nói, “Chị dâu à chúng ta nghỉ năm phút trước đã. Đi cả đoạn này, đến bóng quỷ còn chả có, tin rằng còn cách khu vực hoạt động của bọn họ một đoạn. Chúng ta nghỉ ngơi dưỡng sức còn làm tốt chuẩn bị chiến đấu!”

Đường Kiến Tâm cảm thấy bọn họ có hơi lòng dạ đàn bà, cô sắp thật sự không nhịn được mà nói, cô không lấy đứa bé trong bụng nói giỡn, cô muốn mau chóng tìm được người rồi rời khỏi cái nơi quỷ quái này, cứ ở đây thêm một giây thì sự bất an của cô càng mãnh liệt!

“Hiện tại phương hướng chúng ta thế nào?”

Lôi Trảm Thiên ấn đồng hồ ion trên tay, “Trung nam bộ, hướng chín giờ, đi thêm nghìn mét nữa sẽ tới hướng sáu giờ!”

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Qua hướng sáu giờ là khu mỏ, hướng ba giờ là thung lũng chết, phần lớn loài động vật sắp tuyệt chủng thường lui tới, chúng ta chỉ có thể chia ra hai hướng thôi!”

“Không được!” Đường Kiến Tâm vừa dứt lời thì ba tiếng phản đối không được cùng vang lên. Lôi Trảm Thiên nói trước, “Đây là rừng rậm, nhân lực bên chúng ta vốn đã đơn bạc, phân tán chủ lực là lựa chọn không sáng suốt nhất. Hướng chỉ em lại lo cho chị dâu.”

Nick nói tiếp, “Anh Trảm nói không sai, em còn phân tâm chăm sóc cho chị dâu, căn bản không có thừa tâm lực đi tìm đại ca, chúng ta chỉ có thể cùng đi thôi!”

Thẩm Dương Kỳ tức giận, nói cái gì cũng không chịu tách ra. Đường Kiến Tâm nhú mày, “Thời gian giờ rất cấp bách, hai hướng lại ở góc đối nhau. Nếu chúng ta đi lầm đường, phải quay lại, chẳng phải tốn gấp đôi thời gian hay sao? Các cậu không biết bây giờ là thời khắc nguy hiểm ư?”

Sắc mặt Thẩm Dương Kỳ trầm xuống, “Cho dù là mất gấp đôi thời gian em cũng bằng lòng. Em tin đại ca đã chờ lâu như thế, cũng không quan tâm muộn mất một hai ngày!” **CHƯƠNG 88.2:**

Đường Kiến Tâm trừng mắt, cậu ta có biết cậu ta nói lời này là ý vị như thế nào không vậy? Với hoàn cảnh hung hiểm ở đây, có lẽ bọn họ chỉ chậm một giây thôi, đại ca bọn họ đã có thể đi gặp Diêm Vương rồi!

Lôi Trảm Thiên rất nghiêm túc trả lời, “Sẽ không đâu. Đầu tiên anh ấy là gia chủ Lôi gia, lão đại Ngục Thiên Minh, lại còn là đại ca của bọn em, bọn em tin tưởng anh ấy, tin tưởng vô điều kiện. Nếu ngay cả bản thân mình mà anh ấy cũng không bảo vệ được, vậy anh ấy không có tư cách làm đại ca của bọn em!”

Đường Kiến Tâm liền lạnh mặt xuống. Tuy rằng tín ngưỡng là một thứ kỳ diệu, thế nhưng, cậu có biết không, đại ca các cậu đã bị đuổi giết bốn tháng, trong bốn tháng ấy lại không có chút tin tức truyền về là thế nào?

Các cậu có biết chuyện này nghiêm trọng thế nào không?

Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên đứng nghiêm trước mặt Đường Kiến Tâm, vô cùng nghiêm túc nói với chị dâu bọn họ, bọn họ đương nhiên biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này, thế nhưng, muốn bọn họ để chị dâu gặp phải chuyện nguy hiểm, vậy không cần bàn nữa!

Bọn họ không muốn, đại ca sống chết còn chưa rõ thì chị dâu lại đối mặt với nguy hiểm. Mặc dù bây giờ chị ấy cũng không thấy an toàn chỗ nào cả, thế nhưng, chí ít bọn họ còn ở bên cạnh chị dâu!

Thực sự nếu xảy ra chuyện thì bọn họ có thể chăm sóc lẫn nhau!

Lúc này Đường Kiến Tâm cho dù lộ ra sát ý, ba người vẫn một bộ không thỏa hiệp, cuối cùng vẫn là cô thua trận, liền đứng dậy đi vào sâu trong rừng. Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên, Nick vội đuổi theo. Thẩm Dương Kỳ xung phong, Lôi Trảm Thiên đệm sau.

“Chị dâu, chị cũng đừng nóng giận, giữa đại ca và chị dâu thì bọn em vẫn chọn chị dâu!” Dù sao, chị dâu ngay bên cạnh mà bị lạc mất, vậy bọn họ thực không còn mặt mũi gặp đại ca!...

Đường Kiến Tâm thần nhiên quét mắt qua Nick, “Vuốt mông ngựa cũng vô dụng, chờ khi đại ca các cậu về, chị dâu cậu sẽ đứng một bên!”

Nick bề ngoài ra vẻ ủy khuất trong lòng lại rơi lệ đầy mắt, “Chị dâu, chị làm Nick đau lòng quá.”

“Tôi thấy tim cậu chính là kim cương vĩnh cửu, bổ cũng không vỡ!”

“Sao có thể chứ, trái tim này của Nick là trái tim pha lê chân chân thật thật đó.” Nick cười híp cả mắt, thấy Đường Kiến Tâm có vẻ tức giận, vội nói, “Không tin, em móc ra cho chị xem!”

“Móc ra đi!”

Mặt Nick liền đen lại, chị dâu sao lại biết nói lời lạnh lùng vậy? Rõ ràng trước đây khi cười với anh rất là chân thật mà, “Hi hi, móc ra máu me nhể nhại, quá bất lịch sự, đúng không, đúng không!”

Lôi Trảm Thiên ở sau nhìn cậu ta đùa giỡn, rất muốn đá một cước vào mông cậu ta, “Mày có thể đứng đắn chút được không hả?”

Nick quay đầu lại rất vô tội, “Em đang hòa hợp bầu không khí thôi mà!”

Lôi Trảm Thiên làm thủ thế khinh bỉ với cậu ta, hòa cái em gái mày, ai cố tình đùa giỡn với mày hả.

Thẩm Dương Kỳ đi trước đột nhiên dừng bước, giơ tay lên, rút súng giắt sau thắt lưng, lên đạn. Nick, Lôi Trảm Thiên, Đường Kiến Tâm đều lộ bộ, nhỏ giọng hỏi, “Có tình huống gì sao?”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, nhanh chóng nằm sấp xuống mặt đất rồi lập tức đứng dậy, “Ba mươi!”

Đường Kiến Tâm tự động nhường đường, ý kia rất rõ ràng, ba mươi, giao cho ba người các cậu giải quyết. Lôi Trảm Thiên, Nick cũng rút súng ra, đi gần tới phía trước. Đường Kiến Tâm đi tới một gốc cây lá kim bên cạnh, quan sát địa hình hai bên, âm thầm tựa vào cây khô, ra vẻ nhàn nhã. Nick đuổi theo bước chân Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ còn ngoảnh lại nhìn hướng Đường Kiến Tâm, thấy không có dị dạng gì cũng yên lòng đi theo. ...

Cũng chỉ chớp mắt, trong rừng mưa vang lên tiếng súng đạn, rất mạnh liệt. Đường Kiến Tâm cảm thấy hơi nóng, giơ tay lên quạt gió ình, mắt híp lại, nhìn như mạn bất kinh tâm, kì thực cũng đang chú ý hoàn cảnh xung quanh. Chừng hai phút sau, Đường Kiến Tâm đoán bọn họ đã giải quyết đám người kia xong rồi, định đuổi theo mấy người Thẩm Dương Kỳ, nhất thời không chú ý dưới chân, vướng vào lục đăng bên cạnh, bước lảo đảo. May là cô phản ứng mau, tay bám lấy thân cây vừa dựa vào mới không để mình bị ngã.

Vắt vả lắm mới ổn định lại cơ thể, Đường Kiến Tâm chột vồ ngực một cái, buồn bực thật, người mập ra nên thân thủ cũng giảm bớt đi nhiều. Nghĩ lại trước đây, chút việc như vớng chân này cũng có thể giải quyết đơn giản. Đường Kiến Tâm cười khổ, có chút ai oán với bụng mình, mà hai cục cứng trong bụng vừa trải qua màn kích động kia của mẹ cũng nghịch ngợm, duỗi chân duỗi tay, bắt đầu đập vào bụng Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm mặt đen lại, giơ tay lên an ủi, “Được rồi được rồi, không sao, sẽ không để các con ngã đâu, yên tâm ở đó đi, ngoan!”

Nói xong chữ ngoan này, cô gái lại hoa lệ lệ , giờ cô rốt cuộc biết tâm tình khi mà Lôi Khiếu Thiên vuốt tóc cô rồi nói từ ấy là thế nào rồi.

Kháo, xem cô là trẻ con à?

Đường Kiến Tâm âm thầm hung hăng mắng ai đó, phủi phủi quần áo nhìn đường, cẩn thận đi từng bước. Chân trái vừa bước ra liền thu lại, ánh mắt nhìn sang phải, trong bụi cỏ hỗn tạp rậm rạp, sau đó là cây lá kim, còn cả những cây lục đẳng mọc trên đất, chẳng qua là ở sát với cây lục đẳng kia có một khẩu súng. . .

Đường Kiến Tâm có chút ngạc nhiên, ở đây không có vết tích dấu súng, hoàn cảnh chung quanh như thường, sao lại vô duyên vô cớ có khẩu súng ở đây? Trong đầu Đường Kiến Tâm hiện lên vài ý niệm, cuối cùng vẫn lấy tay đẩy nhánh cây che trước mặt ra, đi sang bên phải. Cây cối chỗ này tương đối tập trung, đi có hơi găng sức. Tới khi cô vắt vả tới được vị trí khẩu súng kia, cả người đều ướt đầm!

Đường Kiến Tâm nhặt khẩu súng kia lên. Hơi nặng, là khẩu súng nam, rất mới, thời gian nó ở đây không tới một tháng. Nghĩ đến một khả năng, hai mắt Đường Kiến Tâm sáng ngời, ánh mắt nhìn khắp bốn phía, khẩn thiết muốn tìm bóng dáng ai kia. . .

Tìm một lúc rồi thất vọng, không có ai cả. Phía trước cây cối mọc thành cụm, căn bản là nửa bước khó đi, Lôi Khiếu Thiên không thể chạy theo hướng này. Huống hồ ở đây không có vết tích ai đi qua, dù dấu chân cũng không có!

Chẳng lẽ mình đoán nhầm ư?...

Đường Kiến Tâm ngây ngốc nhìn khẩu súng trong tay mình, mãi lâu mới ngược mắt lên: Không, cho dù chỉ là chút xui hy vọng, cũng không thể buông tha. Nếu Lôi Khiếu Thiên thực sự chạy theo hướng này, mà bọn họ lại bỏ qua chẳng phải Lôi Khiếu Thiên sẽ phải chịu tội nhiều hơn!

Nhiều ngày như vậy, đạn trên người anh chỉ sợ đã sớm dùng hết. Nếu bị người của Nuss tìm ra trước, hậu quả ấy. . . Thân thể Đường Kiến Tâm run lên không dễ phát giác, cất súng đi, không chút do dự chọn hướng đi, kéo lục đẳng ngăn trước mặt ra, đi thẳng về trước. . .

Nhưng mà, Đường Kiến Tâm cố được ở trên lại không được phía dưới. Mới đi hai bước thì chân trái chột bước vào khoảng không, Đường Kiến Tâm trợn tròn hai mắt, tay phải loạng choạng bám lấy lục đẳng vừa bị cô đánh rụng, cả người rớt thẳng xuống cái động. . .

“A. . .”

Nick, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên vừa nghe đó là tiếng của Đường Kiến Tâm, ba người nhìn nhau, chạy nhanh lại chỗ cũ, “Không tốt, chị dâu xảy ra chuyện!”

Đường Kiến Tâm giữ chặt lục đẳng đứng đưa trên đỉnh động, trọng tâm lúc này dồn hết xuống bên dưới. . . Vắt vả mới dừng lại, Đường Kiến Tâm còn chưa kịp thở phào, hai tiếng “tách”, “rắc” vang lên, lục đẳng liền đứt. Một cây lục đẳng nho nhỏ sao có thể chịu đựng nổi trọng lượng của cả ba người. . .

Mặt Đường Kiến Tâm tái đi, thời gian cho cô lấy hơi cũng không có, may là vừa rồi dừng lại đã để cô nhìn qua cái động này. Dọc theo động có rất nhiều lục đẳng mọc dài, Đường Kiến Tâm rơi nhanh cũng chụp lấy lục đẳng rồi tuột dần xuống. . .

“A. . .”

Tốc độ nhanh tới mức khiến Đường Kiến Tâm chóng mặt, trên lục đẳng lại mọc những gai nhọn nhỏ đâm vào hai tay cô, tay Đường Kiến Tâm liền thay đổi hoàn toàn. . .

Nhưng, cũng chính những cái gai đâm ấy vốn để đầu óc đang hỗn loạn của cô nháy mắt thanh tỉnh. Cơn đau từ năm ngón tay cùng với ở tim cũng chỉ ngang bằng với cơn đau ở bụng. Trái tim Đường Kiến Tâm thối lại, ngay khi sắp ngã xuống đất, hàm răng cắn chặt môi dưới, ra sức, hai tay nắm chặt lấy lực đang, mượn lực trên tay để chuyển trọng tâm lên, thế nhưng. . .

“Bộp”

“Rầm”

Tiếng vật nặng đập xuống, hai đầu gối Đường Kiến Tâm quỳ đất, sau đó người theo quán tính đổ ra trước, bụng gần như hung hăng đập tới. . .

“A. . .”

Tiếng kêu tê tâm phế liệt vang vọng trong động, ai nghe cũng sợ hãi. . .

“A. . . Đau quá!”

Đường Kiến Tâm quỳ rạp người trên đất, tay đều là máu, nửa bên mặt trái cũng bị lực đang đâm vào, trái tim đau nhức đến chết lặng, nhưng những cơn đau ấy chỉ bằng một vụn vặt cơn đau ở bụng. . .

Đường Kiến Tâm ngẩng đầu, hai tay chống đất, khó khăn xoay người, cảm giác máu ở dưới bụng đang không ngừng chảy ra ngoài. . . Con người Đường Kiến Tâm mở to, đứa bé, con của cô!

“Không, đứa bé. . . A. . .”

“Tâm. . . Tâm Nhi?” Lôi Khiếu Thiên khó tin gọi thành tiếng, truyền ra từ trong một góc động. Anh rơi vào trong động này đã một ngày một đêm, trốn thoát khỏi người của Nuss, trong khu rừng không lớn này chơi du kích. Vốn định diệt hết đám người Nuss rồi mới liên lạc với bên ngoài, nhưng không ngờ mình lại rơi vào trong động này. Ban đầu anh định là sẽ tĩnh dưỡng tinh thần thật tốt rồi mới đi, không ngờ lại trông thấy cảnh sợ hãi như thế này đây!

Vừa nghe được tiếng Đường Kiến Tâm, anh còn tưởng là ảo giác của mình, còn chưa kịp cười nhạo mình quá nhớ nhung cô gái nào đấy, cô gái kia đã ngã xuống cách mình không xa. . .

“Đứa. . . bé. . .”

Lôi Khiếu Thiên lao ra, trong nháy mắt ngậy người, hai mắt đỏ ngầu, nhìn quần áo Đường Kiến Tâm rách rưới, vết máu loang lổ. Tay phải cô đầy máu, nửa khuôn mặt hầu như không nhìn ra được nữa, bên dưới người cô cũng thật là nhiều máu. . .

Lôi Khiếu Thiên đau đớn vô cùng, nửa quỳ xuống cạnh cô, ôm lấy cô, vuốt ve gương mặt cô, hốt hoảng kêu lên, “Tâm Nhi, em tỉnh lại đi!”

Sao lại chảy nhiều máu như vậy? Lôi Khiếu Thiên kinh hoàng nhìn máu không ngừng chảy cuộn cuộn ra ngoài. . .

“Đứa. . . bé, cứu. . . cứu đứa. đứa bé. . .”

Con người Lôi Khiếu Thiên tròn trặn, đứa bé? Ánh mắt nhìn xuống dưới. . . Quả nhiên, chỗ nào đó đã phồng lên rất cao rồi. . .

“Cầu. . . xin. . . anh!” Đường Kiến Tâm giữ chặt tay phải Lôi Khiếu Thiên, dường như đang bắt lấy cọng cỏ cứu mạng. . .

Lôi Khiếu Thiên hoàn hồn, đau đớn nhìn máu đang chảy, run run hỏi Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, anh, anh nên làm thế nào?”

Lôi Khiếu Thiên hận những dòng máu kia không phải trên người anh chảy ra, nó đau đớn đến mức nào chứ?

“Giúp, giúp tôi đỡ đỡ. . .”

Đỡ đỡ? Lôi Khiếu Thiên lần này không những mắt tròn, tay chân càng luống cuống, muốn anh giết người mãi đao còn được, chứ đỡ đỡ? Vậy giết anh đi thì hơn!

“Mau, mau lên. . . Tôi không muốn chúng. . . chúng rời khỏi tôi!”

Lôi Khiếu Thiên thu lại sự hoảng loạn, đặt Đường Kiến Tâm nằm ngang, hỏi, “Anh nên làm thế nào?”
CHƯƠNG 88.3:

“Kéo. . . A. . . Kéo chúng. . . ra. . . ra ngoài!” Đường Kiến Tâm cắn môi, trên mặt đều là máu với mồ hôi, đau đến mức cô không nói được một câu hoàn chỉnh!

Lôi Khiếu Thiên cũng là người dứt khoát, vừa nghe cô bảo kéo chúng ra, vội cởi quần Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm vẫn cắn môi, Lôi Khiếu Thiên nhìn xuống dưới chầm chầm, thật lâu mới hỏi, “Vẫn chưa thấy chúng!”

Đường Kiến Tâm nếu lúc này mà tỉnh táo được, cô tuyệt đối sẽ đá bay Lôi Khiếu Thiên lên vũ trụ rồi hét to, anh chưa ăn thịt heo nhưng vẫn phải biết heo chạy chứ hả? Dựa vào hồ lô không biết vẽ ra cái muôi sao? Phải lại gần!...

Nhưng mà, lúc này cô đã rơi vào tình trạng nửa hôn mê. Túi ối bị cứng rắn làm vỡ, chảy rất nhanh, cô chỉ dựa vào một tia ý thức, trong đầu óc mơ hồ như có một thanh âm mãnh liệt đang điều khiển, thúc giục khiến sức lực cả người chỉ dùng cho bụng dưới. . .

“A. . .”

Đáy mắt Lôi Khiếu Thiên hiện lên đau đớn, thế nhưng anh cũng không dám qua loa, chỉ có thể nhìn chằm chằm phía dưới, chuẩn bị tốt việc kéo người ra. . .

Bên trên, Nick, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên sau khi quay lại chỗ cũ đều luống cuống, ở đây đâu còn bóng dáng chị dâu, “Chị dâu vừa rồi còn đứng dưới cái cây này.” Nick lo lắng chạy đến chỗ cây lá kim mà Đường Kiến Tâm vừa đứng, trước khi đi anh đã đặc biệt chú ý tới.

“Có phải mày nhớ lộn không!”

“Không thể, việc của chị dâu, em không dám qua loa!”

Thẩm Dương Kỳ cũng gật đầu, ba người rất ăn ý chạy theo ba hướng, chị dâu mất tích, bây giờ nói gì cũng chỉ là đánh rắm!

Lôi Trầm Thiên: “Năm phút sau tập hợp tại chỗ này!”

Dưới sơn động, “Tâm Nhi, rặn nữa đi, anh thấy đầu thẳng bẻ rồi.”

“Ư. . . A. . .”

“Ra rồi, ra rồi.” Lôi Khiếu Thiên nhìn cái đầu kia, rồi tới vai, tiếp đó là đôi chân bé xíu. . .

“A. . .” Đường Kiến Tâm gắng sức rặn, Lôi Khiếu Thiên vội nắm lấy tiểu gia hỏa kia, cẩn thận kéo ra ngoài. . .

“Oa. . . Oa. . .” Tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên, Lôi Khiếu Thiên trước là vui mừng, sau lại khó chịu, tiểu quỷ này xấu quá!

Nghe được tiếng khóc, thần trí Đường Kiến Tâm quay lại, hự nhực nói với Lôi Khiếu Thiên, “Cắt. . . cắt. . . dây. . . cắt dây. . . rốn!” Nói xong hoàn toàn hôn mê bất tỉnh.

Lôi Khiếu Thiên nhíu mày, cắt thế nào đây? Trong sơn động này liệu có cái gì sắc bén như lưỡi dao? Tìm quanh bốn phía, nghe tiếng trẻ con khóc càng ngày càng yếu, nhìn cuống rốn kia, đặt đứa bé xuống đất, không chút do dự giữ cuống rốn, há mồm ra cắn đứt. . .

Phía trên, Lôi Trầm Thiên vừa nói xong, ba người chạy theo ba hướng, chỉ là đồng thời, cả ba đứng lại, xoay người!...

Nick: “Tiếng trẻ con khóc?”

Thẩm Dương Kỳ: “Bên phải.”

Lôi Trầm Thiên: “Đi mau!”

Ba người lùi lại mấy bước rồi chạy tới chỗ phát ra tiếng, càng tới gần tiếng trẻ con khóc, lại càng kích động, đồng thời cũng càng lo lắng. . .

Ba người đứng lại chỗ lục đặng, Thẩm Dương Kỳ nhíu mày, “Sao lại không thấy?”

Lôi Trảm Thiên: “Là vang lên từ đây, mau tìm!”

Nick trực tiếp hô lớn, “Chị dâu, chị ở đâu?”

Lôi Trảm Thiên đang muốn chui vào rừng cây, đột nhiên vang lên tiếng kinh hô của Thẩm Dương Kỳ, “Chờ đã, nơi này có một cái động, mọi người mau tới đây!”

Nick, Lôi Trảm Thiên chạy lại nhìn nhau đầy sợ hãi, “Chị dâu ngã xuống dưới.” Ở đây còn vết tích người lăn xuống rõ ràng, Thẩm Dương Kỳ kéo lấy một cây lục đặng đã bị chặt đứt, ở trên còn rất nhiều vết trắng!

Mọi người đứng lại, nếu như tỉ mỉ nghe, còn có thể nghe được tiếng trẻ con nức nở dưới động. Nick không hề nghĩ ngợi, túm lấy lục đặng rồi nhảy xuống. Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ cũng nhanh chóng xuống bên dưới. . .

Bọn họ vừa vặn nghe được tiếng đại ca!

Đúng vậy, Lôi Khiếu Thiên sau khi cắn đứt dây rốn liền thấy đầu đứa bé thứ hai, chỉ là còn chưa chui ra được. Anh muốn gọi Tâm Nhi rặn nữa, nhưng Tâm Nhi đã mất đi tri giác, bên dưới từng tảng máu lớn đang chảy ra ngoài. . .

Lôi Khiếu Thiên nhất thời luống cuống. Anh ôm lấy Đường Kiến Tâm mới biết được hô hấp của cô yếu đến mức khó mà phát hiện ra. Lôi Khiếu Thiên hoảng hốt, vỗ vào má cô, bấm huyệt nhân trung, hô hấp nhân tạo nhưng đều không làm cô tỉnh lại được. . .

“Tâm Nhi, em mau tỉnh lại đi, đừng ngủ, anh xin em đấy. . .”

Lôi Khiếu Thiên rất hối hận, tại sao lại muốn ở lại đây một ngày một đêm làm gì, nếu mình đi ra ngoài sớm giải quyết đám người Nuss, vậy Tâm Nhi cũng sẽ không xảy ra chuyện. . .

“Tâm Nhi, em không thể có việc gì được, em mau tỉnh lại đi, ngoan, đừng ngủ có được không!”...

Lôi Khiếu Thiên khóc, nước mắt tí tách rơi lên mặt Đường Kiến Tâm, tiếng khóc khàn khàn, hơn nữa tiểu quỷ bên cạnh cũng khóc, trong sơn động tràn ngập mùi máu tanh, cùng với tình cảm bi phẫn, lộ ra đau thương, khiến ai nghe được cũng khoắc khoải, rơi lệ. . .

“Đại ca!”

Nick, Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ hạ xuống được hai phần ba động liền nghe được tiếng khóc của Lôi Khiếu Thiên, ai cũng không kịp cảm nhận đau đớn trên tay, bỏ tay ra rồi nhảy xuống. . .

Lôi Trảm Thiên là người chạy tới đầu tiên, Thẩm Dương Kỳ, Nick cũng vọt tới. Nick thấy tình huống này liền biết không ổn, bước lên trước, anh thiếu chút nữa là đi không vững, run rẩy nói với đại ca, “Đại ca, nghĩ cách cứu tỉnh chị dâu đã. Anh Kỳ, anh ôm thẳng bé đi. Anh Trảm, anh tới hỗ trợ!”

Hai người còn ngây ngốc bị tiếng hét làm cho tỉnh lại, làm việc theo sự phân phó của Nick. Nick chạy đến chỗ hai chân Đường Kiến Tâm, quan sát tình cảnh này, con người co rụt lại, trái tim chìm xuống. . .

“Anh Trảm, anh Kỳ, hai người đi tìm chút thuốc đẳng nhũ, loại nào có mũi nhon ấy!” Anh không dám nói, đứa bé kia đã là thai chết trong bụng, nước ối sớm đã khô, chảy ra ngoài đều là từng tảng máu lớn. Nếu không mau lấy đứa bé ra, vậy thì chị dâu cũng không chống đỡ nổi!

Thẩm Dương Kỳ đặt đứa bé đang khóc xuống, bắt tay làm với Lôi Trảm Thiên. Ở đây người có quyền nhất là Nick. Lôi Khiếu Thiên vẫn tiếp tục bấm huyệt cho Đường Kiến Tâm, không để cô đánh mất hơi thở cuối cùng!

Nick rất may mắn khi mình ra ngoài đã học lấy một tay thuật đao, chính là vì phòng ngừa bất kỳ tình huống nào. Đương nhiên, anh tuyệt đối không thừa nhận đây là hàm mê cá biệt của anh, có đôi khi đao cũng là ám khí, có thể vô hình giết người.

Lôi Khiếu Thiên nhìn Nick lấy dao ra, mặt nhẵn lại nhưng cuối cùng vẫn không nói gì. Nick không phát hiện ra tay phải anh cầm dao giải phẫu đang run rẩy, hai tay đều dính đầy máu, anh có, Đường Kiến Tâm cũng có. Chợt, Nick cắn răng, mắt nhắm lại, tay hạ xuống rạch một đường nhỏ trên bụng Đường Kiến Tâm, chặt vật lấy đứa bé trong bụng Đường Kiến Tâm ra. Bé gái chỉ nhỏ hơn một chút so với bé trai, thể nhưng lại không khóc, sắc mặt trắng bệch, nó ví không thở được nên đã chết. . .

Động tác của Nick rất nhanh, động tác của hai người Thẩm Dương Kỳ cũng mau. Nick không nói lời vô ích, nhổ lấy mấy sợi tóc trên đầu Đường Kiến Tâm, cầm lấy nhuễn đẳng, vót nhọn một đầu, lấy tóc buộc vào đầu kia, biến nó trở thành một cây kim. . .

Nếu không phải trong thời khắc khẩn trương này, Thẩm Dương Kỳ thật muốn khen thằng nhóc kia, vậy mà cũng có thể đoán được, chỉ là không khử trùng, không có gì cả, chỉ sợ sẽ nhiễm trùng rất nặng. . .

Lôi Trầm Thiên phát hiện đứa bé đã được lôi ra, bế đứa bé lên lại không cảm giác được hô hấp của nó, khiếp sợ ngây ngô đứng đờ ra, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt nhỏ nhắn xấu xí. . .

Tiểu công chúa của bọn họ. . .

Lôi Trầm Thiên cảm giác như sức lực của mình đã thoát ra hết, suýt nữa khiến anh đứng không vững. Thẩm Dương Kỳ nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy anh, ánh mắt tỏ ý hỏi anh làm sao?

Lôi Trầm Thiên ngơ ngác chuyển ánh mắt từ trên người Thẩm Dương Kỳ sang bé gái trong lòng, không nói một lời!

Thẩm Dương Kỳ nghi ngờ nhìn theo ánh mắt anh ấy, khó mà tin nổi, đau đớn dính chặt vào đôi mắt. . .

Bọn họ đã biết còn như vậy, thế đại ca? Chị dâu?

Nick cũng chỉ mất một lúc khâu lại vết mổ, đứng dậy sắc mặt tái nhợt như tuyết, “Đại ca, chúng ta phải mau trở về, chị dâu. . . không cầm cự được bao lâu nữa!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Bảo họ tới đi!” Anh biết người của Ngục Thiên Minh đang ở phụ cận. Thẩm Dương Kỳ bị giọng nói khàn khàn của Lôi Khiếu Thiên làm cho giật mình, vội liên lạc với anh em Ngục Thiên Minh, để cho bọn họ trực tiếp tìm tín hiệu trên người họ, định vị rồi tới đây trước!

Lôi Khiếu Thiên ôm lấy Đường Kiến Tâm, Nick bảo anh chú ý không dè lên bụng, Lôi Khiếu Thiên gật đầu. Thẩm Dương Kỳ ôm lấy bé trai đã khóc khàn cả giọng, mọi người cùng tới dưới cửa động. Nick đi theo phía sau Lôi Khiếu Thiên, viên mắt đỏ lên, muốn nói lại thôi!

Lôi Trầm Thiên ôm tiểu công chúa, cả người có chút cứng ngắc, anh muốn cười, đáng tiếc lại không thể, trái tim anh đau quá, mặt vắn vẹo có chút dữ tợn, là người đi cuối cùng. . .

“Anh, tiểu. . . công chúa, nó. . .”

Trong lúc nhất thời, cả sơn động đều yên tĩnh như đang ở trong một vùng hoang tàn, chỉ có thể nghe được tiếng gió bén nhọn từ cửa động, còn cả tiếng hít thở nặng nề của mọi người. . . Có thể còn có. . . tiếng nghẹn ngào. . . của đại ca!

“Anh biết!” Sao anh lại không biết, không có kinh nghiệm đỡ đẻ nhưng cũng có thường thức cơ bản nhất!

“Nó vĩnh viễn là con gái ngoan của anh!”

Nick, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên thật đau đớn. Mọi người cố nén chua xót cùng khổ sở, nước mắt lặng yên rơi xuống. . .

“Đừng để chị dâu các cậu biết!”

Nick cụp một tiếng quỳ xuống, khóc lớn, “Em xin lỗi, đều là lỗi của Nick!”

Thẩm Dương Kỳ ôm bé trai cũng quỳ xuống, tiếp đó là Lôi Trầm Thiên, cả ba cùng quỳ gồi cúi đầu phía sau Lôi Khiếu Thiên. . .

Lôi Khiếu Thiên giọng nghẹn ngào, bảo bọn họ đứng lên, “Bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm.”

Đúng vậy, bọn họ có sai, nhưng sai lầm lớn nhất chính là anh, nếu không phải vì anh, Tâm Nhi cũng sẽ không tới nơi này, không đến thì cô sẽ không xảy ra chuyện. . .

Đáy mắt Lôi Khiếu Thiên hiện lên thống khổ và yếu đuối, nhắm chặt hai mắt, cắn chặt răng, không để mình khóc lên!

Từng này tuổi, đây là lần đầu tiên anh khóc, vì con gái và người phụ nữ của anh!

Trực thăng tới rất nhanh, thả thang dây xuống, mấy người mau chóng ra khỏi sơn động. Chẳng qua, người Ngục Thiên Minh tới thì người của Nuss cũng đến. Cơ hồ là khoảnh khắc Lôi Khiếu Thiên bước vào khoang, lựu đạn từ trực thăng của Nuss cũng lao tới!

Lôi Khiếu Thiên đặt Đường Kiến Tâm nằm ngang trên ghế, xoa nhẹ một bên mặt trắng như tuyết, bên kia lại như đá hồng nở rộ, như được xây lên vì tiểu công chúa của bọn họ, trầm giọng ngâm nga, “Tâm Nhi, ngủ đi, anh nhất định khiến chúng phải chôn cùng con gái chúng ta!” Nói xong hôn một cái lên trán cô!

89. Chương 89: Sinh Tử Trong Chớp Mắt

Trực thăng tránh khỏi lựu đạn của đối phương rung lên, nhanh chóng bay tới căn cứ gần nhất của Ngục Thiên Minh. . .

Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên, Nick chưa kịp ổn định người thì lại lắc lư, nhìn cả người Đường Kiến Tâm đầy vết thương, ai nấy đều nghẹn ngào. Nhất là Nick, thân thể run rẩy liên tục, ngoại trừ khổ sở, phần lớn là tự trách!

Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên mỗi người ôm lấy một đứa bé, trên người có nhiều nếp nhăn, không được bao nhiêu cân, cả người đều là máu, trông có phần dữ tợn. Nhất là bé trai khóc trong tay Thẩm Dương Kỳ đã khàn giọng từ lâu, giọng nói dần yếu ớt, nhất thời cũng chỉ chú ý tới đại ca với chị dâu mà không chú ý tới hai búp bê trong tay!...

Bán đảo Kamchatka nằm ở cảnh nội Châu Á, bay về cứ điểm Ngục Thiên Minh ở Nga cũng mất hai ba tiếng. . .

Mặt và tay Đường Kiến Tâm vẫn còn đang chảy máu, ở trên đã có thêm vết máu đông nên máu chảy xuống cũng chỉ có một ít. Lôi Khiếu Thiên đứng dậy. Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên, Nick đều cảm nhận được hơi thở tử vong trên người anh, hơi thở này hoàn toàn chỉ có ở người sống lâu trong chiến trường địa ngục tản ra, khiến ba người đều sợ hãi. Thẩm Dương Kỳ ôm bé trai kia lui về sau một bước, Lôi Khiếu Thiên đi tới trước mặt Thẩm Dương Kỳ, nhìn búp bê trong tay anh ta, mâu quang lóe lên ánh sáng nhu hòa. Trên người em còn máu, rất khó coi. Lôi Khiếu Thiên cũng không cảm thấy bẩn, cúi người hôn một cái lên bánh bao nhỏ, gò má lướt qua cái miệng nhỏ của em, ngay lập tức biến sắc. Ánh mắt Nick vẫn dõi theo mọi cử động của Lôi Khiếu Thiên, thấy anh đổi sắc, lập tức biết là xảy ra chuyện!

Thời khắc nhìn về phía đứa bé mới phản ứng, bánh bao nhỏ sinh non, hơn nữa trước khi ra đời còn phải chịu đòn nghiêm trọng, khẳng định không được khỏe mạnh như những đứa trẻ bình thường khác, xót xa ân hận hơn liền ôm lấy bánh bao nhỏ trong tay Thẩm Dương Kỳ ngồi xuống một bên, bắt đầu kiểm tra thân thể cho em. . .

Tất cả mọi người đều rất khẩn trương, nhất là Lôi Khiếu Thiên, càng đau đớn như muốn lấy mạng mình. Con gái anh vừa rời khỏi anh, người phụ nữ của anh sống chết không rõ, anh không thể lại để đứa con trai này gặp chuyện không may. . .

Thẩm Dương Kỳ run run đứng phía sau Lôi Khiếu Thiên. Anh không dám lên tiếng, lệ khí trên người anh ấy như muốn giết chết anh. Lôi Trảm Thiên ngây ngốc đứng một bên. Không một ai nói, chỉ Nick thỉnh thoảng phát ra tiếng, những tiếng nhẹ nhàng cùng những tiếng kêu to. . .

Trong thời gian này, trong trực thăng tràn ngập không khí quỷ dị căng thẳng. Mọi người im ắng không động đậy, dường như chỉ là những bức tượng điêu khắc. Chỉ có người điều khiển trực thăng toát đầy mồ hôi, kém chút nữa rơi lệ: Hu hu, đại ca, mấy người thương tình nhớ lại bây giờ là lúc nào đi? Đằng sau anh ta còn có năm chiếc Black Widow, lựu đạn bắn như không cần tiền, còn có để anh ta sống không đây!

Tốc độ tăng lên, Lôi Trầm Thiên ôm tiểu công chúa thuận thế ngã người xuống ghế bên cạnh. May là Lôi Khiếu Thiên tay chân mau lẹ, đỡ lấy anh ta, thấy được đứa bé trong tay, mâu quang lại xót xa.

“Anh họ, con mẹ nó Nuss chán sống rồi, em đi đánh với chúng!” Gương mặt Thẩm Dương Kỳ âm trầm, đi tới chỗ người điều khiển. Người điều khiển thấy tiểu công tử tới, thiếu chút nữa cảm động đến rơi nước mắt, huhu, cuối cùng đã có người nhớ tới mà muốn hỗ trợ rồi!

Lôi Khiếu Thiên cẩn thận ôm lấy tiểu công chúa. Lôi Trầm Thiên không muốn thấy sự thống khổ của đại ca, cũng đi theo Thẩm Dương Kỳ!

Mẹ nó, Nuss, Lôi Triển Lâm, bọn mày tốt nhất tắm cho thật sạch, chờ ở đó làm pháo hôi, bằng không. . . Trong đáy mắt Lôi Trầm Thiên hiện lên máu cùng sự điên cuồng!

Nick chuyên tâm cứu chữa cho Đường Kiến Tâm và bánh bao nhỏ. Lôi Khiếu Thiên ôm bánh bao nhỏ còn lại đứng bên cạnh, những chuyện khác, tạm thời giao ấy đứa kia!...

“Đại ca, bảo bọn họ tăng tốc nữa đi, chị dâu. . . không chống đỡ thêm được lâu!” Nick mặt nghiêm túc chuyển ánh mắt qua hướng bánh bao nhỏ kia, càng đau đớn hơn!

Lôi Khiếu Thiên biến sắc, lạnh lùng nói với Nick, “Mẹ con họ không sống được, vậy cậu cũng chôn cùng đi!”

Nick không trách Lôi Khiếu Thiên nói lời như vậy. Anh hiểu sự đau đớn trong lòng đại ca. Nếu không cứu sống được chị dâu, anh cũng sẽ tự vẫn để tạ tội!

Lôi Khiếu Thiên dời ánh mắt ra ngoài cửa sổ, năm chiếc Black Widow bay sát theo sau, rất phách lối và kiêu ngạo. Mâu quang Lôi Khiếu Thiên lạnh lẽo, phân phó Lôi Trầm Thiên, “Bảo với Chris, Đế Văn, anh muốn chúng tới nhưng không về được!”

Lôi Trầm Thiên gật đầu, hiển nhiên cũng bị kích thích mà mất đi lý trí, càng đừng nói tới Thẩm Dương Kỳ. Chỉ có Nick run lên một cái, âm thầm thở dài. Chị dâu gặp chuyện không may, đại ca đã mất đi một đứa con, khiến Lôi Triển Lâm, Nuss bỏ ra giá cao cũng là điều dễ hiểu. Thế nhưng. . . Nick vẫn còn có chút lo lắng. Mặc dù Đế Văn, Chris và Nuss vốn là kẻ thù truyền kiếp. Nhưng bọn họ mà tới đây sẽ xảy ra không chiến. Nơi này là biên giới Châu Á, đến lúc đó, báo động không chiến mà vang lên, hậu quả, thật không phải bọn họ có thể dự liệu được!

Lôi Trầm Thiên liên lạc với Đế Văn, Chris thì hai người họ mới biết đại ca không có việc gì, vừa thở phào nhẹ nhõm định trêu chọc hai tiếng thì nghe tin chị dâu gặp chuyện không may, giọng điệu mới dịu đi thì lại nóng lên. Hai người đồng thời vỗ bàn, chạy xuống dưới, những chiếc máy bay chiến đấu đã chuẩn bị tốt bên dưới, chỉ cần ra lệnh một tiếng!...

Trước khi Đế Văn, Chris tới thì Lôi Trầm Thiên bảo người của Ngục Thiên Minh tập hợp ở trung nam bộ, toàn lực đối kháng người của Nuss. Anh rất muốn tự mình ra tay giải quyết đối phương, thế nhưng, hiện tại không cho phép, chị dâu còn chưa có thoát khỏi nguy hiểm, bọn họ phải mau rời khỏi cái nơi quỷ quái này!

Người của Ngục Thiên Minh đến, người của Nuss cũng đến. Chỉ nháy mắt, vùng trung nam bộ bán đảo Kamchatka đã nhuộm đỏ nửa bầu trời, Lôi Trầm Thiên sau khi phân phó xong thì trực tiếp ra lệnh người điều khiển bay tới cứ điểm Ngục Thiên Minh ở Nga!

Thẩm Dương Kỳ đã sớm bảo bọn họ chuẩn bị dụng cụ y học, chỉ chờ người tới nữa thôi!

Mà người điều khiển này của Ngục Thiên Minh cũng không phụ kỳ vọng, không biết có phải cơ trí đột xuất, tìm chỗ trống liền lao ra ngoài. Hai tiếng sau đã ở trên bệnh viện Ngục Thiên Minh!

Trên trời, trực thăng hạ xuống thấp nhất. Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm xuống dưới, Nick ôm bánh bao nhỏ, Lôi Trầm Thiên ôm tiểu công chúa, Thẩm Dương Kỳ theo sau. Khi mọi người xuống hết rồi vị huynh đệ kia liền lái máy bay đi!

Viện trưởng là người địa phương ở Nga, địa vị trong Ngục Thiên Minh cũng không dễ có, khi nhận được điện thoại của Thẩm Dương Kỳ liền biết chuyện nghiêm trọng, đã sớm chờ trên sân thượng.

“Đại ca, đã chuẩn bị phòng phẫu thuật rồi!”

Mọi người vội vàng chạy xuống bên dưới, Nick giao bánh bao nhỏ cho viện trưởng, y tá bên cạnh lập tức mặc áo trắng cho anh, đeo khẩu trang vào. Sau khi mọi thứ chuẩn bị xong thì đèn phòng phẫu thuật cũng sáng lên!

Trái tim Nick cho tới giờ chưa từng thất lại như lúc này. Tình huống của chị dâu không lạc quan, anh chỉ kém chưa nói với đại ca là bọn họ nhất định sẽ hết sức!

Lôi Khiếu Thiên nắm tay rất bình tĩnh nhìn đèn phòng phẫu thuật. Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ theo sau lưng, tiểu công chúa đã được y tá ôm vào phòng VIP, ba người đứng thành hình tam giác, vẫn không nhúc nhích, cực kỳ giống ba pho tượng, không bộc lộ chút tình cảm nào!

Trong phòng phẫu thuật, viện trưởng tự mình ra trận. Mặc dù y thuật của ông không mạnh được như Nick, thế nhưng, ở những phương diện khác cũng có uy tín. Một người khác là chủ nhiệm khoa phụ sản, cũng là nhân tài đứng đầu lĩnh vực khoa này!

Bốn năm y tá cũng phụ giúp, báo số liệu, truyền máu! Sau khi y tá gây mê cho Đường Kiến Tâm, Nick mới cẩn thận xử lý vết thương ở bụng cô. Nhưng khi rút sợi tóc ra, mọi người lập cảm không ổn. Chủ nhiệm khoa phụ sản không kịp ngăn cản, trơ mắt nhìn Đường Kiến Tâm bị băng huyết. . .

“Mau, truyền máu cho cô ấy!” Mọi người cũng không phải chưa từng gặp tình huống này, chủ nhiệm khoa phụ sản thấy chuyện xấu đi, vội bỏ qua Nick, tự mình động thủ, xử lý vết thương rồi khâu lại. . . Mọi việc rất thuận lợi!

Nick bị bỏ qua nháy mắt sắc mặt như tro tàn, máu chảy ra khiến anh đau nhói như bị kim đâm vào mắt. . .

“Nguy rồi, đứa bé không thở nữa!” Cũng không biết là ai hô lên, Nick giật mình tỉnh táo lại, vội chạy sang, bắt đầu một loạt công việc cấp cứu!

Đứa bé này, dù liều cái mạng này anh cũng phải cứu cho bằng được!

Đế Văn tới bệnh viện cũng là chuyện năm tiếng sau đó, cuộc phẫu thuật còn đang tiến hành, nhìn ba pho tượng đằng trước liền chạy tới, kéo lấy Lôi Trảm Thiên, hỏi xem là chuyện thế nào!

Lôi Trảm Thiên vừa trông thấy Đế Văn, còn có chút hoảng hốt, “Không phải chú tới bán đảo Kamchatka rồi sao?”

Đế Văn hung hăng trợn mắt, “Chris đi rồi, bảo tôi tới đây xem có chuyện gì!”

Lôi Trảm Thiên đau đớn, nhìn về trước, không lên tiếng. Đế Văn chắc có hỏi cũng không hỏi ra được chuyện gì, “Còn chưa ra sao?”

“Ừ!”

Đế Văn đột nhiên tự tát mình một cái, trong hành lang yên tĩnh này rất vang dội, “Em thật con mẹ nó đáng chết, biết rõ chị dâu đã to bụng, thế mà lại không ngăn cản chị ấy, đáng chết mà!” Nói xong lại tát mình cái nữa!

Nếu bọn họ cũng đi theo, liệu chuyện đó có phải sẽ không xảy ra?

Lôi Trảm Thiên mặt không chút thay đổi nhìn anh ta, cũng không ngăn trở, “Bên chú thế nào rồi?”

“Dã tâm của Lôi Triển Lâm thật lớn, may là bọn tôi quay về đúng lúc, đổi thành giao dịch ngầm, hoặc là giao dịch đơn, mới không xảy ra chuyện lớn!”

Lôi Trảm Thiên gật đầu, bây giờ anh không còn tâm trí để ý tới mấy vấn đề này. Đế Văn vừa định lên tiếng an ủi đại ca, đã bị Lôi Trảm Thiên kéo lại, lắc đầu.

Đế Văn rũ mắt xuống. Đúng vậy, bất luận lời an ủi nào cũng sẽ thành châm chọc, vào lúc này đại ca không cần an ủi!

Đế Văn cũng chỉ có thể đứng một bên, lẳng lặng chờ. Ban đầu là tam giác dị dạng giờ lại thành bốn pho tượng, như là những chiến sĩ bảo vệ biên cương, họ đứng sừng sững kiên cường, không thể lay động!

Trong tầng này, không gian yên tĩnh đến mức có thể nghe rõ tiếng hô hấp của bản thân. Cũng không biết qua bao lâu, mọi người cứng ngắc đến độ sắp chết lặng, một tiếng tách bỗng vang lên, đèn phòng phẫu thuật tắt, cả bốn người chần động, ánh mắt đồng loạt nhìn sang cửa phòng phẫu thuật. Phẫu thuật đã kết thúc!

Nick đi ra đầu tiên, trong mắt đầy vẻ mệt mỏi. Lôi Khiếu Thiên rất yên lặng đứng một bên, chờ Nick tuyên bố kết quả. Lôi Khiếu Thiên không tiến lên, mấy người Lôi Trảm Thiên cũng chỉ có thể lo lắng đứng chờ!

Nick đảo qua từng người bọn họ, hiểu ý cười, nói ra có hơi trắc trở, “Chị dâu, không có việc gì nữa rồi!”

Thân thể đang căng cứng của mọi người lập tức thả lỏng, không nói ra được đó là cảm giác gì. Nhất là Lôi Khiếu Thiên, sự cuồng loạn trong tim cũng không thể xoa dịu cả người căng thẳng của anh!

Anh vẫn tự nói với mình, Tâm Nhi không sao hết, cô ấy sẽ không rời xa mình. Mãi tới lúc này, khi anh chính tai nghe được Tâm Nhi không có việc gì, anh vẫn không thể nào thả lỏng người. . .

Nick cười miễn cưỡng, có phần suy yếu, “Đại ca, Nick vô dụng, không thể chăm sóc tốt cho chị dâu!”

Nick vừa nói xong, viện trưởng và chủ nhiệm khoa phụ sản cũng đi ra, mấy y tá đứng sau đẩy Đường Kiến Tâm tới một căn phòng điều trị bên cạnh. Một y tá trong đó ôm một đứa bé, đã rửa sạch vết máu trên người em. Tuy rằng còn nhăn nhó như ông già, thế nhưng, cuối cùng cũng đã sạch sẽ sáng sủa hơn, rất yên tĩnh nằm trong lòng y tá, giờ lên nắm đấm nhỏ khiến người ta yêu mến!

Viện trưởng và chủ nhiệm khoa phụ sản tiến lên nói rõ tình huống với Lôi Khiếu Thiên rồi về văn phòng, bọn họ còn phải hoàn tất công việc tiếp theo nữa.

Lôi Khiếu Thiên rất muốn tới thăm Đường Kiến Tâm và con của bọn họ. Thế nhưng, đôi chân dường như không còn là của anh nữa, chúng còn nặng hơn cả nghìn vàng thật khó nhấc lên. Mấy người Lôi Trảm Thiên muốn tiến tới, lại bị y tá kia trừng mắt. Đám Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ liền nổi giận, trừng mắt lại với vị y tá kia, thiếu chút nữa là tới đoạt đi bánh bao nhỏ. Thực sự là nghịch thiên, một y tá nhỏ nhoi mà dám trừng bọn họ, kháo, đúng là không muốn sống nữa rồi!

Y tá kia không thèm để ý tới bọn họ, đi theo sau viện trưởng rồi ôm bé con tới phòng trẻ sơ sinh. Mặt Thẩm Dương Kỳ lập tức biến thành mặt cộc, lộ hung quang, Nick giải thích, “Thằng bé sinh non nên không đủ chất dinh dưỡng, mọi người giờ chưa thể thăm được!” CHUÔNG 89.2:

Mọi người dừng lại, ngây ngốc nhìn bóng người kia đi xa!

Lôi Khiếu Thiên muốn vào thăm Đường Kiến Tâm, Nick lại không cho, “Đại ca, chị dâu vừa mới thoát khỏi nguy hiểm, bây giờ chưa thể vào thăm được, ít nhất phải chờ tới khi chị ấy tỉnh lại!” Nick không có nói, chị ấy thoát khỏi nguy hiểm cũng chỉ là tạm thời. Mặt cùng tay chị ấy đều bị tổn hại hơn phân nửa, hồng bết hơn là cơ thể chị ấy. . .

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, “Khi nào?”...

Nick, “. . .”

Lôi Khiếu Thiên cũng không nổi giận, lập lại lần nữa, “Tâm Nhi, khi nào tỉnh lại?”

Nick mím môi, lắc đầu. Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên thu lại, nhìn Nick một lúc rồi xoay người đi tới cầu thang, phân phó, “Nick, chăm sóc tốt cho chị dâu. Kỳ ở lại, Trảm, Đế Văn đi theo tôi!”

Sau khi phản ứng kịp thì mọi người vội làm theo công việc được giao. Nick không dám nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên. Anh không dám nói, anh cũng không xác định, khi nào chị dâu tỉnh lại, có lẽ là một ngày, có lẽ là một tháng, có lẽ là một năm, hai năm, hoặc là. . . vĩnh viễn!

Thẩm Dương Kỳ mặt mũi âm trầm, rất bất mãn với sắp xếp của anh họ. Anh biết đại ca sẽ đi tìm Nuss tính sổ, lần này thực sự đã chạm vào nghịch lân của anh họ, Lôi Triển Lâm phải chết không thể nghi ngờ. Chỉ là, chết thế nào thì khó mà biết được!

“Nick, mày nói thật với anh đi, chị dâu có phải. . . thực sự không tỉnh lại nữa?” Hận ý trong lời Thẩm Dương Kỳ làm Nick bối rối, anh cũng rất hận a. Từ nhỏ bọn họ đã đi theo bên cạnh đại ca, làm sao lại không hiểu đại ca. Đại ca không dễ dàng động lòng hay sinh ra tình yêu với bất cứ ai, bọn họ cũng thật vui khi đại ca gặp được chị dâu, tương lai có thể có một gia đình hạnh phúc. Nhưng, vì sao ông trời lại cứ

muốn dẫn vật đại ca như vậy? Luôn khiến những người thân bên cạnh anh ấy chịu tổn thương. . . Trước kia là bác trai bác gái, bây giờ là. . .

“Không phải, anh Kỳ, chị dâu sẽ tỉnh lại, chị ấy không bỏ được con chị ấy, cũng không bỏ được đại ca!” Nick hiểu Đường Kiến Tâm. Nếu chị dâu không yêu đại ca, chị ấy cũng sẽ không lấy bản thân đi mạo hiểm để tìm đại ca, thậm chí lúc đó còn chưa cân nhắc tới đứa bé trong bụng. . .

Thẩm Dương Kỳ chăm chú nhìn Nick, sau khi xác nhận cậu ta không nói dối mới thở phào nhẹ nhõm. . .

“Mày vào xem chị dâu, anh đi thông báo với Kiệt và Lương. Lần này sẽ khiến Lôi Triển Lâm không thể trở mình, phải khiến ông ta phải chôn cùng tiểu công chúa của chúng ta!”

Nick gật đầu. Thượng Quan Kiệt Thiếu và Phó Hạnh Lương vẫn luôn theo sát từng cử động buồn lậu của Lôi Triển Lâm ở Lôi gia, hiện tại cũng tới lúc thu lưới rồi. Lôi Triển Lâm muốn chơi với bọn họ, chỉ là đáng tiếc, ông ta còn chưa có tư cách đó. Lấy thế lực của Lôi Triển Lâm cùng với ông ta chôn cùng tiểu công chúa đã là rất tiện nghi cho lão già kia rồi!

Nick nhìn qua phòng bệnh, phía trên giường Đường Kiến Tâm treo nước truyền dịch, trên mặt quần băng, lộ ra nửa bên mặt trắng bệch, môi khô khốc, không có chút huyết sắc nào. . . Sắc mặt Nick không còn chút máu, tới phòng trẻ sơ sinh. Lúc không nghe được nhịp tim của tiểu gia hỏa kia, nhịp tim của anh lúc đấy không khác gì thằng bé. Cũng may là tiểu gia hỏa này kiên cường, không bằng lòng rời khỏi ba mẹ em. Nick cười chua xót, y tá thấy Nick liền đứng dậy chào hỏi với anh!

Nick gật đầu, “Đứa bé đâu?”

Y tá đứng dậy dẫn anh tới một cái giường chăm sóc đặc biệt, chỉ vào hai đứa bé bên trong. Nick xót xa, hai đứa bé đều ngủ say, chỉ là một đứa có hơi thở yếu ớt, phải thở bằng máy, còn đứa bé bên cạnh nhịp tim đã không còn. . .

“Tôi vào xem chúng một lúc!”...

Y tá gật đầu, mở cửa cho anh. Anh là bác sĩ, biết cái gì nên và không nên làm. Hơn nữa viện trưởng cũng phải nhìn vào sắc mặt anh ba phần, yêu cầu của anh, cô sẽ làm theo!

Nick không để tâm tới chút tâm tư ấy của y tá, tới gần giường cho trẻ, bàn chân đã nặng như ngàn vàng, không bước lên nổi, ngực quặn đau!

Phó Hạnh Lương vừa nhận được điện thoại của Thẩm Dương Kỳ bảo Thượng Quan Kiệt Thiếu tiếp nhận mệnh lệnh của đại ca, cứ thả tay làm. Thượng Quan Kiệt Thiếu mặc dù không rõ xảy ra chuyện gì, thế nhưng, rốt cục có thể làm một mẻ lớn, cả người như được đánh máu gà, rất là hưng phấn. Phó Hạnh Lương thì có đầu óc hơn anh ta nhiều, hỏi Thẩm Dương Kỳ xem có phải là xảy ra chuyện gì?

Đại ca không khi nào tự nhiên ra lệnh như thế. Phải biết rằng, bây giờ không chỉ là vấn đề giữa đại ca và Lôi Triển Lâm, đám người Nuss cũng có liên quan. . .

Không động thì thôi, một khi động sẽ liên lụy tới nhiều thứ bên ngoài. Chỉ sợ đến lúc đó toàn bộ xã hội đen đều đảo lộn. . .

Thẩm Dương Kỳ nói đơn giản lại mọi chuyện, Phó Hạnh Lương lập tức cảm thấy không được bình thường, biết đại ca triệt để trở mặt với Nuss, cũng chỉ có thể bình tĩnh mà làm!

Thượng Quan Kiệt Thiếu đang hưng phấn lại bị anh ta trừng mắt liên bất mãn, đuổi theo Phó Hạnh Lương, hỏi xem Thẩm Dương Kỳ rốt cuộc nói gì. Phó Hạnh Lương không nói, Thượng Quan Kiệt Thiếu không từ bỏ ý định. Cuối cùng, Phó Hạnh Lương buồn bực quá, quát lên với Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Chị dâu sống chết không rõ, con của đại ca. . . mất rồi!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu sửng sốt, khiếp sợ đứng nguyên tại chỗ, “Chú chú nói. . . chị dâu, con? Mất rồi? Có ý gì?”

Phó Hạnh Lương nhú chặt mày, bị thương gật đầu. Kỳ không thể nói giỡn vào lúc này được. Hơn nữa không ai lại dám lấy chị dâu ra nói giỡn, điều này cũng giải thích vì cái gì mà đại ca có động tác lớn như vậy!...

“Loảng xoảng.”

Cái ly rơi xuống phát ra tiếng vang, đập vào mặt đất nảy ngược lên hai cái rồi lăn đi. . .

Thượng Quan Kiệt Thiếu, Phó Hạnh Lương kinh ngạc nhìn ra cửa. Tiểu Ngải trợn tròn hai mắt, biểu tình kia cứ như là sợ hãi vì gặp phải quỷ. Thượng Quan Kiệt Thiếu tỉnh lại, sao anh lại quên cô gái này được nhỉ?

Tiểu Ngải nhìn chằm chằm Phó Hạnh Lương, “Anh nói là thật sao?”

Phó Hạnh Lương nhú mày, nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu, ý bảo anh ta tự xử lý. Thượng Quan Kiệt Thiếu hội ý, cười hì hì nói với Tiểu Ngải, “Không đúng không đúng, Tiểu Ngải nghe lầm, anh Lương em nói đùa với em thôi. Chị dâu đi theo bên cạnh đại ca, sao có thể xảy ra chuyện gì được?”

Tiểu Ngải đột nhiên đẩy Thượng Quan Kiệt Thiếu ra rồi tới trước mặt Phó Hạnh Lương. Thượng Quan Kiệt Thiếu không kịp đề phòng, lùi lại sau, nhìn Tiểu Ngải lao tới chỗ Phó Hạnh Lương, biến sắc, “F**k, phụ nữ mẹ nó đúng là không dễ chiều!”

Tiểu Ngải thình lình vồ lấy Phó Hạnh Lương, nắm cổ áo anh quát lên, “Nói, anh đang gạt tôi, chị tôi không thể nào gặp chuyện không may được!”

Phó Hạnh Lương mím môi, lạnh lùng nhìn chằm chằm Tiểu Ngải, “Thả, tay!” Thượng Quan Kiệt Thiếu, chú mà không kéo người phụ nữ này ra khỏi người tôi, tôi khó mà giữ mình không đá cô ta ra!

“Không thả, anh nói rõ cho tôi!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu từ dưới đất bò dậy, chạy ra giữ lấy tay Tiểu Ngải, giải cứu Phó Hạnh Lương, “Tiểu Ngải, em nghe lời đi, vừa rồi anh Lương đùa với em thôi. Em đừng lo, anh bảo đảm với em, chị dâu nhất định sẽ không có chuyện gì cả!” Tiểu Ngải nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu nhất thời ủy khuất, gục trong ngực anh khóc lớn, “Hu hu, tôi nhớ chị, sự phụ không cần tôi, chị cũng không cần tôi, hu hu. . . Tôi muốn đi tìm chị!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu mặt đen lại, nhắc tới Dịch Long anh liền một bụng đầy lửa, giọng cũng không tốt chút nào, “Nhớ tới sự phụ kia của em thì có ích gì. Thời điểm mấu chốt cũng từ bỏ em, nào có tốt như anh Kiệt, lên phòng khách xuống phòng bếp, buổi tối lại trả cho em một ổ chăn ấm áp nữa. . .”

“Hu hu, không cho nói sự phụ tôi, anh ấy nhất định là có nỗi khổ, mới không cần Tiểu Ngải, Tiểu Ngải không tin sự phụ sẽ bỏ Tiểu Ngải!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu vuốt tóc cô: Cô bé ngốc, có biết nhân tâm hiểm ác đáng sợ cỡ nào không? Dịch Long bây giờ bản thân còn khó bảo toàn nữa là mang theo em bên cạnh?

“Được rồi, Tiểu Ngải đừng khóc, sự phụ em không cần em, em còn có chị cơ mà, đúng không, chị em vĩnh viễn sẽ không bỏ em!”

Tiểu Ngải từ trong lòng Thượng Quan Kiệt Thiếu đứng lên, vành mắt đỏ hồng nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu, ngây ngốc hỏi, “Thực sao?”

“Thực.”

“Thế nhưng, anh đã nói sẽ dẫn tôi đi gặp chị, anh đang gạt tôi.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu ghen giọng, thật muốn tự tát mình một cái, đúng là chưa đánh đã khai, chỉ có thể cười hì hì trả lời, “Chị em bây giờ bụng to rồi, đại ca không cho chị dâu ra ngoài, nói phải đợi tiểu công chúa ra đời mới có thể dẫn em đi gặp được. Bây giờ em bảo anh dẫn em đi không phải là làm anh khó xử sao?” Thượng Quan Kiệt Thiếu nói ra câu cuối đã sắp khóc, thật ủy khuất, công việc đồ dành người này sao lại để anh làm?

Phó Hạnh Lương khoanh tay đứng ở một bên xem kịch vui, rất tự nhiên bỏ qua ánh mắt cầu cứu của Thượng Quan Kiệt Thiếu: Lời vô ích, cô ấy là bà xã tương lai của chú thì đương nhiên là chú dỗ, còn muốn người khác dỗ nữa?

Thượng Quan Kiệt Thiếu quay đầu đi, tiếp tục dụ dỗ cô gái nào đó! Chờ sau khi cuối cùng đã lừa được Tiểu Ngải thì đã là chuyện một giờ sau. Thượng Quan Kiệt Thiếu bảo Tiểu Ngải vào phòng nghỉ ngơi, Tiểu Ngải suy nghĩ một chút thấy khóc mệt rồi nên cũng đáp ứng. Chờ Tiểu Ngải đi rồi, hai người mới thu liễm thần sắc, bắt đầu suy nghĩ nên làm thế nào một lưới bắt Lôi Triễn Lâm!

Mà Lôi Khiếu Thiên đã đi gần một tháng. Nửa tháng trước Đường Kiến Tâm đã được đưa về Brugge. Đương nhiên, khi về cô vẫn hôn mê, nhưng được chăm sóc tốt, vải băng trên mặt đã được bỏ đi, may là không có lưu lại sẹo. Khi cô rơi xuống động thì bị những gai nhọn trên lục đẳng đâm nên vết thương trên tay tương đối nghiêm trọng. Mặc dù đã bỏ băng gạc ra, thế nhưng, vẫn thấy được màu đỏ bên trong. Điều duy nhất khiến Nick, Thẩm Dương Kỳ yên tâm đó là thằng nhóc kia lớn hơn, vui vẻ sung sướng, rất đáng yêu!

Thẩm Dương Kỳ thích nhất ôm thằng nhóc vui đùa bi ba bi bô, anh chưa từng phát hiện ra là trẻ con đáng yêu như vậy. Nick có lúc cũng cười nhạo anh, mà Thẩm Dương Kỳ dĩ nhiên là quát lên, có bản lĩnh mà không ôm bánh bao nhỏ nhà anh đi!

Cứ lúc đó là Nick ghen giọng, chê cười, bảo anh không ôm bánh bao nhỏ ấy à, thế thì so với việc giết anh còn khó chịu hơn!

Lôi Tiêu Tiêu biết chuyện trước khi bọn họ quay về Brugge một ngày. Nghe được tin Đường Kiến Tâm gặp chuyện không may cũng rất là giận giữ. Lúc đó bà nhận được điện thoại của vị kia ở nhà, quay về xử lý chuyện trước, trước khi đi đã cố ý bảo Nick để ý người cho bà, chân trước bà vừa mới đi thì chân sau đã nghe được tin tức cô gặp chuyện không may, liệu bà có thể không giận? Đương nhiên lửa giận này là đốt lên người Lôi Triễn Lâm!

Anh nghĩ Lôi Tiêu Tiêu nghe tin tiểu công chúa xảy ra chuyện, đâu còn có thể bình tĩnh được nữa, vút ông chồng đi rồi vô cùng lo lắng chạy thẳng tới Brugge, “Nick, đi về sẽ tính sổ với con!”

Thẩm Dương Kỳ để điện thoại cách xa tai ra, ném lại cho Nick, Nick nói gì cũng không nhận, Thẩm Dương Kỳ rất là khinh bỉ!

Nick quay đầu làm như không thấy, khinh bỉ thì cứ khinh bỉ đi!

Lúc Lôi Tiêu Tiêu đến, Nick, Thẩm Dương Kỳ đang ở phòng khách chơi với bánh bao nhỏ. Hai người vì chuyện kiểm sữa bú nửa ngày mà không có kết quả, mãi đến khi nghe được tiếng bánh bao nhỏ khóc, cả hai mới dừng việc khắc khẩu lại, cuống quýt ôm bánh bao nhỏ dỗ!

“Ngoan, không khóc không khóc, đều do chú Nick không cho anh Kỳ cho em bú sữa!”

Nick trừng mắt, “Vì sao em là chú mà anh lại là anh?” Rõ ràng anh còn nhỏ hơn cả anh ấy, hơn nữa vai về còn loạn như thế, thiệt cho anh ấy nghĩ ra!

Thẩm Dương Kỳ rất tự hào đáp lại, “Anh dễ nghe hơn!”

Nick mặt không chút thay đổi, “Anh đúng là không biết xấu hổ.”

“Đương nhiên rồi.” Có gì mà ngượng đâu.

Lôi Tiêu Tiêu tới cửa thì nghe được cuộc đối thoại ngu ngốc của hai người, thấy Thẩm Dương Kỳ cầm bình sữa đang cho thằng nhóc trong lòng uống, vừa mừng rỡ đồng thời mày liễu cũng trừng lên, đi tới ôm lấy bánh bao nhỏ, quát lên với Thẩm Dương Kỳ, Nick, “Hai đứa thật ấu trĩ, nếu để tiểu vương tử nhà ta đói bụng, ta đá cả hai đứa ra ngoài!”

Thẩm Dương Kỳ thấy trong lòng nhẹ đi, đứng cùng Nick nhìn Lôi Tiêu Tiêu trước mặt, mãi mới phản ứng được, “Mẹ, sao mẹ lại tới đây?”

Lôi Tiêu Tiêu không để ý tới anh, cầm bình sữa dỗ bánh bao nhỏ, chuyên tâm cho em bú sữa. Thẩm Dương Kỳ sờ mũi một cái, đây tuyệt đối không phải mẹ anh! CHUÔNG 89.3:

Nick vọt đến bên cạnh, anh không quên Lôi Tiêu Tiêu đang muốn tìm anh tính sổ, rất sáng suốt trốn ra một góc. Đáng tiếc là, Lôi Tiêu Tiêu là ai chứ, người mà anh muốn tránh là có thể tránh được sao?

“Nick, lên xem chị dâu con đã tỉnh lại chưa!”

Nghe Lôi Tiêu Tiêu nói xong, sau mông Nick như được gắn hỏa tiễn, vèo một tiếng bay đi, đây chính là lệnh đặc xá a!

Nhìn bóng dáng Nick biến mất, Thẩm Dương Kỳ mới lên tiếng, “Mẹ, mẹ muốn hỏi gì thì hỏi đi!”...

Lôi Tiêu Tiêu cũng không khách khí, ngồi bên cạnh Thẩm Dương Kỳ, sắc mặt không được tốt, “Chị dâu con sao lại gặp chuyện không may?”

Thẩm Dương Kỳ che mặt, không cho Lôi Tiêu Tiêu thấy được sự đau đớn trong mắt anh, “Mẹ, mọi chuyện đều qua rồi, đừng nhắc tới nữa. Anh họ nói, không được để chị dâu biết đây là sinh đôi, mẹ, mẹ hiểu ý con không?”

Lôi Tiêu Tiêu gật đầu, tình trạng thân thể Tâm Nhi quả thực không thích hợp chịu thêm kích thích, chỉ là, “Mấy đứa cho rằng như vậy có thể lừa được Tâm Nhi sao?” Thân thể mình thế nào bản thân rõ ràng, hơn nữa mới tám tháng, không thể không biết trong bụng mình có mấy tiểu quỷ!

Thẩm Dương Kỳ trả lời, “Còn có thể làm sao đây? Có gặt được chị ấy không cũng chỉ làm được như vậy, anh họ bây giờ ở bên ngoài như phát điên, toàn lực chèn ép Nuss. Hiện tại toàn bộ xã hội đen đều náo loạn, lòng người bàng hoàng, mà Lôi Triển Lâm còn chưa tìm được. Nếu lấy chuyện chị dâu kích thích anh họ, con nghĩ, trời sẽ lật!”

Từ sau khi Lôi Khiếu Thiên đi, trực tiếp phát lệnh truy sát cấp mười hai, mục tiêu là Nuss, Dạ Ứng và Lôi Triển Lâm. Nếu ai dám nhúng tay, gây khó dễ cho Ngục Thiên Minh, mafia, tổ chức khủng bố, không cần nhiều lời, giết rồi nói. Lần này mọi người lại được thấy sự oai hùng của lão đại Ngục Thiên Minh, ai cũng không dám đứng ra, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên hủy diệt từng cứ điểm của Nuss. . .

Một trận gió tanh mưa máu bởi vậy chân chính mở màn!

Lôi Tiêu Tiêu cười nhạt, “Làm tốt lắm, để cho chúng biết, chọc vào người không nên chọc sẽ có kết cục như thế nào.”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, điểm ấy anh tán đồng, không có ai làm tổn thương tới người của bọn họ mà không phải trả giá thật lớn!

“Mẹ, mẹ đã xử lý tốt chuyện của bố chưa?”

Lôi Tiêu Tiêu đang chơi với bàn tay tí xíu của bánh bao nhỏ không thèm để ý đáp lại, “Chưa, để ông ấy tự cố gắng.”

Khéo miệng Thẩm Dương Kỳ xệ ra, lẩm bẩm, “Bố sao lại còn chưa bỏ mẹ được nhỉ?”

Lôi Tiêu Tiêu cũng không nổi nóng với anh, liếc qua anh một cái, “Bố con còn chưa có bản lãnh tìm mẹ kế cho con đâu.”

Thẩm Dương Kỳ liền bịt miệng lại luôn, Lôi Tiêu Tiêu cảm khái, “Thằng nhóc tên gì?”

Thẩm Dương Kỳ lắc đầu, một người nằm trên giường, một người phát điên bên ngoài, ai rảnh rỗi để ý việc này. Lôi Tiêu Tiêu liền bắt mẫn, oán giận, “Khiếu Thiên quá kỳ cục, thằng bé ra đời cũng không tìm cho nó một cái tên, quá không hợp cách làm bố.” Lôi Tiêu Tiêu nói rồi cầm cái tay bé xíu kia bắt đầu tiến hành giáo dục, “Con à, sau này lớn lên phải hiểu thảo với mẹ, còn thằng nhóc hỗn đản kia thì miễn, bảo nó chạy tới nơi nào mà hóng mát.”

Thẩm Dương Kỳ ở bên cạnh nghe xong mặt đầy vệt đen: Mẹ, mẹ khẳng định là mẹ không phải đang chửi con bất hiếu đấy chứ?

Có người nào dạy trẻ con như mẹ sao?...

Lôi Tiêu Tiêu mày liễu trợn trừng, mẹ đang dạy trẻ thì con té sang một bên đi. Cái thằng con bất hiếu, cũng không biết “tạo” ra một đứa cháu trai cho bà chơi!

Thẩm Dương Kỳ quả quyết ngồi sang bên cạnh.

Tại vùng biển quốc tế châu Úc, hai phe đông tây có hơn mười chiếc máy bay chiến đấu, tạo thành thế hai bên giằng co. Trên chiếc máy bay chính giữa cánh đông, Lôi Khiếu Thiên như một Tu La lạnh lùng nhìn chằm chằm tình hình chiến đấu trên màn hình, gương mặt chưa từng có chút dao động nào. Lôi Trảm Thiên đứng bên trái, Đế Văn ở bên phải anh, lúc này cách bọn họ không xa, chiến hỏa vẫn đang diễn ra, xác máy bay rơi xuống vô số kẻ, ánh lửa bốc lên tận trời!

“Đại ca, đối phương yêu cầu trò chuyện!”

Lôi Khiếu Thiên không nhúc nhích, Lôi Trảm Thiên cười nhạt, “Đồng ý đi.”

“Vâng!”

Trên màn hình lớn sau khi hiện lên những vạch đen trắng, một người đàn ông mang kính đen, mũi cao gầy, gương mặt góc cạnh, đường nét sắc bén cùng mái tóc có hơi tán loạn hiện lên màn ảnh!

Nuss!

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên khẽ nhíu lại, sát ý chợt hiện.

Nuss quả thật có chút chặt vật, bị Lôi Khiếu Thiên từng bước ép sát như thế, là người bình thường thì đã không chịu nổi. Nhưng những cái này không đủ làm xáo trộn hơi thở tàn nhẫn trên người hắn. Cho dù không thể hiểu nổi Lôi Khiếu Thiên, thế nhưng, Đế Văn, hắn lại rất quen thuộc, tên cận bã đã phế đi một con mắt của hắn không lâu!

Mặc dù rất muốn ăn sống nuốt tươi Đế Văn, nhưng, hắn cũng không quên mục đích cuộc nói chuyện lần này, cứng rắn khắc chế bản thân, lên tiếng với Lôi Khiếu Thiên.

“Lôi lão đại, chúng ta luôn nước giếng không phạm nước sông, việc lần này anh làm quá phạm rồi đó!”...

Hàm lượng những lời này có chút vi diệu, Nuss còn chưa biết hắn đã chọc vào hùng sư (sư tử oai hùng), chỉ từ miệng Lôi Triễn Lâm biết được đại khái quan hệ không muốn người biết giữa Ngục Thiên Minh và mafia. Cũng chính vì vậy, hắn mới chịu đáp ứng hợp tác cùng Lôi Triễn Lâm hợp tác. Chẳng qua, hắn hoàn toàn sau lưng về đối phương, đánh giá cao bản thân!

Hắn cũng không biết Lôi Khiếu Thiên tức giận không có nửa xu dính líu tới mafia!

Lôi Khiếu Thiên không thêm nói chuyện với hắn. Nếu không phải gặp nhau qua máy móc lạnh lẽo, Lôi Khiếu Thiên dám cam đoan, đối phương đã sớm chết mười tám lần!

Lôi Trảm Thiên nhếch môi cười châm chọc, “Nuss, từ khi mày hợp tác với Lôi Triễn Lâm, mày nên ngờ tới sẽ có kết cục như thế này đây!”

“Lôi Triễn Lâm trong mắt các anh chỉ là tiểu lâu la, tôi hợp tác với ông ta chỉ là giao dịch buôn lậu. Các anh đừng có kéo sang chuyện khác!” Chuyện khác này đương nhiên là ân oán giữa mafia và bọn họ!

“Tao thấy là mày chưa rõ tình huống rồi. Việc mày và mafia là kẻ thù truyền kiếp bọn tao chưa bao giờ tham dự vào, đánh trả chỉ là vì mày đã chọc vào người không nên chọc!”

Trong đôi mắt giấu kín sau cái kính đen của Nuss hiện lên tia tàn nhẫn, “Nói vậy là các anh không đồng ý?”

“Mày, tao muốn nợ máu phải trả bằng máu!” Lôi Khiếu Thiên chỉ một lời đã không cho Nuss cơ hội, trực tiếp cắt đứt tín hiệu, phân phó làm sao khiến Nuss không thể quay về!

Lôi Trảm Thiên, Đế Văn bắt tay vào làm. Bọn họ không phải dạng người hiếu chiến, ai lại không thích cuộc sống bình yên chứ. Thế nhưng, có những người lại không thành thật, không nên nhổ lông trên người hùng sư đang ngủ say. Anh nói xem nhổ thì cứ nhổ đi, sao lại không chọn vị trí cho cẩn thận, nhổ ở cái chỗ nguy hiểm nhất. Lần này hay rồi, nhổ lông khiến hùng sư thức dậy, cuộc sống bình yên cũng sẽ chấm dứt!

Người điều khiển đưa máy bay lên cao, theo trận hình xếp thành hàng lập tức biến đổi. . .

Cuộc chiến kịch liệt được đẩy nhanh!

Brugge

Nick lo lắng lên lầu vào phòng Đường Kiến Tâm, kiểm tra cho cô như thường lệ. Bây giờ trên mặt Đường Kiến Tâm đã khôi phục huyết sắc, gương mặt không còn mang không khí nặng nề nữa.

Nick biết chị dâu chưa tỉnh lại ngoại trừ nguyên nhân sinh lý ra còn cả nguyên nhân tâm lý nữa. Vết thương trên người chị ấy dễ xử lý, chỉ cần chút thời gian, nhưng vết thương trong lòng thì sao?

Không ai biết cả!

Cũng có lẽ chỉ có thời gian mới có thể hàn gắn!

Nick thật sự cảm thấy chị dâu rất bi thương, cả đời này sẽ không có ngày nào được thư thái. Vốn tưởng rằng đại ca sẽ cho chị dâu một khởi đầu tốt đẹp, không ngờ, kể từ sau khi chị dâu gặp đại ca, cuộc đời chị càng khổ hơn, đến mức bây giờ mất nửa cái mạng. Nick thật đau lòng. Tao ngộ của chị dâu còn thảm hơn anh gặp mấy lần!

Anh không biết sau khi chị dâu tỉnh lại thì bọn họ liệu có thể giấu được chị ấy tin tiểu công chúa đã mất hay không nữa. Nick cười khổ. Kỳ thực, đâu thể nào giấu diếm nổi, chị dâu đã sớm biết mình mang song bào thai. Bây giờ tiểu công chúa đã ra đi, chị dâu nhất định rất khó chịu, chị so với bất cứ ai khác kỳ vọng vào sự ra đời của đứa bé hơn hết!

“Chị dâu, chị có trách Nick không? Nếu trước đây Nick sống chết không cho chị đi, có phải sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn này?” Thanh âm của Nick vang lên trong phòng, có phần trống rỗng, “Đều là lỗi của Nick, là Nick ích kỷ, muốn đại ca bình yên vô sự, vốn nghĩ rằng có mình ở đó thì chị dâu nhất định sẽ không có gì xảy ra. Thế nhưng, vẫn cứ xảy ra chuyện. Chị dâu, chị mau tỉnh lại, tỉnh lại đánh Nick này, Nick cam lòng, chị đừng ngủ nữa có được không. Đã một tháng, đủ lâu rồi! Bánh bao nhỏ vẫn đang chờ chị ngồi dậy ôm thằng bé, thằng bé ngày nào cũng khóc, chị dâu cũng không muốn thằng bé khóc mà phải không?”

Sau khi Nick giúp Đường Kiến Tâm thay nước truyền chất dinh dưỡng liền ngồi một bên nói chuyện, nên nói và không nên nói, tất cả đều nói hết. Không thì nói đến chuyện của chính anh, nói về gia đình anh, thân thế của anh, sao phải ở Ngục Thiên Minh. . .

Nói thôi mà cũng đã hai tiếng, mãi đến khi hai người Lôi Tiêu Tiêu không chờ nổi nữa ôm bánh bao nhỏ lên phòng tìm người.

“Di nói này, thằng nhóc, di bảo con lên xem Tâm Nhi, con lại trốn ở đây lười biếng, muốn chết có phải không!”

Nick ai oán, bi thương hiện rõ trong ánh mắt. Lôi Tiêu Tiêu hừ lạnh làm như không thấy, lướt qua anh tới mép giường, đặt bánh bao nhỏ xuống, nắm lấy tay Đường Kiến Tâm nói, “Tâm Nhi à, cô tới thăm con này. Cô biết con chán ghét cô, nhưng, có trời đất chứng giám, cô không có làm chuyện gì có lỗi với con hết. Con mau tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa. Nghe nói người ngủ suốt ngày dễ già lắm, con khẳng định không muốn đi gặp Diêm Vương. . . A, phi, là thiên sứ, đúng không? Còn nữa, con xem con trai con đi, sắp bò được rồi, cũng sắp biết “thăm du” rồi, con còn ngủ nữa hả? Cô thật tình khinh bỉ con đó!”

Nick Thảm Dương Kỳ ở phía sau nghe xong mặt đầy vệt đen, chỉ có bánh bao nhỏ cầm lấy ngón tay Đường Kiến Tâm không buông, rất tò mò quan sát, có lẽ cảm thấy ngón tay kia có thể ăn, vội lấy hết khí lực bú sữa mẹ ra mà cho ngón tay vào miệng, còn cười khanh khách không ngừng.

Lôi Tiêu Tiêu lập tức vui vẻ, khẽ vỗ khuôn mặt nhỏ bé của bánh bao nhỏ, “Ồ kìa, tiểu bại hoại con mới uống sữa xong mà đã đói rồi sao? Ngay cả mẹ con mà cũng không tha hả!”

Nick, Thảm Dương Kỳ cười khúc khích. Lôi Tiêu Tiêu quay đầu lại nghiêm mặt hờ trợn hai người, cả hai lập tức ngoan ngoãn, không dám pha trò trước mặt người phụ nữ nào đó, thế nhưng, hai vai rung động cũng là sự thật. . .

Bánh bao nhỏ không biết Lôi Tiêu Tiêu nói gì, bỏ ngón tay Đường Kiến Tâm vào miệng, nước dãi rớt ra như sông ngân, rơi vào chần, làm cả ngón tay Đường Kiến Tâm đều là nước dãi của em.

Lôi Tiêu Tiêu hơi chê, rút ngón tay Đường Kiến Tâm trong miệng bánh bao nhỏ ra, lấy chần lau khô nước dãi dính trên tay cô, lập tức tiến hành giáo dục sâu sắc cho bánh bao nhỏ, “Này, con còn nhỏ đã dám cướp

vợ với bố con rồi, nếu bị bố con biết còn không đánh mông con sao!” Nick, Thẩm Dương Kỳ quyết đoán bình tĩnh, im lặng nhìn Lôi Tiêu Tiêu. Đúng là cái gì bà cũng nói được, bánh bao nhỏ liệu nghe hiểu sao?

Bánh bao nhỏ mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, nhìn chằm chằm ngón tay đang rời xa, kêu y a hai tiếng, nhào tới, nỗ lực đưa hai tay đoạt lấy ngón tay kia!

Lôi Tiêu Tiêu ô một tiếng, “Thằng nhóc con sau khi lớn lên khẳng định cũng không phải đứa con ngoan!”

Bánh bao nhỏ không quan tâm tới bà, hai tay cầm lấy ngón trỏ của Đường Kiến Tâm, cho luôn vào miệng. . . Cười toe toét!

90. Chương 90: Một Nhà Ba Người Đoàn Tụ

Nước dãi thẳng nhóc chảy ra mà Lôi Tiêu Tiêu thật sự không coi được, ôm lấy bánh bao nhỏ, hô lên với Nick, “Pha sữa cho nó đi!” Nick xoay người ra ngoài, bánh bao nhỏ nằm trong lòng Lôi Tiêu Tiêu, trở mắt nhìn giường càng ngày càng xa mình, không báo trước gì khóc um lên. . .

Lôi Tiêu Tiêu giật mình nhìn bánh bao nhỏ, sau khi ôm một lúc mà không dỗ được, mày liễu nhú một cái, đưa bánh bao nhỏ cho Thẩm Dương Kỳ, “Dỗ nó đi.”

Thẩm Dương Kỳ cuống quýt ôm bánh bao nhỏ đang khóc kinh thiên động địa, trề môi, thấy Lôi Tiêu Tiêu nghiêm mặt hổ trừng anh liền quay đi đứng đưa bánh bao nhỏ trong lòng, “Không khóc nữa nào, đàn ông con trai, đổ máu chứ không rơi lệ, ngoan không khóc, anh thương em này!”

Bánh bao nhỏ không cho anh mặt mũi, khóc rất đáng thương. Lôi Tiêu Tiêu nghe cách xưng hô của anh, xỉ vả, “Anh cái gì, vai vế con loạn rồi đấy, đứng đắn một chút ẹ.”...

Thẩm Dương Kỳ tự nhiên đáp lại, “Anh dễ nghe hơn!”

Lôi Tiêu Tiêu hừ lạnh, “Con đừng có mà giả vờ.” Dễ nghe hơn? Bao tuổi rồi mà còn kêu anh, người ta gọi con con cũng không sợ kêu.

Thẩm Dương Kỳ không để ý tới bà mẹ cực phẩm kia, quay lại dụ dỗ tiểu bảo bối, “Bảo bối, sau này lớn lên ánh mắt con nên được ”đánh bóng” đó, nhất là lúc tìm vợ. Nếu lấy phải một cạp mẹ, đời này con chỉ còn bi ai mà thôi!”

Lôi Tiêu Tiêu nhắc chân đạp, “Thẩm Dương Kỳ, con không muốn sống nữa hử.”

Thẩm Dương Kỳ ôm bánh bao nhỏ nhảy tránh sang bên kia giường, “Mẹ, con có chọc giận mẹ sao?”

Người phụ nữ cười nhạt, “Có bản lĩnh con đừng có chạy.”

Không chạy để đứng đó ăn đòn hử? Buồn cười, Thẩm Dương Kỳ con mà ngốc như vậy? “Mẹ, con chạy cũng không bằng mẹ á.”

“Hừ hừ, Thẩm Dương Kỳ, con cũng muốn có đái ngộ như lão tử con phỏng?”

“A. . . Không dám không dám.” Thẩm Dương Kỳ vẻ mặt cầu xin, “Con không có được trái tim cường hãn như bố đâu.”

“Ít nói nhảm, ra đây ẹ!”

“Mẹ khẳng định mẹ sẽ không động tay động chân.”

Lôi Tiêu Tiêu hai tay chống nạnh, “Mẹ con còn chưa đến nỗi loạn luân đâu, ra đây ẹ!”

Thẩm Dương Kỳ giật giật miệng, lão đại mẹ động thủ động cước không phải khái niệm này nha. “Mẹ, cái kia, mẹ đánh con không sao, con đã chuẩn bị bất cứ lúc nào. Thế nhưng, bây giờ không được. Tiểu bảo bối còn đang nằm trong lòng con, mẹ phải chú ý đúng mực, nắm đấm kia không cẩn thận rơi xuống người tiểu bảo bối, chị dâu sẽ nhảy dựng lên liều mạng với mẹ đấy. Mẹ biết mà, tất cả mọi người đều đứng bên phía chị dâu, đến lúc đó, vì nói chuyện không hợp mà vung tay sẽ không tốt. Đánh thì cứ đánh, con trai khẳng định mẹ không đánh lại được anh họ. . .”

“Im, miệng!”

Lôi Tiêu Tiêu gầm lên giận dữ khiến tim Thẩm Dương Kỳ run rẩy, bánh bao nhỏ thì lớn giọng khóc hân thiên địa ám. Thẩm Dương Kỳ không để ý tới Lôi Tiêu Tiêu nữa, vội dỗ tiểu bảo bối. Bé tí mà tính tình đã bướng bỉnh, ngay cả mặt mũi anh cũng không mua, ngược lại càng đỏ càng hồng bết. . .

Năm phút sau, Lôi Tiêu Tiêu cau mày, “Con có biết thằng bé thế nào không hả? Khóc thương tâm như thế, xem có phải nó đói rồi không.”...

Thẩm Dương Kỳ rất khinh bỉ mẹ anh, anh còn chưa có con, làm sao biết thằng bé thế nào? Bản thân mẹ làm mẹ còn không biết đưa trẻ thế nào, lại còn không biết xấu hổ thuyết giáo với anh. Dĩ nhiên những lời này Thẩm Dương Kỳ không dám nói. Nếu mà chọc vào nữ vương đại nhân, hậu quả thật không phải Thẩm Dương Kỳ anh có khả năng gánh được.

“Để con xem.”

Thẩm Dương Kỳ đặt bánh bao nhỏ lên giường, cách Đường Kiến Tâm rất gần. Như có kỳ tích, bánh bao nhỏ nằm trên giường lại ngừng khóc. Thẩm Dương Kỳ đang muốn xem có phải em tồ không thì kinh ngạc nhìn tiểu bảo bối. . .

Đôi chân bụ bẫm đập lung tung, hai tay vỗ vỗ, sau đó nắm đầu ngón chân, cười rất vui. . .

Nếu không phải đôi mắt sáng đen trắng rõ ràng còn lưu lại vệt nước mắt, lông mi dính nước như lông chim bị ướt, có chút đầm đìa đáng yêu thì thật không thể tin được. Phút trước thì khóc như mất bố mất mẹ, phút sau đã cười không tim không phổi. . .

Thẩm Dương Kỳ kinh hãi, đau lòng, ôm lấy tim nói với Lôi Tiêu Tiêu, “Không phải nói phụ nữ thay đổi sắc mặt như trở mình sao? Thế nào mà thằng nhóc này cũng vậy hả trời?”

Lôi Tiêu Tiêu trầm mặt xuống, thế nhưng miệng lại dương lên nụ cười như có như không, “Nói một lần thôi, con trai yêu quý của mẹ!”

Thẩm Dương Kỳ mím môi, được rồi, phụ nữ quả nhiên là động vật cao cấp nhất, không thể chọc vào. Nick cầm bình sữa đi vào, thấy thằng nhóc đang chơi một mình trên giường rất vui, Thẩm Dương Kỳ đứng bên cạnh, Lôi Tiêu Tiêu thì ngồi trên ghế đối diện với giường. Hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, cứ như đang ganh đua cái gì. . .

Nick nháy mắt mấy cái, lắc lắc bình sữa trong tay, bình tĩnh tới cạnh Thẩm Dương Kỳ, vươn tay ra muốn ôm lấy thằng nhóc kia, “Nào nào nào, chú cho con bú sữa.”

“Ha ha!”...

Lôi Tiêu Tiêu cười to, “Nick, con có sữa sao?” Nick không đáp lời, chuyên tâm đối phó tiểu gia hỏa này, thằng nhóc đáng yêu rất không vui, vỗ vào tay Nick, không cho anh ôm, lấy hết sức lăn sang bên cạnh Đường Kiến Tâm. . .

“Hi, con không muốn chú ôm hả, thực làm chú Nick đau lòng. Ngoan, bảo bối, chú ôm cái nào.”

“Y a ya!” Bánh bao nhỏ quơ hai tay, thấy mình sắp bị bế lên, rất tức giận, rất lo lắng.

Thẩm Dương Kỳ đánh vào tay Nick, “Mày thôi đi, để bảo bối tự chơi, đừng có chọc thằng bé khóc, anh họ sẽ tính sổ với mày đấy!”

Trước khi Nick vào, Thẩm Dương Kỳ cũng muốn ôm thằng nhóc kia. Nhưng, thằng nhóc người ta không cho anh ôm, ôm liền khóc. Sau khi anh bị Lôi Tiêu Tiêu khinh bỉ, hai người liền trừng mắt với nhau. Lần này thấy thằng nhóc kia không cho Nick ôm, anh sao có thể không vui được, ha ha!

Tất cả mọi người đều không cho ôm, hừ!

Nick chớp mắt, âm thầm cân nhắc rồi rút tay lại, xoay người ngồi xuống một bên. Dĩ nhiên anh không dám ngồi cùng ghế với Lôi Tiêu Tiêu, sẽ bị thương nằm liệt giường.

Thẩm Dương Kỳ cứ đứng nhìn thằng nhóc kia, không cho em lăn xuống giường, trò chuyện cùng Lôi Tiêu Tiêu, Nick.

Thằng nhóc kia vừa bị Nick lật người, lúc này nằm bò hoàn toàn, hai tay với hai chân của em còn yếu, bò đi rất khó khăn. Thế nhưng, khó khăn này tuyệt đối không làm khó được tiểu bảo bối của mọi người, nhất là lúc em ngước đầu lên nhìn khuôn mặt ngủ say của Đường Kiến Tâm ngủ, bò càng vui hơn. . .

Mấy người Thẩm Dương Kỳ còn đang nói chuyện cũng không chú ý tới tiểu bảo bối. Hơn nữa trên cái giường lớn này, tiểu bảo bối muốn rơi xuống cũng không phải việc dễ dàng. . .

Thằng nhóc thấy Đường Kiến Tâm như tìm được món đồ chơi yêu thích. Trải qua một phen nỗ lực, tới khi em bò được tới bên cạnh Đường Kiến Tâm thì trán đã toát mồ hôi. Thế nhưng em vẫn cười rất vui. Thằng nhóc đang nằm bò, không thấy được gương mặt Đường Kiến Tâm. Với thằng nhóc lúc này thì cô như một ngọn núi. Thằng nhóc dừng lại, cánh tay không còn hơi sức, năm ngón tay nho nhỏ nắm chặt lấy chân, kéo bản thân mình đi lên từng chút một. Tới khi em bò được một nửa thì cố gắng thế nào cũng không bò nổi nữa. . .

“Đại ca lần này là thực sự chọc giận Nuss, hắn ta lại để người của chính phủ ra mặt!” Nick lo lắng.

“Không phải ở vùng biển quốc tế châu Úc sao?” Lôi Tiêu Tiêu vô cùng kinh ngạc, chính phủ can thiệp thế nào?

“Đúng vậy, nhưng Nuss rất xảo hoạt, bắt cháu trai tổng thống nước nào đó, phát ngôn muốn chính phủ ra mặt ngăn cản trận sống mái này.”

Thẩm Dương Kỳ hừ lạnh, “Hắn không biết như vậy lại càng khiến hắn chết nhanh hơn sao?” Thiệt cho Nuss nghĩ ra, tên này cũng chỉ có được mấy cái ý nghĩ như thế.

Thế nhưng, đáng tiếc là, Nuss không thể giải thích nổi tác phong của lão đại Ngục Thiên Minh. Nếu đi điều tra sơ qua thì sẽ phải biết, anh họ anh hặn nhất là uy hiếp. . .

Nick gật đầu, nhìn có chút hả hê, “Nuss cũng chỉ có thể nói là xui xẻo.”

Lôi Tiêu Tiêu đột nhiên trừng lớn hai mắt, ngây ngốc nhìn chằm chằm bánh bao nhỏ trên giường. Thằng nhóc kia sau khi không bò lên nổi, cánh tay đang nắm lấy chân chợt buông ra, đầu va thẳng vào ngực Đường Kiến Tâm. . .

Lôi Tiêu Tiêu: “Cẩn thận!”

Thằng nhóc kia: “Oa oa!”

Thẩm Dương Kỳ, Nick vội vàng nhìn ra, không khỏi tròn tròn hai mắt. Hai chân thằng nhóc quỳ, hai tay để trên ngực, đầu nhỏ thì bị đập vào cánh tay phải. . .

Lôi Tiêu Tiêu cuống quýt ôm thằng nhóc. Lúc này em khóc như không thể tự chủ, chắc là đau quá mà, “Không khóc, không khóc nữa. Nào nào, bà nội thổi mấy cái là hết đau liền!”

Nick chớp mắt, dì nhỏ, sao bảo bối lại gọi dì là bà nội? Dì có phải muốn làm bà nội hơi quá rồi không hả?

Bắp thịt trên người Thẩm Dương Kỳ cũng co quắp lại. Vừa rồi còn không cho thằng nhóc gọi anh là anh, giờ lại tự xưng bà nội? Hừ!

Lôi Tiêu Tiêu rất vô sỉ hét lại: Có bản lĩnh con đi sinh con trai ẹ làm bà nội, mẹ sẽ không ngáp ghé tới thằng nhóc này nữa!

Thẩm Dương Kỳ quay đầu đi nhìn ra cửa sổ, anh không biết cái gì hết!

Lôi Tiêu Tiêu ôm lấy thằng nhóc, nhìn Đường Kiến Tâm không có dấu hiệu tỉnh lại, bảo Nick đưa bình sữa cho bà rồi ôm thằng nhóc ra ngoài. Thẩm Dương Kỳ đuổi theo, Nick nhìn gương mặt ngủ say trên giường mà lắc đầu.

“Chị dâu à, chị mà không tỉnh lại thì con trai chị sẽ bị người ta cướp đấy.” Nói xong cũng đi theo bước chân của bọn họ. Ai, anh còn phải đi phục vụ dạ dày của mấy vị đại gia này nữa!

Chẳng qua khi Nick đóng cửa lại, trên giường, Đường Kiến Tâm vốn mê man thì lông mi lay động, một giọt thanh lệ chảy xuống. . .

Mọi người ra phòng khách, khoe mắt thằng nhóc còn vương nước mắt, cầm bình sữa uống rất vui vẻ. Nick bị Lôi Tiêu Tiêu đuổi vào phòng bếp chuẩn bị bữa ăn. Thẩm Dương Kỳ ngồi bên cạnh Lôi Tiêu Tiêu, nhìn thằng nhóc trong ngực bà, không nhịn được cảm khái, “Mẹ, con nhất định không phải uống sữa mẹ mà lớn lên.”

Lôi Tiêu Tiêu gật đầu, “Sao con phát hiện ra?” Kỳ thực không phải, Thẩm Dương Kỳ được bà cho ăn mà lớn.

Thẩm Dương Kỳ có hình có dạng nói, “Thằng nhóc cũng tự cầm bình sữa uống.” Mẹ chưa từng quản.

Lôi Tiêu Tiêu mặt trầm xuống, lại dám nói bà không biết cho bú sữa, “Vừa uống vừa chơi sẽ giúp mở mang trí lực.”

“Với chỉ số thông minh của đại ca với chị dâu, con nghĩ, chỉ cần đứa bé không biến dị, chỉ số thông minh khẳng định không cần hoài nghi.”

Lôi Tiêu Tiêu lác mắt, “Có thể đứa bé này nhất định biến dị đấy?”

“Mẹ, mẹ quá xấu xa. Để anh họ nghe được mẹ nói con anh ấy biến dị, anh ấy sẽ tìm mẹ liều mạng.”

“Nó dám, mẹ là lão tử của nó đấy.”

“Mẹ, mẹ là lão tử của con.”

Lôi Tiêu Tiêu khoát khoát tay, “Con thật nhàm chán, cút vào giúp Nick đi. Con nói con có hiếu, thể mà giúp mẹ có đứa cháu nội cũng không làm được. Lớn tướng ra đó cũng chưa từng hầu hạ dạ dày của lão tử, kháo, mẹ đúng là nuôi con vô ích!”

Thẩm Dương Kỳ nghe, “Mẹ, trưa hôm qua là con trai làm cơm ẹ đấy.” CHƯƠNG 90.2:

Lôi Tiêu Tiêu chớp mắt, “Là con làm sao? Không phải Nick à?”

“Mẹ, mẹ bắt công.”

“Cút vào cho lão tử.”

Thẩm Dương Kỳ lẩn đi luôn. Mẹ anh mà nổi nóng sẽ bắt anh gọi bà là dì nhỏ, anh gọi không sao hết, thẩm chính là bố anh thôi.

Bố anh cả đời này thật đáng thương, không thể ông đáng thương hơn được!

“Nhớ cho chút ớt vào đấy!”...

Thẩm Dương Kỳ không thèm đếm xỉa tới lời bà, thương lượng với Nick sau khi cơm nước xong thì xử lý nội vụ của Ngục Thiên Minh.

Động tác của hai người Thẩm Dương Kỳ, Nick rất nhanh, hơn mười phút sau đã có thể ăn cơm rồi. Lúc mà ba người cùng một đứa bé vây quanh bàn ăn, phía trên không tòa thành bỗng vang lên tiếng đinh ốc trực thăng. Mọi người nhìn nhau, bỏ đĩa xuống rồi ra ngoài!

Đây là máy bay hành khách, không có hạ thấp, chỉ thả thang dây. Người đầu tiên là Lôi Khiếu Thiên, tiếp theo là Lôi Trầm Thiên, Đế Văn. . .

Chẳng qua trên lưng Đế Văn còn thêm một người.

Thẩm Dương Kỳ, Nick đều ngênh đón, bọn họ không nhận được tin đại ca quay về lúc này a?

“Anh họ?”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, lướt qua anh ta định đi vào trong, trông thấy Lôi Tiêu Tiêu thì sửng sốt, ánh mắt rơi vào thằng nhóc đang cầm bình sữa trong ngực bà. . .

Lôi Tiêu Tiêu nhìn anh ngây người ra, ôm thằng nhóc tới gần, “Có muốn ôm một cái không?”

Lôi Khiếu Thiên tròn tròn hai mắt, “. . . Có thể chứ?”

“Đương nhiên, nào, để dì dạy con ôm thế nào.” Lôi Tiêu Tiêu bảo Lôi Khiếu Thiên học theo bà, làm xong rồi thì cẩn thận bế thằng nhóc đặt vào lòng Lôi Khiếu Thiên!

Thằng nhóc nhếch miệng cười, đưa hai tay ra với Lôi Khiếu Thiên, miệng mở ra rồi đóng lại, bình sữa nhỏ trong tay rơi xuống, may là tay chân Lôi Trầm Thiên mau lẹ, đỡ lấy cái bình!

Thân thể Lôi Khiếu Thiên có chút cứng ngắc, hai tay rất nhẹ nhàng, một chút lực cũng không dám dùng. Thằng bé nhỏ như thế, như chỉ một chút sơ ý sẽ có thể vỡ nát. Mắt Lôi Khiếu Thiên mở rất lớn. Thằng nhóc này vừa ra đời cả người đầy máu, toàn nếp nhăn, nhưng bây giờ lại như một búp bê khiến người yêu thích không muốn buông tay.

Nhất là thấy thằng bé cười với mình, còn để anh ôm nữa. Tình cảnh hoàn toàn không xa lạ gì này khiến anh thật xúc động. . .

“Hi hi.”...

“Dì. . . dì nhỏ, thằng bé, thằng bé cười!”

Lôi Tiêu Tiêu có chút cảm khái, mỉm cười gật đầu, “Phải, con trai con rất thích con đó.”

Lôi Khiếu Thiên nở nụ cười, hai tay ôm lấy nách thằng nhóc, nhấc cao em lên quay hai vòng, cười ha ha không ngừng. Lôi Trầm Thiên bên cạnh thấy đỏ mắt, vội lên tiếng hô lên với Lôi Khiếu Thiên, “Anh, anh cho em ôm một cái, đây cũng là cháu trai em.”

Lôi Khiếu Thiên không để ý tới anh ta, chỉ chơi với thằng bé, thằng bé cười khanh khách, còn thiếu mỗi vỗ tay. “Anh, anh ôm đủ rồi, cho em ôm một cái đi.” Chết tiệt, lão ca thực sự là không phúc hậu làm cho từng người bọn họ ở bên cạnh thấy mà đỏ mắt!

Thằng nhóc này thật đáng yêu, nhất là gương mặt kia, má đỏ hồng hồng, thật muốn cắn một cái.

Đế Văn cũng đang ôm một cậu bé, thấy thằng nhóc thì hai mắt sáng ngời, ném người trên lưng lại cho Thẩm Dương Kỳ. Thẩm Dương Kỳ theo bản năng ôm lấy thứ gì đó vừa vút tới chỗ anh. Khi anh thấy rõ đó là một cậu bé thì mặt trầm xuống, định ném cậu bé này về lại cho Đế Văn, nhưng người kia đã sớm nhảy chơi chơi bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, yêu cầu ôm tiểu bảo bối. . . Thẩm Dương Kỳ nhất thời tái cả mặt.

“Đại ca, anh cho em ôm một cái đi, thằng bé đáng yêu quá đi mất.”

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng liếc qua anh ta, “Muốn ôm thì tự mình sinh đi.” Đế Văn lúc này cũng không sợ, kéo cánh tay Lôi Khiếu Thiên, chính là muốn ôm tiểu bảo bối một cái, “Em chưa có công năng đó. Hơn nữa sinh ra cũng chưa chắc đáng yêu bằng thằng nhóc này. Ha ha, đại ca, anh xem thằng nhóc cười với em này, nào nào nào, bảo bối, cười cho chú xem nào.”

Lôi Khiếu Thiên rất muốn đá văng Đế Văn đi, “Con tôi là cười với tôi.” Cậu ra chỗ nào đó mà hóng gió đi.

“Ấy, đại ca, anh không thể nhỏ mọn như vậy, đứa bé là của mọi người mà.”

Vừa thốt lời ấy ra xong, những người vây xung quanh kinh ngạc nhìn Đế Văn, không nhận được hơi ngón tay cái với anh ta. Kháo, lời này cũng dám nói, có biết lời vừa rồi có ý nghĩa rất lớn không hả?

Nick: Anh Đế Văn, anh thăm rồi.

Thẩm Dương Kỳ: Lại thêm một phạm nhân.

Lôi Trầm Thiên: Tiện nghi của anh tôi mà chú cũng dám chiếm. Đế Văn, tôi thật sùng bái chú.

Lôi Tiêu Tiêu trực tiếp cười to lên, “Khiếu Thiên, không cần cho dì nhỏ mặt mũi, cứ hung hăng mà ngược đãi!”...

Đế Văn còn đang nắm cánh tay phải của Lôi Khiếu Thiên, chưa từ bỏ ý định ôm thằng nhóc kia nên không kịp phản ứng, Lôi Tiêu Tiêu nói là có ý gì.

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng trừng mắt với Đế Văn, “Tốt.” Nói xong ôm tiểu bảo bối đi vào.

Mọi người cùng dành cho Đế Văn ánh mắt đồng tình, đi theo Lôi Khiếu Thiên, để lại Đế Văn ngây ngốc đứng tại chỗ, bách tư bất đắc kỳ giải (trăm suy tư mà không có đáp án), đại ca nói tốt là có ý gì?

Chẳng lẽ là sẽ cho anh mượn chơi tiểu bảo bối? Hai mắt Đế Văn sáng ngời. Anh đã nói mà, đại ca sao có thể độc chiếm được chứ?

Thẩm Dương Kỳ đi sau cùng thương hại nhìn Đế Văn, đem luôn cậu bé trong ngực trả lại cho anh ta, “Tự anh ôm đi.”

Đế Văn ôm lấy cậu bé, trong nháy mắt ngây ra như phỗng. Thẩm Dương Kỳ không để ý tới anh ta, đuổi theo bước chân anh họ.

Đường Kiến Tâm tỉnh lại ngay sát na Nick đóng cửa. Ở trong bóng tối một thời gian dài, khi mở mắt gặp ánh sáng có chút không thích ứng được, nháy mắt mấy cái mới có thể thích ứng với cường độ ánh sáng. Sự mờ mịt cũng chỉ là trong nháy mắt, bởi vì hoàn cảnh nơi này rất quen thuộc. Cô đã ngủ trong căn phòng này gần sáu tháng, đau đớn trên người không còn rõ ràng nữa, chỉ là ở bụng vẫn còn những cơn đau quặn.

Đau quặn?

Đường Kiến Tâm tỉnh táo ngay lại, hai tay sờ soạng ở bụng mình, nơi từ lâu đã phẳng lại. Mồ hôi lạnh của Đường Kiến Tâm ứa ra, hoảng hốt, trong đầu thoáng hiện lại một đoạn trong động ở bán đảo Kamchatka, làm sắc mặt cô trắng bệch như tuyết. . .

Con của cô. . . Không. . . Không. . . Đường Kiến Tâm không chấp nhận việc con cô đã rời đi, cô nhớ rõ trong lúc đau đớn cô đã nghe được tiếng trẻ con khóc, đứa con của cô. . . Lúc đó, là ai ở bên cạnh cô? Đường Kiến Tâm ôm đầu thống khổ rên rỉ, cô không nhớ ra, khi đó toàn bộ chú ý của cô đều dồn sang đứa bé, về sau lại đau đến không còn cảm giác. . .

Cô chỉ biết là có người tới gần cô, cô cầm tay anh ta cầu xin anh ta cứu lấy con cô. . . Đứa bé. . . Nick? Đúng rồi, cô đã trở về, Nick bọn họ khẳng định cũng ở tòa thành, tìm Nick. . .

Đường Kiến Tâm vén chăn lên, hai chân dẫm xuống đất mềm nhũn ra, đứng thôi đã run rẩy, nhưng cô không quan tâm những cái đó, đứng lên xiêu vẹo chạy ra ngoài. . .

Chạy vài bước, hai chân mới miễn cưỡng thích ứng, tới đầu cầu thang thì cơ hồ là một bước nhảy xuống mấy bậc, nhảy đến bậc cuối cùng thì chợt dừng lại. . . Ánh mắt chăm chú vào cửa chính. . .

Lôi Khiếu Thiên cười như một đứa trẻ. . . còn cả thằng bé trong ngực anh nữa.

“Ô, chị dâu?”

“Chị dâu?”

Lôi Khiếu Thiên dừng chân lại, nhìn ra cầu thang thì thấy Tâm Nhi mặc áo ngủ, tóc tai mất trật tự, khoe mắt ngấn lệ, mở to mắt nhìn anh. . .

Thằng nhóc kia hiển nhiên cũng thấy Đường Kiến Tâm, cười khanh khách không ngừng, giang hai tay ra, muốn ôm một cái.

Đường Kiến Tâm và Lôi Khiếu Thiên nhìn nhau từ xa, ai cũng không lên tiếng. Mấy người Lôi Tiêu Tiêu cũng há hốc miệng kinh ngạc nhìn, ai nấy đều ghen ngào.

Chỉ có thằng nhóc giơ tay ra một quá, uốn éo người kêu y a không cam lòng trong ngực Lôi Khiếu Thiên.

Đường Kiến Tâm tỉnh lại, đi mà như chạy tới trước mặt Lôi Khiếu Thiên, dừng chân, ôm lấy thằng nhóc ở trong ngực anh, hôn một cái lên mặt em, nước mắt liền chảy xuống. May quá, may quá, con cô vẫn còn ở đây, không có rời khỏi cô.

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, “Tâm Nhi, em đừng khóc.”

“Ừ.”

Thằng nhóc nằm trong lòng Đường Kiến Tâm kêu khanh khách. Đường Kiến Tâm bị em chọc cười, khoe môi cũng kéo ra. Lôi Khiếu Thiên như ăn vị gì đó, anh bảo cô đừng khóc, cô cũng chỉ ừ, thằng nhóc không làm gì mà cô đã cười như hoa rồi.

Thực sự là quá không công bằng!

Lôi Tiêu Tiêu phản ứng đầu tiên, chỉ vào Đường Kiến Tâm hô, “Tâm, Tâm Nhi, cháu tỉnh rồi?”

Đường Kiến Tâm mỉm cười, gật đầu với Lôi Tiêu Tiêu. Lôi Tiêu Tiêu nhìn chăm chăm nụ cười của cô rồi phát run: Chết mất, quen con bé lâu như vậy, Tâm Nhi vẫn là lần đầu tiên cười với bà. Lôi Tiêu Tiêu rút nước mắt.

Nick tới cạnh Đường Kiến Tâm, vui vẻ kêu to, “Chị dâu, chị rốt cuộc đã tỉnh rồi, nhất định là chị nghe được câu nói sau cùng của em, chị cũng không muốn thằng nhóc bị cướp đi mà phải không? Ha ha.”

Dứt lời thì đã phải rước lấy vô số ánh nhìn, vừa khinh bỉ vừa hung dữ độc ác. Nick lạnh toát cả người, không kịp vỗ ngực đã trốn ra sau Đường Kiến Tâm cầu sự che chở!

Đường Kiến Tâm đang cùng con trai giao lưu tình cảm, không đếm xỉa tới anh ta. Lôi Khiếu Thiên nắm lấy cổ áo Nick hét, “Ai dám cướp con tôi?”

Nick run run hai cái, ánh mắt hốt hoảng, không dám lên tiếng.

“Nói.”

Nick khóc, sao lại không quản được cái miệng thế này? Nói thì đắc tội dĩ nhỏ, không nói sẽ đắc tội đại ca, hu hu, mạng anh thật khổ mà.

Đế Văn ôm một cậu bé thấy bộ dạng Nick thì có chút hả hê, “Nick, mày thực sự không ngoan gì cả. Đại ca trước khi về đã nghĩ sao chính mày, mày chỉ là một con thỏ trắng bé nhỏ lại chạy trước mặt hổ, thực sự là không biết sống chết.”

Đường Kiến Tâm nhìn Lôi Khiếu Thiên ý bảo anh thả người ra. Lôi Khiếu Thiên tuy có không muốn, nhưng lời bà xã không dám không nghe, chỉ có thể hừ lạnh quay đầu nhìn Đường Kiến Tâm cùng với thằng nhóc chui trong ngực cô kia, rất là không thoải mái.

Đế Văn đi tới cạnh Nick, lắc đầu, Đường Kiến Tâm thấy cậu bé trên người anh ta, cảm thấy có chút quen mắt.

“Cậu bé đó là ai vậy?”

“À, cháu trai của tổng thống nước XX. Kháo, tên khốn Nuss kia vậy mà. . .”

“Khụ khụ, chị dâu, không có gì cả. Cậu bé này là bọn em nhặt được trên đường quay về.” Lôi Trầm Thiên nói xong rất bình tĩnh trừng mắt nhìn Đế Văn. Anh đàn hồ sơ mũi, giả ngu, “Đúng vậy, thấy cậu bé này nằm ở ven đường thật đáng thương nên em tiện tay kéo về.”

Thẩm Dương Kỳ rất khinh bỉ Đế Văn, nói dối không chớp mắt.

Đường Kiến Tâm chỉ gật đầu, ánh mắt vẫn nhìn khuôn mặt cậu bé kia, luôn có cảm giác quen thuộc.

Lôi Khiếu Thiên nói, “Đây là do bọn anh bắt về.” Không phải ven đường nhặt được. Thẩm Dương Kỳ muốn phun, anh họ, anh còn tuyệt phẩm hơn cả Đế Văn đó.

Đường Kiến Tâm gật đầu, vừa hay thằng nhóc trong ngực ả em, cô cũng không còn tâm tư suy nghĩ xem cậu bé kia là ai, cúi đầu lại chơi với con mình.

Khi ngồi xuống ghế, ngửi thấy hương vị trên bàn mới nhớ ra mình đã đói bụng, ôm thằng nhóc theo rất không khách khí ngồi xuống bàn ăn. Lôi Khiếu Thiên tự nhiên đi sau lưng cô, mấy người khác đều ngồi xuống sô-pha.

Nick cơ trí chạy tới, nói rằng, “Chị dâu, chị không thể ăn những đồ có tính kích thích được, em lập tức làm món khác cho chị.”

Đường Kiến Tâm nhìn quả ớt ở trên, tựa hồ rất thơm, định động đũa thì lại bị Lôi Khiếu Thiên chụp được, Đường Kiến Tâm bất mãn.

“Nick nói em không thể ăn.” Lôi Khiếu Thiên giải thích. Tình cảnh lúc ở trong sơn động đã thành ký ức khắc sâu trong đầu anh, đến bây giờ nghĩ lại mà anh vẫn còn sợ hãi.

Đường Kiến Tâm suy nghĩ một chút thì thấy thân thể quan trọng hơn. Bây giờ bụng cô còn hơi đau, cũng không chấp nhận với Lôi Khiếu Thiên làm gì, ngoan ngoãn ngồi chờ Nick.

Ôm con trai cho em đứng trên đùi mình, “Lớn thật mau.” Cũng hơn một tháng chứ mấy, ầy mà đã béo tròn thế này, xem ra mấy người Nick chăm sóc cho tiểu gia hỏa này rất tốt. Dĩ nhiên cô cũng được chăm sóc tốt, thân thể đã sắp hồi phục như cũ rồi.

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, thằng bé lớn thật mau, “Lúc nó ra đời mới chỉ được năm cân.”

Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên, nhíu mày, “Sao lại nhỏ như vậy?” Mới năm cân ư?

Lôi Khiếu Thiên không dám nhìn Đường Kiến Tâm. Anh không dám nói, còn có một bé gái cũng năm cân.

Ngực Đường Kiến Tâm tê rần, hôn một cái lên má thằng nhóc, “Con trai phải ăn nhiều một chút, phải mau lớn lên đó.”

Thằng nhóc được mẹ hôn liền vỗ tay, Đường Kiến Tâm chớp mắt, tiểu quỷ thật thích. . . Nếu. . .

“Chị dâu, được rồi!” Nick đứng lúc đi ra cắt đứt suy nghĩ xa xôi của Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm nhìn thứ đen kịt trong bát, mày nhíu chặt, “Đây là cái gì?”

Nick cười hì hì, “Mặc dù nhìn khó coi, thế nhưng, Nick đảm bảo tuyệt đối không khó ăn.”

Đường Kiến Tâm trừng mắt với Nick, cậu ta cố ý không trả lời câu hỏi của cô. Lôi Khiếu Thiên cầm bát lên, bảo Đường Kiến Tâm nghe lời ăn đi, không thể qua loa với thân thể mình được. Đường Kiến Tâm bẻ thằng nhóc cho Lôi Khiếu Thiên, mặc dù rất ghét thứ này, nhưng vẫn ăn từng miếng lớn.

Lôi Tiêu Tiêu ở bên cạnh xót xa trong lòng, “Tâm Nhi thay đổi rồi!”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu. Cô tỉnh lại như chưa từng có chuyện gì, cái gì cũng không hỏi, ngay cả hơi thở lạnh lùng trên người cũng không thấy, không biết là tốt hay xấu?

Lôi Tiêu Tiêu lắc đầu, “Nếu con bé cố ý áp chế tâm tình, chỉ sợ đến lúc bộc phát lại càng kinh khủng.”

Lôi Trầm Thiên cũng có chút lo lắng, “Vậy phải làm thế nào?”

“Chỉ có thể nhắc nhở Khiếu Thiên, nên chú ý tới bà xã của mình.” Lôi Tiêu Tiêu cau mày. Bọn họ không thể lúc nào cũng đi theo Tâm Nhi, chuyện này cũng chỉ có thể để Lôi Khiếu Thiên xử lý, nói cho tất cả cũng là do Lôi Khiếu Thiên đưa tới.

Lôi Trầm Thiên gật đầu. Thế nhưng, trên đời này có một lời đó là khó lòng phòng bị. Cho dù lúc nào cũng đi theo vậy thì sao chứ? Nên xảy ra thì sẽ xảy ra. Lôi Khiếu Thiên nếu sớm biết hậu quả sẽ nghiêm trọng như thế, sáng sớm anh sẽ không giấu diếm, trực tiếp thẳng thắn, có thể tình huống sẽ tốt hơn.

Đế Văn đặt cậu bé kia vào một góc, chen vào, “Người ta không phải nói, khi làm mẹ thì sẽ có bản năng của người mẹ hay sao, thay đổi cũng rất là bình thường mà? Có ai lại muốn lộ ra mặt tàn nhẫn trước mặt con trai mình đâu?”

Thẩm Dương Kỳ liếc qua Đế Văn. Anh rất không muốn nói, mẹ anh không có cái bản năng của người làm mẹ kia, từ nhỏ anh đã bị chà đạp mà trưởng thành, mẹ anh chưa bao giờ che dấu sự tàn bạo của mình trước mặt anh.

Lôi Trầm Thiên cũng quay đầu, không trả lời Đế Văn. Chỉ có Lôi Tiêu Tiêu thản nhiên nhìn qua Đế Văn, “Đế văn, con đang chê dì nhỏ không đối tốt với các con hả?”

Đế Văn cả người run lên, quả quyết lắc đầu, “Dì nhỏ, dì phải tin con, Đế Văn nói không có bao gồm cả dì đâu.”

Lôi Tiêu Tiêu hừ lạnh một tiếng, rút cuộc tha cho anh ta. Đế Văn âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù anh là giáo phụ mafia, thế nhưng, trời đất chứng giám, trước mặt mấy người này, chút uy nghiêm giáo phụ anh cũng không có luôn.

Đường Kiến Tâm ăn xong đang muốn ôm con lên gác lại nghe được Đế Văn nói, rất tự nhiên dời ánh mắt sang người anh ta, trên thực tế nhìn cậu bé bên cạnh anh ta. . .

Lôi Khiếu Thiên chua chua, định bảo Đế Văn ném cậu bé kia lên lầu, Đường Kiến Tâm liền kinh hô, “El. . . Elvin?”

Một hình ảnh dần hiện trong đầu, từ lần cô gặp Elvin cũng là một năm trước, sao lại thay đổi nhiều như vậy?

Lôi Khiếu Thiên nghi hoặc, Tâm Nhi quen biết cậu ta? Đế Văn cũng vô cùng kinh ngạc, “Chị dâu, chị quen thằng bé này?”

Đường Kiến Tâm đưa thằng nhóc cho Lôi Khiếu Thiên, bảo Đế Văn cứu tỉnh người. Đế Văn làm theo, chỉ một lúc sau thì Elvin tỉnh lại, trừng mắt phẫn nộ với người trước mặt.

“Em tỉnh rồi?”

Elvin sững sốt, nhìn thấy Đường Kiến Tâm hai mắt sáng ngời, nhảy khỏi ghế sofa lao vào lòng Đường Kiến Tâm khóc lớn, “Chị!”

Đường Kiến Tâm chớp mắt, thật là Elvin, “Elvin buông chị ra trước đã.”

“Không, bọn họ đều khi dễ Elvin.”

Lôi Khiếu Thiên nắm ngay lấy cổ áo phía sau Elvin ném lại cho Đế Văn. Lá gan thật không nhỏ, bà xã của anh mà cũng dám chiếm tiện nghi. Elvin chỉ cảm thấy mình lộn vòng mấy cái trên không trung rồi rơi vào ngực người đáng ghét, oa một tiếng bật khóc.

Khóe miệng Đế Văn giật giật, anh thích ôm cậu ta sao? Nếu không phải sợ cậu ta rơi từ trên không trung xuống mà ngã chết, anh còn lâu mới ra tay.

Đường Kiến Tâm nhú mày định kéo lấy Elvin, Lôi Khiếu Thiên nhanh tay lẹ mắt đưa thằng nhóc vào ngực cô. Đường Kiến Tâm không thể làm gì khác hơn là ôm lấy thằng nhóc, nhìn Elvin nói, “Sao bọn họ lại đưa em tới đây?”

Đế Văn rất muốn phủi sạch quan hệ, không phải bọn họ bằng lòng mang tiểu quỷ này tới đây, thật sự là Nuss ghê tởm đến cực điểm, lấy tiểu quỷ này làm con cờ thí. Nếu không phải là anh không đành lòng, chắc tiểu quỷ này đã bị lão đại vứt xuống vùng biển quốc tế cho cá mập ăn rồi.

Không ngờ ý tốt của bản thân lại thành lòng lang dạ thú, đối tới đối lui, anh lại thành người mặt đen?

91. Chương 91: Hãy Gọi Là Lôi Mông

Elvin lắc đầu, “Em không biết. Lúc đó em đang ngủ ngon giấc ở nhà, tỉnh dậy đã thấy mình trên trục thẳng rồi.” Elvin nhanh chóng chạy đến trước mặt Đường Kiến Tâm, kéo áo cô nhìn theo hướng Đế Văn hoảng sợ nói, “Ông chú kia nói muốn vứt em xuống vùng biển quốc tế cho cá mập ăn đó, huhu, chị, ông chú ấy bắt nạt Elvin.”

Thằng nhóc trong ngực Đường Kiến Tâm không thành thật, cứ xoay rồi đập trong lòng. Đường Kiến Tâm nhú mày nhăn mặt, tiểu bảo bối lộn xộn động tới vết thương của cô, thế là liền đưa em lại cho Lôi Khiếu Thiên, ngồi xổm xuống nhìn Elvin nói, “Sẽ không đâu, chú sẽ không ném Elvin đi cho cá mập ăn đâu. Chị bảo chú đưa em về nhà nhé có được không?”...

Elvin lắc đầu, có chút khản trương, “Chị, chị lại muốn vứt em lại chỗ của chú cảnh sát sao?”

Đường Kiến Tâm chớp mắt, “Elvin không thích chú cảnh sát à?”

“Vâng, em thích ở với chị hơn.”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên âm trầm, nháy mắt với Đế Văn. Đế Văn hiểu ý, đi tới gần Elvin. Elvin nhìn anh ta như chuột thấy mèo, xoay người trốn ra sau Đường Kiến Tâm.

Đường Kiến Tâm trừng mắt với Đế Văn, “Anh làm gì thế?”

Đế Văn chớp mắt, “Không phải chị dâu bảo em đưa thằng bé này về sao?” Lời nói thật vô tội!

“Thằng bé rất sợ anh.”

Đế Văn buông tay, “Em xin thề, em không có làm chuyện gì có lỗi với thằng bé này hết.”

Elvin phản bác, “Có, ông chú này muốn ném em ra khỏi trực thăng. Chị, chị chớ tin ông chú ấy.” Đế Văn thật muốn thổ huyết, muốn ném nó ra khỏi trực thăng là ai hả, thằng nhóc này có thấy rõ không vậy?

“Đừng có mà ặt mũi mà còn không biết xấu hổ thế chứ nhóc.”

Elvin trừng mắt với Đế Văn, sâu trong mắt là sự sợ hãi. Đường Kiến Tâm kéo Elvin đi tới ngồi xuống một bên, “Elvin nói cho chị, nhà em ở đâu, chị bảo chú Nick đưa em về được không?”

Elvin lắc đầu, “Không muốn.”

“Elvin không muốn quay lại bên cạnh bố mẹ sao?”

Elvin dừng lại, cúi đầu, “Muốn!”

Đường Kiến Tâm mỉm cười, ánh mắt rời rạc, sờ sờ đầu cậu ta. Ngốc quá, trên đời này nào có đứa bé nào lại không cần bố mẹ? “Nick.”

“Có em.”

“Cậu đưa thằng bé về đi.” Nick gật đầu, Đường Kiến Tâm bỏ thêm một câu, “Đừng có phát sinh xung đột với đối phương.”

“Vâng, chị yên tâm đi, Nick biết làm thế nào mà.”

Vù vù vù

Nick vừa muốn dẫn Elvin ra ngoài tòa thành thì lại nghe được tiếng trực thăng, có vẻ như không chỉ có một chiếc. ...

“Chuyện gì thế?” Lôi Tiêu Tiêu đá một cước vào Thẩm Dương Kỳ đang giả chết, “Ra ngoài xem ẹ.”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, lúc này vọt ra ngoài. Tiếp đó mấy người Lôi Trảm Thiên cũng đi ra. Elvin vẫn cầm lấy tay Đường Kiến Tâm, không buông ra, Đường Kiến Tâm không có biện pháp, đành dẫn cậu ta đi theo.

Phía sau là Lôi Khiếu Thiên đang ôm thằng bé con, ánh mắt khi nhìn Elvin quả thực như muốn lột sống cậu ta.

“Ồ, bộ quốc phòng nước XX tới rồi, động tác rất mau lẹ đó.” Thẩm Dương Kỳ khoanh tay ôm ngực, nhìn dòng chữ trên máy bay phía trên không mà trào phúng.

“Quả thực nhanh đấy, không biết Nuss đầu heo đã nói gì với mấy người đó.” Lôi Trảm Thiên đứng dựa cửa. Lôi Tiêu Tiêu đi tới bên cạnh Thẩm Dương Kỳ, vỗ vai anh, “Gần đây có phải lại lười biếng?”

Khóe miệng Thẩm Dương Kỳ mang theo nụ cười, “Mẹ, có muốn nghiệm thu luôn không?”

Lôi Tiêu Tiêu nhướn mày, quay lại nhìn Đế Văn, “Đưa súng cho nó!” Đế Văn gật đầu, đi tới kho hàng.

Trên không có hơn mười mấy chiếc máy bay chiến đấu, rất phách lối. Ánh mắt Đường Kiến Tâm thu liễm, nắm chặt tay Elvin, hô hấp có chút gấp gáp, cô rất ghét máy bay. Elvin ngẩng đầu nhìn Đường Kiến Tâm, đau nhưng không nói.

Lôi Khiếu Thiên đi đằng sau tiến lên mau, thả thằng nhóc vào lòng Đường Kiến Tâm, tới vị trí Lôi Tiêu Tiêu rồi quét mắt nhìn bầu trời. Mâu sắc u ám không rõ ý nghĩa trong đó. Động tác của Đế Văn cũng rất nhanh, không bao lâu liền khiêng một khẩu súng đi ra. Sau khi Thẩm Dương Kỳ nhận lấy thì khóe miệng giật một cái, như giận mà không phải giận nói với Đế Văn, “Anh khẳng định là anh không phải tới xem trò vui chứ?” Kháo, lấy cho anh khẩu súng ngắm mà tầm xa chỉ có trăm rưỡi thôi hả? Liệu có thể bắn hạ được máy bay chiến đấu cao năm trăm mét kia không đây?

Đế Văn rất vô tội, “Dì nhỏ nói muốn xem có phải cậu lại lười biếng không ấy mà.” Thẩm Dương Kỳ còn kém chưa có đập bay anh ta ra ngoài, “Có bản lĩnh anh làm đi.” Dù sao anh cũng đâu phải nhân tài, dùng cây súng này mà tiêu diệt máy bay chiến đấu cao năm trăm mét được chứ.

Đế Văn nhún vai, “Tôi không làm được!”...

“Không cần.” Lôi Khiếu Thiên ngẩng đầu lạnh lùng nói với mọi người. Cửa khoang trên chiếc máy bay đầu tiên mở ra, một bóng người xuất hiện. Thẩm Dương Kỳ, Đế Văn cùng nhìn lên.

“Là ông nội, ông nội, Elvin ở đây.” Elvin vốn là đứng bên cạnh Đường Kiến Tâm, khi thấy được bóng người không giận mà uy, chính khí凛冽 đứng ở cửa khoang, rất hưng phấn chạy đến phía trước Lôi Khiếu Thiên, phát tay kêu to.

Thang dây được thả ra, một ông lão đi xuống, theo sau là mấy bộ đội đặc chủng, “Ai Jiesen.” Lôi Khiếu Thiên vô cùng kinh ngạc, không ngờ lại là người quen.

Ai Jiesen cũng có chút ngoài ý muốn, “Thực sự xảo hợp.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, đúng ra rất xảo hợp.

Elvin gặp người thân rất vui, hưng phấn ngã vào lòng Ai Jiesen, “Ông nội, Elvin nhớ ông quá.”

Ai Jiesen xoa đầu Elvin, ánh mắt sắc bén. Lôi Khiếu Thiên bất động, rất thần nhiên đối diện với Ai Jiesen. Lôi Khiếu Thiên liền tiến lên, “Ai Jiesen, tin rằng đây là một sự hiểu nhầm.”

Ai Jiesen gật đầu, nhân phẩm của Lôi Khiếu Thiên ông vẫn tin tưởng. Elvin sau khi hôn một cái lên má Ai Jiesen liền nói, “Ông nội, con đã tìm thấy chị đã cứu con.”

“Ô?” Ai Jiesen nhướn mày, “Elvin đưa ông đi gặp chị đó đi.”

“Vâng.” Ai Jiesen ra hiệu với bộ đội đặc chủng phía sau, gật đầu bắt chuyện với Lôi Khiếu Thiên rồi đi theo Elvin.

Khi mà Ai Jiesen đứng trước mặt Đường Kiến Tâm, cô còn có chút hoảng hốt. Cho dù kiến thức cô hạn hẹp, cô cũng không thể không biết người kia là ai, thân phận là gì, chỉ là không nghĩ tới Elvin lại là cháu ông ta.

Cho nên khi bọn họ cùng quay lại ngồi ở phòng khách thì cô còn chưa kịp phản ứng, “Lôi phu nhân, tôi rất biết ơn cô đã cứu cháu trai tôi.”

Đường Kiến Tâm run sợ, “Không cần.” Cô không có cố ý cứu cậu ta, chỉ là tiện tay mà thôi.

Ai Jiesen mỉm cười, “Không, nếu như không nhờ có cô thì tôi đã không tìm được Elvin.” Ai Jiesen nói xong vuốt tóc Elvin, ánh mắt trìu mến, “Đây là sự thất trách của tôi.”

Đường Kiến Tâm không trả lời, cô không muốn tham sự vào chuyện nhà người khác, cho nên ông ta nói mà cô chỉ mỉm cười đáp lại. Ai Jiesen dù sao cũng là người có thân phận, không thích hợp ở lại đây lâu, sau khi đổi giọng giải thích thì liền quyết định cáo từ. Mặc dù Elvin rất không nỡ chia tay Đường Kiến Tâm, nhưng, cậu cũng biết, cậu chỉ có thể quay về cùng ông nội. Mọi người đứng dậy, Lôi Khiếu Thiên tự mình tiễn khách.

Thẩm Dương Kỳ khiêng khẩu súng bắn tỉa lên vai, đi theo sau Lôi Khiếu Thiên để Đường Kiến Tâm nhìn ra ngoài một hồi không nói gì. Khi Lôi Khiếu Thiên quay lại phòng khách, không thấy Đường Kiến Tâm và con trai anh đâu thì nhíu mày hỏi Nick, “Chị dâu cậu đâu?”

“Ôm tiểu bảo bối về phòng rồi.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, xoay người chạy lên lầu. Tới gần cửa chợt nghe trong phòng truyền ra từng tiếng cười. Bước chân Lôi Khiếu Thiên dừng lại, khóe miệng khẽ nhếch lên nụ cười dịu dàng ấm áp.

Đường Kiến Tâm đặt bánh bao nhỏ lên giường, mình nằm một bên chơi đùa với đôi tay đôi chân mũm mĩm, hai mẹ con rất vui.

Lôi Khiếu Thiên cười đi tới mép giường, “Tâm Nhi, có thằng nhóc rồi thì không để ý tới anh Khiếu Thiên nữa à?”

Đường Kiến Tâm sững sốt, hôn lên mặt bánh bao nhỏ, “Anh không có đáng yêu như bánh bao nhỏ.” Huống hồ, cô với anh cũng không quá quen thuộc...

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt xuống, “Không có anh thì em lấy đâu ra nó?”

Đường Kiến Tâm ôm bánh bao nhỏ ngồi trên giường, nhìn anh bạn kia lắc đầu, “Được rồi, nói đi, bao nhiêu tiền?”

Lôi Khiếu Thiên sững sốt, “Tiền gì?”

“Mua một đêm của anh, bao nhiêu tiền?” Mặc dù đêm đó cô không có ấn tượng gì, thế nhưng tốt xấu gì người ta cũng đã cho cô một bảo bối, xem chút phân thượng này cô cũng sẽ không keo kiệt chút tiền đó.

Lôi Khiếu Thiên mặt đầy vệt đen, “Em là của anh, huống chi là tiền.”

“Ai nói tôi là của anh?” Đường Kiến Tâm chơi đùa với tay của bánh bao nhỏ, không đếm xỉa tới nói, “Quan hệ của chúng ta nhiều lắm chính là anh là bố thằng bé, tôi là mẹ thằng bé mà thôi.”

“Phải, em còn là chủ mẫu nhà họ Lôi.” Lôi Khiếu Thiên tiếp lời.

“Dừng, con ngựa quay về chưa chắc đã là ngựa đen, việc đó chả có nửa mao tiền liên quan tới tôi.”

“Sao lại không quan hệ, bọn họ đều đã coi em là chị dâu.” Mà em cũng không phản đối.

Đường Kiến Tâm mắt tròn trảng, “Tôi đã ngăn cản.” Chỉ tiếc vô dụng, người ta căn bản không coi cô ra gì.

“Bọn họ đều rất thích em.” Lôi Khiếu Thiên tiếp tục mê hoặc, những lời này Lôi Khiếu Thiên đều nói thật. Đương nhiên rồi, Lôi Khiếu Thiên anh mà thích ai đó, người bên dưới dám phản đối? Dám không thích?

Đường Kiến Tâm bĩu môi, nghe được tiếng bi bô của thằng nhóc kia, cảm thấy đề tài mà bọn họ vừa thảo luận có chút , thế là liền chuyển đề tài, “Được rồi, thằng nhóc tên gì?”

Lôi Khiếu Thiên sững sốt, vấn đề này thật đúng là đã bị anh bỏ quên, “Ủm, xem Tâm Nhi thích cái tên thế nào.”

Đường Kiến Tâm nghe được tên mình trong miệng người đàn ông này lại có chút bất đắc dĩ. Cô không cho người ta gọi, nhưng tiếc là miệng mọc trên người người ta, cô cũng không thể vì bọn họ không nghe lời cô mà cắt lưỡi bọn họ được?

Cô còn chưa biến thái đến mức đấy!

Đường Kiến Tâm nghiêng đầu nhìn bánh bao nhỏ, thầm nghĩ nên lấy cái tên gì thật hay. Đây là lần đầu tiên cô đặt tên, lại còn là cho con mình nữa. Đường Kiến Tâm hiển nhiên có chút kích động. Cô vốn là muốn cho thằng nhóc theo họ Đường của cô. Bố mẹ cô đều đã qua đời, hai cụ chưa từng được phụng dưỡng tuổi già, hưởng thụ phúc con cháu, muốn thỏa tâm nguyện của bọn họ. Nhưng cô cũng biết đây đúng là người si nói mộng. Người bố hợp cách thằng nhóc đang đứng trước mặt, cô mà muốn để bảo bối mang họ Đường, chắc vị này sẽ ăn sống nuốt tươi cô mất.

“Con trai, con xem cái tên nào hay để đặt cho con đây?” Đường Kiến Tâm dùng tay khê khều gương mặt bầu bĩnh trên chọc. Thằng nhóc kia chỉ biết cười khanh khách, cũng không biết mẹ em đang hỏi em cái gì.

Lôi Khiếu Thiên im lặng nhìn Đường Kiến Tâm thỉnh thoảng lại nghịch ngợm đáng yêu, “Nó mới hơn một tháng thôi.” Có thể nghe hiểu lời em nói được sao?

Đường Kiến Tâm trừng mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên. Cô đương nhiên biết là tiểu gia hỏa này không nghe hiểu rồi, còn cần anh nhắc nhở. Lôi Khiếu Thiên bị trừng mắt không chút thay đổi, rất bất mãn, cô gái này cố ý bỏ qua anh.

Đường Kiến Tâm lười nhìn tảng băng kia, quay lại nhìn thằng nhóc đang tự nắm chân mình chơi vui sướng kia, mâu quang lóe lên, đột nhiên hôn một cái lên mặt em, quả đoán đứng dậy nói với Lôi Khiếu Thiên, “Hãy gọi là Lôi Mông!”

92. Chương 92: Lôi Khiếu Thiên Pha Sữa

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên chợt lóe lên sự xúc động, ngồi xuống bên cạnh Đường Kiến Tâm, bế Lôi Mông hôn một cái, cười ha ha, “Cảm ơn Tâm Nhi.” Đường Kiến Tâm mặt không thay đổi nhìn anh, anh ta có cần kích động vậy không? Không phải chỉ là một cái tên thôi sao?

“Chuyện của anh đã xử lý xong rồi?” Đường Kiến Tâm bế Lôi Mông, rất tùy ý hỏi. Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Vẫn chưa, đã giaoafia và tổ chức khủng bố.”

Đường Kiến Tâm thu liễm tinh thần, thấp giọng đáp lại, “Ừ.”

Lôi Khiếu Thiên bất mãn, anh nói nhiều vậy mà em chỉ có ừ một tiếng thôi sao?

“Lôi Triển Lâm đã bị bắt về Ngục Thiên Minh, chờ sau khi chuyện phía Nuss kết thúc chúng ta sẽ quay về Sicilia.”

Đường Kiến Tâm ngậy ngốc, quay về Sicilia? “Y a” Bàn tay bé nhỏ của Lôi Mông cầm lấy ngón trỏ Đường Kiến Tâm như muốn bỏ vào miệng mình.

Đường Kiến Tâm mắt hiện ý cười, tận tình khuyên bảo, “Ngoan nào, ngón tay mẹ không ăn được, mẹ bảo chú Nick pha sữa cho con nhé.”

Lôi Khiếu Thiên trừng mắt với Đường Kiến Tâm, cô ấy có nghe anh nói không vậy? Còn nữa, sao phải gọi Nick đi pha sữa cho con anh? Thân hình to tướng của anh ngồi trước mặt cô chỉ là bài trí thôi hả?

Đường Kiến Tâm cảm thụ được ánh mắt của Lôi Khiếu Thiên, thản nhiên nói, “Anh biết pha sữa à?”

Lôi Khiếu Thiên đứng dậy rồi ra ngoài, lòng tự tôn của anh đã bị kỳ thị nghiêm trọng. Giết người còn không làm khó được anh, huống hồ là một bình sữa.

Chờ sau khi Lôi Khiếu Thiên đi rồi, nụ cười của Đường Kiến Tâm chậm rãi thu lại, đau đớn trong đáy mắt, đến ngay cả bụng cũng quặn đau, mafia? Lôi Triển Lâm? Con gái cô...

“Y a y!”

Lôi Mông dường như cảm nhận được sự không vui của mẹ, vội buông bàn tay bé xíu, miệng mở ra, nước dãi chảy giọt xuống.

Đường Kiến Tâm thương tiếc lau miệng cho Lôi Mông, “Mông Mông có phải là nhớ em gái?”

Lôi Mông không biết cô đang nói gì, ánh mắt to tròn nhìn Đường Kiến Tâm chăm chú, hai tay vung vẩy.

Đường Kiến Tâm cười gượng, “Con còn nhỏ như vậy, sao biết được mình còn có em gái? Con trai, phải đáp ứng mẹ, mau lớn lên nhé.”

Ánh nắng bên ngoài chiếu sáng rực rỡ, thanh âm trống rỗng đau buồn vang lên kèm theo đó là những tiếng cười khanh khách của trẻ con...

Sau khi Lôi Khiếu Thiên xuống dưới nhà liền mông muội. Quả thực là muốn giết người mà, lại đi bắt anh pha sữa, đúng là tự chuốc khổ vào thân. Sau khi vào phòng bếp, tìm cả buổi mới tìm thấy hộp sữa bột. Sữa thì tìm được rồi, nhưng dùng cái gì để pha đây? Rối quá.

Nick vào phòng bếp thấy Lôi Khiếu Thiên đứng một bên phát sầu, rất ngạc nhiên, “Đại ca? Sao anh lại ở trong bếp?” Phải biết rằng đại ca lúc nào cũng chỉ phụ trách ăn mà không làm nha, muốn anh ấy mà vào vòng bếp thì so với việc giết anh ấy còn khó chịu hơn.

“... Ừ.” Lôi Khiếu Thiên bị bắt gặp sắc mặt có hơi đỏ lên, ấp úng không dám nói mình xuống đây pha sữa, “Khụ khụ, tôi chỉ xem thôi.”

Nick liếc cái liền thấy hộp sữa đặt trước mặt anh ấy, bên ngoài thì trấn định còn bên trong thì cười nghiêng ngả, nghiêm trang nói, “Đại ca, để em pha sữa cho thằng nhóc, đại ca có muốn thử không, thằng nhóc mà uống sữa do bố pha thì nhất định rất vui.”

Lôi Khiếu Thiên liếc cậu ta một cái, “Pha thế nào?” Anh vốn là một người dứt khoát, nếu bị Nick khám phá ra anh giả bộ, vậy anh còn ngượng ngùng cái rắm à.

Nick cười cười, “Dùng cái này nè.” Lắc lắc bình sữa trong tay, để lên bàn ăn, làm mẫu một lần. Đến khi Lôi Khiếu Thiên pha sữa, Nick ở bên cạnh kêu loạn lên, nói cho thêm nước sôi, sữa cho vào quá ít vân... vân...

“Câm miệng, cậu ồn quá rồi đấy.” Lôi Khiếu Thiên không thể nhịn được nữa quát Nick, anh pha sữa thôi mà cậu ta ở đâu ra nhiều lời như vậy?

Nick ủy khuất, anh không dám nói, đại ca, nếu anh mà không pha ngon, con trai anh sẽ không uống đâu, con trai anh rất kén chọn đấy.

Lôi Khiếu Thiên liếc mắt qua một cái, tiếp tục làm, trong miệng lại nói, “Bảo Đế Văn thương lượng với Nuss, chuyện này đến đây kết thúc.”

Nick chớp mắt, “Đại ca, Đế Văn đã hội hợp với Chris, cứ điểm của Nuss cũng bị hủy một phần ba, tổn thương nặng nề. Vì sau này, anh ta bây giờ cũng chỉ có thể nhịn, hai phe hiện đang tiến hành cuộc đàm phán cuối cùng ở Ai Cập, chắc giờ này bọn họ cũng đạt được mục đích rồi.”

Ban đầu Nuss dự định lợi dụng nước X ngăn cản cuộc chiến đấu này, nhưng, tính toán của Nuss lại bị đánh bật lại. Hắn ta từ đầu đến cuối đã không tính đến việc, hắn không biết chị dâu họ là ân nhân cứu mạng của tổng thống nước X. Quan trọng hơn là, đại ca và đối phương lại là người quen biết cũ.

Cho nên nói, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng. Làm những chuyện lỗ mãng, chỉ đẩy nhanh việc hủy diệt bản thân.

“Ừ, thế lực của Lôi Triển Lâm tan rã, cậu liên lạc với Kiệt và Lương, bảo bọn họ rút về Sicilia.”

Nick gật đầu, “Anh Kiệt và anh Lương vừa mới đưa tin, trên đường quay về Ngục Thiên Minh Lôi Triển Lâm đã uống thuốc độc tự sát.”

Lôi Khiếu Thiên run lên, lập tức cười nhạt, “Ông ta ngược lại rất biết tự hiểu lấy mình, hừ. Ông ta tưởng rằng chết là có thể thoát khỏi tất cả sao?”

Nick tán thành, anh rất căm thù Lôi Triển Lâm, đang muốn nói nếu bắt được người về Ngục Thiên Minh thì có thể cho ông ta ném thử mười tám cách thức “bức cung”, chẳng ngờ ông ta lại tự sát. Rõ là tiện nghi cho ông ta mà.

“Bảo Kiệt ”chia” ông ta làm tám khối, đưa cho các trưởng lão của Lôi gia coi như là “hậu lễ” đặc biệt.”

Nick chớp mắt, từ khi nào mà đại ca lại máu tanh như vậy?

“Được, em đi làm ngay.”

Vừa mới chuyển thân đi thì nghe Lôi Khiếu Thiên nói tiếp, “Thuận tiện thông tri một chút cho các trưởng lão, Lôi gia gia chủ đã dọn xong yến hội mời bọn họ tới đúng giờ.”

Nick thối phù một tiếng, âm thầm gợn ngón cái với Lôi Khiếu Thiên. Đại ca đúng là đại ca, Hồng Môn Yến này phỏng chừng sẽ làm các trưởng lão nôn mửa.

Chờ Nick đi rồi, Lôi Khiếu Thiên mới nhớ tới mình phải làm gì, lắc lắc bình sữa trong tay rồi cười.

Thằng nhóc này cũng chỉ uống sữa bột mà mạng lớn

Chờ Lôi Khiếu Thiên đi lên, Lôi Mông đã sớm ngủ trong lòng Đường Kiến Tâm. Lôi Khiếu Thiên đi vào, Đường Kiến Tâm nhìn bình sữa trong tay anh, không vui nói, “Chờ anh pha xong thì con trai tôi đã sớm chết đói.”

“Ai nói, con anh nào có yếu ớt như vậy?”

“Đây là vấn đề về yếu ớt sao? Nó còn nhỏ vậy, đâu chịu được đói?” Anh tưởng thằng bé là anh chắt, mười ngày nửa tháng không ăn không uống mà vẫn có thể sinh long hoạt hổ ư.

“Trước khi lên phòng nó đã uống một bình rồi mà.” Lôi Khiếu Thiên nói sáo, quyết không thừa nhận mình pha một bình sữa mất nửa tiếng đồng hồ.

Dĩ nhiên là trong khoảng thời gian đó anh đang cùng Nick nói chuyện sau này.

Đường Kiến Tâm hít sâu một hơi, đặt Lôi Mông nằm lên giường, nói với Lôi Khiếu Thiên, “Ra ngoài đi, đừng quấy rầy con trai tôi ngủ.”

Lôi Khiếu Thiên trừng mắt, “Thằng bé ngủ ở đây?” Vậy anh ngủ ở đâu?

“Đương nhiên. Còn nữa, cửa ở đằng sau, khi ra nhớ đóng cửa.”

“Đây là phòng của anh.” Có thiên lý nữa không hả, đuổi chủ nhân ra ngoài sao.

“Bảy tháng trước đã là của tôi rồi.” Đường Kiến Tâm liếc xéo qua anh, nhìn như anh còn muốn nói gì liền tiếp tục, “Đi ra ngoài.”

Khóe miệng Lôi Khiếu Thiên giật một cái, “Tâm Nhi, em không thể đối xử với anh như vậy.” Vì cái lông gì mà dãi ngộ giữa anh và thằng nhóc chênh lệch lớn như vậy?

“Vậy tôi nên dùng thái độ nào đối xử với anh hả?” Đường Kiến Tâm không còn lời nào để nói, nhất là khi cái mặt như tảng băng của Lôi Khiếu Thiên bày ra biểu tình ủy khuất, làm cô nhìn thật khó chịu, “Được rồi, đi ra ngoài.”

Nói xong cũng kéo chăn, nhắm mắt lại, cùng ngủ trưa với Lôi Mông. Lôi Khiếu Thiên hít sâu một hơi, nhìn chằm chằm khuôn mặt yên tâm thoải mái kia của Đường Kiến Tâm, buồn bực khổ não, cuối cùng cũng chỉ đành đặt bình lên ghế rồi đi ra ngoài.

Anh đúng là đã bị đuổi ra khỏi phòng ư?

“Anh.” Lôi Khiếu Thiên mới mở cửa ra liền nghe được tiếng Lôi Trầm Thiên, thấy được sự kinh ngạc trong mắt cậu ta thì mặt đầy vệt đen.

Lôi Trầm Thiên tiến lên, sắc mặt âm trầm, “Chuyện gì vậy? Lôi Triển Lâm tự sát sao?”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên cũng rất khó coi, chẳng qua nguyên nhân chủ yếu là do bị đuổi khỏi phòng, nghe được ba chữ Lôi Triển Lâm thì càng tức tối, “Anh đã bảo Nick đi xử lý rồi.”

“Ừ, nhưng mà, em cảm thấy rất kỳ quái.” Lôi Trầm Thiên theo Lôi Khiếu Thiên xuống lầu, có chút lo lắng.

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, “Nói thử xem.”

“Mấy năm nay Lôi Triển Lâm trắng trợn hoạt động, cũng là vì có lá bùa hộ mệnh kia của bố, cho rằng chúng ta không dám động tới ông ta nên mới can rở hoành hành ngang ngược như thế, ông ta là ai chứ? Con chuột sợ chết nhất, làm sao có thể tự sát? Điều này thật không hợp lẽ thường.”

“Bây giờ ông ta đã không còn tiền vốn mà can rở nữa rồi.” Hơn một tháng trắng trợn chèn ép, ngay cả cứ điểm của Nuss cũng bị hủy đi một phần ba, thế lực kia của Lôi Triển Lâm căn bản không chịu nổi một kích.

Lôi Trầm Thiên lắc đầu, “Lôi Triển Lâm cho tới bây giờ chưa từng sợ rơi vào trong tay chúng ta, đại ca anh chắc là hiểu.”

Lôi Khiếu Thiên dừng bước, nhìn Lôi Trầm Thiên, “Em muốn nói gì?”

“Liệu ông ta có thật là Lôi Triển Lâm?” Người tự sát đó có thật là Lôi Triển Lâm? Hay đó chỉ là nguy trang? CHƯƠNG 92.2:

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, nghi hoặc nổi lên. Không cần Lôi Trầm Thiên nhắc nhở thì anh cũng biết trong đó có vấn đề. Thế nhưng cho dù là vậy thì tính sao. Nếu Lôi Triển Lâm đã dám dùng thủ đoạn, Lôi Khiếu Thiên anh lẽ nào lại sợ ông ta?

“Em đi một chuyến tới Italia, tới nơi Lôi Triển Lâm xảy ra sự cố.”

Lôi Trầm Thiên gật đầu, “Được, anh.” Hai người xuống phòng khách, Lôi Trầm Thiên như là đột nhiên nhớ tới cái gì, “À phải, anh, Kiệt và Lương đã quay về Sicilia, đi theo còn có cả sư muội của chị dâu nữa.”

Sư muội? Lôi Khiếu Thiên nghi hoặc nhìn Lôi Trầm Thiên, ai cơ?

Lôi Trầm Thiên thở dài, chắc là phụ nữ trong mắt đại ca cũng chỉ có dì nhỏ với chị dâu, “Đồ đệ nhỏ tuổi của Dịch Long, Tiểu Ngải.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, ra vẻ bình tĩnh, hóa ra là cô gái ấy.

“Sao cô ta lại ở cùng với mấy người Kiệt thế?”

Lôi Trầm Thiên cười tươi, “Có người nói, Kiệt đang có một chân với cô gái này.”

“Biết rồi, em bảo Kiệt chú ý một chút, xem có thể từ miệng cô ta mà biết chỗ ở của Dịch Long không.” Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên hiện lên sự khát máu.

Lôi Trầm Thiên gật đầu, “Dì nhỏ bị dưỡng gọi về, dì bảo em nói với anh, chờ khi cháu trai được hai tuổi thì dì ấy lại tới ôm.”

Khoẻ miệng Lôi Khiếu Thiên giật một cái, khoát tay, “Việc này không cần bàn nữa.” Anh cũng không muốn con mình chịu tội, “Bảo Kỳ sinh cho dì ấy một đứa.”

“Ồ kìa, anh họ, các anh không thể nói xấu sau lưng người khác như vậy đâu nhé!”

Thẩm Dương Kỳ vừa xuống lầu liền nghe được câu nói của Lôi Khiếu Thiên, nghiêng ngả cả người, thiếu chút nữa lăn từ trên cầu thang xuống.

Lôi Trầm Thiên nhìn về phía Thẩm Dương Kỳ, “Cậu cũng trưởng thành rồi, nếu dì nhỏ muốn có cháu, cậu cũng không thể bất hiếu được đâu.”

Quan trọng nhất là, anh không muốn con của đại ca chịu tội. Nghĩ đến lịch sử đầy máu, Lôi Trầm Thiên rơi lệ đầy mặt.

Thẩm Dương Kỳ chạy mấy bước tới bên cạnh Lôi Trầm Thiên, chu mỏ, “Đừng, mẹ em có thể chất biến thái, em thà làm đứa con bất hiếu còn tốt hơn.” Nghĩ đến đứa con tương lai của anh cũng bị bà mẹ biến thái kia chà đạp, cả người anh run lên.

“Kỳ thực, dì nhỏ cũng không phải bự hăn lắm.”

Thẩm Dương Kỳ cười nhạt, rất khinh thường nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Vậy sao anh không đưa thằng nhóc kia ẹ em?”

Lôi Khiếu Thiên ghen hòng, không thèm nói nữa.

Lôi Trầm Thiên lắc đầu, “Kỳ, khi nào thì cậu quay về Sicilia?”

Thẩm Dương Kỳ suy nghĩ một chút lắc đầu, “Em ở cùng chị dâu.” Đây là phân phó trước khi mẹ anh đi. Nếu không trông chừng cho kỹ chị dâu thì anh phải đưa đầu mình về.

Lôi Trầm Thiên gật đầu, nơi này có Kỳ, Nick, và đại ca thì anh đi cũng yên tâm. Bây giờ mặc kệ có phải Lôi Triển Lâm đã chết thật không, chỉ ít các trưởng lão kia không dám làm cản trước mặt đại ca.

Lôi Khiếu Thiên biết sự lo lắng của Lôi Trầm Thiên, “Chuyện nơi đây giải quyết xong rồi thì anh cũng về Sicilia.”

Lôi Trầm Thiên gật đầu, đột nhiên nghĩ đến việc mà bọn họ chôn sâu dưới đáy lòng không muốn đối mặt, ánh mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên ánh có chút né tránh, nhưng, cuối cùng anh vẫn lên tiếng, đại ca sớm muộn cũng phải biết.

“Anh, tiểu công chúa ở bên cạnh ông nội bà nội, anh có muốn...” Đi thăm con bé không?

Lôi Khiếu Thiên sững sốt, không ngờ cậu ta lại dời chủ đề sang chuyện này, quay đầu nhìn Lôi Trầm Thiên, hơn nửa ngày mới lên tiếng, giọng nói tắc tị, “Có thể ở cùng với ông nội bà nội, nó hẳn sẽ không quá buồn nữa?”

Lôi Trầm Thiên, Thẩm Dương Kỳ nhú mày. Bầu không khí có chút nặng nề. Thẩm Dương Kỳ trách cứ nhìn Lôi Trầm Thiên, sao giờ lại nói chuyện của tiểu công chúa ra làm gì? Lôi Trầm Thiên mặt không thay đổi trừng lại Thẩm Dương Kỳ, cậu tưởng bây giờ không nói thì vạn sự sẽ đại cát ư?

Đại ca cũng rất khó chịu.

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên phiêu hốt, trong đầu thoáng hiện lên viên thịt tròn nhỏ nhỏ khắp người là máu kia, trái tim đau đớn, đã bao nhiêu năm rồi mà trái tim chưa từng đau đớn như vậy? Ngoại trừ năm ấy khi bố mẹ nằm trong vũng máu cách bọn họ không xa, anh cảm thấy như trái tim đã bị cắt mất một miếng. Nếu, cảm giác đau đớn ấy lại quay lại...

Ai cũng nói anh là một người lãnh khốc vô tình, chỉ có anh biết, anh không dám có tình, bởi từng người mà anh quan tâm đều rời bỏ anh đi...

Đường Kiến Tâm ngây người như phỗng đứng ở ngã rẽ cầu thang. Bình sữa trong tay đã không còn nóng nữa, ngay cả trái tim cô cũng dần lạnh lẽo...

Tiểu công chúa, con gái cô... đứa bé có duyên mà không có phận! Nếu không phải cô không cẩn thận, nó cũng sẽ không rời bỏ cô...

Đường Kiến Tâm che mặt cắn môi, nước mắt chạy dọc theo kẽ ngón tay, tim co rút đau đớn. Xin lỗi, xin lỗi, do mẹ không tốt, không thể bảo vệ cho con... Sau khi Lôi Khiếu Thiên ra ngoài, cô nhìn thấy cái bình sữa còn trên ghế, vốn định xuống phòng bếp pha bình khác, không ngờ lại nghe được những lời đó...

Đó chính là cắt một miếng thịt trên người cô xuống!

Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ cười có chút miễn cưỡng, “Phải, nhất định là không đâu, bố mẹ nhất định sẽ chăm sóc tốt cho tiểu công chúa.”

Lôi Khiếu Thiên hoảng thần, những điều đó đều gạt người, ai cũng biết. Thế nhưng, Lôi Trảm Thiên vẫn đáp lại Lôi Khiếu Thiên, chỉ hy vọng như vậy sẽ khiến mọi người có thể dễ chịu hơn.

Chị dâu gặp chuyện không may, bọn họ đều có trách nhiệm.

Trong lúc nhất thời toàn bộ phòng khách đều lâm vào cảnh tĩnh mịch, không ai nói chuyện. Đường Kiến Tâm rũ hai tay, chân bước về phòng...

Trong mắt cô ngoại trừ đau đớn ra chỉ còn hận ý, hận ý tràn ngập trong đầu!

Lôi Triển Lâm, cô sẽ không bỏ qua!

Cách ngày, Lôi Trảm Thiên liền đi. Cả tòa thành to lớn càng có vẻ trống rỗng, Lôi Khiếu Thiên cũng đi sớm về trễ, chỉ có Nick còn theo sau Đường Kiến Tâm, cùng chăm sóc Lôi Mông.

Vết thương của Đường Kiến Tâm cũng sắp lành lại. Tai họa do lần sinh trước đó để lại cũng gần bình phục, thế nhưng, ngày nào cũng phải uống một bát thuốc đen xì là điều không tránh khỏi. Nick bảo với cô đây là thuốc để điều trị tâm ấn, cô cũng đành ngoan ngoãn mà uống.

Nguyên nhân quan trọng nhất là, cô muốn thân thể mau chóng hồi phục lại thật tốt, những oán hận trong lòng cô cần phải tự đi đời lại.

“Nha nha.” Lôi Mông bò trên sô-pha, thấy Đường Kiến Tâm không để ý tới em, có chút bất mãn, cố gắng kéo lại tâm tư của người mẹ nào đó.

Nick cười híp mắt nhìn Lôi Mông, rất muốn vỗ vào cái mông nhỏ mẩy cái, “Thằng nhóc lớn lên nhanh thật đó.” Còn chưa tới ba tháng mà tay chân đã chắc chắn thế này.

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Là do cậu chăm sóc tốt thôi

Nick cười rất ngại ngùng, “Đây là việc Nick nên làm.” Lần trước bị đại ca ném vào Từ Đường, anh nào dám qua quýt nữa?

Đường Kiến Tâm ôm lấy Lôi Mông, nhìn Nick, “Cảm tình mấy anh em các cậu thật tốt.” Không giống như cô khi còn ở Âm Hoàng, lúc nào cũng tính toán, xa lánh, ngờ vực vô căn cứ, vạch ra khuyết điểm của nhau.

Nick gật đầu, thanh âm có chút xa xôi, “Mạng của bọn em đều do đại ca ban cho.” Tuy rằng tình huống không giống nhau, thế nhưng nếu bọn họ không gặp được đại ca, chắc đã đi gặp Diêm Vương từ lâu rồi, đâu còn có thể giống như bây giờ, sống thật tiêu sái, là đại ca đã cho bọn họ cơ hội sống lại.

Đường Kiến Tâm vô cùng kinh ngạc, “Tôi biết các cậu đều là bá chủ một phương, sao lại nguyện ý đi theo Lôi Khiếu Thiên?” Cho dù Lôi Khiếu Thiên có ân với bọn họ, cũng không đến mức phải đi làm thủ hạ thế chứ? Thế giới này không phải có rất nhiều phương pháp báo ân hay sao?

“Đại ca rất tốt.” Nick trả lời, “Đừng thấy em bên ngoài uy phong, kỳ thực đến trước mặt đại ca, cho dù làm cháu trai, hơn nữa có thể đi theo bên cạnh đại ca, bọn em cam tâm tình nguyện, đây là vinh hạnh của bọn em.”

Đường Kiến Tâm bĩu môi, “Tôi cũng đâu thấy Lôi Khiếu Thiên có sức quyến rũ lớn vậy đâu?”

Nick cười không nói, chị dâu, nếu đại ca không có sức quyến rũ như vậy, liệu chị sẽ cam tâm tình nguyện ở lại tòa thành, ở lại bên cạnh đại ca sao?

Đường Kiến Tâm nhìn nụ cười của Nick mà lỗ chân lông dựng ngược. Thằng nhóc này nhỏ hơn cô bảy tuổi thế mà cười còn âm trầm hơn cả cô.

“Tôi nói này Nick, năm nay chắc cậu cũng đã mười chín tuổi rồi hả?”

Nick khó hiểu nhìn Đường Kiến Tâm, “Đúng vậy.” Sao chị dâu đột nhiên hỏi tuổi anh làm gì?

93. Chương 93: Di Chuyển Nick Đi

Đường Kiến Tâm cười thần bí, “Hoàng thân đến tuổi của cậu cũng đã thành đôi hết rồi đấy...”

Nick sửng sốt, kinh ngạc nhìn Đường Kiến Tâm, mặt đại ra. Đường Kiến Tâm chỉ mỉm cười nhìn anh. Nếu lúc này Nick không phải còn đang khiếp sợ, vậy anh sẽ phát hiện ra mặc dù Đường Kiến Tâm đang cười, nhưng đáy mắt lại không có ý cười chút nào, trong đôi mắt thâm thúy ấy tồn tại sự lạnh lùng thấu xương!

Sau khi Nick bình tĩnh lại, thần sắc cổ quái nhìn Đường Kiến Tâm, “Chị dâu, chị biết rồi à?”

Đường Kiến Tâm nhìn anh ta một cái, ánh mắt kia làm Nick có chút kinh hãi, ánh mắt này rõ ràng khác với lúc trấn tĩnh, khiến anh sinh ra cảm giác rung mình.

Sắc mặt Đường Kiến Tâm như thường, nội tâm lại thấy buồn cười, thằng nhóc này vậy mà cũng có lúc sợ đấy, lập tức trả lời, “Quả nhiên là cậu.”

Nick cười cũng không nổi, rất muốn rõ ngọn ngành, “Chị dâu từng gặp em?” Anh cẩn thận hỏi, ý câu nói vừa rồi của chị dâu, hóa ra chị dâu đã sớm gặp anh rồi?

Đường Kiến Tâm ôm lấy Lôi Mông, ánh mắt nhìn Nick trầm tư một lát mới nói, “Cậu mặc đồ hoàng thân có vẻ già dặn hơn so với bây giờ.”

Một câu nói đơn giản làm Nick thật sự té từ trên ghế xuống, hoảng sợ mở to mắt nhìn Đường Kiến Tâm, giọng run run, “Chị... chị dâu, đừng... đừng... nói giỡn. Ha ha.”

Kháo, anh rất khăng định là lúc nói ra thân thế của mình với chị ấy là khi đó chị ấy còn đang hôn mê...

Ánh mắt Đường Kiến Tâm chuyển sang lạnh nhạt, “Nick, tôi chỉ muốn nhắc nhở cậu. Nếu có một ngày cậu dùng thủ đoạn với người nhà, tôi sẽ là người đầu tiên không tha cho cậu.”

Nick trợn trừng hai mắt, vội gật đầu, thanh âm run rẩy, “Chị dâu, đại ca không phải là bố mẹ em, Nick cả đời này sẽ không phản bội lại anh ấy.”

Đường Kiến Tâm nhìn xoáy vào Nick đang ngồi bệt dưới đất, có chút không đành lòng. Thế nhưng, cô đã tận mắt thấy cậu ta giết bố giết anh, sự tàn nhẫn ẩn sau gương mặt nhuốm máu ấy của cậu ta, cô sẽ không quên. Đó là đôi mắt ngập máu như sói như hổ. Cô mặc kệ giữa cậu ta và bố mẹ cậu ta đã xảy ra chuyện gì, thế nhưng, người dám giết bố giết anh, tận trong đáy lòng ít nhiều cũng có tồn tại một vài thứ tối tăm.

Nếu không phải con cô xảy ra chuyện, cô sẽ không để ý tới việc này của Nick. Thế nhưng, bây giờ không được, cô không dám xem nhẹ.

Trước đây những thứ cô quan tâm, những người cô yêu mến đều không thể bảo vệ tốt. Nhưng bây giờ cô sẽ liều hết tất cả, người cô quan tâm, ai cũng đừng mong đụng tới. Tất cả tai họa ngầm có nguy cơ tồn tại, cô sẽ đem hết toàn lực để sống chết loại bỏ nó.

“Nghe rõ chứ, bất kể như thế nào, bây giờ tôi đã coi cậu là em trai...”

Vành mắt Nick đỏ lên, sắc mặt có chút trắng bệch, ủy khuất nhìn Đường Kiến Tâm, hình như đang lên án. Đường Kiến Tâm âm thầm lắc đầu, thương thức bàn tay bé nhỏ của Lôi Mông, không thềm đếm xỉa tới.

“Bọn họ dù sao cũng là những người đã cho cậu sinh mạng.” Đường Kiến Tâm nhìn Nick, ánh mắt có chút đau nhói, nói tiếp, “Chỉ bằng điểm ấy, cậu không nên đuổi tận giết tuyệt mới phải.”

“Không phải, không phải, bọn họ căn bản không phải là bố mẹ em...” Không có bố mẹ nào mà lại đối xử tàn nhẫn như thế với con trai ruột của mình. Nick cuống cuống biện giải, Đường Kiến Tâm thở dài, cắt ngang lời anh, “Nick, cậu đừng vội phủ nhận. Tôi không biết được mỗi bất hòa trong nhà cậu, một hoàng cung lớn như thế, có lẽ sự việc trải qua còn khó khăn hơn nhà dân chúng tầm thường gấp mấy lần. Tôi nói với cậu những điều này không phải là bào chữa cho bố mẹ cậu, chỉ là không muốn tương lai cậu hối hận thôi...” Thanh âm Đường Kiến Tâm kéo dài, “Chỉ ít là trong nhận thức của tôi, không có người mẹ nào không yêu thương con mình.”

Nhưng cô cuối cùng lại không có duyên phận với đứa bé kia, Đường Kiến Tâm khổ sở nghĩ. Từ bao giờ mà cô lại có những ý nghĩ này vậy? Trước đây mà có người nói với cô những lời này, chắc hẳn cô sẽ quay lại châm chọc giễu cợt, mà hôm nay lại hoàn toàn bất đồng.

Chỉ ít, cô không thả được cái gì đó ra, không giải được khúc mắc! Cô thà rằng người chết là cô đây, con bé còn nhỏ như vậy, nhất định là rất đau!

Nick mở to hai mắt nhìn Đường Kiến Tâm chăm chú, đau đớn hiện rõ trong đáy mắt. Đường Kiến Tâm biết, chắc cậu ta đang nghĩ tới lúc mà bản thân cậu ta đã ra tay tàn nhẫn thế nào?

Lôi Khiếu Thiên bước vào thì cũng cảm giác được bầu không khí quỷ dị ở bên trong. Người phụ nữ của anh ôm con anh ngồi trên sofa, Nick ngã bệt dưới đất, dựa lưng vào ghế, ánh mắt rời rạc, không biết hôn phách bay đi đâu rồi.

Lôi Khiếu Thiên hơi nhíu mày, đi tới bên cạnh Đường Kiến Tâm, rất tự nhiên bế Lôi Mông nằm trong ngực cô. Thăng bé Lôi Mông gặp bố hiển nhiên là rất vui, kêu y a liên hồi. Đường Kiến Tâm có hơi ngạc nhiên, “Sao anh lại về lúc này?” Nên biết là mấy ngày hôm nay không quá nửa đêm là anh sẽ không về.

Nét mặt hàn băng của Lôi Khiếu Thiên đã tan đi, hôn một cái lên trán bạn nhỏ Lôi Mông, cười nhìn Đường Kiến Tâm, “Ừ, về sớm hơn thôi mà.” Đường Kiến Tâm gật đầu, đoạt lại Lôi Mông trong ngực anh, không lý tới anh.

Môi Lôi Khiếu Thiên co quắp cả lại, bấu môi với Nick, “Cậu ta sao vậy?”

“À, không có gì, trúng gió thôi.” Mí mắt Đường Kiến Tâm chưa từng nhấc lên, đứng dậy đi pha sữa cho thăng bé con.

Lôi Khiếu Thiên cũng không ngăn cản, đi tới bên cạnh Nick, dùng chân đá cậu ta, lạnh lùng bảo “Đứng lên.” Lớn tướng vậy còn giả chết.

Nick ngơ ngác quay lại nhìn Lôi Khiếu Thiên, miệng há ra mà lại không nói một lời.

Hàng lông mày của Lôi Khiếu Thiên nhíu lại, hiếm khi thấy Nick để tâm chuyện gì như thế, “Có chuyện gì à?”

Nick lắc đầu, đứng dậy, ngồi lại lên ghế. Lôi Khiếu Thiên bề ngoài bình tĩnh, nội tâm co lại mãnh liệt, có phải là định “hát” cái gì với anh?

Nick ngồi yên trên ghế, ánh mắt nhìn thẳng vào Lôi Khiếu Thiên rất nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc, thấy Lôi Khiếu Thiên khó hiểu, đang định đặt câu hỏi với anh ta thì Nick lại đột nhiên lên tiếng.

“Đại ca, Nick vĩnh viễn sẽ không phản bội lại anh.”

Lôi Khiếu Thiên sững sốt, sau đó cảm thấy không thích hợp, sắc mặt có chút khó coi, “Ai nói với cậu?” Nếu không phải ai nói gì đó với thằng nhóc này, cậu ta sẽ không lấy ở cái chỗ xa xôi nào một câu như thế?

Đương nhiên, khi Lôi Khiếu Thiên hỏi xong thì rõ ràng sững sốt, trong tòa thành này ngoại trừ Nick, cũng chỉ có... Tâm Nhi?

Nick lắc đầu, “Đại ca, em muốn quay về Anh một chuyến.”

“...”

Nick nói tiếp, “Có một số việc em cần phải biết rõ ràng, bằng không... bằng không Nick không cam lòng.” Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên hạ xuống bàn tay nắm chặt của Nick, cặp mắt cố chấp, lặng im suy nghĩ.

Mãi một lúc sau Lôi Khiếu Thiên mới lên tiếng, “Cậu đã đáp ứng cái gì?”

“Đại ca, em chỉ muốn quay về xem...” Nick nói có hơi mất sức. Anh thật sự cần nghỉ ngơi suốt những lời chị dâu mới nói, cái nhìn của bọn họ trước khi chết, có quá nhiều điểm không rõ, thậm chí là... giải thoát!

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên lạnh xuống, anh không phải là không cho Nick quay lại, nhưng điều kiện tiên quyết là phải ở trong phạm vi an toàn!

Đường Kiến Tâm ôm Lôi Mông đi ra, thấy cả hai có vẻ cứng nhắc, đi tới gần, “Để cậu ta quay về đi.”

Lôi Khiếu Thiên quay ra nhìn Đường Kiến Tâm đang cho con bú sữa, “Tâm Nhi, em?”

“Anh không thể bảo vệ cậu ta cả đời được.”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên có chút dị dạng, Tâm Nhi nói anh hiểu chứ. Chỉ là, trước đây Nick không nói một tiếng đã chạy đi báo thù, chung quy thì anh vẫn có chút lo lắng.

“Đại ca, chị dâu nói đúng, Nick đã không còn là trẻ con nữa. Em đã có năng lực phân biệt đúng sai, cũng có năng lực bảo vệ tốt bản thân. Đại ca không cần lo lắng.” Nick mắt thấy chị dâu đang nói giúp cho anh, vội bộc lộ rõ ra thực trạng nội tâm mình!

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng liếc sang anh ta, khi chuyển ánh mắt sang Đường Kiến Tâm mới nói, “Một tuần sau về.”

Nick mang không ngừng gật đầu, bảo chứng một tuần sau sẽ về. Sắc mặt Đường Kiến Tâm vẫn lạnh nhạt như cũ, sự ngoan lệ chợt lóe rồi biến mất...

Một tuần, vậy là đủ với cô rồi! Với cô, muốn giết một người, không cần lâu như vậy!

Nick rất kích động, cũng rất gấp. Lôi Khiếu Thiên gật đầu một cái xong thì anh chạy thẳng lên lầu. Nếu đã phải quay về thâm cung nào đó, cần phải mang một vài thứ theo!

Lôi Khiếu Thiên nhìn bóng lưng cậu ta mà có cảm giác không yên lòng, Đường Kiến Tâm liếc qua anh, “Cậu ta đã mười chín tuổi rồi.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Anh biết, chỉ là anh vẫn còn có chút lo lắng. Lần này cậu ta quay lại không biết bọn họ sẽ đối phó cậu ta thế nào?” Nói xong rất bất mãn trừng mắt nhìn Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi sao lại nói chuyện đó với cậu ta làm gì?”

Đường Kiến Tâm đặt con trai Lôi Mông vào ngực anh, đặt bình sữa vào tay phải anh, tức giận trả lời, “Con của anh ở đây này.” Nói xong không lưu tình chút nào xoay người, chạy lên lầu.

Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc nhìn bóng lưng Đường Kiến Tâm, cúi đầu nhìn bình sữa còn hơi ấm và Lôi Mông đang cười vui trong lòng, trăm mối bận tâm không có lời giải. Tâm Nhi, đây là làm sao?

Sững sờ bỏ bình sữa cho vào miệng thằng nhóc, Lôi Mông rất không khách khí cầm cả hai tay, uống từng ngụm từng ngụm.

Âm thanh “chụt chụt” vang lên liên hồi.

Lôi Khiếu Thiên nhìn cái miệng nhỏ mở ra rồi ngậm lại, đột nhiên nghĩ đến cái gì, vội đuổi theo.

“Tâm Nhi, em đi đâu? Chúng ta nên trở về Sicilia.” Anh vừa mới ứng phó mấy trưởng lão Lôi gia, một đám lão đầu cổ hủ không chịu thay đổi. Gia nghiệp Lôi gia vừa mới lên quỹ đạo bình thường, buôn lậu cơ bản cũng đã trở về trạng thái cũ, tạm thời không bàn tới chuyện sống chết của Lôi Triển Lâm. Thế lực của ông ta đã bị diệt trừ sạch sẽ, bây giờ đã tới lúc quay về Sicilia!

Lôi gia có trưởng lão ra mặt, có thể chống đỡ được, muốn đoạt lại quyền lực của các trưởng lão là rất không thực tế, chí ít là khi họ còn đang thay mặt anh như bây giờ là không có khả năng.

Chẳng qua là không biết. . . Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên rơi xuống người thằng nhóc uống sữa cười rất vui kia, có chút đau đầu. Cũng không biết, tới khi thằng bé lên làm gia chủ Lôi gia, liệu có bản lãnh rút hết quyền lực của trưởng lão Lôi gia không nữa.

Mà kỳ vọng này với Lôi Mông tuyệt đối chỉ là một bữa ăn sáng. Không biết bao nhiêu năm sau, khi Lôi Khiếu Thiên còn đang dắt tay Đường Kiến Tâm lên máy bay đi du lịch thế giới, vừa lên máy bay được hai giờ thì nhận ngay được cuộc điện thoại của Lôi Mông mới nhậm chức gọi tới... “Mấy lão gia kia, con đã cho oanh tạc ”về nhà” hết rồi. Xem mặt mũi bố nên con sẽ để họ toàn thân.” Lôi Khiếu Thiên lúc đó tức đến sái cả cổ. Đường Kiến Tâm thì ở một bên cười ha ha. Bề ngoài thì có vẻ như là Lôi Mông gọi báo cáo sự thật cho bố anh biết, trên thực tế, trong lòng mọi người đều rõ, thằng nhóc Lôi Mông rõ ràng là đang chèn ép lão tử nhà mình.

Xem đi, tiền đồ triển vọng của con trai anh so với lão tử nó còn lớn hơn nhiều!

94. Chương 94: Tin Tức Kinh Hoàng

Thằng nhóc nằm trong ngực Lôi Khiếu Thiên như cảm nhận được cái nhìn chăm chú của bố em, cặp mắt trong suốt đen trắng rõ ràng nhìn lại Lôi Khiếu Thiên, chợt miệng há ra cười hi hi không ngừng, bình sữa cũng theo động tác của em mà rơi xuống đất.

Lôi Khiếu Thiên nhanh tay lẹ mắt đỡ bình sữa giữa không trung, chợt dạ cầm lấy, may là chưa có rơi xuống đất, không thì khi Tâm Nhi lại “lải nhải”. Nghĩ vậy hung hăng trừng mắt nhìn thằng nhóc kia, tức giận nói, “Thằng nhóc con muốn uống sữa thì cứ ngoan ngoãn mà uống cho bố, bằng không thì bố vứt luôn đấy.”

Anh bạn nhỏ Lôi Mông hiển nhiên không để ý tới sự dọa dẫm đến đáng thương của lão tử nhà mình, nắm tay nho nhỏ vươn ra giữ lấy cổ áo Lôi Khiếu Thiên, khoe miệng chảy nước dãi và sữa rồi cọ cọ vào anh.

Khuôn mặt Lôi Khiếu Thiên tái đi, thật muốn vỗ một cái thật mạnh lên mông em, lại làm chuyện xấu như thế này. Dĩ nhiên nguyên nhân mà bàn tay anh chẳng dám vỗ chẳng qua vì thằng bé là con trai anh, mà mình lại là lão tử, nếu dám vỗ thật, Tâm Nhi nhất định sẽ dẫn thằng nhóc trốn anh thật xa.

Khi Lôi Khiếu Thiên đứng trước cửa phòng, Đường Kiến Tâm kinh ngạc, lắc cổ tay một cái, bất động thanh sắc vuốt thắt lưng. . .

“Sao anh lên đây?”

Lôi Khiếu Thiên tay trái nâng cái mông nhỏ của Lôi Mông, tay phải cầm bình sữa cẩn thận đỡ lấy eo Lôi Mông, thỉnh thoảng cho thằng nhóc đung đưa. Thằng bé cũng cười khanh khách không ngừng, lắc lư giữa không trung thể mà không sợ, rất là hưng phấn. Lôi Khiếu Thiên chỉ chú ý tới thằng bé mà không phát hiện ra sự mờ ám của Đường Kiến Tâm!

“Tâm Nhi, em xem này, tiểu gia hỏa cười không còn thấy mắt đâu nữa.” Lôi Khiếu Thiên thấy khoe miệng Đường Kiến Tâm nhếch lên. Đường Kiến Tâm im lặng nhìn hai bố con, không chút loại bỏ việc anh bạn nào đó đang muốn tranh công trước mặt cô.

“Anh cẩn thận một chút, đừng để ngã.”...

Lôi Mông rơi vào ngực Lôi Khiếu Thiên, rất an toàn. Lôi Khiếu Thiên đứng bên cạnh Đường Kiến Tâm, “Nào có té dễ dàng như vậy được.”

Đường Kiến Tâm mặt trầm xuống, Lôi Khiếu Thiên cũng là người biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, cảm giác cô gái kia đang không vui vội nói tiếp, “Lần sau anh sẽ không chơi với con như thế nữa.”

Đường Kiến Tâm ôm lấy thằng nhóc, lắc đầu, thấy tay phải Lôi Khiếu Thiên cầm bình sữa, nhéo nhéo gò má nhỏ nhắn hồng hào của thằng bé, “Sao còn chưa uống xong nữa?”

Lôi Khiếu Thiên sững sốt, đặt bình sữa vào tay Đường Kiến Tâm, tìm cách bào chữa, “Do thằng nhóc không uống.”

Đường Kiến Tâm cầm lấy bình sữa đã hơi nguội, đặt lên học tử, liếc xéo qua Lôi Khiếu Thiên, “Té ra Lôi lão đại cũng là người biết thoái thác đấy chứ?”

Lôi Khiếu Thiên ủy khuất, “Rõ ràng là nó không uống, sao có thể trách anh được?”

“Con trai anh thấy sữa ngay cả mẹ nó là ai cũng quên luôn, vậy mà anh lại nói với tôi là nó không uống?”
Lừa quỷ à!

Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc nhìn thằng nhóc kia, sắc mặt nghiêm túc, “Thằng nhóc con sao lại không có lương tâm vậy hả? Con phải nhớ kỹ cho lão tử, trên thế giới này con quên ai cũng được nhưng không được phép quên mẹ con.”

Đường Kiến Tâm không nói gì, lười chẳng muốn nhìn. Tuy những lời này của Lôi Khiếu Thiên cô cũng vụn phần tán thành, nhưng mà tôi van anh, anh lớn tướng như thế, đi nói với đứa nhỏ mới chỉ biết bi ba bi bô mấy thứ này, anh không cảm thấy là rất ngu ngốc hả?

“Anh đúng là ấu trĩ ghê gớm.”

Đối với câu nói trêu chọc của Đường Kiến Tâm thì Lôi Khiếu Thiên không còn chút dắc ý nào nữa, nghiêm cẩn chăm chú nhìn chăm chăm vào đôi mắt Đường Kiến Tâm, “Đây không phải là ấu trĩ.” Từ nhỏ anh đã phải rời xa bố mẹ, anh không ngờ là khi anh về nhà, cũng chính là lúc anh phải chia lỵ với bố mẹ...

Đường Kiến Tâm không muốn xoắn xuýt vấn đề này với anh, “Nói đi, tìm tôi có chuyện gì.”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên hòa hoãn lại, “Chúng ta nên quay về Sicilia!” Đường Kiến Tâm đang nắm tay bánh bao nhỏ liền dừng lại, kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Bây giờ?”

“Ừ...”

“Vừa rồi sao anh không nói?”

Lôi Khiếu Thiên có chút không biết nói gì, “Vừa bị chuyện của Nick cắt ngang.”

Đường Kiến Tâm gạt tay Lôi Khiếu Thiên đưa ra, xoay người đi ra ngoài. Khéo miệng Lôi Khiếu Thiên méo mó rồi liền đuổi theo.

Máy bay tư nhân đã sớm chờ rồi, khi Đường Kiến Tâm ôm Lôi Mông đi lên máy bay thì Lôi Mông hiển nhiên rất hưng phấn, nằm trong ngực cô không thành thật chút nào, cứ xoay tới xoay lui.

Đường Kiến Tâm vỗ nhẹ một cái vào cái mông nhỏ của em, cảnh cáo, “Ngoan ngoãn nằm im, không được nhích tới nhích lui nữa.”

Lôi Mông hiển nhiên không để ý tới sự uy hiếp của mẹ em. Lúc mà Đường Kiến Tâm ngồi vào chỗ, rất không khách khí đập loạn, chỉ kém hai tay chưa vỗ vào nhau. Bụng Đường Kiến Tâm hơi co lại, cắn răng trừng mắt với Lôi Mông, ánh mắt rõ ràng biểu đạt, con còn dám đập lung tung nữa, mẹ không ngại ném con lại cho bố đâu!

Lôi Khiếu Thiên ngồi vào bên cạnh cô, Đường Kiến Tâm lúc này mới phát hiện người lái máy bay là một người xa lạ, còn rất trẻ, ánh mắt lạnh lùng, tồn tại sự lão luyện không hợp với tuổi.

Lôi Khiếu Thiên cảm thấy ánh mắt Đường Kiến Tâm đang nhìn người lái máy bay liền giải thích, “Người của Ngục Thiên Minh.”

Đường Kiến Tâm quay lại liếc Lôi Khiếu Thiên. Kỳ thực cô rất muốn hỏi vì sao không phải là người của Lôi gia đưa anh về? Thế nhưng ngẫm lại vấn đề này hỏi cũng không có ý nghĩa nên không lên tiếng nữa. Chờ thời điểm máy bay cất cánh, Đường Kiến Tâm mới quay ra, “Nick đi rồi à?”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Cậu ta không cùng đường với chúng ta.”

Đường Kiến Tâm biết Nick quay về Anh, không cùng một đường với bọn họ. Nhưng mà, dựa vào độ trung thành của Nick dành cho Lôi Khiếu Thiên, cô còn tưởng Nick sẽ đi theo bọn họ về Sicilia rồi mới tới Anh mới phải.

Đường Kiến Tâm có chút thất thần, mà thằng nhóc trong ngực cô như ăn phải thuốc kích thích. Nhất là lúc máy bay bay lên, càng vui mừng hân hoan. Sự thất thần của Đường Kiến Tâm liền bị em kéo ngay về, sắc mặt rất khó coi, ném lại em cho Lôi Khiếu Thiên ở bên cạnh, “Hầu hạ cho tốt con trai anh đó.”

Lôi Khiếu Thiên tiếp nhận Lôi Mông, im lặng nhìn cặp mắt trong suốt của em, trong miệng thì bồm bồm không biết là nói cái gì, tức giận, “Con làm mẹ con, bà xã của bố tức giận rồi đấy, con nói xem, lão tử nên phạt con thế nào đây?”

Vừa dứt lời, sắc mặt Đường Kiến Tâm còn kém hơn, như là bị bắt ép phải nuốt liền một lúc ba quả trứng gà, âm trầm nói.

“Ai là bà xã của anh?”

“Y a y y.”

Lôi Khiếu Thiên đỡ Lôi Mông, quay lại trả lời Đường Kiến Tâm, “Em đó.” Không phải cô thì là ai nữa? Vợ của Lôi Khiếu Thiên anh chỉ có Đường Kiến Tâm cô thôi.

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, “Tôi chưa từng đồng ý.” Cho dù có con, cô cũng chưa chắc đã là bà xã anh ta.

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, vừa muốn phản bác lại đột nhiên nghĩ đến cái gì, khóe miệng khẽ nhếch, ngây ngốc nói, “Chúng ta bây giờ chính là vợ chồng hợp pháp, em không thể không thừa nhận.”

Đường Kiến Tâm sững sốt, lập tức cắn răng, “Anh, nói, cái, gì?”

“Anh nói là, bây giờ chúng ta đã là vợ chồng hợp pháp.” Lôi Khiếu Thiên hoàn toàn không thấy sự tức giận của Đường Kiến Tâm, thần nhiên mượn cớ, trong giọng nói có sự vui sướng mà Đường Kiến Tâm không tưởng tượng nổi.

“Nói cách khác, quan hệ của chúng ta đã được pháp luật bảo vệ. À, thằng nhóc này cũng đã có tên trong hộ khẩu, đại danh là Lôi Mông, nhũ danh là Đường Mông!”

Đường Kiến Tâm trợn tròn hai mắt, tin tức đầu tiên đã khiến đầu cô ông ông rồi, không ngờ đằng sau còn có một tin tức mang theo sự bộc phát kinh khủng như vậy nữa.

“Tôi kết hôn với anh lúc nào hả?” Kháo, Đường Kiến Tâm rất ít khi thô tục cũng cảm giác mình quá TMD Thánh mẫu, vô duyên vô cớ bị nói mình đã là phụ nữ có chồng đã đủ làm cô khó mà tiếp nhận, không ngờ anh còn nói, tiểu quỷ này tên là Đường Mông!

Lôi Khiếu Thiên không để ý tới sự kháng nghị yếu ớt của Lôi Mông, nắm lấy hai chân thằng nhóc rồi cố định trên hai chân mình, dựa lưng vào ghế, “Hôn lễ, cái này dễ rồi, sau khi trở về thì anh bảo bọn họ chuẩn bị là xong ngay mà.”

Lôi Khiếu Thiên trưng ra khuôn mặt tươi cười, nào còn có nửa điểm âm hàn trước kia nữa. Đường Kiến Tâm lại không vui, trong lòng buồn buồn, có một luồng khí cứ tắc nghẹn, giữa hai hàng lông mày hiện rõ sự thịnh nộ. Mặc dù như thế, nhưng, cô hít sâu một hơi, nỗ lực bảo trì lý trí, dùng tiếng nói mà mình tự nhận là bình tĩnh nhất để nói ra.

“Đây không phải là trọng điểm.”

“Vậy trọng điểm là gì?” Lôi Khiếu Thiên có chút nghi hoặc. Trước đây khi còn ở Lôi gia, anh đã âm thầm tìm tới Nick, bảo cậu ta lên vào trong hồ sơ nội bộ cục dân chính, viết vào ba chữ Đường Kiến Tâm ở ô vợ của Lôi Khiếu Thiên. Dĩ nhiên là khi có được tên của thằng nhóc này, anh cũng đã tự đi một chuyến để viết tên thằng nhóc vào hộ khẩu!

Chỉ qua anh sẽ không nói những điều đó với Tâm Nhi, dùng lời mà người bố đang hưởng hạnh phúc ở địa ngục của anh nói thì đó là, cầm giấy kết hôn đi cầu hôn, hai trăm phần trăm sẽ thành công. Mà anh tự nhận mình là đứa con có hiếu, lời của bố thì anh phải nghe, hơn nữa đây là chuyện liên quan đến hạnh phúc cả đời anh, làm sao có thể qua loa! CHUÔNG 94.2:

Đường Kiến Tâm hít mạnh một hơi, anh ta lại còn có thể cây ngay không sợ chết đứng như thế, vậy cái nào mới là trọng điểm?

Kháo.

Lôi Khiếu Thiên, trong óc anh có phải toàn bộ là xì dầu không vậy?

“Ý của tôi là, tôi không thể nào lấy anh được.”

Lôi Khiếu Thiên sắc mặt trầm xuống, “Vì sao lại không thể?”

“Tôi không phải người theo chủ nghĩa hôn nhân.”

Lôi Khiếu Thiên cảm thấy Đường Kiến Tâm hồ đồ. Ngay cả nữ vương hung hãn như dì nhỏ của anh mà cuối cùng cũng bước vào hôn nhân, Tâm Nhi làm sao có thể không kết hôn. “Được rồi, Tâm Nhi, vấn đề này chúng ta dừng lại. Anh biết là để em biết tin em là cô gái đã có chồng đúng là có chút kinh hãi, thế nhưng, anh Khiếu Thiên cam đoan sau này sẽ trả cho em một hôn lễ hoành tráng, không để em chịu ủy khuất nửa phần.”

Đường Kiến Tâm cảm thấy lúc này mà trong tay cô có khẩu súng, cô nhất định sẽ không chút do dự bắn chết cái tên đàn ông này, chơi đùa cái gì vậy. . .

Đường Kiến Tâm đang muốn phát tác, thẳng nhóc Lôi Mông đang chơi đùa lại đột nhiên khóc lớn. Cả hai sững sốt, thẳng nhóc vừa nãy còn hăng say lắm mà, sao giờ lại khóc rồi?

Lôi Khiếu Thiên, “Câm miệng, không được khóc.”

Đường Kiến Tâm liếc xéo sang Lôi Khiếu Thiên, ôm lấy Lôi Mông, bắt đầu dỗ dành, “Làm sao vậy? Sao lại khóc? Ngoan, không khóc, trẻ con mà khóc sẽ xấu lắm!”

Lôi Khiếu Thiên cứng ngắc ngồi ở một bên, nghĩ thầm, Tâm Nhi, em đang an ủi người khác đấy à? Anh sao lại thấy mấy lời này cũng chẳng cao siêu hơn gì lời anh gì cả?

Đường Kiến Tâm kiểm tra xem có phải thẳng nhóc tè dầm không, không có gì khác thường cả, nghi ngờ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn khóc thẫn thia, miệng há thật to, tay phải nắm thành nắm đấm nhỏ, chùi qua miệng...

Lôi Khiếu Thiên mất thăng thường. Vốn là không gian yên tĩnh bỗng chốc vang lên tiếng khóc to như thế cứ quanh quẩn khắp mọi nơi, nghe thấy mà bực mình. Nếu thẳng nhóc xấu xa này không phải con trai anh, anh thật muốn đá bay nó ra khỏi máy bay...

Lôi Mông không phải tè dầm, cũng không phải đói bụng, nhưng tiếng khóc của em lại không ngừng nghỉ chút nào, đã có hơi lạc giọng, làm cho sự kiên nhẫn chỉ còn chút xíu của Đường Kiến Tâm cũng biến mất, “Có phải là ở trên không nên không có quen?”

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Lúc thẳng bé vừa lên máy bay không phải rất hân hoan hay sao, trông nó chẳng có chút gì là không quen cả?”

Đường Kiến Tâm ngẫm lại cũng đúng, đột nhiên nghĩ đến rất nhiều người bị say máy bay, đặt thẳng nhóc lên ghế, cởi nút áo. Lòng ngực nho nhỏ xuất hiện trước mặt hai người, mềm mại, có da có thịt. Đường Kiến Tâm định ấn xuống ngực thẳng nhóc thì tiếng khóc lại ngưng đúng lúc này...

“Khanh khách.”

Lôi Khiếu Thiên là người đã trải qua nhiều sóng gió, cũng không khỏi khiếp sợ, thẳng nhóc này vừa “hát” cho anh đấy à?

Nói khóc liền khóc, liên tục không ngừng, con tưởng con đang diễn trò hả? Nước mắt lại có thể thu phóng tự nhiên như vậy nữa?

Ngay cả Đường Kiến Tâm cũng dừng tay lại, kinh ngạc nhìn chằm chằm khuôn mặt còn ngấn lệ giờ đã cười tươi như hoa của thẳng nhóc, tròn tròn hai mắt!

Đừng dọa người vậy chứ!

Thằng nhóc kia cũng mặc kệ hai người bị mình làm cho giật mình, sử dụng cả tay lẫn chân, bắt đầu lăn lộn trên ghế. Chơi quên cả trời đất!

Sắc mặt Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên liền đen xì! Nhất là sau khi thấy Lôi Mông vui sướng khoa chân múa tay nắm chặt lấy vải kéo, như tìm được món đồ chơi mới, ánh mắt tràn ngập hưng phấn...

Đường Kiến Tâm chụp lấy bàn tay nhỏ bé của em, ôm em vào ngực, mặc lại quần áo tử tế cho em. Lôi Mông nằm trên hai chân Đường Kiến Tâm, nhếch miệng cười. Đường Kiến Tâm có chút dở khóc dở cười, vừa tức vừa muốn đánh người, nhưng thằng bé con cũng là miếng thịt trên người cô lấy ra, cô sao có thể nói đánh là đánh được...

Khi tay cô chạm tới rốn Lôi Mông, liền dừng lại, nhìn vết thương kia mà thật lâu không có phục hồi tinh thần lại...

Lôi Khiếu Thiên vẫn nhìn cô, cảm giác cô dừng lại, không hiểu hỏi, “Làm sao vậy?”

Sắc mặt Đường Kiến Tâm có chút cổ quái. Lôi Khiếu Thiên thấy cô không trả lời anh liền nghiêng người ra trước. Khi thấy được rốn của Lôi Mông cũng ngậy ngẳn cả người, hình ảnh trong sơn động rất tự nhiên ủa về trong đầu anh!

Đây là...

Trên cái rốn nhỏ của Lôi Mông hiện rõ vết thương, vết tích so le không đều nhau như dùng vật sắc bén cắt đi...

Chỉ có Lôi Khiếu Thiên biết, đó là dấu răng, cuồn rốn là do anh dùng răng mình cắn đứt...

Lôi Khiếu Thiên trấn tĩnh tự nhiên, nhanh chóng khôi phục lại sắc mặt, dịch người lại, “Thằng bé không sao nữa hả?”

Thân thể Đường Kiến Tâm rõ ràng chấn động, bình tĩnh cài lại nút áo cho Lôi Mông, thấp giọng trả lời, “Ừ.” Kỳ thực, dấu vết này trên người Lôi Mông mỗi ngày cô đều thấy, đã sớm biết vết thương này. Nick cũng từng nói với cô đây là vết cắn. Cô cũng biết trong sơn động không có vũ khí nào sắc bén như dao, có thể nghĩ đến việc cắn đứt cuồn rốn, cứu con trai cô là cô đã rất cảm kích...

Nhưng hôm nay khi thấy vết thương này, không biết vì sao lại có cảm giác đặc biệt, nhất là nghĩ đến việc Lôi Khiếu Thiên còn ngồi bên cạnh nhìn... Cô lại có sự hoảng hốt không có từ trước đến nay!

Nàng không hỏi Nick người kia là ai, trong tiềm thức mình, cô không muốn biết anh ta là ai!

“Không biết thằng nhóc kia sau khi lớn lên có ghét cái người đã cắn đứt cuồn rốn cho nó không, làm cho cái rốn của nó xấu xí như thế, để lại một vết sẹo vĩnh cửu!” Câu nói cuối cùng của Đường Kiến Tâm mơ hồ mang theo chút vui vẻ!

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, “Nó dám. Anh không chê nó đã không tệ rồi, nó còn dám ghét anh, hừ!” Hai lần sống sót của thằng nhóc này đều do Lôi Khiếu Thiên anh cho, nếu dám ghét anh ấy à, anh sẽ nhét nó vào rừng rậm Mexico cho nó tự sinh tự diệt!

Ầm!

Đường Kiến Tâm chỉ cảm thấy đầu mình nổ ầm, trong ngực như có quả bom nổ tung khiến lồng ngực cô đều mang hơi nóng, thiêu rụi trái tim khó chịu...

Ý tứ trong lời vừa rồi của anh... không phải nói, anh chính là người đó?

Đường Kiến Tâm xoay người lại nhìn chằm chằm Lôi Khiếu Thiên, khóe miệng có chút run rẩy, giọng nói rất không bình ổn, “Anh anh chính là...”

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, có chút kỳ quái nhìn Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi? Em không nhớ sao?”

Con người Đường Kiến Tâm trọn vẹn, trong mắt là sự khó tin. Cô sau khi tỉnh lại biết mọi chuyện rất không bình thường, thế nhưng cô lại ngấm ngấm chịu đựng, không nói ra những nghi hoặc ấy, cô sợ từ miệng người khác lấy được việc con cô đã “biến mất”... Mà bây giờ, anh lại đường đường chính chính ngồi cạnh cô, nói người kia chính là anh?

Điều này làm cho cô không chấp nhận được, trong tiềm thức, cô không hi vọng đó là anh, bởi vì đứa bé kia, cô không muốn biết anh có cứu được con cô không...

Lôi Khiếu Thiên nhủ mày, anh biết lúc này tâm tình Đường Kiến Tâm rất không ổn định, ngực cô phập phồng rất nhanh, hô hấp rất trầm trọng, điều này làm cho anh âm thầm kinh hãi, ôm lấy Lôi Mông nằm trên hai chân cô, ân cần hỏi han, “Tâm Nhi? Đừng suy nghĩ nhiều, ngoan, chúng ta không nghĩ nữa, không nhớ thì không nhớ có được không!”

Đường Kiến Tâm nắm chặt hai tay, trán bắt đầu rịn mồ hôi, mà Lôi Mông trong lòng Lôi Khiếu Thiên cũng bắt đầu không thành thật uốn tới ẹo lui, hiển nhiên rất không thích bị bố mình ôm, về mặt cầu xin vờn hai tay ra với Đường Kiến Tâm, trong ngực mẹ vừa êm ái vừa thơm mát hơn bố nhiều!

Lôi Khiếu Thiên thật muốn đập chết tiểu quỷ này, giờ là lúc nào rồi mà còn dám đập loạn thế, “Con ngoan ngoan ngồi im không được nhúc nhích cho bố.

95. Chương 95: Ma Phong M7 Cửa Đoạt Quỷ Lại Xuất Hiện

Lôi Mông mặc kệ, miệng dẩu lên, rất ủy khuất, em không muốn bố, em muốn mẹ, “Oe oe.”

Lôi Khiếu Thiên tròng mắt, không có biện pháp đành phải đưa thằng nhóc kia lại cho Đường Kiến Tâm. Sau khi cô bế Lôi Mông bộ dạng có vẻ nặng nề, giống như cá chết, ngoại trừ hai mắt trắng dã ra, không khí trầm lắng, ngay cả ánh mắt cũng hoảng hốt!

Lôi Khiếu Thiên không khỏi có chút bận tâm, nhưng lại không hỏi ra được cái gì, chỉ có thể lo lắng suông. May là Brugge cũng không quá xa Sicilia, lộ trình chỉ mất mấy tiếng. Sau khi tới Sicilia thì điều duy nhất khiến Đường Kiến Tâm kinh ngạc và có lẽ thấy được một người không nên xuất hiện ở đây.

“Tiểu Ngải?”

Tiểu Ngải mặc một chiếc váy ngắn, đứng bên ngoài cửa lớn. Từ sáng sớm cô đã nhận được tin ở chỗ Thượng Quan Kiệt Thiếu nói là hôm nay chị sẽ về. Khi nghe được tiếng đình ốc từ máy bay liền bỏ Thượng Quan Kiệt Thiếu chạy ra ngoài, thấy bóng dáng Đường Kiến Tâm, trong ngực Tiểu Ngải nóng lên, dòng nước ấm xông thẳng ra khiến mũi cô ê ẩm. . .

Gần hai năm rồi, hai chị em các cô đã gần hai năm không gặp nhau! Hu hu!

“Chị!” Tiểu Ngải chạy lao ra, như một bông hoa hồ điệp, cánh tay hoạt động rất nhanh. Thượng Quan Kiệt Thiếu vừa ra khỏi cửa thấy bóng lưng Tiểu Ngải chạy phía xa thì không biết nói gì. ...

Hai chân Đường Kiến Tâm vừa mới đứng vững trên mặt đất đã bị một người ôm cứng, không khỏi bật cười, “Tiểu Ngải, em buông chị ra trước đã.”

“Không, chị, Tiểu Ngải nhớ chị. Hu hu, đều do cái tên cuồng tự đại kia không cho em đi tìm chị.”

“... Ừc?” Đường Kiến Tâm nhủ mày, cô không ngại bị ôm đầu, thế nhưng... “Nha nha nha...” Đường Kiến Tâm bất đắc dĩ cúi đầu, thằng nhóc của cô không chịu nổi.

“Tiểu Ngải, em buông chị ra trước đã, chị sắp bị em đè bẹp rồi đây này.”

Tiểu Ngải bật khóc, nước mắt nước mũi tùm lum rơi vào cổ cô, lạnh lạnh, rất khó chịu đó, hơn nữa cô còn phải chú ý thằng nhóc kia nữa.

“Chị, hức, chị cũng không muốn em.”

Đường Kiến Tâm không nói gì muốn bưng lấy trán, vừa muốn tiếp tục khuyên lại cảm giác trên người được buông lỏng, giương mắt liền thấy Lôi Khiếu Thiên không chút thương hương tiếc ngọc nào nắm lấy cổ áo phía sau của Tiểu Ngải, không chút khách khí quăng đi...

Tiểu Ngải bị ném ngã trên mặt đất, Thượng Quan Kiệt Thiếu đứng nhìn một bên cảm giác không ổn, đưa tay ra đón nhưng cũng chậm một bước...

“Bịch” một tiếng, Tiểu Ngải bị quăng ngã chổng vó lên trời. Thượng Quan Kiệt Thiếu bước lên ôm lấy người mới bị ném đi, người phụ nữ của mình thì mình đau lòng. Tuy rằng rất muốn báo thù cho cô ấy, thế nhưng, cái người muốn ăn đòn đó lại là đại ca, vậy đừng bàn nữa. Anh còn chưa dám đập bàn với đại ca đâu.

“Nha nha nha” Lôi Mông kéo kéo lấy cổ áo Đường Kiến Tâm, không buông tay, tựa hồ như đang tố cáo vừa rồi cô làm em rất khó chịu. rất bất mãn.

Đường Kiến Tâm dùng ngón tay chọc chọc vào mặt em, “Con cũng dám kháng nghị với mẹ đó hả, lá gan thật không nhỏ.”

Lôi Khiếu Thiên liền ôm lấy thằng nhóc, “Đi vào rồi nói.” Nói xong không để ý tới tay chân Lôi Mông vung vẩy, ôm lấy thằng bé đi trước.

Đường Kiến Tâm xoay người đỡ lấy Tiểu Ngải, thấy gương mặt đen thui của Thượng Quan Kiệt Thiếu, giận mà không dám nói gì, có chút buồn cười, “Tiểu Ngải, em sao lại ở đây?”

“Chị, anh ta khi dễ em.” Tiểu Ngải chu mỏ giơ ngón tay ngọc thon dài chỉ vào sau lưng Lôi Khiếu Thiên, không phục lại cộng thêm cả ủy khuất lên án. Thượng Quan Kiệt Thiếu đứng một bên cắn răng. Người yêu của cô ấy ở đây mà không làm nũng với anh, sao thấy sự tởm đã bám dính vào rồi.

Đường Kiến Tâm thật tình nghĩ, tính tình Tiểu Ngải có phần giống với con trai cô, vừa rồi con trai cô cũng đã lên án một lần rồi đó. Lôi Khiếu Thiên này thực sự là không cho người ta mặt mũi gì hết.

“Không có việc gì, có chị ở đây, không ai dám khi dễ Tiểu Ngải.”...

Tiểu Ngải hai mắt sáng ngời, vứt bỏ luôn Thượng Quan Kiệt Thiếu tìm chỗ nương tựa ở chị. Thượng Quan Kiệt Thiếu trừng mắt nhìn bóng lưng cô, hai tay trống rỗng mở ra, có ngọn lửa bốc lên trong ngực, lý sự, “Tiểu Ngải, em muốn vứt bỏ anh sao?”

Tiểu Ngải quay đầu rất chăm chú nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu, gật đầu, “Kiệt, anh đi tìm đại ca anh đi, em đã có chị đây rồi.”

Đường Kiến Tâm mặc dù hiểu kỳ quan hệ giữa hai người, nhưng, lúc này cô cũng chỉ khoanh tay đứng một bên xem cuộc vui mà không có chen vào. Thượng Quan Kiệt Thiếu bị những lời này của Tiểu Ngải làm cho ghen đến mức nội thương. Anh nghĩ xem một người bị buộc một hơi ăn ba quả trứng gà, không được uống nước, liệu có thể không ghen?

“Em, dám, nhắc, lại, lần, nữa!” Chết tiệt, cô nếu dám lặp lại lần nữa, tối anh sẽ cho cô đẹp mắt.

Tiểu Ngải chớp mắt, lôi kéo tay Đường Kiến Tâm, rất bất mãn Thượng Quan Kiệt Thiếu còn đứng ở đây, cau mày nhìn anh, “Sao anh còn ở đây làm gì? Anh mau đi nhanh đi, em có chuyện muốn nói riêng với chị.”

Khuôn mặt Thượng Quan Kiệt Thiếu tái xanh, lần này đổi sang một cấp độ không có điểm dừng. Gương mặt vốn không thể nào trắng hơn, hoàn toàn biến thành đen, ngay cả cổ cũng đen đi một vòng, răng nghiến kèn kẹt, “Anh chính là giấy ăn em dùng một lần rồi vứt hả?”

Tiểu Ngải không hiểu trừng mắt lên với Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Cút.” Giấy ăn còn có chút công dụng, anh đó, ngoại trừ việc cho ăn cho uống làm ấm giường ra, không có chút tác dụng nào cả. Bảo anh giúp em tìm chị, anh xem đi, đã qua bao lâu rồi hả? Cũng gần hai năm rồi đó!

Thượng Quan Kiệt Thiếu kỳ thực rất muốn dùng gia pháp “hầu hạ”, nhưng ngại vì Đường Kiến Tâm có mặt ở đây liền lần đi luôn. Đi mấy bước lại làm ra một biểu cảm ý vị thâm trường với Tiểu Ngải, đuổi theo bước chân Lôi Khiếu Thiên.

Đường Kiến Tâm nhìn chằm chằm bóng lưng anh ta, ý tứ hàm xúc không rõ. Tiểu Ngải bĩu môi khinh thường le lưỡi với anh ta, dựa vào cánh tay Đường Kiến Tâm. Cứ như là một đứa bé vậy, Đường Kiến Tâm hoàn hồn, thuận miệng hỏi, “Tiểu Ngải, sao em lại ở cùng với cậu ta?”

Tiểu Ngải sững sốt, như là nghĩ tới điều gì, gương mặt không khỏi đỏ bừng, mãi mới nói, “Một năm trước chị bảo em chuyển tiền vào tài khoản Thái Không kia, em mới ra khỏi cửa đã bị theo dõi, bọn họ nói bọn họ là người của Chợ Đen tới thu lợi tức. Em giải thích với bọn họ, ngay từ đầu bọn họ đã chẳng tốt lành gì đuổi bọn em đi, còn bảo bọn em để một người lại ”quét rác” cho bọn họ, đòi trả gấp đôi mới coi như thanh

toán xong. Cái vẻ hung thần ác sát ấy khiến bọn em không biết làm sao, cứ tưởng lần này nhất định chạy không thoát. Chị, chị biết không, cơn nghiện của Amazon lúc đó còn chưa hoàn toàn tốt lên, có chạy cũng chẳng thoát được bọn họ. Cho nên bọn em liền mượn cớ thương lượng đối sách. Nhưng bọn em còn chưa kịp nghĩ ra kế sách gì thì đầu lĩnh của đối phương nhận được một cuộc gọi, bảo bọn họ không cần truy cứu chuyện này, sắc mặt cũng thay đổi hẳn, rất hòa khí với bọn em. Bọn em rất ngạc nhiên, không biết ai thần thông quảng đại như thế có thể giải quyết những người của Chợ Đen này. Dĩ nhiên, mặc kệ đối phương là ai, hiệu quả này cũng là thứ mà bọn em muốn thấy...”

Đường Kiến Tâm nghe xong trong lòng dâng lên một cảm giác khác thường. Nhất là khi nghĩ đến lúc đó ở trên máy bay, Lôi Khiếu Thiên “bức cung” cô. Xem ra, tựa hồ mấy người Tiểu Ngải có thể bình an tránh thoát một kiếp hoàn toàn là nhờ công lao của Lôi Khiếu Thiên...

Mặc dù Tiểu Ngải không rõ được quan hệ vi diệu trong này, nhưng cô lại rất rõ ràng!

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó...” Hai mắt Tiểu Ngải ươn ướt, trống rỗng, “Sau khi bọn em thấy nguy hiểm được loại bỏ thì mỗi người một ngả. Cơn nghiện của Amazon đã giảm bớt không ít, bọn họ quyết định quay về bản bộ, nói là muốn hoàn thành di nguyện của đạo sư. Còn em muốn quay lại Âm Hoàng, nhưng không ngờ, khi em trở về Âm Hoàng, cuộc hủy diệt mới chân chính bắt đầu...”

“Chị, Âm Hoàng xong rồi, những sư huynh tỷ đệ khác chết hoặc là mất tích, còn cả... Sư phụ, anh ấy cũng mất tích luôn rồi.”

Nét mặt Đường Kiến Tâm bình thản, nội tâm lại sớm kinh ngạc. Nick từng nói với cô thuốc dẫn của cô là do Đế Văn tự mình tới nơi ở của Dịch Long tìm. Cô biết Âm Hoàng bề ngoài là đắc tội với Nguyệt Bang, dưới sự áp bức của Nguyệt Bang mới bị hủy diệt. Còn trên thực tế cũng chỉ mình cô biết, đây là kiệt tác của Lôi Khiếu Thiên, mục đích là vì tâm ẩn của cô.

Hôm nay tâm ẩn của cô tuy vẫn chưa hoàn toàn giải trừ, thế nhưng, cô đã có thể tự khống chế. Lúc phát tác không còn cảm giác đau đớn xé tim nữa, chẳng qua ảo giác thì vẫn còn.

Những điều này Nick từng nói, đây là vấn đề trong lòng cô. Chỉ cần cô có thể chế ngự hận ý trong đáy lòng, cô không cần phải chịu sự kiểm soát của tâm ẩn nữa...

“Sư phụ... có nói với em là anh ta đi đâu không?” Đường Kiến Tâm nhìn Tiểu Ngải, Tiểu Ngải lắc đầu, “Không có, em về Âm Hoàng thì sư phụ đã không còn ở đây nữa rồi.” Đường Kiến Tâm cố gắng tìm chút dấu vết từ sắc mặt Tiểu Ngải, đáng tiếc... Đường Kiến Tâm thầm than một tiếng. Tiểu Ngải là một người đơn thuần, sao có thể nói dối?

“Không sao, Tiểu Ngải không có sư phụ thì còn có chị, chị vẫn sẽ thương yêu Tiểu Ngải.” Từ nhỏ cô đã là tiểu công chúa được Âm Hoàng nâng niu trong lòng bàn tay, hôm nay Dịch Long không nói một tiếng đã vứt bỏ Tiểu Ngải, nếu là cô, cô cũng không chấp nhận được. Một người đã quen với sự nuông chiều của người khác, một khi bị vứt bỏ thì cảm giác phản bội đau đớn ấy như... thương gân động cốt một trăm ngày, như bị rút tủy từ trong thân thể ra, đau đến mức không gì sánh nổi.

Cô chỉ hy vọng Tiểu Ngải có thể kiên cường hơn.

Tiểu Ngải gật đầu, cô biết chắc chắn là chị sẽ không vứt bỏ cô mà, “Trong thời gian em chạy trốn thì gặp được anh ấy... Chính là Thượng Quan Kiệt Thiếu, là anh ấy cứu em.”

Kỳ thực không cần Tiểu Ngải nói rõ thì Đường Kiến Tâm cũng biết chuyện kế tiếp thế nào, không thì làm sao cô ấy xuất hiện ở đây được?

“Chị thật không ngờ, em chán ghét cái tên cuồng tự đại ấy mà bây giờ lại có thể cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh cậu ta?” Đường Kiến Tâm mỉm cười nhìn Tiểu Ngải, thanh âm có chút vui mừng lại hơi kéo dài, “Tiểu Ngải, em trưởng thành rồi.” Đã biết cách nắm lấy.

Tiểu Ngải mặt đỏ lên, chu mỏ biện giải, “Còn lâu á, là anh ta nói sẽ mang em đi tìm chị thôi, bằng không em còn lâu mới ở cạnh anh ta.”

Đường Kiến Tâm chớp mắt, “Là thế này phải không?” Đường Kiến Tâm cố ý kéo dài từ “thế này”, làm cho Tiểu Ngải nghe xong sắc mặt đỏ hơn. Chỉ có thể lấp bắp trả lời, “Được rồi được rồi, kỳ thực, kỳ thực...”

“Ừ?”

“Kỳ thực, anh ta cũng không tồi, chí ít thì đối với em rất tốt.” Những lời phía sau gần như không còn nghe rõ Tiểu Ngải nói gì, Đường Kiến Tâm gật đầu, ai thán, “Đây là thế nào, trước đây toàn hô đánh hô giết, hôm nay...” Đã lại ở cùng nhau.

Tiểu Ngải chớp mắt, nhìn chăm chú vào gò má Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm cảm nhận được ánh mắt cô ấy liền nghi ngờ hỏi, “Tiểu Ngải? Làm sao vậy? Có phải là trên mặt chị dính bẩn?” Nói xong còn dùng tay xoa xoa mặt, không có mà?

Tiểu Ngải lắc đầu, nhìn chằm chằm Đường Kiến Tâm rồi chăm chú trả lời, “Chị, em cảm thấy chị thay đổi rồi.”

Đường Kiến Tâm sững sốt, thay đổi? Có ý gì?

“Trước đây, tuy rằng chị cũng tốt, thế nhưng, đường nét gương mặt lúc nào cũng quá là cứng nhắc, luôn bày ra cái mặt lạnh lẽo. Tất nhiên Tiểu Ngải tuyệt đối không có ý nói chị như thế không đẹp, chỉ là, bây giờ chị trông đẹp hơn nhiều. Đáy mắt ẩn hàm ý cười, không còn hàn ý đâu nữa, gương mặt cũng dịu dàng hơn trước kia...”

Đường Kiến Tâm kinh ngạc, cho tới bây giờ không có ai nói đến những biến hóa này của cô, “Như vậy Tiểu Ngải không vui sao?”

“Thích. Đường nhiên là thích chứ.” Chị cứ vậy thì sống chung rất vui đó!

Đường Kiến Tâm có chút buồn cười, kỳ thực chỉ có cô tự biết cô không thay đổi. Có lẽ đó cũng chỉ là ảo giác, nhưng, cô không tính là sẽ giải thích với Tiểu Ngải. Hai người đứng ở cửa nói chuyện phiếm, Lôi Khiếu Thiên, Thượng Quan Kiệt Thiếu đã vào biệt thự trước, máy bay cũng đã sớm bay về. Thỉnh thoảng một cơn gió nhẹ thổi tới làm tốc góc áo, mà hai người dường như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng của bên ngoài, cũng không cảm thấy cả hai đứng nói chuyện phiếm ở cửa là có gì không bình thường cả...

Lôi Khiếu Thiên rất khó chịu. Anh ôm Lôi Mông ngồi trên sô-pha đợi mười phút mà chưa thấy mặt của cô gái kia. Ngay cả Lôi Mông cũng hết nhìn đông tới nhìn tây, không chỉ bởi vì hoàn cảnh xa lạ, cũng bởi vì em không thấy được bóng dáng quen thuộc kia.

“Nha nha nha” Lôi Mông vung hai tay hai chân ở trên đùi Lôi Khiếu Thiên, hét đập lung tung lại “nhảy múa”. Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên rất tệ, nhất là thỉnh thoảng thẳng nhóc giẫm lên bắp đùi anh làm anh nói lên như bị kim đâm, rất muốn ném Lôi Mông ra ngoài.

“Thằng nhóc con không thể yên tĩnh được một lúc hả?” Lôi Khiếu Thiên thả Lôi Mông lên ghế, nhẹ nhàng vỗ vỗ vào cái mông nhỏ của em, “Tự chơi đi.”

Lôi Mông vừa ngồi lên ghế liền quay mông lại lão tử nhà mình, hân hoan bò đi bò lại, nước dãi thật dài chảy lên mặt ghế kéo thành một sợi chỉ bạc...

Thượng Quan Kiệt Thiếu vào nghe được tiếng thẳng nhóc, hai mắt sáng ngời, ba bước thành hai, ngạc nhiên nhìn thẳng nhóc đang bò trên sô-pha, nói với Lôi Khiếu Thiên, “Đại ca, đây là con trai anh?” Anh đã sớm biết đại ca có con trai, mặc dù muốn quay về Brugge gặp thẳng nhóc này, chỉ là việc trong tay còn chưa chấm dứt, thế lực của Lôi Triển Lâm không dễ dàng tiếp nhận, cho nên đành phải nhịn. Giờ lại có thể gặp thẳng nhóc liệu có thể không vui sao? **CHƯƠNG 95.2:**

Lôi Khiếu Thiên liếc xéo qua Thượng Quan Kiệt Thiếu, cậu ta hỏi cái rắm gì thế.

“Ô này, thật là đáng yêu quá đi, anh xem anh xem, hai tay nó mập mập, mặt hồng hồng thật muốn cắn một cái!”...

“Câm miệng.” Lôi Khiếu Thiên mặt âm trầm trừng mắt lên với Thượng Quan Kiệt Thiếu, anh còn không nỡ cắn, các cậu vứt ngay cái chủ ý đó đi.

Thượng Quan Kiệt Thiếu bị la cũng không giận, ngồi vào đầu bên kia, vươn hai tay ra hấp dẫn Lôi Mông, “Nào nào nào, nhóc con mau bò đến chỗ chú Kiệt này, chú Kiệt sẽ cho con kẹo ăn.”

Lôi Mông nháy mắt, nhìn chăm chăm Thượng Quan Kiệt Thiếu. Với em thì đó là một người xa lạ, không hiểu anh nói gì, nhưng nhìn hai tay kia của anh là hiểu, quay đầu đi nhìn lại người ngồi đầu bên đó: Em mới không cần chú ấy ôm, em muốn bố cơ!

Lôi Khiếu Thiên vui vẻ, hắc, thằng nhóc này quả nhiên có cá tính, thật không hổ là con của anh, sao có thể tùy tiện để người khác ôm được?

“Nha nha.”

Lôi Khiếu Thiên vui vẻ hơn, vì khen thưởng cho con trai nhà mình, ôm lấy Lôi Mông hôn một cái lên trán em, chọc cho Lôi Mông cười khanh khách không ngừng. Thượng Quan Kiệt Thiếu uất hận hậm mộ đồ kị: Thằng nhóc được lắm, dám chê chú à!

“Đại ca, cho em ôm một cái.” Thượng Quan Kiệt Thiếu chen vào bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, trông mà thèm nhìn Lôi Mông. Thằng nhóc lại còn mở to mắt nhìn chăm chăm Thượng Quan Kiệt Thiếu, đột nhiên nhếch miệng cười, làm cho Thượng Quan Kiệt Thiếu thấy mà tim như bị hòa tan.

Lôi Khiếu Thiên nhìn chăm chăm Thượng Quan Kiệt Thiếu nói, “Xem thằng nhóc có muốn cậu ôm không đã.” Kỳ thực Lôi Khiếu Thiên nói lời này là muốn cho Thượng Quan Kiệt Thiếu biết khó mà lui, nên biết vừa rồi con trai anh rất coi thường Thượng Quan Kiệt Thiếu đó.

Cũng không ngờ là Thượng Quan Kiệt Thiếu nghe thấy Lôi Khiếu Thiên nói thế liền vươn hai tay ra với Lôi Mông, Lôi Mông cũng giang hai tay ra nghiêng người về phía Thượng Quan Kiệt Thiếu, đúng là muốn ôm một cái!

Lôi Khiếu Thiên mặt đầy vệt đen, con trai, sao con có thể thay đổi như thế!

Thượng Quan Kiệt Thiếu bế thằng nhóc, mặt mũi vui vẻ, “Nào, nhóc con, chú thương con ghê.” Lôi Khiếu Thiên ác hàn, cậu ta có thể đứng đắn một chút cho anh được không vậy? Còn Lôi Mông lại dùng bàn tay nhỏ mồm mồm vỗ lên mặt Thượng Quan Kiệt Thiếu, tét tét tét, cười rặng rờ không gì sánh được.

Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng không giận, sức lực của thằng nhóc vốn rất nhẹ, hơn nữa có thể làm bánh bao của thằng nhóc cũng khiến anh vui hơn hử. Lôi Khiếu Thiên đúng là hết chỗ nói, “Đã liên lạc với Kỳ chưa?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu chơi đùa với hai tay của thằng nhóc, gật đầu, “Rồi anh, Lương đã liên lạc, không tới hai ngày Kỳ sẽ đến.”

“Trăm đâu?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu ngẩng đầu nhìn Lôi Khiếu Thiên, sắc mặt có chút không tốt, “Trăm nói, mọi chuyện so với chúng ta tưởng tượng còn gay go hơn!”

“Thế nào?” Không phải đi thăm dò nguyên nhân cái chết của Lôi Triển Lâm ư, việc này còn gay go đến mức nào. Cho dù Lôi Triển Lâm thực sự không chết, nay thể lực của ông ta đã không còn nữa thì còn có tư cách gì đấu với bọn họ?

Thượng Quan Kiệt Thiếu không đồng ý, “Giọng điệu của Trăm rất kỳ quái, không có nói cụ thể là vì cái gì. Nguyên nhân cái chết của Lôi Triển Lâm rất khả nghi, thế nhưng bây giờ còn chưa có chứng cứ. Chẳng qua, Trăm hình như còn có những phát hiện khác nữa!”

Những phát hiện khác?

“Cái gì?” ...

Thượng Quan Kiệt Thiếu lắc đầu, “Từ hôm qua đã không liên hệ được với Trăm.”

Lôi Khiếu Thiên vô cùng kinh ngạc, “Không liên hệ được?” Có ý gì đây?

“Đại ca đừng lo lắng, là Trăm tự cắt đứt tín hiệu. Cậu ta nói có người sẽ cắt tín hiệu đi nên phải đề phòng, sau này có việc gì thì cậu ta sẽ liên hệ lại với chúng ta.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, thầm nghĩ Trảm không phải người lỗ mãng. Nếu không có mười phần nắm chắc thì cậu ta sẽ không làm như vậy.

“Biết rồi.”

“À đúng, đại ca, Chợ Đen có đưa tin tức tới.” Thượng Quan Kiệt Thiếu giầy xéo khuôn mặt nhỏ nhắn của Lôi Mông, vừa nhắc tới việc này, Lôi Khiếu Thiên mặc kệ con trai gặp phải độc thủ, trong lòng trở nên căng thẳng, “Nói.”

“Nhị công tử có đưa tới tin tức, đã có manh mối của Đoạt Quỷ.”

Lôi Khiếu Thiên cả kinh, mâu quang thâm trầm, “Người đâu?” Thượng Quan Kiệt Thiếu lấy tay Lôi Mông đang ở trên mặt mình ra, “Nhị công tử nói muốn bàn chuyện này với mình anh.”

Lôi Khiếu Thiên nhăn mày, lập tức gật đầu. Trước đây anh đã phát ra lệnh truy xét cấp mười hai của Ngục Thiên Minh, tiến hành thăm dò tin tức trên khắp mặt đất. Mặc dù năm mươi vạn đô la Mỹ chỉ là một bữa ăn sáng với Chợ Đen, không có đặt trong mắt, nhưng lại có thể dẫn Nhị công tử ra mặt nói chuyện với anh, vậy chuyện này hẳn còn có nội tình.

“Được rồi, cậu sắp xếp đi.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu gật đầu, định nói anh đã sắp xếp xong rồi thì chợt cảm giác ở bụng có dòng nước ấm. Thượng Quan Kiệt Thiếu mở lớn hai mắt, kêu toáng lên, đặt Lôi Mông lại vào ngực Lôi Khiếu Thiên, đứng thẳng người dậy. Giờ có thể thấy rõ ở bụng Thượng Quan Kiệt Thiếu đã ẩm ướt một mảng lớn, trên đó còn có mùi nước tiểu đồng tử... Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc nhìn chằm chằm Thượng Quan Kiệt Thiếu, lại nhìn con trai mình, âm thầm dựng ngón cái. Từ trước tới giờ anh chưa từng thấy nước tiểu của thằng nhóc đó.

“Trời ạ, nhóc con, con thật sự quá mất vệ sinh. Uống thay chú đã yêu quý con như thế, con lại đái ướt hết cả người chú thế này, ghê quá đi mất!” Thượng Quan Kiệt Thiếu giơ chân gào khóc, Lôi Khiếu Thiên liếc xéo qua cậu ta, nhìn con trai mình, “Cút đi thay quần áo đi!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu ủy khuất nhìn Lôi Khiếu Thiên, vỗ vỗ áo mình rồi chạy thẳng lên lầu. Lôi Mông như biết mình làm chuyện xấu vui mặt vào trong ngực bố, quay ót lại phía Thượng Quan Kiệt Thiếu, chờ tới khi anh ta đi rồi mới quay mặt ra, vỗ vỗ tay... Cười đến mức muốn ngóc nghếch thế nào thì ngóc nghếch như thế!

Đường Kiến Tâm và Tiểu Ngải vào trong thì nghe được tiếng cười của thằng nhóc và lời khích lệ của Lôi Khiếu Thiên.

“Con trai giỏi quá!” Hừ, con anh ai cũng có thể ôm được sao?

Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn khuôn mặt tươi cười hừng khởi của Lôi Khiếu Thiên, Lôi Mông thì vỗ tay liên tục, chớp mắt, đây là tình huống gì vậy? Con trai cô không phải gần đây không muốn gặp bố nó sao?

Mà khi Tiểu Ngải gặp thằng nhóc liền hai mắt sáng rực, bỏ lại Đường Kiến Tâm, chạy đến cạnh Lôi Khiếu Thiên, “Ồ kìa, thằng nhóc này đang yêu quá đi, chị, mau đến xem, nó thật đáng yêu ghê...”

Đường Kiến Tâm gật đầu, quả thực, con trai được khen làm tâm tình cô cũng rất vui, khẽ cười đáp, “Tiểu Ngải nếu thích thì tự mình cũng có thể sinh một đứa mà.” Bây giờ cũng không phải là không có điều kiện!

Tiểu Ngải nghe xong đỏ bừng cả tai, trừng mắt nhìn Đường Kiến Tâm, “Chị, chị đừng giễu cợt em thế chứ.”

Đường Kiến Tâm buông tay, “Chị nào có giễu cợt em, chị nói thật lòng thôi mà.”

Tiểu Ngải chu mỏ, quyết định tạm thời không để ý tới chị ấy nữa, chọc chọc tay vào mặt tiểu bảo bối. Lôi Mông thấy mẹ, rất vui mừng, giẫm đạp lên đùi Lôi Khiếu Thiên, đưa tay ra để Đường Kiến Tâm ôm!

Đường Kiến Tâm mỉm cười, ôm lấy thằng nhóc, nói với Lôi Khiếu Thiên, “Con trai đói rồi, đi hầu hạ cái bụng của nó đi.”

Lôi Khiếu Thiên liếc nhìn Đường Kiến Tâm, ngoan ngoãn đi pha sữa. Đường Kiến Tâm hôn một cái lên mặt Lôi Mông, “Đói chưa? Chờ nhé, đợi bố đi pha sữa đã.” Đường Kiến Tâm ôm Lôi Mông ngồi vào một bên,

hồ lên với bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, “Mặt con sao lại đỏ như vậy?” Không phải là ốm đấy chứ? Đường Kiến Tâm áp trán mình lên trán Lôi Mông, thử nhiệt độ, may quá, không có việc gì!

Tiểu Ngải đứng bên cạnh cảm như rút xuống đất, run run hỏi Đường Kiến Tâm, “Chị, thằng bé là là là?”

Đường Kiến Tâm buồn cười nhìn Tiểu Ngải, ý bảo cô ngồi xuống bên cạnh, “Nó là con chị, tên là Lôi Mông!”

Chết mất thôi

Tiểu Ngải hít sâu một hơi, nhanh chóng ngồi vào bên cạnh Đường Kiến Tâm, chỉ vào thằng nhóc hỏi, “Sao vừa nãy em không thấy thằng bé?”

Đường Kiến Tâm đặt Lôi Mông ngồi trên đùi mình, cảm giác mông em hơi ẩm ướt liền nghi hoặc, quay cái mông nhỏ của Lôi Mông lại kiểm tra, “Còn nói không có, chị mới xuống máy bay đã bị em ôm chặt lấy, thằng nhóc này chính là bị đê bẹp ở giữa đó.” Ồ, sao quần nhóc con lại ẩm thế này? Đái rồi hở?

Tiểu Ngải gãi đầu, “A” một tiếng! Ánh mắt rơi vào người Lôi Mông với đôi mắt đen trắng thật to nằm trên đùi Đường Kiến Tâm, kinh sợ toát mồ hôi. Đường Kiến Tâm hồ lên với Lôi Khiếu Thiên, “Con trai anh tè rồi à?”

Lôi Khiếu Thiên cầm bình sữa bước ra, gạt đầu, “Ừ!”

“Tôi đã bảo là phải mặc bỉm cho thằng bé, anh còn nói không cần.” Đường Kiến Tâm có chút oán giận, cầm bình sữa trong tay anh mà trách mắng!

“Ngày nào cũng mặc sẽ không thoáng khí, không tốt cho trẻ nhỏ!” Đương nhiên Lôi Khiếu Thiên không thể nói với Đường Kiến Tâm những lời này là anh đặc biệt đi tìm những người anh em khác để hỏi!

Đường Kiến Tâm sờ sờ vào chỗ bị ẩm do nước tiểu, “Quên đi, tôi đi thay quần áo cho thằng bé.” Nói rồi trả cái bình sữa lại cho Lôi Khiếu Thiên rồi chạy lên lầu!

Lôi Khiếu Thiên cầm bình sữa, nói, “Phòng ở tầng hai!”

Sau khi Đường Kiến Tâm đi rồi Lôi Khiếu Thiên mới quay đầu lại nhìn Tiểu Ngải. Chỉ là lúc này Tiểu Ngải mở miệng thật lớn, bộ dạng như cảm như rút xuống đất không nhấc lên được.

Tiểu Ngải tay chỉ bóng lưng Đường Kiến Tâm, mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Chị ấy chị ấy chị ấy, anh anh anh?” Mặc dù Thượng Quan Kiệt Thiếu đã nói là chị mang thai, sắp sinh con rồi. Nhưng biết là một chuyện, thấy được lại là chuyện khác. Cô với chị mới chỉ chia cách nhau mới hơn một năm, còn chưa được hai năm nữa, thế mà chị ấy ngay cả con trai cũng có rồi, vậy cũng quá nhanh rồi đó!

Lôi Khiếu Thiên thu hồi lại nụ cười, khôi phục lại khuôn mặt nghiêm nghị, cương nghị mà lạnh lẽo, thường thức bình sữa trong tay, liếc qua Tiểu Ngải, “Chính như cô nghĩ đấy!”

Tiểu Ngải xoa xoa hai mắt, bị anh ta kích thích quá mức. Vừa rồi còn mang vẻ mặt bị vợ quản nghiêm, giờ lại ra dáng lão đại, trở mặt quá nhanh thật làm cô không tiếp thu nổi!

Nhưng mà điều này cũng làm cho cô yên lòng, anh ấy hẳn là rất yêu chị? Bằng không một người là lão đại Ngục Thiên Minh sao lại mặc kệ chị, tự nguyện đi pha sữa như vậy.

“Chị thật hạnh phúc!”

Lôi Khiếu Thiên âm thầm gạt đầu. Đúng vậy, anh bây giờ cũng cảm thấy hạnh phúc. Tuy Tâm Nhi còn chưa có thừa nhận quan hệ của bọn họ, nhưng chỉ vậy thôi anh đã cảm nhận được sự ngọt ngào rồi!

Vừa lúc Thượng Quan Kiệt Thiếu thay áo xong đi xuống, thấy Tiểu Ngải liền chạy ra, đặt mông ngồi vào bên cạnh cô, nhìn bình sữa trong tay Lôi Khiếu Thiên, kinh ngạc cực kỳ, “Đại ca? Thứ anh cầm trong tay là?”

Lôi Khiếu Thiên lắc lắc bình sữa, “Cậu nói cái này?”

Cầm Thượng Quan Kiệt Thiếu lách cách, cũng rút theo Tiểu Ngải.

“Bình sữa!”

“Hi hi. Ha ha!” Thượng Quan Kiệt Thiếu tay chỉ Lôi Khiếu Thiên, cười gập cả người, “Đại ca, anh pha sữa?”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, trừng mắt lên với Thượng Quan Kiệt Thiếu, xúc động muốn ném cậu ta ra khỏi biệt thự, “Cười thích lắm hả?”

“Ha ha, đương nhiên là buồn cười quá mà. Anh nên biết anh là lão đại Ngục Thiên Minh đó, nếu để mấy người Lương biết anh đi pha sữa,... A...” Thượng Quan Kiệt Thiếu nói mà không cảm giác được nguy hiểm đang tới gần, mãi cho đến khi bị Tiểu Ngải véo mạnh vào bắp đùi, đau đớn làm anh phải ngậm miệng lại, “Tiểu Ngải, em véo anh làm gì?”

Tiểu Ngải tức giận nhìn anh chằm chằm, anh không thấy là mặt lão đại nhà anh đen xì lại rồi kia à?

Thượng Quan Kiệt Thiếu thu được tin tức từ Tiểu Ngải, bản năng im lặng nhìn sang Lôi Khiếu Thiên. Quả nhiên, lúc này đỉnh đầu Lôi Khiếu Thiên bốc lên hơi nước, sắc mặt âm trầm, có khí thế như muốn ăn sống nuốt tươi anh!

Đồng tử Thượng Quan Kiệt Thiếu mở to, vẻ mặt cầu xin biện bạch với Lôi Khiếu Thiên, “Cái kia, đại ca, anh coi như em đánh rắm đi, thả ra liền bay đi mất ấy mà... Ha ha!” Tiểu Ngải mắt tròn trắng, Thượng Quan Kiệt Thiếu khóc không ra nước mắt. Anh đúng là phạm sai lầm mà, những lời này mà anh có thể nói trước mặt đại ca sao? Đại ca là người mà anh có thể trêu chọc ư?

“Được lắm, Trảm bị ép gọi về, việc mở rộng bên châu Phi vẫn chưa xong. Vừa đúng dịp, ngày mai cậu đi tiếp nhận ngay luôn đi!” Lôi Khiếu Thiên nói xong đứng dậy, đi thẳng lên tầng trên. Tất nhiên, trước khi đi không quên cầm bình sữa lên cho thẳng nhóc!

“A.” Thượng Quan Kiệt Thiếu bối rối vô cùng, la toáng lên với Lôi Khiếu Thiên, “Đại ca, đừng mà, em sai rồi. Ồi đại ca ơi, đại ca không thể đối xử với em như thế chứ!” Nên biết anh vừa mới về không lâu, giờ mà đi châu Phi chuyển nữa, chắc anh thành người da đen luôn mất thôi!

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, Tiểu Ngải lắc đầu thờ dãi, “Em nói này, đầu anh làm bằng cái gì vậy hả?” Tiểu Ngải chỉ tay vào đầu Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Những lời đó anh nói sau lưng anh ấy là được rồi, còn dám nói quang minh chính đại như thế, cái này gọi là tự làm bậy không thể sống.”

Bước chân của Lôi Khiếu Thiên dừng lại, sắc mặt còn đen hơn cả hắc động, rửa thắm. Chết tiệt, cái gì mà nói sau lưng anh hả? Trước mặt anh cậu ta không thể quang minh chính đại nói ra, lẽ nào có thể nói sau lưng ư?

Tiểu Ngải than thở, Thượng Quan Kiệt Thiếu hoàn toàn yên lặng, còn Lôi Khiếu Thiên trầm nghĩ nên nghiêm phạt hai người này như thế nào!

Đường Kiến Tâm bế Lôi Mông lên lầu, sau khi thay quần xong thì dỗ em đi ngủ. Lôi Khiếu Thiên tới cửa thấy hai người một lớn một nhỏ nằm ngủ trên giường, nét mặt trở nên nhu hòa đi nhiều, Tâm Nhi của anh và con trai đều ở bên cạnh anh!

Bây giờ chỉ cần tìm Dịch Long, Zimmer của Đoạt Quỷ, sáng tỏ tâm ẩn của Tâm Nhi, như vậy Tâm Nhi có phải sẽ cam tâm tình nguyện ở bên cạnh anh không?

Còn anh, chờ sau khi mọi chuyện kết thúc, anh cũng có thể an tâm ở cạnh cô. Sự nghiệp khuếch trương ra bản đồ Trung Quốc cũng không cần anh tự mình xử lý, đã có những người anh em khác của Ngục Thiên Minh chăm sóc, anh giúp đỡ một chút là được rồi!

Tâm Nhi, nhanh thôi, em sẽ có được cuộc sống mà em mong muốn. Đến lúc đó, anh với em cùng đi du lịch khắp thế giới có được không? CHƯƠNG 95.3:

Sau khi Thượng Quan Kiệt Thiếu trốn thoát khỏi sự hủy hoại của Tiểu Ngải liền chạy lên lầu tìm Lôi Khiếu Thiên, nói là đã hẹn thời gian gặp mặt với Nhị công tử của Chợ Đen!

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, lúc bước ra khỏi phòng liếc qua Đường Kiến Tâm nằm trên giường, cùng Thượng Quan Kiệt Thiếu ra khỏi biệt thự.

“Hẹn gặp ở đâu?”

“Cao ốc Acer - Italia!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, đó thực ra là nơi mà lão đại hắc bang đàm luận. Tại đó có thể thấy được các thế lực trong hắc đạo. Cho nên bình thường hai bên có hẹn gì thông thường đều tới đây!

“Tìm được Zimmer chưa?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu lắc đầu, “Lương đã cố gắng nói chuyện với Nhị công tử, nhưng dường như đối phương có ý định giấu diếm, bọn em không tìm ra manh mối!”

Lôi Khiếu Thiên trầm tư. Nếu Chợ Đen có ý định giấu giếm tin tức, bọn họ muốn moi được tin tức không phải có lòng là được, “Cho người tới Chợ Đen.” Nhị công tử nếu có thể tìm được người, vậy Zimmer nhất định ở Chợ Đen!

Thượng Quan Kiệt Thiếu gật đầu, “Lương đã đi làm rồi!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu. Trong khi hai người nói chuyện thì đã tới cao ốc Acer. Bề ngoài thì đây chỉ là một cao ốc bình thường, được lắp kính thủy tinh mặt ngoài, xếp theo kiểu kim tự tháp, cửa ra vào thuộc về kiểu cửa xoay. Lôi Khiếu Thiên đi đầu, Thượng Quan Kiệt Thiếu cùng đi bên cạnh anh, đằng sau có hai tiểu đệ. Nơi này là Italia, không nói tới trong cao ốc Acer này có người của Ngục Thiên Minh, căn bản Italia vốn là bản bộ của mafia, cho nên vấn đề an toàn ở đây khỏi cần nghĩ làm gì, tin rằng Nhị công tử cũng hiểu rõ điểm này.

Hai người bước vào tầng một liền trông thấy bốn cái thang máy, hai cái lên hai cái xuống. Lôi Khiếu Thiên dừng lại, Thượng Quan Kiệt Thiếu phát tay bảo hai người phía sau không cần đi theo. Cả hai gã áo đen đều gật đầu đứng lại, Thượng Quan Kiệt Thiếu lúc này mới đuổi theo Lôi Khiếu Thiên, “Đại ca, Nhị công tử đã ở trên tầng hai rồi!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Bảo người thông báo cho Đế Văn đi.”

“Đã báo, giáo phụ mafia đang trên đường tới đây.”

Thang máy chậm rãi di chuyển. Lôi Khiếu Thiên thầm nghĩ, mấy đứa này ở bên cạnh anh đã lâu, tâm tư cùng cách làm việc của anh đã có thể đoán được đại khái. ...

Lôi Khiếu Thiên không lên tiếng thì hai người tạm thời im lặng. Dọc theo thang máy lên tầng hai có một phòng khách nhỏ không quá lớn, tiếp đó có mấy căn phòng, phòng họp, phòng nghỉ...

Lôi Khiếu Thiên dừng lại trước cửa căn phòng hội nghị, Thượng Quan Kiệt Thiếu mở cửa giúp anh. Bên trong phòng là một người đàn ông phương tây quyền thế, trên mặt có vết sẹo hình chữ X. Lôi Khiếu Thiên hí mắt, anh ta chính là Nhị thiếu của Chợ Đen!

Lôi Khiếu Thiên có tiếng là không hay xã giao, cho nên vẫn là do Thượng Quan Kiệt Thiếu đứng dậy giới thiệu hai người. Nhị công tử cũng không qua loa, mặc dù bộ mặt có phần dữ tợn, nhưng ăn nói đâu ra đó, nhấn giọng rõ ràng đúng chỗ. Nếu đã có thể là bá chủ Chợ Đen, điểm này đúng là không thành vấn đề!

Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Nhị công tử, đây là đại ca Ngục Thiên Minh chúng tôi.”

Nhị công tử lúc đầu ngồi trên ghế chủ nhân, thấy cửa mở ra cũng vội vàng đứng lên, đáp lại, “Rất hân hạnh!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, bọn họ đã sớm gặp mặt nhau rồi. Lần trước ở Chợ Đen thấy qua người này, “Nhị công tử, tin tức của anh?”

Nhị công tử đối với câu hỏi trực tiếp của Lôi Khiếu Thiên không có nửa điểm bất mãn, ngồi lại ghế vừa rồi, “Không vội, Lôi lão đại. Tôi có thể tìm anh tới đây, nhất định sẽ làm anh thỏa mãn.”

Lôi Khiếu Thiên nhìn anh ta một cái. Nếu đối phương đã nói rõ, anh cũng yên tâm hơn. Huống chi bây giờ người này đã đứng trước mặt anh, vậy đó chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Thượng Quan Kiệt Thiếu đứng ra phía sau Lôi Khiếu Thiên, “Nhị công tử, xin lỗi, tính khí đại ca chúng tôi là vậy đó!”

Nhị công tử gật đầu, thu lại sự mệt mỏi giữa hai hàng lông mày, gật đầu, “Không sao, tôi còn đang hi vọng Lôi lão đại không trách tôi đột nhiên mời hẹn gặp nữa kìa.”

Lôi Khiếu Thiên trầm mặt, Thượng Quan Kiệt Thiếu gật đầu. Tất nhiên Nhị công tử dám mời Lôi Khiếu Thiên tự mình đến cao ốc Acer hoàn toàn là vì lần trước Nick nhận ân tình của anh ta, cho nên anh ta mới dám mạo muội như vậy!

Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng khách sáo với Nhị công tử. Nếu bình thường hai người chẳng phải người thích kiêu khách sáo này, chỉ là vào lúc này, hoàn cảnh này, bọn họ là người trong hắc đạo, cùng là dạng người thô kệch, nào có lẩn lộn trong quan trường, lời ra khỏi miệng thì đầy học vấn.

“Được rồi, Lôi lão đại. Tôi cũng đã mời giáo phụ mafia, chắc bây giờ cũng tới rồi!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, ngồi im bất động, mang thái độ như việc này không liên quan tới mình. Thượng Quan Kiệt Thiếu trả lời, “Vừa hay, đại ca chúng tôi sớm đã muốn gặp mặt vị giáo phụ mafia này.”...

Lôi Khiếu Thiên liếc qua Thượng Quan Kiệt Thiếu, âm thầm hừ lạnh. Ai nói anh sớm muốn gặp vị giáo phụ mafia này? Người ta đã sớm quen biết từ tám trăm năm trước rồi.

Đang trò chuyện thì cửa vang lên tiếng gõ, cả ba cùng quay đầu ra nhìn. Một người đàn ông anh tuấn trầm ổn mặc tây trang bước vào, lúc thấy Lôi Khiếu Thiên đặc biệt nháy mắt. Hai người đồng thời nhìn nhau, ý tứ hàm xúc không cần nói cũng biết!

Lôi Khiếu Thiên thu ánh mắt về, tay phải gõ từng nhịp có quy luật lên mặt bàn. Giáo phụ mafia vừa mới vào là Đế Văn, chỉ là bây giờ anh ta khoác lên lớp da khác mà thôi. Khi ánh mắt Đế Văn chuyển sang Nhị công tử thì có hơi trầm xuống, bước tới gần, trong lúc giờ tay nhắc chân mang theo khí phách đen tối, “Nhị công tử, tìm tôi gấp như vậy là có chuyện lớn gì sao?” Vừa nói vừa ngồi xuống bên phải Nhị công tử, mặt đối mặt với Lôi Khiếu Thiên!

Nhị công tử cười khổ, “Giáo phụ, anh rốt cuộc cũng tới rồi!”

Đế Văn nhướn mày, ra vẻ mình cũng đâu có để bọn họ chờ lâu đâu? Hai mắt như có ý rồi lại vô ý nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên, “Nhị công tử, có nên giới thiệu trước một chút?”

Nhị công tử gật đầu, lúc này mới phản ứng được, bản thân thật quá sơ sót, vội nói, “Vị này chính là lão đại Ngục Thiên Minh, Lôi lão đại. Đằng sau anh ta là minh chủ Âm Minh Thượng Quan Kiệt Thiếu. Hai vị, vị này chính là giáo phụ mafia!”

Ba người rất ăn ý gật đầu. Đế Văn nhìn Lôi Khiếu Thiên, ý cười ẩn trong đáy mắt, miệng lại khoa trương, “Hóa ra anh chính là Lôi lão đại của Ngục Thiên Minh, danh tiếng thật như sấm bên tai!”

Lôi Khiếu Thiên đen mặt lại, trong mắt có sự cảnh cáo. Thượng Quan Kiệt Thiếu hừ lạnh với Đế Văn, “Giáo phụ mafia đúng là nghe danh không bằng gặp mặt!”

Trên mặt Đế Văn thì nịnh bợ mà trong lòng lại muốn ói máu, “Đâu có đâu có, tôi không ngông cuồng được như Ngục Thiên Minh đâu!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu còn muốn khiêu tổn trả lời, Lôi Khiếu Thiên mặt lạnh nói, “Câm miệng, nói chính sự!”

Nhị công tử thấy bầu không khí bế tắc liền vội vàng hoà giải, “Phải phải phải, Lôi lão đại, hôm nay tôi hẹn các anh tới chủ yếu là vì chuyện liên quan tới tổ chức ”Đoạt Quỷ“.”

Đế Văn kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên, lại nhìn sang Nhị công tử, “Tổ chức này không phải đã biến mất không còn dấu vết mười tám năm trước rồi sao?” Anh cũng đã tìm Zimmer năm năm, vậy mà cũng chưa thể tìm ra được chút dấu vết!

Lôi Khiếu Thiên trước đó đã có phòng bị trước, cho nên cũng không lộ ra vẻ ngạc nhiên giống Đế Văn, chẳng qua ánh mắt lại ẩn chứa sát khí.

Nhị công tử đáp trả câu hỏi của Đế Văn, “Đúng vậy, mười tám năm trước vì bảo toàn bản thân mà ”Đoạt Quỷ” đã trốn đến Âm Sơn, chính thức sống như người nguyên thủy trong mười tám năm.”...

Đế Văn trừng mắt, ngay cả Lôi Khiếu Thiên cũng kinh ngạc, sống như người nguyên thủy?

“Năm đó vì sao hắn lại lẩn trốn?” Lôi Khiếu Thiên tuy rằng mơ hồ đoán được lí do, có lẽ có liên quan đến chuyện của Tâm Nhi, thế nhưng, sâu trong lòng anh vẫn có chút bất an.

Nhị công tử lắc đầu, “Năm đó Zimmer rất thông minh, những chuyện quá khứ làm rất sạch sẽ. Hơn nữa sự việc đã qua mười tám năm, chúng tôi muốn điều tra cũng tương đối khó khăn.”

Lôi Khiếu Thiên và Đế Văn liếc nhau, thu được tin tức từ trong mắt đối phương, Đế Văn mở lời, “Vậy ý anh là?”

Nhị công tử cũng không nhiều lời vô ích, nói thẳng ra mục đích, “Trước đây không lâu ở Chợ Đen xuất hiện ”Ma Phong M7“, loại ma túy này đã sớm biến mất trên thị trường. Nếu không phải người của chúng tôi bắt được một gã hít thuốc phiện đưa cho chuyên viên kiểm tra đo lường thì cũng sẽ không biết nó còn tồn tại trên thế giới này.”

Đế Văn vô cùng kinh ngạc, “Ma Phong M7? Anh khẳng định chứ?”

Nhị công tử sắc mặt nặng nề gật đầu, “Tôi khẳng định là nó!”

Lôi Khiếu Thiên nhìn Nhị công tử, cuối cùng đã biết vì sao anh ta lại hẹn bọn họ tới. Ma Phong M7 này năm đó chính là xuất hiện từ tổ chức Đoạt Quỷ, là một loại ma túy tác động lên thần kinh rất mạnh, vừa xuất hiện ở chợ đêm đã khiến tất cả mọi người điên cuồng, lúc đó đã nhắc lên một làn sóng. Về sau thứ ma túy này không nghiên cứu được hoàn thiện, nảy sinh ra sơ suất rất lớn, Chính phủ đã tiến hành công kích mạnh mẽ. Chỉ trong vòng hai tháng “Ma Phong M7” đã triệt để biến mất ở chợ đêm, mà đồng thời tổ chức Đoạt Quỷ cũng biến mất không dấu vết, hoàn toàn thoái lui khỏi hắc đạo!

Mười tám năm sau thứ ma túy này lại xuất hiện ở Chợ Đen, nói cách khác, nếu tin tức này mà lộ ra ngoài, vậy Chợ Đen chắc chắn gặp phải phiền toái lớn.

“Anh dựa vào cái gì nói Zimmer đã xuất hiện?”

Nhị công tử lắc đầu, “Không chỉ có cái này. Từ sau lần trước Lôi lão đại phát đi truy hồn lệnh cấp mười hai của Ngục Thiên Minh, hai phe hắc bạch đã nhắc lên một làn sóng lớn, Chợ Đen cũng tham dự vào cuộc tìm kiếm này. Chỉ là, khi chúng tôi tìm được Zimmer, thứ ma túy ấy cũng đã có ở Chợ Đen rồi!”

Lôi Khiếu Thiên nhíu mày, “Ý của anh là?”

Nhị công tử bình tĩnh nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Ý của đại ca tôi là, Zimmer chúng tôi có thể giao cho anh. Nhưng hy vọng rằng Lôi lão đại có thể giúp chúng tôi một chuyện!”

Giúp đỡ?

Lôi Khiếu Thiên liếc nhìn Nhị công tử, “Có thể, chỉ cần trong khả năng, Ngục Thiên Minh sẽ không thờ ơ đứng nhìn.”

“Còn có mafia của tôi nữa!” Đế Văn đột nhiên chen vào. Mọi người cùng nhìn về phía anh, anh lại nhếch miệng cười, “Chuyện tốt như vậy làm sao có thể thiếu được mafia của tôi?” Nên biết nếu Ma Phong M7 hoàn thiện, vậy đó chính là sinh ý mà ai cũng muốn cướp lấy!

Lôi Khiếu Thiên liếc qua Đế Văn, với cái sinh ý này thì anh chẳng có hứng thú, tin rằng đây cũng là nguyên nhân mà Nhị công tử tìm Đế Văn. Ngục Thiên Minh anh có buôn lậu ma túy nhưng cũng không bao gồm cả cái loại hại thần kinh như thế, “Tôi chỉ muốn Zimmer.”

Đế Văn biết rõ nguyên do trong đó, nói với Nhị công tử, “Nếu Ngục Thiên Minh không tham dự, vậy kế tiếp chúng ta nên trao đổi vấn đề giao dịch như thế nào thôi.”

Ánh mắt Nhị công tử nặng trĩu, vết sẹo trên mặt anh ta trông lại càng dữ tợn, “Thế cũng tốt. Vậy Lôi lão đại, chúng tôi muốn phương pháp phối chế ”Ma Phong M7“.”

Lôi Khiếu Thiên nhìn về phía Nhị công tử, không lên tiếng. Thượng Quan Kiệt Thiếu lập tức buồn bực, “Hóa ra anh còn chưa biết được phương pháp phối chế từ trong miệng Zimmer hả?”

Nhị công tử có vẻ xấu hổ, ” Zimmer rất ngang ngạnh, rằng còn cần chặt hơn cả vỏ ngọc trai, mặc kệ tra tấn thế nào cũng không chịu nhả ra.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu hừ lạnh, “Anh sai rồi, không phải do răng hần ta cần chặt, ngược lại hần khá thông minh.” Nếu hần nói ra phương pháp phối chế thì hần phải chết không thể nghi ngờ. Nhưng nếu hần cần chặt răng, nhiều lần cũng chỉ là chịu tra tấn, không đến mức sẽ phải chết, nhân lực này mà cũng không có!

Khóe miệng Nhị công tử giật một cái, âm thầm nghiêng răng, “Phải, Kiệt thiếu nói không sai. Nhưng chúng tôi cũng không biết làm thế nào, đành lưu lại cái mạng cho hần!”

Đế Văn gật đầu, thảo luận vấn đề sau này với Nhị công tử. Lôi Khiếu Thiên và Thượng Quan Kiệt Thiếu im lặng ngồi nghe, không nói câu nào. Nhưng đến gần cuối cuộc trò chuyện, Lôi Khiếu Thiên mới chen miệng, “Thời gian giao người.”

Nhị công tử và Đế Văn dừng cuộc nói chuyện lại, nhìn sang Lôi Khiếu Thiên, “Đại ca bọn tôi sẽ đích thân đưa người tới cứ điểm của Ngục Thiên Minh.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, hai người hẹn gặp tại cứ điểm của Ngục Thiên Minh ở New York. Sau khi sắp xếp tỉ mỉ tất cả mọi việc thì Nhị công tử mới đứng dậy từ biệt, người của anh ta cũng tới rồi!

Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn đứng dậy nhưng không đi theo anh ta, chỉ có Thượng Quan Kiệt Thiếu đi tiễn Nhị công tử tới cửa rồi mới quay lại.

“Đại ca, anh thấy thế nào?” Đế Văn gõ từng nhịp có quy luật lên mặt bàn, nhìn Lôi Khiếu Thiên hỏi.

Lôi Khiếu Thiên nhướng mày, “Không phải cậu rất có hứng thú sao?” Chẳng qua anh không thích chạm vào thứ ma túy thần kinh này thôi, bằng không đây đúng là một miếng thịt béo.

Thứ ma túy thần kinh này không phải trồng mà là được phối chế. Nếu có được phương pháp phối chế, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, không phải lo lắng tới vấn đề nguồn cung cấp!

Đế Văn gật đầu, “Quả thật có, thế nhưng, việc này không phải đùa, chỉ cần một khi xử lý không tốt, hậu quả... rất nghiêm trọng!” Mười tám năm trước tuy anh còn nhỏ, nhưng sự kiện chấn động kia anh cũng biết ít nhiều.

“Tự cậu phải có chừng mực. Chợ Đen là địa phương như thế nào cậu rõ hơn ai khác. Nhị công tử tìm tới cậu chỉ là muốn để người khác gánh hộ anh ta một phần mạo hiểm, cậu phải suy nghĩ kỹ.”

Lời Lôi Khiếu Thiên nói, không phải Đế Văn không rõ. Nhưng nay mà muốn giở trò mờ ám với mafia, Đế Văn anh tự thấy là đối phương còn chưa có gan lớn được như thế.

“Yên tâm đi đại ca, em tự có chừng mực.”

“Ừ!” Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên nặng nề, “Hai ngày nữa tôi sẽ đi New York một chuyến, nhân tiện cậu cũng đi luôn, thăm dò xem hư thực của Chợ Đen.”

Đế Văn gật đầu, lập tức nghĩ đến, “Đại ca, tin tức tìm được Zimmer anh có muốn nói với chị dâu không?”

Hử? Ngón tay đang gõ bàn của Lôi Khiếu Thiên dừng lại, “Còn chưa nghĩ ra.”

“Em nghĩ lão đại nên nói một tiếng cho chị dâu biết. Dù sao, đó cũng là khúc mắc của chị ấy.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, anh cũng có ý này. Nhưng anh sợ sau khi Tâm Nhi biết đã tìm được Zimmer thì tinh thần của cô sẽ mất khống chế...

Thượng Quan Kiệt Thiếu quay lại thấy biểu tình của hai người như bạn già lâu năm, bước chân dừng lại, ánh mắt nghi hoặc nhìn tới nhìn lui hai người, càng nhìn thì càng cảm thấy hai người này có gian tình!

Đế Văn thấy Thượng Quan Kiệt Thiếu đứng sau lưng Lôi Khiếu Thiên, nhướng mày, cười như không cười nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu nói, “Tới tới tới, ở đây còn rất nhiều chỗ, đứng đó làm gì vậy. Thấy bọn tôi ngồi nên xấu hổ hả!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu trợn tròn hai mắt, Lôi Khiếu Thiên nhìn lại Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Anh ta đi rồi?”

96. Chương 96: Manh Mối

Đế Văn cười mà như không, “Kiệt thiếu, chú quá lo lắng rồi.” Thượng Quan Kiệt Thiếu đen mặt, tức giận lườm anh!...

Đế Văn cũng không giận. Sau khi nói tới việc chính thì Đế Văn cũng không pha trò với anh ta nữa, ánh mắt nhìn sang Lôi Khiếu Thiên tiếp tục nói, “Đại ca, phía Nhị công tử em sẽ đi gặp trước. Về Chris và Nuss...”

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, giọng Đế Văn có phần không tốt, “Xảy ra chuyện gì?”

Không chỉ giọng điệu Đế Văn không tốt mà ngay cả sắc mặt cũng khó coi, “Lần trước bọn em tới Ai Cập đàm phán với Nuss, không ngờ lại bị Nuss xỏ ột gậy, bị kẹt trong Kim Tự Tháp hơn mười ngày mới ra ngoài được. Cục tức này Chris làm sao cũng không nuốt nổi, hiện tại thì Nuss và Chris đã chính thức đối phó nhau rồi.” Nếu nói thù hận trước đây của mafia với Nuss, Dạ Ứng chỉ là bên ngoài, vậy bây giờ đã hoàn toàn đi sâu vào nội bộ, mà sự kiện đàm phán lần này chính là kíp nổ...

Thượng Quan Kiệt Thiếu ngây ngốc cả người, nhất là khi nghe Đế Văn gọi đại ca anh là lão đại, mắt trợn tròn, ánh mắt khó tin đảo qua đảo lại cả hai người.

Lôi Khiếu Thiên nghe đến cái tên Nuss liền hừ lạnh. Thượng Quan Kiệt Thiếu chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh giảm xuống, ngồi bên cạnh anh ấy mà tay cứng đờ cả ra.

“Lão đại, Nuss quá càn rỡ, có cần...”

Lôi Khiếu Thiên khẽ lắc đầu, “Không vội, việc này cứ để Chris chơi đùa với hắn, cậu không cần xung đột chính diện với Nuss. Chờ sau khi chuyện của Nhị công tử kết thúc thì cậu chơi với hắn ta cũng được.”

Đế Văn gật đầu. Anh cũng nghĩ như vậy nên mới để Chris một mình đối chọi với Nuss.

“Lão đại, khi nào anh đi New York?”

Lôi Khiếu Thiên suy nghĩ một chút, “Ngày kia. Cậu cho người tới Chợ Đen thăm dò trước đi.”

“Vâng.”

Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn sắp xếp chi tiết mọi việc, mãi đến gần kết thúc, Thượng Quan Kiệt Thiếu mới phản ứng được, kinh ngạc nhìn Đế Văn, quay ra hỏi Lôi Khiếu Thiên, “Đại, đại ca... hai người... quen nhau?” Anh hỏi rất cẩn thận. Thật lòng, lúc này ngồi đối diện là giáo phụ mafia, mà anh ta lại gọi đại ca anh là lão đại. Chết mất, đừng có dọa người vậy chứ.

Lôi Khiếu Thiên quay lại nghi hoặc nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu. Đế Văn càng cười ha ha, nói với Lôi Khiếu Thiên, “Đại ca, mấy anh em này của anh đi theo anh hơn mười năm mà nhãn lực vẫn không có gì tiến bộ đâu nhỉ.”

Đáy mắt Lôi Khiếu Thiên cũng có chút ý cười, hiếm khi thấy Đế Văn vui đùa như vậy, “Tôi đã sớm bảo các cậu đừng trêu chọc bọn họ rồi mà.”

Đế Văn giơ hai tay lên biểu thị là mình vô tội, “Trước kia anh dặn không được để lộ quan hệ của chúng ta. Sau khi anh cho phép, bọn em lại có việc, chẳng phải là không kịp sao?” Huống hồ thỉnh thoảng trêu chọc mấy người này rất là đã ghiền, chỉ ít vào lúc đàm phán, có thể chiếm chút tiện nghi đó.

“Cậu khẳng định đó không phải là thú vui buồn nôn nào đó của cậu?” Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh từ chối. Tính tình Đế Văn tuy rằng tốt hơn Chris, thế nhưng, tính thú từ trong xương của hai người này là gì anh lại có thể không biết?

Đế Văn ôn tồn lễ độ nhìn Lôi Khiếu Thiên, lại nhìn sang Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Đại ca, anh không thể nói bọn em như vậy được. Bọn em chính là do anh một tay bồi dưỡng đấy.”...

“Dừng, tôi cũng không có bản lãnh cao như thế...” Công lao này là của dì nhỏ, anh cũng không dám kể công!

Thượng Quan Kiệt Thiếu đã sớm ngậy ra như phồng, tròng mắt nhìn hai người, ngậy ngậy mở miệng, “Hai người biết nhau thật ư?”

Đế Văn hết chỗ nói, “Đến mức này mà anh còn hỏi vấn đề đó, anh xác định là chỉ số thông minh của anh không có vấn đề chứ?”

Lôi Khiếu Thiên cũng có xúc động ôm lấy trán. Có thủ hạ ngu ngốc đến thế, trên mặt anh cũng mất đi ánh sáng. Thế là Lôi Khiếu Thiên đã mất ánh sáng đứng dậy ra ngoài. Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn chăm chăm Đế Văn, rít gào, “Có mà chỉ số thông minh của anh có vấn đề.” Đây là sự nghi ngờ, nghi ngờ với nhân cách của anh.

Đế Văn cười như không cười liếc xéo sang Thượng Quan Kiệt Thiếu nổi điên, “Đại ca anh đi xa rồi.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu ghen hòng, ngoảnh lại, quả nhiên bên cạnh đâu còn bóng dáng đại ca anh, lại càng hoảng sợ cấp tốc đứng dậy. Lúc sắp đi còn hung hăng trợn mắt nhìn Đế Văn. Quen biết, được lắm, trước đây bị bọn họ làm thịt, bây giờ có thể quang minh chính đại đòi lại, hừ!

Đế Văn nhìn bóng lưng anh mang theo thâm ý khác, lắc đầu, đúng là một thằng ngốc.

Thượng Quan Kiệt Thiếu đuổi theo Lôi Khiếu Thiên, đi khúm na khúm núm, thái độ khác với mọi khi. Nhiều lần muốn nói lại thôi. Sau khi hai người xuống thang máy, hai thủ hạ Ngục Thiên Minh trước đó đi theo bọn họ cũng bắt kịp.

Có một con khỉ đi theo phía sau, hết chạy đông lại nhảy tây thì làm sao Lôi Khiếu Thiên có thể không cảm giác. Chẳng qua anh không có lên tiếng, cứ để cậu ta buồn bực, còn tốt hơn là như nuôi mèo, cào cấu quấy nhiễu khiến người ta ngứa ngáy, nhưng lại không cho thỏa mãn!

Nhóm người sau khi ngồi lên xe, Thượng Quan Kiệt Thiếu rốt cục không nhịn được liền hỏi.

“Đại ca, nếu anh ta gọi anh là lão đại, vì sao trước đây lúc bọn em bị bọn họ làm thịt, anh còn bình tĩnh đáp ứng như vậy?” Thật là không có thiên lý!...

Trong mắt Lôi Khiếu Thiên đầy ý cười, cũng không tiếp trêu Thượng Quan Kiệt Thiếu, rất hảo tâm đưa ra đáp án, “Vòng tới vòng lui còn không phải vấn vào túi mình, để bọn họ vui đùa một chút có sao?” Dù thế nào thì cũng không ảnh hưởng gì hết cả!

Thượng Quan Kiệt Thiếu mặt đỏ lên, cảm giác rất muốn gào thét. Thế nhưng lại không phát ra được một lời, ghen không thở nổi. Đại ca à, anh thì không ảnh hưởng gì hết, nhưng khổ mấy huynh đệ bọn em. Nhất là nghĩ đến quá trình giao dịch trước đây lại càng bực bội không thôi.

“Nói chuyện làm ăn coi trọng chính là thủ đoạn. Các cậu không bằng bọn họ nên các cậu phải kiểm điểm lại, mà không phải cứ xoắn lấy vấn đề người mình đánh người mình này!” Lôi Khiếu Thiên nhìn Thượng Quan Kiệt Thiếu với thâm ý khác. Thượng Quan Kiệt Thiếu chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Anh đương nhiên biết cái gì là trọng điểm, nhưng chuyện này mà xảy ra với bất cứ người nào, chắc rằng cũng sẽ rất muốn nôn mửa ra đó?

Người một nhà đánh người một nhà, có ai lại đi bõn cợt người khác như bọn họ không?

“Cậu bảo Lương thu xếp ngày kia đi New York!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu còn đang rối rắm, Lôi Khiếu Thiên liền trực tiếp phân phó.

“Vâng!” Thượng Quan Kiệt Thiếu trả lời mà chẳng có chút khí lực. Hiên nhiên còn chưa thoát khỏi ngõ cụt. Lôi Khiếu Thiên cũng không giận, ngồi bên cạnh nhắm mắt nghỉ ngơi!

Chưa có lúc nào lại lo lắng như thế, anh hy vọng thời gian trôi qua thật mau. Để rồi sau khi anh giải quyết hoàn toàn Zimmer, Tâm Nhi cũng có thể thẳng thừng buông bỏ cừu hận...

Anh không biết, có những mối thù đó là cả đời. Cho dù cắt được khối u nhưng vết rách vẫn còn vĩnh viễn. Cái bắt đã vỡ vụn, làm sao có thể để nó trở lại như cũ?

Sicilia

Ngay sau khi Lôi Khiếu Thiên ra khỏi phòng khép cửa lại, Đường Kiến Tâm đã tỉnh rồi. Ánh mắt nhìn chăm chú vào trần nhà, nào có nửa điểm buồn ngủ. Vừa rồi lời Thượng Quan Kiệt Thiếu nói, cô đều nghe thấy. Không phải cô hiểu kỳ mà là Nhị công tử đã để cho cô ký ức sâu sắc!

Cô cũng là người giao thiệp ở Chợ Đen mấy lần, quy củ trong đó không phải cô không hiểu. Cũng là bởi vì quen thuộc, cô mới tò mò việc Nhị công tử tìm tới Lôi Khiếu Thiên là vì chuyện gì. Chợ Đen không cần nói tới cái gì nổi danh, tin tức tại nơi đó là nhanh nhất...

Đường Kiến Tâm trở mình đứng dậy, trước khi ra khỏi cửa liền nhìn sang Lôi Mông đang say sưa trên giường. Khi xuống dưới lầu tình cờ đụng phải Tiểu Ngải. Máy bay Lôi Khiếu Thiên đã cất cánh, cô bây giờ muốn đuổi theo cũng không kịp!

“Chị? Thằng bé đâu rồi?”

Đường Kiến Tâm dừng lại, nhìn ra cửa nhú mây, sau khi tính toán một phen trong lòng mới quay về phía Tiểu Ngải, “Ngủ rồi, sao em lại xuống đây?”

Tiểu Ngải đang cầm Palmtop chơi, nhún vai, “Ồ trong phòng quá buồn chán, em muốn xuống đây chơi với thằng nhóc kia, không ngờ nó lại ngủ mất rồi.” Tiểu Ngải ủy khuất chu mỏ. Đường Kiến Tâm có chút buồn cười, “Chờ nó dậy rồi em có thể chơi với nó mà.”

Tiểu Ngải gặng gượng gật đầu, trong Palmtop truyền ra những tiếng sần sật, có vẻ như là trò chơi. Đường Kiến Tâm thấy cô chơi rất nghiêm túc thì nói, “Tiểu Ngải ra đây, nói chuyện với chị đi!”

Tiểu Ngải gật đầu, “Chị, em muốn uống cà phê chị pha.”

Đường Kiến Tâm gật đầu, lập tức nghĩ tới đây là Sicilia, “Ồ đây có cà phê?”

“Vâng, có chứ, em để ở phòng bếp, cà phê xay Lam Sơn nhé chị!”

Đường Kiến Tâm dừng lại, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đi vào phòng bếp. Nói thật, đây không phải lần đầu tiên cô tới Sicilia, chẳng qua phòng bếp là cô chưa có vào. Sau khi tìm được Lam Sơn mà Tiểu Ngải nói liền bắt đầu xay.

Cô tới Sicilia, hiện tại Tiểu Ngải ở bên cạnh cô, vậy không phải xác suất mình có thể rời đi càng lớn ư? Thật vất vả mới đuổi được cái đuôi Nick kia đi, bây giờ bên cạnh cô không có ai theo sát nữa, cũng đã tới lúc cô ra ngoài tìm người tính sổ rồi!

Bưng cốc Lam Sơn ra đặt trước mặt Tiểu Ngải, Tiểu Ngải nhếch miệng đặt Palmtop xuống khen Đường Kiến Tâm, “Chị, cà phê mà chị xay rất thơm.”

Đường Kiến Tâm mỉm cười, “Đó là do Tiểu Ngải không chê!”

Tiểu Ngải rất nhanh lắc đầu, “Thật đó, chị, em chỉ thích uống cà phê do chị xay thôi.”

Đường Kiến Tâm không biết nói gì. Nói thật, kỹ thuật xay cà phê của cô không phải là rất tốt, chỉ ít là kém nhiều so với nhân viên chuyên nghiệp. Dĩ nhiên cô cũng không phải người kén chọn, chỉ cần có thể uống, phù hợp với khẩu vị của mình là được rồi.

“Tiểu Ngải, Thượng Quan Kiệt Thiếu đâu?” Đường Kiến Tâm vắt chân ngồi bên cạnh Tiểu Ngải, biết mà còn hỏi.

Tiểu Ngải lắc đầu, “Em không biết, không thấy anh ấy đâu cả.”

Đường Kiến Tâm nhìn chăm chú Tiểu Ngải. Tiểu Ngải uống cà phê rất hưởng thụ, Palmtop để bên cạnh chợt báo tiếng lạ, Tiểu Ngải đặt cốc cà phê xuống, có chút áo não nhìn Palmtop, “Xong, lại chết!”

Đường Kiến Tâm nghiêng người nhìn trò chơi ở trên đó, không nói gì, “Cái này có gì hay mà chơi?”

Hai tay Tiểu Ngải nhanh chóng thao tác, trả lời, “À, trò chơi này rất có ý tứ, nó nhưng lại...” Tiểu Ngải đang nói chợt im miệng, bỗng ý thức được chị cô chưa từng chạm vào thứ đồ chơi công nghệ cao như máy tính, suy nghĩ một chút liền tắt trò chơi đi, mở hệ thống hacker ra, kéo Đường Kiến Tâm nói, “Chị, lại đây, cho chị xem thứ này.”

Đường Kiến Tâm sững sốt, kỳ quái nhìn Tiểu Ngải, ánh mắt đặt trên Palmtop của cô, “Cái gì?”

97. Chương 97: Cô Bé Quàng Khăn Đỏ Và Con Sói Xám

“Chị còn nhớ một năm trước khi em bị Thượng Quan Kiệt Thiếu bắt, chị làm thế nào liên hệ với em không?” Tiểu Ngải mở hệ thống rồi nhập số hiệu. Đường Kiến Tâm nhìn vào màn hình Palmtop, những con số rải rác trên đó làm cô đầu vóng mắt hoa, “Nhớ chứ. Làm sao vậy?”

Tiểu Ngải cười giảo hoạt, đúng lúc hệ thống nhắc nhở đã đăng nhập an toàn, gõ xong tài khoản mật khẩu Tiểu Ngải nói tiếp, “Chị, nhìn này.” Đường Kiến Tâm liếc nhìn Tiểu Ngải, chớp mắt, nghiêng người tới tờ mờ, “Đây là cái gì?” Trên Palmtop xuất hiện hai điểm đỏ, cảnh bên cạnh, sau lưng đó có phải...

“Ồ, đây là biệt thự?”...

Tiểu Ngải cười hì hì gật đầu, giải thích, “Đúng đó chị. Lần trước em bị Thượng Quan Kiệt Thiếu bắt đi thì đã muốn sau khi thoát ra nhất định phải thiết kế một hệ thống có hiệu quả không khác lắm với máy theo dõi. Mà vì mạch nhận tín hiệu không cần cấy trong da người, chỉ cần nhận dạng vân tay lên vi mạch, rồi đưa vào Palmtop là có thể sử dụng...”

Đường Kiến Tâm kinh ngạc, cô biết Tiểu Ngải thích nghiên cứu mấy thứ kỳ kỳ quái quái chưa từng có, “Hai điểm đỏ này là?”

“Hai chúng ta đó!” Tiểu Ngải tự nhiên trả lời, “Chị xem phía sau hai điểm đỏ, có đúng là hình dạng căn biệt thự này không?”

Đường Kiến Tâm gật đầu, cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, “Tiểu Ngải, em nhận dạng vân tay chị từ lúc nào thế?”

Tiểu Ngải cười thần bí, không có giải thích, “Cái này rất đơn giản, được rồi, chị, để em dạy chị cách sử dụng hệ thống này...” Ở chợ hacker muốn lấy dấu vân tay một người là chuyện quá dễ dàng!

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Ừ.” Chăm chú nhìn Tiểu Ngải làm trước một lần. Tuy cô không cảm thấy hệ thống này có lúc nào mà cô cần dùng tới, nhưng dù sao bây giờ cũng không thể đuổi theo người nữa, cô lại không có cách nào ra ngoài, đành học cách sử dụng cái này tiêu phí thời gian mà thôi.

Cô có chút buồn bực, đi được một Nick, lại tới một Tiểu Ngải, Đường Kiến Tâm âm thầm ngửa mặt lên trời, khi nào cô mới được “tự do” đây?

“Tiểu Ngải, hơn một năm này em hẳn đã phải chịu khổ không ít?”

Tiểu Ngải sững sốt, không ngờ chị lại đột nhiên nói sang chuyện khác. Chịu khổ sao? Kỳ thực cũng không coi là thế. Từ khi Dịch Long mất tích, có một khoảng thời gian cô đúng là rất khó chịu. Nhưng sau khi gặp Thượng Quan Kiệt Thiếu, những tháng ngày của cô rất hạnh phúc, “Không có đâu chị, Tiểu Ngải rất tốt.”

“Vậy là được rồi.” Đường Kiến Tâm nói thế nào cũng có chút áy náy. Cho dù Lôi Khiếu Thiên không gây hấn với Âm Hoàng, sớm muộn sẽ có một ngày cô cũng sẽ chống lại Âm Hoàng. Đến lúc đó, Tiểu Ngải chỉ sợ sẽ không thể không chút hiềm nghi mà ngồi cạnh cô nữa... Thật sự là cô rất biết ơn Lôi Khiếu Thiên.

Nghĩ đến Lôi Khiếu Thiên, trong lòng cô dâng lên cảm giác khác thường. Nhất là sau khi biết anh là “cậu bé ăn mày” mà chính cô dẫn về nhà, cảm giác ấy càng thêm mãnh liệt. Thứ cảm giác này không phải là cô cực lực kiểm soát là có thể áp chế được nó, giống như một ngọn núi lửa đến khi hoạt động thì bùng phát mãnh liệt!

Những hình ảnh từ lúc bọn họ gặp nhau cho tới bây giờ như một cuộn phim tua lại trong đầu, điều này làm cho cô kinh ngạc. Cô luôn cảm giác rằng bọn họ dường như đã quen biết từ rất lâu, lâu đến mức chính cô cũng thấy như đã trải qua mấy đời. Cô từng tự hỏi lòng, Lôi Khiếu Thiên có đối xử không tốt với cô sao? Không, anh rất tốt. Chỉ ít là ở trước mặt cô, anh không có cái khí thế của lão đại Ngục Thiên Minh. Trừ việc anh dùng hai viên bảo thạch để mà gạt cô. Thiệt cho cô vì hai viên bảo thạch ấy hô đánh hô giết, kết quả lại nói với cô đó chỉ là cái bẫy, làm sao cô có thể nuốt trôi cục tức ấy...

Trừ cái đó ra thì cô thấy biết ơn anh rất nhiều...

“Chị. Chị, chị có nghe không đây?” Tiểu Ngải đang nói đến chỗ hay, chợt phát hiện chị đang ngồi bên cạnh耿耿 ngơ, rất ngạc nhiên. Chị cô chưa từng mất tập trung như vậy...

Cô thấy rằng chị cô đã thay đổi thật nhiều, quả thật là như hai người nếu so với người chị “khối băng” trước đây!...

Đường Kiến Tâm hoàn hồn, lắc đầu, “Ngại quá, Tiểu Ngải em nói tiếp đi.”

“Chị, có phải chị đang có tâm sự?”

“Ừm? Tiểu Ngải sao lại nói vậy?” Đường Kiến Tâm khó hiểu nhìn Tiểu Ngải.

“Chị đừng gạt em, có phải Lôi Khiếu Thiên không đối xử tốt với chị. Hừ, em biết ngay tên khốn Thượng Quan Kiệt Thiệu gạt em, nói gì mà Lôi lão đại đối xử rất tốt với chị. Nhìn chị kìa, có chỗ nào là rất tốt đâu?” Tốt thật thì đã không có tâm sự rồi!

Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn sang Tiểu Ngải, mặt đầy vạch đen.

“Tiểu Ngải, không phải như em nghĩ đâu.”

Tiểu Ngải lòng đầy căm phẫn, bỏ Palmtop ra khỏi đùi, thiếu chút nữa chóng nạnh, “Chị đừng giúp anh ta thoát tội, Lôi Khiếu Thiên là loại người thế nào? Thủ đoạn độc ác, nhu cốt vô tình, em còn lâu mới tin anh ta sẽ đối xử tử tế với chị.”

Đường Kiến Tâm thực sự rất muốn giải thích với cô ấy, Lôi Khiếu Thiên thật tình là không có ghê tởm như cô ấy nói. Chẳng qua cô không có cơ hội chen vào a.

“Không được, chị, chị không thể ngồi chờ chết thế này được. Nếu Lôi Khiếu Thiên bất nhân, chúng ta cũng có thể bất nghĩa. Đi thôi, thừa dịp bây giờ anh ta không có ở đây, chúng ta ôm bảo bối chạy trốn thật xa, để anh ta hối...”

“Cô dám!”

“Có gì mà không dám, chị... Chị đừng kéo em, mau đứng lên, au...” Đau quá, Tiểu Ngải ai oán nhìn Đường Kiến Tâm, “Chị...” Sao chị ấy lại véo cô, lại còn ở bắp đùi nữa, đau lắm đấy!

Đường Kiến Tâm âm thầm lắc đầu, nhìn hai người ở cửa chính, tặng cho Tiểu Ngải một ánh mắt đồng tình. Vừa rồi cô muốn nhắc nhở cô ấy, bảo cô ấy đừng nói nữa, chính chủ đã quay về rồi. Nhưng vẫn là không kịp...

Tiểu Ngải nhìn theo ánh mắt Đường Kiến Tâm, hít mạnh một hơi, sắc mặt trong nháy mắt trắng bệch. Nguy rồi, vừa rồi dường như cô đã mắng những lời không nên mắng! Ô ô, Tiểu Ngải quay sang Đường Kiến Tâm, cô xong đời rồi!

Lôi Khiếu Thiên hung tợn trừng mắt với Tiểu Ngải, Thượng Quan Kiệt Thiệu đi đằng sau mặt cũng đầy vạch đen. Cô gái này không phân biệt được cái gì nên nói và cái gì không nên nói sao? Những điều như bắt cóc chị dâu và tiểu bảo bối cô ấy cũng nói được hả? Thực sự là không biết sống chết.

“Cái kia, đại ca, Tiểu Ngải cũng chỉ cầu nhàu thôi, anh... Anh nghìn vạn lần chớ coi là thật nhé...” Cường độ âm trong lời anh nói có vẻ rất yếu, đến cuối cùng gần như chẳng nghe thấy gì nữa.

Cầu tình lúc này quả đúng là đổ dầu vào lửa a!...

Tiểu Ngải nuốt nước bọt, hai mắt tròn tròn, hét lên như không đủ khí để thở, “Sao hai người đã về rồi?” Thế nào mà cứ như một cơn gió, nói đến là đến, nói đi là đi?

“Cút.” Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng lia mắt qua Tiểu Ngải, găm lên giận dữ với Thượng Quan Kiệt Thiệu. Còn không cút thì anh thật sự là không biết mình có thể kích động đá ngay cô gái chết bầm này ra khỏi biệt thự hay không... Thượng Quan Kiệt Thiệu nhận được lệnh, vội vàng không nói hai lời kéo Tiểu Ngải đi thẳng ra cầu thang. Tiểu Ngải còn kiêu căng không vui, la Thượng Quan Kiệt Thiệu, “Anh thả ra.”

“Muốn sống thì ngậm cái miệng của em lại đi.”

“Thế nhưng... Chị?”

“Yên tâm đi, đại ca sẽ không làm gì chị đâu đâu, em nên lo cho chính bản thân em đây.”

Đường Kiến Tâm nhú mày, “Anh đừng tức giận với Tiểu Ngải.” Lôi Khiếu Thiên trừng mắt cô, không nói lời nào, ánh mắt thâm thúy lên án.

“Anh đối xử không tốt với em sao?”

“Gi?” Đường Kiến Tâm cảm giác não mình thiếu chỗ dùng, anh hỏi cái này làm gì? Cô muốn chạy liệu anh có để cô đi không? Mặc dù bây giờ cô còn chưa nói sẽ lấy anh, nhưng mà anh là bố của thằng nhóc, cô có thể đưa Lôi Mông rời xa anh được sao?

Đây là chuyện không thể nào!

“Vậy sao em lại muốn đi?”

Đường Kiến Tâm phì cười, xoay đầu ra chỗ khác, không nhìn vào mặt anh, “Cái lỗ tai nào của anh nghe được là tôi muốn đi?”

“Cả hai tai anh đều nghe thấy.” Lôi Khiếu Thiên đứng thẳng trước mặt Đường Kiến Tâm. Ngay vừa rồi anh bước vào cửa, nếu không phải anh về sớm, có phải cô đã bỏ anh lại rồi dẫn thằng nhóc đi rồi không?

Không, anh không cho phép. Cả đời này, anh tuyệt đối sẽ không để cho cô rời khỏi anh nửa bước!

Đường Kiến Tâm ghen hòng, rất không muốn để ý tới cái người nào đó đang phát điên kia. Nhưng mà cô thì đang ngồi, thân thể cao lớn của anh lại chắn trước mặt thật khó chịu. Thế mà anh cứ đứng đấy không có ý định tránh ra, lập tức không vui nói, “Anh là bố Lôi Mông, tôi nào có quyền ngăn cản hai người không gặp mặt nhau?”

Lôi Khiếu Thiên thay đổi như mưa rền gió dữ, sắc mặt bỗng chốc trở nên rực rỡ, hai mắt sáng lên.

“Thật chứ?”

“Anh, đừng có đứng trước mặt tôi.” Nói xong ngẩng đầu lên nhìn, mệt quá!

Lôi Khiếu Thiên rất thuận theo ngồi bên cạnh Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, em đã đáp ứng anh không rời khỏi anh, em không thể nuốt lời.”

Đường Kiến Tâm chớp mắt, cô đáp ứng lúc nào thế? Cô chỉ nói là cô không có quyền ngăn cản anh và Lôi Mông gặp nhau thôi. Nhưng mà quên đi, anh muốn cho là vậy thì cứ cho là vậy, chuyện sau này cứ để sau này nói!

“Anh ra ngoài?”

“Ừ, nói một vài chuyện cùng Nhị công tử Chợ Đen.”

“Nhị công tử?” Đường Kiến Tâm giả vờ vô cùng kinh ngạc, “Quy củ của Chợ Đen từ trước tới nay không phải là không liên lạc với bên ngoài hay sao?”

Chợ Đen ở New York, chưa bao giờ phụ thuộc vào bất kỳ một bang phái nào, sao lại tìm tới Lôi Khiếu Thiên?

“Ừ, chuyện lần này tương đối đặc thù, cho nên...” Nói đến chuyện này, sắc mặt Lôi Khiếu Thiên có chút bối rối, không biết là có nên nói tin tức ấy cho Tâm Nhi hay không nữa. Nói thật, anh không phải người biết nói dối, nhưng lại sợ khi nói rồi thì sẽ làm cô kích động.

“Tâm Nhi có còn nhớ Giza không?” Suy tư vài giây, cuối cùng anh vẫn lựa chọn cách tương đối uyển chuyển để nói ra.

Trong tim Đường Kiến Tâm chợt xuất hiện từng cơn đau nhói. Giza, sao cô có thể quên được người này? Đôi mắt nửa hé lộ ra hàn quang, ngay cả người mạnh mẽ như Lôi Khiếu Thiên cũng cảm thấy không khí xung quanh hai người giảm xuống, nháy mắt đông lại.

Anh thấy vui mừng khi mà mình còn chưa nói tới việc đã tìm được Zimmer, bằng không, Tâm Nhi nhất định sẽ không kiểm soát được tâm tình. Sự thù hằn dành cho Zimmer của cô, anh hiểu rõ hơn ai khác...

“Tâm Nhi có nhớ không?”

Sắc mặt Đường Kiến Tâm lạnh lẽo, thâm trầm, mặt không thay đổi nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Anh muốn nói cái gì?”

Lôi Khiếu Thiên đau lòng ôm chầm lấy eo Đường Kiến Tâm, cảm thụ được sự cứng đờ của cô, dùng lực kéo Đường Kiến Tâm vào trong lòng mình, “Tâm Nhi đừng nên suy nghĩ tới nó, quên đi những việc đó có được không?”

“Không được!” Đây là huyết hải thâm cừ, bảo cô quên thế nào? Nếu là anh, liệu anh có quên được không? Cô của ngày hôm nay đều do đám người cận bã đó “ban tặng”, là bọn chúng đã cho cô... Cô rất muốn gầm lên với Lôi Khiếu Thiên, nhưng lý trí của cô còn chưa biến mất, đây là giận chó đánh mèo!

Lôi Khiếu Thiên xoay Đường Kiến Tâm lại, “Được được, chúng ta không quên, bọn chúng dám động tới bảo bối của anh, không lý nào lại không phải trả giá lớn, Tâm Nhi, đúng hay không?”

Đường Kiến Tâm không nói, mặt vẫn không chút thay đổi, sắc mặt khó coi tới cùng cực. Lôi Khiếu Thiên có chút hối hận khi nói chuyện này, “Giza cũng bị Tâm Nhi giết rồi, Tâm Nhi không nghĩ nữa nhé!” Anh thật đau lòng, anh không hy vọng thấy Tâm Nhi như vậy. CHƯƠNG 97.2:

“Hắn là do anh sắp xếp?” Đường Kiến Tâm tuy rằng đã trở lại bản tính, nhưng chỉ số thông minh của cô còn chưa bị đông cứng. Trong đầu hoạt động rất nhanh, Lôi Khiếu Thiên sẽ không vô duyên vô cớ nhắc tới Giza, anh hỏi vậy, nói cách khác... đã có tin tức! Con người Đường Kiến Tâm co rụt lại, kịch liệt co lại!

Lôi Khiếu Thiên tự nhận mình là một người lạnh lùng không biết tới cái gọi là dịu dàng. Chẳng qua ngay lúc này anh lại cực kỳ tự nhiên đưa tay lên xoa tóc Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi không vui sao?” Giza là anh sắp xếp, thời điểm đó tâm tư anh rất đơn thuần, chỉ là muốn để Tâm Nhi báo thù, mà anh lại không ngờ Tâm Nhi phải chịu đau đớn lớn như vậy!...

“Không thích.” Mối thù này cô không muốn mượn bất cứ sự trợ giúp của bất kỳ ai, cô chỉ muốn tự mình động thủ...

Lôi Khiếu Thiên thở dài, “Anh Khiếu Thiên sẽ bảo vệ Tâm Nhi, sau này mặc kệ là có chuyện gì cũng để anh Khiếu Thiên động thủ nhé được không?”

Đường Kiến Tâm nhìn anh chằm chằm, dựa vào cái gì chuyện của cô phải nhờ anh động thủ? Đây là chuyện không thể nào!

Tự lực cánh sinh luôn là nguyên tắc của cô, cô sẽ không dựa vào bất luận kẻ nào!

“Tâm Nhi không tin anh Khiếu Thiên sao?”

Đường Kiến Tâm lắc đầu, trái tim thiết huyết của Lôi Khiếu Thiên liền bị hành động “thăng thẩn” của cô đánh tan thành mảnh vụn. Ai oán nhìn Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, tìm anh vỡ nát rồi này.”

Đường Kiến Tâm kéo cái tay Lôi Khiếu Thiên đang ôm eo mình ra, đứng dậy, chạy lên lầu. Lôi Khiếu Thiên sửng sốt, lập tức đuổi theo, “Tâm Nhi, em nghe anh nói, anh không phải cố ý nhắc lại chuyện đó đâu, thật đó, em đừng phớt lờ anh mà!”

Đường Kiến Tâm bước nhanh lên lầu, mở cửa rồi đóng cửa, động tác rất lưu loát. Lôi Khiếu Thiên chậm một bước, bị nhốt bên ngoài, đành gõ mạnh cửa phòng, bảo người bên trong mở cửa ra cho anh vào.

“Tâm Nhi, em mau mở cửa cho anh vào đi!”

Đường Kiến Tâm coi như không nghe thấy, ánh mắt mờ mịt, theo cảm giác đi tới mép giường, mãi cho tới khi thấy được thăng nhóc vẫn còn ngủ say kia, ánh mắt mới nhu hòa hơn. Cô lên giường ôm lấy Lôi Mông, “Con trai, con phải mau lớn lên đó.”

Nếu cô không đoán sai, Nhị công tử tới tìm Lôi Khiếu Thiên cũng là về chuyện liên quan tới Zimmer. Đường Kiến Tâm cười khổ, mình đã tìm kiếm mười tám năm mà không có được chút tin tức, bây giờ lại sắp xuất

hiện ngay trước mặt cô, mà cô lại thấy trong lòng trống rỗng, ngoại trừ lạnh lẽo ra thì không còn chút hơi ấm nào!

Bố mẹ, Tâm Nhi nên làm như thế nào?

Ông nội Âu Dương, ông đã đáp ứng với Tâm Nhi cơ mà? Sao ông lại thất ước với con?

Lôi Khiếu Thiên đứng gõ cửa mấy phút liền, xác định Tâm Nhi sẽ không mở cửa cho anh nên liền sang thẳng phòng Thượng Quan Kiệt Thiệu, gõ cửa đúng một cái rồi đá văng cửa phòng. Sau khi bước vào liền kéo lấy cổ áo Thượng Quan Kiệt Thiệu lôi ra ngoài!

Thượng Quan Kiệt Thiệu và Tiểu Ngải đều bị anh làm cho giật mình, “Đại ca, anh anh làm gì thế?” Em van anh, có chuyện gì cứ từ từ nói, đừng động tay động chân chứ. Sức mạnh của lão đại anh thế nào mà anh cũng không biết sao? Lôi cổ anh thế này thì có mà nghẹn chết!

“Bớt sàm ngôn đi, liên lạc với Lương!”

Thượng Quan Kiệt Thiệu sửng sốt, bước chân lảo đảo, chỉ có thể bị ép đuổi theo.

“Đại ca, có chuyện gì ư?” Lại có thể tự thân lên bắt anh?

Lôi Khiếu Thiên không nói, túm người đưa tới phòng họp qua video rồi mặt đầy sát khí ngồi xuống. Thượng Quan Kiệt Thiệu sờ mũi, mở hệ thống liên lạc với Phó Hạnh Lương.

Anh vốn là ở cùng với Phó Hạnh Lương, chẳng qua là sau khi xử lý xong chuyện của Lôi Triển Lâm liền cùng Tiểu Ngải trực tiếp trở về Sicilia, còn Phó Hạnh Lương lại liên hệ với Thẩm Dương Kỳ, xử lý những chuyện sau đó.

“Đại ca, Lương và Kỳ cũng sắp về rồi, có phải là có chuyện gì không?”

“Không có việc gì cả!” Lôi Khiếu Thiên âm trầm, anh cũng không biết sự bực bội trong lòng từ đâu mà có. Dù sao thì anh khó chịu, anh không thoải mái, việc đó đồng nghĩa với việc người bên dưới cũng không thể nào thoải mái!...

Thượng Quan Kiệt Thiệu nghẹn họng. Được rồi, anh không nói nhảm nữa, trực tiếp liên lạc với người kia.

“Cậu báo Lương và Kỳ ngày kia tới Chợ Đen!” Lôi Khiếu Thiên quyết định thật nhanh rồi nói. Không được rồi, tình hình vừa rồi của Tâm Nhi không đúng lắm, anh vẫn phải đi xem thì mới yên tâm.

Thượng Quan Kiệt Thiệu quả thật muốn chết ngay lúc này. Đại ca, đâu có ai chửi người như anh chứ, mở cách liên lạc đặc thù chỉ vì một câu nói vậy thôi sao? Đừng đùa? Lương và Kỳ nếu biết nhất định là ói máu đến chết!

Lôi Khiếu Thiên mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, đi thật mau, nửa phút sau lại đứng trước cửa phòng Đường Kiến Tâm. Anh áp tai vào cánh cửa, bên trong không có thanh âm gì cả, điều này thật làm anh thở phào nhẹ nhõm. Chỉ là Lôi Khiếu Thiên đã quên, phòng anh có cách âm đó. Đến ngay cả cửa chính còn đặt thiết bị tiêu âm, chỉ bằng vào việc áp tai vào cửa nghe thanh âm bên trong có gì không chẳng phải là nói mò sao?

Đường Kiến Tâm lên giường chưa được mấy phút thì Lôi Mông tỉnh. Mở mắt ra thấy mẹ đang nằm bên cạnh liền cười toét miệng, vội bò vào lòng Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm bị em chọc cười, sự lạnh lùng trong mắt dần tan đi.

Đúng vậy, bây giờ cô không phải có một mình, cô còn có con trai cô nữa!

“Cục cưng dậy rồi!”

“Nha nha nha!” Lôi Mông vừa mới tỉnh lại nên thanh âm không to như bình thường, lộ ra cái giọng khàn khàn ngái ngủ, nhưng cũng rất hưng phấn, nhào vào ngực Đường Kiến Tâm, nước dãi chảy ra!

Đường Kiến Tâm phì cười, xoa xoa mái tóc mềm mại của thằng nhóc, nường mày, “Đói rồi hả?”

“Nha nha.”

Đường Kiến Tâm ngồi dậy, ôm lấy Lôi Mông.

“Gọi bố đi pha sữa cho Mông Mông nhé có được không?”

Lôi Mông căn bản không biết cô đang nói cái gì, một mực chen vào trong ngực cô, hai cái tay nhỏ bé cứ cào loạn trên áo Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm bật cười. Khi đó cô hôn mê, không cho thằng nhóc này bú sữa được. Sau khi cô tỉnh lại thì đã sớm không còn sữa nữa, chỉ có thể để em uống sữa bột!...

Việc này cô thấy rất áy náy!

Lôi Khiếu Thiên ghé tai trái lên cửa nghe lén, bất thành linh cửa phòng bị người bên trong mở ra. Lôi Khiếu Thiên không có chỗ đỡ thiếu chút nữa va vào Đường Kiến Tâm. Còn may là Đường Kiến Tâm nhanh như chớp. Tất nhiên thân thủ của Lôi Khiếu Thiên cũng không phải loại quèn, cũng chỉ hơi nghiêng người về trước mà thôi!

Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn chằm chằm Lôi Khiếu Thiên. Nếu vừa rồi cô không hoa mắt thì hình như người này đang đứng ở cửa? Nhất thời mặt đầy vạch đen, “Anh mấy tuổi rồi?” Mà còn chơi trò này?

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên hơi hồng, bị người phát hiện mà xấu hổ, nhưng giây sau anh lại lễ thẳng khí hùng, “Là em không cho anh vào!”

Với cái lời cáo buộc này thì Đường Kiến Tâm chỉ tức giận trừng mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên, ôm Lôi Mông cười run rẩy cả người đi ra ngoài. Cô thấy xấu hổ thay cho anh. Không nói đến việc anh đường đường là lão đại hắc bang, bản thân cũng đã hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi mà còn làm cái chuyện ngây thơ như thế, anh không cảm thấy mất mặt à?

Dĩ nhiên nếu Lôi Khiếu Thiên mà biết cô đang âm thầm oán thán như thế, anh nhất định sẽ phản bác, anh ngây thơ chỗ nào hả?

“Nha nha!” Lôi Mông bị Đường Kiến Tâm ôm ngược lại, cái đầu nhỏ tựa lên vai phải Đường Kiến Tâm, hai mắt thật to nhìn Lôi Khiếu Thiên theo sau, xướng lên những lời ê a!

Lôi Khiếu Thiên đen mặt trừng mắt với Lôi Mông, giơ nắm tay ra với em. Con đây, đến bố con mà cũng dám chê cười hả!

Lôi Mông cười càng vui vẻ hơn, nhảy nhót trên người Đường Kiến Tâm, hai tay thì đập vào ngực Đường Kiến Tâm, khuôn mặt... Đường Kiến Tâm mặt toàn vạch đen, vỗ nhẹ mấy cái lên mông Lôi Mông, cảnh cáo, “Không được đập lung tung nữa.”

Lôi Mông không để ý tới hai vị lão tử của em, vui sướng khoa chân múa tay làm theo ý mình. Lôi Khiếu Thiên đi theo sau có hơi biệt khuất, lại không có chỗ nào mà phát tiết. Cuối cùng vẫn là Đường Kiến Tâm nói, “Đi pha sữa cho con trai anh đi, nó đói rồi!”

Lôi Khiếu Thiên trừng mắt nhìn Lôi Mông, chạy lạch bạch lướt qua Đường Kiến Tâm đi pha sữa.

Đường Kiến Tâm nhìn theo bóng lưng anh, không thể không thừa nhận, kỳ thực, vóc dáng người đàn ông này rất hoàn mỹ, đặc biệt là vùng tam giác, đến cô thấy mà cũng không nhìn được nuốt nước miếng... Thân thể Đường Kiến Tâm chợt lung lay, đột nhiên ý thức mình đang nghĩ đến cái gì, mắt trợn to, bên tai đổ lựng. Chết tiệt, sao cô lại hoa si như thế chứ?

!

Chỉ có thể nói, vóc dáng Lôi Khiếu Thiên quá yêu nghiệt. Thế nhưng nói đến yêu nghiệt cũng chưa thể xinh đẹp được như Ngân Nguyệt nhe...

A a a a!

Nội tâm Đường Kiến Tâm phát điên, không bình tĩnh nổi, trong đầu toàn cái gì vậy? Đường Kiến Tâm lắc mạnh, đuổi hết mấy suy nghĩ tà ác ra khỏi óc, cố gắng chuyển đề tài sang việc khác.

Nghĩ đến bộ dạng pha sữa của Lôi Khiếu Thiên không nhìn nổi ngán người, cô không biết những lão đại hắc bang khác thế nào, nhưng mà lão đại hắc bang ở trước mặt cô này, cô thật buồn nôn, anh ta nào có đáng vẻ của một lão đại?

Quên đi, không nghĩ nữa, những điều đó không phải Đường Kiến Tâm cô nên nghĩ. Con trai cũng là con anh, anh không hầu hạ thì ai hầu hạ?

“Trừ thân phận anh ta, kỳ thực, chúng ta cũng chỉ là nam thanh nữ thanh hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi!”

Đường Kiến Tâm thở dài ngồi xuống ghế, chơi đùa với hai tay của thằng nhóc, “Con trai, con thấy rồi chứ, bố con cũng không phải là tệ, sau này lớn lên cũng không thể không có hiếu được nhé.”

Lôi Khiếu Thiên cầm bình sữa ra ngoài nghe được những lời này của Đường Kiến Tâm, tuy rằng cảm thấy uất ức, nhưng cũng rất buồn bực. Thằng bé là con anh, có thể không hiếu thuận với anh sao? Hơn nữa anh có chỗ nào tệ hả? Ngoại trừ việc không sinh được con ra, anh cơ hồ là vạn năng.

Tất nhiên, không phải học là mãi mãi ư!

Đường Kiến Tâm cầm bình sữa cho Lôi Mông tự ôm bú, thấy sắc mặt Lôi Khiếu Thiên liền nhướn mày, “Anh bất mãn?”

“Không có!” Chuyện đùa, cho dù bất mãn, liệu anh có thể nói sao?

Đường Kiến Tâm gật đầu, không có là tốt, cũng không nhìn Lôi Khiếu Thiên nữa, chuyên tâm cho Lôi Mông bú sữa. Không biết từ lúc nào mà tiểu gia hỏa bú sữa đặc biệt thành thật. Nhưng khi không để ý tới em, em sẽ cầm bình sữa vung vẩy, coi nó trở thành món đồ chơi, thật khiến cho cô đau đầu!

Lôi Khiếu Thiên khó chịu ngồi một bên. Mỗi lần chỉ cần có Lôi Mông, sự chú ý của Tâm Nhi nhất định sẽ không đặt trên người anh, điều này làm anh rất khó chịu, phi thường khó chịu, hận không thể ném Lôi Mông về phòng!

Thượng Quan Kiệt Thiếu bước xuống liền trông thấy ngay cái mặt đen xì của Lôi Khiếu Thiên, tới gần nói, “Đại ca, Lương và Kỳ sẽ đi New York ngay bây giờ. Chuyện phía bên kia đã xử lý tốt rồi, vốn là muốn quay lại Sicilia, đúng lúc đại ca bảo bọn họ đi New York nên hai người qua đó luôn.”

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên chưa từng rời khỏi Kiến Tâm, mặt không thay đổi hàm hồ, tỏ ý mình đã biết. Thượng Quan Kiệt Thiếu vẻ mặt hắc tuyến, trước mặt người mình đại ca không cần phải khóc thế chứ?

Lôi Khiếu Thiên liếc xéo sang Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Cậu có thành kiến?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu vội khoát tay, “Không có không có.” Nói nhảm, cho dù có thành kiến, anh cũng không dám biểu hiện ra ngoài! CHƯƠNG 97.3:

“Tốt!”

Đường Kiến Tâm thả Lôi Mông lên ghế sofa, hỏi Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Cậu không có việc gì à?” Thượng Quan Kiệt Thiếu sững sốt, bản năng gật đầu, “Không có việc gì hết!” Chuyện phía Lôi Triển Lâm đã xử lý gần xong, Lôi gia cũng ổn định, bây giờ anh ở Sicilia ung dung tự tại đã nói lên ngoại trừ xử lý chuyện nội bộ Ngục Thiên Minh thì những việc khác không còn. Sao chị dâu còn hỏi anh vấn đề này?

Đường Kiến Tâm giương mắt nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên, anh liền trầm mặt xuống, nói với Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Mai tôi với chị dâu cậu đi New York, cậu trực tiếp bay tới châu Phi!”...

Thượng Quan Kiệt Thiếu trừng lớn hai tròng mắt, khiếp sợ nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Đại ca? Anh không nói giỡn đó chứ?”

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, “Tôi cũng không hay nói giỡn!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhảy vọt tới bên cạnh Lôi Khiếu Thiên cầu xin, “Đại ca, anh không thể tàn nhẫn như vậy được. Châu Phi là nơi mà không phải con người có thể sống được đâu.”

“Tôi có thể! Cút đi thu dọn đồ đạc.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu vẻ mặt cầu xin, xem ra cầu cứu là vô dụng, chỉ có thể đóng gói bản thân lăn tới châu Phi. Lôi Khiếu Thiên liếc qua bóng lưng anh ta, nói tiếp, “Dựa theo số liệu của Trầm, cho cậu ba tháng, tôi muốn thấy thành quả!”

Chân Thượng Quan Kiệt Thiếu bước liêu xiêu, thiếu chút nữa ngã lộn ngửa, xoay lại khó tin nhìn chăm chăm Lôi Khiếu Thiên, dựng ba ngón tay lên, “Ba ba tháng?”

Lôi Khiếu Thiên mặt không thay đổi gật đầu, Đường Kiến Tâm thấy phản ứng của Thượng Quan Kiệt Thiếu thật đáng yêu, “Không phải chỉ đi châu Phi thôi ư? Đâu đến mức đó?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu không trả lời chị dâu bởi điều này có thể ghen chết người, tức giận chạy thẳng lên lầu. Đáy mắt Lôi Khiếu Thiên mang theo ý cười, “Không phải, châu Phi là một miếng béo bở, lần trước Trảm phát hiện trên sa mạc một loại quặng thạch hi hữu, định là sau khi thu thập số liệu xong sẽ khai thác. Chỉ là gần đây Lôi gia xảy ra chuyện, cậu ta quay về trước. Bây giờ, đếm tới đếm lui thì chỉ có Kiệt rảnh rỗi nhất, để cậu ta qua đó một chuyến, vừa hay thả cho cậu ta thời gian nghỉ kết hôn.”

“Thời gian nghỉ kết hôn?” Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên, anh ta đâu đã kết hôn?

Lôi Khiếu Thiên sắc mặt nghiêm lại, “Chuyện giữa cậu ta với sư muội em cũng chỉ là thiếu hôn lễ mà thôi, anh chẳng qua cho cậu ta nghỉ sớm hơn ấy mà!”

Đường Kiến Tâm chớp mắt, sững sờ thu ánh mắt lại, lúc nhìn về hướng Thượng Quan Kiệt Thiếu thì hiện lên sự thông cảm. Quả nhiên lão đại hắc bang là những kẻ biết hãm hại người nhất, ngay cả thời gian nghỉ kết hôn của người ta cũng tính toán!

Đường Kiến Tâm không nhịn được âm thầm cầu nguyện thay cho Tiểu Ngải, hi vọng sau khi cô ấy biết mình không có thời gian nghỉ kết hôn thì đừng có tìm Lôi Khiếu Thiên liều mạng!

“Lòng dạ anh đúng là hiểm độc!”

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, anh lòng dạ hiểm độc chỗ nào hử? Mặc dù quan hệ giữa anh và Tâm Nhi đã được pháp luật bảo vệ, cô là người vợ quang minh chính đại của anh, tuy là Tâm Nhi phản đối, nhưng chúng ta nói đúng theo sự thật! Chẳng qua cũng là vì cho dù anh đã kết hôn, vẫn phải làm trâu làm ngựa cho Ngục Thiên Minh làm anh rất khó chịu, cho nên bọn họ đừng mong hưởng thụ!

Đường Kiến Tâm thật hết nói nổi, người này thực sự là... không biết phải nói anh ta thế nào nữa, hoàn toàn là loại người biến thái!

“Ngày mai đi New York?”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, nghi hoặc nhìn Đường Kiến Tâm, “Có vấn đề gì à?”

“Không có!” Đường Kiến Tâm suy nghĩ một chút, ôm lấy Lôi Mông chạy lên lầu, “Tôi muốn ăn cá!”

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, “Nick nói em không thể ăn cá!”

Đường Kiến Tâm dừng chân lại, “Tôi đã khỏe rồi.” Ngày ngày phải ăn cái thứ đen xì ấy, ngửi mùi thôi cô đã muốn ói rồi, còn nuốt trôi thế nào được?

Lôi Khiếu Thiên bắt đắc dĩ gật đầu, bảo thủ hạ Ngục Thiên Minh hỏa tốc mua cá về rồi chuẩn bị làm cơm!

Đường Kiến Tâm ôm Lôi Mông chạy lên lầu. Vừa nãy ngồi chơi trên ghế quá mức nên giờ tóc em ướt hết, lên rồi cho em đi tắm!...

Thả Lôi Mông lên giường lớn, vào phòng tắm mở nước rồi ra ôm thẳng nhóc kia vào. Lôi Mông thấy nước có thể chơi, lập tức vút luôn cái bình sữa vào bồn tắm!

Đường Kiến Tâm mặt đen thui, nhanh gọn cởi quần áo Lôi Mông rồi cẩn thận thả vào trong nước. Bồn là một công trình đơn giản đến không thể đơn giản hơn nhưng dưới sự phá phách của bạn nhỏ Lôi Mông đã hoàn toàn biến thành một đại công trình!

“Không được nghịch nước!”

“Nha nha!” Lôi Mông vỗ cả bàn tay lên mặt nước, nhe lợi bấu môi với Đường Kiến Tâm!

Đường Kiến Tâm không còn gì để nói, “Con được lắm, còn nghịch nữa mẹ không tắm cho con đâu.”

Lôi Mông vẫn cười hì hì không ngừng, không tắm thì không tắm, con tự tắm!

Cứ chơi đùa như vậy nên quần áo Đường Kiến Tâm cũng bị Lôi Mông làm cho ướt đẫm, dính chặt vào da làm cô thật khó chịu, thậm chí bây giờ không có ai vào phòng nên cởi luôn áo ra. Lôi Mông thấy Đường Kiến Tâm cởi áo, rất vui vẻ vỗ tay. Đường Kiến Tâm cười cười, tắm rửa sạch sẽ bong bóng trên người Lôi Mông, lấy khăn tắm bọc thẳng nhóc lại ôm ra ngoài giường. Hai mắt Lôi Mông ướt ướt, túm lấy bồn tắm không rời, kêu lên y a với Đường Kiến Tâm.

Đường Kiến Tâm dở khóc dở cười, “Bé ngoan là không được nghịch nước đâu!” Sau khi mặc quần áo tử tế cho Lôi Mông xong rồi đặt em lên giường mới nhớ tới áo mình đã cởi, dù sao bản thân cũng ướt rồi, tắm luôn cũng được!

Để Lôi Mông ra giữa giường, nói, “Mẹ đi tắm, con ngoan ngoãn ngồi im đấy nhé!”

Lôi Mông ngồi ở trên giường lớn nhìn Đường Kiến Tâm, vểnh môi lên. Đường Kiến Tâm chỉ cảm thấy vô cùng đáng yêu! Cái giường lớn như vậy thì dù có bò lung tung cũng không bị ngã xuống đất nên cô cũng yên lòng cầm khăn lông đi vào nhà tắm.

Một lúc sau liền vang lên tiếng nước rào rào! Lôi Khiếu Thiên lúc vào phòng thì thấy Lôi Mông nằm lộn giữa giường chơi đùa với hai chân của mình rất là vui. Lôi Khiếu Thiên thấy thật khó hiểu, chân của mình thì có gì hay mà chơi?

Lôi Mông thấy Lôi Khiếu Thiên đi vào, vỗ hai cái lên giường, giang hai tay ra với anh như muốn ôm. Lôi Khiếu Thiên không để ý tới em, lướt qua một vòng trong phòng ngủ mà không thấy bóng dáng Đường Kiến Tâm đâu, nghi hoặc, Tâm Nhi đâu rồi?

“Mẹ con đâu?” Lúc ấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước chảy...

Lôi Khiếu Thiên đứng chờ cả người, đồng tử co lại mãnh liệt, nhìn theo hướng phòng tắm. Cửa không có đóng, có thể thấy được những giọt nước bắn lên tấm kính...

Lôi Khiếu Thiên đầu nổ ầm, từng đoạn ngắn hiện lên, hai chân anh như không có ý thức đi đến phòng tắm. Rõ ràng chỉ là quãng đường có mấy bước thôi mà anh đi tới mấy chục bước. Càng đến gần phòng tắm thì nhịp tim anh lại càng mau...

Đường Kiến Tâm dùng trăm cái tóc ra sau, chỉnh nhiệt độ nước vừa phải, xoa sữa tắm giống với của Lôi Mông lên người!...

Lòng ngực Lôi Khiếu Thiên phập phồng. Bức tranh mỹ nhân tắm rửa hiện ra trước mắt làm anh cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, ánh mắt tham lam theo dòng nước chảy xuôi từ trên cổ, hai vai, xuống ngực... Xuống dọc theo đó... Đến vùng bụng trơn láng... ở đó có một vết thương nho nhỏ. Anh biết đó là vết sẹo lưu lại sau khi sinh tiểu công chúa. Lúc đó vết rách khá lớn, sẹo cũng rất dài, chẳng qua ở bệnh viện Nick đã khâu lại lần nữa, lại có thuốc liền sẹo nên hiện tại phần lớn đã biến mất. Chỉ còn dấu vết mờ mờ. . .

Nhưng anh lại cảm thấy nó thật đẹp, còn đẹp hơn bất kì chỗ nào khác trên người cô... Hô hấp dần trở nên trầm trọng... Một luồng nhiệt khí mau mà lại mãnh liệt xông thẳng vào nơi nào đó!

Anh và Tâm Nhi mới chỉ “sinh hoạt” một lần. Nhiều năm qua anh luôn tự hạn chế, cho dù dùng tay cũng ít lại càng ít. Thế nhưng, có một ngày lại được hưởng “thịt”, thân thể thay đổi hoàn toàn, nhiều lần anh đã phải nhịn cực kỳ vất vả, luôn có suy nghĩ... muốn đặt cô bên dưới mình.

Đường Kiến Tâm cảm giác được ánh mắt nóng rực kia liền mở mắt ra, chợt thấy Lôi Khiếu Thiên như bức tượng điêu khắc đứng ở cửa, đối diện với ánh mắt trần trụi kia không khỏi sửng sốt, sao anh vào đây được. Lập tức có chút không vui, “Đi ra ngoài!”

Lôi Khiếu Thiên bị cô quát như thế, từ trong dục vọng tỉnh táo lại. Nhưng anh không có ra ngoài, ngược lại còn đi thẳng vào phòng tắm...

Anh nhớ là vừa rồi cô đã nói thân thể cô khỏe rồi!

Lôi Khiếu Thiên liếm đôi môi khô khốc, khàn giọng, “Tâm Nhi ~!” Con người Đường Kiến Tâm trợn trừng. Cô không ngờ anh to gan như thế. Cô bảo anh ra ngoài thì anh đi vào không nói, còn đóng cả cửa lại...

Ghe tởm!

“Anh đừng tới đây, đi ra ngoài!” Kỳ thực những lời này nói ra đến ngay cả cô cũng không đủ sức hô, hai chân nhũn ra. Cô hoàn toàn bị ánh mắt đầy dục vọng của anh dọa. Đây là ánh mắt cô chưa từng thấy, quá kinh khủng!

“Tôi cảnh cáo anh, anh đừng tới đây.” Phòng tắm này không tính là quá lớn, khoảng cách giữa hai người cũng chỉ có mấy bước mà thôi. Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên tràn đầy sự hưng phấn như sói xám gặp cô bé quàng khăn đỏ, bước tới từ từ khiến cô có cảm giác tan rã. Chỉ ít thì cảm giác bây giờ của Đường Kiến Tâm chính là thế.

Chết tiệt, quả thực còn đáng sợ hơn cả lăng trì! Ngay lúc này, cô thực sự hối hận vì sao mình tắm mà lại không đóng cửa? Nếu không phải lo lắng Lôi Mông chơi trên giường sẽ rơi xuống đất, cô cũng không đến mức phạm phải sai lầm như vậy a!

“Tâm Nhi.” Lôi Khiếu Thiên nuốt nước miếng, chăm chú nhìn Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm bị anh nhìn liên tiếp lui về sau. Chết tiệt, rõ ràng mình chưa từng sợ người này, thế mà bây giờ cô lại cảm thấy nguy hiểm... Vòi hoa sen vẫn tiếp tục phun nước, bọt trên người Đường Kiến Tâm còn chưa rửa sạch hết đã vội cầm lấy khăn tắm bọc cơ thể mình lại. Nhưng Lôi Khiếu Thiên còn nhanh hơn cô, đoạt lấy khăn tắm, đè Đường Kiến Tâm lên sàn gạch men sứ, bỏ khăn tắm đi, ngửi mùi sữa tắm trên người cô, thanh âm khàn khàn, “Tâm Nhi, thơm quá!”

Trên lầu, phòng Thượng Quan Kiệt Thiếu. Tiểu Ngải ngồi trước máy tính chơi game, nghe thấy tiếng mở cửa, nghi ngờ quay đầu lại kinh ngạc nhìn chằm chằm gương mặt như bao công của Thượng Quan Kiệt Thiếu, khó hiểu, “Anh sao thế? Đại ca anh lại làm gì khiến anh khó chịu à?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu không có chút tâm tình nào trả lời Tiểu Ngải, nằm lăn ra giường, trừng mắt nhìn trần nhà đến ngây người!

Tiểu Ngải nhú mày, nhấn tạm dừng game, ngồi cạnh anh, đá vào bắp chân anh hỏi, “Chuyện gì vậy?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu than thở, “Chồng em xong đời rồi.” Nghĩ đến màu da ba tháng sau của anh, anh triệt để tuyệt vọng! Châu Phi a, đó là ác mộng cả đời anh! Anh cảm thấy đại ca vì trả thù Tiểu Ngải dù đồ chị dâu chạy trốn nên mới nghiêm phạt anh, mà anh vẫn không thể có một câu oán hận! Hu hu!

Mặt hổ của Tiểu Ngải nhìn anh, đứng dậy, “Nói đi, em xong rồi đây!” Nếu là bình thường cô mới không thèm đếm xỉa tới anh. Chẳng qua thấy bộ dạng muốn chết không muốn sống của anh, cảm thấy chắc là có trò hay để coi, nên mới thể hiện chút “quan tâm chăm sóc”!

Thượng Quan Kiệt Thiếu chu mỏ, cũng không giận, “Ngày mai chúng ta đi châu Phi!”

Tiểu Ngải sững sốt, châu Phi?

Phòng tắm dưới lầu. Nét mặt Đường Kiến Tâm trầm tĩnh, nội tâm lại rơi lệ đầy mặt. Tôi van anh, cô mới tắm xong, chẳng lẽ lại không có hương thơm? Chờ đã, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những cái này. Muốn cô giết người thì rất đơn giản, thế nhưng, muốn cô ứng đối với tình huống này, cô thật không biết nên làm cái gì. Hai tay có chút mất tự nhiên, muốn ném cái người đang đè trên người cô ra, thế nhưng, người này như là thái sơn áp đỉnh, căn bản là đẩy cũng không nhúc nhích!

“Anh anh anh...” Cút ngay! Đường Kiến Tâm không có phát hiện ra là thanh âm lúc cô nói rất là run rẩy!

Đường Kiến Tâm thật tình muốn khóc!

Lôi Khiếu Thiên đè chặt lên người Đường Kiến Tâm, không lộ ra chút khe hở, nghe thấy Đường Kiến Tâm nói, lập tức ngẩng lên. Trong sự ngạc nhiên kinh hoàng của Đường Kiến Tâm, đầu lập tức đè xuống, chuẩn xác hôn lên đôi môi mềm mại!

98. Chương 98: Bị Ăn Sạch Sẽ

“A ưm... thả ra... ưm...” Hai mắt Đường Kiến Tâm trừng còn lớn hơn trâu, tay để trên ngực Lôi Khiếu Thiên như chạm phải lửa giắt lại...

“Tâm Nhi... Tâm Nhi, em là của anh.” Lôi Khiếu Thiên hôn mãnh liệt, không tính là thô bạo, cũng không coi là ôn nhu. Anh hoàn toàn không có kinh nghiệm hôn môi, chỉ dựa vào bản năng cạy đôi môi Đường Kiến Tâm ra. Đường Kiến Tâm cắn chặt môi không chịu mở, ý cười trong mắt Lôi Khiếu Thiên cũng trở nên vội vã, vội vã muốn được thả lỏng. Anh cắn mạnh vào môi Đường Kiến Tâm, Đường Kiến Tâm vì đau mà mở miệng ra kêu. Lôi Khiếu Thiên nắm đúng thời cơ, đầu lưỡi như một con giun men theo đó vào...

Tham lam, kích động hút lấy!...

Ban đầu Đường Kiến Tâm đã mâu thuẫn, đến cuối cùng là quân lính tan rã, đầu lưỡi tê rần, chỉ có thể mặc cho Lôi Khiếu Thiên làm cần!

Lầu trên

Tiểu Ngải nháy mắt tới lần thứ N, nhìn chăm chăm vào Thượng Quan Kiệt Thiếu, “Anh khẳng định anh nói là - châu Phi?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu gãi tai, có khí mà không có lực gạt đầu, “Ừ.” Sao mà nhầm được? Anh đã nhiều lần xác nhận lại đó!

“Wow... Đại ca anh đối với anh thật tốt.” Tiểu Ngải cười trong im lặng, nhìn có chút hả hê. Thượng Quan Kiệt Thiếu ủy khuất nguyền Tiểu Ngải, thần sắc có chút quỷ dị, “Tiểu Ngải, anh quên nói với em, em phải đi với anh.”

“Ha ha, đi châu Phi, hay thật đấy, đi cùng... với anh?” Tiểu Ngải hoàn hồn, “Cái gì, đi với anh?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu mỉm cười, rất hảo tâm gạt đầu.

Tiểu Ngải tròn trĩnh hai mắt, bỏ nhào lên người Thượng Quan Kiệt Thiếu, bóp cổ anh mà hét, “Em còn lâu mới đi châu Phi với tên cuồng tự đại như anh...”

Lầu dưới

Trong phòng tắm hùng hực quyết liệt, cũng không biết qua bao lâu, Đường Kiến Tâm cảm giác như sắp hít thở không mà chết thì Lôi Khiếu Thiên cuối cùng đã thả cô ra...

“Ngốc thế, em không biết dùng mũi thở à?” Lôi Khiếu Thiên cười như hồ ly trộm được gà, đôi tay “bơi lội” trên người Đường Kiến Tâm! Gò má Đường Kiến Tâm đỏ bừng, cũng không biết vì thiếu dưỡng khí gây ra hay là thẹn thùng! Hít thở từng cái mạnh làm cho bộ ngực cứ phập phồng lên xuống liên tục, ánh mắt Lôi Khiếu Thiên nhìn vào chỉ cảm thấy chỗ nào đó càng “nóng” hơn...

Ánh mắt Đường Kiến Tâm đang phun lửa lườm Lôi Khiếu Thiên. Nụ cười kia làm cô thấy gai mắt không tả, thực sự rất muốn hung hăng xé rách ngay cái nụ cười ấy của anh...

Mà ánh mắt tức giận này trong mắt Lôi Khiếu Thiên lại có vẻ hết sức phong tình vạn chủng. Nhắc cảm cô lên, cụng vào trán cô, eo ếch hơi khom xuống, “Tâm Nhi đang ”mời” anh ư?”

“Mời... ưm ưm!” Em gái anh! Cô rất muốn đạp anh ra ngoài, nhưng hai chân cô lại bị kiềm chế khó mà nhúc nhích, Đường Kiến Tâm thật muốn khóc!

Lôi Khiếu Thiên lại hôn lần nữa, rất không khách khí nói, “Hoá ra Tâm Nhi cũng muốn à!”

“Ưm ưm!” Đường Kiến Tâm phản kháng yếu ớt, khỏi phải nói, từ mặt nào đó cô đã rơi vào thế hạ phong... Cũng không biết Lôi Khiếu Thiên dời khỏi môi cô lúc nào, sang tai... tới cổ... rồi thẳng xuống!

Đường Kiến Tâm run rẩy toàn thân, cả người vô lực. Trong phòng tắm tiếng nước chảy từ vòi sen vang dội, lưng nằm lên gạch men sứ lạnh lẽo, phía trước người lại như nước sôi đang sôi trào. Cảm xúc nóng lạnh đan xen này khiến cô muốn phát điên...

Lôi Khiếu Thiên trêu chọc, cảm giác được cơ thể Đường Kiến Tâm phản ứng, rất là hài lòng, cũng rất đắc ý... Thân thể cô còn miễn cảm hơn so với những gì anh nghĩ...

Phòng tắm, giường lớn, chỉ cách nhau có một cánh cửa nhưng đã ngăn cản hết thấy cảnh xuân tươi đẹp. Nếu cẩn thận lắng nghe còn có thể nghe thấy từng tiếng rên rỉ đi vào trong tai, chạy thẳng vào tim!

Trên giường lớn trong phòng ngủ, Lôi Mông lật người lại. Khi bố em không để ý tới em bước vào nhà tắm thì cái miệng trề ra, mặt phồng lên như cái bánh bao nhỏ... Ánh mắt mồn mõi trông ra cửa phòng tắm đã đóng lại, bố cũng không để ý tới em. Em bị ghét bỏ rồi... huhu!

Đôi tay bé nhỏ của Lôi Mông cầm lấy tấm đệm, khó khăn bò tới trước, không được, em phải đi tìm mẹ!

Thế nhưng cái giường lớn này quả thực như một cái sân rộng lớn với tiểu Lôi Mông, vĩnh viễn không có tận cùng, bò mãi mà không tới được ranh giới...

Khi cửa phòng tắm mở ra thì cũng là chuyện của một giờ sau. Trên người cả hai đều quần khăn tắm, Đường Kiến Tâm lúc này đã ngủ trong lòng Lôi Khiếu Thiên. Lôi Mông bò đến sát ranh giới chiếc giường, nghe tiếng cửa phòng tắm mở, “bập bập” vui mừng, hai mắt sáng lấp lánh. Bố mẹ em đã quay lại rồi!

Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm đặt lên giường, nhìn sang Lôi Mông ở mép giường, tâm tình rất sung sướng, ôm lấy thằng nhóc, “Thật đúng là không kiên nhẫn, thế mà có thể từ đầu giường bò tới cuối giường.”

Lôi Mông vỗ lên cánh tay trần của Lôi Khiếu Thiên, nghe được tiếng “bộp bộp” phát ra thì Lôi Mông như trúng tà, càng vỗ càng hân hoan, cười khanh khách không ngừng. Lôi Khiếu Thiên không nói gì, nhưng lúc này cũng không tính toán với em. Thả thằng nhóc lại giường rồi giúp Đường Kiến Tâm mặc áo ngủ. Sau khi anh mặc quần áo xong thì ôm Lôi Mông ra ngoài...

Anh còn chưa quên là Tâm Nhi nói muốn ăn cá đâu! Bà xã đã cho anh ăn no, bây giờ đến lượt anh phải chăm sóc tốt cho cái bụng của cô rồi!

Ngày thứ hai, Đường Kiến Tâm ngồi trên máy bay, ôm Lôi Mông mà vẫn còn ảo não. Hôm qua thế nào mà cô lại bị ăn sạch sẽ thế nhỉ?

Hình ảnh trong phòng tắm tối qua lại hiện lên trong đầu, những tiếng rên rỉ, những... A a a, Đường Kiến Tâm phát điên, mặt đỏ tía tai. Lôi Khiếu Thiên không quay lại cũng biết Tâm Nhi đang suy nghĩ cái gì, rất cố gắng không để mình bật cười. Loại chuyện được tiện nghi còn khoe mẽ này anh không thể làm trước mặt Tâm Nhi được, bằng không, lần sau muốn trộm “gà” cũng không đơn giản như thế nữa!...

Đường Kiến Tâm hung hăng lườm Lôi Khiếu Thiên, sao anh có thể như người không có việc gì ngồi bên cạnh cô như thế hả?

“Khụ khụ, Tâm Nhi, máy bay sẽ đưa em và Lôi Mông đến thẳng biệt thự!” Lôi Khiếu Thiên thật lòng sợ chọc tức thân thể Tâm Nhi của anh, chỉ có thể lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của cô. Không thể nghĩ tiếp được a, nghĩ nhiều quá thì mọi việc hỏng bét à!

Đường Kiến Tâm liếc sang anh nhưng không phát ra tiếng động nào. Cô sợ cô mà nói thì bức tường sẽ sụp, nhìn không được lao tới bóp chết anh!

Lôi Khiếu Thiên rất tự mình biết mình, sáng suốt không kích thích cô làm gì, cho nên nửa đường thì anh xuống máy bay, đi hội họp cùng Đế Văn rồi tới Chợ Đen trước!

Đường Kiến Tâm nhìn theo bóng lưng anh có chút ngạc nhiên, đôi lông mày siết lại. Bọn họ tới New York, nhất định có liên quan tới Chợ Đen, nói cách khác... Đường Kiến Tâm co chặt hai cánh tay lại. Lôi Mông bị giật mình kêu thành tiếng, cô mới hoàn hồn đổ thẳng bé!

Không quan hệ, sớm muộn gì cũng phải đối diện, cũng chỉ chờ thêm một lúc...

Thẩm Dương Kỳ, Phó Hạnh Lương đã sớm nhận được tin của Lôi Khiếu Thiên, sáng sớm đã đứng chờ ngoài cửa lớn biệt thự để đợi Đường Kiến Tâm và Lôi Mông!

Thẩm Dương Kỳ tự nhiên dựa vào người Phó Hạnh Lương, “Anh nói xem, thằng nhóc liệu đã biết gọi chưa nhỉ? Lâu lắm rồi không gặp, nhất định là càng lớn càng đáng yêu!”

Phó Hạnh Lương cương chiều xoa tóc Thẩm Dương Kỳ, nhắc nhở, “Anh còn chưa gặp thằng bé nữa này.”

Thẩm Dương Kỳ sững sốt, lập tức phụ họa, “À đúng, em cũng quên luôn là anh chưa gặp Mông Mông!” Mắt Thẩm Dương Kỳ sáng lên, nói thằng bé rất tràn trề sức sống, lôi kéo Phó Hạnh Lương rồi khen mãi, “Em đã nói với anh chưa nhỉ, thằng bé cực kỳ đáng yêu. Gương mặt bầu bĩnh hồng hào, đôi mắt to sáng, còn đẹp hơn cả anh họ khi còn bé nữa.”

Phó Hạnh Lương bật cười, “Đúng đúng đúng, anh biết rồi, lát nữa là gặp mà, em kích động như thế làm gì?”

“Có thể không kích động được sao? Em là anh trai thằng nhóc đó.”

“Anh trai?” Kháo, đại ca từ lúc nào mà có thằng con trai lớn tướng như em?

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, “Dĩ nhiên, một người tài hoa vô song như em đây, đương nhiên phải gọi là anh.”

Phó Hạnh Lương quay mặt đi không lý tới cậu ta nữa. Anh thực sự rất không muốn đả kích bạn nam nào đấy, em thế kia mà gọi là tài hoa vô song hả? Em bảo những người thật sự đẹp như thiên tiên kia làm sao mà chịu nổi? Còn may Ngân Nguyệt không có ở đây, em mới nói mà không thấy áp lực!

Thẩm Dương Kỳ cũng không để ý tới thái độ Phó Hạnh Lương, sờ cằm tự kỷ: Lão tử là thanh niên nghiêm túc, có chỗ nào mà không phải phong hoa tuyết đại? Tướng mạo anh đây ra ngoài, hất tóc tuyệt đối đẹp trai trăm phần trăm... Ảnh Đế quốc tế đâu phải là “mèo mù vớ cá rán”!...

Ai, lặng im không một tiếng động rời khỏi giới nghệ sĩ thật có chút đáng tiếc.

Máy bay hạ cánh rất đúng giờ, Đường Kiến Tâm cũng nhận thức Thẩm Dương Kỳ, Phó Hạnh Lương nên cũng không thấy có gì không bình thường. Sau khi máy bay hạ cánh gặp được hai người cũng không thấy lạ, chỉ là sự nhiệt tình của bọn họ làm cô không chịu nổi. Chân cô còn chưa kịp chạm đất thì Thẩm Dương Kỳ đã bổ nhào tới trước mặt rồi.

“Chị dâu, cuối cùng cũng chờ được chị.”

Khóe miệng Đường Kiến Tâm gật một cái, “Không ai bảo cậu chờ.”

“Như vậy sao được!” Thẩm Dương Kỳ đang nói với Đường Kiến Tâm mà mắt thì gắn chặt vào Lôi Mông không rời. Bất chợt rồi không đánh tiếng chút nào chìa móng vuốt ra ôm Lôi Mông, không để ý tới cái nhú mày của Lôi Mông, hôn một cái lên trán em, “Thằng nhóc, anh nhớ em muốn chết.”

Đường Kiến Tâm lắc đầu, “Tôi cũng không có con trai lớn như cậu.”

“Chỉ cần mẹ em đồng ý, lúc nào em cũng có thể đổi sang làm con chị dâu.”

Phó Hạnh Lương thiếu chút nữa phọt máu. Đường Kiến Tâm cũng khiếp sợ nhìn Thẩm Dương Kỳ, chỉ có đường sự như chẳng có việc gì, vẫn chơi đùa với thằng nhóc, “Cậu, tôi cũng chẳng dám muốn.”

Thẩm Dương Kỳ chu mỏ, gãi gãi tai, “Chị dâu, chị làm em tổn thương quá đi à, em có chỗ nào không tốt chứ? Muốn diện mạo có diện mạo, muốn tài hoa có tài hoa... muốn...”

“Được rồi, chị dâu, chúng ta vào trước đi.” Phó Hạnh Lương thực sự không coi được, nắm lấy áo Thẩm Dương Kỳ rồi kéo vào nhà!

“A, Lương, anh buông em ra, em còn chưa nói xong.”

“Em im miệng!” Mặt Phó Hạnh Lương tái đi, nhỏ giọng nói bên tai Thẩm Dương Kỳ, “Em dám làm con trai đại ca?”

Thẩm Dương Kỳ chớp mắt, được rồi, anh đúng là không dám. Lôi Mông đột nhiên nhếch miệng cười với Phó Hạnh Lương, Thẩm Dương Kỳ trợn tròn hai mắt, đổ kị nhìn Phó Hạnh Lương, “Dựa vào cái gì mà nó cười với anh mà không cười với em?”

Phó Hạnh Lương chẳng còn sức đâu mà mắt trợn trắng lên nữa, mặc kệ tên nhảm chán này, quay ra nhìn Lôi Mông. Đường Kiến Tâm đi theo sau, nghĩ ngợi sâu xa!

Phó Hạnh Lương muốn ôm lấy thằng nhóc mà Thẩm Dương Kỳ không cho. Phó Hạnh Lương cũng chỉ đành thôi. Sau khi ba người ngồi xuống, Phó Hạnh Lương nói với Đường Kiến Tâm, “Chị dâu, tối đại ca mới về. Nếu chị mệt mỏi có thể vào phòng nghỉ ngơi.”

Đường Kiến Tâm nhìn Phó Hạnh Lương lắc đầu, “Không cần. Đại ca cậu tới Chợ Đen rồi à?”

Phó Hạnh Lương sững sờ, nhìn lại Thẩm Dương Kỳ. Chẳng qua bây giờ trong lòng cậu ta còn thằng nhóc kia, đâu để ý tới anh nữa, rửa thắm, “Đại ca, à... Đúng vậy!” Anh không chắc lắm liệu đại ca đã nói với chị

dầu những việc đó chưa, nhưng anh cũng không hẳn là nói dối. Nửa đường đại ca xuống máy bay chắc chị dâu cũng đoán được ít nhiều.

Đường Kiến Tâm hí hóp mắt, đứng dậy đi ra ngoài, “Mấy người trông Lôi Mông!” Phó Hạnh Lương vội vàng đứng dậy, đuổi theo Đường Kiến Tâm, “Chị dâu, chị...”

“Không cần theo tôi. Trước khi đại ca các cậu quay lại, tôi sẽ về.”

“Thế nhưng...”

Đường Kiến Tâm dừng bước, ánh mắt sắc bén rét lạnh rơi thẳng vào Phó Hạnh Lương. Chính ánh mắt ấy đã khiến anh phải dừng lại, “Tôi có chuyện phải làm!”

Thẩm Dương Kỳ cũng ôm Lôi Mông đi ra, “Chị dâu, chị muốn đi đâu?” Vừa nói vừa đặt Lôi Mông vào lòng Phó Hạnh Lương, “Chị dâu, chị muốn đi thì cho cả em họ đi nữa?”

“Không cần!” Đường Kiến Tâm lia mắt qua Thẩm Dương Kỳ đang có chút khấn trương, nhìn Lôi Mông, “Trông chừng thằng bé thật kỹ đấy!”

Thẩm Dương Kỳ và Phó Hạnh Lương nhìn nhau, đều thấy được sự bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Lời Đường Kiến Tâm mặc dù lộ ra sự lạnh lùng nhưng không khó để nghe ra cường thế trong đó. Thẩm Dương Kỳ và Phó Hạnh Lương chỉ có thể trở mắt nhìn bóng lưng Đường Kiến Tâm biến mất. Phó Hạnh Lương nháy mắt với Thẩm Dương Kỳ “Em đi theo chị ấy, anh nghĩ biện pháp báo cho đại ca.”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu rồi bám sát theo sau Đường Kiến Tâm.

Đường Kiến Tâm biết Thẩm Dương Kỳ theo sau lưng cũng mặc cậu ta, chặn một chiếc xe lại rồi đến thẳng Chợ Đen.

Lần này đến mua tin tức hoàn toàn khác so với lần trước. Còn chưa bước vào con hẻm tối thì đã cảm nhận được cảm giác lạnh lẽo bên trong, cùng một cảnh tượng với bóng người lặng yên không tiếng động kia!

“Tôi muốn biết Zimmer của Đoạt Quỷ!”

“Năm trăm vạn.”

“Nói!”

“Tầng ba dưới lòng đất.”

Đường Kiến Tâm nheo mắt, tốt, thực sự xuất hiện rồi. Người kia tới vô ảnh đi vô tung, Đường Kiến Tâm cũng không để ý, trực tiếp bước vào con hẻm tối. Thẩm Dương Kỳ đuổi theo lại chậm một bước, bóng dáng Đường Kiến Tâm biến mất trong ngõ hẻm làm anh chán nản, thực sự là đáng hận!

“Chết tiệt, chị dâu tới đây làm gì?”

Thẩm Dương Kỳ lắc mình đi vào con hẻm tối, theo sau Đường Kiến Tâm...

Một đầu khác

Lôi Khiếu Thiên trực tiếp tới Chợ Đen hội hợp với Đế Văn, “Đại ca, em đã báo cho Nhị công tử là sẽ giao dịch trực tiếp ở tầng ba Chợ Đen.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Mọi việc điều tra thế nào?”

“Đã xong cả rồi.” Đế Văn đi theo bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, phía sau là người của mafia, “Mười tám năm trước, cạnh Zimmer có một chuyên gia ma túy. Ma Phong M7 chính do hắn phát hiện ra, chỉ là lúc đó thứ ma túy này không được hoàn thiện nên Zimmer đã cho thủ hạ đi bắt rất nhiều trẻ con để thử thuốc...”

Đế Văn nhìn sắc mặt Lôi Khiếu Thiên, “Chị dâu cũng bị ngộ hại khi đó.”

Lôi Khiếu Thiên ngừng bước, màu sắc trầm xuống, “Ừm!”

Đế Văn biết khí sắc Lôi Khiếu Thiên không tốt, cũng tự biết là không nên tiếp lời. Có một số việc không phải cứ nhất định nói rõ ra. Đại ca thông minh như vậy, có một số việc, chỉ cần một điểm anh đã hiểu rõ rồi nên không cần nhiều lời!

“Lôi lão đại, giáo phụ, mời!” Nhị công tử sớm đứng chờ, khi thấy người tới liền ra nghênh đón. Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn gật đầu, để Nhị công tử dẫn xuống tầng ba dưới lòng đất.

“Lôi lão đại, người đã được an bài trong phòng đấu giá.”

99. Chương 99: Thăm Ván Kiếu Khác (khí Huyết Công Tâm)

“Dẫn đường đi.”

“Đi theo tôi.” Nhị công tử đi đằng trước, Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn theo bên cạnh. Bọn họ không có đi vào con hẻm Đường Kiến Tâm đi, trực tiếp sử dụng thang máy mà Nhị công tử đã xây dựng tại đó thẳng xuống tầng ba dưới mặt đất.

Hôm nay phòng đấu giá tầng ba dưới mặt đất rất yên tĩnh, không có những vị khách từ bên ngoài đến. Đây là ý của lão đại Chợ Đen, đóng cửa ba ngày chỉ để cho Lôi Khiếu Thiên. Đế Văn hứng thú quan sát, nhỏ giọng hỏi Lôi Khiếu Thiên, “Ba ngày không mở cửa, anh đoán xem một ngày bọn họ tổn thất hết bao nhiêu?”...

Lôi Khiếu Thiên lạnh nhạt nhìn anh ta, “Đây không phải việc cậu nên quan tâm.”

Đế Văn nghiêm trang gật đầu, “Đương nhiên, em chỉ tò mò thôi.”

“Muốn biết?”

Đế Văn gật đầu, nghe nói sinh ý Chợ Đen kiếm được rất lớn, được người ta nhận định là còn hơn cả buôn lậu của bọn họ.

“Tự mình đi hỏi.”

Đế Văn sờ sờ mũi, đại ca, nếu đi hỏi thì cần gì tìm đại ca anh nói thăm nữa?

Lôi Khiếu Thiên quay đầu đi, anh không có buồn chán như Đế Văn, đi quan tâm mấy thứ này.

Sau khi xuống tầng ba, Nhị công tử bảo người của Chợ Đen trông cửa, mình thì cùng vào với Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn.

Ngay tại bức trưng bày hình bầu dục có thể thấy một ông già người đầy máu, quần áo rách nát, hai tay hai chân không có chỗ nào lành lặn, mái tóc trắng đã dính bết máu... Căn bản không thấy rõ được diện mạo ông ta!

Lôi Khiếu Thiên có chút nghi hoặc, “Ông ta, là Zimmer?” Nếu tư liệu của anh không sai, hiện tại Zimmer tối đa cũng chỉ năm mươi, sao lại như một ông già thế này?

Đế Văn cũng nhíu mày, nhìn Nhị công tử, “Anh liệu có bắt lầm người không vậy?”

Nhị công tử cười một cách tàn nhẫn, “Lôi lão đại, mắt nhìn người của Chợ Đen vẫn có thể tin tưởng.”

Lôi Khiếu Thiên và Đế Văn nhìn nhau, “Vậy là thế nào?”

“Mười tám năm trước, có người xông vào Đoạt Quý. Lúc đó Zimmer lại đang ở phòng thí nghiệm dưới lòng đất, cũng không biết ai động vào công tắc nào mà làm đổ thứ gì đó trong phòng thí nghiệm. Ông ta không kịp chạy, chỉ trong nháy mắt tóc trắng bạc, da dẻ nhăn nheo, chớp mắt già đi hơn hai mươi tuổi. Đây cũng là lí do vì sao mà mười tám năm trước ông ta có thể thoát khỏi cuộc truy sát kia.”

“Lúc đó, cho dù Zimmer đứng trước mặt bọn họ, bọn họ cũng không ngờ tới người này chính là lão đại của Đoạt Quý.”

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, Đế Văn thì muốn ỏi. Anh cuối cùng đã biết vì sao nhiều năm tìm kiếm người lại không có tung tích, đúng là gặp quý. Bây giờ cái lão già tóc trắng này đứng trước mặt mà anh còn không biết nữa kìa!

“Ông ta lấy vận cứt chó ở đâu ra vậy?”

Nhị công tử cũng cười nhạt làm cho vết sẹo trên mặt càng trông dữ tợn, “Lần này nếu không phải Lôi lão đại phát ra truy hồn lệnh cấp mười hai, chúng tôi cũng không thể nào tìm được người.” Tìm kiếm khắp mặt đất không phải là việc đơn giản. Quan trọng hơn, người này còn trốn tại một vùng núi hẻo lánh, có ai nghĩ tới ông ta lại cam lòng làm dã nhân?

“Không đúng!” Đế Văn nghi ngờ nhíu mày. Lôi Khiếu Thiên nhìn sang, ánh mắt tỏ ý cậu ta làm sao vậy? Đế Văn nhìn về phía Nhị công tử, “Không phải anh nói tìm được ông ta ở dã sơn hay sao?”

“Đúng vậy.” ...

“Với cái bộ dạng này mà lại không bị heo rừng ăn sạch hả?” Có thể sống đến bây giờ đúng là kỳ tích.

Nhị công tử gật đầu, “Không có gì lạ cả. Anh nếu biết ông ta trong núi sâu mà còn nghiên cứu ra được ma túy, phỏng chừng sẽ càng muốn ỏi hơn.”

Đế Văn mặt không thay đổi trợn mắt nhìn Nhị công tử, anh ta nói có ý gì? Trong núi sâu nghiên cứu ma túy? Anh chỉ biết là trong núi sâu có vài loại chất gây nghiện, tỷ như anh túc thôi!

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên nặng nề, lạnh lùng rơi vào người lão già đã yếu ớt không còn chút sức lực kia. Nếu không phải ngực ông ta phập phồng, phỏng chừng căn bản không nhìn ra được đây là một người sống.

“Đế Văn, cho ông ta tỉnh ngủ đi.”

Đế Văn gật đầu, Nhị công tử cũng hỗ trợ một tay. Có lẽ Zimmer bị người của Nhị công tử hành hạ quá mức nên thân thể đau đớn đến tê dại, máy móc mở mắt ra. Nếu không phải có thâm cừ, Lôi Khiếu Thiên gần như đồng tình với ông ta. Gương mặt ông ta đã bị phá hủy, hàm răng cũng bị người ta nhổ đi mấy cái. Tuy nhiên, đôi mắt ông ta khi mở ra lại chất chứa ngạo khí sắc bén. Anh rất cuộc biết vì sao qua nhiều năm như vậy ông ta có thể thoát khỏi sự truy đuổi của vô số người... Hoàn toàn có đạo lý của nó.

Đây là một người thông minh!...

“Đừng... đừng phí phí sức nữa, tôi... tôi sẽ không nói cái gì hết.” Những lời ông ta nói rất nhọc nhằn, âm thanh khàn khàn. Nếu không lắng nghe căn bản không nghe ra được là ông ta nói cái gì.

Đế Văn không chút lưu tình nắm lấy tóc kéo đầu ông ta. Zimmer bị ép phải ngẩng lên đối mặt với Lôi Khiếu Thiên, đột nhiên cả người run rẩy. Nhiều ngày qua phải chịu dần vật tra tấn mà ông ta chưa từng run rẩy, hôm nay, chỉ một ánh mắt vậy thôi đã khiến ông ta không ngừng run rẩy...

Anh ta, rất mạnh! Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Zimmer khi nhiều lần chạm trán tử vong!

Lôi Khiếu Thiên tiến lên, cúi xuống nhìn vào đôi mắt coi như hoàn hảo của Zimmer, không nhanh không chậm mở miệng, “Tôi biết mười tám năm trước, ông đã đưa bí phương của tâm ấn cho bọn họ.”

Tâm ấn của Tâm Nhi hiện tại mặc dù có thể kiểm soát không để cô phát tác, thế nhưng lại không thể hoàn toàn dứt bỏ được nó. Nhất là ảo giác, đó mới là nỗi đau lớn nhất, nó đã hợp với tâm mạch, cô ấy cần phải trị tận gốc.

Nếu người đó là Zimmer, anh tin ông ta biết anh hỏi cái gì.

Mười tám năm trước? Zimmer có chút mất tập trung, mười tám năm trước, đó là chuyện xa xôi cỡ nào, “Không không biết!”

Ánh mắt đầy nguy hiểm của Lôi Khiếu Thiên nheo lại, đưa mắt ra hiệu với Đế Văn. Đế Văn hiểu ý, nhắc cánh tay phải kinh khủng tàn tạ của Zimmer, nắm cổ tay ông ta, móng tay nhẹ nhàng rạch một cái, làm Zimmer kêu lên thảm thiết tê tâm liệt phế. Gân tay phải của ông ta hoàn toàn bị cắt đứt...

Đế Văn cười lạnh, “Nếu đã thành tù binh, nên biết việc mà tù binh phải làm.” Tay phải giơ lên vỗ vỗ vào bộ mặt đã hoàn toàn thay đổi từ lâu của Zimmer, “Chết, không phải điều đáng sợ nhất. Đáng sợ nhất là, sống không bằng chết!”

Nhị công tử không nói gì cả. Chỉ cần trước khi anh muốn thứ kia, ông ta không bị giết là được. Còn về quá trình, chỉ cần Lôi lão đại, giáo phụ có yêu cầu, anh cũng có thể giúp một tay.

Cung cấp một vài đạo cụ hoàn toàn không phải vấn đề!

Có lẽ do đây là phòng dưới mặt đất nên không khí làm người ta có cảm giác khô nóng. Lôi Khiếu Thiên cởi bớt cúc áo đầu tiên ra, xắn tay áo. Đế Văn khé hé miệng cười như không cười nhắc nhở Zimmer, “Đây là lão đại Ngục Thiên Minh, ông nên biết anh ta có tiếng là người không biết kiên nhẫn. Dĩ nhiên nếu xương ông đủ cứng, có thể so đầu sức chịu đựng với anh ta. Tôi và Nhị công tử đều rất thích xem kịch vui.”

Zimmer run rẩy như gió cuốn lá rơi, không hề có chút biên độ. Ánh mắt Đế Văn hiện rõ khinh bỉ, xem thường, một chân đã bước vào quan tài rồi mà còn muốn chơi với bọn họ? Cũng chẳng biết mấy khớp xương của lão già này chơi được với bọn họ mấy hiệp? Không biết tự lượng sức mình!

Mặc dù Zimmer cả người đau đớn như mất hết cảm giác, thế nhưng, gân tay bị cắt đứt ngay trước mắt, đau đớn trong nháy mắt ấy thật không phải đùa. Đây không chỉ là dằm vạt trên thân thể, mà còn là sự giày vò trên tinh thần, khiến cho ý thức ông ta thiếu chút nữa sụp đổ.

Lôi Khiếu Thiên không cho Zimmer quá nhiều thời gian lo lắng, lần lên tiếng này càng ngắn gọn mà lại trọn vẹn ý nghĩ, lạnh lùng ném ra một chữ, “Nói!”

Zimmer run bắn người, hoàn toàn sợ hãi, ngay cả Nhị công tử đứng cạnh cũng âm thầm tán thán. Lôi Khiếu Thiên quả nhiên là người ngoan độc đứng trên đỉnh, khí thế ấy không phải anh ta nói mình có là có thể có.

Muốn có được thứ ấy phải trải qua sự gột rửa nhiều năm, ma luyện trong mưa gió.

Zimmer sững sờ nhìn chằm chằm vào Lôi Khiếu Thiên, anh nói ông ta lúc này ngu cũng tốt, giả điên cũng được. Nói chung, ông ta vẫn mạnh miệng bật ra ba chữ “Không biết”!

Mi tiếp Lôi Khiếu Thiên kịch liệt rung động. Đế Văn không nhìn tới sắc mặt Lôi Khiếu Thiên, lần này nhắc luôn cánh tay trái với chân phải Zimmer lên, làm ra hai tiếng đứt gãy. Zimmer đã đau đến thất thanh, sắc mặt trắng bệch. Dù rằng trên mặt ông ta được “đắp” một lớp máu tươi nhưng vẫn có thể thấy được vẻ tái nhợt ấy.

Đế Văn chắc chắn hai tiếng, không nói nhiều lời vô nghĩa, nhắc nhở sự nghiêm trị lần sau, “Lần sau, sẽ là gân chân trái của ông, à quên, còn sống lưng nữa...” Anh không nói hai lời bóp nát luôn sống lưng để ông ta hoàn toàn hưởng thụ tư vị của người bại liệt.

“Không cần!” Lôi Khiếu Thiên cắt ngang lời Đế Văn. Zimmer hoảng sợ nhìn chằm chằm Lôi Khiếu Thiên, ánh mắt anh lướt qua Đế Văn, dường như việc nhìn Zimmer sẽ làm ô uế mắt anh, “Chặt bỏ tay chân, cho chó ăn!”

Đế Văn trợn trừng hai mắt, nuốt nước miếng một cái, âm thầm giơ ngón cái ra với Lôi Khiếu Thiên. Đại ca, anh còn tàn nhẫn hơn cả em! Hai mắt Đế Văn phát sáng như đèn pha!

Đồng tử Zimmer đã mở ra đến cực hạn, không thể nào tin nổi... CHƯƠNG 99.2:

“Nhị công tử, Chợ Đen có chó săn chứ?”

Nhị công tử sững sốt, gật đầu. Anh ta đứng một bên xem kịch hay nên cũng không chú ý câu hỏi của Lôi Khiếu Thiên lại chuyển sang người anh ta.

“Trong hai phút, tôi muốn thấy nó...”

Nhị công tử nhìn thật kỹ Lôi Khiếu Thiên, xoay người đi ra ngoài cửa. Kháo, đây là lão đại Ngục Thiên Minh, cũng có lúc lưu manh vậy đó hả? Dừng chó? Thật khó cho anh nghĩ ra!

Có điều đây không phải là một biện pháp rất hay ư? Định nhân tận mắt thấy tay chân trên người mình bị “dỡ” ra, ném ra trước mặt con chó săn đã sớm ở bên cạnh, còn phải trơ mắt nhìn nó “hưởng thụ”?

Cho dù thân thể ông ta chịu được, ý thức lại sẽ sụp đổ. Điên chỉ là chuyện sớm hay muộn.

Nhị công tử run rẩy, sống lưng mát lạnh, chỉ cảm thấy phía sau anh không phải là lão đại hắc bang, đó hoàn toàn là ma quỷ, là ma quỷ có thiên ép người bình thường trở thành người điên!

Anh thật may mắn khi bản thân không chọc tới sát tinh như vậy a!

“Ông có một phút để suy nghĩ. Một phút sau, khi con chó săn xuất hiện ở đây, cho dù ông có muốn nói thì cũng chẳng còn cơ hội đâu.”

Lôi Khiếu Thiên nói xong, lui ra phía sau hai bước, khoanh tay nhìn. Đế Văn càng tuyệt hơn, tháo đồng hồ ra bấm, bắt đầu tính thời gian...

Zimmer âm thầm rít gào, đau đớn nào ông ta cũng đã chịu đựng, nhưng hai người trước mặt này, chỉ một động tác đơn giản, một câu nói rất tùy ý, lại thiếu chút nữa khiến ông ta sụp đổ...

Trong lúc nhất thời, cả tầng ba dưới rộng lớn dưới mặt đất trở nên lặng như tờ, chỉ có thể nghe được tiếng hít thở nặng nề của Zimmer. Ngay cả hô hấp của Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn cũng như có như không, yên tĩnh đến quỷ dị.

Ai cũng cho rằng Zimmer nhất định không thoát khỏi cảnh bị “thôn tính”, ngay cả Zimmer cũng tưởng rằng mình sẽ như vậy. Tuy nhiên, chuyện ngoài ý muốn trên thế giới này nhiều lắm. Lúc Đường Kiến Tâm dễ dàng đánh ngã hai người của Chợ Đen đang bảo vệ cửa thì Lôi Khiếu Thiên cũng cảm giác không ổn.

Tựa như bây giờ, hai người nhìn nhau từ xa. Một người thì ánh mắt tràn ngập hàn ý, người còn lại thì sau khi sự tàn nhẫn qua đi lại vô cùng bất đắc dĩ. Lôi Khiếu Thiên xoa xoa lên huyệt thái dương nhảy thành thịch, nhìn Đường Kiến Tâm trông như một tu la, yêu thương lại nóng nảy. Tâm Nhi sao lại tới đây?

Ngay cả Đế Văn cũng choáng váng, chị ấy sao lại ở đây?

Ánh mắt Đường Kiến Tâm lướt qua, chuyển tầm nhìn tới lão già cúi gập người bên cạnh Đế Văn. Lạnh lùng đi tới chỗ Lôi Khiếu Thiên.

Lôi Khiếu Thiên chìa tay ra, Đường Kiến Tâm dời mắt đi, không để ý tới bàn tay lơ lửng giữa không trung. Mặt Lôi Khiếu Thiên sa sầm, định ôm lấy eo Đường Kiến Tâm, mà lại bị Đường Kiến Tâm trừng lại một cái, anh đành lui rồi hỏi, “Tâm Nhi, em tới sao không nói với anh một tiếng?”

Đường Kiến Tâm nhìn chòng chọc vào người đã nửa chết nửa sống kia, nhú mày, lạnh lùng hỏi, “Ông ta chính là?”...

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, anh biết cô hỏi cái gì, cũng có thể cảm nhận được lệ khí trên người Đường Kiến Tâm, đau lòng đứng bên cạnh cô thở dài, “Để anh có được không?” Anh đã nói lời này hai lần, nhưng Tâm Nhi có vẻ... Không có ý cảm kích anh!

“Không cần!”

Lôi Khiếu Thiên trợn mắt đầy ngoan độc với Zimmer, ánh mắt lại dịu dàng nhìn Đường Kiến Tâm, “Anh không muốn làm ô uế tay của Tâm Nhi.”

“Tay tôi, đã sớm ô uế rồi.”

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên trở nên nặng nề, phản xạ lại lãnh ý, “Bây giờ rửa sạch không tốt sao?”

Tâm tư Đường Kiến Tâm khê động, quay ngược lại nhìn Lôi Khiếu Thiên hỏi, “Đã bắn thì làm sao có thể rửa sạch?” Cô chỉ có một cái mạng, không trả nổi!

Đế Văn buông Zimmer ra, nhảy sang bên cạnh Đường Kiến Tâm, “Chị dâu, chị nghe đại ca lần này đi.” Ánh mắt lại quay về phía Zimmer, “Có một số việc, chị dâu không nên ra tay thì hơn.” Đế Văn nói ra đã có sự suy tính trước. Đại ca đã đáp ứng là lấy được bí phương, thế nhưng, chị dâu cũng không có đáp ứng. Nếu để chị dâu báo thù, không chừng phương thuốc này sẽ chết từ trong trứng nước!

Đường Kiến Tâm khép hờ mắt. Anh có biết, cô có thể đứng ở đây mà còn chưa động thủ giết người kia cần phải dùng biết bao sức lực áp chế cổ xúc động trong lòng không? Nếu dựa theo tính tình trước kia, ông ta đã sớm chết một trăm lần rồi. Cô như thế nào còn thờ ơ đứng nguyên ở đây như vậy.

Lôi Khiếu hiểu rõ Đường Kiến Tâm, mặc kệ sự chống cự của Đường Kiến Tâm liền ôm chăm lấy eo cô, kéo vào trong ngực, “Lần này, Tâm Nhi chỉ cần xem thôi.” Đây không phải một câu hỏi, trực tiếp đưa cho cô đáp án!...

Đường Kiến Tâm dựa vào lồng ngực rắn chắc của anh, lãnh ý trên người dần tản đi từng chút một. Nhịp đập mạnh mẽ của anh khiến cô cảm thấy an tâm.

“Ừm.” Âm thanh này rất nhỏ, thế nhưng, Lôi Khiếu Thiên lại nhếch miệng, anh nghe thấy!

Đế Văn nghe được Đường Kiến Tâm đã đáp ứng, quay lại bên cạnh Zimmer, túm lấy tóc ông ta, “Một phút đã qua, thế nào? Còn không nói ư?”

Khóe miệng Zimmer trào máu, bị Đế Văn giựt tóc mạnh như thế, chỉ có thể mở mắt ra nhìn. Còn Đường Kiến Tâm lúc này mới nhìn rõ khuôn mặt ông ta, mâu quang trừng lớn, cả người run bắn.

Lôi Khiếu Thiên cảm giác được dị dạng của Đường Kiến Tâm, cánh tay nắm thật chặt, hỏi, “Tâm Nhi, em sao vậy?”

Đường Kiến Tâm mất điếc tai ngơ, chỉ nhìn chòng chọc gương mặt đỏ của Zimmer, gương mặt này, gương mặt này... Sao lại là ông ta? Đường Kiến Tâm chỉ cảm thấy khí huyết đảo ngược, một luồng nhiệt nhanh chóng vọt lên cổ họng...

Thật châm chọc, ông ta lại chính là Zimmer. Đáy lòng Đường Kiến Tâm co rút đau đớn, hai mắt mờ hồ, huyết khí trong họng không nhịn được học ra.

Lôi Khiếu Thiên không thấy Đường Kiến Tâm trả lời, vội xoay cô lại, thấy sắc mặt cô trắng bệch, nhanh chóng hỏi han, “Tâm Nhi, sao thế? Em sao vậy? Em đừng dọa anh.” Chết tiệt, cô ấy rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Đồng tử Đường Kiến Tâm trừng đến cực hạn, mắt như con cá gỗ nhìn Lôi Khiếu Thiên, cả người bỗng cứng đờ. Dưới tình huống Lôi Khiếu Thiên không hề phòng bị, một búng máu phun toàn bộ lên gương mặt Lôi Khiếu Thiên, mắt trợn ngược rồi hôn mê bất tỉnh.

Lôi Khiếu Thiên khiếp sợ đứng đờ ra, miệng mở to ngây ngốc nhìn người trước mặt. Một búng máu ói lên mặt anh, anh chưa kịp kêu lên thì Đường Kiến Tâm đã ngã xuống. Lôi Khiếu Thiên giương mắt nhìn, cũng không kịp lau máu trên mặt đi, ôm lấy thân thể Đường Kiến Tâm đang ngã xuống vào ngực. Lo lắng gọi, “Tâm Nhi, em tỉnh lại tỉnh lại đi, Tâm Nhi...”

Đế Văn cũng bị cảnh tượng này làm cho choáng váng. Nhất là bộ mắt dính máu của Lôi Khiếu Thiên trông càng quỷ dị. Thấy cả hai ngã xuống đất cũng biết chuyện không hay, vội chạy đến bên cạnh Lôi Khiếu Thiên.

“Không xong!”

Nhị công tử kéo chó săn vào liền thấy được cảnh này, mồm há hốc. Nhất là nhìn sắc mặt Lôi Khiếu Thiên càng khiếp sợ, hoàn toàn ngây ra như phỗng. Ngay cả Thẩm Dương Kỳ đi theo anh ta, từ đằng sau lo lắng chạy ra chỗ bọn họ cũng chưa kịp phản ứng.

“Anh họ.”

Lôi Khiếu Thiên đang cấp cứu cho Đường Kiến Tâm, Đế Văn bên cạnh nghe được tiếng Thẩm Dương Kỳ, kinh ngạc quay lại, “Kỳ?” Sao cậu ta cũng tới đây nữa.

Thẩm Dương Kỳ lo lắng đứng cạnh Lôi Khiếu Thiên, nhìn Đường Kiến Tâm nhả máu, khóe miệng có vết máu, “Chị dâu làm sao vậy?”

Đế Văn lắc đầu, nét mặt có chút khó coi, nhất là khi thấy sắc mặt Lôi Khiếu Thiên lại càng lo lắng, “Sao còn chưa tỉnh lại?”

Lôi Khiếu Thiên bầm huyết Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, em không thể có việc gì được, anh xin em, mau tỉnh lại đi.”

Đế Văn, Thẩm Dương Kỳ đều ảm đạm, đại ca có lúc nào lại xuất hiện giọng điệu như vậy? Hai người đều thúc thủ vô sách, chỉ có thể ở một bên lo lắng suông.

Đường Kiến Tâm gặp phải bi thương dần tỉnh lại, trong ngực vô cùng khó chịu. Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên thấy Đường Kiến Tâm tỉnh lại thì sáng lên, nhưng còn chưa kịp hân hoan vui mừng lại trầm xuống. Sắc mặt Tâm Nhi không bình thường.

Đường Kiến Tâm nỗ lực nuốt khí huyết đang không ngừng vọt lên cổ họng, đẩy mạnh Lôi Khiếu Thiên ra, đứng dậy tới trước mặt Zimmer, tốc độ vô cùng mau lẹ.

100. Chương 100: Lôi Khiếu Thiên Chơi Xấu (kết Cục Đáng Thương Của Zimmer)

Đường Kiến Tâm nỗ lực nuốt khí huyết đang không ngừng vọt lên cổ họng, đẩy mạnh Lôi Khiếu Thiên ra, đứng dậy tới trước mặt Zimmer, tốc độ vô cùng mau lẹ.

Lôi Khiếu Thiên cũng đứng nhanh dậy, Tâm Nhi rất không bình thường. Anh không lo lắng cô giết Zimmer, anh lo cô làm bị thương chính mình.

Từ đằng sau nắm lấy cổ tay phải Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, đừng như vậy.” Đừng như vậy, có cái gì thì để anh Khiếu Thiên chống đỡ cho em có được không?

Đường Kiến Tâm ngoảnh lại nhìn vào mắt Lôi Khiếu Thiên, trong mâu quang lạnh lùng phản xạ lại sự âm hàn. Lôi Khiếu Thiên sững sốt, đã quen cô lâu như vậy mà đây là lần đầu tiên cô dùng ánh mắt âm hàn cừu thị nhìn anh, làm cho trong lòng anh thật đau xót.

“Buông ra.”...

Lôi Khiếu Thiên vừa định nói thì Đế Văn lại vỗ vai anh nhỏ giọng nói thầm, “Đại ca, anh buông ra trước đã, sắc mặt chị dâu không được bình thường, chúng ta cứ yên lặng theo dõi thế nào.”

Lôi Khiếu Thiên nhíu mày. Đường Kiến Tâm không cho anh cơ hội, xoay tròn cổ tay, dùng chút lực hất bàn tay Lôi Khiếu Thiên ra. Lôi Khiếu Thiên khẽ kêu, đang muốn tiến lên thì bị Đế Văn cản lại, nháy mắt với Thẩm Dương Kỳ. Thẩm Dương Kỳ gật đầu, bước tới bên cạnh Đường Kiến Tâm.

Lôi Khiếu Thiên muốn đẩy Đế Văn sang một bên, chợt nghe đối phương gầm nhẹ, “Đại ca, bây giờ không phải là lúc kích động.”

Lôi Khiếu Thiên nhìn lại Đế Văn, Đế Văn lắc đầu. Lôi Khiếu Thiên quay ra trông theo bóng lưng bị phần kèm theo quyết tuyệt của Đường Kiến Tâm!

Thẩm Dương Kỳ đứng cạnh đề cao cảnh giác, từng giây từng phút chú ý cử động của Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm gắt gao nhìn chăm chăm cái người cúi gập lưng xuống kia, âm thanh lạnh lẽo cùng cực, “Ông là Zimmer.”

Thân thể Zimmer tả tơi trườn ra trước không ngừng lên. Đường Kiến Tâm cảm nhận được mùi tanh trong họng, môi nhếch lên đầy lạnh lẽo, “Nói.” Lồng ngực sôi sục, cô chỉ thấy lửa giận bốc cháy trong người!

Lôi Khiếu Thiên thực sự không nhịn được nữa, đẩy Đế Văn ra, bước lên giữ lấy Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, ông ta là Zimmer, em đừng như vậy.”

Đường Kiến Tâm đẩy mạnh Lôi Khiếu Thiên ra rồi hét lên, “Cút.”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, hơi nói được một nửa liền nghẹn, cô ấy bảo anh cút? Kháo!

Thẩm Dương Kỳ, Đế Văn nắm đúng thời điểm, mỗi người kéo lấy một người. Đường Kiến Tâm lạnh lùng quét mắt qua Thẩm Dương Kỳ, khinh thường quay đi, chuyển mâu quang sang Zimmer. Thẩm Dương Kỳ bị cô liếc qua mà da đầu tê dại.

“Kéo đầu ông ta lên.”

Thẩm Dương Kỳ là người biết quan sát sắc mặt, nhìn qua anh họ rồi tiến tới kéo cái mặt nhân thần cộng phần của Zimmer lên, khinh thường tằm tắc hai tiếng, “Chị dâu, mặt ông ta quả là nát vụn không gì sánh được, hay là chúng ta đừng nên nhìn nữa. Nhìn nhiều thì chẳng còn muốn ăn cơm, đúng không, đúng không. Nếu chị dâu mà muốn nhìn thì nhìn em đi, gương mặt này của em còn tốt hơn ông ta nhiều. Có phải không?”

Mâu quang lạnh lẽo của Lôi Khiếu Thiên quét về phía Thẩm Dương Kỳ. Đế Văn im lặng nguýt anh ta, cậu muốn đùa giỡn cũng phải chọn đúng thời điểm a, hướng hồ muốn nhìn cũng phải là nhìn mặt đại ca kia, lúc nào đến phiên của cậu? Đường Kiến Tâm không đổi sắc quét qua anh ta một cái, mâu quang rơi vào gương mặt đỏ của Zimmer, “Nói.”

Thẩm Dương Kỳ nháy mắt, quên đi, anh hiểu là tâm tình hiện tại của chị dâu không tốt, không thích hợp để nói chuyện đùa. Cái này cũng chẳng có quan hệ gì với sức quyến rũ của anh nhỉ?

Ánh mắt Zimmer rời rạc, lắc đầu ngẩng lên nhìn người trước mắt, trên mặt đã sớm không còn nhìn ra màu sắc ban đầu của nó, “Nói... nói... cái gì?”

Đường Kiến Tâm cắn môi trắng nhợt, nắm lấy áo Zimmer, “Mười tám năm trước tôi đã thả ông, sai lầm để ông tiêu dao mười tám năm. Zimmer, tôi hận không thể cắt gân, uống máu của ông.”

Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn, Thẩm Dương Kỳ đồng thời cả kinh, kinh ngạc nhìn Đường Kiến Tâm. Mười tám năm trước cô đã để ông ta chạy thoát?

Zimmer bị sự lạnh lẽo của cô hãm lại, ánh mắt dần trở nên trấn tĩnh, “Tôi, tôi tôi không biết cô...”

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, một cái tát đánh tới khuôn mặt vốn đã không được hoàn thiện của Zimmer làm nó lệch sang một bên, tia máu chảy dọc theo miệng, lộ ra nụ cười thê thảm. Cũng không biết nụ cười này là đang châm chọc chính ông ta hay là đang châm chọc đối phương.

“Không biết.” Đường Kiến Tâm híp mắt đầy nguy hiểm, “Đường đường Đoạt Quỷ giết người vô số mà lại không nhớ được những tội lỗi mình đã gây ra ư.”

Zimmer sửng sốt, gương mặt bị đánh lệch đi quay lại, nhìn chằm chằm Đường Kiến Tâm nửa ngày, “Cô...”

Đường Kiến Tâm thả tay ra, cứ như Zimmer là con ruồi trong nhà xí, vừa bắn vừa thú vị, ngoảnh lại nói với Thẩm Dương Kỳ, “Cắt hết gân tay gân chân của ông ta đi.”

Thẩm Dương Kỳ trừng lớn hai mắt, “Chị dâu, chị chị chị nói là...” Có cần độc ác vậy không?

Đường Kiến Tâm quét mắt qua Thẩm Dương Kỳ, anh liền rùng mình, ngượng ngùng nói, “Em cắt em cắt.” Chẳng qua lúc thấy gân tay Zimmer đã bị cắt đứt, mở to mắt lần nữa, thế nào mà lại bị cắt rồi?

Lôi Khiếu Thiên tới bên cạnh Đường Kiến Tâm, không để ý sự giãy dụa của cô, mạnh mẽ kẹp chặt hai tay Đường Kiến Tâm rồi ôm sát lấy cô, “Tâm Nhi, không phải em đã đáp ứng anh để những việc này cho anh sao?”

“Tôi chưa từng nói thế.”

“Em rõ ràng vừa mới đáp ứng, Đế Văn, Kỳ đều nghe thấy.” Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng nhìn Zimmer đang gào thảm, giọng nói lại dịu dàng không gì sánh được.

“Đúng vậy, chị dâu, Đế Văn nghe thấy rõ mà.” Đế Văn vội thể hiện côi lòng. Thẩm Dương Kỳ mặc dù đang cắt gân chân trái Zimmer nhưng cũng hợp ca, “Đúng vậy đúng vậy, chị dâu, Kỳ cũng nghe được, chị không thể nói mà không giữ lời.”

Đường Kiến Tâm lạnh lùng liếc qua Thẩm Dương Kỳ, “Câm miệng.”

Lôi Khiếu Thiên thở dài, Tâm Nhi lạnh lùng anh thật không thích tí nào. Tính tình này vẫn phải sửa đổi thật tốt, mặc dù bây giờ cô đang ngoan ngoãn đứng trong ngực anh.

“Bọn họ chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, nói thật cái rắm. Cô sao lại không nhớ cô đã đáp ứng lúc nào?

Thanh âm thăm thiết của Zimmer cũng kéo Nhị công tử từ kích động quay lại, vội kéo chó săn tới gần, hoảng sợ nói, “Lôi lão đại, bây giờ còn chưa thể lấy mạng ông ta được.”...

Mâu quang Lôi Khiếu Thiên lạnh lẽo lướt qua anh ta, Đường Kiến Tâm không coi vào đâu, “Mạng của ông ta đáng giá bao nhiêu? Tôi mua.” Quy củ Chợ Đen cô hiểu rõ, ông ta bây giờ còn trên địa bàn Chợ Đen, quả thực không thích hợp để động thủ.

“Cái này?” Nhị công tử nhìn hai người đang quang minh chính đại thân mật. Mặc dù hiểu kỳ với thân phận của Đường Kiến Tâm nhưng vẫn chuyển ánh mắt sang Lôi Khiếu Thiên. Trong lòng anh biết rõ, lão đại Ngục Thiên Minh mới là người quyết định cuối cùng.

Lôi Khiếu Thiên gật đầu với anh ta, “Nói đi, bao nhiêu tiền.”

Khóe miệng Nhị công tử giật một cái, thật sự là không rõ Lôi Khiếu Thiên này đang “hát” cái gì, “Cái này, theo như quy củ Chợ Đen, không bán người.”

Đường Kiến Tâm cảm giác đôi tay ở bên sườn thắt chặt lại, nhú mào, “Quy củ của Chợ Đen là có tiền tất kiếm, mọi chuyện lấy lợi nhuận làm đầu.” Đường Kiến Tâm hừ lạnh, liếc qua Nhị công tử. Anh ta liền cảm thấy da đầu tê dại, chợt nghe Đường Kiến Tâm nói tiếp, “Nói đi, bao nhiêu tiền, chỉ cần anh nói ra, tôi sẽ trả đủ.”

Lông tơ toàn thân Nhị công tử dựng đứng, sống lưng cứng lại, con chó săn uy vũ đi theo ở bên chân phải anh ta cũng ngoan ngoãn nằm úp sấp xuống, *xì xầm*, “Nếu cô đã biết đây là quy củ Chợ Đen, hẳn phải biết là quy củ này không phải tự chúng tôi định ra.”

Đường Kiến Tâm chuyển ánh mắt lại nhìn chòng chọc vào Zimmer, “Tôi nhất định phải có ông ta. Anh cho thì cho, không cho cũng phải cho.”

Nhị công tử hít thở không thông, khép hờ mắt lại. Cô gái này thật sự là ngang ngược, hừ, tưởng rằng có Lôi Khiếu Thiên sau lưng nên không sợ hãi sao? Cũng không xem đây là địa phương nào?

Nơi đây là Chợ Đen, cho dù là lão đại Ngục Thiên Minh nếu không phải có hẹn trước với bọn họ, ngay cả Lôi Khiếu Thiên cũng phải nhìn ánh mắt bọn họ ba phần. Huống hồ cô lại là một người phụ nữ không rõ lai lịch.

Lôi Khiếu Thiên ra hiệu bằng mắt với Đế Văn. Đế Văn hiểu ý, đứng ra giải thích với Nhị công tử. Lôi Khiếu Thiên thì nói với Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, chúng ta ra ngoài cũng lâu rồi nên về trước thôi. Cứ giao cho Đế Văn, Kỳ xử lý ông ta đi được chứ?”

Đường Kiến Tâm không nhúc nhích, cũng không có lên tiếng trả lời. Lôi Khiếu Thiên âm thầm thở dài, chỉ có thể sử dụng đòn sát thủ, “Tâm Nhi chẳng lẽ không nhớ Lôi Mông sao? Nó mới được mấy tháng chứ, chúng ta ra ngoài lâu như vậy nó nhất định sẽ nhớ bố với mẹ, quay về nhé có được không?”

Đường Kiến Tâm sững sốt, Lôi Khiếu Thiên biết cô đã nghe lọt lời mình, đơn giản là sự lạnh lẽo trên người cô đã tản đi ít nhiều. Không nói thêm lời vô ích liền ôm chầm lấy Đường Kiến Tâm đi qua Đế Văn thẳng ra cửa, “Anh cũng rất là nhớ con trai, không biết nó có uống sữa ngoan không nữa.”

Đế Văn nhận được ánh mắt ra hiệu của Lôi Khiếu Thiên liền âm thầm khen Lôi Khiếu Thiên cơ trí, lý do này mà anh ấy cũng tìm được, đại ca thực không hổ là đại ca. Quay lại liền thấy được biểu tình kinh ngạc của Nhị công tử, thở dài. Bọn họ đã thích ứng với biến hóa này của lão đại, thế nhưng Nhị công tử lại chưa từng thấy thế. Anh nghĩ xem, đường đường lão đại hắc bang mà ăn nói nhỏ nhẹ, Lại còn có thêm hương vị lấy lòng nữa chứ?

“Đó đó đó là Lôi lão đại?” Nhị công tử sợ hãi trốn mắt nhìn Đế Văn, ánh mắt chuyển sang bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, vô cùng hoảng sợ.

Đế Văn nhún vai, âm hiểm đi đến chỗ Thẩm Dương Kỳ, “Đúng vậy, mắt anh đâu có mù.”

Thẩm Dương Kỳ hỏi Đế Văn, “Trừ gân chân trái ra những cái khác đều là anh cắt đứt hả?”

Đế Văn rất vô tội gật đầu, “Đại ca phân phó.”

Thẩm Dương Kỳ thở dài, “Quả nhiên bế quan đóng cửa vẫn là một nhà.” Suy nghĩ giầy vò người ấy vậy mà tâm hữu linh tê nhất điểm thông*. Đế Văn liếc nhìn Thẩm Dương Kỳ rồi đáp lại, “Cho nên nhắc nhở cậu, sau này đặc tội ai cũng đừng đặc tội chị dâu.”

(*: một câu trong bài thơ “Vô đề” của Lý Thương Ẩn)

Thẩm Dương Kỳ gật đầu. Đúng vậy, anh thấy chị dâu còn khùng bố hơn mẹ anh nhiều. Nói thế nào thì mẹ anh cũng chỉ bưng hăn một chút, biến thái một chút, nhưng không có độc ác được như chị dâu.

Nếu lời này bị Đường Kiến Tâm biết cô sẽ quay lại châm chọc Thẩm Dương Kỳ ngay, cô có chỗ nào mà hung ác hơn Lôi Tiêu Tiêu? Tội danh này không thể gán ghép bậy bạ được nha.

Đường Kiến Tâm theo Lôi Khiếu Thiên đi ra ngoài, sắc mặt vẫn thật khó coi, “Chết tiệt, Lôi Khiếu Thiên anh buông ra cho tôi.” Cô đáp ứng anh bây giờ đi về lúc nào hả? Kháo, cho dù có về, cũng phải lòi người bên trong kia về rồi từ từ giầy vò mới được.

Lôi Khiếu Thiên dài mặt ra, “Tâm Nhi, đừng chối nữa, chúng ta về trước đi, không phải em muốn biến ông ta thành cặn bã sao? Sợ anh Khiếu Thiên không đưa được ông ta về cho em à?”

Đường Kiến Tâm lắc đầu, không phải cô không tin, ngược lại, có Lôi Khiếu Thiên nhúng tay, tin rằng Chợ Đen dù thế nào cũng cho anh mấy phần mặt mũi, muốn một người chẳng qua là vấn đề về mấy câu nói. Cô không lo không có được người, chỉ là cô không muốn dựa vào người khác.

Lôi Khiếu Thiên sao lại không biết Đường Kiến Tâm đang suy nghĩ cái gì, có chút bất đắc dĩ, “Của em là của anh, do anh ra tay thì có quan hệ gì đâu?”

“Của anh không phải của tôi, chúng ta không có quan hệ gì cả.” Đường Kiến Tâm rất có lý trí phải sạch quan hệ.

Lôi Khiếu Thiên tức giận trợn mắt lên với Đường Kiến Tâm, “Có cần anh lấy giấy chứng nhận kết hôn ra cho em xem không?”

Đường Kiến Tâm sững sốt, lúc này mới chợt nhớ tới lời anh từng nói lúc trên máy bay. Đúng vậy, anh nói bọn họ đã kết hôn? Vội vàng xoay người, túm lấy áo Lôi Khiếu Thiên, “Anh cầm miệng. Nói, thế là thế nào?”

Lôi Khiếu Thiên cười hì hì, trông hết như con mèo trộm được cá. Đường Kiến Tâm hơi thất thần. Cô biết Lôi Khiếu Thiên lâu như vậy, số lần anh cười thực rất ít, mà cười như tên ngốc thế này là lần đầu tiên nên làm cho cô thất thần. Nụ cười này rất tinh khiết, dùng từ tinh khiết để hình dung nụ cười của một lão đại hắc bang kỳ thực có chút gượng ép, nhưng, nụ cười của anh thực sự rất tinh khiết. Tinh khiết không có bất kỳ lý do nào cả!

Dáng cười của Lôi Khiếu Thiên chậm rãi thu hồi, có chút đặc ý nhìn nét mặt sững sờ của Đường Kiến Tâm, bỗng vươn người về trước như muốn âu yếm. Đường Kiến Tâm tròng hai mắt, cái đầu chợt khuếch đại làm cô buông áo anh ra, lui về sau. Lôi Khiếu Thiên nhanh tay lẹ mắt giữ eo cô kéo vào trong ngực mình.

“Tâm Nhi, em đỏ mặt.”

Tại Đường Kiến Tâm đỏ bừng lên như có thể rỉ máu, vẻ mặt thì tức giận, hung hăng lườm Lôi Khiếu Thiên, “Anh buông ra.” Cô vừa rồi chỉ nhìn anh đã thất thần? Người đàn ông này quá nguy hiểm.

“Không.” Lôi Khiếu Thiên ôm người trong lòng lên cầu thang tầng hai, “Thả em, em chạy thì anh phải làm sao?”

Đường Kiến Tâm bị Lôi Khiếu Thiên ôm đành ép buộc bước theo chân anh, nghiêng răng nghiêng lợi, “Lôi Khiếu Thiên, anh quá vô sỉ.”

Lôi Khiếu Thiên chớp mắt, “Anh vô sỉ chỗ nào?”

“Anh thật không biết xấu hổ mà còn hỏi? Da mặt anh rớt cuộc dày tới mức nào vậy hả?” Khóe miệng Đường Kiến Tâm co quắp. Cô hoàn toàn không phát hiện ra là mình đã bị Lôi Khiếu Thiên quấy rối, cơn tức giận trên người đã sớm biến mất không còn, dư lại chỉ là bất mãn và xấu hổ mà thôi. CHƯƠNG 100.2:

Lôi Khiếu Thiên nhún vai, “Bây giờ chúng ta là vợ chồng được chứng thực, ngay cả con cũng có rồi, hôn có một chút thôi nào tính là vô sỉ?”

Đường Kiến Tâm ghen giọng, nghĩ đến chuyện tối hôm qua, mặt đỏ như lửa thiêu, giận dữ nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Đó là anh lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.”

Lôi Khiếu Thiên nhếch miệng, lại gần tai Đường Kiến Tâm nhẹ nhàng thổi một hơi. Đường Kiến Tâm run bắn, chỉ thấy từng làn gió êm ái đi vào trong tai, tê tê ngứa ngứa, luồn vào trong tim thật ấm áp...

“Biểu hiện tối qua của Tâm Nhi thật làm anh Khiếu Thiên rất hài lòng đó...”

Đường Kiến Tâm cứng đờ cả người, “Anh anh anh câm miệng, cách xa tôi ra.” Thật quá mức, da mặt người này rốt cuộc dày tới mức nào rồi?

“Tâm Nhi xấu hổ à?”

Lần này ngay cả cổ Đường Kiến Tâm cũng đỏ, Lôi Khiếu Thiên thấy mà mở cờ trong bụng. Nhưng không ngờ Đường Kiến Tâm đột nhiên biến sắc, đẩy mạnh ngực anh ra, ba bước biến thành hai chạy lên cầu thang. Lôi Khiếu Thiên nghiêng người ngã ra sau, may là thân thủ anh mau lẹ, phản ứng linh mẫn, tay chống vào vách tường, chân vòng lấy lan can bảo vệ, ổn định lại cơ thể bên dưới của mình...

Lôi Khiếu Thiên vẫn còn sợ hãi, nhìn lại cầu thang thật dài đằng sau, nuốt một ngụm nước bọt, “Tâm Nhi, em muốn mưu sát chồng hả?”...

Đường Kiến Tâm hung hăng trợn mắt nhìn anh, “Chết luôn đi.”

Lôi Khiếu Thiên xoay người nhảy xuống bậc thang, đuổi theo Đường Kiến Tâm, ai oán, “Tâm Nhi cứ vậy muốn anh Khiếu Thiên chết sao?”

Đường Kiến Tâm đảo cặp mắt trắng dã, “Anh còn chưa nói rõ cuộc chuyện là thế nào!”

Lôi Khiếu Thiên đi theo cạnh Đường Kiến Tâm, anh đương nhiên sẽ không nói thật ra với Tâm Nhi là mình đã ra tay với tờ giấy chứng nhận kết hôn. Chỉ là anh đã quên, hacker Ngục Thiên Minh anh có Nick, mà Đường Kiến Tâm cô cũng có Tiểu Ngải a! Đến nỗi sau này cô không nhanh không chậm đưa ra cho anh giấy chứng nhận kết hôn mà trên đó đã chẳng còn tên Đường Kiến Tâm cô thì liền hối hận. Sớm biết như thế thì ngay từ đầu không nên dùng chiêu này! Chẳng qua trên đời này nào có cái gì là sớm biết, nào có thuốc hối hận?

Quả nhiên, gạt người không thể nào có kết cục tốt đẹp!

“Điều này rất quan trọng sao? Tâm Nhi không muốn làm vợ của anh Khiếu Thiên à?”

Đường Kiến Tâm nghiêm trang gật đầu, “Đương nhiên.” Cô chưa từng nghĩ tới mình sẽ lập gia đình, dĩ nhiên với cái xưng hô bà xã của Lôi Khiếu Thiên cũng không phải vấn đề muốn làm hay không muốn làm.

“Tâm Nhi ~ em thật độc ác.” Lôi Khiếu Thiên cầu xin nhìn Đường Kiến Tâm chăm chú, trái tim anh đã tan nát rồi nè.

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, tay vỗ vào lồng ngực rắn chắc của Lôi Khiếu Thiên, “Chỗ này của anh cứng rắn thế kia mà lại đi giả bộ mình có trái tim pha lê?”

Hai mắt Lôi Khiếu Thiên sáng ngời, giữ chặt lấy bàn tay thon dài kia của Đường Kiến Tâm, áp nó vào ngực, “Tâm Nhi sờ chẳng phải sẽ biết.”

Đồng tử Đường Kiến Tâm trừng lớn, muốn rút tay mình về, “Anh thả tay tôi ra.”

Lôi Khiếu Thiên cười hì hì lắc đầu, “Tim anh đã tan nát, Tâm Nhi không phải nên xoa dịu cho anh ư?”

Đường Kiến Tâm cố sức rút tay mình về, đá một cước tới Lôi Khiếu Thiên, “Xoa dịu cái đầu anh.” Nói xong liền chạy.

Lôi Khiếu Thiên nhìn theo bóng lưng cô, ánh mắt thâm thúy, hắc hắc, Tâm Nhi xấu hổ đây mà! Ha ha, hay quá, đó là một hiện tượng tốt, anh phải tăng thêm chút “tình cảm” nữa mới được. Xong anh liền vội vàng đuổi theo cô.

Tất nhiên Lôi Khiếu Thiên cũng biết có một số việc không thể vội vàng được, vội quá sẽ không tốt, con thỏ làm cho nó nóng lên cũng cần người kia mà? Huống chi Tâm Nhi lại còn là bằng mỹ nhân. Cho nên kể tiếp Lôi Khiếu Thiên cũng coi như an phận, tới bên Đường Kiến Tâm nói sang chuyện khác, “Tâm Nhi có thể nói cho anh Khiếu Thiên, mười tám năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì không?”

Vì sao cô lại nói mười tám năm trước chính cô đã tha cho Zimmer? Cô hận ông ta còn không kịp, như thế nào lại thả cho ông ta đi?

Đường Kiến Tâm hơi ngừng lại, thờ ơ nói, “Có gì hay mà nói, đều đã qua mười tám năm rồi.”

Lôi Khiếu Thiên bắt mắt nhìn Đường Kiến Tâm, nắm lấy tay cô. Đường Kiến Tâm không thể không dừng bước, mắt đỏ trừng lên với Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên có phần không nỡ, nhưng có những điều cô không thể trốn tránh mãi.

“Nói ra không tốt sao? Em đã nhịn mười tám năm, một mình chịu đựng mười tám năm, để anh chia sẻ cùng với em có được không?”

Đường Kiến Tâm cau mày, cô nghe ra được lời cầu xin trong ngôn từ của anh, sâu trong trái tim thấy thật ảm áp. Cô hít sâu một hơi, hất tay Lôi Khiếu Thiên ra, “Không có gì đáng để nói cả.”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên trầm xuống. Hôm nay cô đã bỏ qua anh rất nhiều lần, anh không đáng để cô tin nhiệm vậy sao?

Đường Kiến Tâm trông sắc mặt của Lôi Khiếu Thiên cũng có chút băn khoăn. Nhưng việc này cô thật sự không muốn nói. Biết rất rõ Lôi Khiếu Thiên không có ác ý, chỉ vì tốt cho cô, nhưng sắc mặt cũng không chút hòa hoãn, vẫn giương mắt hổ mà nhìn chòng chọc Lôi Khiếu Thiên.

“Tâm Nhi, sao em phải cố chấp như vậy?”

“Đây không phải là cố chấp, đây là chuyện của tôi.”

“Chuyện của em chính là chuyện của anh, anh muốn rửa sạch đôi tay em, không muốn để em dính máu nữa, vì sao em không hiểu cho anh?”

Nói không cảm động là gạt người, đó là giấc mộng cả đời cô, cô cũng muốn được như màu của bầu trời trong lành. Thế nhưng, không thể nào nữa rồi. Từ sau khi cô đi lên con đường giết chóc, cô không thể nào “sạch sẽ” được nữa, vùng biển tinh khiết cũng không thể rửa sạch tâm linh của cô, anh dựa vào cái gì nói muốn rửa sạch đôi tay tôi?

Dựa vào cái gì?...

“Anh sai rồi, chuyện của anh là chuyện của anh, chuyện của tôi là chuyện của tôi. Hai chúng ta từ trước tới nay không có bất cứ quan hệ gì. Cho dù chúng ta có quan hệ đi chăng nữa, liệu anh có thể tẩy sạch đôi tay tôi, gột rửa được linh hồn tôi? Tôi có thể đổi được những vong hồn đã chết dưới súng của tôi sao? Không, không thể. Nếu đã không thể thì cần gì phải nói những lời này? Điều đó sẽ chỉ càng làm tôi áy náy, chỉ làm tôi càng khó chịu hơn thôi.”

Lôi Khiếu Thiên khó mà thở được, đau lòng ôm chặt lấy Đường Kiến Tâm đang giãy dụa, “Xin lỗi, xin lỗi. Tâm Nhi đừng kích động, anh không hỏi nữa, anh không bao giờ... hỏi nữa. Sau này em muốn làm gì anh đều không can thiệp, không can thiệp quấy rầy em. Về sau những lúc em làm gì đó, chỉ cần em nhớ phía sau có anh Khiếu Thiên ủng hộ thôi, có được hay không?” Lôi Khiếu Thiên dịu dàng vén lại sợi tóc mà lúc này Đường Kiến Tâm kích động nên đã xõa ra trước trán, khẽ an ủi, “Tâm Nhi, đồng ý với anh Khiếu Thiên nhé?”

Đường Kiến Tâm nhăn mày, đứng trong lòng Lôi Khiếu Thiên cũng không giãy dụa, thần sắc có chút hoảng hốt, nhìn Lôi Khiếu Thiên có hơi dao động, không quá chân thật, một lúc sau, “Đi thôi.”

Lôi Khiếu Thiên có chút thất vọng, nhưng rồi gạt đầu, dọc đường đi không ai nói một lời. Mãi sau khi Đường Kiến Tâm ngồi vào xe mà vẫn còn thần sắc như đi vào cõi tiên, Lôi Khiếu Thiên muốn lên tiếng xoa dịu lại thấy hôm nay đã nói rất nhiều, mà nhiều lời thì Tâm Nhi chưa chắc nghe lọt. Đánh ai oán ngồi bên cạnh, giữa hai lòng mày có chút nóng nẩy.

“Có phải anh rất muốn biết lý do?”

Lôi Khiếu Thiên đang trầm tư suy nghĩ không biết nên làm thế nào mới tốt thì trong buồng xe quỹ dì lại đột nhiên vang lên giọng nói lạnh lùng làm anh sửng sốt, sau khi hiểu ra thì quay lại nhìn về phía Đường Kiến Tâm, “Ý Tâm Nhi là?”

“Anh thật sự rất muốn biết ư?”

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, nhận thấy cảm xúc của cô không bình thường, vội trả lời, “Nếu Tâm Nhi không thích thì đừng nói. Anh Khiếu Thiên không muốn biết.”

Đường Kiến Tâm không nghe được Lôi Khiếu Thiên nói, tựa đầu vào lưng ghế, yên lặng suy nghĩ. Trên chặng đường chỉ ngắn ngủi mấy phút này lại làm cho cô suy nghĩ rất nhiều. Kỳ thực, có thể có một người không vì mục đích gì đối xử tốt với cô, cô còn cầu cái gì nữa?

Mà Lôi Khiếu Thiên chính là người tốt đối xử thật lòng với cô, cho dù cô ngốc nghếch trong chuyện tình cảm cũng không phải không cảm nhận được.

Đây cũng là lý do vì sao cô lại có sự thôi thúc muốn nói chuyện mười tám năm trước cho anh. Anh nói đúng, một số việc mà ghen quá lâu sẽ ghen chết. Cô lại một mình chịu đựng việc ấy mười tám năm khiến cô rất đau nhức, nhất là người đó bây giờ còn xuất hiện trước mặt cô. Nếu không phải Lôi Khiếu Thiên ở bên cạnh, cô đã sớm sụp đổ rồi.

Đường Kiến Tâm cười tự giễu, cô kiệt lực từ chối ý tốt của anh, nhưng kết quả là, vẫn không nhận được dựa vào bên cạnh anh.

Lôi Khiếu Thiên nhìn nụ cười kia mà xót xa, “Tâm Nhi không muốn thì đừng nói, những hồi ức không tốt đẹp ấy chúng ta quên đi có được không?”

Đường Kiến Tâm cười nhạt nhẽo, đưa mình vào hồi ức, “Mười tám năm trước, ngày thứ hai sau khi anh đi, khi đó tôi rất không ngoan. Không thấy anh đâu liền rùm beng đòi... bố mẹ đi tìm anh. Bọn họ bị tôi làm cho không biết làm sao, đành phải đi theo tôi. Tôi rất vui, sôi nổi đi cùng với bố mẹ, cũng không biết được một chút nguy hiểm nào mà còn kêu la, sắp tìm được anh Khiếu Thiên về rồi... Bố mẹ nhìn tôi chỉ lắc đầu... Thế nhưng, chúng tôi còn chưa ra khỏi trấn thì...”

Đường Kiến Tâm nắm chặt hai tay, trán bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Lôi Khiếu Thiên kéo lấy tay cô an ủi, “Tâm Nhi, chúng ta không nói có được không. Anh không muốn biết, đừng nói nữa, ngoan!” Lôi Khiếu Thiên thật sự ân hận lúc đầu đã hỏi, đẩy lòng cũng toát ra một lớp mồ hôi. Trước đó nếu không phải anh không nói tiếng nào đã đi, Tâm Nhi, bọn họ chắc rằng sẽ không xảy ra sự cố ấy?

Tim như bị bóp lại, cực kỳ khó chịu!

Đường Kiến Tâm nắm lại tay anh, ngay cả móng tay mình đã cắm sâu vào mu bàn tay Lôi Khiếu Thiên cũng không hề hay biết. Hai mắt đỏ lên, ngầy ra, phản xạ lại lạnh ý, “Không ngờ lại bị Giza mang theo một đám người áo đen bắt giữ. Bố mẹ lúc đó hoảng sợ khóc lóc, la hét bảo bọn chúng thả tôi ra, nhưng, Giza lại ném tôi cho người áo đen phía sau, chân dẫm lên người bố tôi, hòng súng chỉ vào đầu ông...”

Lôi Khiếu Thiên hối hận đã để Tâm Nhi lên tiếng. Lúc này đang ở trên xe, muốn ôm lấy cô cũng khó. Nhất là bây giờ sắc mặt Tâm Nhi trắng bệch, như rơi vào trong ác mộng, không cách nào thoát khỏi, càng lúc càng sâu, mà anh chỉ có thể đứng bên bờ vờn hai tay ra cố gắng kéo cô thoát ra khỏi cái đầm lầy kia...

“Chính phát súng đó, bố ngã xuống vùng máu, mẹ cũng chết, để lại một mình tôi bị người ta mang đi, nhốt trong bóng tối, mười ngày mười đêm, cho đến khi Zimmer dẫn theo người tới tiêm ma túy cho tôi. Ban đầu chỉ là một vài loại ma túy thường gặp, càng về sau chính là... chính là tâm ấn. Ngày nào tôi cũng chứng kiến gương mặt của Giza, Zimmer, hận không thể bầm thây vạn đoạn bọn chúng. Thế nhưng... Tôi còn rất nhỏ, căn bản không có chút năng lực phản kháng nào, chỉ như thịt cá nằm trên thớt, mặc cho người ta xé thịt...”

“Tôi tưởng rằng sẽ như vậy cả đời, người không phải người, quỷ không phải quỷ, hắc hắc. Trong khoảng thời gian đó tôi cũng không dám soi gương, tóc tai bù xù, đến bản thân tôi còn không muốn nhìn mình... Qua hơn nửa tháng, tôi tưởng đời này của mình vậy là xong, sẽ giống như những người bị thí nghiệm trước đây, sau khi bị ép khô máu thì bị ném vào bãi tha ma phía sau núi. Nhưng có lẽ ông trời còn chưa mù, để

tôi gặp được người tốt. Ông ấy tìm được tôi, kéo tôi ra khỏi thế giới hắc ám. Thế nhưng có ích gì đâu chứ, cơ năng cơ thể tôi hoàn toàn bị phá hủy, độc đã đi sâu vào máu. Ông Âu Dương tìm rất nhiều biện pháp mới bảo vệ được tính mạng cho tôi, giúp tôi thay máu, tuy thế nhưng tâm ẩn thì lưu lại vĩnh viễn.”

Lôi Khiếu Thiên nắm chặt tay cô, an ủi không một tiếng động, ” Tâm Nhi vì sao nói là em để Zimmer chạy thoát?”

Đường Kiến Tâm cười nhạt, sát ý còn sót lại hiện lên, “Lúc đó, thời điểm ông Âu Dương cứu chúng tôi ra ngoài đã giết sạch toàn bộ nhà khoa học. Nhưng không ngờ ông Âu Dương trong lúc vô ý đã làm vỡ ống nghiệm kia, hơi độc theo nơi gió lùa chuyển tới phòng thí nghiệm dưới đất. Tới khi ông Âu Dương công tôi thoát ra cửa, lại thấy một... ông già. Ông Âu Dương tưởng ông ta cũng là một trong số những chuyên gia kia, vừa mới nổi lên sát ý thì tôi lại bảo ông Âu Dương dừng tay...” Nói rồi hình ảnh lúc đó lại hiện lên trong đầu Đường Kiến Tâm một lần nữa khiến cho cô đau thương! Người kia là Zimmer, nếu lúc đó cô biết Zimmer do trúng độc nên mới trở nên già nua, cô nhất định tự tay giết ông ta... CHƯƠNG 100.3:

“Ông, ông thả ông ấy đi, ông ấy không phải người xấu!”

“Bé con đã từng gặp những chuyên gia kia rồi?”

Đường Kiến Tâm còn nhỏ nằm trên lưng ông Âu Dương khẽ gật đầu một cái, “Vâng, đã gặp rồi, ngày nào bọn họ cũng tiêm cho Tâm Nhi.”

“Được, bé con chịu khó ngủ một giấc trước đi nhé.”

“Vâng!” ...

Trong mơ mơ màng màng Đường Kiến Tâm lại như nghe được ông Âu Dương lạnh lùng nói, “Ông đã không phải những chuyên gia tham tài hại người kia, hôm nay tôi bỏ qua cho ông, mau cút đi cho tôi.”

Zimmer vừa mới bị hủy đi dung mạo không khỏi âm thầm may mắn, bản thân mình lại dễ dàng tránh thoát một kiếp như vậy...

Lôi Khiếu Thiên cuối cùng đã hiểu vì sao Tâm Nhi lại có hận ý lớn đến vậy. Nếu như là anh, anh cũng không chấp nhận được rằng chính mình đã để cho cừu nhân chạy thoát...

“Tâm Nhi, chúng ta không nói nữa nhé. Anh Khiếu Thiên nhất định sẽ không bỏ qua cho ông ta, chúng ta không nghĩ nữa có được không?”

Đường Kiến Tâm chăm chú nhìn Lôi Khiếu Thiên, đột nhiên cười một mối, “Kỳ thực, nói ra cũng cảm thấy khá hơn nhiều.”

Lôi Khiếu Thiên lại chưa xót, “Không, đều là anh Khiếu Thiên không tốt, không nên ép em.”

Đường Kiến Tâm rút tay về, ánh mắt bay ra ngoài cửa sổ, “Anh nói đúng, có một vài thứ tôi nên buông xuống.” Nick đã nhắc nhở cô rất nhiều lần, cô phải buông cừu hận, oán niệm trong lòng mới không phải chịu sự dẫn dắt của tâm ẩn nữa. Trước kia chỉ có một mình thì cô chẳng có vướng bận gì, nhưng hôm nay, cô lại không được. Trong gia đình cô đã có thêm Lôi Mông, cái tên đáng yêu kia.

Sờ tay lên ngực, năm đó cô trúng độc nặng nhất. Mấy người Hạ Tâm Dung, Amazon mới chỉ là bước đầu, giải độc cũng tương đối dễ dàng. Lượng Ma Phong M7 mà Amazon bị tiêm cũng vừa phải nên giải độc cũng dễ hơn. Chỉ có cô là hàng đêm phải chịu sự giày vò của ma túy. Ông Âu Dương tốn sức suy nghĩ cũng thiếu chút nữa làm cô toi mạng. Nếu không phải trước đây Dịch Long xuất hiện đúng lúc, cô nghĩ, hôm nay, cô đã sớm không còn trên thế gian này nữa, đâu còn cơ hội gặp lại Lôi Khiếu Thiên... Đường Kiến Tâm cay đắng, hóa ra, đến bây giờ cô vẫn còn nghĩ có thể tìm được anh về...

“Tâm Nhi, đồng ý với anh, để chuyện này cho anh xử lý nhé được không?”

Đường Kiến Tâm lắc đầu, “Không cần, tôi nói rồi. Chuyện này, tôi muốn tự mình động thủ.”

Lôi Khiếu Thiên vẫn còn muốn không ngừng cố gắng khuyên bảo, lúc này chuông điện thoại đột ngột vang lên trong chiếc xe xa hoa. Lôi Khiếu Thiên thấy Đường Kiến Tâm vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ liền bảo tiểu đệ đưa máy xem ai gọi tới, thờ dài một tiếng, đành tạm thời buông tha chuyện này của Tâm Nhi.

Người gọi tới là Huống Ngân Dịch. Lôi Khiếu Thiên ngạc nhiên không biết anh ta liên lạc với anh lúc này là vì cái gì?

“Đại ca, tìm được anh thật tốt quá.” Giọng nói đầu dây bên kia của Huống Ngân Dịch có chút lo lắng, có chút hưng phấn.

Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc, “Huống, có chuyện gì à?” Làm gì mà cậu ta tìm anh rất lâu?

“Đại ca, thế lực của Karl Bunol đã bị chúng ta thay thế hoàn toàn. Ngân Nguyệt đánh trận đầu đã mở thị trường Trung quốc, bây giờ rất nhiều giao dịch đều có thể thuận lợi tiến hành.”

Lôi Khiếu Thiên ồ một tiếng, thành công hấp dẫn ánh mắt Đường Kiến Tâm, “Tốt lắm.” Không ngờ hiệu suất làm việc của mấy người này cũng rất nhanh, nhất là Ngân Nguyệt, làm việc quả quyết, nhanh như vậy đã có thể hoàn toàn đánh vào thị trường Trung quốc... Quả thực đáng khen ngợi.

“Được rồi, cậu bảo Ngân Nguyệt chú ý biên giới Việt Nam, Hàn quốc, Vân Nam, đó là những nơi rất quan trọng.”

Huống Ngân Dịch vội vàng gạt đầu, “Những nơi đó Ngân Nguyệt đều đánh dấu kỹ càng rồi phái người xung phong qua rồi. Người của chúng ta từ đại lục tiến ra biển, hội họp ở trung giới.”

“Vậy được, các cậu cứ đánh đầu trước, hai ngày nữa chúng ta sẽ tụ họp.”

“Vâng, đại ca!”

Hai người lại thương lượng kế hoạch tiếp theo, Lôi Khiếu Thiên chuẩn bị kết thúc, Huống Ngân Dịch lại đột nhiên cả kinh kêu lên, “Chờ đã, đại ca!”

“Nói!”

“Dịch Long ở cảnh nội Việt Nam, Ngân Nguyệt đã đuổi theo.”

“Cậu nói cái gì?” Lôi Khiếu Thiên sao lại không khiếp sợ? Dịch Long vừa mới mất tích, bây giờ lại đột nhiên nói với anh hắn ta xuất hiện ở cảnh nội Việt Nam, có thể không khiến anh khiếp sợ được ư?

“Đại ca, anh không nghe lầm đâu. Diệp đã đuổi theo Ngân Nguyệt, nói là lần này nhất định phải tự tay bắt được hắn ta!”

“Ừ!” Lôi Khiếu Thiên cũng chỉ dùng một giây tiêu hóa tin tức này, “Thông tri lại cho Diệp, bắt người rồi quay về luôn. Tôi muốn tự tay xử lý hắn ta.” Huống Ngân Dịch gạt đầu, hai người lúc này mới kết thúc. Lôi Khiếu Thiên chơi đùa với điện thoại di động thì cảm giác được tầm nhìn của Đường Kiến Tâm, ném điện thoại lại cho tiểu đệ đằng trước, quay ra nhìn vào đôi mắt Đường Kiến Tâm mỉm cười.

“Đã tìm được Dịch Long rồi.”...

Đường Kiến Tâm chuyển dời ánh mắt, nét mặt không chút thay đổi. Bọn họ thật đúng là có ăn ý, thời điểm nên nói một người cũng không nói, giờ thì ngược lại, tất cả cùng nói.

“Chuyện này không liên quan đến tôi!” Nhiều năm qua giữa cô và Dịch Long chỉ là một cuộc giao dịch, nói ra thì bọn họ không thiếu nợ nhau. Tuy Dịch Long lợi dụng tâm ẩn của cô có chút hèn hạ, thế nhưng, anh ta cũng đã cho cô một hoàn cảnh để sinh sống thoải mái. Với lại bản lĩnh bây giờ của cô có một nửa là Ám Hoàng cho.

Lôi Khiếu Thiên gạt đầu, nhìn Đường Kiến Tâm chăm chú, “Ám Hoàng, mấy năm nay cũng rất có tiếng vang.”

“Chỉ là đáng tiếc, nó chọc phải người không nên chọc.” Đường Kiến Tâm hừ lạnh ngầm nói bóng nói gió Lôi Khiếu Thiên.

Lôi Khiếu Thiên đùa nghịch với ngón tay, hàn quang lóe lên, “Ai bảo ánh mắt nó không tốt.”

Khóe miệng Đường Kiến Tâm giật một cái, ánh mắt lóe lên, nhìn đi nơi khác, không thèm để ý tới cái người vô sỉ này nữa.

Chợ Đen

Nhị công tử có chút im lặng nhìn hai người Thẩm Dương Kỳ, Đế Văn đối diện đang dựng hình với Zimmer, tự giác lui về phía sau hai bước, “Thật, độc ác!”

Thẩm Dương Kỳ vỗ lưng Đế Văn đứng dậy, đi tới bên cạnh Nhị công tử, liếc qua anh ta một cái liền thấy con chó săn ngoan ngoãn đứng cạnh anh ta, hai tròng mắt sáng ngời, nói với Đế Văn, “Chúng ta chơi kích thích hơn chút đi ha?”

Đế Văn ngoảnh lại nhìn Thẩm Dương Kỳ, biết ngay là lại có chủ ý gì đây mà, “Tôi không có ý kiến. Chẳng qua, nếu chơi quá mức sẽ khiến ông ta trực tiếp bị đùa chết, đến lúc đó đại ca có trách tội, vậy thì...”

“Không có việc gì, có em đứng ra rồi!”...

Đế Văn gật đầu, “Được, cứ làm như vậy!”

Thẩm Dương Kỳ nói với Nhị công tử, “Nhị công tử ươn chó của anh dùng một lát nhé.” Nhị công tử còn không kịp gật đầu, Thẩm Dương Kỳ đã không kịp chờ kéo con chó săn tới cạnh Zimmer.

“Ngoan, hắc, anh dẫn mày đi chơi.”

“Gâu gâu!”

“Ha ha, mày cũng hưng phấn lắm hả, xem anh mày chơi chết cái tên cặn bã này như thế nào!”

Đế Văn mặt méo xệch, im lặng nhìn Thẩm Dương Kỳ, Kỳ à, anh? Cậu khẳng định cậu không có cùng một phe với con súc sinh này đấy chứ?

Thấy Đế Văn sững sờ, Thẩm Dương Kỳ chu mỏ, đá anh ta một cước, “Động thủ.”

Đế Văn gật đầu, nói với Zimmer đang kinh hoàng nhìn bọn họ, “Vừa rồi lão đại nói chặt bỏ hai tay hai chân ông ta xuống trước, giờ chúng ta chặt chỗ nào trước nhỉ?”

“A... Các người là ác... ác ma, thả tôi ra... Không không được!”

Thẩm Dương Kỳ chớp mắt, lộ ra bộ mặt ác quỷ, cười gian, “Nói tới ác ma thì ông mới là đứng đầu vạn ác đó, chúng tôi mà có được một phần mười thủ đoạn của ông đã trốn trong chăn cười trộm rồi! Có phải vậy không, anh Đế Văn?”

Đế Văn nổi da gà khắp cả người, cái giọng này quá là đáng sợ con mẹ nó, vội vàng nói, “Đủ rồi, chính sự quan trọng hơn.”

Thẩm Dương Kỳ bĩu môi, “Được rồi, vậy chân trước đi?” Tầm mắt Thẩm Dương Kỳ không chút ý tốt nhìn lên người Zimmer, anh vẫn còn nhớ trước đây chị dâu đánh Giza thăm cữ nào, nhất là vô ảnh cước kia, trực tiếp đá vỡ hai quả trứng bên dưới của Giza...

“Hay là ”trứng” trước đi? Để ông ta thể nghiệm chút tư vị ”trứng đau” thế nào?”

Hai mắt Đế Văn sáng lên, giờ ngón cái với Thẩm Dương Kỳ, khích lệ.

“Kỳ, cậu còn lợi hại hơn cả đại ca.”

Thẩm Dương Kỳ đắc ý ưỡn ngực ngẩng đầu, “Đó là đương nhiên, bàn về việc chinh người trên thế giới này thì kể ra mẹ em là đệ nhất. Em là con trai bà thì cũng không thể lép vế được đúng không?”

Đế Văn co quắp hết cả miệng, cậu ta quả nhiên khen không nổi, khen một cái thôi đã vênh cả mông lên trời rồi.

Thẩm Dương Kỳ kéo con chó săn rồi bĩu môi với Đế Văn, “Anh mau ra tay đi.”

Đế Văn sững sốt, tay chỉ vào mình, “Tôi làm?” Thẩm Dương Kỳ gật đầu, “Đương nhiên, anh không thấy em còn phải kéo con chó săn sao? Việc chém này phải giao cho anh rồi!”

Lông mi Nhị công tử run rẩy, tự giác lui về phía sau hai bước, cách xa hai cái tên nguy hiểm này. Đế Văn nhìn Thẩm Dương Kỳ và con chó săn bên cạnh, bất chấp, “Được rồi. Tôi tới thì tôi tới.” Anh còn chưa từng làm chuyện mất nhân đạo như này bao giờ, đây coi như lần thể nghiệm đầu tiên đi!

Thẩm Dương Kỳ ngoảnh lại nói với Nhị công tử, “Tôi mượn cây đao cái?”

“Chờ chút!” Nhị công tử xoay người chạy ra ngoài... Để Văn nhìn bóng lưng anh ta kỳ quái hỏi Thẩm Dương Kỳ, “Anh ta chạy nhanh vậy để làm gì? Làm gì có ai đuổi anh ta đâu nhỉ?”

Thẩm Dương Kỳ cũng lắc đầu, không giải thích được, “Quên đi, đừng để ý đến anh, chúng ta làm chuyện quan trọng hơn.”

Để Văn ngây ngốc ô một tiếng, âm ngoan nói với Zimmer đã sớm bị dọa cho đờ ra, “Không phải ông rất cứng rắn ư? Tôi xem ông đến lúc đó còn cứng miệng nữa không!”

Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên vừa mới về biệt thự liền nghe được tiếng khóc to lớn, tiếng khóc vang khắp biệt thự khiến cả người ta chấn động. Hai người cả kinh, vội nhảy khỏi xe, chạy thẳng vào trong nhà... Đã xảy ra chuyện?

Tiếng khóc này là của Lôi Mông!

Lôi Khiếu Thiên đá văng cửa biệt thự, Đường Kiến Tâm vội vã chạy vào liền thấy một vòng người vây quanh sô-pha, tiếng khóc to lớn kia chính là từ trong đoàn người ấy truyền ra.

Đương nhiên ngoại trừ tiếng khóc này, còn có cả từng tiếng nức nở dõ dẫm nữa.

“Tổ tông của chú à, chú gọi con là đại ca được chưa, con đừng có khóc. Chú xin con đấy, con đã khóc gần hai tiếng rồi.”

“Con còn khóc thêm nữa, chú cũng khóc luôn với con này. Xin con đấy, lão đại. Lát nữa là đại ca với chị dâu về rồi, để họ biết ngay cả một đứa trẻ con mà chú cũng không trông nổi, chú nhất định sẽ bị đẩy đến vùng đất hoang tàn nào đó mất...”

“Ngaoan nào, không khóc nữa có được không... Mẹ kiếp, tôi gọi các cậu tới để hỗ trợ đỡ con trai đại ca, không phải để các cậu tới đây xem trò vui nhá. Các cậu có chiêu gì để nó đừng khóc nữa không hả.”

“Thiếu gia khóc lợi hại như vậy, bọn em cũng không có cách nào cả.”

Thanh âm này của Phó Hạnh Lương hoàn toàn không còn phong độ của ngày xưa, chỉ có thỏa hiệp, ngay cả thủ hạ đứng cạnh cũng chỉ an ủi. CHƯƠNG 100.4:

Đường Kiến Tâm lại chẳng có hứng thú mà nghe tiếp, vội vàng chạy vào, kéo hết mấy người chen chúc một chỗ này vút sang một bên.

Đứng phía sau sô-pha, cúi người xuống bế Lôi Mông còn đang khóc lên. Lôi Mông ngửi thấy mùi quen thuộc lập tức ngừng khóc ngay, đầu cọ cọ trong ngực Đường Kiến Tâm. Đôi mắt mở to, trên gương mặt hồng hồng còn vệt nước mắt, tay kéo lấy áo Đường Kiến Tâm, như đang lên án mẹ vút bỏ em, thật đáng yêu hết mức.

Đường Kiến Tâm hôn một cái lên trán Lôi Mông, “Ngaoan, đừng khóc nữa nhé. Mẹ không phải về rồi sao?”

Lôi Khiếu Thiên đứng cạnh cô, tay nhéo một cái lên đôi má phúng phính của Lôi Mông, “Thằng nhóc này thật biết giãy vờ người ta.”

Lôi Mông thấy trên mặt đau rất khó chịu liền đánh lên tay Lôi Khiếu Thiên, hầm hừ với anh, mắt sáng khi chuyển sang Đường Kiến Tâm lại vui vẻ, cười khanh khách không ngừng...

Mặt mũi Lôi Khiếu Thiên đen lại lườm Lôi Mông. Đường Kiến Tâm cảm thấy buồn cười, tay sờ lên bụng Lôi Mông, chỉ thị Lôi Khiếu Thiên, “Con trai anh đói rồi.”

Lôi Khiếu Thiên liền xoay người đi vào phòng bếp. Mấy người Phó Hạnh Lương khiếp sợ nhìn cảnh này, mắt trừng lớn như sắp rớt hết xuống đất. Người vừa rồi là đại ca? Một vòng người nhìn nhau, đều đứng sững ra.

Đường Kiến Tâm chơi đùa cùng Lôi Mông, Lôi Mông bị chọc cười to khanh khách. Phó Hạnh Lương mới chợt hoàn hồn, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những thứ này, anh hẳn nên thấy may mắn. Tiểu quỷ đáng ghét, khóc gần hai tiếng dõ thể nào cũng không được, chẳng ngờ chị dâu về ôm một cái thôi mà người ta đã cười lấy lòng rồi, quá đáng giận!

“Chị dâu, cuối cùng chị đã về.”

Đường Kiến Tâm ôm Lôi Mông ngồi xuống sô-pha, “Ừ.” Nhận thấy ánh mắt của những người đứng bên cạnh, Đường Kiến Tâm nhú mồm, “Các anh không có việc gì làm hả?”

Năm bảy tám tiểu đệ đang ngẩn ra cuống quýt trở lại bình thường, miệng đồng thanh trả lời, “A, có, có, có!” Nói xong lập tức giải tán.

Cả căn phòng khách to lớn chỉ còn lại Phó Hạnh Lương, Đường Kiến Tâm và Lôi Mông trong ngực cô. Phó Hạnh Lương nhìn nét mặt Lôi Mông liền đen cả mặt, “Chú phí hết tâm tư dỗ con, con lại chẳng cho chú sắc mặt tốt. Mẹ con vừa về đã cười không thấy mắt chỉ thấy lợi. Thật không có lương tâm.” Quá đáng ghét.

Đường Kiến Tâm mỉm cười, “Thằng bé bướng bỉnh lắm, chắc đói bụng nên mới ầm ĩ như vậy thôi.”

Phó Hạnh Lương cảm thấy lời chị dâu lúc này rất không đáng tin, “Em có cho nó bú sữa mà nó không uống.”

Vừa hay Lôi Khiếu Thiên cầm bình sữa đi ra, giải thích, “Cậu pha sai tỉ lệ, nó đương nhiên là không uống rồi.” Thả bình sữa vào tay Lôi Mông xong nói tiếp, “Khẩu vị của đã quen với của Nick rồi.”

Lôi Khiếu Thiên vừa dứt lời, liền thấy Lôi Mông cầm bình sữa uống rất vui.

Phó Hạnh Lương nhất thời hết chỗ nói rồi, nhìn ánh mắt Lôi Mông liếc qua anh mang theo đắc ý à khinh bỉ, thiếu chút nữa làm anh hộc máu.

Lôi Khiếu Thiên ngồi xuống, nói với Phó Hạnh Lương, “Liên lạc với A Huống, kế hoạch cụ thể thế nào các cậu tự định ra.”

Phó Hạnh Lương gật đầu. Trước đó Huống Ngân Dịch có gọi tới biệt thự, không tìm được đại ca nên anh ta mới gọi trực tiếp vào số đại ca. Đường Kiến Tâm không mấy hứng thú với chuyện của bọn họ, ôm lấy Lôi Mông lên lầu.

Lôi Khiếu Thiên cũng không ngăn cản, chờ bóng Đường Kiến Tâm biến mất rồi Phó Hạnh Lương mới hỏi, “Đại ca, Kỳ đâu? Có đuổi kịp chị dâu không anh?”

“Ừ, đang ở Chợ Đen với Đế Văn.”...

“Đế Văn?” Phó Hạnh Lương nghi hoặc nhìn Lôi Khiếu Thiên. Anh liền gật đầu, “Có vấn đề gì à?”

Phó Hạnh Lương lắc đầu, “Không có!” Lập tức như là nghĩ tới điều gì, “Vậy Kỳ?”

Lôi Khiếu Thiên cười như không cười nhìn Phó Hạnh Lương, nói với thâm ý khác, “Con đường này cậu muốn đi, còn sớm lắm.”

Phó Hạnh Lương cả kinh, có chút lúng túng nhìn Lôi Khiếu Thiên.

“Đại ca, em nghiêm túc.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Tôi biết, thế nhưng, tôi cũng phải nhắc nhở cậu, nhỏ không nhẫn sẽ không được đại mưu. Đừng chỉ nên thấy hạnh phúc trước mắt. Thời gian tới mới là quan trọng nhất.”

Hai mắt Phó Hạnh Lương sáng ngời, run run hỏi Lôi Khiếu Thiên, “Ý của đại ca là?”

“Không sai, các cậu đều do tôi chăm sóc từ bé, tôi không muốn thấy bất cứ ai trong các cậu bị tổn thương. Hiện tại tôi phản đối không có nghĩa là tôi ủng hộ, tôi muốn cậu cam đoan. Nếu sau này Kỳ thấy rằng mình sai lầm, muốn quay lại, tôi hy vọng cậu có thể sẵn sàng khoải bụng tay.”

Phó Hạnh Lương cười khổ, “Đại ca thật coi trọng em, em không có bản lĩnh chết vẫn cứ quẩn lầy đó. Chỉ cần cậu ta nói với em, em sẽ quay lại con đường huynh đệ.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Cậu cũng đừng nản chí, cửa ải bên phía dì nhỏ tôi đã qua, phần thắng của cậu cũng được một nửa rồi.” Anh là đại ca bọn họ, tình cảm là của bản thân, dĩ nhiên hi vọng mấy anh em cũng có thể hạnh phúc.

Chẳng qua, anh cũng biết, cậu ta cao hứng bây giờ có hơi sớm. Đất nước kia của dượng không thể nào chấp nhận mối quan hệ này, đây cũng là lí do vì sao trước đây anh phản đối.

Đường Kiến Tâm vào phòng ngủ lầu hai cũng có chút ngẩn ngơ. Một năm trước, cô đi ra từ căn phòng này, theo Lôi Khiếu Thiên tới Sicilia, sau đó có thêm Lôi Mông...

Đường Kiến Tâm có hơi xót xa trong lòng, thời gian trôi qua quá nhanh khiến cô đáp ứng không xuể. Năm ngoài cô còn đuổi theo sau mông Lôi Khiếu Thiên hô đánh hô giết, không ngờ, hiện tại cô lại bước vào căn phòng này!

Hơn nữa, còn là cam tâm tình nguyện. Điều này làm cho cô có chút buồn cười. Người ta nói nhân sinh như trò đùa, trò đùa như nhân sinh, đại khái chính là cô đi?

Lôi Mông nằm lỳ ở trên giường, đôi tay mồm mĩm vỗ đệm, ném bình sữa trống không sang bên cạnh, ánh mắt ghét bỏ. Đường Kiến Tâm bỏ bình sữa lên tủ đầu giường, quay lại kinh ngạc nhìn Lôi Mông, mới được bao nhiêu tháng mà nó đã bò nhanh vậy?

Đường Kiến Tâm hân hoan vui mừng, vút chân mông xuống đất, đứng cuối giường vươn hai tay ra với Lôi Mông nằm ở đầu giường rồi nói to, “Con trai, con trai mau tới đây, mẹ ở đây cơ mà.”

Lôi Mông ngạc nhiên nhìn về phía Đường Kiến Tâm, cơ thể nhào về trước, bò ra chỗ Đường Kiến Tâm. Nửa phút sau đã tới bên cạnh cô, đưa tay ra muốn ôm lấy cô. Lần đầu tiên Đường Kiến Tâm cười chỉ thấy răng mà không thấy mắt, ôm Lôi Mông đứng tại chỗ xoay vòng, vuốt cái bụng nhỏ của Lôi Mông, cả hai sung sướng vui đùa!

Lúc Thẩm Dương Kỳ, Đế Văn quay về, hai người của Ngục Thiên Minh vác theo Zimmer đi sau bọn họ. Phó Hạnh Lương đã đi liên lạc với Huống Ngân Dịch, chỉ còn Lôi Khiếu Thiên ngồi một mình ở phòng khách xem báo cáo của Ngục Thiên Minh.

Nghe thấy động tĩnh ở cửa, anh ngẩng đầu nhìn ra ngoài. Thẩm Dương Kỳ mặt hớn hở như thắng quan tiến chức thuận lợi, đi mấy bước tới ngồi xuống bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, liên tục tranh công.

“Anh họ, em đã giúp chị dâu xả cục tức rồi đấy. Anh không biết đâu, tình cảnh lúc ấy, em rất là đã ghiền.”

Đế Văn cười gian chen vào, “Đại ca, hôm nay em hoàn toàn bị khuất phục bởi Kỳ. Ấy da, anh không biết chứ, lúc ấy cậu ta tàn nhẫn cỡ nào đâu, em tự phụ là không bằng nữa.”

Lôi Khiếu Thiên không để ý tới hai người Thẩm Dương Kỳ, Đế Văn, mắt chuyển sang ông già được hai người phía sau bọn họ đỡ, không hề có vẻ tức giận, lạnh lùng mở miệng, “Ông ta còn thở chứ hả?”

Thẩm Dương Kỳ kiêu ngạo gật đầu, “Đương nhiên, anh họ chưa nói có thể cho ông ta đi gặp Diêm Vương, bọn em liền giữ lại hơi thở cuối cùng cho ông ta. Em còn đang muốn chơi tiếp đây nè.” Nói đến chơi, cảnh tượng không lâu trước đó quay lại trong đầu, Thẩm Dương Kỳ liền ngứa ngáy, nói với Lôi Khiếu Thiên, “Anh họ, lần này anh nhất định phải khen em, cho tới giờ em chưa từng chơi đã ghiền như thế, thấy hiện trường AV thực sự rất kích thích đấy.” So với chính anh “thượng” người nào đó còn đã ghiền hơn nhiều. Dĩ nhiên cái người nào đó tuyệt đối không phải tên cặn bã Zimmer, anh còn chưa đến mức bệnh hoạn vậy đâu. Là người mà đã muốn “thượng”, anh không có nửa người dưới là động vật như Chris, chẳng qua, Chris cũng chỉ là mỹ nữ không thôi!

Lôi Khiếu Thiên không hiểu nhìn Thẩm Dương Kỳ, Đế Văn ở bên cạnh giải thích, “Em chưa từng thấy người nào biến thái như Kỳ. Bọn em chỉ nói là bóp nát hai quả “trứng” kia của Zimmer, ném cho con chó săn trước mặt nuốt. Nhưng Kỳ càng tuyệt, lúc Zimmer đau quá ngất đi liền cứu tỉnh ông ta để ông ta trở mắt nhìn con chó săn trước mặt thưởng thức hai quả “trứng” của mình như ăn mỹ vị. Đau đớn ấy còn thấm hơn là bị đá bể. Sau khi con chó săn ăn xong hai quả “trứng”, Zimmer hôn mê bất tỉnh lần nữa. Kỳ lại chơi ghiền luôn, nghĩ ra chiêu tuyệt hơn, mượn Nhị công tử chút thuốc kích thích. Tất nhiên thuốc không phải dành cho Zimmer, mà tất cả đều cho con chó của Nhị công tử, không ngờ con chó săn động dục đấy ngã Zimmer...”

Đế Văn hồi tưởng lại cảnh tượng ấy mà người run rẩy, tóc gáy dựng lên, quá kinh khủng, quá đáng sợ.

Lôi Khiếu Thiên trợn to mắt, anh nghĩ thế nào đi nữa cũng không nghĩ tới hai người này lại chơi đến mức đấy. Nhìn Thẩm Dương Kỳ rồi lại nhìn sang cái người người không ra người quỷ không ra quỷ kia, trong mắt hiện lên sự đồng tình. Dĩ nhiên đồng tình này chỉ giới hạn ở những việc làm kia của Kỳ. Người đàn ông nào cũng có hai thứ đó, một nhát cắt xuống... Chính anh ngấm lại mà cũng thấy sống lưng lạnh toát.

Anh đang định mở miệng, trong đầu chợt hiện lên mấy hình ảnh. Lúc anh mới gặp gỡ Tâm Nhi, cảnh tượng Tâm Nhi trả thù Giza, đầu nhất thời hỗn loạn... Ánh mắt đảo qua Thẩm Dương Kỳ thoáng hiện lệ về hoài nghi. Không phải là Kỳ học theo chị dâu cậu ta đấy chứ?

101. Chương 101: Quay Về Thành Phố W (oan Gia Ngõ Hẹp)

“Nhốt ông ta vào tầng hầm. Nếu ông ta còn không nói thì ném xuống vùng biển quốc tế.” Lôi Khiếu Thiên nói xong cũng không nhìn qua Zimmer một cái. Trong mắt anh đó chỉ là đồng rác, chết không có gì đáng tiếc!

Đế Văn chớp mắt, “Ném xuống vùng biển quốc tế? Đại ca? Thế còn Nhị công tử?”

Lôi Khiếu Thiên ứ đọng trong lòng, cầm tài liệu đứng dậy đi lên lầu hai. Trong không khí cứ có cái mùi khó chịu, không chỉ là mùi máu tanh, “Bên phía Nhị công tử tự tôi sẽ nói rõ với anh ta.” Tóm lại anh không muốn nhìn thấy ông ta nữa, để ông ta vào nhà tuyệt đối ô nhiễm không khí.

Đế Văn bĩu môi, chỉ có thể chỉ thị hai người phía sau đưa người vào tầng hầm. Thẩm Dương Kỳ thấy anh họ không khen ngợi anh, cũng thấy không thú vị, đành định đứng lên đi tìm Phó Hạnh Lương. Đế Văn nhanh tay lẹ mắt, túm lấy áo anh ta, “Kỳ, cậu chuẩn bị đi đâu đấy?”...

Thẩm Dương Kỳ kỳ quái nhìn Đế Văn, “Đương nhiên là đi tắm.” Sau đó giơ tay áo mình lên trước mũi Đế Văn cho anh ngửi, Đế Văn ghét bỏ quay đầu đi, “Ngửi đi, mùi này đến anh còn không chịu nổi, em có thể nhìn đến bây giờ mới đi tắm coi như là kỳ tích rồi đấy.”

Đế Văn co quắp cả miệng, không để ý đến sự giãy dụa của Thẩm Dương Kỳ, kéo người đi vào tầng hầm, “Nếu đã nhịn rồi thì nhịn thêm một lúc cũng không mất miếng thịt nào. Đi, thằng nhóc cậu còn độc hơn tôi, tiếp tục khiến Zimmer điên điên khùng khùng nào.”

Thẩm Dương Kỳ la hét gào khóc, “Đế Văn, anh buông em ra, anh họ bảo anh chứ không bảo em, em không muốn đi, anh mau buông ra đi.”

“Đừng kêu nữa, lấy cách nói của chị dâu đó là, đã rơi vào trong tay tôi, cậu đi thì đi, không đi cũng phải đi.”

“Này, anh đang trắng trợn ngược đãi đó, trắng trợn ngược đãi biết không hả? Em phải nói cho chị dâu, anh chưa được sự đồng ý của chị ấy mà đã... A... Đau quá, Đế Văn chết tiệt, anh tới coi.”

“Cậu im miệng đi, tự giác đuối theo.”

“...”

Phó Hạnh Lương vừa từ phòng họp đi ra mơ hồ nghe được tiếng la của Thẩm Dương Kỳ, chân mày nhăn lại, đi ra phòng khách nhưng cả phòng khách yên ắng, nào có người?

Chẳng lẽ anh gặp ảo giác?

Lôi Khiếu Thiên đi lên phòng thì Lôi Mông đang ngủ say trên giường, Đường Kiến Tâm mặc quần áo mỏng manh đứng trước cửa sổ. Ánh nắng màu vàng quýt in lên gò má cô, như cỏ non mới nhú đón ánh trời chiều trong công viên. Thỉnh thoảng có cơn gió nhẹ lướt qua, làm mái tóc đen nhánh cùng vạt áo nhiều lần bay lên khiến Lôi Khiếu Thiên thất thần. Anh rất ít khi thấy bóng lưng cô. Bóng lưng cô độc, mơ hồ hiện ra bị ai làm lòng anh thật đau đớn. Anh không do dự từ sau bước tới ôm lấy cô, tựa đầu lên vai cô, ngửi mùi hương nước gội đầu quen thuộc, cuối cùng cũng yên ổn trái tim hốt hoảng kia...

“Tâm Nhi, em đang nhìn cái gì vậy?”

Ngay lúc Đường Kiến Tâm bị Lôi Khiếu Thiên ôm lấy, thân thể vẫn còn có chút cứng ngắc, nhưng cũng chỉ là chỉ chốc lát liền bình thường trở lại. Máu quang rời rạc cũng dần trở nên trấn tĩnh. Đường Kiến Tâm nhếch miệng có hơi trào phúng. Xem đi, hôm nay thân thể này cũng đã trong lúc vô tình thích ứng với sự hiện hữu của anh. Trước kia cô liệu sẽ cho phép người lạ tới gần mình nửa phân sao?

“Nơi xa!” Thanh âm của cô có chút khàn ảm đạm, nguyên nhân là thời gian dài không có mở miệng. Lôi Khiếu Thiên vòng chặt cánh tay, “Tâm Nhi muốn đi Trung quốc ư?”

Đường Kiến Tâm sững sốt, anh biết?

“Chờ anh Khiếu Thiên xử lý xong việc của Ngọc Thiên Minh, chúng ta liền quay về Trung quốc nhé? Nghe nói bản đồ Trung quốc rất lớn, có rất nhiều danh lam thắng cảnh, quan trọng hơn là, văn hóa bác đại tinh thâm...”

Trên môi Đường Kiến Tâm mang theo ý cười, “Anh, hình như rất hiểu rõ thì phải?”

Lôi Khiếu Thiên không có gật đầu, cũng không có lắc đầu, chỉ di động cảm mình quyền luyến qua lại trên vai cô, như vẫn còn dư vị của lương thần mỹ tửu, khiến tim anh ngứa ngáy, “Không phải rất hiểu rõ, nhưng cũng biết được đại khái.” Trên người anh cũng có huyết thống Trung quốc, chẳng qua tương đối loãng thôi.

Nghe Lôi Khiếu Thiên nói như vậy, Đường Kiến Tâm mới chợt nhớ tới, “Đúng ha, tiếng Trung của anh kỳ thực rất tốt.” Phần lớn bọn họ nói chuyện trời đất đều dùng tiếng Anh, tiếng Pháp. Tiếng Trung thì tương đối ít. Cô biết điều ấy là vì lúc ở thành phố C Trung Quốc, anh đã dùng tiếng Trung “nói chuyện phiếm” với cô.

Góc miệng Lôi Khiếu Thiên mở rộng, xoay Đường Kiến Tâm lại để hai người mặt đối mặt, “Cũng có thể, chỉ là nói tương đối ít. Lúc đi nhỏ huấn luyện bọn anh đã giao cho bọn anh học bảy quốc ngữ, tiếng Hán cũng coi là một trong số đó.”

Đường Kiến Tâm nhìn Lôi Khiếu Thiên, lướt qua anh tới chiếc giường, “Cô anh rất lợi hại thì phải?”

“Ừ.” Lôi Khiếu Thiên nghĩ đến chuyện đặc huấn khi còn bé của bọn họ liền run rẩy, đi theo Đường Kiến Tâm, “Bây giờ dì ấy đã thu liễm rất nhiều, lúc còn trẻ thực sự là không dám khen tặng.”

Đường Kiến Tâm bề ngoài bình tĩnh nhưng trong lòng lại ói máu. Anh nói gì thế, bây giờ đã thu liễm hả?

“Đã hiểu, lúc còn trẻ chắc do hormone quá thừa thải.” Không có chỗ nào phát tiết đành tìm đám trẻ con ấy mà hủy hoại thôi.

Lôi Khiếu Thiên im lặng nhìn Đường Kiến Tâm. Tâm Nhi, hóa ra em cũng có lúc nói đùa? Nick nói chị dâu thích nói những lời chế nhạo, anh hiện tại cũng có cảm giác này. Nhưng mà vì sao anh lại cảm thấy Tâm Nhi nói hoàn toàn chính xác vậy nhỉ? Sống lưng Lôi Khiếu Thiên lạnh toát, để đi nhỏ biết bọn họ ở sau lưng bà ấy nói bà ấy thừa hormone phồng chùng... Nghĩ vậy, Lôi Khiếu Thiên như bị sét đánh, nói sang chuyện khác, “Có muốn dẫn Lôi Mông đi không?”

Động tác cầm bình sữa của Đường Kiến Tâm dừng lại, nghi ngờ nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên, “Cái gì?”

“Đi Trung quốc đó?”

Đường Kiến Tâm suy nghĩ một chút, nhìn thẳng nhóc đáng yêu của mình, cương chiều gật đầu, “Ừ.” Cô đi thì Lôi Mông tự nhiên cũng đi cùng cô. Để mấy người anh em kia của anh chăm sóc nó, cô rất không yên lòng. Hôm nay cô mới đi chưa được mấy giờ đồng hồ mà đã để con trai cô khóc khàn cả giọng rồi. Huống chi lần này tới Trung Quốc cô còn muốn đi thăm ông Ấu Dương, không biết khi nào mới quay về, làm sao cô có thể yên tâm. ...

Vừa rồi cô suy nghĩ rất nhiều, cô hận Zimmer thấu xương, nhưng cô có hận nữa thì thế nào? Cùng lắm thì giết ông ta, nhưng giết rồi thì sao? Bố mẹ cô, ông Ấu Dương có thể sống lại ư? Không, không thể. Nếu không thể, cô cần gì phải làm bản thân mình khó xử. Cô đã làm khó mình mười tám năm, cũng đã tới lúc buông xuống gánh nặng này rồi. Những điều cô sợ hãi đối mặt, hôm nay đã nghĩ thông suốt, cô không còn lý do nào trốn tránh nữa. Diệp Trúc Phàm nói đúng, cũng tới lúc cô quay về thăm người thân...

Cô tin, bọn họ đều rất nhớ cô, cũng như cô nhớ bọn họ...

Lôi Khiếu Thiên cũng nghĩ như vậy, muốn Tâm Nhi rời khỏi Lôi Mông là chuyện không thực tế. Công phu dính chặt lấy bà xã anh của thằng nhóc kia cũng làm anh tức điên người. Lôi Khiếu Thiên định đang định nói là đã sắp xếp xong việc đi Trung quốc thì nghe được tiếng gõ cửa, Đường Kiến Tâm nhìn Lôi Khiếu Thiên, quay ra đưa bình sữa cho anh, “Tiện thể đi pha sữa luôn, con trai anh sắp tỉnh rồi.”

Lôi Khiếu Thiên biết điều cầm lấy bình sữa ra ngoài. Người gõ cửa là Phó Hạnh Lương, tay phải đang gõ lên, cửa bỗng mở làm anh sững sốt, “Đại ca.”

Lôi Khiếu Thiên liếc qua Đường Kiến Tâm, ra ngoài đóng cửa, “Ra ngoài rồi nói.”

“Vâng.”

“Huống giải quyết thế nào rồi?”

Phó Hạnh Lương theo sau Lôi Khiếu Thiên, chuyển đạt lại lời Huống Ngân Dịch, “Bây giờ đã tới thành phố W. Ngân Nguyệt, Hường Diệp Lâm đã vào cảnh nội Việt Nam, tìm thấy Dịch Long ở rừng rậm nhiệt đới. Hiện tại đang đưa người quay về thành phố W, chỉ còn chờ chúng ta hội hợp.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, Ngân Nguyệt làm việc rất đáng tin cậy, “Trăm có tin gì chưa?”

Phó Hạnh Lương lắc đầu, “Vẫn chưa, đã mất liên lạc mấy ngày rồi.”

Lôi Khiếu Thiên dừng lại, nhíu chặt mày, “Cậu ta còn chưa liên lạc với cậu sao?”

“Vâng. Em cố gắng bảo người Ngục Thiên Minh liên lạc thử, nhưng vẫn không được.”

Trong lòng Lôi Khiếu Thiên dâng lên dự cảm không tốt, “Cậu tạm thời bỏ việc trên tay lại, tập trung vào liên lạc với Trảm.”

Phó Hạnh Lương gật đầu. Sau khi hai người tới phòng khách, Lôi Khiếu Thiên rất tự nhiên vào phòng bếp, để Phó Hạnh Lương ngồi trên sofa có chút buồn bực.

Đại ca bây giờ sắp thành vú em rồi.

Lôi Khiếu Thiên đi ra liền trông thấy cái nhìn đồng cảm mà Phó Hạnh Lương chưa kịp thu lại, ngấm nghĩa bình sữa trong tay, “Cậu có thành kiến?”

Phó Hạnh Lương vội vàng đứng lên phân bua, “Không có không có, đại ca, anh mau đi đưa cho thằng nhóc uống đi, bằng không sẽ nguội đấy.”

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, Phó Hạnh Lương chỉ có thể ngượng ngùng cười. Lôi Khiếu Thiên đi mấy bước đột nhiên quay lại, khoanh tay hỏi anh, “Lương, tôi nhớ trước đây hình như cậu ”giết” trong vô số phụ nữ mà không có địch thủ, đi qua bụi rậm vạn dặm mà không có lá dính thân đúng không?”

Phó Hạnh Lương ngẩn ra, chớp mắt rồi gật đầu. Đây là sự thực, trước kia anh quả thực rất lạm tình, nhưng đây là do mấy cô ấy tự mình dâng tới cửa thôi, có lý nào anh lại không ăn?

Hai mắt Lôi Khiếu Thiên sáng ngời, tới gần anh ta, nhìn khắp phòng khách như kẻ trộm, xác định trong vòng mười mét không có ai xuất hiện mới thần bí hỏi Phó Hạnh Lương, “Vậy thì tốt.”

Phó Hạnh Lương bị sắc mặt đại ca nhà mình làm có chút khấn trương, lại nghe lời vừa rồi của anh thì tròn xoe mắt, “Tốt cái gì?”

Tai Lôi Khiếu Thiên hơi đỏ lên, dựa sát vào tai Phó Hạnh Lương nói nhỏ mấy câu. Từ xa nhìn lại như hai người chúc đầu với nhau, nếu lúc này mà có người đi qua tuyệt đối sẽ rớt cằm. Phó Hạnh Lương run rẩy, hơn nửa ngày mới nghe được câu hỏi của đại ca, ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Đại đại ca à? Anh xác định?”

Lôi Khiếu Thiên căng mặt ra, vô cùng nghiêm túc trả lời, “Đương nhiên, không thì tôi tìm cậu làm gì?”

Khóe miệng Phó Hạnh Lương giật một cái, rất nỗ lực duy trì trấn định, không để mình bật cười, “Khụ khụ, được rồi, cái này, kỳ thực, mặc dù trước đây em có nhiều phụ nữ, thế nhưng, cái kia, đại ca, em cũng không biết theo đuổi con gái thế nào.” Phó Hạnh Lương thận trọng nhìn sắc mặt ngày càng tối của Lôi Khiếu Thiên, mắt nhắm lại, một hơi còn sót lại bật thốt lên, “Trước đây đều là mấy cô ấy tự dính lấy em.”

Vừa nói xong thì cả phòng khách trở nên lặng như tờ. Phó Hạnh Lương nhắm mắt hơn nửa ngày cũng không thấy Lôi Khiếu Thiên trả lời, tim như chìm xuống, muốn mở mắt lại không dám nhìn sắc mặt đại ca, phải lặng lẽ ti hí.

Hai mươi năm này của đại ca chỉ biết đến chị dâu là phụ nữ, nên chuyện không biết theo đuổi con gái thế nào cũng có thể chấp nhận được. Thế nhưng đại ca nghiêng mình lãnh giáo anh cách theo đuổi phụ nữ, mà anh còn đã kích lại đại ca, liệu sắc mặt đại ca tốt được sao?

Đúng là làm khổ anh mà. Sao đại ca không đi hỏi Kỳ ấy, kinh nghiệm theo đuổi của cậu ta còn tốt hơn anh mà?

Phó Hạnh Lương tâm tư xoay chuyển liên tục, trên mặt lúc xanh lúc đỏ. Đợi một hồi mà Lôi Khiếu Thiên không nói gì cả, Phó Hạnh Lương âm thầm ai thần, chột mở mắt ra, nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên. Quên đi, quên đi, chết thì chết thôi.

Thế nhưng, đây là thế nào?

Lôi Khiếu Thiên chỉ khoanh tay đứng một bên nhìn anh đầy hứng thú, vẻ mặt cười như không cười làm da đầu anh tê dại. Lúc này cái người đứng dựa cửa cách Lôi Khiếu Thiên không xa...

Đang cười nhìn anh, cười đến mức đáy lòng anh phát bực.

“Cái kia, đại ca, Kỳ tương đối có kinh nghiệm với việc theo đuổi này, anh anh anh có thể tìm cậu ta hỏi xem...” Phó Hạnh Lương nuốt nước bọt, ánh mắt không dám nhìn người nào đó đằng trước

CHƯƠNG 101.2:

Lôi Khiếu Thiên gạt đầu, rất hảo tâm dừng tay với Phó Hạnh Lương, “Coi như tôi chưa hỏi cái gì cả!”

Phó Hạnh Lương ai oán nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, đại ca, anh đang khiêu khích ly gián, rõ ràng là đang gây chia rẽ tình cảm người khác mà.

Lôi Khiếu Thiên đi rồi, Thẩm Dương Kỳ khoanh tay đi tới chỗ Phó Hạnh Lương “Anh Lương, tự hào lắm hả?”

Bên ngoài Phó Hạnh Lương ngượng ngập mà nội tâm lại rơi lệ. Thẩm Dương Kỳ tiến một bước, anh tự giác lùi về sau một bước, “Cái kia, là anh Lương trước đây không hiểu chuyện. Kỳ bình tĩnh một chút, bình tĩnh một chút.”

Thẩm Dương Kỳ cười nhạt, kéo tay Phó Hạnh Lương đi lên phòng trên lầu, “Bây giờ em đang rất bình tĩnh.”

Phó Hạnh Lương vẻ mặt cầu xin bước theo Thẩm Dương Kỳ, em bình tĩnh chỗ nào? Bình tĩnh chỗ nào hả?

Lôi Khiếu Thiên đứng lúc Lôi Mông mới tỉnh lại. Đường Kiến Tâm nghe tiếng Thẩm Dương Kỳ nghi ngờ hỏi Lôi Khiếu Thiên, “Em họ kia của anh lại động kinh cái gì thế?”

“Gi?” Động kinh?

“À ừ. Ngày nào nó chả vậy, quen rồi.” Nếu ghen cũng coi là động kinh.

“Nha nha.” Tay phải Lôi Mông nắm lại cho vào trong cái miệng nhỏ nhắn, tay trái cầm bình sữa vút ra giường, kêu nha nha lên với Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm ôm lấy Lôi Mông, “Sao vậy? Mông Mông không đói à?”

Lôi Khiếu Thiên ngồi bên cạnh, lấy tay Lôi Mông ra. Nhưng Lôi Mông của chúng ta cũng thật có tính cách, sau khi kêu nha nha đầy bất mãn với Lôi Khiếu Thiên lại cho nắm tay vào trong miệng. Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc nhìn chằm chằm Lôi Mông, quay ra ủy khuất nhìn Đường Kiến Tâm.

Đường Kiến Tâm thật không còn gì để nói, nhét núm vú cao su vào miệng Lôi Mông, không cho em ngậm nắm tay, “Tay bẩn lắm, con nít là phải vệ sinh nghe chưa...”

Lôi Khiếu Thiên khinh bỉ con trai của mình, “Nó đâu có nghe hiểu.” Vừa mới dứt lời, hai người liền sợ hãi nhìn Lôi Mông. Lúc này Lôi Mông lấy nắm tay dính đầy nước bọt của em ra lau lên chiếc áo vét đất tiền của Lôi Khiếu Thiên. Bàn tay bé xíu mở ra vỗ lên áo tạo thành dấu tay... Sau khi lau sạch nước bọt trên tay, còn không quên rút tay kia lại, hai tay vỗ vào với nhau rồi cười khanh khách. Sợi chỉ bạc còn lưu lại ở khóe miệng... rơi xuống ngực em...

Lôi Khiếu Thiên đen cả mặt, Đường Kiến Tâm mơ hồ có chút vui vẻ, “Ai nói con trai anh nghe không hiểu?” Xem đi, thật là thông minh quá!

Lôi Mông như nghe hiểu mẹ đang khen ngợi em, đắc ý chui vào ngực Đường Kiến Tâm. Lôi Khiếu Thiên bên cạnh mắt đỏ bừng, mắt lớn trừng mắt nhỏ với Lôi Mông, ai cũng không chịu thua kém.

Đường Kiến Tâm lắc đầu, đá vào bắp vế Lôi Khiếu Thiên, “Đi tắm rửa thay quần áo cho con trai.”

Khí thế của Lôi Khiếu Thiên tức khắc bị công phá, chỉ có thể gãi tai tui thân nhìn Đường Kiến Tâm lảm bảm. Anh là bố nó, không phải vú em của nó.

Đường Kiến Tâm híp mắt lại, Lôi Khiếu Thiên liền đứng dậy ngay, đi thẳng tới tủ quần áo. Lúc tới đây bọn họ chỉ mang theo ba bộ quần áo cho Lôi Mông, không nhiều lắm. Theo như Lôi Khiếu Thiên nói, chỉ cần có tiền thì có gì mà không mua được? Từ Sicilia quay lại New York, Lôi Khiếu Thiên đã đóng gói cả túi quần áo lớn của Đường Kiến Tâm rồi đưa tới Sicilia.

Lôi Mông thấy mình đánh bại bố, cười khanh khách mãi. Lôi Khiếu Thiên quay đầu lại oán hận lườm em, mang theo cả cảnh cáo. Chẳng qua người ta cũng nó nghe con mới sinh không sợ cộp, liệu Lôi Mông lại sợ ánh mắt của Lôi Khiếu Thiên ư?

Đường Kiến Tâm buồn cười thả Lôi Mông trên giường, chọc vào cánh tay em, “Con ấy, cẩn thận chọc giận đến bố, đến lúc đó con thảm rồi...”

Lôi Khiếu Thiên cầm bộ quần áo nhỏ đặt lên giường, “Sớm muộn gì có một ngày anh sẽ cho thằng nhóc này đẹp mặt.”

Nét mặt Đường Kiến Tâm trông Lôi Khiếu Thiên như muốn nói anh rất có chí khí, “Anh nói anh đi bực bội với cả con trai mình, nói ra tôi cũng thấy xấu mặt thay anh.”

“Hừ, người ta nói con gái là tình nhân kiếp trước của bố, còn con trai là cừu nhân. Thằng nhóc này rõ ràng là đang đòi nợ anh, mới hơi lớn thể kia thôi mà đã dám ngang ngược với cả anh rồi.” Nó mà cứ tiếp tục hung hăng càn quấy như thế, vậy khi trưởng thành rồi thì còn ghê gớm đến mức nào?

Đường Kiến Tâm giúp Lôi Mông thay quần áo, mặt đầy vệt đen nhướn mày nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Lời này anh nghe được từ đâu?” Anh là lão đại hắc bang mà lời như thế cũng có thể nghe được từ miệng anh. Thực sự là - không thể tưởng tượng nổi!

“Cô nói.”

Đường Kiến Tâm sững sốt, lập tức gạt đầu sáng tỏ. Lời này từ trong miệng Lôi Tiêu Tiêu nghe được, vậy không có gì kỳ quái.

“Khi còn bé Kỳ rất nghịch ngợm, không có lúc nào yên tĩnh. Ngày nào cũng ầm ĩ làm dượng muốn giết người, cô liền vứt Kỳ vào trại huấn luyện. Kết quả mỗi lần dượng gặp Kỳ đều cảm khái, thằng nhóc này rõ ràng là tới đòi nợ ông.”

Khóe miệng Đường Kiến Tâm co quắp, phi thường im lặng nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Ấy vậy mà anh cũng tin.”

“Trước đây không tin.” Lôi Khiếu Thiên nhìn Lôi Mông đã ném bình sữa ra giường, đang nằm ngửa mặt ra nhìn anh, nói tiếp, “Bây giờ tin.”

Đường Kiến Tâm thay quần áo cho Lôi Mông xong liền để em cho Lôi Khiếu Thiên bế, mình thì cầm bình sữa xuống dưới nhà, “Cho dù con trai có là cừu nhân của anh, anh cũng phải hầu hạ thật tốt cho tôi.”

Tư thế Lôi Khiếu Thiên ôm Lôi Mông có chút kỳ quái. Lôi Mông khó chịu, nhích tới nhích lui, quay ra nhìn bóng lưng Đường Kiến Tâm, miệng mở to ra, thiếu chút nữa là khóc. Biểu tình như thể em đã hoàn toàn bị vứt bỏ rồi vậy.

Lôi Khiếu Thiên mặt tái đi, con tưởng lão tử thích ôm con lắm hả?

“Con nếu dám khóc, bố ném con xuống luôn.”...

“Oa oa oa!” Dứt lời, tiếng khóc kinh thiên động địa cực kỳ thê thảm vang vọng khắp trong biệt thự.

Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc trừng mắt với Lôi Mông. Chết tiệt, con khóc thật đấy hả. Nó khóc chẳng sao, nhưng đáng lẽ ra người nên khóc là anh mà!

“Lôi Khiếu Thiên, trong vòng hai phút phải dỗ con trai anh nín khóc. Bằng không, anh nhất định phải chết.” Vừa mới bước ra khỏi cửa Đường Kiến Tâm đã nghe được tiếng khóc của Lôi Mông, bình tĩnh nói, sau đó cũng không quay đầu lại đi xuống phòng bếp dưới nhà.

Quay về lâu vậy mà chưa ăn cái gì, cô đã sớm đói bụng!

Lôi Khiếu Thiên cảm thấy từ sau khi tìm Tâm Nhi về, địa vị của mình trong nhà liền giảm xuống. Nhưng lời của cô bản thân anh lại không thể không nghe, đành cắn răng dỗ Lôi Mông trong ngực.

Nhưng anh nghĩ mà coi, Lôi Mông liệu sẽ cho Lôi Khiếu Thiên mặt mũi ư? Có thể thấy là kết quả của Lôi Khiếu Thiên thảm cỡ nào rồi đấy!

Đế Văn từ tầng hầm leo lên phòng khách thì lúc ấy Đường Kiến Tâm đã ăn uống no đủ, đang bế Lôi Mông từ trong ngực Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên bị vứt bỏ sang một bên, ánh mắt ai oán lên án nhìn Đường Kiến Tâm, rồi khi chuyển sang Lôi Mông thì trở nên căm hận...

Hai người như là có mối thù không đội trời chung làm Đế Văn rơi vào trong sương mù.

“Lão đại, anh lại chọc chị dâu à?” Đây là kết luận cuối cùng sau những lần tiếp xúc trong khoảng thời gian này. Chỉ lúc nào lão đại chọc vào chị dâu thì mới có biểu tình suy yếu như này đây.

Đế Văn tới gần Lôi Khiếu Thiên, Lôi Khiếu Thiên liền chuyển sang ngồi cạnh Đường Kiến Tâm rồi hỏi Đế Văn, “Trên người cậu có cái mùi gì thế hả?” Đường Kiến Tâm cũng nhìn về phía anh ta khẽ nhú mày.

Mùi cá mặn, quan trọng hơn là, có mùi máu tanh nồng!

Bọn họ đều là người trong hắc đạo, tương đối nhạy cảm với các loại mùi, nhất là mùi máu tanh.

Đế Văn hít sâu một hơi, giơ tay lên ngửi ngửi, mặt như con ruồi đậu trên đồng phân, thực sự có mùi chua. Lập tức oán hận, “Cũng do tên súc sinh Zimmer kia, răng cắn quá chặt. Sau khi Kỳ rút sạch cả hàm của ông ta liền chạy, còn mỗi em...”

“Im miệng.” Lôi Khiếu Thiên trợn mắt lên với Đế Văn. Cái tên không có đầu óc này, nói chuyện thì có thể che cái miệng lại không hả?

Đế Văn chú ý tới sắc mặt của Lôi Khiếu Thiên, tỉnh táo lại, giải thích với Đường Kiến Tâm, “Chị dâu, ý em là, em mới từ Chợ Đen về...”

“Được rồi, không cần nói gì với tôi cả!” Đường Kiến Tâm thần sắc không thay đổi, vân đạm phong khinh ôm Lôi Mông lên lầu, “Các anh xem rồi tự lo liệu đi.”

Đế Văn có chút lúng túng nhìn Đường Kiến Tâm, muốn nói lại thôi. Lôi Khiếu Thiên cũng nhú mày. Theo lý mà nói, nghe được tin về Zimmer, Tâm Nhi không thể bình tĩnh như vậy mới đúng?

“Lôi Khiếu Thiên, tôi muốn đi Trung Quốc, càng nhanh càng tốt!”

Lôi Khiếu Thiên trả lời, “Ừ.” Đế Văn mắt tròn xoe đảo qua đảo lại hai người, “Đại ca, chị dâu có ý gì?”

“Ý như cậu vừa mới nghe được đó.” Lôi Khiếu Thiên dựa vào ghế trầm tư!

Đế Văn vô cùng kinh ngạc, nghĩ đến cái gì vội vàng nghiêm nghị hỏi, “Lão đại, anh thực sự quyết định để chị dâu đi theo ư?”

“Có vấn đề gì à?”

“Anh đừng tưởng em không biết, lão đại lần này quay về Trung quốc ngoài mặt là vì mở rộng bản đồ Ngục Thiên Minh nhưng mục đích thực sự là mộ địa kia đúng không?” Sắc mặt Đế Văn có hơi kém!

Lôi Khiếu Thiên cúi mắt xuống, cũng không kỳ quái khi mà Đế Văn biết mục đích thật sự anh quay lại Trung quốc, “Chuyện này cũng tới lúc quay về cõi ra rồi.”

“Thế nhưng, lão đại.” Đế Văn có chút lo lắng, “Đã nhiều năm như vậy, chúng ta đều không tìm được chiếc nhẫn kia, cho dù bây giờ anh về thì có ích lợi gì? Nếu để người trên biết tin tức này, đến lúc đó sợ rằng...”

“Có Dạ Chi Tâm và Dạ Đêm, tôi muốn thử một lần!”

“Lão đại, anh điên rồi?” Đế Văn gào khóc, “Có giá hai viên bảo thạch đây thì ích gì?” Không có nhẫn hai viên bảo thạch chính là đồ bỏ đi.

Người bên trên chỉ biết hai viên bảo thạch là chìa khóa mở kho báu của Vương gia, nhưng bọn họ không biết đây chỉ là chìa khóa để đi vào. Sau khi cửa mộ địa mở ra, sẽ bị nhốt đến chết bên trong do đi lầm đường. Chỉ khi tìm thấy chiếc nhẫn kia mới có thể đi ra ngoài bằng một lối khác. Nếu không đó là con đường chết.

“Chỉ ít có thể vào.” Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên hiện lên vẻ lạnh lẽo, có xu hướng nhất định phải làm.

Đế Văn giờ muốn mắng người cũng không có giọng mắng. Lão đại rõ hơn bất cứ ai điểm chết người trong mộ địa, anh ấy không thể nào biết mà còn phạm sai lầm cấp thấp này. Bằng không có được hai viên bảo thạch, đại ca đã tới mộ địa ngay rồi, còn phí tâm đi tìm chiếc nhẫn kia làm gì?

“Lão đại, anh cần phải hiểu rõ?” Sắc mặt Đế Văn nghiêm cẩn, “Đi vào rồi, có thể cả đời cũng không ra được!”

Lôi Khiếu Thiên nhếch môi, “Yên tâm đi, chuyện không nắm chắc tôi chưa bao giờ làm cả.” CHƯƠNG 101.3:

Đế Văn bĩu môi, “Câu đố mộ địa này là do thể hệ trước truyền xuống, mấy trăm năm qua bọn họ cũng không có can đảm bước vào. Lão đại, anh thực sự không suy nghĩ lại sao?”

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Lần này quay về Trung Quốc cũng coi là một cơ hội. Lần trước có thể tra ra chiếc nhẫn xuất hiện ở Tề gia đã cho tôi cảnh báo, tôi sợ cứ tiếp tục vậy sẽ sinh ra ngoài ý muốn.”

“Anh cũng biết chiếc nhẫn chỉ xuất hiện ở Tề gia. Từ sau khi Tề Phong bị giết, nội bộ Tề gia hơn một năm qua rất hỗn loạn, chiếc nhẫn sớm đã chẳng thấy tung tích, chưa từng xuất hiện lại. Bây giờ...”

“Cũng bởi không có bất cứ tin tức gì về nó, tôi mới không yên lòng. Câu đố mộ địa này các cậu cũng biết nó quan trọng với chúng ta cỡ nào.” Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên thâm thúy, Đế Văn biết có khuyên cũng vô ích, đành âm thầm dè dặt sự khó chịu trong lòng xuống.

“Lão đại, em hi vọng quyết định lần này của anh là đúng.”

Hiệu suất làm việc của Lôi Khiếu Thiên rất nhanh, ngày thứ hai đã truyền đạt đưa ra những quyết sách quan trọng của Ngục Thiên Minh. Sau khi giao những chuyện khác cho Phó Hạng Lương và Thẩm Dương Kỳ liền dẫn Đường Kiến Tâm, Lôi Mông, Đế Văn lên máy bay tới thành phố W Trung quốc!...

Cả ngày Đế Văn tâm thần không yên, mất hết cả thần thái ngày trước. Tâm tình Đường Kiến Tâm cũng xuống thấp, Lôi Khiếu Thiên cũng chỉ an ủi ngồi bên cạnh Đường Kiến Tâm. Cả không gian trong máy bay chỉ có thanh âm hì hì oa oa của Lôi Mông, hiển nhiên rất hưng phấn!

Lôi Khiếu Thiên bế Lôi Mông lên, không để em làm ầm ĩ tới Đường Kiến Tâm, “Con trai ngoan, mẹ con tâm tình không tốt, chúng ta đừng quấy rầy mẹ nhé, bố bế con ra đằng trước xem chim lớn.”

Rất hiếm khi mà Lôi Khiếu Thiên gọi Lôi Mông là con trai ngoan. Lôi Mông ở trên máy bay cũng không bài xích bố em, ngoan ngoãn vùi đầu trong ngực anh, tới chỗ ngồi bên cạnh ghế lái, nhìn tầng mây cùng với những chú chim nhỏ bên ngoài, nhảy trong ngực Lôi Khiếu Thiên cười rất vui vẻ.

Đường Kiến Tâm xót xa trong lòng, hình ảnh bố con hòa thuận này làm cô có chút buồn rầu, hai tay lại bất giác sờ lên bụng mình.

Từ hôm qua sau khi Đế Văn biết lão đại anh muốn làm gì ở đâu thì không còn hứng thú với chuyện gì nữa, luôn cảm thấy hoảng hốt, tay chân run rẩy.

Máy bay hạ cánh xuống sân bay thành phố W. Sau khi đoàn người bước xuống, tiểu đệ Ngục Thiên Minh liền bay về theo đường cũ. Tới đây đón chỉ có một mình Huống Ngần Dịch, đứng từ xa nhìn mọi người ra khỏi sân bay, khoe miệng mở rộng. Đã lâu anh không gặp đại ca và chị dâu, nhất là mỗi lần Kỳ cầm ảnh chụp của Lôi Mông khoe khoang với anh, anh cũng rất muốn chơi đùa cùng thằng bé.

Cho nên vừa nghe nói đại ca dẫn theo cả con trai tới thành phố W, anh liền tự lái xe tới đón.

Bây giờ là giữa trưa, Đường Kiến Tâm ra ngoài cửa có chút sợ hãi ánh mặt trời chói mắt. Lôi Khiếu Thiên ôm Lôi Mông đang tựa đầu trên vai hỏi Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, nóng quá à?”

Đường Kiến Tâm như còng cổ nhỏ, “Ừ.” Mặt trời trên đỉnh đầu làm mắt cô khép hờ cả lại, vô cùng khó chịu!

Đế Văn lại không chút tức giận đi theo sau, hiển nhiên không đáp lời. Huống Ngân Dịch vừa nhìn thấy mấy người Lôi Khiếu Thiên liền chạy tới, “Đại ca, chị dâu, ở đây.”

Mấy người đều là tuấn nam mỹ nhân, hơn nữa khí chất trên người bọn họ không phải người bình thường có thể có. Cho dù đoàn người trong đám đông cũng là hạc giữa bầy gà, liếc mắt một cái có thể nhìn ra ngay.

“Đại ca, chị dâu, mọi người đến rồi.”

Lôi Mông vừa thấy người lạ liền bắt đầu ngo ngoe trong ngực Lôi Khiếu Thiên, không an phận chút nào. Đường Kiến Tâm chỉ có thể ôm lấy Lôi Mông, đi theo Huống Ngân Dịch, “Chị dâu, đây là thành phố W, không được mát mẻ như ở Sicilia. Chị xem, giờ qua tháng chín rồi mà vẫn nắng nóng vậy đó.”

Đường Kiến Tâm hữu khí vô lực gật đầu, cô ghét nhất là trời nóng, làm cả người cô đều khó chịu.

Lôi Khiếu Thiên bảo Huống Ngân Dịch đừng có dong dài, mọi người bước nhanh tới xe. Huống Ngân Dịch mở cửa xe để Đường Kiến Tâm ngồi vào trước. Đường Kiến Tâm cũng không khách khí. Đế Văn thì mở cửa ghế phụ, đang định đi vào thì chiếc Maserati đằng trước như mất khống chế, cả chiếc xe trượt ra sau với tốc độ cao. Trong ánh mắt mở to của mấy người Huống Ngân Dịch, Đế Văn liền đâm sầm vào biển số đằng trước xe bọn họ...

Đồng tử Đế Văn co lại, nổi giận đóng sầm cửa xe. Khảo, anh đang nhìn tức càn hông mà không biết làm sao phát tiết thì có người bước ra làm tốt thí, hừ! Huống Ngân Dịch bị cửa xe chắn động, cũng bỏ lại Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm, đi theo Đế Văn tới chỗ chiếc Maserati kia...

Trong xe, Khổng Ngôn kéo dây an toàn, im lặng liếc sang Tô Lạc, “Lạc, cậu bao nhiêu tuổi rồi hả? Cậu có biết làm như vậy rất nguy hiểm không? Phía sau còn bố mẹ, con trai con gái cậu đấy.”

Tô Lạc đen mặt, trừng mắt với Khổng Ngôn, “Cậu nói lại lần nữa xem?”

Khổng Ngôn lắc đầu không so bì với Tô Lạc. Vừa rồi trong lúc nổ máy vô tình có nói mấy câu với Tô Lạc, chiếc xe này do anh đầu giá có được, kết quả bình dấm chua Tô Lạc đổ luôn, nhất quyết nói không lái chiếc xe này không được. Cả hai lôi kéo vô lăng, kết quả là đụng phải chiếc xe phía sau.

Tô Lạc trừng mắt quay lưng lại với Khổng Ngôn, đầu hất sang phía khác. Phía sau, Trần Nhược Mai khinh thường nói với Tô Lạc, “Con trai, không phải là mẹ khinh bỉ con, con xem, con trai con gái con cũng khinh bỉ con.”

Tiểu Bảo, tiểu Nhan cùng đồng thanh, “Bố, tiểu Bảo (tiểu Nhan) khinh bỉ bố. Bố thật là ấu trĩ.”

Tô Lạc quay lại lườm hai tên tiểu quỷ, “Câm miệng, bằng không hôm nay không cho hai đứa ngủ cùng bố.”

Tiểu Bảo, tiểu Nhan tủi thân nhìn Trần Nhược Mai, “Bà nội, bố ức hiếp con.”

Trần Nhược Mai yêu thương hôn hai cục cưng, âm hiểm nhìn về phía Tô Lạc, “Không có việc gì, đợi sau khi về xem bà nội sửa chữa bố con thế nào.”

Tiểu Bảo, tiểu Nhan đắc ý vỗ tay, nhìn có chút hả hê. Tô Lạc vừa định lấy tiểu Bảo dạy dỗ một trận thì liếc thấy Khổng Ngôn cùng hai người Đế Văn, Huống Ngân Dịch tranh chấp, sắc mặt trầm xuống.

Chết tiệt, ai dám khi dễ Ngôn, đúng là không muốn sống. Nổi giận mở cửa xe rồi đi thẳng ra chỗ bọn họ mới nghe được đối thoại.

Đế Văn vỗ mui xe đằng trước, xác xược nói với Khổng Ngôn, “Đi Maserati thì giỏi lắm hả? Có thể quang minh chính đại đụng vào Bentley của tôi?”

Trần Khổng Ngôn túa mồ hôi, dĩ nhiên không phải anh ta sợ Đế Văn, mà là thời tiết này thật sự quá nóng. Với thể chất của anh thì rất hay nóng, đứng phơi dưới ánh nắng độc hại này mà toàn bộ áo sơ mi bị mồ hôi thấm ướt hết cả.

“Vị tiên sinh này, tôi rất xin lỗi.” Khổng Ngôn nói rồi cầm danh thiếp trong ví mình ra, “Đây là danh thiếp của tôi, mọi tổn thất của các anh đều do tôi gánh chịu.” Nói thật, xe đối phương căn bản không có tổn hại gì cả. Khổng Ngôn cũng không phải không có mắt nhìn người, cũng biết đối phương chẳng qua bắt lỗi. Nếu là bình thường, anh chẳng thèm nhìn tới đối phương, đối phương có thể làm gì anh? Nhưng dưới thời tiết này thân thể anh không chịu được, cũng lười tính toán với đối phương. Mà dường như là có vẻ anh đã nghĩ lắm...

Huống Ngân Dịch cầm lấy danh thiếp, “Tổng giám đốc tập đoàn Hâm Ôn? Chức vị cao thật đấy.”...

Đế Văn cười nhạt, “Bằng không sao lại lớn lối như thế?”

Khổng Ngôn sững sốt, giọng điệu này làm anh rất khó chịu, sắc mặt cũng không tốt chút nào. Làm như thờ ơ lui về sau một bước, nhìn kỹ lại hai người trước mặt này. Đường nét thân thể cường tráng, thuộc loại hình có nhiều năng lượng. Từ ánh mắt sắc bén của hai người đã nói lên bọn họ không phải người dễ chọc. Khổng Ngôn lúc này mới để tâm, cuộc sống gần đây quá tiêu dao thoải mái, cũng làm anh thiếu chút nữa quên khoảng thời gian thủy sinh hỏa nhiệt như thế nào.

“Hai vị, xe tôi đụng vào xe các anh trước đúng là tôi sai, thế nhưng...”

“Sai cái gì? Xe bọn họ hoàn toàn không tổn hại.” Tô Lạc cắt ngang lời của Khổng Ngôn, đứng bên cạnh anh, “Ngôn, cậu biết thể chất của mình không thích hợp phơi nắng mà, quay về xe đi.”

“Thế nhưng...” Khổng Ngôn cẩn thận nhìn sắc mặt hai người kia, kéo áo Tô Lạc.

“Không có nhưng nhị gì cả.” Tô Lạc mang theo biểu tình không có thương lượng nhìn Khổng Ngôn. Khổng Ngôn thở dài một tiếng cũng chỉ có thể giao chuyện này cho Tô Lạc, chẳng qua lúc gần đi vẫn không yên lòng nhả nhủ, “Đừng động thủ.”

Tô Lạc đen mặt, trong mắt cậu ta anh là một người rất bạo lực à?

Đế Văn, Huống Ngân Dịch trông hai người tương hỗ nhau trước mặt này rồi quay sang nhìn nhau. Tô Lạc nói với Đế Văn, “Nói đi, muốn giải quyết thế nào, tôi còn phải về ăn cơm.”

Sắc mặt Đế Văn trầm xuống. Kháo, thằng này còn kiêu ngạo hơn cả anh. Sắc mặt Huống Ngân Dịch cũng rất khó coi. Ba người giằng co dưới vầng thái dương mãnh liệt này không ai nhường ai.

Bên trong xe Đường Kiến Tâm nóng đã chịu không nổi, trên trán trên cổ đều có mồ hôi chảy ra làm cô cực kỳ khó chịu, nói với Lôi Khiếu Thiên, “Về thôi.”

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên cũng trầm xuống, mở cửa đi tới chỗ Đế Văn, “Các cậu xong chưa?”

“Đại ca, rõ ràng là anh ta...”

“Câm miệng!” Lôi Khiếu Thiên hung hăng trách cứ Huống Ngân Dịch rồi trừng mắt lên với Đế Văn.

Đế Văn đen mặt, Huống Ngân Dịch miệng méo xệch, xoay người quay lại xe. Lôi Khiếu Thiên liếc qua bọn họ cảnh cáo. Đế Văn chỉ đành ra dấu khinh bỉ Tô Lạc rồi cũng quay về xe ngồi.

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên âm trầm, gật đầu với Tô Lạc. Tô lạc coi như xử lý xong, trong lòng kinh ngạc vạn phần. Nếu anh nhớ không lầm, người này là lão đại Ngục Thiên Minh, Lôi Khiếu Thiên?

Mâu quang thâm thúy của Tô Lạc dõi theo bóng lưng Lôi Khiếu Thiên trầm tư! Anh biết Lôi Khiếu Thiên này, trước đó không lâu Nuss đã đưa tới cho anh một tập tài liệu, trong đó có những tin tức liên quan tới Lôi lão đại của Ngục Thiên Minh, bao gồm cả mối liên hệ và giao dịch của bọn họ với mafia và tổ chức khủng bố.

Đến tận khi chiếc Bentley biến mất trước mắt, anh mới lấy lại tinh thần, quay lại xe mình. Khổng Ngôn là người bên cạnh Tô Lạc, chỉ cần một ánh mắt cũng có thể biết được đối phương đang suy nghĩ gì, “Làm sao vậy Lạc?”

Tô Lạc lắc đầu, trầm nghĩ sau khi về sẽ phải xác nhận lại với Nuss, Lôi lão đại này tới thành phố W là vì cái gì!

“Lạc?”

“Hả? À, không có gì, lái xe về thôi.”

Khổng Ngôn nhìn Tô Lạc chăm chú, Tô Lạc mỉm cười, “Không có việc gì thật đấy, Ngôn, cậu còn chưa tin tôi ư?” Đến câu cuối cùng thì ánh mắt Tô Lạc trở nên ai oán. Tiểu Bảo ngồi trong lòng Trần Nhược Mai phía sau nói, “Papa, bố chắc bị mấy chú kia chọc giận đó.”

Tiểu Nhan, “Đúng đó papa, vừa rồi Nhan Nhan cũng thấy. Chú kia làm không cho bố chút mặt mũi nào.” Tiểu Nhan trong ngực Tô Minh Hiến làm mặt quỷ với Khổng Ngôn và Tô Lạc.

Tô Lạc quay ra sau lườm tiểu Bảo, tiểu Nhan, “Nói vậy, ai dám không cho bố con mặt mũi?”

Tâm tình Khổng Ngôn lại trầm trọng, lái xe có chút mất tập trung!

Trong một chiếc xe khác

Huống Ngân Dịch mở điều hòa trong xe thì Đường Kiến Tâm cuối cùng thấy đỡ hơn nhiều. Đế Văn nhìn sắc mặt Lôi Khiếu Thiên không bình thường, đành lên tiếng, “Lão đại, em sai rồi.” Kỳ thực bây giờ nghĩ lại thì thấy mình thật ấu trĩ, không phải ứ đọng trong lòng nên muốn tìm con pháo thí sao?

Lôi Khiếu Thiên cau mày nhìn Đế Văn, “Cậu thực sự không biết anh ta là ai?”

Ờ? Đế Văn khó hiểu nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Ai cơ?” Anh phải biết sao?

“Anh ta tên Tô Lạc, người bên cạnh Nuss. Người ba năm trước đã làm tan rã tổ chức Báo Thù của nước Mỹ, tự tay đưa Thương Hồ vào tù chính là anh ta.” Lôi Khiếu Thiên liếc qua Đế Văn. Cậu ta là giáo phụ mafia, không lý nào lại không biết Tô Lạc, từ trước tới nay mối quan hệ giữa cậu ta và đám người Nuss rất “gần gũi”. Trước đây tư liệu về mấy người Tô Lạc chính là do Đế Văn, Chris đưa cho anh.

Đế Văn sững sốt, trong đầu nhớ lại khuôn mặt của người kia, lập tức trùng lớn hai mắt, mâu quang lóe lên, “Tô lạc?” Đúng vậy, nếu đại ca không nhắc nhở anh, anh thật không nghĩ tới người này. Nhất là vừa rồi tâm tình anh không tốt chút nào nên cũng không chú ý tới khuôn mặt anh ta. Bây giờ bị lão đại nói như vậy, mới chợt lấy lại tinh thần, đáy mắt hiện lên sát khí. Nuss vẫn còn đang tranh chấp với Chris, không ngờ tới bản thân mình lại gặp oan gia ngõ hẹp!

Thực sự là rất hay!

“Ừ.” Lôi Khiếu Thiên nói với Huống Ngân Dịch, “Bảo Lương liên lạc Chris, xem gần đây nhất Nuss có động tác gì không.”

Huống Ngân Dịch gật đầu, bắt tay vào làm.

102. Chương 102: Thế Giới Này Thật Nhỏ (chúng Con Muốn Em Trai)

Đế Văn quay ra nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Lão đại, chuyện này vẫn nên giao cho em đi.” Ân oán giữa mafia và Nuss, Dạ Ứng thời gian qua không dính dáng với bên ngoài, đây là sự ký kết ngầm giữa hai phe, cũng là lí do vì sao mà anh ta lại quên mất Tô Lạc. Mafia và Tô Lạc chưa từng xung đột chính diện, tư liệu về mấy người Tô Lạc cũng chỉ lướt qua. Ấn tượng thật sự không sâu sắc.

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Cậu không có thời gian.” Đế Văn suýt nghẹn nhìn lại triêu Lôi Khiếu Thiên, lúc này Huống Ngân Dịch đã cất tin hiệu truyền đạt lại ý lão đại cho Phó Hạnh Lương. Lôi Khiếu Thiên nhìn ra suy nghĩ trong lòng anh ta, híp mắt, “Chuyện này giao cho Chris.”...

Đế Văn bĩu môi, đáp lại một tiếng rồi ngồi lại như cũ. Hừ, bây giờ lão đại không cho anh nhúng tay, chờ sau khi về anh không biết tự đi tìm Chris điều tra ư? Đường Kiến Tâm không mấy hứng thú với chuyện của bọn họ, chỉ chơi đùa với Lôi Mông. Lôi Mông vốn ngồi dựa lưng vào Đường Kiến Tâm, hai tay vươn ra trước nắm lấy vải xô ở lưng ghế của Đế Văn, kêu bi ba bi bô. Đường Kiến Tâm bất đắc dĩ, đành ôm em quay sang Lôi Khiếu Thiên. Khóe miệng Lôi Mông dẹt ra, không nhìn tới bố em liền quay đầu vào ngực Đường Kiến Tâm.

Lôi Khiếu Thiên híp mắt lườm Lôi Mông đang đắc ý, Đường Kiến Tâm im lặng liếc qua Lôi Khiếu Thiên. Thời tiết này nóng bức khó chịu, miệng đắng lưỡi khô, tuy trong xe có điều hòa, thế nhưng...

“Lôi Khiếu Thiên, tìm chỗ nào đó uống nước đi, con trai anh đói rồi.”

Vẻ mặt Lôi Khiếu Thiên xoay chuyển, cười như không cười nhìn Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, có phải em muốn ăn không đây?”

Đường Kiến Tâm nghiêm trang gật đầu, “Đương nhiên, con trai muốn ăn chính là tôi muốn ăn.” Nói xong cúi đầu cầm lấy cái tay bé nhỏ của Lôi Mông đặt vào trong tay trái mình, nói tiếp, “Con trai, có đúng vậy không?”

“Nha nha!” Lôi Mông rất nể tình phối hợp.

Lôi Khiếu Thiên hết chỗ nói, bảo với Huống Ngân Dịch, “Tìm chỗ nào đỗ xe đi.” Huống Ngân Dịch đang nhin cười, nghe Lôi Khiếu Thiên nói liền nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc thấy được một tiệm đồ uống cách đó năm mét. “Sảng Ẩm” (uống thoải mái), ồ, cái tên này thực sự... rất chất! Đế Văn liền lái xe qua đó. Đường Kiến Tâm đặt Lôi Mông vào lòng Lôi Khiếu Thiên, mình thì xuống xe trước. Đế Văn, Huống Ngân Dịch đồng tình liếc qua Lôi Khiếu Thiên với Lôi Mông đang ầm ĩ trong ngực anh, trong đầu chợt thoáng qua một ý niệm!

Lão đại (đại ca) anh thực đáng thương!

Lôi Khiếu Thiên một tay vòng qua bế xốc Lôi Mông lên, mở cửa đuối theo Đường Kiến Tâm. Đế Văn, Huống Ngân Dịch nhìn nhau nhún vai rồi cũng đi theo!

“Để tôi nói với Diệp một tiếng, chúng ta tí nữa mới quay về.”

Đế Văn gật đầu, nhân tiện bảo bọn họ chuẩn bị chút đồ ướp lạnh gì đó, lát nữa quay về là có thể ăn sẵn rồi.

Huống Ngân Dịch gật đầu bắt kịp Đế Văn. Đường Kiến Tâm bước vào tìm một chỗ gần cửa sổ ngồi xuống, nhìn tình hình trong tiệm này miệng khê cong. Mặc dù giờ đã là tháng chín nhưng việc buôn bán đồ uống lạnh còn rất tốt. Cửa tiệm trang hoàng lịch sự tao nhã, chia ra làm hai tầng. Tuy là tình hình trên tầng hai không rõ ràng, nhưng ở tầng một này đã rất đông khách. Ánh mắt thu lại nhìn sang Lôi Khiếu Thiên, lập tức tròn tròn hai mắt, “Có người nào lại ôm con trai như anh hả?”

Lôi Khiếu Thiên mặt lạnh, “Lão tử ôm nó đã không tệ rồi.”

Đường Kiến Tâm cười nhạt. “Hừ, cẩn thận sau này con trai lớn lên không nuôi anh.” Lôi Khiếu Thiên nhún vai, anh mà cần con trai nuôi ấy hả? Nực cười! Đường Kiến Tâm dùng tóc nghĩ cũng biết trong đầu Lôi Khiếu Thiên lúc này đang có cái gì, bế Lôi Mông trong ngực anh, nói những lời thăm thía, “Con trai à, bố con nói sau này không cần con nuôi, mẹ đưa con về nhà bà ngoại nhé được không?”

“Em dám!”

Đường Kiến Tâm liếc qua anh một cái, hoàn toàn coi như không thấy, cô có gì mà không dám?

Tâm tình Lôi Khiếu Thiên không tốt mà sắc mặt cũng khó coi, nhưng lại không dám nổi giận với bà xã mình. Bản thân mà chọc giận Tâm Nhi để cô bỏ chạy thật thì anh phải làm sao?

Huống Ngân Dịch, Đế Văn đứng từ cửa nhìn lại, cảm giác bầu không khí giữa hai người có chút kỳ lạ. Đế Văn lấy thức cùi chỏ vào Huống Ngân Dịch bên cạnh, rất muốn che mặt, “Lão đại lại bị phê bình rồi.”

Huống Ngân Dịch nuốt một ngụm nước bọt, “Anh có vẻ rất hả hê thì phải?”

Đế Văn khoanh tay gật đầu, hả hê sao? Đương nhiên rồi, từ bé mặt lão đại đã như ông cụ, bây giờ có thể thấy được vẻ mặt bị đánh bại kia của anh ấy, thực sự là không dễ dàng.

“Đi, qua đó xem tình huống thế nào.”

Huống Ngân Dịch gật đầu, đi cùng Đế Văn. Lôi Khiếu Thiên vẫn chăm chú nhìn Đường Kiến Tâm đang phớt lờ anh, một cậu con trai mặc đồng phục rất lễ phép tới hỏi, “Xin hỏi hai vị dùng gì?”

Đường Kiến Tâm nhìn thực đơn, “Dưa hấu ướp lạnh.” Cậu con trai kia gật đầu, để cái bảng viết số 29 lên bàn.

Đế Văn đúng lúc chen lời, “Thêm ba phần nữa!”

“Các vị chờ chút!” Cậu con trai kia khách sáo một câu rồi lui ra. Đế Văn ngồi bên phải Lôi Khiếu Thiên, Huống Ngân Dịch ngồi đối diện anh. Lôi Mông thấy tám bảng đôi mắt tròn sáng lên, nhào người vươn hai tay về phía cái bàn. Đường Kiến Tâm cầm lấy cái bảng đưa cho em. Lôi Mông vui vẻ cười không ngừng.

Lôi Khiếu Thiên quay đi, cảm thấy không thể chấp nhận tiểu quỷ cười ngu ngốc kia là con anh. Đế Văn cứ cười im ỉm, dĩ nhiên Huống Ngân Dịch lớn mặt thế nào cũng chẳng dám bật cười trước mặt đại ca, sắc mặt đại ca lúc này đã đen đến mức không thể đen hơn rồi. ...

Đồ uống được mang lên rất nhanh. Lôi Khiếu Thiên có vẻ chê bai nhìn cốc đưa hầu trước mặt này, ngược mắt lên thì trông thấy mấy người đẩy cửa đi vào, có hơi sững sờ.

Khổng Ngôn đi tuốt ở đằng trước, trong tay ôm tiểu Nhan. Tô Lạc cũng đi bên cạnh, ôm tiểu Bảo, mặt rất thú vị, “Bố nói này, muốn uống thì về nhà không phải có rồi sao? Làm gì mà cứ nhặt định phải uống ở tiệm?”

Tiểu Nhan kiêu ngạo trả lời, “Bố, bố làm uống không ngon.”

Tô Lạc lườm lườm tiểu Nhan, rất muốn thả tiểu Bảo xuống đất, đã hai tuổi rồi mà còn động một chút là muốn ôm, “Có thể làm bố con động thủ con nên cười trộm mới phải, còn dám ghét bỏ, có tin bố ném con về nhà bà ngoại không hả?”

Tiểu Nhan làm mặt quỷ, trở tay ôm lấy cổ Khổng Ngôn, “Papa, bố ức hiếp tiểu Nhan.”

Tiểu Bảo ở một bên cười trộm, “Em thật ngốc, papa không giúp em đâu, papa không nỡ đánh bố mà.”

Khổng Ngôn thật không còn gì để nói, bảo Tô Lạc, “Thỉnh thoảng ra uống ở bên ngoài cũng hay mà, mấy cục cưng thích là được.”

Mặt Tô Lạc nặng nề, “Thế nhưng cậu không chịu nổi trời nóng như thế này.”

“Không sao đâu, bây giờ trong tiệm cũng không nóng, tốt hơn rồi.”

Hai người đi theo hướng bên phải lập tức dừng bước. Đế Văn hiển nhiên cũng thấy bọn họ, đúng là oan gia ngõ hẹp. Trên đường ngẫu nhiên cũng có mấy trăm tiệm đồ uống đông lạnh, ấy vậy mà có thể đụng phải phe địch, thế giới này thực sự là nhỏ.

Đường Kiến Tâm ngồi quay lưng ra cửa, liếc thấy sắc mặt đám người Lôi Khiếu Thiên trông có vẻ khó coi, dè dặt. Không nhận được quay người nhìn ra sau. Giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ nghi hoặc!

Bọn họ là ai vậy? Nhưng mà hai đứa bé trong lòng bọn họ thật đáng yêu!

Đường Kiến Tâm xoay người thì Lôi Mông trong ngực cô cũng tự nhiên xoay theo. Lúc thấy tiểu Bảo tiểu Nhan, mắt sáng ngời, kêu nha nha với hai đứa bé kia...

Tiểu Nhan tiểu Bảo cũng thấy Lôi Mông, giọng trẻ con kêu lên với Khổng Ngôn, “Papa, papa ơi, em trai kia thật là đáng yêu, tiểu Nhan có thể xuống chơi với em ấy không papa?” Về mặt có chút lo lắng, dường như rất sợ Khổng Ngôn không đồng ý.

Sắc mặt của Khổng Ngôn có hơi cứng, đơn giản là vừa mới không lâu trước đó xảy ra chuyện không vui lắm với bọn họ. Mà lạc... Ánh mắt Khổng Ngôn chuyển sang Tô Lạc, quả nhiên, sắc mặt cậu ta đã đen xì! Rất khó chịu!

“Papa!” Tiểu Bảo thấy Khổng Ngôn không nói hết, hai người cứ đứng bất động ở cửa, ỳm khuất nhìn Khổng Ngôn, sau đó quay lại kéo cánh tay Tô Lạc, “Bố ơi, tiểu Bảo muốn chơi với em trai kia.”

Tô Lạc hừ lạnh, “Em trai chó má.”

Khổng Ngôn không đồng ý liếc sang Tô Lạc, “Lạc lạc, đừng nói lời thô tục trước mặt trẻ con.”

Tô Lạc hừ lạnh quay đầu đi, ngồi luôn xuống một chỗ cách đám người Đường Kiến Tâm ba cái bàn. Khổng Ngôn chỉ có thể bắt kịp ngồi xuống bên cạnh, lễ phép gật đầu với Đường Kiến Tâm. Khóe miệng Đường Kiến Tâm giật giật, lập tức nhìn về phía bé trai bé gái của bọn họ, hơi thất thần.

Tiểu Bảo, tiểu Nhan đợi Khổng Ngôn và Tô Lạc ngồi xuống xong đã không kịp chờ leo xuống, ngay khi Tô Lạc còn chưa kịp phản ứng thì cả hai đứa đã chạy lại chỗ Đường Kiến Tâm làm Khổng Ngôn trợn to hai mắt...

“Dì ơi, Nhan Nhan muốn chơi với em trai.” Ở nhà cũng chỉ chơi với ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, không có anh trai hay em trai chơi với bọn chúng, mà bố lại còn không cho chúng chơi với những bạn nhỏ khác. Thực sự là đáng ghét.

Tiểu Bảo cũng cười gật đầu, “Tiểu Bảo cũng thích em trai.”

Đường Kiến Tâm sững sốt, Lôi Mông liền kêu nha nha vươn hai tay ra muốn ôm lấy hai bé kia. Đường Kiến Tâm chớp mắt, con trai mình mình hiểu rõ, có thể chủ động giơ tay ra ôm thật không dễ dàng. Ngay cả bố nó mà nó cũng không muốn thấy nữa. Ấy thế mà lại nhìn trúng hai bé cưng này, mặt trời mọc ở hướng tây thật rồi! Để Văn đen cả mặt lại, âm thầm nói, con đúng là tên phản đồ nhỏ!

Lôi Khiếu Thiên đảo mắt qua chỗ Tô Lạc ngồi, mâu quang lóe lên, lộ ra ý tứ cảnh cáo! Tô Lạc trả lại cho anh cái nhìn không rõ ý tứ hàm xúc, cuối cùng chuyển ánh mắt sang Khổng Ngôn!

“Em trai cũng rất thích các con đây.” Song bào thai, bề ngoài của chúng giống hệt nhau, không biết em gái Mông Mông có phải cũng giống như Lôi Mông? Nhất định còn đáng yêu hơn cặp song sinh này. Đường Kiến Tâm nhìn tiểu Bảo tiểu Nhan, trái tim như bị người ta nện lên một quyền, đau đến khó chịu!

Khổng Ngôn vội vàng đi tới, nói với Đường Kiến Tâm, “Ngại quá, hai đứa bé này nghịch ngợm quá rồi.”

Đường Kiến Tâm lắc đầu, ánh mắt có chút hâm mộ nhìn tiểu Nhan tiểu Bảo, “Chúng là song bào thai à?”

“Phải.” Khổng Ngôn nói xong ngồi xuống ôm lấy tiểu Nhan, không để ý tới tiểu Bảo ủy khuất chu mỏ, kéo lấy tay bé mỉm cười, “Đều bị bố nó làm hư, không biết trên dưới, tiểu Nhan, tiểu Bảo, tạm biệt em trai đi.”

Tiểu Nhan uốn éo người muốn nhảy xuống, “Không muốn đâu, con muốn em trai.”

Khổng Ngôn toát hết cả mồ hôi. Papa xin con, con trai con gái à, không thấy mặt ba chú kia đã tái hết cả rồi sao? Hơn nữa, muốn có em trai thì về nhà sinh cho con được không hả.

Tiểu Bảo cũng lắc tay Khổng Ngôn làm nũng, “Papa, tiểu Bảo cũng muốn chơi với em trai. Papa xem em ấy thật đáng yêu, cái miệng cong lên đang muốn ôm kia.”

Lôi Mông cũng trông thấy sinh vật như mình, có vẻ rất kích động, so với những món đồ chơi kia thì hay hơn nhiều, không chút suy nghĩ bỏ ra khỏi ngực Đường Kiến Tâm.

103. Chương 103: Dương Gia Nguyệt Bang, Khinh Bĩ Anh

Lôi Khiếu Thiên dần thối cả mặt, đón Lôi Mông trong ngực Đường Kiến Tâm, khóa chặt trong lòng mình, không cho em lộn xộn. Lôi Mông gặp phải sự cường ngạnh của bố em liền khóc long trời lở đất. Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên thúi hơn, lạnh lùng trừng Lôi Mông. Để Văn, Huống Ngân Dịch nuốt nước bọt, có chút sợ hãi. Trên đời này, chắc rằng chỉ có chị dâu và con trai anh ấy là không mua mặt mũi của lão đại.

“Câm miệng, khóc nữa lão tử ném con ra ngoài đấy.” Lôi Khiếu Thiên cổ mà chịu đựng âm thanh ma quỷ kia của Lôi Mông, mặt nhăn nhó hết lên với em.

Đường Kiến Tâm hí mắt, “Anh ném ai ra ngoài?”

Lôi Khiếu Thiên mặt lạnh nguyền Đường Kiến Tâm, “Ai bảo nó khóc? Lão tử lại không có ăn thịt nó.” Ôm nó là đã cho nó mặt mũi rồi!

Tiểu Nhan ôm cổ Khổng Ngôn, nhìn Lôi Mông khóc thảm thiết, lắc cổ Khổng Ngôn có chút tội nghiệp nói, “Em ấy khóc đáng thương quá à.”

Tiểu Bảo cũng bất động, mắt to tròn xoe ngây ngô tiếp lời, “Em gái, tiếng khóc của em trai còn lớn hơn cả em.”

Tiểu Nhan phản bác, “Anh xấu lắm, Nhan Nhan chưa bao giờ khóc. Bố nói trẻ con mà khóc sẽ bị con sói ăn thịt. Nhan Nhan không phải con dê xinh đẹp.”

Khóe miệng Khổng Ngôn giật một cái, có chút không bình tĩnh, lúng túng nói với mấy người Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên, “Xin lỗi... lời trẻ nhỏ không có kị, hy vọng...”

“Không sao cả!” Đường Kiến Tâm cười cười với tiểu Nhan tiểu Bảo, sau đó liếc qua Lôi Khiếu Thiên, nhận lấy Lôi Mông. Bạn nhỏ Lôi Mông vừa về trong ngực ôm ái của mẹ liền ngừng khóc, hiệu nghiệm hơn bất cứ phương pháp nào khác. Chỉ là khóe mắt còn ngấn nước làm tim Đường Kiến Tâm như tan chảy.

Lôi Mông ủy khuất tố cáo với Đường Kiến Tâm, mình bị bố khi dễ, dĩ nhiên hai bạn nhỏ đồ chơi trước mắt này cũng bỏ qua luôn. Lôi Khiếu Thiên không thêm so bì với thằng nhóc, hừ lạnh một tiếng, quay đầu nhìn về phía Đế Văn. Đường Kiến Tâm bật cười. Khổng Ngôn thấy ngẫm hiểu, bắt chuyện với bọn họ xong liền về bàn của mình. Tiểu Nhan tiểu Bảo cũng về theo. Em trai mặc dù đáng yêu, nhưng chúng không thích em trai khóc suốt suốt!...

Sâu trong hàn quang lạnh lùng của Tô Lạc khi đảo qua Lôi Khiếu Thiên toát ra vẻ đồng cảm. Nếu không nhìn kỹ, căn bản không phát hiện ra được. Đế Văn và Huống Ngân Dịch liếc nhau, cùng nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên.

“Tâm Nhi, chúng ta đi thôi.”

Đường Kiến Tâm gật đầu, đứng lên trước. Bị Lôi Mông quấy rối vậy rồi, cô đâu còn tâm tình nào mà ăn uống nữa? Vẫn là nên quay về rồi bảo người ta mua chút dưa hấu ướp lạnh thôi. Lôi Mông nằm tựa đầu lên vai Đường Kiến Tâm, ánh mắt lấp lánh có thần nhìn theo hướng tiểu Nhan tiểu Bảo. Cùng lúc tiểu Bảo tiểu Nhan nhìn lại thì chớp mắt.

Lôi Khiếu Thiên trừng mắt nhìn Lôi Mông, ánh mắt mang theo ý tứ hàm xúc không rõ. Lôi Mông bĩu môi, quay đầu đi, co người vào trong lòng Đường Kiến Tâm, nhắm mắt làm ngơ! Đế Văn có thâm ý khác liếc qua Tô Lạc, đi theo Lôi Khiếu Thiên. Huống Ngân Dịch đặt tờ 100 đồng lên bàn rồi thì đi luôn.

Khổng Ngôn nhìn Tô Lạc đối diện, “Lạc, cậu thấy thế nào?”

Tô Lạc sững sốt, chớp mắt, “Cái gì?”

“Cậu đã đáp ứng tôi không dính vào ân oán giữa Nuss và mafia rồi mà.” Khổng Ngôn ôm tiểu Nhan, lạnh nhạt nhìn về phía Tô Lạc.

Thần sắc Tô Lạc thần chột lóe, “Cậu biết à?”

“Chúng ta sống với nhau từ nhỏ, có cọng lông nào trên người cậu mà tôi không biết?”

“Phụt.” Tô Lạc phun cả ngụm nước ra ngoài, không còn gì để nói với Khổng Ngôn, “Ngôn, cho dù đây là thật, cậu cũng không thể nói quang minh chính đại như vậy được chứ?”

“Có cái gì mà không thể nói?” Khổng Ngôn thả tiểu Nhan vào ngực anh, xúc cho tiểu Bảo ăn. Trẻ con không thể ăn quá nhiều, sẽ không biết tiết chế.

“Tôi không muốn cậu dính vào trong đó.”

Tô Lạc nhướng mày, “Bọn họ là anh em của tôi.”

“Mọi người đều có mạng của mình, cậu dính vào có lẽ chỉ làm mọi chuyện phức tạp hơn mà thôi. Tôi biết Nuss, A Đình bọn họ từng có giao tình liên quan đến sinh mạng với cậu. Nhưng Lạc à, cậu cũng phải hiểu, bây giờ cậu không phải chỉ có một mình!”

“... Được, chỉ cần Nuss không gặp nguy hiểm tới tính mệnh, tôi sẽ chỉ đứng một bên xem cuộc.”...

Khổng Ngôn không nói gì lắc đầu, “Cái chính là cậu phải nói được thì làm được.”

“Được rồi, mai chúng ta quay về thành phố C, lần này cậu yên tâm rồi chứ?”

“Ừ.” Khổng Ngôn thả cốc nước xuống, trong lòng luôn có dự cảm không hay.

Còn bên kia

Mấy người Lôi Khiếu Thiên vừa lên xe, điện thoại của Huống Ngân Dịch liên reo. Là Thẩm Dương Kỳ gọi, liên quan tới động tĩnh gần nhất của Chris, anh ta đang chơi đùa vui vẻ với Nuss ở vùng Trung Đông. Lôi Khiếu Thiên gật đầu, bảo Thẩm Dương Kỳ báo với Chris, đừng chơi quá trớn, cho người theo dõi sát sao Nuss rồi tới thành phố W hội hợp. Thẩm Dương Kỳ liền quay lại làm ngay.

Đế Văn có chút không yên lòng, “Lão đại, anh bảo Chris cũng tới thành phố W?”

“Có vấn đề gì?”

“Tất nhiên, lão đại, ” Đế Văn nói được phân nửa chuyển ánh mắt sang Đường Kiến Tâm, vẫn tương đối khó hiểu, “Nếu như Chris tới, vậy đám người Nuss cũng sẽ đuổi theo, đến lúc đó sợ rằng...” Sẽ càng khó đối phó. Anh biết lão đại nhất định đi mộ địa, lão đại sao lại còn kiếm nhiều chuyện hơn?

Khóe miệng Lôi Khiếu Thiên cong lên, “Không có việc gì. Chris sẽ thu xếp được tốt Nuss.”

Đế Văn nhìn thật sâu Lôi Khiếu Thiên, thoải mái cười. Lão đại nói đúng, là anh quá khẩn trương. Coi như Nuss thực sự đuổi theo tới đây vậy thì thế nào? Không cần có lão đại, chỉ với thân phận giáo phụ mafia này của anh, Nuss cũng không dám xằng bậy.

Lôi Mông đã náo loạn gần như cả ngày, mà thể lực trẻ nhỏ không thể nào tốt được nên cười mấy cái đã mệt chỉ muốn ngủ. Đường Kiến Tâm dỗ em đi ngủ, không cảm thấy hứng thú với mấy lời của bọn họ, chỉ có Huống Ngân Dịch thỉnh thoảng đáp lại vài câu.

“Được rồi, Lôi Khiếu Thiên, anh sắp xếp hôm nay đi.” Đường Kiến Tâm đột nhiên chen vào làm mấy người đều ngừng thảo luận. Lôi Khiếu Thiên quay đầu nhìn về phía Đường Kiến Tâm, “Sao vậy Tâm Nhi?”

“Tới chỗ nào!” Nói xong Đường Kiến Tâm không thừa lời vô ích, nhắm mắt giả vờ ngủ say.

Lôi Khiếu Thiên nhướn mày!

Thành phố W là một đô thị sống động, cũng là một thành phố không có bóng đêm. đèn Những chiếc đèn nê-ông nối tiếp nắng chiều mở ra, lóng lánh rực rỡ! Lúc này nằm ở một ngôi biệt thự nguy nga tráng lệ ngoại ô phía tây, hai bên đường trồng một loạt cây xanh, ngẫu nhiên có cơn gió nhẹ lướt qua những ngọn cây mang theo vẻ tĩnh mịch! Nhưng mà, trong phòng khách lại truyền tới tiếng khê trao đổi.

“Ông chủ, người đã đến thành phố W.”...

“... Đến rồi?” Thanh âm có vẻ âm u lạnh lẽo.

“Đúng vậy, ông chủ. Lôi Khiếu Thiên lúc này đã tới biệt thự phía Bắc.”

“Tốt.” Trong âm u lạnh lẽo hàm chứa cả tà nhẫn cùng một tia không cam lòng!

“Ông chủ, vậy không phải chúng ta có thể động thủ rồi sao?”

“Không vội!” Người ngồi trên vị trí chủ nhân nhắm mắt lười biếng tựa vào lưng ghế, “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

Hộ vệ áo đen đứng trước mặt hẩn quanh năm chỉ mang theo biểu cảm như quan tài, trong ánh mắt lạnh lùng lộ ra sự ngờ vực, “Ông chủ, chúng ta đã nhin hai mươi năm rồi.” Ông chủ ẩn nhẫn trong gia tộc Bunol nhiều năm, vất vả sử dụng kế dẫn người quyết định cuối cùng của Ngục Thiên Minh tới thành phố W, như vậy bây giờ không phải thời cơ tốt nhất tiêu diệt Ngục Thiên Minh hay sao? Vì sao ông chủ còn chưa động thủ?

Người được gọi là ông chủ từ từ mở mắt ra, nhìn thấy ánh mắt ấy mà lạnh cả người, “Gốc rễ của thành đại sự nằm ở kẻ biết nhẫn. Nhiều năm qua mà anh vẫn chưa học được ư?”

“Diêm Thắt đáng chết!”

“Được rồi, anh xuống đi, chú ý hướng đi của Lôi Khiếu Thiên. Đồ của tôi tôi muốn một lần đòi lại toàn bộ, khiến hắn ta vĩnh viễn không thể vươn mình được.”

“Vâng!”

Căn phòng khách to lớn thênh thang có tiếng nói chuyện vang ra rồi biến mất theo gió, chớp mắt lại khôi phục khung cảnh tĩnh mịch. Trông nhìn quá khứ nhưng đâu còn cái bóng người nào?

Ngày thứ hai

Lôi Khiếu Thiên sáng sớm đã cùng Đường Kiến Tâm quay về thị trấn kia. Trước khi lên đường, Đường Kiến Tâm vẫn trải qua một lần đấu tranh tư tưởng. Nơi đó là nhà cô, nơi đã sinh ra và nuôi nấng cô. Nhưng cô đã rời khỏi đó mười tám năm, chưa từng bước vào nơi đây một bước. Hôm nay quay về, tâm tình hoàn toàn thay đổi. Ngoại trừ đau đớn, phần lớn là xót xa trong lòng.

“Sao lại không đưa thằng nhóc kia đi cùng?” Tuy rằng Lôi Khiếu Thiên cũng không định gặp Lôi Mông, nhưng, anh thật không ngờ lần này Tâm Nhi ra ngoài không đưa cả Lôi Mông đi cùng.

“Sợ thằng bé âm ỉ.” Lần này tới đây là muốn được an lòng, Lôi Mông quá ồn ào, đưa cả nó đi thì mình còn an lòng thế nào được?

Lôi Khiếu Thiên âm thầm cười gian, tốt, chí ít hiện tại bên cạnh Tâm Nhi chỉ có một mình anh, ha ha!

Đường Kiến Tâm nghiêng đầu thấy nụ cười khả nghi của Lôi Khiếu Thiên, khó hiểu, “Anh làm sao vậy?”

“À, không có gì! Đi thôi.” Lôi Khiếu Thiên nhanh chóng sửa lại mặt, làm bộ nói với Đường Kiến Tâm.

“Phải không?”

“Đúng vậy!” Lôi Khiếu Thiên trả lời rất khẳng định. Đường Kiến Tâm im lặng nhìn sau lưng anh, thầm nghĩ mình gọi người đi cùng là đúng hay sai đây?

“...”

Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên đi rồi, cuộc sống cay đắng của Huống Ngân Dịch, Đế Văn, Hướng Diệp Lâm bắt đầu. Đặc biệt khi Ngân Nguyệt trở về, càng đau khổ hơn, nhất là lúc này.

Ngân Nguyệt và Lôi Mông một lớn một nhỏ ngồi trên sô-pha ở phòng khách, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, ai cũng không chịu rơi xuống hạ phong.

Hướng Diệp Lâm đứng cạnh nhìn ngựa ngáy, nháy mắt với Ngân Nguyệt, lộ vẻ tức giận, “Cái kia, này, Nguyệt đương gia, tiểu thiếu gia của chúng tôi hiếm khi để mắt anh, muốn sờ gương mặt yêu nghiệt kia của anh một cái thôi mà. Anh mở lòng từ bi, gắng hy sinh một chút đi nhé? Thực sự, tôi dùng đầu người bên trên cam đoan với anh, chờ khi nào tiểu tổ tông của chúng tôi chơi ghiền rồi, gương mặt kia của anh vẫn hoàn hảo không tổn hao gì hết...”

“Câm miệng.” Ngân Nguyệt âm hiểm trợn mắt nhìn Hướng Diệp Lâm. Anh ta nói toàn lời vô nghĩa, anh mà tin tiểu quỷ này thì anh không phải Nguyệt lão đại. Để bộ mặt mỹ nhân này vào trong tay tiểu quỷ kia liệu còn có thể của về chủ cũ? Anh còn lâu mới đưa ra!

Ngay sau đó ánh mắt chuyển sang tiểu quỷ đang “giương nanh múa vuốt” với anh, uy hiếp, “Cháu tốt nhất ngoan ngoãn ngồi im không được nhúc nhích ở đó. Nếu dám bỏ qua đường phân cách này, cháu, chết, chắc.” Lão tử mặc kệ cháu là con trai của ai!

Lôi Mông nghiêng đầu, cảm thấy gương mặt chú kia thật đẹp, đẹp hơn nhiều bố em, mắt sáng lấp lánh. Tuy nghe hiểu anh ta đang nói cái gì, không hiểu cái gọi là đường phân cách, nhưng vẫn bị ba bi bô bò lại hướng anh ta...

Đế Văn đứng tựa vào bên cạnh Huống Ngân Dịch, âm hiểm nhìn Ngân Nguyệt. Thân phận của thằng bé ở đây đối phương biết, cũng là lí do vì sao mà Nguyệt bang đương gia lại “an phận” ngồi một bên thế kia...

Dĩ nhiên, trước đó Lôi Mông đã chà đạp anh ta rồi!

“Nha nha!” Lôi Mông thấy Ngân Nguyệt lui ra phía sau vài bước thì bò nhanh hơn. Em khề cau mày, tay trái nỗ lực chống lên mặt ghế, tay phải vươn ra thật dài, gờ năm cái móng ra làm Ngân Nguyệt khó chịu la hét.

Ngân Nguyệt rất muốn ném Lôi Mông xuống đất, thế nhưng... Liếc qua đám người Đê Văn đứng sau ghế sô-pha đang lú lo bảo anh ta gọi Lôi Mông, mặt tái hẳn đi. Tuy bộ dạng anh thế này già trẻ ăn hết, nhưng mà, con xin người, với thằng nhóc này thì anh muốn chạy thật xa!

Anh không thể trêu vào, còn sợ không trốn thoát ư?

“Không được kêu nữa, ngoan ngoãn ngồi im đi.” Ngân Nguyệt lui ra tận góc sô-pha hét lên với Lôi Mông.

Đê Văn cười như không cười nhìn Ngân Nguyệt, “Sặc, lão đại Nguyệt bang cũng không gì hơn cái này à? Một đứa bé đã làm cho anh sợ đến mức phải trốn một góc thế kia.”

Hướng Ngân Dịch, Hướng Diệp Lâm bề ngoài chả có gì nhưng trong lòng đã cực kỳ khinh bỉ. Tất nhiên bọn họ chẳng dám châm chọc Ngân Nguyệt bởi thân phận của anh ta vẫn tồn tại mà!

“Tôi không thèm tính toán với thằng nhóc kia, đó là rộng lượng, rộng lượng đó biết không?” Ngân Nguyệt ghéech cái mặt yêu nghiệt lên hét toáng nguyên rủa Đê Văn!

104. Chương 104: Lôi Mông Bị Bắt (nguyệt Đường Gia Không Xong?)

“Anh thật đúng là rộng lượng đấy!” Đê Văn cười cười xoa đầu Lôi Mông, không để ý tới bộ mặt âm trầm của Ngân Nguyệt, nói tiếp, “Nguyệt đường gia không hổ là Nguyệt đường gia.”

Ngân Nguyệt hiện âm vụ trong mắt, nhưng không cam lòng rơi vào hạ phong, bần trả lại, “Giáo phụ quá khen, Ngân Nguyệt dù thế nào cũng quang minh chính đại bức xúc với ”tiểu gia tử“, nào so sánh được với bộ mặt giả dối của giáo phụ mafia?” Đê Văn lần trước sau khi gặp Nhị công tử vẫn đeo mặt nạ da người này, nhưng Ngân Nguyệt liếc cái là nhận ra ngay. Diện mạo một người thay đổi thế nào thì ánh mắt anh ta cũng không thể giả dối được. Đây cũng là lí do vì sao anh lại an phận ngồi đây thế này.

Giáo phụ mafia? Hướng Diệp Lâm, Hướng Ngân Dịch cũng sờ nhìn nhau, mắt mở to quay ra nhìn Đê Văn, trong đầu hiện lên một loạt dấu chấm hỏi!...

Anh ta là giáo phụ mafia?

Đê Văn có chút nổi giận quét mắt qua Ngân Nguyệt. Sao lại vạch trần thân phận anh sớm như thế hả, anh còn chơi chưa đủ đâu, vút cho Ngân Nguyệt một cái liếc, “Âm hiểm!”

Ngân Nguyệt nhếch môi, “Cũng thế, cũng thế!” Cái này của anh gọi là kẻ thức thời mới là trang tuần kiệt, âm hiểm chỗ nào? Trắng trợn đối nghịch với Lôi Khiếu Thiên đúng là tự tìm cái chết. Cho nên, giờ Âm Hoàng đã thành lịch sử, mà Nguyệt bang của anh vẫn còn đứng đó!

Hai người mất đi mảy lại che giấu sát khí trong đó. Chợt Hướng Diệp Lâm thừa dịp Đê Văn phân tâm nắm lấy cổ áo anh ta, cả giận nói, “Con mẹ nó anh dám nói anh là giáo phụ mafia?” Anh liền đá bay anh ta ra khỏi cửa! Có ai trêu đùa người như anh ta không hả?

Đê Văn mặt không thay đổi quay lại trừng mắt lên với Hướng Diệp Lâm, sát ý lóe lên rồi biến mất, lạnh lùng thốt.

“Thả, tay!” NND cả đời này anh hận nhất có người túm lấy cổ áo anh. Khi còn bé anh rất sợ Lôi Tiêu Tiêu làm thế, bây giờ còn có người dám làm càn như vậy, đúng là không muốn sống.

Ngân Nguyệt khoanh tay đứng xem trò hay. Hướng Ngân Dịch lấy lại tinh thần vội đứng ra ngăn Hướng Diệp Lâm. Vừa rồi anh còn tưởng người kia là người của Lôi gia, đi cùng đại ca thì nhất định là không có gì uy hiếp bọn họ cả. Nhưng nghĩ thế nào cũng không ngờ tới đó lại là giáo phụ mafia. Nghe tin tức này anh cũng rất kinh hãi, nhưng còn đỡ hơn Hướng Diệp Lâm nhiều, chí ít lý trí vẫn còn!

Hướng Diệp Lâm tức giận thả tay ra, song ánh mắt sắc bén cứ nhìn chòng chọc Đê Văn, dường như là nếu không kéo cái da mặt kia xuống thì sẽ không bỏ qua.

Đê Văn hừ lạnh một tiếng, định dạy dỗ thật tốt hai người này một phen lại nghe được tiếng kinh hô còn sợ hãi hơn, “A... Nhóc đi xuống mau.” Ngân Nguyệt nắm lấy cánh tay Lôi Mông, người cứng ngắc không dám động đậy. Gương mặt hiện lên đủ màu sắc, âm tình bất định!

Mấy người Đế Văn vừa quay lại liền thấy Lôi Mông nửa nằm trên hai chân Ngân Nguyệt, một tay túm lấy áo anh ta, tay kia thì chộp vào... Giữa hai chân?

“Phốc!” Miếng nước trong miệng Đế Văn thiếu chút nữa là phun ra, càng nhìn khuôn mặt Ngân Nguyệt thì càng cười ha ha, “Mông Mông à, con quá là sắc, nhỏ vậy đã biết diện nhan khổng rồi.” Nhìn sắc mặt bây giờ của Ngân Nguyệt đi, thực sự là rất đặc sắc đó, đệ đệ bảo bối bên dưới bị người ta nắm trong tay là cảm giác gì? Hơn nữa đối phương còn con nít, không đau không ngứa, ha ha, quá là hay.

Lôi Mông không rõ Đế Văn đang nói cái gì, thấy chú ấy vui vẻ thế thì mình cũng cười vui theo, hoàn toàn bỏ quên sức ép từ hai tay Ngân Nguyệt, quay ra cười rộ lên với Ngân Nguyệt...

Tai Ngân Nguyệt đỏ bừng, cứng ngắc không biết làm sao, nhất là lúc anh ý thức được tay phải Lôi Mông cầm lấy thứ nào đó, mặt đỏ lên, tròng lớn hai mắt không dám lộn xộn!

Lôi Mông túm lấy cổ áo anh ta, rất dũng cảm tiến lên từng bước, gần như sắp nắm được mặt Ngân Nguyệt... Đế Văn đột nhiên ôm lấy Lôi Mông, cứu Lôi Mông khỏi ma trảo của Ngân Nguyệt, tiến hành giáo dục, “Con trai à, con mới bao nhiêu tuổi hả, không thể sắc như thế, không được học theo tên khốn Chris nha.” Dù rằng anh rất thích xem tuồng vui này, nhưng đứa bé còn quá nhỏ, thật không thể để nó dưỡng thành thói quen được. Anh vừa nghĩ đến tên khốn Chris liền muốn giết người!

Khóe miệng Ngân Nguyệt co quắp, bất động thanh sắc chuyển sang tư thế ngồi giống phụ nữ, chân phải vất lên chân trái, có vẻ giấu đầu hở đuôi. Nhưng tốt xấu lúc này mấy người Đế Văn đều đặt sự chú ý lên người Lôi Mông, cũng không có lưu tâm cái này!

Hướng Diệp Lân muốn đoạt lại Lôi Mông, ánh mắt cảnh giác nhìn Đế Văn, “Đây là thiếu gia của chúng tôi, anh buông ra!”...

Mí mắt Đế Văn không thèm nhắc lên với Hướng Diệp Lân một cái, hoàn toàn không cho anh được như nguyện. Lôi Mông vui trong ngực Đế Văn quay ra nhìn Ngân Nguyệt, hai tay vỗ.

Đôi mắt Đế Văn sáng ngời, hôn Lôi Mông một cái, “Con đúng là con trai ngoan của ta.” Xem sắc mặt Ngân Nguyệt cũng tái cả đi rồi.

“Anh một vừa hai phải thôi!”

Đế Văn không thèm đếm xỉa tới, “Tôi khen con tôi, sao phải e ngại anh?”

Ngân Nguyệt hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi không nói. Hướng Diệp Lân nhìn Lôi Mông vui trong ngực anh ta có chút tức giận, thẳng bẻ rõ ràng là con trai đại ca. Huống Ngân Dịch cau mày nhìn Hướng Diệp Lân sắp phát hỏa, lắc đầu.

Đôi tay nhỏ bé mập mạp của Lôi Mông giơ lên đập cái vào mặt Đế Văn, “Nha nha!”

Đế Văn tròn trĩnh hai mắt, “Con, đánh, ta?” Hướng Diệp Lân, Huống Ngân Dịch, Ngân Nguyệt đều cười im ỉm. Hay lắm, tên đó muốn bị đánh đấy mà! Mà Lôi Mông trông thấy Ngân Nguyệt cười càng vô mạnh hơn, ha ha!

Ngân Nguyệt càng nhìn càng thấy Lôi Mông đẹp trai, “Thấy không, đây gọi là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây.”

Mặt hổ của Đế Văn tròn trĩnh lên với Ngân Nguyệt, “Tiếng Trung của anh từ khi nào mà tốt thế hả?”

“Anh quản cái rắm à?” Ngân Nguyệt cũng diên tiết, mặt lạnh ngay lại!

Huống Ngân Dịch thực sự không nhìn được nữa, vội vàng tiến lên nhận lấy Lôi Mông, “Thằng bé đói rồi, tôi cho nó đi uống sữa.” Đế Văn gật đầu, chỉ mong sao tiểu quỷ này đi au. Hướng Diệp Lân tròng mắt nhìn Đế Văn rồi đi theo Huống Ngân Dịch!

Đế Văn lúc này mới ngồi xuống đối diện Ngân Nguyệt, sắc mặt nghiêm lại, ánh mắt đảo qua người anh ta, không ngờ sững sờ.

“Tư thế ngồi của anh kiểu gì vậy?” Dường như chỉ có phụ nữ mới ngồi vắt chân kiểu vậy thì phải?...

Ngân Nguyệt sững sốt, sắc mặt âm trầm, rất bình tĩnh bỏ chân xuống, hai tay tự nhiên vác lên thành ghế, đầu dựa vào sô-pha, quay ra trợn mắt nhìn Đế Văn, “Anh có thành kiến?”

Đế Văn nháy mắt, tầm nhìn lướt qua giữa hai chân anh ta. Nếu anh nhớ không lầm, vừa rồi thằng nhóc Lôi Mông nắm lấy thứ đó cũng lâu... Lúc đó khí sắc anh ta... Bây giờ ấy thế mà không có chút phản ứng, bất giác có hơi... Đột nhiên, Đế Văn hiểu ý cười, ánh mắt trở nên nóng rực, lời nói ra có hơi lưu manh, “Nguyệt đương gia, không phải là anh...”

Ngân Nguyệt nhìn ánh mắt anh ta có hơi kỳ quái, không nhịn được hỏi, “Cái gì?”

Đế Văn cố tình đảo mắt đi tới đi lui mấy vòng trên người anh ta rồi mới lên tiếng, “Không phải là anh... vô năng đấy hả?”

“Vô năng?” Ngân Nguyệt nhướn mày, “Có ý gì?”

“Chính là không được đó!”

Ngân Nguyệt ngay từ đầu còn chưa hiểu ý anh ta, nhưng từ ánh mắt của anh ta đang nhìn mình... Mắt liền trợn tròn, hét loạn lên, “Anh mới không được, con mẹ nó cả nhà anh đều không được.”

Đế Văn cười trộm nhún vai, “Cho dù có bị tôi nói trúng, anh cũng không nên thẹn quá thành giận thế chứ.”

Ngân Nguyệt tổn hơi thừa lời, “Con mắt nào của anh thấy tôi thẹn quá thành giận?”

Đế Văn chỉ vào hai mắt mình, “Hai mắt tôi đều thấy.”

Ngân Nguyệt liếc xéo một cái rồi quay đi, không để ý tới anh ta nữa, thật ghê tởm! Đế Văn lại chưa từ bỏ ý định, còn định trêu chọc Ngân Nguyệt nữa thì lại có một người mặc áo đen đi vào, mặt không chút thay đổi nói với Ngân Nguyệt, “Đương gia, Dịch Long nói muốn gặp anh.” Đế Văn thế mới biết anh ta là người Nguyệt bang, Ngân Nguyệt ngẩng ngửa mấy ngón tay, “Hả?” Nghĩ đến Đế Văn bên cạnh, sắc mặt nghiêm lại, lập tức đứng dậy, “Đi xem.”

Người kia cũng đi theo, Đế Văn cảm thấy ngồi đây cũng chán, đứng dậy đuổi theo Ngân Nguyệt, “Nguyệt đương gia, chờ tôi với.” Ám Hoàng Dịch Long, anh đã sớm muốn gặp nhân vật này, chẳng qua không có thời gian. Lần này vừa hay, thiên thời địa lợi đều có.

Ngân Nguyệt lúc này kỳ thực rất không muốn nhìn thấy Đế Văn, nhưng không có biện pháp, đối phương cũng là mafia giáo phụ, không phải hẳn thuyết không cho đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ không cho đi.

Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch vừa ra ngoài không thấy người đâu cả, cảm thấy kỳ quái, “Người đâu rồi?” Làm sao mà đi hết cả?

Huống Ngân Dịch nhún vai, “Không biết.” Cả hai ngồi xuống ghế nhìn Lôi Mông uống sữa, “Không thấy càng hay, hai người này đều không phải dễ trêu.”

Hướng Diệp Lâm gật đầu, “Chú nói xem, sao đại ca lại để giáo phụ mafia đi theo tới đây?”

Huống Ngân Dịch cũng trầm mồi không có lời giải đáp, “Chú hỏi tôi tôi biết hỏi ai?”

Hướng Diệp Lâm cắt tiếng, “Quên đi, chờ đại ca về rồi nói. Giao dịch lần này rất quan trọng, đã đến Vân Nam. Chú trông thằng nhóc, tôi đi kiểm tra lần nữa đề phòng vạn nhất.”

Huống Ngân Dịch gật đầu, “Được rồi.” Hướng Diệp Lâm lên tầng hai để lại một mình Huống Ngân Dịch ngồi xem Lôi Mông bò tới bò lui trên sô-pha, cảm giác chuyện thế gian thực sự kỳ diệu. Mười năm trước bọn họ đánh cuộc, trong mấy anh em bọn họ ai kết hôn sống chết cũng được, còn đại ca nhất định sẽ là người cuối cùng. Thế mà không ngờ... đại ca lại là người đầu tiên.

Đột nhiên, “Rầm!”, Trực giác Huống Ngân Dịch cảm nhận có thứ gì đó lóe lên bay tới chỗ mình, lộn nhào về phía trước, chật vật thoát đi, hoàn hồn thì thấy hai người đàn ông đứng cách đó không xa, trầm xuống, “Các anh là ai?” Biệt thự này đã được cải tiến lại, bên ngoài có vòng bảo hộ bảo mật, hơn nữa xung quanh còn có cả người Ngọc Thiên Minh phòng thủ, không ngờ chúng lại vô thanh vô tức đi vào đây. Lại còn là ban ngày nữa chứ?

Nhưng mà, hai người này không để ý tới Huống Ngân Dịch, ánh mắt lạnh lùng rơi vào sô-pha, “Chính là nó?”

“Đúng vậy!”

“Tốt.” Hai người áo đen lắc mình chạy tới chỗ Lôi Mông. Huống Ngân Dịch cả kinh, bước tới, chưởng phong bèn nhón đánh tới bọn họ. Người áo đen đi trước bất vi sở động nắm lấy áo Lôi Mông, tiếng khóc kinh thiên động địa vang lên khắp biệt thự. Sắc mặt người áo đen bất động, có được đứa bé liền lao nhanh ra cửa, Huống Ngân Dịch quýnh lên nổi giận hét, “Đứng lại! Diệp” Người áo đen đi phía sau cười nhạt, chẳng biết lúc nào hòng súng đen ngòm của hai khẩu M95 chỉ vào Huống Ngân Dịch, “pằng pằng” bắn thẳng tới Huống Ngân Dịch.

Huống Ngân Dịch trợn tròn hai mắt, lộn người ra sau. Chết tiệt, Chúng tôi cướp con trai đại ca.

Người áo đen nhếch miệng, giễu cợt nhìn Huống Ngân Dịch, đạn trong tay lại không có ngừng nghỉ. Toàn bộ phòng khách nổ lộp độp... Huống Ngân Dịch tâm muốn chết cũng có. Bình thường bọn họ đều có thói quen mang theo súng trên người, nhưng giờ đang trong nhà, lại ở phòng khách cho nên không có mang súng...

105. Chương 105: Có Gan Nói Lại Một Lần!

“Huống!”

Chỉ một tiếng, sự ăn ý lâu dài bảo Huống Ngân Dịch xoay người nhảy một cái, cả cơ thể lao tới sô-pha, lật tay nhận khẩu súng được ném xuống từ tầng hai. Hường Diệp Lâm khi ném súng xuống ánh mắt chưa từng nhìn Huống Ngân Dịch, hai khẩu M95 trong tay nhắm thẳng vào người áo đen. Nháy mắt, đạn bắn như mưa... Con người người áo đen co rụt lại, trốn sau một cây cột. Cùng lúc đó, đạn của Huống Ngân Dịch bay đến...

Tình hình chiến đấu trong phòng quyết liệt, hai sói đấu với một hổ. Bên ngoài, một người áo đen khác tay phải ôm Lôi Mông đang khóc rung trời chạy tới chỗ chiếc xe tải chở người phía trước, thỉnh thoảng nhảy qua mấy thi thể nằm trên mặt đất, coi như mất điếc tai ngơ với tiếng súng trong phòng.

Nửa phút sau, không lưng đứng bên cạnh chiếc xe tải, phát ra giọng nói lạnh lùng, “Ông chủ, đã bắt được rồi.”

“Rầm”, cửa xe tải bị người bên trong kéo ra, không nghe được tiếng trả lời, một đôi tay thon dài với mu bàn tay phải có vết sẹo trắng tròn rõ ràng, trên ngón áp út đeo một chiếc nhẫn hình ưng, dưới ánh mặt trời chói chang phản xạ lại ánh sáng. Người áo đen kia đưa Lôi Mông cho đôi tay ấy, tiếp đó cánh cửa rầm một tiếng đóng lại. Một cánh cửa, hai thế giới, hoàn toàn ngăn cách tiếng khóc của Lôi Mông với tiếng súng trong biệt thự...

Phòng khách, người áo đen bắt được khe hở, bất chợt tiến công mãnh liệt với Hường Diệp Lâm. Hường Diệp Lâm chỉ có thể tạm thời ngừng bắn, xoay sang một cây cột khác. Huống Ngân Dịch vừa hay nghiêng bên cạnh người áo đen, sắc mặt trầm xuống, quét ngang tới hướng đối phương!

Người áo đen chết là điều tất nhiên, chẳng qua khi Huống Ngân Dịch đuổi theo ra cửa thì đã không còn bóng dáng Lôi Mông, sắc mặt âm trầm như muốn nhỏ nước, sát khí dày đặc trên gương mặt.

Hường Diệp Lâm cũng lao ra, thấy thi thể của những người Ngục Thiên Minh trông coi bên ngoài biệt thự, trong nháy mắt như muốn giết sạch người trên thế giới này, làm một trận đại khai sát giới, đá mạnh vào thi thể kia, âm u hỏi, “Đối phương là ai?”

Sắc mặt Huống Ngân Dịch cũng không thể tốt hơn Hường Diệp Lâm, đá văng thi thể ra rồi quay lại phòng khách biệt thự, “Diệp, mau báo với đại ca, tôi đi xem camera.”

Hường Diệp Lâm gật đầu, lúc này bọn họ cũng không có thời gian truy hỏi xem Ngân Nguyệt và giáo phụ mafia đi đâu. Điều duy nhất hiện tại có thể làm là thừa dịp trước khi đại ca về, tra rõ xem người áo đen bắt thiếu gia là ai.

Hai người cấp tốc vào phòng khách. Thủy tinh, vụn gỗ, bông, đầu còn thấy diện mạo của cái phòng khách nữa... Hường Diệp Lâm bước qua bên cạnh người áo đen thì túm lấy cổ áo hắn ta, ánh mắt hung tợn lạnh lẽo như muốn dùng dao cùn lẳng trỉ hắn ta vậy. Huống Ngân Dịch vào phòng giám sát, thế nhưng chết tiệt, tất cả camera đều bị hủy, hoàn toàn là bị người ta làm hư hại...

“Fu**!” Huống Ngân Dịch đầu nổ ầm, đá văng cái bàn giám sát, đập nát màn hình, lên tiếng mắng chửi. Nếu không có giám sát, vậy anh cũng chỉ có thể bảo người của Ngục Thiên Minh ra tay. Sau khi ra ngoài thấy Hường Diệp Lâm còn đánh dấm cái tên đã chết kia, nóng nảy, đá anh ta ngã sang bên cạnh, “Người đã chết hết rồi, chú còn nhìn cái chim à. Đã báo với đại ca chưa?”

Hường Diệp Lâm mặt lạnh đứng dậy, lắc đầu, “Tôi chỉ muốn xem có thể từ trên người hắn tìm ra hắn là ai không.”

Huống Ngân Dịch cười lạnh, “Đối phương đến đã có chuẩn bị nên sẽ không để người này sống sót quay về, làm sao lại cho chú tìm được gì hữu dụng được hả.” Thực sự là ngu xuẩn, hắn ta rõ ràng là tìm cái chết, bằng không sẽ không chỉ có hai người tới đây, một người cướp, một người chịu chết! Anh kỳ quái là, đối phương sao biết trong biệt thự này có bao nhiêu người, người nào ở vị trí nào. Quan trọng hơn, sao biết được trong biệt lúc đó chỉ có anh với Diệp?

“Vậy làm sao bây giờ? Đối phương là ai cũng không biết.” Hường Diệp Lâm lý sự, mk thật, đây là địa bàn Ngục Thiên Minh bọn họ, không ngờ ban ngày còn dám có người dám lên vào.

“Báo với đại ca.” Huống Ngân Dịch quét mắt qua Hường Diệp Lâm, anh đã nói tới ba lần rồi. Con trai đại ca bị bắt, chuyện này không phải chuyện đùa, nhất định phải báo cho đại ca trước để nghĩ đối sách. Mặc kệ đối phương là ai, bắt con trai đại ca, mục đích duy nhất chính là dùng làm con tin uy hiếp đại ca. Tuy rằng bọn họ còn chưa biết rõ cuộc đối phương vì cái gì đến đây! Thế nhưng bảo người Ngục Thiên Minh chuẩn bị tốt cho việc chiến tranh thì là nhất định!

“Chuyện gì vậy?” Huống Ngân Dịch vừa mới nói xong, Đế Văn, Ngân Nguyệt liền xuất hiện. Nguy hiểm, kinh ngạc nhìn bầu không khí trầm lắng trong phòng khách . . . Âm trầm mở lời!

Huống Ngân Dịch, Hường Diệp Lâm nhìn ra cửa, nhú mày, hai người bọn họ... ? Hai người nhìn nhau, hiện lên âm vụ và hoài nghi...

Thị trấn X, đây là một trấn nhỏ không biết tên của thành phố W. Dân cư ở đây rất thưa thớt, bốn mặt là núi, là một trấn nghèo của thành phố W. Dùng cách nói của Lôi Khiếu Thiên, nơi này chính là một thế ngoại đào nguyên, quả thực có thể ngăn cách với đời. Xem đi, ngay cả đường vào trấn cũng toàn là bùn, thực sự là nghèo đến tận cùng. Anh nghĩ xem bây giờ còn có con đường trước thôn nào mà toàn bùn thế này không? Kém nhất cũng là đường xi măng, bằng không thì vận chuyển hàng của Ngục Thiên Minh anh nào có dễ dàng...

Đường Kiến Tâm liếc xéo Lôi Khiếu Thiên, “Anh xem thường nơi đây?”

“Gi? Làm sao được chứ?” Lôi Khiếu Thiên kinh ngạc khi thấy Đường Kiến Tâm phá vỡ sự yên lặng, nhanh chóng lắc đầu, “Em xem, nơi đây núi vây quanh, non xanh nước biếc, không khí không hề bị ô nhiễm chút nào, thực sự là một địa phương thích hợp để dưỡng lão...” Cho dù anh thật sự xem thường chỗ này, anh cũng chẳng dám biểu hiện ra ngoài. Làm cho bà xã mất hứng thì anh lại phải đi dỗ à?

Đường Kiến Tâm cắt tiếng, chẳng qua lời này anh nói cô vẫn rất hưởng thụ, “Kỳ thực, khi còn bé tôi rất thích nơi này.” Đường Kiến Tâm nói tới lúc nhỏ thì khẽ cong môi, như vượt qua thời gian trở về thời thơ ấu, những chuyện vui từ từ ủa về, “Mùa xuân có thể lên núi hái nấm, hái hoa, tới tháng năm tháng sáu, còn có thể tự mình đi hái sơn trà, đào với nhiều loại quả khác.”

Lôi Khiếu Thiên nhìn nụ cười thỏa mãn trên môi Đường Kiến Tâm, cưng chiều thoáng qua đáy mắt. Tâm Nhi mà lúc nào cũng mang bộ dạng này thì thật tốt. Cô vui vẻ, anh cũng vui vẻ.

“Tôi còn nhớ phía trên núi nhà tôi có một cây đào. Lúc còn rất nhỏ, bố mẹ đưa tôi lên núi, bọn họ trông lạc, đưa tôi đến dưới cây đào. Khi đó tôi rất nghịch ngợm, chưa từng ngoan ngoãn nghe lời ngồi bên cạnh bao giờ. Cứ thừa dịp bố mẹ phân tâm là lại lên trèo lên cây, ngồi trên cành cây đu đưa...” Nghĩ tới những

điều tốt đẹp trước kia, môi Đường Kiến Tâm cong cong, ánh mắt dịu dàng. Sự ngây thơ chất phác lúc nhỏ, thời gian đẹp đẽ trước kia, hôm nay không quay lại được rồi...

Cô đã hiểu vì sao mà mười tám năm nay cô lại sợ bước lên mảnh đất nho nhỏ của thành phố W. Nơi đây khóa giấc mộng của cô, dù là ác mộng hay mộng đẹp, cô đều không muốn đối mặt với nó. Như bây giờ, giẫm lên mảnh đất vừa xa lạ vừa quen thuộc trong trí nhớ, nghĩ đến những chuyện xưa, trái tim đã khóa giờ này bị mở ra, ký ức như thủy triều dâng lên làm ngực cô thật đau. Cô đem hết tất cả sai lầm gán lên người, khiến cô không dám đối mặt, cũng không có dũng khí ấy. Cô, có lỗi với bố mẹ!

Lôi Khiếu Thiên cảm thụ được sự không ổn định của Đường Kiến Tâm, cầm lấy tay trái cô. Lúc đầu Đường Kiến Tâm còn có chút mâu thuẫn, thẳng đến khi Lôi Khiếu Thiên cường ngạnh đan chéo mười ngón tay lại với bàn tay cô, “Tâm Nhi, có anh ở đây.” Có anh đây rồi, sẽ không để em chịu tổn thương nữa!

Đường Kiến Tâm cười thê thảm, cúi đầu, bước chậm lại, tay trái được nắm thật chặt. Kỳ thực cô rất biết ơn người bên cạnh, anh cho cô thứ mà cả đời này cô không dám nghĩ, hoặc là đã sớm buông tha. Đây cũng là lí do cô tới nơi này, cô muốn thử buông, yên tâm tháo bỏ gông cùm kia, buông cái tự nhận là mắc nợ bố mẹ cô...

Cô muốn một cuộc sống mới!

Lôi Khiếu Thiên hiểu Đường Kiến Tâm. Khi còn bé anh đã bị bỏ lại ở bên ngoài thị trấn này, cũng tại đây anh đã gặp Tâm Nhi. Anh cảm ơn ông trời đã để bọn họ cách nhau nửa vòng trái đất mà có duyên phận gặp nhau, anh thật may mắn!

Mà cũng chính may mắn này mang đến bất hạnh cả đời cho người anh yêu nhất, anh cũng không biết đây là tốt hay xấu...

“Anh biết không, có một khoảng thời gian tôi rất hận anh.” Đường Kiến Tâm ngẩng đầu, đôi mắt trong trẻo nhưng lạnh lùng nhìn Lôi Khiếu Thiên, không chút gợn sóng. Rõ ràng kể ra là hận, lại bình tĩnh đáng sợ, chỉ ít Lôi Khiếu Thiên thấy ánh mắt này rất khó chịu. Anh muốn an ủi mà lại không biết nói thế nào.

“Nếu không phải vì sự tùy hứng của tôi muốn đi tìm anh, bố mẹ tôi sẽ không phải chết.” Cô cũng không bị bắt, đây là ý niệm duy nhất trong mười ngày đầu bị Zimmer nhốt trong nước sâu. Nếu bọn họ không ra ngoài trấn, bọn họ cũng sẽ không gặp phải đám người Giza, cho nên, mặc dù là sự tùy hứng của cô đưa đến, nhưng khi đó cô lại cho rằng do Lôi Khiếu Thiên làm hại. Nếu không phải anh không nói lời nào đã bỏ đi, cô sẽ không muốn đi tìm anh...

Lôi Khiếu Thiên vòng tay ôm lấy Đường Kiến Tâm, tay trái xoa lên mái tóc cô, trong giọng nói lộ ra sự khổ sở, “Xin lỗi, Tâm Nhi, đều do anh không tốt. Anh không nên chưa nói lời nào đã bỏ đi.” Thời điểm đó anh có nhiệm vụ trong người, vốn tưởng rằng anh đi rồi sẽ không có ai nhớ, không ngờ, Tâm Nhi của anh lại nhớ đến anh, còn muốn đi tìm anh... Anh thật là đáng chết!

Trán Đường Kiến Tâm đụng vào cằm anh, lắng nghe nhịp tim mạnh mẽ từ anh, khoe miệng khe cong lên, lắc đầu. Một lúc sau đẩy anh ra, “Không cần phải nói xin lỗi, chuyện này vốn không liên quan đến anh.” Những người đó không có nửa mao tiền quan hệ với anh, anh không có làm chuyện gì có lỗi với cô thì cần gì phải nói lời xin lỗi!

Lôi Khiếu Thiên chăm chú nhìn vào ánh mắt Đường Kiến Tâm, khi không thấy sự gượng gạo trong mắt cô mới trầm tĩnh lại. Anh sợ cô vẫn còn xoắn xuýt, lại vứt bỏ anh chạy đi, đến lúc đó anh có hối hận thối ruột ra thì tìm ai?

“Kỳ thực, sau khi anh quay về bị dì nhỏ bắt đi thao luyện. Em cũng biết, dì ấy biến thái cỡ nào rồi đấy. Thời gian ấy chỉ còn một màu đen, tới lúc anh vất vả lắm thoát khỏi ma trảo của dì về đây tìm em, em đã biến mất rồi.” Lôi Khiếu Thiên kéo Đường Kiến Tâm tiếp tục đi, từ từ kể lại. Lúc này có thể loáng thoáng thấy một hai người ra ngoài trấn.

Đường Kiến Tâm sửng sốt, trong lòng có cảm giác tê tê, kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Anh, đi tìm tôi?” Cô hồi có chút chần chờ, cảm giác thứ tình cảm xa lạ nào đó đang chạy trong người, tựa như cảm giác thổ phào nhẹ nhõm. Cô không rõ tại sao nghe anh nói thế lại vui mừng ngạc nhiên nhiều đến vậy!

“Đó là chuyện bốn năm sau.” Sau khi anh về không tìm thấy Tâm Nhi, năm thứ hai lại nhận được nhiệm vụ tiêu diệt quân đoàn Sắc Liệt rồi tiếp quản Ngục Thiên Minh!

Đường Kiến Tâm nhếch môi, nghiêng đầu suy nghĩ, “Khi đó tôi đã ở Âm Hoàng.” Thủ hạ của Dịch Long, tiến hành huấn luyện cường độ cao!

Mâu quang Lôi Khiếu Thiên chợt lóe, nhắc tới Dịch Long sắc mặt anh lại có chút khó coi. Bây giờ đã tìm thấy người, lần này sau khi trở về, xem anh có giết hẳn không. Nghĩ đến việc quay về thì điện thoại trong túi vang lên. Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên không tốt, nhưng Đường Kiến Tâm tỏ ý, lại thấy cái tên trên màn hình, cơn tức giận lóe lên rồi vẫn nhận điện thoại!

“Lão đại, Mông Mông bị bắt rồi.”

Lời vừa ra tới miệng Lôi Khiếu Thiên lại bị nuốt về, cảm giác như đầu bị thiên lôi bổ trúng, con ngươi tròn tròn. Nếu trong người anh mà có cái gọi là chân khí, lúc này tuyệt đối là kinh mạch toàn thân đảo lộn...

Đường Kiến Tâm nhíu mày, chuyện gì vậy?

“Lão đại, đã xảy ra chuyện, anh mau về, Mông Mông bị người ta bắt đi rồi.” Đệ Văn ở đầu dây bên kia không nghe được tiếng đối phương, ngay cả tiếng hít thở cũng không có cảm giác, lặp lại một lần nữa.

“... Cậu, nói, cái, gì?” Chết tiệt, có gan cậu ta nói lại lần nữa. Trong mắt Lôi Khiếu Thiên phản xạ lại lưỡi dao lạnh lẽo đến từ Bắc cực, nghiền răng âm trầm.

106. Chương 106: Người Phía Sau (tâm Tình Bạo Phát)

Đường Kiến Tâm nhìn Lôi Khiếu Thiên, không hiểu sao thấy hoảng hốt, trong lòng luôn có dự cảm không tốt, “Có chuyện gì ư?”

Lôi Khiếu Thiên cúp máy, nắm lấy tay Đường Kiến Tâm chạy về thật nhanh. Giờ bọn họ đã đến cửa vào trấn, còn cách xe bọn họ một đoạn.

“Rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Đường Kiến Tâm rất muốn hất cái tay này ra, anh nắm đau cô.

Lôi Khiếu Thiên nhắm mắt, “Mông Mông xảy ra chuyện.”...

Đường Kiến Tâm sửng sốt, tướng thánh giác của mình xuất hiện vấn đề, anh vừa nói cái gì?

“Anh...”

“Tâm Nhi, chúng ta phải về nhanh lên, Mông Mông đã xảy ra chuyện.”

Đường Kiến Tâm nỗ lực trong đầu, chân bước không vững. Nếu không phải tay Lôi Khiếu Thiên đỡ cho cô, sợ rằng cô đã ngã xuống đất rồi. Trong đầu cô chỉ còn lại ý niệm nghĩ mà sợ.

Con trai cô đã xảy ra chuyện!

Sau khi vất vả đè nén đau đớn về con gái, giờ anh lại nói với cô, con trai cô xảy ra chuyện?

“Oa oa...” Trên tầng cao nhất cao ốc quốc tế thành phố W, Lôi Mông bị một người áo đen cắp dưới nách. Theo sau là một loạt người áo đen lạnh lùng. Phía trước bọn họ là một người đàn ông tướng mạo tầm thường ngồi trên ghế xoay, bình tĩnh nhìn bé trai đang khóc kinh thiên địa khiếp quỷ thần kia!

“Diêm Thất, gọi cho Lôi Khiếu Thiên!”

“Vâng, ông chủ!” Người áo đen được gọi là Diêm Thất giao Lôi Mông cho người bên cạnh, nhắc điện thoại lên gọi.

Tần Chính hí hóp mắt, đứng dậy tới cạnh Lôi Mông, khiêu khích hàm dưới nhỏ nhỏ của em, “Nghĩ không ra, Lôi Khiếu Thiên đã có con trai chăm sóc lúc lâm chung cho hẳn rồi đấy.” Chỉ là không biết đến lúc ấy là ai chăm sóc lâm chung cho ai. Lôi Mông xì mũi, đôi mắt ngập nước nhìn người xa lạ trước mắt. Hàm dưới đau!

Huhu, em muốn mẹ, muốn bố, không phải cái chú xấu xa này!

Tần Chính cười nhạt, khuôn mặt nhỏ nhắn hoa lê dầm mưa này quả thật có mấy phần giống người nọ.

“Ông chủ, không liên lạc được với Lôi Khiếu Thiên.” Diêm Thất im lặng đứng phía sau Tần Chính, cung kính trả lời.

Tần Chính khoát khoát tay, “Nếu dễ dàng tìm được, hẳn cũng không phải Lôi Khiếu Thiên.” Con trai mình biến mất, hẳn sẽ tự đưa tới cửa.

Diêm Thất gật đầu lui ra.

“Dẫn nó xuống dưới.” Tần Chính quay lại ghé ngồi, “Giữ lại một hơi thở.” Sống càng có giá trị uy hiếp hơn chết.

“Vâng!”

Diêm thất mang Lôi Mông đã khóc khàn cả giọng lui xuống, một loạt người ác đen cũng lui ra, còn lại một mình Tần Chính ngồi trên ghế trầm tư.

Chuyện cũ hiện lên như cưỡi ngựa xem hoa, sự tàn nhẫn của bố, bản thân ẩn nhẫn, thống khổ, tiếp nhận cho đến kế hoạch cuối cùng. Tất cả mọi việc đều khiến trong lòng hắn tràn ngập hận ý.

Lôi Khiếu Thiên, mày đáng chết!

Ngực Thiên Minh, nó là của tao, là của tao!

Tần Chính nắm chặt tay vào góc bàn, một tiếng “A” vang dội cả căn phòng như dã thú gầm lên giận dữ. Tiếp đó tay quét qua mặt bàn, mấy chục tờ A4 theo đó rơi hết xuống sàn nhà...

Như tiền vàng đưa ma người chết bay theo gió, tang tóc lộ ra vẻ hiu quạnh...

Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên vội vã chạy về biệt thự. Đế Văn, Ngân Nguyệt, Hường Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch chia ra ngồi ở bốn góc, sắc mặt xấu xí. Hai người vừa vào nhà, cả bốn người liền đứng dậy.

Nhất là Hường Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch cúi thấp đầu, không dám nhìn ai.

Là do bọn họ sơ ý mới khiến tiểu thiếu gia bị bắt!...

“Có tra ra được chưa?” Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng đảo qua Huống Ngân Dịch, Hường Diệp Lâm, nhìn thẳng vào Đế Văn. Bây giờ không phải là lúc truy cứu trách nhiệm.

Bốn người mà không trông nổi thẳng nhóc, vậy chỉ có thể nói là đối phương quá cường đại, hoặc đối phương đã sớm lập kế hoạch trong thời gian dài. Cho dù lần này Lôi Mông không xảy ra chuyện, cũng sẽ có lúc xảy ra chuyện thôi.

Đế Văn lắc đầu, “Không có, rất kỳ quái, người của chúng ta đều đã điều động mà cũng không tra ra được đối phương là ai.”

Đường Kiến Tâm nhìn chằm chằm Đế Văn, “Lúc đi tôi đã nói thế nào?” Tâm trạng Đế Văn sắp điên rồi, bất chợt cơn gió lạnh lẽo đến từ nam cực thấm vào lưng làm anh toát mồ hôi lạnh. Anh cũng là người từng đoạt lại mạng từ trong tay tử thần, nhưng trước mặt Đường Kiến Tâm, anh thật có chút kinh hãi!

“Xin lỗi, chị dâu.”

Ngoại trừ xin lỗi, anh không còn lời nào khác. Nếu không phải anh nhất thời hiếu kỳ đi theo Ngân Nguyệt, Lôi Mông cũng sẽ không xảy ra chuyện. Chỉ ít, có anh ở đây, đối phương sẽ không dễ dàng thực hiện như thế được.

Đây là sai lầm của anh!

Đường Kiến Tâm tóm lấy cổ áo anh, trợn mắt nhìn, “Thứ tôi muốn không phải là xin lỗi.”

Đế Văn cúi đầu, mặc cho Đường Kiến Tâm phát hỏa. Lôi Khiếu Thiên vội vàng kéo lấy Đường Kiến Tâm đang kích động, “Tâm Nhi, em bỏ cậu ta ra trước đã, Mông Mông sẽ không có chuyện gì đâu.”

Đường Kiến Tâm trở tay đánh mạnh vào ngực Lôi Khiếu Thiên, “Anh im đi, anh giết con gái tôi, vì sao bây giờ ngay cả con trai anh cũng không bảo vệ được. Lôi Khiếu Thiên, anh cút.”

Những người ở đây đồng loạt nhìn Đường Kiến Tâm lúc này tâm tình đã sát tới biên giới sụp đổ. Nhất là Lôi Khiếu Thiên, cho dù bỗng dưng vô cớ trúng một chưởng của cô cũng không khiếp sợ như khi nghe được lời cô nói.

Tâm Nhi, cô ấy biết rồi?

“Em?”

“Anh im miệng.” Trên cả đoạn đường Đường Kiến Tâm đã nhịn lại nhẫn, cường chế đè nén đau đớn hoảng loạn trong lòng. Hôm nay thấy đám người Đế Văn, cũng không còn áp chế được nữa. Tâm tình từ quá khứ cho tới hiện tại dồn hết lên não, tâm động thì thân động, chưởng thứ hai đã tới trước mặt Lôi Khiếu Thiên.

“Đại ca. Cẩn thận ”

“Lão đại.”...

Lôi Khiếu Thiên hai mắt hí lại, nghiêng người tránh thoát chưởng vừa rồi của Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, em bình tĩnh chút đi.”

Đường Kiến Tâm cười nhạt, “Lôi Khiếu Thiên, tôi hận nhất kẻ nào gạt tôi.” Một con dao nhỏ đâm tới ngực Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên trở tay chế trụ cổ tay phải của cô, mâu quang sắc bén, “Anh không muốn em phải đau khổ.”

“Anh như thế càng làm tôi đau khổ hơn.” Đường Kiến Tâm hận biểu tình này của Lôi Khiếu Thiên thấu xương. Vì sao, con gái cũng là con anh, anh lại trở mặt nhìn nó biến mất dần trước mắt? Không chút bi thương? Có thể thờ ơ đến mức vậy ư?

Vì sao?

Đế Văn nhìn hai người so đấu. Không, xác thực là, một người tấn công không chút lưu tình, một người chỉ biết né tránh, vạn phần cấp thiết, “Lão đại, bây giờ không phải lúc đấu tranh nội bộ, chị đấu tâm tình bất ổn, anh mau đánh ngất chị ấy đi.”

Tới lúc nào rồi mà còn đánh nhau vậy hả!

Lôi Khiếu Thiên quét sang Đế Văn, giữa đôi lông mày co lại vào nhau. Lúc này Đường Kiến Tâm tràn đầy sát khí, đó là sát khí chân chân chính chính, không có chút nào mị mề.

Cô, muốn giết anh!

Điều này làm cho anh tức giận, chết tiệt, tâm tình cô gái này sao lại biến hóa lớn vậy chứ. Mới phút trước còn có thể vừa nói vừa cười với anh, ngay sau đó đã thành kẻ thù truyền kiếp tám đời của anh, nhìn nhau là đỏ con mắt!

Thân hình Lôi Khiếu Thiên chợt lóe, đánh ngất Đường Kiến Tâm rồi đặt cô lên ghế. Cả bốn người ở đây đều thở phào nhẹ nhõm, cô gái này thật đúng là không thể khinh thường.

“Lão đại, mấy người Chris đang trên đường tới đây.” Đế Văn nhìn Đường Kiến Tâm đã ngất đi nhưng sát khí vẫn còn trên gương mặt, cảm giác nghĩ lại phát sợ.

May là vừa rồi không phải anh, bằng không. Đế Văn lén lút sờ lên cổ, anh cũng không dám cam đoan mình còn có thể bình yên vô sự đứng tại đây nữa không.

Anh tự nhận mình không có được thân thủ như lão đại!

“Ừ. Cho các cậu nửa ngày, tôi muốn thấy người.” Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm chạy lên lầu.

Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch nhìn nhau đều thấy được sự bất đắc dĩ và khổ sở, nửa ngày? Bọn họ tìm đã gần một ngày rồi nhưng còn chưa thấy được lần sừng của đối phương. Đối phương ở đây căn bản không phải nói tới người bên trên.

Ngân Nguyệt một mực đứng cạnh xem trò hay. Anh ta không phải người Ngục Thiên Minh, có thể xuất hiện ở đây nhiều lắm là hợp tác với Ngục Thiên Minh. Chỉ là, việc Lôi Mông xảy ra chuyện, anh cũng có trách nhiệm.

“Chuyện lần này đối phương rõ ràng nhắm vào Lôi Khiếu Thiên, yên tâm đi, đối phương sẽ tìm tới cửa thôi.”

Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lâm cùng lúc trừng mắt với Ngân Nguyệt, hừ lạnh. Anh ta đang châm chọc đây hả, người kia liền cảm thấy vô tội, anh nói không phải đều là thật sao?

Đế Văn quay đầu nhìn theo hướng Lôi Khiếu Thiên biến mất, âm thầm cắn răng. Không được, anh không thể cứ ngồi chờ chết vậy được. Mafia hiện tại tuy rằng đã thoát khỏi Ngục Thiên Minh, nhưng anh vẫn là anh em của Lôi Khiếu Thiên huynh đệ. Nếu dám động tới người của bọn họ, vậy phải có gan gánh chịu lửa giận và sự trả thù của bọn họ!

Phó Hạnh Lương, Thẩm Dương Kỳ nhận được tin vào đúng nửa đêm, cả kinh thiếu chút nữa lăn từ trên giường xuống, vội vã mặc quần áo tử tế rồi tới thành phố W.

Phó Hạnh Lương vỗ tay Thẩm Dương Kỳ, im lặng an ủi, “Em đừng có gấp, không có việc gì đâu.”

Sắc mặt Thẩm Dương Kỳ không được tốt, “Em sao có thể không vội? Là Mông Mông xảy ra chuyện, không phải anh họ, cũng không phải chị dâu, mà là Mông Mông. Lương, anh không biết tình cảnh lúc chị dâu sinh Mông Mông thế nào đâu, chị ấy đã mất đi một đứa con rồi, nếu Mông Mông có chuyện gì, vậy vậy...” Thẩm Dương Kỳ đột nhiên nắm thật chặt tay Phó Hạnh Lương, không dám tưởng tượng khi đó chị dâu sẽ thành thế nào nữa.

“Là em quá khẩn trương thôi.” Phó Hạnh Lương nắm thật chặt tay anh. Thẩm Dương Kỳ lắc đầu, rõ ràng có chút lo lắng!

Phó Hạnh Lương thở dài một tiếng, tên này thật không để người khác bớt lo được chút nào.

Thẩm Dương Kỳ không giải thích với anh ấy nữa, anh cũng đã rất khẩn trương rồi, anh không muốn Ngục Thiên Minh không được an bình, “Được rồi, đã liên lạc được với Trầm chưa?”

Phó Hạnh Lương lắc đầu, “Vẫn chưa. ” Nhắc đến Lôi Trầm Thiên, anh cũng có chút bận tâm. Đã mất đi liên lạc với anh ta mấy ngày rồi, cũng không biết có xảy ra chuyện gì không.

Chân mày xinh đẹp của Thẩm Dương Kỳ nhăn lại, đang định bảo Phó Hạnh Lương thử liên lạc xem có thể liên lạc được không. Bên anh họ lớn đã xảy ra chuyện, anh cũng không thể để anh họ nhỏ bên này cũng gặp chuyện không may được!

“Anh Lương, có liên lạc của anh Trầm rồi.” Đột nhiên, trên máy bay truyền đến thông tin dành riêng cho Ngục Thiên Minh, thanh âm lạnh lùng của A Nhị vang lên lại làm cả người Thẩm Dương Kỳ chấn động. Kích động chỉ thị tiếp nhận tin tức, “Chấp nhận.”

“Vâng!”

“Anh ~ ”

Thẩm Dương Kỳ nhếch môi, thanh âm của Lôi Trầm Thiên không rõ ràng, nhưng việc nghe ra không có gì đáng ngại, “Tiểu biểu ca (anh họ nhỏ), may là anh không chết. Anh không biết Kỳ nhớ anh thế nào đâu.” Phó Hạnh Lương lắc đầu, Kỳ lại muốn tác quái. Cậu ta bình thường không có gọi Lôi Trầm Thiên là tiểu biểu ca, mà một khi cậu ta gọi tiểu biểu ca vậy có nghĩa là lại không đứng đắn.

Đầu bên kia Lôi Trầm Thiên hiển nhiên không có tâm tình nói giỡn với Thẩm Dương Kỳ, giọng trầm thấp lại lộ ra lo lắng, “Anh đâu rồi?”

Thẩm Dương Kỳ cũng cảm giác được tính nghiêm trọng của sự việc, “Ở thành phố W.”

Bên kia dừng lại, Thẩm Dương Kỳ rõ ràng nghe được tiếng hít khí, không khỏi khẩn trương, “Làm sao vậy?”

“Kỳ, em mau tới đó, báo đại ca phải cẩn thận với người tên Tần Chính, lai lịch hắn ta không nhỏ. Hắn ẩn nấp hơn mười năm ở bên cạnh Karl Bunol chính là muốn dẫn anh tới Trung quốc, để... xẹt xẹt xẹt...”

Thẩm Dương Kỳ trợn tròn hai mắt, “Trầm, Trầm... Chết tiệt, anh đừng có vào thời điểm mấu chốt này ngáng dây chứ, Trầm?” Phó Hạnh Lương gọi mấy tiếng qua máy truyền tin rồi lắc đầu.

“Phía bên kia đã cắt đứt tín hiệu truyền rồi.”

Thẩm Dương Kỳ mặt như đĩa đêm, màu quang u ám, Phó Hạnh Lương cúp máy truyền tin, bình tĩnh nhìn Thẩm Dương Kỳ, “Trẫm nói gì vậy?”

“Chúng ta phải mau tới thành phố W, anh họ đang gặp nguy hiểm.”

107. Chương 107: Tin Tưởng Anh

Lôi Khiếu Thiên đứng trong phòng khách. Đế Văn lặng lẽ nháy mắt với Huống Ngân Dịch, mặt đối phương vận vẹo, quay đầu đi nhìn sang bên cạnh mà không có nhìn anh. Loại chuyện làm con tốt thí này anh ta không làm.

Đế Văn tức giận, âm thầm ra giấu tay khinh bỉ anh ta, đồ hèn nhát! Miệng Huống Ngân Dịch méo xệch, có bản lãnh anh ta lên trước đi. Bớt khoa chân múa tay trước mặt anh, đừng tưởng rằng anh ta là giáo phụ mafia mà dám tỏ ra trơ tráo. Hừ!

“Khụ khụ, cái kia.” Đế Văn chỉnh sửa lại biểu cảm, “Lão đại, anh anh cứ đứng như vậy cũng không phải biện pháp.”...

Lôi Khiếu Thiên bắt vi sở động. Bây giờ Tâm Nhi còn ở trong phòng, con anh lại không có tung tích...

Mà những người này, tất cả đều là một đám ăn hại. Đến bây giờ còn nói với anh chưa tìm được thằng bé, thật đúng là vô dụng!

“Lão đại, đối phương nếu còn chưa liên lạc với người của ta, chí ít có thể chứng minh hiện tại Mông Mông an toàn, lão đại...” Đế Văn đứng sau anh ấy thật không biết nên nói cái gì. Người của bọn họ đã phát ra lệnh rồi nhưng cũng không tìm được thằng bé.

Có lẽ, bắt Mông Mông đi là người trong bạch đạo?

Nhưng anh cũng nghĩ không ra, người nào trong bạch đạo lại có lá gan chống lại Ngục Thiên Minh? Đó không phải là tự tìm đường chết hay sao? Anh còn đang miên man suy nghĩ, không ngờ Lôi Khiếu Thiên xoay lưng lại, trực tiếp dùng hành động cắt đứt lời của anh. Đế Văn há hốc miệng, đi theo sau Lôi Khiếu Thiên.

Lúc đi ngang qua Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lâm hơi dừng lại. Hai người sững sờ há miệng, lại không phát ra được một lời. Lôi Khiếu Thiên đi qua bọn họ rồi ngồi xuống sofa. Chuông điện thoại phòng khách reo vang khiến ai nấy đều chấn động.

Hướng Diệp Lâm phản ứng trước bước nhanh ra nhận điện thoại, “Phân bộ Ngục Thiên Minh thành phố W.”

“Bảo Lôi Khiếu Thiên nghe điện thoại.”

Thanh âm âm u lạnh lẽo không chút khách khí truyền vào tai Hướng Diệp Lâm khiến anh híp mắt lại, “Anh là ai?” Tên đại ca bọn họ mà hắn có thể gọi sao?

“Oa oa...” Tàn Chính cũng không kiên nhẫn nhiều lời vô ích với Hướng Diệp Lâm, khoát tay với Diêm Thất. Trong nháy mắt, tiếng khóc thảm thiết của Lôi Mông làm cho Hướng Diệp Lâm trừng lớn con mắt, “Dừng tay.” Hướng Diệp Lâm hoảng hốt. Đây chính là tiếng khóc của tiểu Mông Mông, đang định nói thì điện thoại lại bị chặn lấy, quay ra khiếp sợ nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên.

“Thời gian, địa điểm!” Bốn chữ đơn giản lộ ra uy nghiêm tuyệt đối. Cũng có cả lo lắng nhưng sự uy nghiêm lạnh lẽo từ trong xương cốt lại khiến người ta không thể xem nhẹ! Lúc nghe được tiếng khóc truyền ra từ loa, tay cầm điện thoại siết chặt.

“Ha ha, Lôi lão quả nhiên sáng khoái.” Tàn Chính bảo Diêm Thất đưa Lôi Mông đi, quay lại ứng phó với Lôi Khiếu Thiên, “Giao tiếp với người thông minh đỡ tốn sức hơn nhiều.”

“Nói!” Sát ý thoáng qua trong mắt Lôi Khiếu Thiên. Thanh âm người này hoàn toàn xa lạ, ít nhất trong ký ức của anh thì anh chưa từng gặp đối phương!

“Một giờ sau, tầng cao nhất cao ốc quốc tế, quy củ thế nào chắc không cần tôi nhắc nhở anh.”

Lôi Khiếu Thiên không đợi Tần Chính nói hết lời trực tiếp cúp điện thoại, chỉ thị Đế Văn, “Chuẩn bị xe.” Mà bên kia, Tần Chính ngồi trên ghế được làm từ da thật nhìn điện thoại mình bị cúp, nhướn mày. Lôi Khiếu Thiên, thật đúng là... không thể khinh thường!...

Nhưng, vậy thì thế nào? Tần Chính hẳn muốn thứ gì chưa từng không đạt được. Nhếch lên nụ cười âm hiểm, tựa như đang chờ mong một chuyện rất vui.

Biểu cảm Đế Văn nghiêm trọng, bấp kíp Lôi Khiếu Thiên. Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lân cũng vội vàng đi theo. Chuyện cười, Lôi Mông xảy ra chuyện trong tay bọn họ, lần này nếu xảy ra sự cố, vậy bọn họ nào còn mặt mũi đâu nữa tiếp tục đứng bên đại ca?

Chiếc Bentley lái thẳng ra cửa, Lôi Khiếu Thiên dừng lại, “Huống, Diệp ở lại, Đế Văn đi với tôi.” Nói xong vào trong xe. Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lân nghe vậy nóng nảy, coi thường mặc phản đối, “Đại ca” cũng không thể vứt lại bọn họ chứ.

Lại lịch đối phương ra sao bọn họ hoàn toàn không biết, đại ca chỉ dẫn Đế Văn đi, lỡ gặp nguy hiểm thì làm sao?

“Đế Văn.” Lôi Khiếu Thiên hét lên, bảo Đế Văn lên xe. Đế Văn nháy mắt, cũng không vui vẻ gì chui vào xe.

“Lái xe!” Vẫn là âm sắc không có chút nhiệt độ.

“Chờ đã!” Nghe được thanh âm này Lôi Khiếu Thiên chấn động cả người, quay ra liền thấy Đường Kiến Tâm đẩy Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lân rồi lôi Đế Văn ra khỏi xe, mình thì đi vào, lạnh lùng hét lên với người phía trước, “Đi.”

Tiểu đệ lái xe chỉ cảm thấy có cơn gió rét thổi qua, như lưỡi dao âm u đến từ Bắc cực đâm thẳng vào sau lưng. Chân phải run rẩy nhấn ga, chiếc xe lao vút đi...

Mọi chuyện xảy ra chỉ có hai giây. Đế Văn bị kéo ra té lên người Huống Ngân Dịch, còn chưa kịp đứng vững thì đã thấy đuôi xe Bentley vụt đi rồi. Vùng dậy xanh mắt đá một cước vào không khí theo hướng mấy người Đường Kiến Tâm đi, lập tức hét lên với Hướng Diệp Lân, “Còn ngu ra đó làm gì, gọi người đuổi theo.” Chết tiệt, có hai người lão đại với chị dâu đi, anh yên tâm mới lạ?

Tình hình lúc chị dâu mất khống chế như còn đang ở trước mắt, càng làm anh nghiêng răng nghiêng lợi!

Mà hai tên gốc này còn ngây ngô đứng đó không biết làm gì? Thực sự là tức chết anh.

Hướng Diệp Lân lần này cũng không bắt măn với Đế Văn, rất nhanh một chiếc Rolls - Royce đỗ trước mặt bọn họ.

Ba người vừa ngồi lên xe, điện thoại của Huống Ngân Dịch liền reo, là Thẩm Dương Kỳ. Chờ khi anh nghe máy, mở đầu là một loạt tiếng chửi.

“Mấy người các anh cút đi đâu hết rồi? Điện thoại cũng không gọi được là thế nào hả?”

Sắc mặt Huống Ngân Dịch khó coi, bên trái là cái mặt phần nộ của Đế Văn, bên tai là những lời hưng sư vấn tội của Thẩm Dương Kỳ, cũng làm cho trong lòng anh rất khó chịu.

“Có chuyện gì thì nói mau.” Nếu là bình thường, anh sẽ không nói lời thâm ý thế này, đây là do thật sự tức điên lên rồi!...

Thẩm Dương Kỳ cũng không tính toán nhiều, anh còn đang muốn nói chính sự, “Điều tra Tần Chính, mục tiêu của hắn là anh họ, bảo anh họ phải đặc biệt chú ý.”

Huống Ngân Dịch mở to mắt, Tần Chính? Người bên cạnh Karl Bunol?

“Cậu nói là ai?”

“Thính lực anh bình thường, tin tức Trảm mang tới, người này không đơn giản.” Thẩm Dương Kỳ nói lại với anh ta đây là tin tức Lôi Trảm Thiên tiết lộ, Huống Ngân Dịch nghe xong cảm rớt xuống đất, không đợi Thẩm Dương Kỳ nói xong, mắt hết cả phong độ hét, “**** bà nội nó, đại ca đã đi rồi.”

“Cái gì?” Thẩm Dương Kỳ khiếp sợ, “Chết tiệt, mau ngăn anh ấy lại đi.” Tần Chính là một nhân vật tàn nhẫn, có thể ẩn nhẫn bên cạnh Karl Bunol nhiều năm, bây giờ lại có động tĩnh, vậy hẳn tuyệt đối không phải xung động nhất thời. Không nắm chắc tới một trăm phần trăm thì cũng có tám mươi phần trăm.

Huống Ngân Dịch biết tính nghiêm trọng của sự việc, gầm lên giận dữ với tiểu đệ lái xe, “Tăng tốc, chặn xe đại ca lại, mau lên.”

Tiểu đệ lái xe vốn bám sát chiếc Bentley kia mà trên con đường núi này phải sử dụng xà kỹ, giật mình vì tiếng hô đằng sau thiếu chút nữa đụng vào lan can bên đường.

Đế Văn nhìn ra tình thế nghiêm trọng, “Đối phương là ai?”

“Tần Chính. Trợ thủ đắc lực của Karl Bunol.” Huống Ngân Dịch vừa nói xong, Hướng Diệp Lâm cũng kinh ngạc nhìn về phía anh, chỉ có Đế Văn mờ mịt. Hẳn ta là ai?

“Chú khẳng định chứ?” Hướng Diệp Lâm hỏi lại. Tần Chính, mấy tháng qua bọn họ nhiều lần câu thông với Karl Bunol, đương nhiên việc tiếp xúc với Tần Chính là không phải nghi ngờ. Nhưng người phía sau là hẳn ta lại khiến anh khó mà chấp nhận.

Cái người bình thường đến không thể bình thường hơn, hẳn có lá gan gì mà dám có chủ ý lên Ngục Thiên Minh?

Đế Văn nhú mày, gia tộc Bunol anh đương nhiên không thể không biết, chỉ là, “Ý anh là, hẳn bắt cóc Mông Mông là vì báo thù giúp Karl Bunol?”

Huống Ngân Dịch lắc đầu, “Không xác định được.” Tuy Tần Chính quả thực rất bảo vệ Karl Bunol, thế nhưng, anh không cho là Tần Chính vì Karl Bunol mà đắc tội Ngục Thiên Minh.

“Diệp, bảo A Nhị điều tra người này, phải thật chi tiết.”

Hướng Diệp Lâm gật đầu, vừa lôi điện thoại ra thì mới phát hiện điện thoại đã tắt? Mới hai ba tiếng mà anh đã dùng hết pin? Không chút khách khí cầm lấy điện thoại của Huống Ngân Dịch truyền đạt lệnh với A Nhị.

Đột nhiên xe thắng gấp làm cả ba người phía sau theo quán tính đập vào lưng ghế phía trước, Đế Văn mặt âm trầm, “Lái xe thế nào vậy hả?”

Tiểu đệ đằng trước cũng rất ủy khuất, “Đã mất dấu đại ca.” Phía trước có người chặn đường, vây quanh một đồng người, rất rõ ràng chính là xảy ra tai nạn giao thông.

Mà họa của chiếc xe này rõ ràng là do đại ca tạo ra. Sau khi đảo mắt qua kính chiếu hậu, tiểu đệ lái xe lựa chọn nuốt những lời muốn nói xuống bụng.

Ánh mắt của bọn họ thật là đáng sợ!

“Nói nhảm, một chút chuyện nhỏ cũng làm không xong, vậy mà có thể làm mất dấu bọn họ.” Đế Văn nện lên lưng Huống Ngân Dịch, Huống Ngân Dịch mặt như đưa đám, anh ngồi ở chính giữa chính là con tốt thí hả?

Hướng Diệp Lâm vội vàng bảo A Nhị truy tìm tung tích đại ca, cũng chỉ mất năm giây, bên phía A Nhị đã có đáp án, “Đại ca đang ở phụ cận cao ốc quốc tế.”

Hướng Diệp Lâm liền chỉ thị tiểu đệ ngồi trước, “Đi cao ốc quốc tế.” Sau đó tiếp tục nói vào điện thoại, “Bảo với A Đại, A Tam, A Tứ. Mặc kệ các cậu dùng cách gì, nửa tiếng sau, tôi muốn thấy người ở tầng cao nhất cao ốc quốc tế.”

Cũng không quản A Nhị phản bác trực tiếp cúp điện thoại. Tiểu đệ lái xe không nhiều lời, lanh lợi lái xe tới nơi chỉ định.

“Két”, bên cạnh cột cờ treo lá cờ đỏ có năm ngôi sao vàng lên tiếng thắng gấp. Một chiếc Bentley số lượng có hạn chính xác đỗ ngay bên phải cột cờ. Tay phải Đường Kiến Tâm mở cửa xe thì tay trái bị kéo lại. Đường Kiến Tâm nhú mày, không quay đầu lại nhìn Lôi Khiếu Thiên, nhưng, cũng không nhúc nhích, dường như đang chờ anh nói.

Lôi Khiếu Thiên nhìn thật lâu vào gò má Đường Kiến Tâm, ánh mắt thâm thúy mà phức tạp, lộ ra bảy phần cường ngạnh, hai phần lo lắng, một phần khổ sở...

“Tin tưởng anh.” Mặc dù lúc này anh có thiên ngôn vạn ngữ, đến cuối cùng lại chỉ có ba từ này, những cái khác tựa hồ cũng thành thừa thãi.

Nội tâm Đường Kiến Tâm khẽ chấn động. Hơn hai mươi năm qua, cho tới bây giờ chưa từng ai nói với cô ba chữ “tin tưởng tôi”.

Duy chỉ có, cái dựa vào chính mình khắc sâu vào tim lại không có chút tình cảm.

Đường Kiến Tâm cúi thấp mắt, mở cửa xe ra, để lại cho Lôi Khiếu Thiên một bóng lưng kiên quyết. Điều này không phải đã nói rõ, kỳ thực anh cũng rất quan tâm đứa bé sao?

Lôi Khiếu Thiên mở cửa xe bên trái đuổi theo Đường Kiến Tâm. Lúc này trên người Đường Kiến Tâm phát ra khí tức hoàn toàn tới từ địa ngục, tất nhiên là anh cũng không kém hơn chút nào.

“Đối phương là người nào của hắc bang?” Thái dương chiếu trên đỉnh đầu, Đường Kiến Tâm khẽ ngẩng lên híp mắt nhìn tòa nhà chọc trời này. Bình thường cô sợ nóng mà lúc này lại chẳng cảm nhận được chút nóng bức nào.

“Không biết!” Lôi Khiếu Thiên cũng nhìn lên tòa nhà, tại điểm đen nào đó, chuẩn xác không lầm lẫn khóa chặt ánh mắt nóng rực kia...

108. Chương 108: Phạm Vào Đại Ky

Tần Chính nhếch miệng nhưng trong mắt không có ý cười, ném ống nhòm lại cho hộ vệ phía sau, mũi chân đạp vào ghế xoay vang lên âm hưởng. Diêm Thất ôm Lôi Mông đi theo.

“Tất cả sắp xếp xong rồi chứ?”

“Đúng vậy, ông chủ.”

“Tốt lắm, cứ theo kế hoạch mà làm, chờ người của Lôi Khiếu Thiên đều tới thì động thủ.”

“Rõ.”

Dưới lầu

Tiểu đệ lái xe của Ngục Thiên Minh đi trước đẩy cửa kính xoay của cao ốc quốc tế ra. Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên sống vai bước vào, Thang máy lấp đặt theo kiểu chống đạn, thẳng tới tầng cao nhất chỉ mất nửa phút. Cửa thang máy đình một tiếng mở ra. Trước cửa có hai người mặt không chút thay đổi cầm K47 trong tay. Tầm mắt Lôi Khiếu Thiên dừng lại trên người họ một giây rồi nhìn tới chỗ sát ranh bên ngoài trời năm mét...

K47 là nhóm súng ống đạn được trong một giao dịch mới nhất của tổ chức khủng bố, không ngờ, người mua phía bên kia nếu là... Hần!

Tiểu đệ đi ra khỏi thang máy đầu tiên, chấp nhận sự lục soát của đối phương. Chẳng qua khi đến Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm bị ánh mắt của hai người trừng một cái, hai tay dừng giữa không trung... Có chút cứng ngắc!

“Đại ca tao là người mà bọn mày có thể đụng chạm sao?” Tiểu đệ Ngục Thiên Minh rất kiêu ngạo, sắc mặt thật không tốt. Anh ta bị lục soát người thì cũng nhịn, lại còn dám để tay bọn chúng sờ soạng lên người chị dâu, đúng là không muốn sống.

Chỉ tiếc, hai người này hoàn toàn không đếm xỉa tới, dường như anh ta chỉ là vai hề nhẩy nhót chẳng đáng xem, mặt không thay đổi đứng bên cạnh, tựa hồ hạ quyết tâm không lục soát người thì không thể vào...

Lôi Khiếu Thiên cười lạnh, một cước một người, tốc độ cực nhanh làm ắt không kịp nháy, không ai biết anh ra chân như thế nào. Tới khi mọi người phản ứng thì trên đất đã có hai người nằm xuống.

Đường Kiến Tâm nhìn qua Lôi Khiếu Thiên, mặt vẫn lạnh như băng, nhưng chỉ có cô biết trong lòng cô rung động đến mức nào.

Thân thủ anh ta quá nhanh, quá mạnh!...

Bọn họ đánh với nhau không chỉ một hai lần, vậy mà lại không phát hiện ra trình độ kinh khủng của anh.

Thực sự là thất sách!

Vậy trước kia cô may mắn thắng được anh nửa điểm, là vì sao?

“Bốp bốp!” Không có thời gian thừa thãi cho Đường Kiến Tâm suy nghĩ cẩn thận vấn đề, chợt nghe được tiếng vỗ tay thanh thúy nặng nề, trong lòng khẽ động, nhìn theo nơi phát ra.

Ngược chiều ánh sáng làm cô phải hơi híp mắt lại, nhìn bóng dáng mờ lung kia, lông mi run lên, là hấn!

Người của gia tộc Bunol?

“Lôi lão đại, hảo thân thủ.” Tần Chính lười biếng dựa lưng vào ghế, vừa ra trận đã cho hấn một màn biểu diễn đặc sắc như thế, làm hấn thật sự... Khó chịu! Lôi Khiếu Thiên bước tới, cách bọn họ chừng hai mươi lăm mét có để một cái ghế xoay. Người đàn ông ngồi trên ghế xoay, một chân nhếch lên, dựa lưng vào ghế, hai tay giơ lên trước ngực vỗ vào nhau theo nhịp điệu! Ánh nắng màu đỏ quýt chiếu lên người hấn không có chút hòa hợp!

Con người Lôi Khiếu Thiên co rụt lại. Là hấn, Tần Chính, người bên cạnh Karl Bunol. Khi thấy được gương mặt bình thường của Tần Chính, Lôi Khiếu Thiên mày nhăn lại càng sâu.

Trước đây anh đã từng điều tra người này, là người của Ngục Thiên Minh anh không có năng lực, hay là tên đó quá xảo hoạt? Ánh mắt bất động thanh sắc đảo qua hai môn thần vừa bị anh đá đổ sà phía sau. Nhắc súng lên chậm rãi đứng dậy, mắt nhìn không chớp thẳng phía trước, không có nhìn về phía bọn họ...

Trong lòng Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, đây tuyệt đối không phải hạ nhân gia tộc Bunol có thể nuôi dưỡng, có lẽ chính là sát thủ!

Hấn, quả nhiên không đơn giản!

Đường Kiến Tâm đứng cách Tần Chính năm mét, nhìn chăm chăm vào hấn ta, lạnh lùng mở miệng, “Con trai của tôi.” Mở miệng chính là mục tiêu, không chút quanh co lòng vòng. Cô không có nhiều tâm nhãn như Lôi Khiếu Thiên, cô tới chỉ vì con trai cô. Ân oán giữa bọn họ lúc này không có bất cứ quan hệ gì với cô cả. Muốn chém giết thế nào là chuyện của bọn họ, cô tuyệt không nhúng tay vào. Mà điều kiện tiên quyết là con trai cô bình yên vô sự!...

Tần Chính tặc táck hai tiếng, ngón trở tay phải lắc lắc Đường Kiến Tâm, “Đừng nóng vội, trò chơi đang tới cao trào, để nó kết thúc nhanh vậy chẳng phải đáng tiếc lắm sao? Tôi nói có đúng không, Lôi... Lão đại!” Vất vả dẫn người tới đây đương nhiên là có suy tính của hấn.

Ánh mắt Đường Kiến Tâm trầm xuống, mâu quang bén nhọn như lưỡi đao gió từ Bắc cực đâm thẳng vào mắt Tần Chính, “Điều kiện.” Cô không rảnh chơi với hấn cái trò chết tiệt nào đó, cô chỉ muốn con trai cô về lại bên cạnh cô.

Tần Chính luôn miệng ai oán, “Trung quốc có câu danh ngôn là, nóng lòng không ăn được đậu hũ nóng. Xem này, hôm nay trời rất đẹp, ánh nắng rực rỡ, là thời cơ tốt để tâm sự, nôn nóng như thế sẽ làm phá hỏng bầu không khí đó.”

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng cắt ngang hấn, “Tần Chính, anh chẳng qua là người bên cạnh Karl Bunol, trong tình huống gia tộc Bunol bị hủy, anh muốn lấy lại thế lực gia tộc Bunol thì cũng phải xem anh có bản lĩnh kia hay không.”

“Ha ha!” Lôi Khiếu Thiên vừa dứt lời, Tần Chính ngửa mặt lên trời cười dài. Tiếng cười kia rất chói tai làm sắc mặt Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên chìm thêm ba phần, nhìn thẳng vào Tần Chính cười như điên, thậm chí, hấn muốn cười bao lâu nữa.

Một phút, hai phút, rốt cục lúc mà nhẩn nại của Đường Kiến Tâm gần như trôi đi hết, Tần Chính mới thu hồi nụ cười giễu cợt, âm vụ trong mắt như ánh sáng đột nhiên xuất hiện trong bóng tối không hề báo trước rơi thẳng vào Lôi Khiếu Thiên, gần từng chữ một, “Anh sai rồi, tôi muốn, không phải gia tộc Bunol...”

Lôi Khiếu Thiên bình tĩnh chờ đợi hần ta nói tiếp.

“Tôi muốn, là Ngục Thiên Minh của anh... Hoàn toàn hủy diệt!”...

Đường Kiến Tâm nhú mày, Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, “Khẩu khí thật là lớn.” Ngục Thiên Minh to lớn mà hần ta nói hủy là có thể hủy được sao? Hừ, coi anh là người chết ư!

“Ha ha, những lời này nói thật hay, nói thật hay.” Tần Chính không chút hấp tấp, bình tĩnh ngồi tựa lưng ghế, chơi đùa với những ngón tay, hung tàn trong mắt không cho phép người ta lơ là, “Có khẩu khí này hay không, anh chờ một lúc nữa chẳng phải sẽ biết sao?”

Đường Kiến Tâm thực sự rất muốn tiến lên xé rách cái mặt hần ta ra, “Tôi mặc kệ các người có ân oán gì, hiện tại, tôi chỉ muốn con của tôi.” Ánh mắt mang theo sự cảnh cáo. Nếu hần dám nói một chữ không, cô không ngại để hần vĩnh viễn không mở miệng được.

Xem miệng hần nhanh, hay là đạn cô nhanh hơn!

Kỳ thực, từ lúc Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm đến cho tới lúc này, ánh mắt hần chỉ chú ý tới Lôi Khiếu Thiên. Với những người đứng bên cạnh hần ta, nhất là phụ nữ, hần hoàn toàn bỏ qua. Khí thế của người phụ nữ này tuy rất mạnh nhưng vẫn còn thua Lôi Khiếu Thiên. Chẳng qua giờ này hần có cảm giác lăm lăm, hình như hần đã bỏ quên một vài chuyện rất quan trọng!

Tầm mắt lại một lần nữa rơi vào Đường Kiến Tâm, áo trắng vừa vặn với thân hình, nhìn cũng biết là được làm theo yêu cầu. Màu áo không quá đẹp nhưng khi mặc lên người cô lại không hề mất đi cảm giác hài hòa, ngược lại càng nổi bật khí chất lãnh diễm cùng phong vận của cô...

Tần Chính vô cùng kinh ngạc, người phụ nữ này hần chưa từng gặp! Cho dù trong tài liệu Diêm Thất báo cáo, cũng không có người phụ nữ này. Trong lòng khê động, không khỏi tán thưởng Lôi Khiếu Thiên, một người phụ nữ mà có thể giấu sâu như thế...

Thế thân cũng tìm được rồi! Không hổ là Lôi Khiếu Thiên, hần trước giờ chưa từng xem thường hần ta. Tần Chính nhếch miệng!

“Điều này còn không đơn giản sao, chỉ cần Lôi lão đại bằng lòng bỏ đi thứ yêu thích, tôi cam đoan, con trai cô nhất định...”

“Pằng!”

Đường Kiến Tâm không đợi hần nói cho xong, cũng không biết khẩu súng xuất hiện trong tay từ khi nào, ngón tay khê nhúc nhích, viên đạn bắn thẳng vào lưng ghế bên vai trái Tần Chính... làm lời hần chột dưng. Lôi Khiếu Thiên ở bên cạnh lạnh lùng nhìn mọi chuyện. Tùy thời chuẩn bị khẩu súng sau lưng.

“Nói! Bằng không, phát súng tiếp theo sẽ là đầu của anh.” Phát súng của cô bình thường đều nhắm vào mi tâm, không sai chút nào, tình huống như thế này thật sự rất ít khi xuất hiện.

Khóe miệng Tần Chính co lại, bên ngoài tỏ vẻ trấn định mà trong lòng đã sớm hoảng hốt. Hần lại không thấy được cô ta lấy súng ra thế nào! Điều này làm cho hần có cảm giác thất bại và... nguy cơ rất lớn!

Lần đầu tiên, trong một giây, hần đã cảm nhận được hơi thở chết chóc!

Người phụ nữ này rất hung hãn!

“Vây ư, tôi muốn xem cô có bản lĩnh đó không.” Tần Chính ra ngoài lẩn lộn không phải ngày một ngày hai, gần hai mươi năm ẩn nhẫn, không phải loại bị Đường Kiến Tâm bộc lộ tài năng mà đã hoảng hốt hoang mang lo sợ. Hần có thể thần nhiên ngồi ở đây đối kháng với hai người cường đại này, vậy hần nhất định nắm chắc phần thắng.

Hơn nữa trong tay hần, còn có một lợi thế nữa!

Tay Đường Kiến Tâm siết lại. Đúng vậy, không phải cô không dám mà là cô không thể. Con trai cô đang nằm trong tay hắn, thế nhưng, biểu tình trên mặt hắn làm cho cô cực kỳ gai mắt, gai mắt không gì sánh được, lập tức quăng ánh mắt tới Lôi Khiếu Thiên. Lôi Khiếu Thiên hiểu ý, chân động!

Từ xưa tới nay đều có đạo lý bắt giặc phải bắt vua trước. Một mình hắn ngồi đây đối phó hai người bọn họ, đoán chừng Lôi Mông nằm trong tay hắn thì bọn họ sẽ không dám có động tác. Nhưng hôm nay hắn đã tính sai. Đường Kiến Tâm di động theo Lôi Khiếu Thiên, hai người chớp mắt đã đến trước mặt Tần Chính.

Người có thể uy hiếp bọn họ vẫn còn đang nằm trong bụng mẹ.

Thấy động tác của hai người, Tần Chính biến sắc, muốn trốn đi vẫn chậm một bước. Cự ly mấy mét với người mạnh mẽ như Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm mà nói, quả thực chỉ như cm vs mm, động tác chỉ là nháy mắt mà thôi...

Lôi Khiếu Thiên đá lên ghế, ghế xoay mượn lực bị đẩy lùi lại tường chắn, Lôi Khiếu Thiên chỉ mấy bước đã xông tới trước mặt. Tần Chính lui người lại tránh sang bên, một cước của Đường Kiến Tâm đã quét ngang, hòng súng nghiêng bên phải đầu hắn. Tần Chính cả kinh, lùi lại sau, không ngờ nắm tay Lôi Khiếu Thiên cũng đã tới. “Bốp” một tiếng do nắm đấm của Lôi Khiếu Thiên nện lên má bên phải hắn. Hai chân Tần Chính mềm nhũn, tiếp đó cảm thấy đầu mình bị đập đến hoa mắt choáng váng đầu, tia máu chảy dọc theo miệng. Không đợi hắn lấy lại tinh thần, yết hầu bị bốp mạnh, phổi không cung cấp đủ dưỡng khí làm hắn phải há to miệng thở...

Lôi Khiếu Thiên nhìn con người một phút trước còn cuồng vọng lên mặt với anh mà lúc này mạng đang nằm trong tay anh, bộ dạng chật vật kia khiến anh khinh thường, đôi mắt phản xạ lại hàn ý vô cùng chán ghét làm như đối phương là *** chó hôi thôi!

Trên đời này anh hận nhất là bị người khác uy hiếp! Mà hắn còn dám lớn lối nói “điều kiện” ra với anh, thật không biết trời cao đất rộng!

Tay phải dùng lực đè Tần Chính lên vách tường chắn với bên ngoài, năm ngón siết lại, đầu Tần Chính bị buộc phải ngửa lên, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào hắn, “Nói!”

109. Chương 109: Tình Thế Đáng Lo Ngại

Mọi chuyện xảy ra quá nhanh, tới lúc hai người đứng ở gần thang máy phản ứng kịp giờ súng ngắm Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm thì bị tiểu đệ Ngục Thiên Minh xuất kỳ bất ý một quyền một cước văng ra ngoài, bốp một tiếng đập vào tường. Súng rơi xuống bị tiểu đệ đá ra xa, tiếp đó chân giẫm lên ngực một người, ngón tay cái ngoáy mũi, trợn mắt kiêu ngạo nhìn hai người đó, “Con bà nó, nhện bọn mày lâu rồi, có tao ở trước mặt mà còn dám dùng súng, muốn chết!” Rồi khi quay lại phía Lôi Khiếu Thiên thì đầu còn nửa điểm tức giận, hiện rõ trong ánh mắt là vô vàn sùng bái!

Khóe miệng Tần Chính chảy xuống một tia tơ máu, miệng mở ra, cả hàm răng đều được nhuộm đỏ, đầu tóc xóc xếch tựa vào vách tường. Mặc dù có chút chật vật, nhưng, kiêu ngạo với lệ khí trong mắt không giảm đi chút nào, cứ như vậy giằng co với Lôi Khiếu Thiên. Cảm giác thủ kính ở cổ họng, ha khan khả khả hai tiếng, gian nan mấp máy môi. ...

“Khụ khụ... Có có bản lĩnh... mày động thủ đi... A.” Thấy lông mày Lôi Khiếu Thiên thít chặt, thậm chí có thêm khoái ý.

“Mày nghĩ tao không dám!” Lôi Khiếu Thiên nghiêng người, hơi thở lạnh lùng phun lên mặt Tần Chính rõ ràng làm hắn cứng đờ cả người, ấy thế mà lời phun ra khỏi miệng lại mang theo trào phúng, chân chính kích thích Đường Kiến Tâm, “Không dám? Ha ha, Lôi Khiếu Thiên mày có cái gì không dám, mạng người trong mắt mày chẳng qua là rẻ rách, có thể giết người vô hình, khụ khụ... Động thủ đi, có bản lĩnh mày động thủ đi...”

Rõ ràng là tù binh mà còn điên cuồng hơn bất cứ ai!

Sát khí Lôi Khiếu Thiên lóe lên, năm ngón hơi co lại. Tần Chính dường như nghĩ rằng anh không dám động thủ thật, cho dù nói không được đầy đủ, nhưng miệng vẫn khiêu khích, “Mày mày đụng vào tao, tao làm

con trai mày mất một ngón. Mày đánh tao một quyền, tao cam đoan trả lại con trai mày mười quyền... Khụ khụ...”

Khuỷu tay tay phải Đường Kiến Tâm thúc bụng vào hấn, hòng súng chực chỉ ngay giữa trán Tần Chính, lạnh lùng nói, “Mày dám!”

“Phốc.” Búng máu dồn lên yết hầu Tần Chính, lại do yết hầu bị bóp chặt nên phải chật vật nuốt xuống, trước mắt tối sầm, hai mắt dần trở nên lơ đãng, “... Tao... Có cái gì... Không dám.” Tần Chính muốn đập người phụ nữ này rơi từ trên này xuống. Chết tiệt, lực cánh tay của cô ta làm ruột hấn thất hết cả lại.

Đường Kiến Tâm thực sự rất muốn bắn chết hấn ta ngay lập tức. Đáng tiếc, cô không thể. Chết tiệt, con trai cô còn trong tay hấn. Lôi Khiếu Thiên cười tàn nhẫn. Hấn ta rất to gan, thực sự, chưa từng có một ai nằm trong tay anh rồi mà còn gỡ cái mặt giễu cợt ấy ra.

Hấn ta là người thứ nhất!

“Hừ, con trai không còn tao có thể sinh thêm. Mày một khi chết đi thì chẳng còn cơ hội nào mà sống lại!” Nếu hấn để mất tới Lôi Mông, vậy làm sao anh có thể để hấn thất vọng? Lôi Khiếu Thiên khinh miệt thấy hấn mở to mắt, dường như không thể tin được lời này là từ miệng anh nói ra, phẫn nộ, hô hấp liền trở nên yếu ớt...

Cảm giác tử vong đến gần này làm hấn hiểu rõ hấn ta đang nói thật. Lúc này đây, ánh mắt hấn đã có phần lộn xộn. Nếu nói vừa rồi trấn định là do tự tin, vậy bây giờ lại là sự trấn định mà hoàn toàn là cường ngạnh giả bộ!

Đường Kiến Tâm nhú mày, cô biết lời này của Lôi Khiếu Thiên chỉ là kế tạm thời. Nhưng cô vẫn rất khó chịu, cực kỳ khó chịu. Nếu không phải anh đang tóm lấy Tần Chính, cô thật không ngại đá anh xuống bên dưới... Dám ở trước mặt cô mà nói những lời đó!

“Nói!” Vẫn chỉ một từ đơn giản, ngôn ngữ lộ vẻ cảnh cáo và nguy cơ!

Tần Chính cũng là người thông minh, cắn chặt răng không nói câu nào.

“Tốt lắm.” Hai mắt Lôi Khiếu Thiên khép hờ, thực sự rất tốt. Nếu hấn muốn chết, anh sẽ thành toàn cho hấn, hấn tưởng tìm một người mà có thể làm khó Lôi Khiếu Thiên anh sao?...

“Ê!” Đường Kiến Tâm dè dặt khó hiểu trong lòng xuống, đứng ở một bên xem cuộc vui. Nhìn đồng tử Tần Chính đã mở ra đến cực hạn, hai tay đặt lên tay phải Lôi Khiếu Thiên, cố gắng giảm bớt áp lực ở cổ họng...

Cảnh tượng này hoàn toàn chiều ý cô, ánh mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên cũng hơi thay đổi. Lúc này cô đã tin tưởng anh!

“Vừa rồi đã ày cơ hội nói, hiện tại, mày có muốn nói, cũng chỉ có thể nói với Diêm Vương.” Hừ, Lôi Khiếu Thiên anh nào có nói chuyện đùa bao giờ?

“Dừng tay, buông ông chủ ra.” Một thanh âm không mang theo chút nhiệt độ vang lên bên trái bọn họ, “Bằng không, nó sẽ chôn cùng ông chủ.”

Đường Kiến Tâm sững ra, cùng Lôi Khiếu Thiên nhìn sang bên trái, “Oa...” Tiếng khóc thê lương của đứa bé làm tay anh dừng lại một chút, cũng chính trong lúc sợ ý ấy mà Tần Chính chui qua khe hở, thoát khỏi tay anh. Lôi Khiếu Thiên hoàn hồn lại chỉ có thể trơ mắt nhìn Tần Chính đạp ghế xoay chạy sang bên cạnh...

So chiêu giữa cao thủ, thắng bại chỉ trong kẽ tóc, điên thời cuộc điên đảo cũng là chuyện trong chớp mắt.

“Pằng!”

Đường Kiến Tâm kéo cánh tay giơ lên trước của Lôi Khiếu Thiên, đồng thời viên đạn trong tay bay ra. Song lần này Tần Chính thông minh hơn, cúi đầu xoay cái ghế lại, mạo hiểm tránh thoát viên đạn này rồi vòng nhanh ra chỗ Diêm Thất.

Diêm Thất mắt nhìn thẳng, tay phải túm Lôi Mông đang khóc, tay trái nã một phát súng lên trời, lập tức phía sau xuất hiện từng tốt người của Tần Chính. Lôi Khiếu Thiên trông thấy mặt không chút thay đổi. Về mặt Đường Kiến Tâm nặng nề tới mức không thể nặng nề hơn, nắm chặt khẩu súng trong tay.

“Muốn mạng sống con trai cô thì bỏ súng xuống.”

Tiểu đệ Ngục Thiên Minh tiểu đệ cũng thuộc dạng tinh quái, sau khi đá hạ hai môn thần kia thì đoạt lấy súng chạy lại chỗ Lôi Khiếu Thiên, rất thông minh đứng bên cạnh quan sát. Tưởng Lôi Khiếu Thiên không có súng thì lên đưa súng mình cướp được cho anh, Lôi Khiếu Thiên chỉ liếc qua mà không có nhận.

Tiểu đệ có hơi lúng túng đành giữ lại ỉn dưng!

Tần Chính đã lùi sang cạnh Diêm Thất, sờ lên yết hầu vừa bị Lôi Khiếu Thiên bóp, nhổ tia máu còn sót lại trong miệng ra rồi lau miệng. Nhận Lôi Mông từ trong tay Diêm Thất, mắt đỏ lên sòng sọc.

Con người Đường Kiến Tâm hơi co rút lại, ngón tay run lên khó phát giác. Lôi Khiếu Thiên cúi đầu nhìn hai người nằm dưới đất, khéo miệng giật giật, mơ hồ mang theo ý cười. ...

“Oa oa!” Lôi Mông mắc kẹt trong cánh tay trái của Tần Chính, thấy bố mẹ đứng đó không xa càng khóc không thể tự chủ, vươn hai tay ra với Đường Kiến Tâm...

Em muốn mẹ!

Đường Kiến Tâm nắm chặt hai tay, hoàn toàn không phát hiện ra móng tay mình đã cắm vào mu bàn tay Lôi Khiếu Thiên, trong lòng đau xót, Mông Mông, con trai cô!

“Mày muốn thế nào?”

Tần Chính cười ha ha, hung ác tàn nhẫn nhìn Lôi Khiếu Thiên, có vẻ rất đắc ý, khoát tay với Diêm Thất phía sau, xách Lôi Mông lên, ánh mắt kia tuyệt đối điên cuồng. Cùng lúc Đường Kiến Tâm trợn to mắt nhìn, không chút lưu tình bóp chặt lấy cái cổ bé nhỏ của Lôi Mông.

“Tao nói rồi, mày đừng đến tao, tao cắt một ngón con tay con trai mày, mày đánh tao một quyền, tao trả lại con trai mày mười quyền...” Thấy sắc mặt đối phương đại biến, cố ý dừng lại rồi mới nói, “Chỉ là không biết, hòng nó có cứng được như tao không thôi.”

Tên diên, Đường Kiến Tâm thực sự rất muốn cho hắn ta hai cái tát, tay lại bị Lôi Khiếu Thiên giữ chặt lại không cho động đậy. Anh nhìn chằm chằm động tác của Tần Chính, buông tay Đường Kiến Tâm ra rồi bước lên phía trước...

“Tay mày, dám bóp thêm vào một cm, tao đảm bảo, sẽ ày biết cái gì gọi là hối hận khi sinh ra trên đời này.”

Đường Kiến Tâm dõi theo bóng lưng anh, trái tim có phần hốt hoảng. Thời khắc này như kỳ tích lại giữ được bình tĩnh, giống như, cô hoàn toàn tin rằng anh sẽ cứu con trai bọn họ về. Anh sẽ không để Mông Mông phải chịu thương tổn.

Tần Chính sững sốt, trong lúc nhất thời thật sự bị khí thế của anh làm cho dao động. Tuy nhiên ngay sau đó đã phản ứng lại. Đây là chiến thuật tâm lý, nghe tiếng khóc thảm thương của thằng nhóc này, hắn không tin hắn ta sẽ thờ ơ không chút động lòng.

Chỉ vậy mà đã muốn làm xáo trộn kế hoạch của hắn, không có cửa đâu, ngay cả cửa sổ cũng không có! Hắn vừa rồi đã thoát được một kiếp khỏi tay tử thần, nếu không phải thằng nhóc xuất hiện phân tán sự chú ý của Lôi Khiếu Thiên, hắn tuyệt đối tin lúc này hắn đã sớm biến thành cỗ thi thể lạnh lẽo rồi!

“Phải không, Lôi Khiếu Thiên, mày quả nhiên là quá tự phụ.” Tần Chính híp mắt lại, tâm tình kích động làm vết hằn trên cổ hắn càng rõ ràng, “Muốn con trai mày, lấy Ngục Thiên Minh trao đổi.”

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, đây là lần thứ hai hắn ta nhắc tới Ngục Thiên Minh. Anh không nhớ là trong cuộc đời mình có ân oán với người này, huống chi là liên quan tới cả Ngục Thiên Minh... Thành linh ánh sáng mãnh liệt nhỏ bé chiếu vào mắt anh, khe máy động trong lòng, ánh mắt nhìn về Tần Chính cũng thay đổi...

Lẽ nào, là vì... Hai đường chân mày của Lôi Khiếu Thiên gần như dính chặt lại với nhau, đây là điều chưa từng có. Tình huống dù có không tốt anh cũng chỉ khẽ nhú mày, trên trán tuyệt đối sẽ không xuất hiện

chữ “xuyên” (), nhưng hôm nay... Anh lại lộ ra nét mặt như thế. Vừa lúc cái tay đang bóp lên cổ Lôi Mông của Tần Chính đối diện với Lôi Khiếu Thiên, đường nhìn rất tự nhiên rơi vào lưng bàn tay hắc ta... Đó là... Ứng Giới? Lôi Khiếu Thiên run lên.

Ánh sáng vừa rồi chính là do ánh mắt trời chiếu lên Ứng Giới phản xạ lại, nhìn chăm chú chiếc nhẫn trên ngón tay Tần Chính làm chân mày anh càng dính vào nhau. Nếu quả đúng như anh đoán, vậy thì chuyện này còn phức tạp hơn so với những gì anh tưởng tượng.

Đường Kiến Tâm đi tới bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, thấy Lôi Mông vươn tay ra muốn ôm lấy cô, tim như bị ai đó bóp chặt, “Chỉ là Ngục Thiên Minh?”

“Vù vù vù!”

“Rầm!”

Đường Kiến Tâm mới nói thì chợt nghe được tiếng cánh quạt từ máy bay quân dụng, còn cả... tiếng vang do cửa tầng lầu cao nhất bị đá văng... rất hoàn mỹ che lấp đi thanh âm của cô.

Huống Ngân Dịch, Hướng Diệp Lân xung phong, sau khi đá văng cửa ra thì chạy nhanh tới chỗ Lôi Khiếu Thiên, “Đại ca!”

Tiếp theo là Đế Văn, trong tay cầm hai khẩu súng, đi theo phía sau Huống Ngân Dịch, trông thấy Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm bình an vô sự cách bọn họ không xa, mắt sáng lên, “Lão đại, chị dâu, ông trời, thật may vì hai người không có việc gì cả.”

Ba người tới bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm mới thấy rõ bộ dạng lúc này của bọn họ. Quần áo nhàu nhĩ, nhiều chỗ bị rách trông thật thảm hại, khiến cô ngạc nhiên, ba tên này từ đâu chui ra thế? Sao lại biến thành cái dạng này?

Lôi Khiếu Thiên chỉ liếc qua bọn họ, lập tức dời mắt sang Tần Chính, “Khẩu vị mày lớn thật đấy.”

Mấy người Đế Văn chỉ lo tìm Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm, nghe Lôi Khiếu Thiên nói mới quay lại nhìn Tần Chính. Cảnh tượng thẳng nhóc bị ngược không chút báo trước đi thẳng vào mắt khiến ai cũng lập tức nổi giận.

“Đm, thả con trai lão tử ra.” Bình thường Đế Văn không hay nói lời tục tĩu, thấy Lôi Mông chịu ủy khuất tức thì bộc phát ra tiếng mắng chửi hùng hậu, chỉ kém chưa có tiến lên đoạt lại Lôi Mông rồi đá cái tên muốn bị ngược kia về với ông bà, cho hắc ta ném mười tám kiểu tra tấn của mafia.

Chết tiệt, tiểu tổ tông của bọn họ mà hắc lại dám đối đãi như thế, thực sự không thể tha thứ.

“Con bà nó, Tần Chính, lá gan mày thật lớn, muốn Karl Bunol sống thì bỏ ngay cái tay chó kia của mày ra.” Hướng Diệp Lân hít sâu một hơi, cầm súng bước lên chỉ vào Tần Chính mắng.

Huống Ngân Dịch cũng không bình tĩnh nổi, “Để tổ tông bọn tao rút một sợi tóc, tao ày thử tư vị bị chặt thành thịt vụn!”

110. Chương 110: Kế Trong Kế (mày Cũng Có Ngày Bị Chơi)

Đang mắng hăng say, máy bay kêu vù vù trên đỉnh đầu cũng dừng lại, cửa khoang của cả ba chiếc máy bay đồng thời mở ra. A Đại, A Tam, A Tứ giơ súng lên ngắm vào Tần Chính...

Thấy tình huống này, Tần Chính cười càng to, Diêm Thất trông thấy thủ thế của Tần Chính, lạng lẽ lui ra rồi biến mất trong đám người.

“Lôi Khiếu Thiên, quân cho tốt thủ hạ của mày. Sự kiên nhẫn của tao có hạn, tao chết chẳng sao, nhưng ngược lại mày, liệu có thực sự cam lòng để con trai mình chôn theo tao không hả?”

Lôi Khiếu Thiên nhú mày. Hắc ta nói đúng, anh không bỏ được.

“Tần Chính, mày uy hiếp một đứa bé thì coi là cái rắm à, có bản lĩnh mày thả nó ra, chúng ta đấu một trận.” Đế Văn phẫn nộ, nhổ nước bọt khước quyền lên không trung. Trong mắt trừ tức giận ra thì chỉ còn khinh bỉ.

Thần sắc Tần Chính quái dị, nhìn Đế Văn như nhìn thằng ngu. Mày tưởng đây là đại hội võ lâm à, còn đơn đả độc đấu? Khó ày nói được.

“Huhu!” Tiếng khóc của tiểu Lôi Mông cũng không còn rõ ràng nữa, lần này không ngại mấy người Đế Văn nữa, vươn hai tay ra chỉ muốn được ôm.

Trái tim kia của Đế Văn cũng thất lại. Tần Chính chết tiệt, cái tên vương bát, anh không thể không chặt bỏ hai cái tay kia của hắn.

Hướng Diệp Lâm càng trực tiếp, gọi một cú điện cho A Đại, “Lôi Karl Bunol ra.”

Cửa khoang bên trái, A Đớn gật đầu, “Vâng.”

Hướng Diệp Lâm ném trả lại điện thoại cho Huống Ngân Dịch, hừ lạnh với Tần Chính, “Mày nếu dám để cái tay bẩn thỉu của mày tới gần tiểu thiếu gia, tao ày hưởng thụ tư vị thịt người băm.”

Nói dứt lời, Karl Bunol bị cột dây thừng treo lơ lửng giữa không trung, người giữ đầu kia là A Đại. Tần Chính nghe thế cười ha ha, ánh mắt căn bản không thèm liếc tới Karl Bunol, giống như hắn ta chỉ là một người hoàn toàn xa lạ. Uy hiếp này hiển nhiên là không có chút tác dụng nào cả!

“Phải không, vậy thì thật tốt, tao cũng tò mò làm sao để có thịt người băm đấy. Chẳng qua, chỉ có một người thì không biết có thí nghiệm thành công hay không. Nếu không thì tao ày mượn hai người?” Tần Chính nhìn sắc mặt tái mét của Hướng Diệp Lâm thì rất thoải mái, “Yên tâm, mượn người từ chỗ tao, tuyệt đối không có chịu bất kỳ áp lực nào cả.”

Đúng vậy, Hướng Diệp Lâm đã sớm xanh mét của lại. Lôi Khiếu Thiên phát tay bảo ba người bọn họ lùi lại rồi bảo họ dặn dò thuộc hạ đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Đường Kiến Tâm tiến lên đứng cách Tần Chính không xa, nhìn Lôi Mông bé nhỏ mà lòng xót xa.

Lôi Mông tưởng mẹ đi tới ôm lấy em, biểu tình kia càng tỏ ra ủy khuất. Chỉ là sau khi thấy cô không bước thêm nữa, mũi giật giật, đôi mắt to tròn ứa nước, miệng mở ra đóng vào...

“Tần Chính, dùng một đứa bé để đổi toàn bộ Ngục Thiên Minh, tính toán của anh thật đúng là kêu.” Chẳng qua, vụ làm ăn này hắn ta không thua thiệt chút nào!

Tần Chính nhìn chằm chằm tay của Đường Kiến Tâm cảnh giác. Hắn cũng không quên chuyện lúc trước, người phụ nữ này không thể khinh thường.

“Cảm ơn đã khích lệ, tôi tin là cô sẽ không phản đối phải không?”

Mâu quang Đường Kiến Tâm thu lại, “Lòng tự tin rất cao, thế nhưng cũng phải xem đối tượng là ai.”

“... Ha ha, đó là đương nhiên, tôi chưa bao giờ dám sơ ý. Với một người mạnh mẽ như Lôi Khiếu Thiên thì giữ nghề mới là đạo sinh tồn.”

Lôi Khiếu Thiên bất động thanh sắc bước lên, đi tới phía sau Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm gật đầu, “Ra ngoài lẩn lộn thì phải cẩn thận, điểm này tôi không bằng anh.” Có một cái chớp mắt, trên nét mặt Đường Kiến Tâm hiện lên vẻ ảo não vì bản thân đã sơ ý.

Tần Chính sửng sốt, không ngờ cô ta lại nói thế làm hắn không biết trả lời tiếp như thế nào, thu liễm thần sắc, lạnh lùng nói, “Muốn con trai cô cũng được, tôi chỉ có một điều kiện.”

“Được, không phải là Ngục Thiên Minh, đừng nói là một, anh muốn mười cũng không có vấn đề gì.” Đương nhiên, chỉ cần hắn ta có cái mạng để mà hưởng thụ!

“Chị dâu!”

“Chị dâu?”

Đường Kiến Tâm mới nói xong, đằng sau liền vang lên một loạt tiếng kinh hô. Đế Văn, Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch càng không thể tin được lời này nghe được từ chính miệng cô. Ngục Thiên Minh đầu thế nào lấy ra đùa giỡn. Chỉ có Lôi Khiếu Thiên đứng đó không nói gì, không có trách cứ mà chỉ có lo lắng.

“Câm miệng!” Đường Kiến Tâm quay lại trừng mắt nhìn mấy người Đế Văn, bọn họ thức thời im miệng lại, không dám có câu oán hận nào.

Đại ca không lên tiếng, bọn họ cũng chỉ có thể yên lặng theo dõi kỳ biến!

“Giao dịch thế nào.” Tầm nhìn của Đường Kiến Tâm lại đặt lên người Tần Chính, lạnh lùng mở miệng.

Mà Tần Chính lần này hoàn toàn ngây ngẩn cả người, có chút không dám tin tưởng lời cô, “Cô có thể làm chủ?”

“Nằm trong tay anh là con trai tôi.” Đường Kiến Tâm lạnh nhạt nhắc nhở đối phương, lẽ tất nhiên cô nói Ngục Thiên Minh cũng không phải là Ngục Thiên Minh trong tay Lôi Khiếu Thiên.

“Nha nha, nha nha!” Lôi Mông hai mắt thiết tha, nhích tới nhích lui trong ngực Tần Chính, rất không thành thật. Tần Chính liền ném tiểu quỷ lại cho thuộc hạ, một thuộc hạ khác cầm tài liệu đưa cho hắn ta.

“Đây là hiệp ước.” Nói xong ném cho Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm chưa từng liếc xem nó thế nào, trực tiếp đưa nó cho người bên cạnh. Lôi Khiếu Thiên bắt đầu dĩ cầm lấy rồi ném cho triều Đế Văn.

Đế Văn cuống quýt mở ra, đọc nhanh như gió nội dung bên trong, càng xem càng phát hỏa...

“Con tôi.” Đường Kiến Tâm chợt lạnh lẽo nhìn người đang ôm tiểu Lôi Mông, sự bất thiện rõ ràng trong ánh mắt.

“Yên tâm, chỉ cần cô ký vào hiệp ước này, tôi đảm bảo con trai cô sẽ về bên cạnh cô.” Ánh mắt Tần Chính khẩn thiết tham lam nhìn động tác của Đế Văn.

Lôi Khiếu Thiên híp mắt lại. Anh cho tới bây giờ chưa từng phải chịu đả ngộ như này, hắn ta không chỉ gan lớn mà còn rất có đầu óc.

“Tao có hơi ngạc nhiên, chiếc nhẫn trên tay mày là từ đâu ra?” Lôi Khiếu Thiên lên tiếng hỏi, câu hỏi này lại không có chút quan hệ gì với sự tồn vong của Ngục Thiên Minh.

Tần Chính thu hồi ánh mắt, nghe Lôi Khiếu Thiên hỏi liếc gờ tay phải nhìn Ứng Giới, mâu quang thâm thúy, tựa hồ đang suy nghĩ, hắn ta rốt cuộc đã đặt câu hỏi rồi sao?

“Bất ngờ khi thấy chiếc Ứng Giới này trên tay tao sao?”

Lôi Khiếu Thiên rất thành thực gật đầu, “Mày là ai?” Năm đó mà còn có ai sống sót ư?

Thế nhưng, khi bố ngã xuống, rõ ràng có nói là đã nhỏ cỏ nhỏ tận gốc rồi mà.

Tần Chính ngẩng ngửa chiếc nhẫn trong tay, “Tao là ai? Ha ha, tao còn phải cảm ơn năm đó Lôi gia gia chủ mất mùa, tha cho cái mạng nhỏ này của tao.” Nụ cười thâm thúy nhưng tàn bạo làm lòng Lôi Khiếu Thiên nặng nề.

Còn có người sống sót? Là ngoài ý muốn hay là sự tất thế?

“Lôi Khiếu Thiên, mày nhất định không ngờ tới bố mày, anh hùng trong lòng mày lại mắc phải căn bệnh mù màu đầu hủ. Năm ấy tao trốn dưới giường của ông ta, ông ta có nhìn vào vậy mà lại không phát hiện ra tao. Ha ha...”

Đế Văn tròn tròn con ngươi, ném hiệp ước lại cho Hướng Diệp Lâm, chạy đến bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, sắc mặt không tốt, thấp giọng hỏi dò, “Lão đại, hắn ta là...”

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, bảo anh ta đừng có gấp.

Tần Chính cũng không quan tâm tới động tác này của Đế Văn, nói tiếp, “Bố mày giết bố tao, nhưng cuối cùng không ngờ bản thân lại chết trong tay anh em của mình. Ông ta càng không nghĩ tới, con cháu ông ta, cuối cùng đều không thoát khỏi lòng bàn tay của tao. Đây là nhân quả báo ứng. Ông trời giữ lại cái mạng này của tao, chính là vì khiến ông ta nằm dưới đất cũng không thể yên giấc.”

Đường Kiến Tâm nhú mảy, hấn ta nói cái quái gì thế? Bọn họ từng có ân oán cô không có chút hứng thú, lên tiếng ngắt lời, “Ân oán của các người tôi không có hứng thú nghe, bây giờ, trả con cho tôi.”

“Nha nha... Ma...” Lôi Mông nằm trong lòng người áo đen rất khó chịu, luôn quay đầu nhìn về phía Đường Kiến Tâm, muốn mẹ ôm một cái. Thế nhưng, mẹ lại không để ý tới em.

Lôi Khiếu Thiên nhìn về phía Đường Kiến Tâm, trong lòng dâng lên cảm giác vô lực. Tâm Nhi, em mà biết ân oán trước kia, phỏng chừng, lúc này em cũng chẳng còn tâm tư nào muốn con trai em nữa đâu.

Tần Chính, sẽ không trả lại con cho em.

Tần Chính tựa hồ không nghe thấy Đường Kiến Tâm nói, giấu cợt Lôi Khiếu Thiên, “Lôi Khiếu Thiên, uống ày cả đời thông minh, bây giờ không phải đã rơi vào lòng bàn tay tao rồi sao. Mày nhất định nghĩ không ra, Tề gia chỉ là bước đầu dẫn mày quay về Trung Quốc, Tề Phong bị giết mặc dù không nằm trong kế hoạch của tao, nhưng tao rất cảm kích người đã giết Tề Phong. Rõ ràng hiệu quả ấy không tệ chút nào, sớm ày biết tin gia tộc Bunol sắp diệt vong. Dĩ nhiên mày càng không nghĩ tới, gia tộc Bunol xảy ra lục đục nội bộ hoàn toàn do tao ở sau lưng thao túng..”

Đường Kiến Tâm ít khi chớp mắt, tầm nhìn từ trên người Lôi Mông dời sang Lôi Khiếu Thiên, ánh mắt kia như đang hỏi, anh đấy, tại sao lại bị tên đó đùa bỡn xoay vòng thế hả. Nếu hấn ta không kể ra những việc này, có phải anh còn chưa biết mình đã bị biến thành món đồ chơi không vậy?

Khóe miệng Lôi Khiếu Thiên giật một cái, đương nhiên mình bạch ý tứ trong mắt Đường Kiến Tâm. Cơ mà anh thật sự rất oan uổng. Lúc Tề gia bị tiêu diệt anh có để Phó Hạnh Lương đi điều tra, nhưng không ngờ tới anh cũng trúng kế của Tần Chính. Bọn họ ở ngoài sáng còn đối phương ở trong tối, sao có thể dễ dàng phòng bị được? Còn đối với người phía sau Karl Bunol, bọn họ cũng không phải không có động tác gì, chỉ là việc này giao cho người bên dưới xử lý, anh chỉ nghe mỗi kết quả...

Ngay cả Ngân Nguyệt cũng bị chơi, anh có thể nói cái gì?

Đường Kiến Tâm rất khinh thường, âm thầm giơ ngón giữa lên với anh. Hừ, đây là cái giá phải trả khi mà anh dám lấy tôi ra đùa bỡn, đi dùng bảo thạch thiết kế gạt cô, giờ lại bị người ta tương kế tựu kế rồi đấy.

Hừ, đáng đời!

“Ma... ma...” Em thật là khó chịu, em không muốn cái chú xấu xa này ôm đâu. Lôi Mông thấy Đường Kiến Tâm không nhìn em, kêu nha nha. Bây giờ Lôi Mông đang ở giai đoạn học nói, gọi hai tiếng mẹ không được rõ ràng, hơn nữa thanh âm quá nhỏ, Đường Kiến Tâm căn bản là không có nghe được em nói gì. Chẳng qua ánh mắt khi nhìn em lại có sự an ủi không tiếng động.

“Mông Mông, ngoan. Chờ chút rồi mẹ sẽ ôm nhé.”

Lôi Mông dù sao vẫn còn là trẻ con, dù ở trong bầu không khí khẩn trương nguy hiểm này cũng chỉ biết mỗi khóc. Tần Chính lúc này không có ngược đãi em, em cũng không thích nằm trong ngực của người áo đen này. Nước mắt lại bắt đầu lộp bộp...

Đường Kiến Tâm bảo bản thân tỉnh táo, tâm tình khôi phục như thường. Mặc dù Mông Mông trong tay đối phương, nhưng cô biết, bây giờ em không có gặp nguy hiểm gì cả.

Hướng Diệp Lâm đứng cạnh Lôi Khiếu Thiên, “Thật hèn hạ.”

Tần Chính thẳng lưng lên, “Hèn hạ? So với người Lôi gia thì đúng là gặp sự phụ, thời điểm bọn chúng hèn hạ thì mày còn chưa có sinh ra đâu.”

Hướng Ngân Dịch kéo Hướng Diệp Lâm lại, không để anh ta phát điên nữa, “Tần Chính, mày cũng ở trong gia tộc Bunol hơn mười năm, Luo Bunol chưa từng thua thiệt mày, mày lại đi âm thầm khiêu khích Karl Bunol, phá hủy đi cả một gia tộc to lớn. Ban đêm khi ngủ mày không bị ác mộng làm tỉnh giấc sao?”

“Đã ra ngoài lăn lộn trên đường, chú trọng nhất hai chữ nghĩa khí và uy tín. Lấy oán trả ơn người khác, mày không sợ ngày nào đó khi đi trên đường sẽ chết đột tử trên phố?”

“Ha ha, Lôi Khiếu Thiên, thủ hạ của mày quả nhiên người nào người nấy đều thật đáng kinh ngạc.” Tần Chính sau khi cười lớn liền giữu cột Lôi Khiếu Thiên, “Nghe đi, những lời này cũng có thể nghe, tao có nên bảo thủ hạ của tao trao tặng cho hần cái gọi là phần thưởng nghĩa khí không hả?”

111. Chương 111: Hữu Kinh Vô Hiểm (lôi Khiếu Thiên Ăn Dấm)

Huống Ngân Dịch cười nhạt đắc ý nhìn Tần Chính, không nhiều lời, xoay sang nói với tiểu đệ phía sau mấy câu để cậu ta đi làm.

Đường Kiến Tâm nhìn Lôi Khiếu Thiên, phát hiện sắc mặt anh tái nhợt, nhú mày nắm chặt súng lại.

Tần Chính mắt nửa hí thấy Lôi Khiếu Thiên không có động tác ký vào hiệp ước, ôm lấy Lôi Mông trong tay người áo đen bên cạnh, “Lôi Khiếu Thiên, mày có thể trở mặt nhìn con trai mày chết ư?”

“Mày!” Hường Diệp Lâm hất tay Huống Ngân Dịch, trợn mắt nhìn động tác của Tần Chính.

Lôi Khiếu Thiên nhìn Lôi Mông chăm chú, “Cho dù tao ký, mày cũng sẽ không bỏ qua cho thằng bé.”

Đây là câu khẳng định, không mang chút thương lượng.

Đường Kiến Tâm nghệt thở nhìn về phía Lôi Mông, đôi mắt băng lãnh hàm chứa đau đớn khổ sở.

“Ha ha, quả nhiên, người hiểu rõ bản thân ta nhất không phải người bên cạnh ta mà là đối thủ của ta.” Tần Chính đắc ý nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Mày rất thông minh, cho dù đưa Ngục Thiên Minh cho tao, mày cũng không thể cứu nổi con trai mày...”

“Bố mày diễn tiết mục giết bố cho con xem trước mặt tao, hôm nay tao sẽ diễn trả lại mày cảnh giết con trước mặt bố. Đây gọi là lấy thù báo thù.”

“Anh dám!” Súng trong tay Đường Kiến Tâm chỉ thẳng mi tâm Tần Chính, lạnh lùng nhìn theo tay hần ta.

“U u...” Lôi Mông bị Tần Chính bế trước ngực, rất khó chịu, nhìn Đường Kiến Tâm ghen ngào. Tay em vung vẩy, mắt đầm lệ, lấy sức kêu, “Ma... ma... U u... Ma...”

Em không muốn tên bại hoại này, em đau quá. U u! Mama!

Đồng tử Đường Kiến Tâm co rụt lại, tay khê run, mắt mở to nhìn cái miệng nhỏ nhắn của Lôi Mông, cực kỳ kinh hãi...

Trong lòng cô vui mừng quá đỗi, cảm giác khác thường xông lên tận mũi làm cô ê ẩm...

Cô đã nghe thấy, con trai cô gọi mẹ... Là thật, Mông Mông gọi...

Lôi Khiếu Thiên cũng có cảm giác khác thường, vô ý thức khấn trương nhìn Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi?”

Đường Kiến Tâm run rẩy, thiếu chút nữa đã lao tới ôm chặt Lôi Mông, ghé vào tai em khê nói “Đây, mẹ đây, mẹ xin lỗi, vì mẹ mà Mông Mông mới bị thương”.

Tần Chính đè chặt hai tay Lôi Mông không cho em lộn xộn. Lôi Mông càng khua, tay đập vào mặt Tần Chính. Trong bầu không khí khấn trương này những cái vỗ ấy vang lên thật lớn, sau đó em quay lại khóc gọi Đường Kiến Tâm.

“Mama, mama u u...” Tay đau quá!

Mấy người Đê Văn kinh ngạc nhìn Lôi Mông. Nếu không phải thời điểm không đúng lúc, thật muốn ôm thằng bé khích lệ hai câu “Nhóc con, can đảm lắm!”

“Chết tiệt!” Tần Chính quay Lôi Mông lại, đoạt lấy súng của người áo đen bên cạnh, hung ác chỉ vào đầu Lôi Mông, âm hiểm hét lên với mấy người Lôi Khiếu Thiên, “Hừ, mặt bố mày mà mày cũng dám đánh hả? Còn động nữa tao bắn bể đầu.”

“Oa oa!” Lôi Mông không phải bị lời hần ta dọa sợ mới khóc, mà là em bị đau!

Hít!

Ai nấy đều hít sâu, cả đám gầm lên giận dữ!

Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch, “Dừng tay!”

Đế Văn, “Mày dám!”

Lôi Khiếu Thiên, “Mày thử xem!”

Đường Kiến Tâm, “Tất cả im miệng lại!” Ánh mắt lạnh lùng đảo qua những người mới hét lên, mở chốt an toàn của khẩu súng, “Ai dám phát ra một tiếng, tôi sẽ bắn chết người đó.”

Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch phản xạ quay ra nhìn Đường Kiến Tâm, đến Đế Văn cũng kinh ngạc, giờ này mà còn chưa thấy áo sau lưng lão đại đã ướt đầm rồi ư chị? Lôi Mông bị người ta nắm trong tay, súng đặt trên đầu mà chị ấy còn có thể lạnh lùng hét lên “ai phát ra tiếng thì bắn chết người đó” ?

Mẹ kiếp thật!...

Đó là con trai chị, là miếng thịt chị cứu tử nhất sinh mới sinh ra, hôm nay sắp mất mạng rồi mà chị còn bình tĩnh được vậy à. Chị đó, không biết súng đạn không có mắt hay sao hả?

Thế nào mà càng nguy hiểm khản trương chị lại càng lãnh tĩnh được vậy?

Đế Văn nhìn Tần Chính, dõi theo cánh tay hấn thì hung hăng chữi thề. Nếu là bình thường liệu tới phiên hấn ta càn rỡ à!

Trên trán Lôi Khiếu Thiên bắt đầu rịn mồ hôi. Không phải anh không yêu Lôi Mông, ngược lại, anh rất yêu thằng bé. Sự việc của tiểu công chúa đã làm anh hổ thẹn đến chết, bây giờ con trai đang bị uy hiếp tới tính mạng, anh tình nguyện người bị bắt đi là anh, mà không phải, mà không phải con mẹ nó Lôi Mông mới học nói.

Lôi Khiếu Thiên chua chát, giờ mới cảm giác tay mình đang run rẩy. Anh sợ, sợ rằng nếu Tần Chính thực sự nổ súng, Lôi Mông rời bỏ bọn họ, Tâm Nhi có phải sẽ không bao giờ tha thứ cho anh nữa?

Điều đó khiến anh cáu kỉnh! Ánh mắt nặng nề không nén được giận!

“Mama!”

Đường Kiến Tâm giơ súng đi thẳng tới trước, hàn khí âm lãnh vô cùng vô tận tới từ địa ngục khiến bên dưới Tần Chính run rẩy, tay cầm súng trở nên cứng ngắt.

“Đứng lại, cô... cô dám bước thêm một bước, tôi... tôi cam đoan sẽ bắn nổ đầu nó.”

“Có can đảm anh cứ thử xem, xem súng anh mau hay đạn tôi mau hơn!” Đường Kiến Tâm không hề dừng lại, hòng súng chỉ đầu Tần Chính. Mấy người Đế Văn đứng phía sau cách cô không xa đều nắm chặt hai tay lại, toát mồ hôi hột thay cô!

Chị dâu, em van chị. Cho dù chị có là tay súng thần, so tốc độ nhất định thua. Tên rùa đen rút đầu Tần Chính để súng ngay trên đầu Mông Mông, chỉ cần khẽ động ngón tay thôi là thằng bé mất mạng rồi đó!

Khoảng cách ấy bằng không, mà cho dù đạn chị dâu có tốc độ ánh sáng nhưng cũng cách mấy mét...

Điều này so sánh được sao?

“Hừ, cô nghĩ tôi không dám.” Tay phải Tần Chính giật giật, chẳng dám giữ động tác kia nữa. Hấn biết Lôi Mông mà chết thật, hấn cũng không sống được. Cho dù có người tiếp viện, mỗi người đứng trước mặt hấn đều là cao thủ, hấn còn cần cái mạng này tới mộ địa, thu lại thứ mà hấn nên có, sao có thể chết lúc này?

“Đồ hèn nhát!”

Hấn vừa nói xong thì Đường Kiến Tâm liền hiểu rõ, trong con ngươi lạnh lẽo hiện lên tia khinh miệt!

“Mama, mama!” Lôi Mông thấy Đường Kiến Tâm bước tới em, khóc kêu mừng rơn.

Đường Kiến Tâm không nhìn Lôi Mông, có lẽ cô không dám nhìn, sợ rằng khi nhìn thằng bé thì lý trí sẽ hoàn toàn biến mất, hiện tại cô chỉ có thể đánh cuộc một lần.

“Tần Chính, tôi mặc kệ anh là ai, có ân oán gì với Lôi Khiếu Thiên, tôi chỉ muốn con của tôi. Chỉ cần nó quay về với tôi, tôi sẽ biến mất khỏi đây, tuyệt đối không nhúng tay vào chuyện của các người. Ngược lại, nếu anh dám làm con tôi khóc, đừng nói là chân trời góc biển, dù là ngay tại đây anh có muốn đi, tôi cam đoan khiến anh uống phía khi sinh ra làm người”, giọng nói ấy không mang theo chút tình cảm nào!...

Lôi Khiếu Thiên nghe xong nghiêng rằng. Chết tiệt, có con trai đã muốn vứt ông bố xuống Thái Bình Dương, có bà xã nào như em không hả?

Đế Văn, Hương Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch đồng thời kinh hãi, cũng không quên đồng tình với đại ca nhà mình!

Dính phải cô gái như vậy quả thực rất biệt khuất.

Tần Chính sửng sốt, những lời đó hắn nghe thật châm chọc, nhưng, hắn cũng hiểu rõ cô ta nói không sai. Hắn muốn nắm thằng nhóc này trong tay để bắn chết Lôi Khiếu Thiên, thế nhưng, hắn biết lúc này còn chưa đúng lúc, nửa đường nhảy ra một người phụ nữ hung hãn hoàn toàn không nằm trong kế hoạch của hắn, hơn nữa...

Hắn còn có những suy tính khác!

Trước khi chưa thấy Lôi Khiếu Thiên, hắn tuyệt đối phải giữ cái mạng này!

“Quân tử nhất ngôn?”

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, khinh thường trả lời, cô không phải quân tử!

Vừa lúc người áo đen phía sau hắn nghiêng người thì thào vào tai hắn mấy câu, mắt Tần Chính sáng ngời, cũng không để ý tới Đường Kiến Tâm, giao Lôi Mông vào tay sát thủ áo đen, “Muốn con trai thì tìm hắn!”

Dưới sự bảo vệ của mấy sát thủ áo đen nhanh chóng thoát đi!

Lôi Khiếu Thiên nhìn chăm chăm vào động tác của hắn, nháy mắt ra dấu với Đế Văn. Đế Văn, Hương Diệp Lâm, cũng liên biến mất theo đó!

Chân mày Đường Kiến Tâm khẽ động, hòng súng chỉ vào sát thủ áo đen, “Thả thằng bé ra!”

Sát thủ áo đen mặt không thay đổi cũng không nhúc nhích, “Chờ tới khi ông chủ an toàn!”

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, bước lên đồng thời một tay nhấc cổ sát thủ áo đen. Đường Kiến Tâm cũng động, đạn bay ra, xuyên thủng cánh tay sát thủ. Tay hắn ta chịu đau đớn liền phản xạ buông tay ra. Lôi Mông liền như vật thể rơi tự do...

Đường Kiến Tâm đổ người tới, một chân quỳ trên đất, tay vươn ra hữu kinh vô hiểm đỡ được Lôi Mông.

Cùng thời khắc đó, Lôi Khiếu Thiên đang bóp cổ sát thủ khê dùng sức, một tiếng rắc làm cho xương cổ tên đó vỡ nát, đầu lệch sang một bên. Lôi Khiếu Thiên thu tay về, khi sát thủ đổ người xuống liền đá bay hắn ta đi...

Tên sát thủ phía sau không kịp rút lui gờ súng nhắm ngay Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm bắn liên hồi.

Lôi Khiếu Thiên lặn một vòng tới chỗ Đường Kiến Tâm. Lôi Mông nằm trong lòng mẹ, hương vị quen thuộc khiến em an lòng, ngừng khóc, ủy khuất nắm lấy áo trước ngực cô. Đường Kiến Tâm vừa ổn định, cảm giác nguy hiểm đằng sau, ôm Lôi Mông lặn đi. Một loạt đạn cày nát chỗ cô đứng, đồng thời đạn trong tay cũng bay ra...

Pằng pằng pằng, hơn một nửa sát thủ của đối phương đã ngã xuống, súng của cô cho tới nay chưa từng bắn trật bao giờ!

Lúc này, người Ngục Thiên Minh trên trục thẳng cũng động, bắn phá một hồi tới một phương sát thủ...

Chiến đấu kịch liệt trong nháy mắt đã kết thúc!

Lực lượng đôi bên cách xa nhau, thắng bại nằm trong dự liệu!

Đường Kiến Tâm vừa dừng chân trước, chân sau Lôi Khiếu Thiên đã đến, nhìn qua Lôi Mông, “Có bị thương không?”

Đường Kiến Tâm lắc đầu, “Không có việc gì!” Lướt qua hiện trường và Lôi Mông trong ngực, “Quay về rồi nói!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, không thể đi bằng thang máy được nữa nên bảo A Đại thả thang xuống, Đường Kiến Tâm ôm Lôi Mông lên trước, Lôi Khiếu Thiên theo ngay sau!

Khi ba chiếc trực thăng quân sự đi hẳn, người bên quốc phòng mới tới, hiệu suất này thật làm Đường Kiến Tâm xì mũi coi thường!

Tất nhiên cô tuyệt đối không ngờ, người bên quốc phòng tới trễ là do nhận được mệnh lệnh của cấp trên, chỉ tới giải quyết hậu quả thôi.

Bằng không anh cho rằng ba chiếc trực thăng quân sự không rõ lai lịch bất chợt xông vào địa bàn bọn họ mà bọn họ lại không có động tác gì sao?

Những điều ấy ám người Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên tạm thời không có tâm tư đâu mà để ý!

Sau khi lên trực thăng Đường Kiến Tâm mới đặt Lôi Mông lên đùi, bắt đầu kiểm tra thân thể cho em, một hồi lâu mới thở phào. May quá, ngoại trừ vết bầm trên cổ, máu tụ ở cổ tay ra thì trên người không có vết thương khác.

Lôi Mông ngồi trên đùi cô ủy khuất ghê lắm, đôi tay mồm mồm cứ túm lấy áo Đường Kiến Tâm không chịu buông, giọt lệ vương khóe mắt khiến Đường Kiến Tâm mềm nhũn. Hôn lên đôi mắt sưng của em, thật đau quá!

“Mông Mông, xin lỗi, đều do mẹ không tốt!”

“Mama!” Lôi Mông khịt mũi, nấc cục!

Lôi Khiếu Thiên ngồi bên cạnh càn ăn phải đắng. Trong mắt Tâm Nhi chỉ có thằng nhóc, mà con trai cũng chỉ gọi mama mà chưa từng gọi baba!

112. Chương 112: Cảm Giác Hốt Hoảng (thật Sự Không Chết?)

Đường Kiến Tâm lười để ý anh làm gì. Sau khi quay lại biệt thự, Lôi Khiếu Thiên nhận được điện thoại, chân còn chưa bước vào phòng khách thì đã lại ra ngoài.

Đường Kiến Tâm thấy anh vội vã liền nhíu mày, anh gấp đến độ ngay cả nói một tiếng với cô cũng không có?

“Mama, nha nha!” Lôi Mông giơ cổ tay tím bầm lên trước mặt Đường Kiến Tâm kể lể, con đau đây nè!...

Đường Kiến Tâm chớp mắt, “Mẹ thôi cái là hết đau ngay. Nam tử hán đại trượng phu, chút đau ấy chẳng là gì cả. Tương lai sau khi Mông Mông lớn phải mạnh hơn baba gấp trăm lần đấy nhé.”

Lôi Mông nghiêng đầu, đôi mắt sưng đỏ làm ra biểu tình này trông thật buồn cười, “Ú!”

Đường Kiến Tâm liếc qua cánh cửa đã không còn bóng dáng ai kia, nghĩ rồi ôm Lôi Mông lên phòng. Quên đi, chuyện của anh cứ để anh tự giải quyết!

Phó Hạnh Lương, Thẩm Dương Kỳ đến đúng lúc Đường Kiến Tâm ngồi trên sofa dỗ Lôi Mông ngủ. Ban đầu cô định về phòng, nhưng Lôi Mông thế nào cũng không chịu ngủ. Hết cách, cô đành ôm em đi tới đi lui, thấy hai người vội vã chạy vào cũng không lấy làm kinh ngạc gì nhiều. Lôi Khiếu Thiên gặp chuyện không may, những người này sao có thể ngó lơ được.

“Chị dâu, mọi người không có sao chứ?” Thẩm Dương Kỳ đi sang bên cạnh Đường Kiến Tâm lo lắng hỏi.

Đường Kiến Tâm nhìn Phó Hạnh Lương đi theo đằng sau anh, “Không có việc gì!” Xảy ra chuyện mà còn có thể ngồi trước mặt anh?

Phù, lo lắng của Thẩm Dương Kỳ đã được buông xuôi, nhìn Lôi Mông ngủ say trong ngực cô, không thấy chủ nhà, nhìn khắp xung quanh, “Anh họ đâu chị?”

“Ra ngoài rồi.”

Ra ngoài? Thẩm Dương Kỳ vừa được thả lỏng lại gấp lên, những lời Lôi Trầm Thiên nói lặp lại trong đầu lần nữa, khẩn trương hơn, “Chị dâu, anh họ đi đâu?”

“Không biết!” Cô có hỏi đâu.

Phó Hạnh Lương vội vàng gọi cho Hương Diệp Lâm, Thẩm Dương Kỳ thì cứ kêu lên như quạ, lúc này nghìn vạn lần đừng xảy ra sai sót gì nha.

Lôi Triển Lâm chết tiết kia chẳng những không chết mà còn có một chân với Tần Chính, may là Trầm cơ linh, thoát khỏi sự truy sát của Lôi Triển Lâm, bằng không, vấn đề liền lớn rồi.

“Dãy núi Âm Sơn?” Thẩm Dương Kỳ gấp đến độ giậm chân, Phó Hạnh Lương hét lên giận dữ. Lần này mặt anh tái hắc đi, anh họ sao gấp gấp thế, shit, không thể đợi anh về rồi mới đi được sao?

“Được, tôi biết rồi, các chú ngăn đại ca lại, mặc kệ Lôi Triển Lâm và Tần Chính có bất kỳ động tác gì, các chú cũng phải ngăn không cho đại ca vào đó, bọn tôi lập tức tới ngay. À, cả Trầm nữa, cậu ta cũng đuổi theo Lôi Triển Lâm qua đó rồi.”

“Tình huống thế nào?” Thẩm Dương Kỳ không đợi Phó Hạnh Lương cúp điện thoại liền vội vàng hỏi, “Rất không ổn.” Phó Hạnh Lương nhìn về phía Đường Kiến Tâm, sắc mặt nặng nề, “Chị dâu, chị ở đây không sao chứ?”

Thẩm Dương Kỳ cấp bách cào tim cào phổi, khó chịu hơn cả bị mèo cào, cũng không để tâm tới Đường Kiến Tâm liền kéo Phó Hạnh Lương thẳng ra ngoài, “Đi mau, mục tiêu nó cái tên Lôi Triển Lâm, chuyện như thế mà cũng có thể làm.”

Phó Hạnh Lương cũng lo lắng, không kịp ngoảnh lại chào Đường Kiến Tâm. Hai người vội vã đến, chớp mắt lại vội vã đi.

Đường Kiến Tâm bề ngoài bình tĩnh mà trong lòng có chút lo lắng. Sự lo lắng này không lừa được chính cô. Vừa rồi Phó Hạnh Lương nói chuyện điện thoại làm cô nhú mào, đây là nguyên nhân Lôi Khiếu Thiên vội vã bỏ đi? Thậm chí không kịp nói với cô một lời? Khi còn ở Lôi gia bọn họ khinh địch tưởng giải quyết vấn đề dễ dàng, cuối cùng Lôi Triển Lâm căn bản không chết mà giữ lại một tay!

Biệt thự này kể từ lần trước bị người của Tần Chính xông vào thì đã triệu hồi một nhóm người trong tổ tình báo thủ hạ của A Nhị ở Ngục Thiên Minh, bọn họ đều là do A Nhị tự mình lựa chọn, tuyệt đối là tinh anh trong tinh anh. Phần lớn núp tại một nơi bí mật, Đường Kiến Tâm lướt nhanh qua cũng biết được chỗ ẩn núp của mấy người đó.

Nhìn Lôi Mông chui vào ngực mình ngủ say, cô cúi xuống hôn một cái lên trán em, nghĩ một lúc rồi vẫn cầm điện thoại lên nhập vào một dãy số gọi cho người phụ nữ kia.

Một lúc sau điện thoại được nối thông, Đường Kiến Tâm ngược lại không biết nên nói cái gì.

“Tâm Nhi, có phải là cháu không?” Lôi Tiêu Tiêu ở đầu kia hiển nhiên rất kích động, có một ngày lại nhận được cú điện thoại này bà thật không dám nghĩ.

Tâm Nhi luôn không muốn gặp bà nha!...

“Ừm!” Đường Kiến Tâm cảm giác có chút là lạ, không rõ sao mà giọng điệu đối phương vui vẻ đến thế.

“Nhớ cô hả?”

Đường Kiến Tâm thâm thêm vào, tuyệt đối không phải.

“Bây giờ bà có thể tới thành phố W một chuyến không?”

“... ?” Nhớ bà thật hả? Bên kia Lôi Tiêu Tiêu gác hai chân lên bàn trà, không để ý tới ánh mắt đầy lửa giận của người đàn ông bên cạnh.

“Em không thể thực nữ chút được à? Lỡ để mấy người bác trai thấy lại dài dòng nữa.”

“Im, đừng hù chạy Tâm Nhi nhà tôi!” Bà biết là Tâm Nhi rất xấu hổ.

Đường Kiến Tâm không biết nói gì, âm thầm đảo cặp mắt trắng dã, cũng không nghe cuộc đối thoại của bọn họ thêm nữa, trực tiếp ngắt lời, “Bà có biết dãy núi Âm Sơn ở đâu không?”

“Choang!”

“Mẹ kiếp!”

“Lôi Tiêu Tiêu, cái đó là chén dạ quang bằng ngọc bích do chính miệng Ái Tân Giác La Phó Ninh yêu cầu. Đã nói với em bao nhiêu lần, không thể đập, không thể đập...” Đầu kia vang lên tiếng hét đầy giận dữ trầm thấp thành thực của một người đàn ông, Đường Kiến Tâm để xa cái điện thoại ra khỏi tai, cô không muốn làm tổn hại tới màng nhĩ của mình.

Nghĩ thầm, có phải câu hỏi vừa rồi của mình đã kích thích Lôi Tiêu Tiêu nên bà ấy mới không cẩn thận đập vỡ thứ dạ quang gì đó?

Dãy núi Âm Sơn rốt cuộc có cái gì mà làm bọn họ khẩn trương như vậy?

“... Cháu nói là?” Lôi Tiêu Tiêu cũng không quản ông chồng đang gào thét, ngồi ngay ngắn lại, nghiêm chỉnh chờ đợi câu trả lời làm mất người đàn ông nào đó cũng thẳng cả ra.

“Ừ, bà biết không?”

“Khiếu Thiên nói cho cháu?” Lôi Tiêu Tiêu đoán thôi, mà lại không đúng. Nếu thằng cháu thông suốt kia của bà nói với Tâm Nhi chuyện về dãy núi Âm Sơn thì Tâm Nhi sao còn gọi điện tới hỏi bà làm gì?

“Không phải, tôi chỉ muốn biết nó ở đâu? Bà nói cho tôi biết đi!”

Đầu kia Lôi Tiêu Tiêu không biết đang suy nghĩ gì, một lúc rồi không đáp lại. Đường Kiến Tâm có chút kỳ quái, bà ấy đang nghĩ gì vậy?...

Không phải là địa chỉ một địa điểm thôi mà nghĩ lâu vậy sao?

Đầu kia Lôi Tiêu Tiêu thực sự không bình tĩnh được, tuy là tình huống bà bình tĩnh rất ít, “Thành phố W là đoạn giữa Âm Sơn. Do địa hình sơn thủy vô cùng kỳ lạ, cửa vào rất khó tìm, cho nên chưa có ai bước vào ngọn núi này.” Tất nhiên chuyện quan trọng hơn bà không có nói, Lôi Khiếu Thiên có thể nói cho con bé biết những chuyện này là việc của nó, bà là con gái duy nhất của Lôi gia, một vài việc vẫn phải giữ lại.

Đường Kiến Tâm nghĩ một chút rồi cũng không hỏi thêm, “Không phải bà rất muốn cục cưng nhà tôi sao? Chỉ cần trong vòng một tiếng bà xuất hiện ở biệt thự phân bộ của Ngục Thiên Minh tại thành phố W thì tôi sẽ để bà chơi với nó mấy ngày.”

“... Thực chứ?” Lôi Tiêu Tiêu mắt sáng lên, quét sạch nặng nề trong ngực, đứng bật dậy khỏi sô-pha, chẳng để ý mình có đụng vào người đàn ông nào đó đang thu thập chén dạ quang dưới đất không mà đi thẳng ra cửa, “Nói phải giữ lời!”

“Đương nhiên!”

“Được, chờ bà đẩy cục cưng!” Lôi Tiêu Tiêu cười lớn chạy ra ngoài, đằng sau lại phát ra tiếng sư tử rống, “Lôi Tiêu Tiêu, em quay lại cho anh, em đã quên là còn phải đợi một cuộc họp hoàng gia nữa hử? Shit, em bỏ lại mình anh bảo anh phải đối phó với đám phụ nữ chết tiệt kia thế nào?” Cho dù tu dưỡng tốt đến mức nào đến lúc này cũng phải phát điên đuổi theo sau Lôi Tiêu Tiêu.

Lôi Tiêu Tiêu vung tay lên, “Người đâu, khai thông tuyến đường an toàn!”

“Lôi Tiêu Tiêu, em dám!”

“Thân ái à, chờ em lừa được cục cưng về cho anh chơi, ứng phó đám gái ế già kia cho tốt, nói cho bọn họ biết, ai dám có chủ ý gì với anh, quay về em sẽ chém cả nhà bọn họ!” Lôi Tiêu Tiêu vứt lại một cái mị nhàn rồi lướt đi nhanh. Làm cho người đàn ông nào đó chỉ biết ai oán với tức giận nhìn trực thẳng bay lên.

Rốt cuộc trước đây ông uống lộn thuốc gì mà đi thích người phụ nữ này? Ai mau tới nói cho ông biết đi?

Đường Kiến Tâm cúp điện thoại xong ôm tiểu Lôi Mông lên phòng, cẩn thận đặt em nằm lên giường, hôn một cái lên trán, thấy em không có dấu hiện tỉnh lại thì an tâm!

“Trước khi Lôi Tiêu Tiêu tới, trông thằng bé thật kỹ, nếu xảy ra điều gì ngoài ý muốn thì mấy người biết hậu quả rồi đấy.”

Lời nói lạnh lùng trống rỗng vang lên trong không gian, Đường Kiến Tâm biết những người đó nghe được, “Chuẩn bị máy bay.”

Nói xong mở cửa đi ra ngoài. Kỳ thực cô hoàn toàn có thể chờ sau khi Lôi Tiêu Tiêu đến mới đi Âm Sơn, chỉ là, không biết vì sao, cô luôn có dự cảm xấu. Sự lo nghĩ ấy làm cô đứng ngồi không yên, trầm nghĩ, chỉ có một tiếng đồng hồ, cô tin mười mấy người bọn họ có thể trông được một đứa bé.

Khi cô xuống dưới nhà thì máy bay đã chờ. Mấy người này rất nhanh đấy, nhìn hai người đàn ông cao gầy đứng cạnh trục thăng, cô dừng lại chỉ vào một người trong đó, “Anh theo tôi đi Âm Sơn, anh ở lại chờ Lôi Tiêu Tiêu.”

Hai người gật đầu, ngay lúc Đường Kiến Tâm bước lên trục thăng, cô quay lại dặn, “Nhìn kỹ Lôi Tiêu Tiêu, phạm vi hoạt động không được ra khỏi thành phố W!”

“Vâng!”

Bên kia, Lôi Khiếu Thiên nhận được điện thoại của Đế Văn liền chạy tới Âm Sơn. Tần Chính không ngờ đã tìm ra cửa vào mộ huyết, điều này làm cho anh khiếp sợ, cũng cảm thấy có chuyện không ổn!

Trước đây vì cửa vào này mà đã thiết kế mười mấy cửa giả, chẳng ngờ Tần Chính có thể tìm được. Anh kinh ngạc vì sao Tần Chính đi gấp như vậy, thậm chí có thể tha cho con của anh.

Đế Văn, Hướng Diệp Lâm trông thấy máy bay của Lôi Khiếu Thiên, cuống quýt ra đón, nói thẳng vào trọng điểm, “Lão đại, Lôi Triển Lâm có liên hệ với Tần Chính!”

Bọn họ đuổi theo Tần Chính tới liền thấy Lôi Triển Lâm gặp hấn ta ở sườn núi, hai người vừa nói vừa cười, nhìn thôi đã biết là quen biết cũ!

Chợt thấy cảnh đó, Đế Văn thiếu chút nữa đuổi theo dùng súng bắn chết Lôi Triển Lâm, lửa giận trong lòng khó đè xuống được. Nếu không phải bị Hướng Diệp Lâm giữ chặt lại, không cho anh ta động thủ, phỏng chừng súng dù không bắn chết được Lôi Triển Lâm thì cũng mở thêm cái động trên người ông ta.

Ông ta lại thật sự chưa chết!

Sắc mặt Lôi Khiếu Thiên lạnh lẽo, dẫn đầu đi lên đường vào sườn núi, “Cuống cuồng cái gì!” Chỉ một tin tức nhỏ nhỏ như thế đã để mất khống chế, rõ là mất mặt, “Trăm đầu rồi?”

Hướng Diệp Lâm theo sau, trả lời, “Chắc đang trên đường, Kỳ và Lương cũng nhận được tin rồi, một lúc nữa sẽ tới.”

Lôi Khiếu Thiên khề nhú mày, “Bọn họ không có tới biệt thự?”

Hướng Diệp Lâm âm thầm ai thán, đại ca à, giờ là lúc nào rồi mà bọn họ có thể ở biệt thự? Hơn nữa, với thân thủ của chị dâu còn cần người khác nữa sao?

Cuống quýt nói sang chuyện khác, “Tài liệu mà Trầm đưa về, tất cả đều là giao dịch những năm này của Lôi Triển Lâm và Tần Chính.”

“Đế Văn, giao cho cậu xử lý.” Ba người leo dọc theo sườn núi, phía sau là một nhóm sát thủ Ngục Thiên Minh được huấn luyện nghiêm chỉnh.

Đế Văn gật đầu, “Rõ, Chris đã tới, chẳng qua tình huống bên cậu ta có chút đặc thù, đừng phải người của Tô Lạc.”

Lôi Khiếu Thiên nhìn theo sườn núi, “Bảo Chris tạm thời đừng xung đột với người của Nuss!” Cứ tiếp tục chỉ thấy mất mà không thấy được, “Đưa bản đồ ra đây.” Cơ quan bên trong mộ huyết rất nhiều, phân bố rải rác, nếu không có bản đồ, cho dù bọn họ có thể vào, có thể ra, chỉ cần sơ ý một chút thôi là sẽ táng thân dưới những cơ quan ấy!

“Vâng!”

113. Chương 113: Tâm Nhi Lựa Chọn Lôi Khiếu Thiên (mâu Thuẫn)

Hai mươi phút sau, trên đỉnh đầu vang lên những tiếng vù vù từ trực thăng, Hướng Diệp Lâm cầm lấy ống nhòm, “Đại ca, là Trầm!”

“Để hai người lại, những người khác đuổi theo!” Lôi Khiếu Thiên trầm giọng phân phó. Lôi Triển Lâm, Tần Chính sớm hơn bọn họ một bước, có Lôi Triển Lâm rồi thì việc biết cửa vào ở đâu không phải vấn đề nữa, anh phải mau chóng đuổi theo.

Hướng Diệp Lâm trực tiếp chỉ thị. Mọi người chưa đi được mấy bước thì lại có thêm một chiếc máy bay quân sự bay theo hướng ngược lại với chiếc trực thăng kia, giờ này không cần nhìn cũng biết đó là Phó Hạnh Lương và Thâm Dương Kỳ, lại để lại hai người dẫn đường rồi đoàn người tiếp tục đi. ...

Hướng chạy của dãy Âm Sơn rất kỳ lạ, chu vi đều là đại thụ che trời rậm rạp, cành lá tươi tốt, quanh năm sương mù bao phủ toàn bộ sườn núi lúc bình minh. Những con đường đan xen phức tạp, không cần thận rất dễ đi nhầm. Nếu không có người đi cùng thì chẳng ai dám một mình đến gần ngọn núi này.

“Lão đại, năm đó đã xảy ra chuyện gì? Vụ án giết người ấy là thế nào?” Khi ấy bọn họ còn nhỏ, không rõ ân oán trong đó. Lôi gia, Ngục Thiên Minh đều chịu thiệt hại nghiêm trọng. Anh còn nhớ bác Lôi người đầy máu nằm trong lòng lão đại, cầm tay anh ấy bảo anh ấy không được báo thù. Đó cũng là lý do bọn họ khoan dung để Lôi Triển Lâm được sống. Lão đại luôn trọng cam kết, chuyện đã đáp ứng thì dù có không muốn cũng sẽ không vi phạm!

Đây là nguyên tắc của anh ấy!

“Tần Chính nắm giữ Ưng Giới, hẳn là người của đối phương.” Lôi Khiếu Thiên trầm lặng, khôi phục lại vẻ lạnh lùng trước sau như một! Con người đen nhánh thoắt qua sự giết chóc.

Năm đó anh đáp ứng với bố không giết Lôi Triển Lâm, thế nhưng, anh nghĩ, ông ta sống hai mươi mấy năm đã đủ rồi!

“Ưng Giới!” Đế Văn khiếp sợ, “Ám Minh - Bằng Tín?” Lẽ nào hắn ta là con trai người đó?

“Phải.” Nhớ lại chuyện năm đó, Lôi Khiếu Thiên có chút mâu thuẫn, “Sau cuộc nổi loạn, Ưng Giới cũng biến mất. Tôi không rõ trong mộ địa có thứ gì mà Tần Chính hoặc Lôi Triển Lâm muốn có được, nhưng Ưng Giới không phải chìa khóa mở mộ địa. Cho dù chúng có đi cũng không thể làm gì!”

“Thế sao lão đại còn muốn đuổi theo?” Đế Văn kinh hãi đồng thời có chút khó hiểu. Nếu mộ địa không gặp nguy hiểm, vì sao còn phải chơi trò này cùng với chúng?

“Nếu chúng đã nhọc lòng dẫn tôi tới đây, tôi sao có thể để chúng thất vọng?” Lôi Khiếu Thiên cười nhạt. Lôi Triển Lâm muốn nhất lao vĩnh dật, lẽ nào anh không muốn? Để ông ta lại chẳng khác nào giữ bom bên mình, nếu chúng đã chọn đây là nơi táng thân cuối cùng thì anh thành toàn cho chúng!

Đế Văn đã hiểu, lão đại đây là minh tri sơn hữu hổ, thiên hướng hổ sơn hành [1], “E rằng Lôi Triển Lâm cũng không biết chìa khóa mở mộ địa chỉ có Dạ Chi Tâm và Dạ Đêm đâu nhỉ?”

[1] Minh tri sơn hữu hổ, thiên hướng hổ sơn hành: biết trên núi có hổ nhưng vẫn hướng núi hổ mà đi. Dù biết là nguy hiểm nhưng vẫn cứ lao vào)

Nghĩ vậy anh có chút hả hê. Cho dù Lôi Triển Lâm là người Lôi gia, nhưng bí mật này chỉ truyền cho đương gia Lôi gia, những người khác căn bản không thể biết. Đó cũng là lý do vì sao nhiều năm qua mộ địa vẫn an toàn, chỉ có thể nhìn mà không thể ăn.

“Tốt nhất ông ta đừng có ngu ngốc dùng Ưng Giới mở cửa, bằng không...” Lôi Khiếu Thiên híp mắt lại hiện lên sát khí!

Đế Văn cười lạnh lẽo, những việc Lôi Triển Lâm chẳng có việc nào không phải ngu xuẩn cả.

Vù vù vù!

Trong lúc Đế Văn còn điên cuồng nghĩ ra đủ kiểu chết dành cho Lôi Triễn Lâm, Tần Chính thì xa xa trên bầu trời lại truyền tới từng tiếng vù vù của máy bay quân sự, tầm mắt mọi người liền đồng loạt nhìn ra nơi đó.

Cùng phương hướng với Phó Hạnh Lương, Thẩm Dương Kỳ.

Hướng Diệp Lâm đứng sang bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, kinh ngạc hỏi, “Sao lại có thêm máy bay? Của ai vậy?”...

Đế Văn lắc đầu, bảo anh ta nhìn. Tiểu đệ bên cạnh cũng thông minh, đưa ống nhòm cho Hướng Diệp Lâm. Anh ta nhìn một lúc cũng không thấy rõ là ai, bởi chiếc máy bay ở đối diện, chỉ có thể nhìn ra đây là loại máy bay tổ chức khủng bố sản xuất ra, có vài nhóm giao dịch ra ngoài. Lần trước thì súng đạn đã bán cho Tần Chính, tất nhiên là đó cũng là tình huống bọn họ không biết chuyện thì đã giao dịch rồi.

“Không biết là của người nào.”

“Hôm nay thật đúng là náo nhiệt, ai nấy đều tới Âm Sơn.” Đế Văn cười hi ha làm trò mà ánh mắt không có chút ý cười nào.

Lôi Khiếu Thiên cầm ống nhòm, sau khi nhìn rồi thì khóe miệng nhếch lên. Anh đã thấy bóng dáng kia, vóc người nhỏ nhắn, dù cách rất xa nhưng bóng dáng của người khiến anh ngày nhớ đêm mong ấy thì anh không nhìn lầm.

Đế Văn thấy lão đại còn cười được thì sợ hãi, “Lão đại?” Bây giờ còn tâm tình để cười nữa sao?

Quan trọng hơn, nụ cười này là thật sự, coi đi, mắt cũng híp lại thành một đường kìa.

“Diệp, cậu xuống đón cô ấy đi!” Nếu không cô ấy dù tìm được đường lên cũng phải đi mất một vòng.

Hướng Diệp Lâm chớp mắt, chỉ tay vào mặt mình hỏi lại, “Em?”

Lôi Khiếu Thiên liếc xéo qua, mặt Hướng Diệp Lâm cứng đờ, rất thức thời gật đầu, “Em đi!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, xoay lại nhìn ba con đường nhỏ trước mặt, đứng một lúc rồi đi tiếp con đường ở giữa. Đế Văn nhìn Hướng Diệp Lâm vội vã chạy xuống chân núi, nhìn lên bóng lưng lão đại phía trước, trừng mắt rồi đuổi theo.

“Là chị dâu hả anh?” Đế Văn đặc biệt không bình tĩnh hỏi! Trăm tới mà lão đại cũng chỉ cho hai tiểu đệ Ngục Thiên Minh chờ ở chỗ cũ, lần này bảo Diệp xuống dưới đón, ngoại trừ đại nhân vật như chị dâu thì anh thực sự không nghĩ ra là ai nữa. ...

“Ừ!” Trong chớp nhoáng này tâm tình Lôi Khiếu Thiên trở nên vô cùng tốt. Anh thực sự không nghĩ tới Tâm Nhi sẽ tới tận đây, mặc dù là anh không hy vọng cô xuất hiện chút nào. Bất kỳ địa phương nguy hiểm nào anh cũng không muốn để cô đặt chân tới, thế nhưng, khi trông thấy người trên máy bay là cô, tâm bình tĩnh như giếng cạn của anh liền mất khống chế trở nên cuồng loạn.

Điều này làm cho anh thật mâu thuẫn, bức thiết muốn gặp cô rồi lại muốn bảo cô đi ngay, trách cứ cô lỡ mang theo anh tới nơi này.

Đế Văn teo tóp, không vận hơi lên được, ngây ngốc đi theo Lôi Khiếu Thiên, “Ai nói cho chị dâu vị trí Âm Sơn vậy?” Cho dù đi theo Kỳ thì khoảng thời gian cách xa nhau cũng không đúng!

Hơn nữa anh thật lòng không cho là chị dâu sẽ để tiểu Lôi Mông ở biệt thự một mình!

Lôi Khiếu Thiên đứng sững lại. Đúng rồi, vừa rồi vui quá mà bỏ quên đi vấn đề quan trọng ấy, đôi lông mày nhíu chặt.

“Không phải chứ, lão đại, anh cũng không biết?” Đế Văn kinh ngạc!

“Cậu không cho là bây giờ hỏi vấn đề này đã quá muộn rồi sao?” Người cũng tới rồi, cho dù biết ai nói cho cô ấy thì có ích lợi gì?

“Được rồi!” Coi như anh không hỏi, Đế Văn rất thức thời câm miệng. Tâm tình lão đại luôn khó đoán, anh không nên đi khiêu chiến cực hạn ấy làm gì.

“Chị dâu cũng tới rồi mà sao Chris còn chưa tới nhỉ?” Lắm bắm xong liền bảo người bên cạnh liên lạc, đúng là tốc độ con rùa. Khi bò lên giường đàn bà thì nhanh hơn thỏ, đến lúc làm chính sự lại chậm hơn cả rùa.

Bên kia, Lôi Triển Lâm mặc bộ đồ đen bó sát đặt tay lên vai Tần Chính, hai người đứng trước một cửa sơn động bỏ hoang ở giữa sườn núi.

“Đây là cửa vào?” Sự hưng phấn hiện lên trong mắt Tần Chính đồng thời hoài nghi nhìn về phía Lôi Triển Lâm. Không phải hẳn không tin ông ta, thật sự nói tới cửa vào mộ huyết thì ai cũng khó tin cả.

“Không phải!” Lôi Triển Lâm vỗ vỗ vai Tần Chính, “Đi từ đây qua một đường hầm nữa sẽ tới cửa!” Chẳng qua là ông ta cũng không nói, bắt đầu từ đây thì mọi chuyện sẽ không yên ổn nữa.

Bởi vì đến ngay ông ta cũng không biết nơi đó có cơ quan, có thể chân trước bọn họ còn cười đùa, chân sau đã bị vạ tiền xuyên tâm nữa không chừng.

Hai mắt Tần Chính sáng lên, vội vã đi vào thì bị Lôi Triển Lâm kéo áo lại quát, “Anh gấp cái gì.”

Tần Chính bị kéo áo siết vào cổ, “Đương nhiên là phải gấp, Lôi Khiếu Thiên sắp đuổi theo tới nơi rồi, chúng ta phải vào trong trước khi chúng đuổi tới đây.”

“Ngu xuẩn!” Lôi Triển Lâm mắng, “Anh tưởng mộ huyết này vào dễ dàng vậy ư?” Nếu dễ dàng thì như thế thì đâu đến phiên tiểu tử này, ông ta đã sớm đi trước mấy chục năm rồi.

Tần Chính trông thấy sắc mặt Lôi Triển Lâm khó coi, cũng vội vàng thu liễm, “Vậy khi nào chúng ta ra tay?”

“Đưa nhẫn cho tôi.”

“Không được!” Tần Chính cự tuyệt không chút suy nghĩ, “Đây là thứ bố tôi để lại, không thể tháo ra được.” Hắn còn nhớ kỹ lời bố hắn nói, chưa tới vạn bất đắc dĩ thì không thể tháo nhẫn ra, đến lúc nguy hiểm có thể sẽ cứu hắn một mạng.

Lôi Triển Lâm chỉ hận sắt không thành thép gõ mạnh lên đầu hắn ta, “Anh đúng là không có tiến bộ, bây giờ chúng ta đã lên cùng con thuyền, tôi liệu có thể hại anh? Tôi giả chết để thoát khỏi tai mắt của Lôi Khiếu Thiên là vì cái gì hả? Không phải vì mộ huyết này sao. Ứng Giới là chìa khóa mộ huyết, nếu không đưa tôi thì anh vào được mộ huyết à? Anh cứ nằm mơ đi!”

Năm đó chính tai ông ta nghe đại ca nói chiếc nhẫn là chìa khóa để vào mộ huyết, ông ta đã phải tìm mấy năm mới biết Ứng Giới nằm trong tay tiểu tử này, vì để hắn vào trông mà đã nhịn mấy chục năm, hôm nay ông ta nhất định phải vào mộ huyết. Chẳng qua muốn ra ngoài còn cần hai viên bảo thạch, cho nên ông ta mới trắng trợn để Lôi Khiếu Thiên biết hành tung của mình. Ông ta biết rõ, hai viên bảo thạch nằm trong tay tên ranh con Lôi Khiếu Thiên.

Đó là điều mà đại ca trước khi chết đã nói, người sắp chết thì đều nói chuyện tốt, đại ca sẽ không lừa ông ta!

Chẳng qua đến khi ông ta chết mới hiểu được, người anh đã chết kia còn muốn mở ra cho ông ta một con đường!

Tần Chính có chút do dự, hắn biết Lôi Triển Lâm nói không sai, muốn vào được chỉ có thể dựa vào ông ta, thế nhưng...

“Còn nghĩ gì nữa, mau tháo ra, chúng ta không còn nhiều thời gian.”

Tần Chính sau khi suy xét một giây, cắn răng tháo nhẫn ra bỏ vào tay Lôi Triển Lâm, “Ông cẩn thận đấy, đừng làm hư nó.”

Lôi Triển Lâm hừ lạnh, “Chiếc nhẫn này cũng chỉ có tác dụng như thế, yên tâm, sau khi mộ huyết mở ra sẽ trả lại cho anh, cho tôi tôi còn chứng mất!”

Tần Chính gật đầu, Lôi Triển Lâm nhìn lên trên, giữa sườn núi, không có ánh mặt trời chiếu xuống, quanh năm sương mù làm không khí vô cùng ẩm thấp. Lôi Triển Lâm suy tư chốc lát tóm lấy hai tên thủ hạ, “Hai người đi trước.”

Hai tên kia không chút phản đối, thậm chí một chút biểu cảm cũng chẳng có, tay cầm súng gạt đi cổ đại ở cửa động rồi đi vào.

Lôi Triển Lâm hát đầu bảo Tần Chính đi theo, còn ông ta theo sau hẳn, cả đoàn người đi vào động...

114. Chương 114: Để Nguy Hiểm Lại Cho Bản Thân

Chiếc máy bay quân sự vòng sang trái bầu trời Âm Sơn, tiểu đệ phía sau Đường Kiến Tâm nói chỉ có thể thả dây thừng tuột xuống, Đường Kiến Tâm gật đầu, cột xong dây thì cô đi xuống trước, tiểu đệ kia tụt xuống sau!

Thả dây thừng, Đường Kiến Tâm nhìn quanh khu vực Âm Sơn này, thật đúng là danh phù kỳ thực, quả là hợp với cái tên của nó. Chỉ mới đứng ở chân núi thôi mà đã có cảm giác lạnh lẽo chạy dọc theo gan bàn chân rồi truyền đi khắp toàn thân. Cô kinh ngạc nhìn lên ngọn núi phía trước...

Giữa sườn núi bao phủ bởi một màn sương dày đặc, căn bản không thấy được đỉnh núi nằm ở đâu cả...

Cô sinh ra tại thành phố W, ít nhiều gì thì cũng đã sống ở nơi này bảy năm mà lại không biết tới vùng núi Âm Sơn này!...

“Bịch!”

Sau lưng vang lên tiếng hai chân chạm đất, Đường Kiến Tâm trực tiếp phân phó, “Nghĩ cách liên lạc với đại ca của anh!”

“Vâng!” Người mới xuống cũng không nói hai lời, cầm bộ đàm liên lạc. Anh ta chưa từng tới Âm Sơn, nhìn hình thức này cũng biết là dựa vào bọn họ thì dù thế nào cũng không thể lên được...

“Chị dâu?”

Hướng Diệp Lâm kinh ngạc nhìn hai bóng dáng ở giao lộ cách anh không xa, kinh hô một tiếng rồi cuống quýt chạy tới.

Tốc độ này còn nhanh gấp đôi tốc độ khi leo lên Âm Sơn!

Đường Kiến Tâm trông thấy Hướng Diệp Lâm cũng không có bất kỳ biểu lộ gì, đi thẳng tới chỗ anh, “Dẫn đường!” Tiểu đệ đằng sau vội thu bộ đàm lại rồi đi theo!

Hướng Diệp Lâm thu lại cảm mới rớt xuống đất, gật đầu. Lần này thì anh biết sao đại ca lại muốn anh xuống rồi, “Chị dâu, sao chị tới đây?”

“Hai người Thẩm Dương Kỳ đến chưa?”

Hướng Diệp Lâm cũng là người thông minh, biết Đường Kiến Tâm không muốn trả lời vấn đề này, mỉm cười nói theo, “Vâng, đã đến rồi, bọn họ sớm hơn chị một lúc thôi.”

“Âm Sơn này rất quan trọng?” Nghe khẩu khí của Lôi Tiêu Tiêu, hình như là cầm kỳ.

“Cái này...” Hướng Diệp Lâm trả lời có chút do dự, “Chị dâu, chị nên hỏi trực tiếp đại ca thì hơn.” Điều anh biết thực sự không nhiều!

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Bọn họ lên rồi?”

“Vâng! Bây giờ đã đến cửa vào.”

Mọi người đi được một đoạn, Chris cũng tới nơi. Trông anh ta thật chật vật, lúc nhảy từ dây xuống thiếu chút nữa ngã ngựa. Đường Kiến Tâm từng gặp anh ta liền hỏi Hướng Diệp Lâm, “Đội anh ta không?”

“Có thể!” Cùng đi mà, Chris được người bên cạnh khiêng rồi đuổi theo hai người Đường Kiến Tâm.

Đường Kiến Tâm liếc qua gương mặt mệt mỏi của Chris, “Đi thôi!” Hướng Diệp Lâm cũng học theo Đường Kiến Tâm, chẳng qua lại có thêm vẻ hả hê cười trên nỗi đau của người khác.

“Đằng sau có sói à?”

Đội trưởng hai đội hành động của tổ chức khủng bố trợn trừng mắt lên, Hướng Diệp Lâm cười lạnh, quay vòng lại bọn họ rồi chạy theo Đường Kiến Tâm.

Mặt hai người kia tái cả đi, bọn họ vừa trải qua một trận đại chiến, có thể nói là cử tử nhất sinh, vất vả thoát khỏi người của Nuss mà tới đây còn phải xem sắc mặt mấy người này, thực sự không nhẫn nại nổi nữa rồi!

Chris vỗ lên đầu hai người, “Đứng đắn một chút, đều là người một nhà!”

Cả hai nghiêng răng gật đầu.

Đoàn người quẹo qua bảy con đường nhỏ, cuối cùng bắt kịp ba người Phó Hạnh Lương, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên. Đường Kiến Tâm quan sát Lôi Trầm Thiên.

Lâu không gặp mà cảm giác của cô về anh ta lại thay đổi, hơi thở che dấu tàn mát trên người ấy của anh ta khiến cô khẽ héch mảy.

Đây là sự thành thực mang theo chút tang thương khi vượt qua đại bi đại hỷ, nằm giữa ranh giới sống chết mới có thể có!...

Xem ra, nhiều ngày qua, những việc anh ta gặp phải cũng đủ để anh ta hưởng thụ cả đời!

“Chị dâu!” Lôi Trầm Thiên hiển nhiên cũng nhìn thấy Đường Kiến Tâm, hai bên đứng cao đứng thấp, Đường Kiến Tâm đi tuốt đằng trước, muốn bỏ qua cũng khó! Mặc dù kinh ngạc, nhưng, ánh mắt vẫn thâm thúy như biển, không bộc lộ ra ngoài nửa phần!

Đường Kiến Tâm gật đầu, cô thật thương thức sự trầm ổn này!

“Đi thôi!”

Lôi Trầm Thiên gật đầu, để cô đi đầu còn mình đi sao. Thẩm Dương Kỳ cứ nhìn đi nhìn lại hai người, sao cảm giác bầu không khí giữa bọn họ quái lạ vậy nhỉ?

Phó Hạnh Lương véo một cái vào cánh tay cậu ta cảnh cáo. Thẩm Dương Kỳ bĩu môi, thu hồi ánh mắt!

“Biểu tẩu, sao chị tới đây? Mông Mông đâu?”

Đường Kiến Tâm kích động muốn bưng trán, cô tới đây thì kinh ngạc lắm sao? Ai cũng đều hỏi một câu như vậy hả?

“Ở với mẹ cậu!”

Phốc

Thẩm Dương Kỳ phun bắn nước bọt, còn giật mình hơn cả việc thấy Đường Kiến Tâm ở đây, mắt trợn trừng ra như sắp rớt xuống đất đến nơi.

“Chị dâu, chị rất được!” Lại dám để mẹ anh trông Mông Mông.

Anh dám đánh cược, sau khi chị ấy về thì Mông Mông đã bị mẹ anh bắt cóc rồi. Đến lúc đó muốn đòi lại, vậy cứ đi siêu thị mua cái gối về ôm ấp nằm mơ giữa bàn ngày có khi còn dễ hơn!

Lôi Trầm Thiên đồng tình nhìn lại Đường Kiến Tâm. Đường Kiến Tâm thâm nghĩ, để con trai cho Lôi Tiêu Tiêu liệu có đúng không?

Chris vất vả chống gậy nghiêng ngả leo lên núi liền trông thấy hai tiểu đệ Ngục Thiên Minh lại sắp biến mất trước mặt!

Tức thì lưng hùm vai gấu quất lên, “F*ck, mấy người có phải huynh đệ không vậy? Không thấy lão tử sắp phế rồi hả!”

Đoàn người còn đang nghĩ tới cảnh anh bạn nhỏ Mông Mông bị tàn phá trong tay Lôi Tiêu Tiêu thì bỗng nghe tiếng hét toáng lên làm ai nấy đều kinh hãi!

Lôi Trầm Thiên, Thẩm Dương Kỳ dừng bước, quay lại nhìn ra sau. Chết mất, kia có còn là Chris đẹp trai thích chửi điện không vậy?

“Không phải chân anh vẫn còn trên người sao?” Thẩm Dương Kỳ khoanh tay nhìn Chris, mặt mũi còn hồng hào thế kia mà còn cần hai người đỡ leo núi nữa hả?

Lôi Trảm Thiên cũng ra hiệu bằng mắt, Chris hừ lạnh, “Chân lão tử ai dám gõ.” Có cho Nuss thêm quả mật nữa, hẳn ta cũng không có năng lực ấy!...

Lôi Trảm Thiên nghĩ rồi ra chỗ Chris, mấy người Đường Kiến Tâm cũng dừng lại, chờ bọn họ!

Rốt cục thấy được một huynh đệ để ý tới anh, Chris nhếch miệng, “Vẫn là người anh em chú có lương tâm, mấy người kia đều xấu...”

“Bản đồ!” Chris còn chưa nói xong thì Lôi Trảm Thiên giơ tay ra trước mặt anh ta đốp ngay một câu.

“Mẹ kiếp.” Nếu đây là đất bằng anh cam đoan sẽ đá bay Lôi Trảm Thiên, lương tâm thật xấu xa, khó chịu thò tay vào túi quần!

“Chú đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn nói lời thô tục ấu trĩ như thế hả!” Lôi Trảm Thiên nhìn theo động tác của anh ta nhíu mày!

Chris ném bản đồ cho Lôi Trảm Thiên, “Kỳ quái, nói thô tục thì có làm sao?” Chú chửi còn nhiều hơn lão tử đây, chỉ ít lão tử trên giường đàn bà lúc nào cũng ôn nhu văn nhã!

Lôi Trảm Thiên chẳng thèm để ý, mở bản đồ ra xem!

Thẩm Dương Kỳ tới gần hỏi Hướng Diệp Lâm, “Anh họ chọn đường nào?”

Hướng Diệp Lâm nghĩ lại, “Sau khi tới đoạn có ba con đường nhỏ thì đại ca đi cái ở giữa!”

Lôi Trảm Thiên mở tấm bản đồ, bên trên chỉ chút ký hiệu đánh dấu nơi nào có cơ quan!

Đường Kiến Tâm cũng không vội, càng đi lên lại càng có cảm giác cao xử bất thắng hàn, độ ẩm trên người giảm dần, từ đây nhìn xuống chân núi căn bản không thấy được đường...

Rất nhanh, Lôi Trảm Thiên đã tìm được vị trí của bọn họ trên bản đồ. Thẩm Dương Kỳ chỉ vào vùng bọn họ đang đứng, “Chúng ta ở chỗ này, đi tiếp... Được rồi, chính là đây, ba con đường nhỏ... Giữa...” Còn chưa nói xong, giọng Thẩm Dương Kỳ liền thay đổi, sắc mặt Lôi Trảm Thiên trầm trọng.

“Anh mới nói cái gì?”

“Ở giữa! Có chuyện gì à?” Hướng Diệp Lâm nhìn Thẩm Dương Kỳ, Đường Kiến Tâm cũng lại gần xem.

“Shit, ai bảo đại ca đi con đường ở giữa vậy hả?” Giọng điệu Thẩm Dương Kỳ không tốt chút nào, nhìn chằm chằm Hướng Diệp Lâm. Mặt anh ta lạnh băng kèm theo chút ủy khuất, đó đương nhiên là đại ca tự đi rồi!

Lôi Trảm Thiên chăm chú nhìn ký hiệu đánh dấu trên đường, đi thẳng... Không xong, anh nhất định là nhớ nhầm vị trí!

“Đi mau, nhất định phải đuổi kịp trước khi anh tới Táng Nhai!” Lôi Trảm Thiên lướt qua bản đồ nói với Đường Kiến Tâm rồi chạy vội đi trước.

Đường Kiến Tâm lạnh lẽo đuổi theo. Lôi Trảm Thiên gấp gấp như vậy, nhất định là Lôi Khiếu Thiên gặp nguy hiểm!

Mọi người không nói hai lời liền chạy theo. Phó Hạng Lương chạy cạnh Thẩm Dương Kỳ, “Táng Nhai là gì?”

“Táng Nhai chỉ là một cái tên, nó giống như một lòng động nhỏ, nhìn qua thì như vách núi, kỳ thực đó chỉ là chướng vụ gây ảo giác với người khác!” Thẩm Dương Kỳ vừa chạy vừa giải thích!

Phó Hạng Lương hiểu biết rất lơ mơ, “Vậy có gì nguy hiểm?”

“Phía sau Táng Nhai là đến khu loạn xà, chỉ cần bước vào là không còn cơ hội ra ngoài nữa!” Từ ký hiệu cho thấy nơi đây có một đàn rắn, trước đây tổ tiên đề phòng mộ huyết bị trộm mới thiết trí mê chướng, dồn

toàn bộ rấn rết của Âm Sơn vào cùng một khu vực, giống như một cái hầm vụn xà. Khi cơ quan chưa mở ra thì rấn cũng không thể ra ngoài!

Trong lòng Phó Hạnh Lương lạnh run, cả đoàn người chạy đi như gió!

Bên kia, Đế Văn đi theo sau Lôi Khiếu Thiên một lúc bất tri bất giác đã đến mê chương, những sát thủ Ngục Thiên Minh lảo đảo đuổi theo có chút gian nan.

Lôi Khiếu Thiên đột nhiên dừng lại, nhìn khắp bốn phía. Xung quanh một mảnh trắng xóa, dưới chân không thấy đường, càng có cảm giác như cưỡi mây đạp gió.

“Lão đại, đây là đường gì vậy? Sao em có cảm giác không đúng chút nào?” Đế Văn theo sát Lôi Khiếu Thiên, gió mạnh thổi qua làm anh rung mình!

Lôi Khiếu Thiên vẫn không thay đổi sắc mặt chút nào, “Cậu bảo bọn họ lui về theo đường cũ đi.”

“Đại ca, căn bản không thấy đường đâu cả!” Một sát thủ trả lời!

Đế Văn gạt đầu, sương mù đã dâng lên tận đầu gối, hai chân như bị đổ chì, nặng nề không cách nào di chuyển.

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, giơ tay lên xem nhưng căn bản chẳng thấy tay đâu cả, sương mù đã lên tới tay anh rồi. Lôi Khiếu Thiên biến sắc, xoay người lạnh lùng nói, “Nhắm mắt lại, dựa vào cảm giác mà đi, tới khi nào ra ngoài mới được mở mắt ra!”

Cả đoàn nghe xong nhắm hết mắt lại, bao gồm Đế Văn, nhắm mắt rồi thì chợt thấy tay mình bị nắm lấy, anh kinh ngạc muốn mở mắt ra.

“Đừng nhúc nhích! Không được thả tay, nơi này là mê chương, tôi đi trước, cậu nhớ bước theo chân tôi!” Thanh âm trầm thấp lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên lọt vào tai Đế Văn làm anh thấy thật ảm áp. Lão đại chính là lão đại, mặc kệ thân phận hôm nay của bọn họ là gì, vào thời khắc nguy hiểm thì anh ấy luôn che chở, bảo vệ bọn họ!

115. Chương 115: Thích Anh, Kỳ Thực Không Tệ

Mấy người Đường Kiến Tâm đuổi tới giao lộ thì bốn người Lôi Khiếu Thiên đã sớm bước vào mê chương, giờ đang mò mẫm đi ra. Thẩm Dương Kỳ lo lắng quá mức nên không chút suy nghĩ xông vào, những người khác cũng không bình tĩnh nổi. Vẫn là Lôi Trảm Thiên lên tiếng, kéo Thẩm Dương Kỳ lại không để anh ta làm chuyện điên rồ.

Thẩm Dương Kỳ nghiêm túc đối mắt với Lôi Trảm Thiên, “Anh, anh bỏ tay ra đi, cứ đứng đây sẽ không kịp nữa đâu.” Bọn họ vừa chạy tới nên khi nói chuyện đều thở hổn hển!

Lôi Trảm Thiên lạnh như băng đáp lại, “Đã đến rồi thì không phải vội!” Cậu ta tưởng anh không gấp chặc? Đây là anh ruột của anh đó, nhưng gấp thì có ích gì chứ?

“Vậy sao anh còn giữ em!” Thẩm Dương Kỳ thở nặng nhọc. Đáy lòng Đường Kiến Tâm cũng hoảng hốt, nhưng cô chỉ tìm một cây đại thụ dựa vào, khoanh tay nhắm mắt, “Chờ đi!” Nếu Lôi Khiếu Thiên không đi ra được, vậy thì anh cũng không xứng với tình yêu của cô...

Yêu?

Lòng ngực Đường Kiến Tâm nhảy lên, mở bừng mắt ra, hô hấp có chút gấp gáp... Cô mới nghĩ là... Yêu?

Đôi mắt lạnh lùng phức tạp nhìn vào mê chương... Nhịp tim đập loạn bình thường trở lại... Rất nhiều thứ chợt lóe rồi biến mất trong đầu, miệng khẽ nhếch lên...

Đúng vậy!...

Yêu, một chữ ngọt ngào lại thật nặng, nhưng cô không lừa được bản thân, từ lâu cô đã yêu người đàn ông ấy rồi!

Là lần đầu tiên gặp ở thành phố C, anh nắm lấy chân cô, giọng điệu mang theo chút giáo huấn, “Cô gái à, đá người là không đúng đâu!”

Hay cuộc độ sức khi gặp lại, “Con gái phải điềm đạm nha mới tốt.”

Hay là lần chặn đường sau đó, bất động thanh sắc trộm bảo thạch của cô đi?

“Này, anh đang cản đường tôi!”

“Đường này do Chính phủ mở.”

“Anh không biết Trung Quốc có câu tục ngữ là chó khôn không cắn đường sao?”

“Thứ nhất, tôi không phải người Trung Quốc. Thứ hai, tôi mù chữ.”

Hay lúc ở Tề gia, anh đập vỡ kính thủy tinh nhảy xuống, lạnh lùng quát lên với những người đang ngo ngoe động súng, “Ai dám động nữa, tôi bắn chết ngay lập tức?” Mà khi nhìn cô lại thật dịu dàng?

Là những lần va chạm sau đó, hay khi đang ở biệt thự Jian Ke thì anh xuất hiện? Hay đoạn đường được anh nắm tay, nụ hôn khó giải thích kia...

Những hình ảnh như cuốn phim chiếu lại, nhanh chóng mà lại rõ ràng...

Cái ôm, ánh mắt thâm tình, lần hai xe xô sát, quãng đường đuổi chạy...

Rõ ràng đến thế...

“Cậu yên tâm, anh có thể vào thì cũng có thể ra, chúng ta cứ chờ ở đây!” Lôi Trảm Thiên và Thẩm Dương Kỳ cãi nhau không ngừng, Đường Kiến Tâm ngừng việc nghĩ về hồi ức, nhìn những người đứng cách cô một đoạn mà trong lòng không khỏi sợ hãi.

Thì ra cô lại nhớ kỹ những chuyện đó như vậy, từ lúc mới bắt đầu gặp nhau, tranh chấp với nhau, sự cam tâm tình nguyện sau đó...

Cô không quên, vì cái gì cô an lòng ở lại bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, từng lo lắng, hoảng hốt vì anh, hóa ra, đây là yêu...

Nó đã xâm nhập từng chút vào máu rồi ngấm vào trái tim, lặng yên không một tiếng động. Tay phải Đường Kiến Tâm sờ lên tim, từng nhịp đập thành thịch rất có quy luật, nhưng... Cô nhắm mắt và trong đầu nghĩ đến gương mặt của Lôi Khiếu Thiên, hai tiếng thành thịch như cây gậy sắt nung đỏ đánh vào và vang bật ra. Nghĩ đến tên anh, gương mặt anh, chính tại nơi đó đã thể hiện đúng tình cảm chân thật nhất của cô...

Nhịp tim đập nhanh hơn 0,5 giây...

Đường Kiến Tâm cười tươi như hoa, thích anh, kỳ thực không tệ...

Thẩm Dương Kỳ đang to tiếng với Lôi Trảm Thiên làm mặt đỏ tới tận mang tai, chợt trông thấy Đường Kiến Tâm cười thì quá ư là sợ hãi.

“Chị... chị dâu à, chị không sao đấy chứ?” Không phải chịu kích thích gì đó đấy nha!

Đường Kiến Tâm lắc đầu, “Không có việc gì.” Cô nhìn vào tầng mê chương, sau khi ra ngoài thì cô có nên nói với anh, kỳ thực cô yêu anh không nhỉ?

Cô cho rằng yêu một người, cũng không phải chỉ nói ra ngoài miệng, giống như anh yêu cô... Nó thậm chí ở trong ánh mắt nữa!

Thẩm Dương Kỳ sợ hãi, không thêm tranh cãi với Lôi Trảm Thiên, hai người vốn đứng gần nhau nên anh khẽ nghiêng người hỏi nhỏ bên tai Lôi Trảm Thiên, “Anh thấy thế nào?”

Lôi Trảm Thiên nói cho cùng vẫn là xử nam, đâu hiểu nổi thứ tình cảm này? Vậy nên cũng ù ù cạc cạc, “Không biết.” Nhưng trực giác nói cho anh biết đây cũng không phải chuyện xấu gì!

Thẩm Dương Kỳ rất khinh thường, “Hỏi cũng như không!”

Lôi Trầm Thiên chẳng thèm quan tâm, “Tôi đâu có mời cậu hỏi.”...

“Được, em hỏi Lương!” Thẩm Dương Kỳ chớp mắt đã đi sang chỗ Phó Hạnh Lương.

Bên kia, Đế Văn đi theo phía sau Lôi Khiếu Thiên, từ đầu còn cảm giác được tay, ngực ở đâu, đến giờ thì còn lại mỗi đầu, nhắm hai mắt lại rơi vào bóng tối!

Sát thủ Ngục Thiên Minh tuy cũng từ từ nhắm mắt lại mà ngoài miệng chữ rửa không ngừng nghỉ. Lôi Khiếu Thiên thấy may mắn khi thực sự chưa tới Táng Nhai, bằng không sẽ xong đời.

Hơn mười phút sau, Lôi Khiếu Thiên cảm thấy không khí ẩm bao quang dần bớt đi, biết là bọn họ đã thoát khỏi mê chương, bắt giác thả lỏng, mở mắt ra...

Đường Kiến Tâm nhìn chăm chú Lôi Khiếu Thiên, khi anh nhắm mắt bước ra, tìm cô như ngừng đập. Lúc ấy cô mới phát hiện ra là cô khẩn trương như vậy, hóa ra, cô cũng sợ... Thật may...

Lôi Khiếu Thiên đứng đối diện Đường Kiến Tâm mấy mét, hai người ai cũng không nhúc nhích. Đế Văn là người thứ hai bước ra, hét to, “Cuối cùng đã ra ngoài rồi, cái chỗ quái quỷ này không phải là người nên tới.”

Lôi Trầm Thiên nện vào ngực Lôi Khiếu Thiên, hai người ôm lấy nhau, “Anh, bị anh dọa cho chết khiếp.”

“Nhát gan vậy sao?”

Lôi Trầm Thiên khề ừ, anh đã mất bố mẹ, anh trai không thể rời khỏi anh. Trước khi xem bản đồ anh còn có thể bình tĩnh, nhưng xem rồi anh thực sự rất sợ, dù cho anh luôn tự nói với mình, “Anh sẽ không có việc gì đâu” !

“Anh không sao!” Lôi Khiếu Thiên không phải kiểu người sẽ đi an ủi người khác, anh biết khúc mắc của em trai mình, cảnh tượng khi còn bé đã làm nó chịu kích thích quá lớn. Mỉm cười nhìn lại nơi Đường Kiến Tâm đứng, phát ra thứ ngôn ngữ không cần nói, anh không có việc gì, không cần lo lắng!

Lôi Trầm Thiên buông hai tay ra, cầm bản đồ đưa lên, “Đây là bản đồ cả Âm Sơn, lần này anh phải xem thật kỹ đấy.”

Khóe môi Lôi Khiếu Thiên cong cong, em đang trách anh không biết đường đây à?

“Được!” ...

Đế Văn gào khóc, “Tôi đã ra lâu như vậy mà sao mấy người coi tôi như không khí hả?”

Lôi Trầm Thiên quay đầu đi, cùng sang bên kia với Lôi Khiếu Thiên, dùng hành động chứng minh đây là mình coi thường anh ta, làm Đế Văn tức điên thiếu chút nữa hộc máu.

Lúc này người của Ngục Thiên Minh đều ra ngoài, Thẩm Dương Kỳ vỗ vai Đế Văn, “Sao anh đeo cái mặt nạ này?” Mặt thật đã đẹp rồi còn cần mượn mặt khác làm gì?

Đế Văn sờ lên mặt nạ kéo nó xuống. Cái mặt nạ này vừa rồi bị ngâm trong không khí ẩm lâu quá nên thuốc mất đi hết được hiệu, đứt khoát không mang, vút vào bụi cỏ, “Mang cái này thật khó chịu.” Nghĩ đến khuôn mặt anh tuần này của anh thì vẫn thoải mái hơn!

Đôi mắt sắc bén của Lôi Khiếu Thiên lướt qua bản đồ, nhìn mấy lỗi ra rồi chỉ thị, “Lương, Diệp, các cậu xuống đó trông chừng. Kỳ, Trầm, Đế Văn theo tôi.”

Không ai có ý kiến khác, mặc dù Phó Hạnh Lương có chút không muốn, nhưng vẫn đưa người đi cùng Hưởng Diệp Lân.

Đường Kiến Tâm không xen vào, vẫn dựa vào cây đại thụ kia. Thẩm Dương Kỳ khó hiểu, “Anh họ, sao anh lại để tất cả bọn họ xuống dưới đó?”

Lôi Khiếu Thiên đưa bản đồ lại cho Lôi Trầm Thiên, đi thẳng tới chỗ Đường Kiến Tâm. Lôi Trầm Thiên cầm bản đồ nói, “Càng nhiều người lên núi thì càng nguy hiểm. Lôi Triển Lâm đã dẫn một nhóm người lên đó, chúng ta cũng dẫn theo một nhóm nữa, chỉ sợ đi từng bước cũng phải lo lắng xem có dẫm phải cơ quan

hay không!” Anh ta cũng không nhắc tới, lần này anh muốn triệt để giải quyết Lôi Trầm Lâm, dĩ nhiên phải để người trông chừng dưới chân núi.

Thẩm Dương Kỳ hậm hực âm ừ, lúc này Chris mới được hai người đỡ xuất hiện trước mặt mọi người. Mặt Lôi Trầm Thiên co quắp cả lại, liếc sang Thẩm Dương Kỳ, đi cùng với bọn họ mà sao bây giờ mới lên đây? Đúng là tốc độ con rùa!

Đế Văn chạy vù tới cạnh Chris, có chút hả hê, cười chẳng thấy tim gan đâu, “Ha ha, xem bộ dạng anh kìa...”

“Tôi cảnh cáo anh, anh còn cười nữa, có tin tôi đập anh xuống núi không.” Hai tay Chris để trên vai thủ hạ buông xuống, lao tới công kích Đế Văn.

“Với cái bộ dạng sắp ngã này của anh mà còn muốn đập tôi, thôi đi!”

“Đế Văn, chết tiệt, gặp nhau mà anh không làm tổn hại tôi thì không thoải mái đúng không?”

“Đương nhiên, Nuss sao mà còn chưa cho nổ chân của anh nhỉ?”

“F*ck, tôi thề không đội trời chung với anh!” Chris xắn tay áo như chuẩn bị quyết một trận sống mái. Đế Văn khinh thường hừ lạnh, chỉ bằng anh?

“Sao em lại tới?” Lôi Khiếu Thiên dừng lại trước mặt Đường Kiến Tâm, nhìn cô đầy dịu dàng. Đường Kiến Tâm nhìn thẳng vào anh, khi anh nhìn cô đều dùng ánh mắt này sao?

Đường Kiến Tâm cười bước tới gần, “Rất nguy hiểm à?”

“Sẽ không!”

“Âm Sơn có thứ gì?” Đáng để anh khẩn trương như vậy?

Lôi Khiếu Thiên sóng vai đi cùng cô, “Cụ thể là gì anh cũng không biết, chỉ nghe nói nơi đây có một Hoàng Lăng.”

“Hoàng Lăng?” Đường Kiến Tâm kinh ngạc.

“Khi anh còn nhỏ, bố từng kể với anh chuyện ở đây, bảo anh tìm được Dạ Chi Tâm và Dạ Đêm thì tới ngọn núi này.”

“Bảo thạch?” Đường Kiến Tâm nhớ lại khi Dịch Long để cô nhận nhiệm vụ thì trên tài liệu cũng nói rõ, giật mình, “Đó không phải truyền thuyết thôi sao?”

Lôi Khiếu Thiên buồn cười với dáng vẻ này của Tâm Nhi, “Dĩ nhiên không phải.” Bằng không sao lại có người ngáp ghé tới bảo thạch chứ?

Đường Kiến Tâm mất hai phút để tiêu hóa tin tức này, sau đó hỏi, “Nhà anh có quan hệ với Hoàng Lăng này?”

“Ừ!”

“...”

Lôi Trầm Thiên, Thẩm Dương Kỳ dõi theo hai người Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm đang sóng vai đi xa, cảm sắp rớt xuống đất, cả người ngây ra như phỗng, rồi ăn ý nhìn Đế Văn, Chris còn tổn hại lẫn nhau kìa, mỗi người kéo lấy một người rồi đuổi theo.

“Còn âm ỉ ở đây nữa hả, không thấy chị dâu với anh họ đâu rồi kìa.”

Đế Văn, Chris không cần rõ chơi đùa nữa, khiếp sợ nhìn theo bóng lưng họ, cảm giác thế nào mà không giống nhau nhưng nhìn rồi lại rất hài hòa!

Chris ngây ngốc mở lời, “Đây có phải cái gọi là tương cứu trong lúc hoạn nạn?” Vết thương nho nhỏ trên mặt trông thật tức cười.

Ánh mắt cả ba đặc biệt sáng ngời nhìn Chris, hắc, đúng là có cảm giác vậy!

“Cho nên ý anh là, chị dâu thích anh họ?” Thẩm Dương Kỳ lên tiếng.

“Bằng với kinh nghiệm của tôi, không chỉ đơn giản là thích thôi đâu. Đường Kiến Tâm là ai, chúng ta rõ ràng, tứ đại Âm Minh dưới tay lão đại có người nào mà không thua thiệt trong tay cô ấy? Với thái độ trước kia thì liệu cô ấy có hành động như bây giờ không? Cách yêu không xa nữa rồi.” Chris vuốt cằm ra vẻ rất có kinh nghiệm.

Đế Văn cất tiếng, “Đừng có lấy anh áp đặt cho lão đại, nửa người dưới của anh là động vật, lão đại mà vậy hả? ”Yêu” đây của anh là “làm cho ra”, tình yêu của lão đại ấy là hai tay nâng niu trái tim dâng cho chị dâu.”

Lôi Trảm Thiên cũng xì mũi coi thường, chuyện này mà tin Chris thì chẳng khác gì mặt trời mọc ở hướng tây.

Thẩm Dương Kỳ càng không cần phải nói rồi, mặc dù bây giờ anh đã có người anh yêu, nhưng anh vẫn cảm thấy Chris không đáng tin cậy chút nào.

Ba người ăn ý vút lại Chris, Chris tổn thương, giậm chân đuổi theo sau, “Ai nói yêu không phải là ”làm cho ra” hả? Phải “làm” mới có yêu chứ, này, mấy người không tin hả, tôi nói thật mà. Mẹ kiếp, mấy người chờ tôi đã, tôi đau chân!”

Trong sơn động âm u, Lôi Triển Lâm đi theo phía sau Tần Chính, vì cẩn thận nên ai cũng đã đeo kính đi đêm, cho nên dù ở đây rất tốt nhưng để thấy đường bên dưới thì không thành vấn đề.

“Ở đây chưa từng có người đến?” Tần Chính nhíu mày hỏi.

“Đương nhiên.” Lôi Triển Lâm cười nhạt, đến người của Lôi gia còn không dám tùy tiện lên ngọn núi này, vậy những người khác vào núi chẳng khác gì tự tìm cái chết.

116. Chương 116: Đêm Trước Khi Vào Hoàng Lăng

“Con đường này dài bao nhiêu vậy? Sao đi mãi còn chưa tới?” Tần Chính nhíu mày nhìn hai người mở đường phía trước.

“Sớm thôi, anh bảo người phía trước cẩn thận một chút, đừng đá vào đá hay chạm vào tường.”

“Àm!”

Lôi Triển Lâm vừa nói xong, khắp sơn động vang lên tiếng đất rung núi chuyển, bước chân Lôi Triển Lâm chênh vênh, trong tình huống nguy hiểm nắm chặt lấy cổ Tần Chính, Tần Chính va vào vách tường hét lên, “Đi mau!”

Túm lấy cổ áo Lôi Triển Lâm rồi cả hai lão đảo chạy vào trong, người phía sau cũng chật vật đuổi theo...

Sau khi chạy được hai mươi mét thì sơn động an ổn lại, Tần Chính mới thả cổ áo Lôi Triển Lâm ra, thở hổn hển, “Vừa... vừa rồi là có chuyện gì thế?”

Lôi Triển Lâm bỏ qua Tần Chính, đánh giá hoàn cảnh trước mắt, xung quanh được xây dựng bằng đá, đằng trước có con đường nhỏ chỉ vừa ột người trưởng thành đi qua, “Không chết là được, thấy con đường kia chứ, qua đây là sẽ tới cửa Hoàng Lăng!”

Hai mắt Tần Chính sáng ngời, nhìn sau lưng mình, “Sao lại nhỏ như vậy?”

Bóng tối phủ kín sơn động, mỗi một câu nói đều có tiếng vọng lại, Lôi Triển Lâm hừ lạnh, “Dễ dàng mà vào thì còn cần đến tôi?”

Tần Chính rất tức thời không tính toán với ông ta, “Tôi đi đâu!”

Trên con đường lưng chừng núi, năm nam một nữ đi song song với nhau. Đường Kiến Tâm nghe Lôi Khiếu Thiên kể lại lịch sử của Lôi gia, yên tĩnh nghe anh nói hết, “Anh nói tổ tông anh chính là người thị vệ kia?” Người thị vệ bên cạnh Vương gia trước đây đã lén lấy bảo thạch giả đánh tráo với đồ thật!

“Đáng tiếc về sau ông ấy lại không cẩn thận làm mất chúng.” Kỳ thực không phải mất mà là bị cướp. Mặt mũi của tổ tông thì vẫn phải giữ, để Tâm Nhi biết bảo thạch bị người khác quang minh chính đại cướp đi thì mặt mũi trong ngoài của Lôi Khiếu Thiên anh cũng mất sạch.

“Anh, không phải bố nói đó là do thái thái thái gia gia cướp đi sao?” Lôi Trảm Thiên cải chính lại bị Lôi Khiếu Thiên lườm ột cái liền ngậm miệng, quay ra nói chuyện phiếm với Thẩm Dương Kỳ, “Kỳ, hôm nay trời đẹp đấy, mặt trời rực rỡ chiếu rọi kìa!”...

“Nhị biểu ca, ở đây đâu thấy mặt trời!” Thẩm Dương Kỳ rất vô tình cắt đứt lời anh ta. Lôi Trảm Thiên vỗ một chưởng lên lưng anh, cậu không hủy cái bệ của tôi thì sẽ chết hả?

Đường Kiến Tâm cũng chỉ cười cười, “Nếu người của Lôi gia mấy đời đều chưa tới Hoàng Lăng, sao đến anh phải thay mặt nhiều chuyện như vậy?”

“Hắc, chị dâu không hiểu rồi, hai mươi năm trước Lôi gia có rất nhiều cú chuột, không còn cách nào khác, lão đại bị ép đi lên thôi!” Đế Văn chống tay lên vai Chris trả lời.

Đường Kiến Tâm nhìn Đế Văn, anh ta nói tới Lôi Triển Lâm? Rồi cười nhạt nhìn lại Lôi Khiếu Thiên, “Người cận bã như thế anh giữ lại làm gì?”

Mọi người cùng cười khúc khích, Lôi Khiếu Thiên cong cong môi, “Tâm Nhi ghét ông ta, không gặp ông ta là được!”

Đường Kiến Tâm lạnh lùng trả lời, “Giết không phải càng bớt việc hơn sao?”

“Cho nên lão đại mới tới Hoàng Lăng đó!” Chris hất tay Đế Văn ra gào lên!

“Anh xác định ông ta không phải vì bảo tàng?” Hoặc là võ công bí tịch gì gì đó?

“Ha ha, vẫn là chị dâu hiểu anh họ.” Chân chó Thẩm Dương Kỳ chạy đến cạnh Đường Kiến Tâm, “Chị dâu, em lớn từng này mà còn chưa thấy Hoàng Lăng bao giờ, khó có được ngày hôm nay có thể mở rộng tầm mắt, ít nhiều cũng nhờ Lôi Triển Lâm!”

“Thẩm Dương Kỳ, cậu cầm miệng!” Lôi Trảm Thiên rất muốn đá cái tên kia về Italia, “Anh là người nông cạn vậy à? Mạo hiểm sinh tử chỉ vì đồng tiền tài đó?” Có bệnh mới thế!

Đường Kiến Tâm không có hứng thú gì với mục đích thực sự của Lôi Khiếu Thiên, sau khi qua mấy ngã rẽ thì trông thấy phía trước có một sơn động, “Là ở đây?”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, quan sát dấu chân ngỗng ngang ở trước cửa động, “Xem ra bọn họ đã đến!”

“Đương nhiên, chúng ta chậm chạp tới đây chẳng phải để bọn chúng làm tiên phong sao?” Thẩm Dương Kỳ đứng trước cửa động ngó dáo dác.

“Đi thôi!” Lôi Khiếu Thiên bước vào, Đường Kiến Tâm đi sau, ánh mắt lạnh xuống!

Trong căn phòng khách 3 tầng ở một tiểu khu của thành phố H, trên màn hình ti-vi LCD đang phát một bộ phim Hollywood, bên cạnh đặt hai con cá thép, chân Hạ Tâm Dung co lại trên ghế, cầm trùm nho ăn ngon lành!...

Thỉnh thoảng còn phát biểu mấy câu, động tác này quá giả, động tác này quá đẹp trai...

Cạch

Cửa phòng bên cạnh mở, Amazon ôm lấy chiếc máy tính bước ra ngoài, khuôn mặt gầy gò nhưng đôi mắt lại lấp lánh có thần, không còn thần thái ốm yếu nữa.

“Dung, hai người bọn họ còn chưa về sao?”

Hạ Tâm Dung không rời mắt khỏi chiếc TV, cô cảm thấy A Nặc cường hãn hơn, nghe được tiếng Amazon, “Không thấy”, rồi bỏ trùm nho xuống, “Lão đại không liên lạc với chúng ta, muốn tìm người đâu có dễ.”

Amazon ngồi xuống bên cạnh Hạ Tâm Dung, “Lão đại thật ác độc, không phải nói sẽ không bỏ chúng ta lại sao? Bây giờ lại chạy mất chẳng thấy bóng dáng.”

“Không thể nói lão đại như thế được, nhất định chị ấy còn có việc chưa xử lý xong nên mới không tìm chúng ta. Tôi không tin chị ấy bỏ thầy, hơn nữa, trước đây nếu không phải vì giải độc cho anh, bọn tôi sẽ để mặc lão đại đi một mình sao?”

Amazon ghen hòng không phản đối được, “Gần hai năm rồi!”

“Cứ đợi đi, chờ A Phàm và Tử Ngang về rồi nói.”

Hạ Tâm Dung giờ mới nhìn sang Amazon, “Không lầm chứ? Chơi xe tăng đại chiến? Đây là trò mấy trăm năm trước đấy hả?”

“Rất hay đấy, cô chơi không?”

“Quên đi, anh cứ chơi một mình!”

“Dung, mau, tìm thấy lão đại rồi!” Sau tiếng hô ấy thì cửa bật mở, Diệp Trúc Phàm và Sở Tử Ngang hấp tấp chạy vào.

Hai người ngồi trên ghế mắt sáng ngời, “Thực chứ?”

“Ừ, lão đại đang ở thành phố W, chúng ta mau đi thôi.” Sở Tử Ngang cầm bình nước sôi bắt đầu rót. ...

Diệp Trúc Phàm gật đầu, “Dạ Chi Tâm, Dạ Đêm cũng xuất hiện rồi.”

Amazon đặt máy tính xuống, huyết sáo, “Xem ra chúng ta lại có việc để làm rồi!”

“Đi thôi, hai năm qua Kim Bài Tứ thần thân cũng sắp mọc rồi đấy, đã tới lúc làm việc lớn rồi.” Diệp Trúc Phàm nhếch môi.

Hạ Tâm Dung nhảy dựng lên hoan hô, “Thật tốt quá, hai năm qua làm xương cốt tôi mỏi quá rồi!”

Bốn người nhìn nhau cười, ăn ý không cần nói cũng biết. Đúng vậy, dòng nước cuộn trào giấu trong lòng bọn họ lại về rồi.

Châu Phi, Tiểu Ngải đá văng cửa thư phòng của Thượng Quan Kiệt Thiếu, nổi giận dùng dùng chạy ra sau bàn đọc sách, đập tay lên bàn, “Thượng Quan Kiệt Thiếu, anh gan lớn lắm, dám gạt tôi hả, không muốn sống nữa phỏng!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu vừa uống được hớp trà liền phun ra, vội vàng đứng dậy đỡ lấy Tiểu Ngải, “Bà xã, bà xã, em chậm thôi chậm thôi, bây giờ không chỉ có một mình em nữa đâu, nhẹ nhàng nhẹ nhàng chút nào!”

Tiểu Ngải chống nạnh, muốn tóm lấy tai Thượng Quan Kiệt Thiếu, đáng tiếc người ta cao hơn nàng nửa cái đầu, hết cách, “Ngồi xuống!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu ăn đắng, không còn cách nào chỉ có thể nửa ngồi xồm, Tiểu Ngải rất không khách khí nhéo tai anh, hét toáng, “Anh nói xem, có phải anh đã sớm nhận được tin chị tôi gặp nguy hiểm không hả?”

Thượng Quan Kiệt Thiếu sắp khóc, lại không thể vỗ bàn như trước, “Không có, không có, anh cũng mới biết thôi, thật, thật đó. Bà xã, anh nào dám gạt em!”

Bụng cô ấy là báu vật không thể đắc tội a!

Tiểu Ngải xoay người ngồi luôn lên cái ghế bên cạnh, “Bớt lời đi, tôi cho anh biết, bây giờ tôi không so đo với anh, lập tức sắp xếp cho tôi một chiếc máy bay, tôi phải về!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu thoát ra khỏi tay cô, “Không được!”

“Tôi - muốn - quay - về!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhắc Tiểu Ngải lên ôm vào ngực, “Bà xã, đừng làm rộn, bây giờ không về được đâu!” Nếu về được thì anh đã sớm về rồi, còn có thể ở đây lo lắng muốn chết vậy sao?

Tiểu Ngải nện vào ngực anh, “Không được, em lo cho chị lắm!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu cười khỏ, “Xa đất cách trời, lo lắng thì có ích gì, hưởng hồ, không phải còn có đại ca sao?”

“Hừ, anh ta mà dùng được thì chị đã chẳng gặp phải nguy hiểm.”

“Bà xã, em không thể nói vậy. Đại ca dù mạnh mẽ, nhưng chẳng có người nào hoàn mỹ cả, sẽ có lúc sơ sót!”

Tiểu Ngải cười nhạt, “Hừ, các anh đều là cá mè một lứa hết.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu giơ tay, “Anh không có trong đó đâu nhé!” Thấy Tiểu Ngải chu mỏ liền nói tiếp, “Bà xã, tính tình em dạo gần đây sao nóng vậy?”

“Đừng có gián đoạn!”

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhếch miệng xoa xoa đầu Tiểu Ngải, “Đừng lo lắng, em xem bên ngoài hè nóng bức thế nào kìa, mọi người còn chẳng muốn ra khỏi phòng nữa là. Chớ phiền não, sau khi xong việc ở đây thì sẽ mang em về!”

“Không được, hôm nay em phải về. Em cảnh cáo anh, nếu không sắp xếp máy bay cho em thì em tự trốn về.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu bật người, bà xã à, em đừng vậy chứ, mới đến châu Phi không bao lâu mà tính tình em đã nóng như lửa rồi, em bảo chồng em làm sao chịu nổi chứ?

Tiểu Ngải nói xong đẩy Thượng Quan Kiệt Thiếu đi ra ngoài, Thượng Quan Kiệt Thiếu vội đuổi theo, “Tiểu Ngải, em đứng lại!”

Mẹ kiếp, đúng là đã cưng chiều cô gái này đến tận trời rồi!

“Cút!”

Shit, Thượng Quan Kiệt Thiếu cuống quýt chạy ra, nhìn bóng lưng Tiểu Ngải đi xa mà hận ghê gớm. “Chuyện về ốc đảo để sau, tôi quay về tổng bộ một chuyến!” Sau khi thông báo lại cho người giữ cửa, Thượng Quan Kiệt Thiếu đi theo Tiểu Ngải.

Tiểu Ngải cầm đầu nghen cười, bất kể như thế nào, anh vẫn thương cô!

Máy bay tư nhân chỉ cần phân phó là sẽ đợi lệnh, Thượng Quan Kiệt Thiếu cẩn thận đỡ Tiểu Ngải đi lên, bước tới bậc thang cuối cùng rồi lại lên tiếng, “Bà xã, hay là để hai tháng sau rồi chúng ta hẵng về!”

“Bớt nói nhảm!”

“Không thể được đâu, hôm qua anh mới đọc những quy tắc dành cho phụ nữ có thai, trước ba tháng không thể đi máy bay được!”

Tiểu Ngải phì cười, “Mỗi người mỗi khác có được không? Yên tâm đi, em chịu nổi mà!”

“Không được, anh vẫn cảm thấy không an toàn, chúng ta không đi nữa.” Nói xong Thượng Quan Kiệt Thiếu ôm Tiểu Ngải đi xuống!

Tiểu Ngải đẩy anh ra, “Anh có phiền không vậy, càng ngày càng dài dòng?” Nào có vẻ tự đại trước đây nữa đâu!

Thượng Quan Kiệt Thiếu thật ủy khuất, đây chính là bà xã với con anh đó, có thể không khấn trương được sao?

Không có cách nào khác, không ngăn được bà xã là lỗi của anh, cũng chỉ đành liều mình bồi quân tử mà đi theo thôi!

Ông xã hai mươi bốn như anh còn không quan trọng bằng sự tỷ của bà xã nữa! Òa!

117. Chương 117: Vừa Nóng Vừa Lạnh

Âm sơn, đoàn người Đường Kiến Tâm quanh cô một hồi, khi tới cửa vào lối đi nhỏ kia thì Đường Kiến Tâm dừng bước, quay lại hỏi Lôi Khiếu Thiên, “Con đường này sao nhỏ vậy?”

Lôi Khiếu Thiên bảo Lôi Trầm Thiên xem bản đồ, mình thì tới trước mặt Đường Kiến Tâm, Thảm Dương Kỳ vọt lên nghiên cứu đá trên vách tường, “Người cổ đại sao lại có cách nghĩ hay như vậy nhỉ?” Không thể không bội phục tài trí của bọn họ, trên đường đi đã qua mấy trạm gác, không ngờ cuối cùng còn một chiêu tuyệt diệu như vậy!

Lôi Khiếu Thiên tỉ mỉ quan sát hoàn cảnh xung quanh, “Lôi Triễn Lâm đã vào đây.”

“Hắc, hay đấy, có người xung phong thì có thể yên tâm bước qua rồi.” Chris hữu khí vô lực dựa vào Đế Văn nói.

Anh đi suốt cả quãng đường, đến thời gian thở cũng chẳng có, thật quá buồn bực mà, cuối cùng anh đành phải kéo Đế Văn làm cây gậy người!

Lôi Trầm Thiên thu bản đồ lại, lắc đầu, “Không nhất định, con đường nhỏ này theo lối hình rắn. Rắn thì ai cũng biết, trên rắn nó có rất nhiều nọc độc, cuối đường chính là con rắn đang há miệng nuốt, cho nên phải rất cẩn thận. Mấy người Lôi Triễn Lâm may mắn không có đụng tới cơ quan cũng không có nghĩa chúng ta có được may mắn ấy.”

Thảm Dương Kỳ sang bên cạnh Lôi Trầm Thiên, “Rắn? Nói cách khác, con đường này rất là nghèo nàn?”

“Phía trước có một đoạn theo chữ S, sao đó sẽ đi theo vòng lên trên, tới giao lộ còn một đoạn dốc nữa.”

Lôi Trầm Thiên nhìn Lôi Khiếu Thiên giải thích, Đường Kiến Tâm mỉm cười, “Địa hình này do ai thiết kế vậy?” Kỳ thực cô muốn hỏi vị Vương gia ấy là ai mà có thể xây dựng một lăng mộ như vậy?

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Không ai biết!”

Được rồi, đây là chuyện mấy trăm năm thậm chí là mấy nghìn năm trước, ai mà biết được chứ?

“Mọi người có phát hiện ra là Âm Sơn này rất nhiều nơi thiết kế dựa theo loài vật không? Ví dụ ở cửa sơn động trông như mắt mèo ấy? Một con mèo đang nằm sắp xuống trốn tránh?”

Đế Văn khi nghe Thảm Dương Kỳ nói tới hình rắn liền nghĩ lại quãng đường bọn họ vừa đi qua, bắt đầu từ dưới chân Âm Sơn, cảm giác toàn bộ Âm Sơn này như ẩn như hiện hơn chục loại động vật.

“Đúng vậy, tôi cũng có cảm giác ấy.” Chris nghĩ lại, giơ tay lên đồng ý.

Trong lúc nhất thời mọi người cùng dừng nhìn về phía Đế Văn, dường như đang hồi tưởng lại con đường đã đi. ...

Cả sơn động trở nên yên ắng, chỉ có tiếng hít thở của tất cả hòa lẫn vào nhau, một lúc sau Lôi Trầm Thiên lấy bản đồ cuống quýt mở ra, mấy người Thảm Dương Kỳ chen nhau xem, chỉ có Đường Kiến Tâm và Lôi Khiếu Thiên liếc nhau.

“Mẹ kiếp, thật sự bị anh nói đúng rồi.” Thảm Dương Kỳ nhìn theo ký hiệu trên bản đồ, nhìn từng nơi theo tay Lôi Trầm Thiên chỉ...

Trên trời, dưới biển, trên mặt đất, bà mẹ, tất cả đều có. Lối vào Âm Sơn như bức tranh một con cá chép mở miệng đớp mồi, đường kẻ trên mang tai nó chia làm các con đường nhỏ khác nhau, tại đuôi cá chép mới là lối ra chính xác. Tiếp lên là mèo, trên cao có cả cọp, sư tử, rắn, quay lại là điều hâu...

Chết mất, đó hoàn toàn là một chuỗi thức ăn, chỉ có đi đúng theo chuỗi thức ăn này mới tới được cửa chính, và bên cạnh đó còn rất nhiều loài vật chia làm các con đường nhỏ khác nhau, hoặc là trạm gác, tỷ như mê chương mà Lôi Khiếu Thiên mới vào đó là chân trước con mèo, nằm trong chuỗi thức ăn sai lầm đồng nghĩa với cái chết...

“Người kia đúng là thiên tài!” Thảm Dương Kỳ cảm thán, có thể nghĩ tới lấy chuỗi thức ăn làm chuẩn mực quả thật là thiên tài!

Chẳng ngờ thời đại đó không như ngày nay mà đã có thể biết đến chuỗi thức ăn?

Lôi Trảm Thiên mặt không thay đổi khép bản đồ lại, “Sau khi trở về, phải để người của Ngục Thiên Minh học hỏi thêm mấy thứ tính toán với trí tuệ này!”

Đế Văn, Chris cũng đồng ý, cả hai cùng gật đầu, sau khi về, cho bọn họ thêm một khóa!

Lôi Khiếu Thiên kéo Đường Kiến Tâm đi trước, “Đi thôi!” Đường Kiến Tâm không cự tuyệt, hai người tựa lưng vào vách tường chậm rãi vào trong.

Lôi Trảm Thiên lôi Thẩm Dương Kỳ đi theo, kế tiếp Đế Văn, Chris đồng thời nắm tay nhau. Lôi Trảm Thiên đi sau nên Đường Kiến Tâm rất tự nhiên nắm lấy tay anh, Lôi Trảm Thiên mỉm cười, cô ấy là chị dâu anh!

Theo Lôi Khiếu Thiên dẫn đầu, đoàn người tựa vào vách tường di chuyển từng bước, cẩn thận qua địa hình chữ S, dù không rõ ràng lắm nhưng vẫn thấy sườn núi nghiêng lên. Sau khi đi được một đoạn bất chợt có người hô!

“Nóng quá, đây là đá gì vậy?” Thẩm Dương Kỳ buồn bực vì cảm giác nóng bừng sau lưng, mồ hôi chảy ròng ròng, nước trong miệng ngày càng ít đi.

Từng giọt mồ hôi chảy ra từ lòng bàn tay nhưng không một ai buông tay! Chris đi cuối cùng, không khí tương đối đủ mà cũng không chịu nổi loại nóng bức này, “Theo lý đây đang ở giữa sườn núi, quanh năm âm u lạnh lẽo thì không nên có sự nóng bức này mới phải!”

Trán Đường Kiến Tâm rịn mồ hôi, Lôi Khiếu Thiên đau lòng khi trông thấy cô như vậy, chật vật giơ tay phải lên, bụng với ngực co lại, men theo khe hở lau khô mồ hôi trên trán cho Đường Kiến Tâm, “Đỡ hơn chưa?”...

Khóe miệng Đường Kiến Tâm cong lên, khẽ gật đầu, cô cũng rất tò mò vì sao lại nóng như vậy, “Gần đây có núi lửa ư?”

“Làm sao có thể!” Lôi Trảm Thiên lắc đầu, “Mảnh đất này rất bình thường.”

“Vậy cái gì đang nung sau lưng em đây?” Thẩm Dương Kỳ tóm chặt tay Lôi Trảm Thiên, mồ hôi chảy ra ở lòng bàn tay làm anh thiếu chút nữa không nắm vững.

“Không biết, có thể liên quan tới đá, về rồi sẽ tìm nguyên nhân sau.” Cho dù bây giờ anh muốn biết cũng không thể quay lại xem vách tường phía sau được làm từ cái gì!

Đế Văn gật đầu, nghiêng đầu bảo Chris lau mồ hôi giúp anh, nó chảy vào mắt rất khó chịu, Chris liền mắng, “Tôi cũng muốn có người giúp tôi lau mồ hôi, lão tử cũng khó chịu lắm!”

Đế Văn khinh bỉ, “Tay kia anh làm gì!”

“F*ck, đường hẹp vậy đến thân hình tôi đã rất miễn cưỡng, mở miệng nói ra mà hòn đá nhỏ trên vách tường cũng có thể rơi vào miệng thì nhắc sao nổi tay?” Chris gào khóc, gào xong thì im miệng, anh không muốn chịu tội chút nào!

Đế Văn bị anh ta làm nghẹn họng, Lôi Trảm Thiên cười nhạo, “Anh được đấy, đến anh trai tôi còn giúp chị dâu tôi lau mồ hôi được, anh chính là không muốn Đế Văn tốt hơn, muốn anh ta chịu tội với anh.”

Dứt lời thì mọi người liền mất hết bình tĩnh, nhất là Thẩm Dương Kỳ, kêu lên như quạ, sao anh lại đi ở giữa chứ, chân Đế Văn mà có thể hoạt động thì chắc đã đạp Chris một đạp rồi, “Được, được lắm, Chris, anh nếu không muốn sau khi ra khỏi đây tôi chặt tay anh thì mau lau mồ hôi cho lão tử!”

Mồ hôi có cả muối rơi vào mắt làm anh không mở ra nổi, Chris liền hối hận, “Anh xem vóc người này của tôi liệu có chỗ nào để giơ tay lên không?”

“Im miệng lại đi, lão đại khôì ngô thế kia còn làm được, anh rõ là đang kiêu, cẩn thận mấy anh đây sẽ trối anh lại ném lên giường Maliai để anh 135 ngày không thoát ra được.” Đế Văn trảm mặt uy hiếp!

Chris la hét mắng chửi Đế Văn biến thái, Maliai là gái làng chơi có tiếng ở Italia, tuy rằng anh sắc đấy nhưng cũng cần phải xem xét chất lượng, đó cũng là lý do anh sống đến bây giờ mà không mắc bệnh gì cả.

Đường Kiến Tâm buồn cười nghe bọn họ cãi nhau, bước chân không dừng lại nhưng cũng có xu hướng tăng tốc, “Anh đừng yêu cầu anh ta nữa, anh ta không có được linh hoạt như Lôi Khiếu Thiên đâu!”

Một giây, hai giây...

“Hi hi!”

“Ha ha!”...

Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên cùng cười ha hả, ngực phập phồng và tay run lên kỳ cục, Đế Văn ngăn ra một giây rồi cũng cười bắn cả nước, chỉ có Chris mặt như đơ đăm, Lôi Khiếu Thiên mỉm cười, “Tâm Nhi, em cũng biết nói giỡn đấy hả?”

Đường Kiến Tâm không hiểu bọn họ đang cười cái gì? “Tôi đâu có nói giỡn, tôi nói không phải thật hay sao?”

Lần này mọi người dù cười đến đau cả ruột cũng không ngừng lại được, chỉ có Chris bất mãn, “Chị dâu, em có chỗ nào không linh hoạt được như lão đại?”

“Mặc dù vóc người anh cũng chuẩn không kém Lôi Khiếu Thiên nhưng lại béo hơn một tí, cơ bắp lỏng lẻo, Lôi Khiếu Thiên còn biết lợi dụng cơ thể tạo ra chút không gian chứ anh thì không được!” Đường Kiến Tâm nghiêm trang trả lời câu hỏi của anh ta!

Lôi Khiếu Thiên nghe thế mặt đen lại, “Em từng nhìn thấy cơ thể cậu ta?” Nếu đã nhìn rồi, sau khi rời khỏi đây không cần Đế Văn động thủ, anh sẽ là người đầu tiên gọt anh ta!

Đường Kiến Tâm nhìn vách động trước mặt sững sờ, “Cần nhìn sao? Cứ trông tư thế đi của anh ta là biết thôi.”

Khuôn mặt Lôi Khiếu Thiên nháy mắt sáng lạn trở lại, Chris lại khổ. Mấy người Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ nghe xong đều hóp ụng ưỡn ngực như chứng minh mình không giống như Chris!

Đường Kiến Tâm liếc thấy Lôi Khiếu Thiên nhếch môi mà buồn cười, hóa ra anh cũng ghen à!

Ách, nhầm, trước đây anh bạn này làm việc đó rất nhiều, chẳng qua tâm tư cô lúc ấy không để ý mà thôi!

Đáng yêu lắm đấy chứ! Đường Kiến Tâm thầm nghĩ khi liếc sang Lôi Khiếu Thiên!

Đế Văn cười không nổi nữa nói, “Quên đi, anh đã không tiện thì tôi cũng chẳng làm khó anh, khó chịu thì cứ kệ nó đi!”

Thẩm Dương Kỳ đáp lại, “Đế Văn, anh quá tổn hại, cẩn thận sau khi ra khỏi đây Chris sẽ cho anh uống kích thích rồi ném anh lên giường phụ nữ đấy.”

Chris nghĩ u ám, hừ lạnh, Kỳ, vẫn là cậu hiểu tôi nhất!

Mọi người vui đùa một trận thì đồng thời cũng thấy miệng đắng lưỡi khô, Lôi Khiếu Thiên đột nhiên nói, “Đã qua đường chữ S, bây giờ vòng lên trên, mọi người đừng buông tay!”

Ai nấy đều gạt đầu, bỗng Đường Kiến Tâm chợt thấy gió lạnh ủa tới khiến cả người run lẩy bẩy.

Lôi Khiếu Thiên cuống quýt dừng lại, “Tâm Nhi, thế nào?”

Đường Kiến Tâm cắn môi dưới, “Không có việc gì, đột nhiên bị lạnh nên run thôi.” Vừa rồi còn nóng như lửa mà bây giờ đã như rơi vào Bắc Cực, một chút chuẩn bị cũng không có thì liệu không bị kích thích được sao?

Chớp mắt, trên tay hai người như được phủ một lớp băng, mồ hôi cũng trở nên lạnh lẽo, Đường Kiến Tâm nuốt nước miếng, “Địa phương quỷ quái gì vậy?”

Lôi Khiếu Thiên nắm chặt tay Đường Kiến Tâm, muốn truyền nhiệt độ từ tay mình sang cho giúp cô ấm lên. Anh là người đầu tiên bị lạnh, choáng váng mất một giây, tới khi tỉnh lại thì Tâm Nhi đã bước theo anh rồi. Không bảo vệ tốt Tâm Nhi khiến anh ảo não, chỉ có thể càng cẩn thận chú ý phía trước hơn!

Lôi Trảm Thiên là người thứ ba cảm nhận cơn lạnh, tuy rằng thấy Đường Kiến Tâm run lên thì đã chuẩn bị tâm lý, nhưng vẫn run bắn cả người lên!

“Thiệt lớn rồi, biết vậy nên chuẩn bị một vài đồ rồi hăng lên Âm Sơn.” Vậy thì sẽ không gặp đả kích như thế!

Thẩm Dương Kỳ khinh bỉ, “Cho dù anh chuẩn bị mấy thứ đồ chống rét thì liệu dùng được sao?”

Lôi Trảm Thiên im lặng, được rồi, quả thực vô dụng, chúng chỉ càng làm gánh nặng thôi!

Tuy hiểu vậy nhưng vẫn thấy thật căm phẫn!

“Con mẹ nó, còn trò nào nữa không hả?” Để Văn nổi hết cả da gà vì lạnh, vừa nóng vừa lạnh, cần diễn tới mức như thế à!

Thẩm Dương Kỳ chỉ kém chưa giơ hai tay lên đồng ý, “Anh họ, rốt cuộc cái gì gây ra vậy? Vì sao tại một nơi lại có tới hai luồng không khí vậy?”

Gò má Lôi Khiếu Thiên đỏ bừng cứng ngắc, “Cậu biết bao nhiêu thì tôi cũng chỉ biết từng đó!” Ý là đừng có hỏi anh, Thẩm Dương Kỳ hỏi tiếp Lôi Trảm Thiên, anh ta cũng chẳng nói lời nào.

Thẩm Dương Kỳ khó hiểu, “Không phải anh đã xem bản đồ ư? Trên đó có ghi chú gì không?”

Lôi Trảm Thiên tức giận đáp trả, “Cậu cũng nhìn với tôi sao không biết trên đó viết gì?”

Thẩm Dương Kỳ cố gắng nghĩ lại, thân thể rất phối hợp run lên từng chập, “Hình như chỉ có địa hình, cũng không nói tới phía sau còn một chiều như thế này!” Lời ra khỏi miệng thì trái tim đã lạnh hơn phân nửa!

Để Văn theo đó run lên, “Đừng nói nữa, đi mau ra khỏi cái nơi quỷ quái này mới là chính đạo!”

Chris lúc này hoàn toàn không nói được gì, không phải anh không muốn nói, mà bởi vì thân thể anh rất sợ lạnh, gặp phải cái nơi lạnh như Nam Cực này thì anh liền tự động co lại như trái cà!

118. Chương 118: Anh Chết Chắc Rồi!

Sau khi đại khái đi được một vòng, hàm răng Thẩm Dương Kỳ đánh vào nhau lập cập, hỏi Lôi Trảm Thiên, “Còn bao nhiêu vòng nữa vậy?” Anh sao biết được nói đi một vòng là vì địa thế, đi lên mới tới giai đoạn thứ hai.

Lôi Trảm Thiên sứt sứt, lạnh cóng, “Không biết.” Khí nóng thổi ra phả vào vách tường nháy mắt lại biến mất.

Nơi đây lạnh tới cỡ nào?

Bây giờ anh chẳng muốn nói nữa, chờ sau khi ra khỏi đây thì bọn họ cũng không khác gì băng đá nữa rồi!

Đường Kiến Tâm cũng chịu không nổi, cho dù là hai bên Lôi Khiếu Thiên và Lôi Trảm Thiên áp sát, nhưng cô mới sinh Lôi Mông không lâu nên cơ thể còn chưa được khỏe mạnh như trước kia.

Lôi Khiếu Thiên nắm chặt tay Đường Kiến Tâm, “Có lạnh lắm không?”

“Tạm tạm.” Đường Kiến Tâm nhắm mắt lại, khí lạnh như những con dao nhỏ quét qua mắt thật đau, đơn giản là cứ nhắm mắt lại, dù sao nhắm mắt vẫn đi được, “Còn bao lâu nữa?”

“Ít nhất là ba vòng.” Đây là mảnh khoe mà cổ nhân hay dùng. Lôi Khiếu Thiên suy tư, hai vòng quá đơn giản, cổ nhân cho rằng không an toàn. Ba vòng trở lên mới là phức tạp.

Thẩm Dương Kỳ kêu rên, “Ba vòng? Không phải muốn chết sao? Em thật hoài nghi chim cánh cụt làm sao sống nổi đấy.”

“Cái này thì có liên quan gì với chim cánh cụt?” Đế Văn đã dùng mất một nửa sức lực để kéo Chris, “Cậu có công năng chống rét như cửa chim cánh cụt không?”

“Chính vì không có nên em mới lấy làm lạ, anh biết Nam Cực không? Ở đó quanh năm băng tuyết mà chúng có thể sinh tồn, em thật muốn cụng bái.”

Đế Văn rất muốn tổn hại Thẩm Dương Kỳ, nhưng có vẻ như là chính anh cũng cụng bái mà!

“Tôi rất kỳ quái, theo lý thuyết, nếu nơi đây có những luồng khí này thì trên bản đồ cũng phải đánh dấu chứ nhỉ?” Lôi Trầm Thiên vẫn đang suy tư vấn đề này, trong đầu nghĩ lại bản đồ đã xem trước đó.

“Đúng vậy, thật không phải mà, mỗi nơi chúng ta qua đều có chỉ rõ trên bản đồ, vì sao ở đây lại không có?” Thẩm Dương Kỳ cũng không nhiều lời, chính sự quan trọng hơn.

“Hay đây là cửa chính tiến vào Hoàng Lăng cho nên không có ký hiệu chỉ rõ?” Đế Văn hỏi lại.

“Không đúng, ở đây không phải còn một sườn dốc nữa sao? Trên bản đồ cũng ghi rõ, việc này không có quan hệ trực tiếp với Hoàng Lăng.” Lôi Trầm Thiên phủ nhận suy đoán của Đế Văn.

Trên lông mi Đường Kiến Tâm như được phủ tuyết trắng, “Đừng đoán nữa, im miệng hết đi, ra ngoài sẽ biết ngay thôi!”

Mọi người đồng loạt ngậm miệng lại, bởi vì theo từng câu nói của bọn họ thì không khí lạnh sẽ ủa vào phổi gây ra đau đớn.

Hai mươi phút sau, Lôi Khiếu Thiên cảm giác con đường trước mặt ngày càng mở rộng, cười hiểu ý, bước nhanh hơn. Cả người Đường Kiến Tâm căng cứng chỉ dựa vào Lôi Khiếu Thiên kéo mình ra ngoài. Vừa tới miệng rãnh thì không khí lạnh khắp người lui xuống, Đường Kiến Tâm chưa kịp đứng vững đã được một cơ thể lạnh như băng mà rộng lớn ôm lấy. Đường Kiến Tâm cũng không giãy dụa, nhắm mắt tựa đầu vào ngực anh!

Cô lạnh cóng hết cả người, mặc quần áo mỏng manh, đi nửa giờ trong cái tủ lạnh ấy ai cũng không chịu nổi, lồng ngực trước mặt này dù cũng lạnh đấy nhưng trong tim lại thật ấm áp.

Lôi Khiếu Thiên ma sát cánh tay đã cóng như cây gậy của Đường Kiến Tâm hỏi, “Có khá hơn chút nào không?”

“Ừ!”

Đám người Lôi Trầm Thiên, Thẩm Dương Kỳ vừa ra ngoài liền co lại hết dưới đất, ánh mắt khi nhìn cặp đôi đang ôm nhau kia thì rất là đổ kị ghen ghét, Thẩm Dương Kỳ ngửa mặt lên trời huyết sáo dài, “Sao người yêu tôi lại không ở đây?” Còn phải tự mình cọ xát chống rét, huhu, anh cũng không phải là không có người yêu.

Lôi Trầm Thiên rất không khách khí đá anh một cước, “Cậu hâm mộ hay đổ kị đấy?”

“Cả hai!” Thẩm Dương Kỳ rất thành thực, gục lên người Lôi Trầm Thiên, “Anh họ nhỏ à, cho em mượn cơ thể anh sưởi ấm nhé.”

Lôi Trầm Thiên sắc mặt tái xanh, ngã sang bên cạnh, “Cút ra, cơ thể tôi không ượn!”

Đế Văn kéo Chris ra ngoài, ôm lấy anh ta giúp anh ta đuổi rét, Thẩm Dương Kỳ dùng chân đá Lôi Trầm Thiên làm anh ta trừng mắt, “An phận đi.”

Khóe miệng Thẩm Dương Kỳ giật một cái, bĩu môi nhìn ra sau anh ta, “Xem kìa, gian tình đó.”

Lôi Trầm Thiên nghi ngờ quay lại, mắt tròn xoe, tay run run chỉ vào hai người đang môi kề môi kia, thật đúng là không bình tĩnh nổi, “Đế... Đế Văn, anh đừng có học theo gian tình của con hàng này đấy.” Anh không chịu nổi đâu, một người anh em đã vậy rồi, nghìn vạn lần đừng có thêm người thứ hai.

Đế Văn hít sâu rồi lại áp vào môi Chris, cũng không để ý tới câu trêu chọc của Lôi Trầm Thiên. Sau nhiều lần, Lôi Trầm Thiên, Thẩm Dương Kỳ cũng cảm giác được dị dạng, vội vàng đứng dậy chạy tới cạnh bọn họ. Đế Văn đặt Chris nằm xuống, hai tay đè lên tim anh ta.

“Chuyện gì vậy?”

Lôi Khiếu Thiên cũng buông Đường Kiến Tâm ra, cả hai cùng ra xem. Thấy Chris nhắm chặt mắt thì tim trầm xuống.

“Cậu ta vừa tới đoạn lượn vòng chưa tới hai phút đã bất tỉnh nhân sự rồi, thật con mẹ nó hãi.” Đế Văn vừa tức giận mà vừa lo lắng nhìn Chris, sắc mặt anh ta trắng bệch như tuyết, đôi lông mày chẳng còn thấy màu đen đâu nữa.

Lôi Khiếu Thiên để bọn họ cùng giúp anh ta sưởi ấm cơ thể, ấn các huyệt vị ở hai tay hai chân hỏi, “Từ khi nào mà thân thể anh ta kém như vậy?”

Đế Văn sưng sốt nhưng động tác làm hô hấp ở ngực cũng không ngừng, “Những năm nay độ sức với người của Nuss cũng rất mệt, năm ngoái sau khi cậu ta nhảy khỏi máy bay rơi vào đầm... ở trong đó một ngày, cũng may mà mạng lớn nên không bị cái đầm đẩy nuốt.”

Đế Văn kể ra còn mang theo chút tức giận. Nếu không phải cuộc gọi qua video lần trước thấy bộ dạng khác thường của anh ta, anh khẳng định anh ta đến chết cũng không nói với anh tình cảnh cử tử nhất sinh ấy. Khi đó nghe xong anh chỉ kém không giơ chân lên, hận không thể đâm anh ta mấy đâm.

Ngoại trừ Đường Kiến Tâm, những người khác đều giật mình, sau đó động tác càng trở nên thô lỗ, khốn kiếp, bị thương mà dám lừa bọn họ? Huynh đệ gì chứ hả?

Lôi Khiếu Thiên đứng dậy, khoanh tay cười gằn, “Lá gan không nhỏ.”

Đế Văn cũng rất tức giận, nhưng tức giận thì có ích gì chứ, chuyện đã qua lâu rồi, hơn nữa thân thể cậu ta trừ việc bị hơi lạnh xâm nhập vào cơ thể thì cũng không có chuyện gì khác, “Lão đại, đừng nóng giận, Chris chẳng qua là không muốn mọi người lo lắng cho cậu ta thôi. Với lại cũng không có chuyện lớn gì.”

“Vậy phải thế nào mới phải chuyện lớn? Có phải tới khi anh ta chết rồi mới nghĩ tới những người anh em này không? Bây giờ anh ta nằm một chỗ sắp không thở nữa rồi mà không tức giận được sao? F*ck!” Thẩm Dương Kỳ tức giận đứng dậy, đá một cước lên gối Chris, phát tiết bất mãn trong lòng.

Anh ta không để bọn họ dễ chịu thì anh ta cũng đừng mong tốt hơn, nằm giả chết thì tính là cái gì?

“Khụ khụ.” Thẩm Dương Kỳ vừa đá xong, trong sơn động vang lên tiếng ho khan dồn dập. Đế Văn vui vẻ, sau đó bật người biến sắc, đằng đằng sát khí trùng trùng đang Chris ho khan đến mức hôn thiên ám địa. Đứng lên cùng với Lôi Khiếu Thiên cũng chẳng thêm để ý tới anh ta. Cú đá kia của Kỳ khiến bọn họ thật thoải mái.

Thẩm Dương Kỳ hừ lạnh, vỗ đầu anh ta một cái, đồng thời mấy người cũng thở phào nhẹ nhõm, may quá, không chết!

Cứ quẽo như vậy, không chỉ bọn họ không tha thứ cho anh ta, ngay cả chính anh ta cũng không thanh thản nổi?

Chris ho đỏ cả mắt, nằm bẹp dí trên đất hít thở, cảm giác khí lạnh bên mình đã không còn cuộn cuộn đi vào người nữa, trên mặt đất còn có chút ẩm áp, cười miễn cưỡng

Xem ra thân thể anh hỏng thật rồi, vậy phải làm sao đây? Chris rối rắm.

Đường Kiến Tâm nhìn bóng lưng Lôi Khiếu Thiên cùng với mấy người đang ăn vạ như trẻ con kia, mặt lạnh tiến tới đá vào bắp chân Chris, “Đứng lên, đi.”

Bắp chân Chris chịu đau, giật mình bật dậy, “Chị dâu, đau quá đau quá đau quá đi.”

Đường Kiến Tâm cực kỳ khinh bỉ, không phát hiện ra là một người nào đó vì không khí thay đổi mà trao đổi ánh mắt với anh ta, Chris chỉ có thể cười gượng với Đường Kiến Tâm. Không phải anh ta không phát hiện, thật sự, anh ta đã thành một con gấu, ách, gấu chó, không có gan đứng dậy.

Đường Kiến Tâm mặc kệ anh ta, kéo lấy tay Lôi Khiếu Thiên rồi cầm đầu tới miệng rắn, “Mông Mông còn đang chờ chúng ta đây.” Cho nên làm chính sự trước, sau khi về rồi tính sổ không phải tốt hơn sao? Có thời gian thì muốn hành hạ thể nào cũng được hết.

Lôi Khiếu Thiên đi theo, Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ đen mặt lại sánh bước, trong lòng ai cũng không tốt, chỉ có Đế Văn đứng im nhìn theo bóng lưng bọn họ. Chris nuốt nước bọt, thận trọng đi tới cạnh Đế Văn, “Anh đi theo bọn họ đi!”

Không phải câu hỏi, là một câu khẳng định, bằng không cũng không phải là không khí này rồi.

Đế Văn liếc sang anh ta, “Tự làm tự chịu.”

Chris mặc kệ, “Anh tưởng tôi muốn sao?”

“Vậy sao anh không chết trong cái đầm kia luôn đi?”

“Tôi cũng muốn lắm, đáng tiếc ông trời không chịu thu nhận tôi.” Chris nói với vẻ cực kỳ vô tội.

Thẩm Dương Kỳ nghe thế, chân trước đã sắp bước tới giao lộ sườn núi kia rồi thì rút lại, xoay người chạy thật nhanh tới chỗ Chris.

“Tính tôi một phần.” Lôi Trảm Thiên bình bình đạm đạm lên tiếng, cũng không quay đầu lại, đuổi theo hai người Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm. Vừa dứt lời thì một tiếng kêu rên vang lên.

“Đau.”

Chris thấy cái bóng nhoáng lên trước mặt, sau đó từng cơn đau ở bụng lan truyền, “Ái da”. Chris bĩu môi, hai tay che chỗ bụng bị đánh, trừng mắt nhìn Thẩm Dương Kỳ vẫn tư thế giơ tay giơ chân âm trầm trước mặt.

“Thả tay.” Còn cả quyền của Trảm vẫn chưa đánh nữa. Hừ, ông trời không thu nhận anh ta thì anh sẽ đánh anh ta tới khi chết thì thôi.

Chris lắc đầu, chết sống không thả, nực cười, con mẹ nó có thằng nào đứng đấy để người ta đánh không, anh lại chẳng phải thằng ngốc, anh là người thông minh.

“Thả - tay!” Thẩm Dương Kỳ gần giọng lặp lại.

“Kỳ, Kỳ, tôi sai rồi, cậu đừng đánh, bệnh nhân như tôi ăn không tiêu nắm đấm của cậu đâu.” Chris nhảy ra sau Đế Văn, nhận sai với Thẩm Dương Kỳ, cái miệng nói bừa này, chả kiêng kỵ cái gì cả, chết gì mà chết, cái đó tùy tiện nói ra được sao?

Anh biết rất rõ những người anh em lớn lên từ nhỏ này coi trọng nhất là sinh mạng, không còn mạng nữa thì còn nói gì tới tình cảm anh em?

“Đế Văn, tránh ra!” Thằng bé Thẩm Dương Kỳ lần này phát hỏa thật rồi, không đánh Chris một bữa thì anh khó mà chịu nổi.

Chris túm chặt lấy áo Đế Văn, đau khổ cầu xin, “Người anh em, anh không thể thấy chết mà không cứu được.”

Thẩm Dương Kỳ lườm lườm anh ta, Đế Văn nhún vai, giật áo trong tay Chris rồi đi thẳng, “Tôi đuổi theo lão đại, Kỳ, khi đánh nhớ dư lại lực, đừng đánh ”hổng“.”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, anh vẫn có chừng mực, chỉ ít anh biết bây giờ bọn họ đang làm gì. Với lại, giữ lại lực, chờ sau khi rời khỏi đây không phải còn có thể tiếp tục chịu lửa giận của bọn họ sao?

Sắc mặt của Chris giờ vô cùng đặc sắc, chỉ có thể trừng mắt to nhỏ với Thẩm Dương Kỳ, anh công tôi thủ, anh tiến tôi lùi...

Đế Văn mỉm cười, huyết sáo, định đuổi theo Lôi Khiếu Thiên thì chân chẳng biết đá phải cái gì, lao thẳng người vào vách đá phía trước, may là động tác anh lanh lẹ, ổn định lại thân thể mới không ngã chập vật...

Khi ngoảnh lại xem thần thánh phương nào làm anh vấp té thì bỗng liếc thấy công tắc trên tường, lập tức kinh ngạc bước lên...

Thẩm Dương Kỳ vẫn còn đuổi theo Chris, tay chỉ vào anh ta, “Chris, bây giờ anh đứng lại thì tôi sẽ cố gắng đánh nhẹ, chờ tới khi tôi đuổi kịp anh thì anh chết chắc rồi đấy.”

Chris thở phì phò, hai tay chống đầu gối, mắt ngược lên nhìn Thẩm Dương Kỳ, “Cậu... Cậu lừa quỷ à.” Còn đánh nhẹ? Năm đám vừa rồi còn làm bụng anh rất đau đây này?

Chẳng qua bởi vậy mà cơ thể anh ấm lên không ít.

Đế Văn nghe bọn họ còn cãi nhau, hét lên, “Hai người đừng có ồn ào nữa, tới xem đây là cái gì?”

119. Chương 119: Sự Đe Dọa Khác

Thẩm Dương Kỳ, Chris đành chỉ động tác đi tới chỗ Đế Văn, “Làm sao vậy?”

Thẩm Dương Kỳ đứng cạnh Đế Văn tò mò nhìn động tác của anh ta.

“Cậu xem, đây là cái gì?” Đế Văn xê dịch một hòn đá nhỏ trên vách tường ra, chỉ vào dấu hiệu bên dưới, kinh ngạc trông thấy kiểu chữ khó hiểu.

Thẩm Dương Kỳ cũng trợn to hai mắt, “Đây là văn tự triều đại nào vậy?” Nó khắc cái gì? Nét rất nhỏ ai nhìn cũng không hiểu.

Chris chen vào đẩy tay Đế Văn ra, đưa đầu lại gần, “Để tôi xem nào!”

Đế Văn lui ra phía sau, “Ồ ồ, phải chữ cổ đại không?”...

“Nói nhảm, hiện đại có kiểu chữ như thế này sao?” Thẩm Dương Kỳ bị kinh sợ, không giống như chữ giáp cốt, cũng không như chữ số Ả Rập, nét vẽ cũng chẳng giống nét vẽ, chữ không ra chữ. Thế là gì?

“Trên đó có viết gì không?” Chris xoa bụng hỏi, Đế Văn lắc đầu, “Tôi cảm thấy cái này không bình thường, như là bị người ta đục vào.”

Thẩm Dương Kỳ liếc Đế Văn, hoài nghi nhìn cái lỗ nhỏ kia, Đế Văn bỏ hòn đá lại chỗ cũ giải thích, “Cậu xem, theo lý thuyết, kích cỡ hòn đá hoàn toàn khớp, nhưng bây giờ cho dù ấn mạnh vào thì nó cũng lộ ra một nửa ở bên ngoài.”

Thẩm Dương Kỳ, Chris cùng nhìn hòn đá kia, “Trước cứ để hòn đá lại chỗ cũ, đuổi theo anh họ xem bản đồ thế nào rồi nói.”

Đế Văn đồng ý, sau khi đặt lại hòn đá thì cả ba mất mấy phút chạy xuống sườn núi, đuổi theo Lôi Trảm Thiên. Đường Kiến Tâm quay lại hỏi, “Sao giờ mới đi theo?”

Thẩm Dương Kỳ nhếch miệng, cười nói với Lôi Trảm Thiên, “Anh, bản đồ đâu?”

Lôi Trảm Thiên móc bản đồ trong túi ra đưa cho anh ta hỏi, “Làm sao vậy?”

Đế Văn giải thích, “Vừa rồi ở cửa động thấy một chữ kỳ quái, không biết là của triều đại nào, khả năng là bị người ta đục chạm rồi, xem trên bản đồ có ghi không.”

Lôi Khiếu Thiên cũng dừng bước nhìn lại Thẩm Dương Kỳ, mấy giây sau, Thẩm Dương Kỳ hô lên, “Mẹ kiếp, đó là chốt mở?”

Lôi Trảm Thiên cầm bản đồ, nhìn một lúc thì khóe miệng giật giật, “Tên khốn kiếp Lôi Triển Lâm.”

Đường Kiến Tâm hỏi, “Ông ta động tay?”

“Đúng vậy, đáng ra chúng ta qua đoạn đường nhỏ này căn bản không có nguy hiểm, nhất định sau khi Lôi Triển Lâm qua đây mới mở chốt ra, đến phiên chúng ta đi thì phải chịu cảm giác vừa nóng vừa lạnh ấy.” Lôi Trảm Thiên nắm chặt bản đồ, hận không thể bóp vỡ đầu Lôi Triển Lâm.

“NND, bảo sao chúng ta mãi mà chưa đuổi kịp ông ta.” Thẩm Dương Kỳ sắc mặt tái xanh.

Lôi Khiếu Thiên thản nhiên liếc qua gương mặt đầy cảm phẫn của bọn họ, lạnh giọng nói, “Đi thôi. Qua khúc ngoặt trước mặt là tới.”

Lôi Trảm Thiên cất bản đồ rồi mọi người lên đường, càng đi vào trong thì hít thở càng khó khăn, “Chúng ta xuống bên dưới mặt đất mấy mét rồi?” Sao anh cứ có cảm giác lồng ngực ngột ngạt vậy?

Thẩm Dương Kỳ kéo Lôi Trảm Thiên, hỏi, đây là tình huống khi thiếu đường khí.

“Nơi này phải có chỗ thông gió mới đúng.” Đế Văn túm Chris đi sau cùng, nhũu mảy trả lời.

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Có, chẳng qua nơi đây mấy trăm năm không có người vào, nhất thời khó chịu là bình thường, một lúc nữa sẽ tốt thôi.” Đột nhiên, Lôi Khiếu Thiên dừng lại, chiếc kính nhìn đêm rơi xuống dưới chân, những dấu chân ngổn ngang, rất rõ ràng là đám người Lôi Triễn Lâm lưu lại.

Lôi Trảm Thiên đứng bên cạnh Lôi Khiếu Thiên, “Bao nhiêu người vậy anh?”

“Mười hai.”

“Hắc, cũng không ít đấy.” Lôi Trảm Thiên cười nhạt, Lôi Khiếu Thiên gật đầu, tiếp tục đi, chuyển hướng... Hai giây sau...

Đường Kiến Tâm trợn tròn hai mắt, sắc mặt khó coi, đằng trước không phải cửa mà là một bức tường bằng đá.

“Anh xác định đây là cửa vào Hoàng Lăng?”...

“Đương nhiên.” Lôi Khiếu Thiên vỗ tay Đường Kiến Tâm, “Người của Lôi Triễn Lâm đều đã vào.”

“Không phải anh nói là chỉ có bảo thạch mới mở được cửa sao?”

“Đúng vậy. Qua thạch bích này sẽ tới Hoàng Lăng.”

Đường Kiến Tâm cau có, Hoàng Lăng này của anh rốt cuộc ẩn dấu bảo bối gì mà đi ba năm tầng rồi còn chưa tới?

Lôi Khiếu Thiên để Lôi Trảm Thiên và Thẩm Dương Kỳ đi tìm chốt mở cửa đá. Lôi Trảm Thiên dựa theo chỉ dẫn trên bản đồ, bước sang bên trái thạch bích, đứng cách bức tường ngoài năm bước chân thì dừng lại.

“Kỳ, bên trên!”

Thẩm Dương Kỳ gật đầu, nhảy lên, tay phải đập vào một viên đá đen ở trên rồi an toàn rơi xuống đất.

“Lách cách.”

Ngay khi Thẩm Dương Kỳ về lại mặt đất, vách đá nặng nề chậm chậm mở ra, Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ nhìn nhau.

Đã xong!

Tới khi thạch bích mở ra được một nửa, Lôi Khiếu Thiên kéo tay Đường Kiến Tâm đi trước, “Người của Lôi Triễn Lâm hẳn có động tay ở đây, cẩn thận một chút.”

Mọi người gật đầu rút súng ở hông ra, “Mười hai người, mỗi người hai tên, rất nhẹ nhàng.” Thẩm Dương Kỳ đi phía sau Lôi Khiếu Thiên vẫn không quên trêu đùa.

Lôi Trảm Thiên vỗ lên đầu Thẩm Dương Kỳ, “Đừng có làm loạn, người có thể được Lôi Triễn Lâm đưa đi vào cùng thì thân thủ sẽ không kém, cẩn thận đấy, khinh địch thì sẽ không có trái cây ngon mà ăn đâu.”

Thẩm Dương Kỳ bất mãn gạt tay Lôi Trảm Thiên, quay ra hỏi Đường Kiến Tâm, “Chị dâu, em nói không đúng sao?”

“Đúng, nhưng hoàn cảnh nơi đây cậu vẫn chưa quen thuộc, cẩn thận một chút thì hơn.” Đường Kiến Tâm và Lôi Khiếu Thiên cùng đi phía trước, sự yên lặng này khiến thần kinh cô căng thẳng.

Trước khi trời sáng thì luôn là bóng tối.

Đi qua cửa đá là một mảnh đất trông như một sân bãi nhỏ, rất tối, nếu không phải bọn họ mang theo kính nhìn đêm thì căn bản không thấy được chỗ này trông thế nào.

Sáu người sau khi tiến vào đưa lưng về phía nhau tạo thành hình lục giác chậm rãi di chuyển, sáu người mỗi người nhìn về một góc, đều cảm thấy không khí nơi này không tầm thường. Trên mặt đất dấu chân lộn xộn, không có phương hướng, nơi nào trên đất trông cũng thấy bước chân như là có người cố ý tạo ra làm người đuổi theo rối loạn...

Đường Kiến Tâm phải đẩy Lôi Khiếu Thiên, trái đẩy Thẩm Dương Kỳ, đồng thời cảm thấy căng thẳng của hai người, Đường Kiến Tâm hít mắt lại, sự bất an trong lòng cứ rục rịch, sau khi sáu người theo sát nhau đi được mấy bước thì Đường Kiến Tâm chợt ngồi xuống, lăn đi một vòng, “Tần...” Rồi cảm giác méo đầu bị một thứ gì đó chĩa vào...

“Cắm nhúc nhích.” Thanh âm xa lạ vang lên trên đỉnh đầu Đường Kiến Tâm khiến đám người Lôi Khiếu Thiên cả kinh.

Người từ bốn phía lao ra giơ súng chỉ vào đám người Lôi Khiếu Thiên. Thẩm Dương Kỳ vừa có động tác đã bị Lôi Khiếu Thiên ngăn lại, trấn định như thường đứng song song với đoàn người trước mặt.

Đường Kiến Tâm cười nhạt, “Thử xem đạn anh nhanh tới mức nào!” Khẩu lục bạc trong tay đồng thời chỉ vào eo éch đối phương, chậm rãi đứng lên...

Theo động tác của cô đối phương chỉ để súng ở đầu, cho tới khi Đường Kiến Tâm hoàn toàn đứng lên mới nhìn rõ được diện mạo người trước mặt, rất phổ thông, bừa bộn lên mặt, mặc một bộ quần áo đi đêm, trước ngực treo khẩu M95, chỉ vào đầu cô là loại súng lục mini 67, sát khí dưới đáy mắt Đường Kiến Tâm lóe lên rồi biến mất.

Hai người đều chỉ vào điểm trí mạng của đối phương, người bên cạnh lên tiếng lần nữa, “Bỏ súng xuống, bằng không, tất cả bọn họ đừng mong giữ được mạng.”

Đường Kiến Tâm âm thầm hừ lạnh, nếu đám người Lôi Khiếu Thiên đến năng lực tự cứu mình cũng không có thì cũng không xứng là những người đứng trên đỉnh cao của xã hội đen.

“Lôi Triển Lâm muốn gì.”

“Bóp bóp.”

Góc tóc ngay sau Đường Kiến Tâm vang lên tiếng vỗ tay thanh thúy, Lôi Triển Lâm chậm rãi đi ra, “Đúng là không thể xem thường các người, trong hoàn cảnh ấy mà vẫn còn sống vào đây.” Khóe miệng Lôi Triển Lâm héch lên nụ cười độc địa, nhìn chằm chằm vào Lôi Khiếu Thiên, nói tiếp, “Chú đây không chết, có phải cháu rất thất vọng?”

Lôi Khiếu Thiên không thèm liếc tới ông ta mà thủy chung chỉ nhìn Đường Kiến Tâm, Thẩm Dương Kỳ giơ súng lên chỉ vào Lôi Triển Lâm, tức giận mắng, “Tôi nhổ vào, ông cũng dám nói đến từ đó, những ông chú khắp thế giới này đều bị ông vũ nhục rồi. Nếu tôi là ông thì đã sớm chẳng còn mặt mũi nào sống trên đời.”

Lôi Triển Lâm tựa hồ rất vui vẻ, nhất là khi nghe Thẩm Dương Kỳ nói, bây giờ thừa dịp còn cơ hội mắng người thì làm nhanh đi. Bước vài bước tới cạnh Đường Kiến Tâm, cũng không tiếp tục nói lời vô ích với bọn họ, “Mở cửa Hoàng Lăng cửa, bằng không, nơi đây chính là mồ chôn của các người.”

Lôi Khiếu Thiên lúc này mới chậm rãi chuyển ánh mắt sang Lôi Triển Lâm, “Ông cho là ông có thể sống mà bước ra ngoài ư?”

“Đương nhiên, có thể chết sau các người, tôi cũng chẳng còn gì mà tiếc nuối đúng không?” Lôi Triển Lâm âm trầm đi tiếp hai bước, chết tiết, Ưng Giới vậy mà không thể mở cửa Hoàng Lăng, đại ca tốt của ông ta lại dám chơi trò lừa dối ấy, “Lôi Khiếu Thiên, chỉ cần cậu mở cửa Hoàng Lăng, tôi đảm bảo sẽ không làm khó dễ mấy người. Cho dù tôi xấu xa cỡ nào thì trong cơ thể này vẫn chảy cùng dòng máu với các người, năm đó đại ca vì tôi mà chết, tôi không muốn cùng các cậu đối chọi với nhau để rồi không còn mặt mũi nào gặp đại ca dưới cửu tuyền.”

Đầu ngón chân Lôi Khiếu Thiên ngập vào trong bùn, nhấc chân đá bùn đất về phía mặt Lôi Triển Lâm. Chờ khi Lôi Triển Lâm phản xạ giơ tay lên ngăn cản thì cát đã sớm bay vào mắt rồi...

“Cút, bằng không, tiếp theo không phải là để ông ăn bùn đất đơn giản vậy đâu.” Lôi Trảm Thiên cười lạnh nói.

Tần Chính ở sau Lôi Triển Lâm cuống quýt lên hỏi, “Sao rồi?” Lôi Triển Lâm thả tay xuống, nháy mắt mấy cái, bình tĩnh lau hết bùn trên mặt đi, cũng không tính toán với Lôi Trảm Thiên, phát tay với Tần Chính rồi lại nhìn Lôi Khiếu Thiên, nói rằng, “Cho cậu một cơ hội, mở hay không?”

Tần Chính rất yên lặng đứng một bên xem cuộc vui, Lôi Khiếu Thiên nhìn về phía Đường Kiến Tâm, tỉnh táo hai giây rồi gạt đầu, “Tôi muốn mạng hần ta.” Tay chỉ vào tên sát thủ cầm súng chỉ vào đầu Đường Kiến Tâm.

“Lão đại!”

“Anh, sao anh...”

“Anh họ.”

Mấy người đồng thời kinh hô nhìn Lôi Khiếu Thiên, dường như thật sự không tin anh thực sự sẽ mở cửa Hoàng Lăng cho Lôi Triển Lâm đi vào.

Sĩ khả sát bất khả nhục (kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục), lão đại làm sao có thể đáp ứng?

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, lạnh lùng trả lời. “Câm miệng.” Đường Kiến Tâm mặt không chút thay đổi nhìn Lôi Khiếu Thiên.

Chỉ có ánh mắt Lôi Triển Lâm sáng ngời, đây là điều kiện cậu ta đáp ứng, “Thành giao.” Không ngờ Lôi Khiếu Thiên lại khinh địch đáp ứng như thế, thật đúng là khiến ông ngoài ý muốn, thế nhưng, vui mừng khi có thể vào Hoàng Lăng đã để ông vứt đi hết sự khác thường trong đầu, lập tức đồng ý với điều kiện của đối phương, đừng nói tới một mạng của thủ hạ ông, cho dù mạng mười người đều đưa cho cậu ta thì có sao?

120. Chương 120: Bảo Thạch Màu Tím (đánh Cuộc Một Lần)

Đường Kiến Tâm thu súng lui về sau, Lôi Khiếu Thiên nháy mắt với Thảm Dương Kỳ, Thảm Dương Kỳ cười nhạt, giơ súng lên đạn, “pằng” - viên đạn xuyên thấu qua trán đối phương. Tốc độ nhanh tới mức người ta không dám chớp mắt, thanh âm quanh quẩn trong không gian bịt kín, sắc mặt hai nhóm người khác hẳn nhau.

Lôi Triển Lâm sắc mặt như thường nhìn người ngã xuống, phát tay cho thủ hạ thu súng lại, “Lợi tức đã trả, bây giờ là lúc cậu thực hiện.”

Những người đó cam nguyện bán mạng cho ông ta, chết thì có gì? Chỉ cần chết mà vẫn có giá trị.

Lôi Khiếu Thiên cất súng xong nhìn xung quanh, không gian tối tăm mà bốn phía đều là vách đá... Cuối cùng tầm mắt dừng lại bên trái, nhắc chân chậm chậm bước tới nơi đó, Đường Kiến Tâm đi theo phía sau anh, bước qua trước mặt Tần Chính thì dừng lại nhìn hần ta một lúc mới đi tiếp.

Chỉ một cái nhìn nháy mắt mà Tần Chính lạnh cả người, ánh mắt ấy trong bóng tối làm cho hần phải túa cả mồ hôi...

Lôi Trảm Thiên, Thảm Dương Kỳ, Đế Văn, Chris cắn răng khó chịu cũng đành đi theo, Lôi Triển Lâm nghiêng sang nhìn Tần Chính rồi cả hai cùng đi, đám người sau lưng cũng cầm súng theo sau đó.

Bên trái là một bức tường trơn nhẵn cao ba mét, Lôi Khiếu Thiên bình tĩnh nhìn vách đá trước mặt, không có chút động tác gì, Đường Kiến Tâm sóng vai đứng nghiêng cạnh anh, “Không phải ở đây?”

“Ừ...”

“Vậy anh còn ngần ra đây?” Không phải anh định dẫn bọn họ vào sao? Đổi ý rồi à? Đường Kiến Tâm trầm nghĩ, cho dù bây giờ anh đổi ý cũng vô ích, bọn họ đã sớm mất đi thời cơ tốt nhất để giết đối phương, lúc

này đằng sau bọn họ cũng không phải một hai người nữa. Chúng có đầy đủ đạn dược, nếu muốn xông ra ngoài là điều không thể.

Lôi Khiếu Thiên quay đầu ra nhìn Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi, nếu vào rồi mà không ra được nữa, em có hối hận khi bỏ lại tiểu quỷ kia để đến tìm anh không?”

Đường Kiến Tâm hiềm khi nháy mắt, “Sẽ.”

Lôi Khiếu Thiên cúi mắt xuống cười khổ, biết rõ kết quả này mà mày còn hỏi, ngu ngốc thật đấy, thậm chí hít một hơi, Lôi Khiếu Thiên bước lên một bước, ngồi xổm rồi nằm xuống... Từ từ mò mẫm.

Đường Kiến Tâm cười không ra tiếng, cô biết anh hiểu lầm ý cô, nhưng cô cũng không giải thích, nếu anh mà biết cô yêu anh, chắc sẽ đắc ý vênh váo lắm đấy nhỉ?

Lôi Trầm Thiên, Thẩm Dương Kỳ phía sau không ít lần ném cho Lôi Triển Lâm, Tần Chính sắc mặt không tốt. Đê Văn, Chris cũng tiếp lời, những câu độc địa của người này đều ghê gớm hơn người kia, chẳng qua là Lôi Triển Lâm cũng không thêm lý tới mấy anh em bọn họ, chỉ nhìn chăm chăm vào Lôi Khiếu Thiên, mặc cho bọn họ mắng chửi tức giận, ánh mắt trong suốt, ngay cả Tần Chính cũng an tĩnh rất nhiều, khiến cả bốn khó chịu một hồi, người ta căn bản không để ý tới chuyện bọn họ làm...

Lôi Trầm Thiên khế hích Thẩm Dương Kỳ, bảo anh ta nghỉ ngơi một chút, đừng mắng nữa, đơn thuần là tự mình chịu tội.

Mắng đến miệng đắng lưỡi khô, còn chẳng có nước uống, đối phương như con quỷ không chết không sống càng nhìn càng điên.

Lôi Khiếu Thiên nằm sấp dưới đất khê phui mấy hòn đá nhỏ đi, ngón tay đi dọc theo kẽ hở nhỏ, chậm chậm duỗi tay vào hốc nhỏ dưới đất...

Đường Kiến Tâm tò mò nhìn động tác của anh rồi xoay người lại cảnh giác, Lôi Triển Lâm chỉ khoanh tay đứng đợi, mặc dù ông ta cũng tò mò không biết Lôi Khiếu Thiên đang làm gì, liệu anh có giở trò gian trá gì không.

Lôi Trầm Thiên bước đến quỳ xuống cạnh Lôi Khiếu Thiên, thấp giọng hỏi, “Tìm được chưa anh?”

Lôi Khiếu Thiên trán chạm đất, hai tay mò vào cẩn thận lục lọi, bộ dạng tập trung ấy làm Lôi Trầm Thiên có chút nóng nảy.

Thẩm Dương Kỳ cũng tiến lên định ngồi xuống chợt nghe Lôi Khiếu Thiên trách cứ, “Đừng nhúc nhích, lui lại.”

Thẩm Dương Kỳ chu mỏ, muốn phản bác lại bị Lôi Trầm Thiên đứng lên kéo lại, lui về sau rồi ra hiệu, “Đừng quấy rầy.”

Thẩm Dương Kỳ đành quay lại đứng với Đường Kiến Tâm, tay nghịch súng nhưng trong lòng vẫn bất bình hỏi, “Chị dâu, ở đây có mười một người, chị sáu em năm, giết xong em họ mời chị uống rượu, thế nào?”

Đường Kiến Tâm liếc xéo, “Vì sao không phải cậu sáu tôi năm?”

“Không phải vì chị mạnh hơn em sao? Em đây tuyệt đối sùng bái chị.” Thẩm Dương Kỳ cười hì hì, Lôi Trầm Thiên lấy cùi chỏ thọt Thẩm Dương Kỳ, đúng là hàng loại hai.

“Được rồi, đừng làm loạn nữa.”

Thẩm Dương Kỳ trốn sang bên sườn Đường Kiến Tâm, “Em làm loạn chỗ nào? Em không được xem mấy tên này không vừa mắt được hả? Đến lão tử mà mấy người có thể uy hiếp?”

Đê Văn nắm lấy cổ áo Chris, không để anh ta quá kích động, “Anh không thấy mặt họ không chút thay đổi, mắt chẳng thèm nhìn kia à? Anh có la rạch cổ họng thì cũng chẳng ai phản ứng lại một câu đâu.”...

Lôi Triển cười chơi một tiếng, “Tôi nói rồi, tôi chỉ muốn vào Hoàng Lăng, mạng của các cậu tôi sẽ giữ lại.” Nhóm người này được ông ta dạy dỗ hai mươi mấy năm, so với sát thủ của Ngục Thiên Minh thì không hề thua kém chút nào.

Thẩm Dương Kỳ khinh thường giơ ngón giữa, thiết, ai thèm để ý tới ông.

Lôi Khiếu Thiên vừa nghe ngóng bọn họ vừa mò tay vào trong hốc, đột nhiên tay anh dừng lại, đôi mắt sáng lên, chính chỗ này. Đường Kiến Tâm nghe thấy thanh âm khác thường liền lui lại, thấy Lôi Khiếu Thiên móc từ trong ngực ra hai viên bảo thạch được bọc trong giấy...

Lôi Khiếu Thiên xé giấy ra, ánh sáng tím thoáng hiện lên, tiếp đó Đường Kiến Tâm liền trông thấy hai viên tinh thạch màu tím sáng lấp lánh.

Đây là Dạ Chi Tâm, Dạ Đêm chân chính?

Lôi Khiếu Thiên lấy kính xuống, ngửa lên nhìn vào mắt Đường Kiến Tâm nở nụ cười, cũng thấy được Đường Kiến Tâm hoàn toàn ngây người...

U Quang màu tím từ bảo thạch xuyên thấu qua ánh sáng tà khí trong mắt Lôi Khiếu Thiên, phản xạ vào mắt cô như thấp sáng lên nụ cười muôn màu, thấy vậy cô mở to mắt nhìn, trái tim chột ngừng lại... Hoàn toàn ngừng hoạt động...

Cô chưa bao giờ biết là Lôi Khiếu Thiên cười lộ lên có thể mê người đến vậy, không ít đi nét quyến rũ của phụ nữ mà cũng chẳng mất đi sự cương nghị của đàn ông...

Trong lúc cô nhìn chăm chú thì anh lại dùng tay đào một lỗ nhỏ trên mặt đất, từ từ đẩy bảo thạch vào trong... Cái kính nhìn đêm đã đeo lên, nụ cười kia chỉ là phù dung sớm nở tối tàn, hoàn toàn là ảo giác của cô...

Đường Kiến Tâm khó khăn nuốt nước miếng, người đàn ông này mà sử dụng mỹ nam kế chắc chẳng có mấy phụ nữ chịu được...

Thẩm Dương Kỳ nhìn Đường Kiến Tâm đứng ngêch ra đấy, lấy tay thọt cánh tay cô, “Không sao chứ chị dâu?”

Đường Kiến Tâm ngơ ngơ lắc đầu, “Không có gì.”

Thẩm Dương Kỳ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy cô hỏi, “Cậu biết Dạ Chi Tâm màu tím chứ?”

“Biết, sao thế chị?”

“À, không có gì!” Cô nghĩ lại trước đây đám người Sở Tử Ngang miêu tả bảo thạch hình như có phần khác, mặc dù cô mới thấy được một góc của bảo thạch.

Lúc hai người nói chuyện Lôi Khiếu Thiên đã đứng dậy, ôm chầm lấy eo Đường Kiến Tâm, lạnh lùng nói, “Đi thôi.”

Nói xong bước đi luôn, mấy người Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên sững sốt một giây rồi chạy theo. Lôi Triển Lâm vốn khoan tay đứng một bên, không biết Lôi Khiếu Thiên sao phải chạy về sau, đành ngăn cản bọn họ thì mặt đất rung chuyển với cường độ mạnh, Lôi Triển Lâm giữ lấy Tần Chính mới miễn cưỡng ổn định cơ thể không bị ngã, trông thấy cánh cửa đá lớn chậm rãi mở ra, cả hai nhìn nhau, “Rút lui.”

Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm lui ra phía sau năm mươi bước rồi dừng lại, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên, Đế Văn, Chris cũng dừng tại đó.

“Đây là do cửa Hoàng Lăng mở ra?” Chris nhìn chăm chăm vào cánh cửa đá hỏi.

Đế Văn vỗ lên đầu Chris, “Câm miệng, dùng mắt nhìn.”

Chris xoay lại đập Đế Văn, “Chết tiệt, đã nói đừng có vỗ đầu tôi mà cứ vỗ, muốn chết phải không?”

“Cút.”

Đường Kiến Tâm không quan tâm Hoàng Lăng có thứ gì, cô bây giờ chỉ tò mò, “Lôi Khiếu Thiên, hai viên bảo thạch lấy lại được không?”

Cánh cửa đá đã lên cao hơn ba mét, phỏng chừng không lấy được xuống rồi, thật sự đáng tiếc.

“Tâm Nhi muốn à?”

“Ừ.” Ngay từ đầu cô đã đuổi theo chúng đấy, nói thế nào thì cũng coi như là bà mối của cô và Lôi Khiếu Thiên không phải sao?

“Có thể.” Lôi Khiếu Thiên nhếch môi, “Sau khi nó kéo lên hết, trong vòng một phút sẽ đóng lại, đến lúc đó có thể lấy bảo thạch ra.”

Hai mắt Đường Kiến Tâm sáng ngời, quá tốt, cô rất là thích bảo thạch màu tím đấy.

Lôi Khiếu Thiên dứt lời, sau một hồi lắc lư thì toàn bộ cánh cửa đã hoàn toàn kéo lên, Lôi Triển Lâm nghe thấy anh nói liền nhấc chân bước nhanh vào trong, Tần Chính cũng không cam lòng rút lại phía sau.

Thẩm Dương Kỳ định đuổi theo bọn họ lại bị Lôi Trảm Thiên kéo, “Gấp cái gì.”

“Đám cháu trai rùa đều vào hết mà anh còn không vội?”

“Không phải có một phút sao?”

“Anh ở đây nói nhảm đã mất nửa phút rồi, còn vào cái rầm nữa à.”

Đường Kiến Tâm cũng tò mò sao Lôi Khiếu Thiên không vội, anh chỉ cười lạnh nhìn những bóng lưng vội vã kia, “Vào rồi thì không thể ra được nữa, Tâm Nhi, em nghĩ kỹ chưa?”

Đường Kiến Tâm chớp mắt, “Tôi nói không vào anh sẽ không vào ư?”

Lôi Khiếu Thiên cười khở, lắc đầu, “Không.” Mặc kệ thế nào, anh cũng phải vào.

Đường Kiến Tâm hừ lạnh, “May mắn là cô của anh không bạc đãi con trai anh đấy.” Bằng không cô sao yên tâm được về Mông Mông chứ?

Lôi Khiếu Thiên căng thẳng nắm chặt lấy tay Đường Kiến Tâm, dường như là muốn bóp nát nó vậy.

Tâm Nhi, Tâm Nhi, em làm sao có thể để anh không yêu em?

Đường Kiến Tâm thở dài, trông thấy cánh cửa đá đã có chiều hướng đóng lại, quấy tay thoát khỏi nắm tay anh, “Đi thôi, đi ra không phải cũng đường này à?” Lo lắng cái lông.

Ánh mắt Lôi Khiếu Thiên thâm thúy nhìn theo bóng lưng cô, Tâm Nhi, em có biết cửa mở ra rồi đóng lại, bên trong sẽ không cách nào mở được nữa?

Năm đó xây dựng không có hai mặt, chỉ có đúng một con đường, cho nên cửa ra không phải ở nơi này....

121. Chương 121: Tần Thủy Hoàng Là Thần Tượng Của Cậu?

Sau khi đám người Lôi Khiếu Thiên vào rồi thì Lôi Trảm Thiên cầm lại bảo thạch, Thẩm Dương Kỳ ồ lên, “Sao tối vậy?”

Lôi Khiếu Thiên đi cạnh Đường Kiến Tâm cảnh giác nhìn xung quanh, “Khi không có đèn thì cứ đi ở chính giữa, cẩn thận đừng chạm vào vách tường.”

Đường Kiến Tâm cẩn thận bước đi, nhìn dấu chân mất trật tự dưới đất, “Phía trước có ba nhánh, người của Lôi Triển Lâm đi bên trái.”

Thẩm Dương Kỳ đi thẳng tới giao lộ, “Anh họ, bên trái thẳng tới Quan Lăng (nơi để quan tài).”

Lôi Khiếu Thiên gạt đầu rồi dẫn họ đi theo con đường ở giữa, “Con đường này dẫn tới chính sảnh thứ nhất, sau khi qua đó thì tới cánh cửa đá bên phải, đó là lối ra.”

“Sao không đi bên trái?”

“Bên trái là cửa chết, tại đó có cát lắng, đổ chì, khí độc, vạn tiễn cùng bắn, mặc kệ Lôi Triễn Lâm vì sao mà muốn tới Quan Lăng, nếu không có mục đích thì ông ta đã sớm chết không toàn thây.” Lôi Trảm Thiên đuổi theo giải thích.

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Các anh đã muốn giết Lôi Triễn Lâm thì sao không tự tay giải quyết?” Để mặc ông ta tới tận đây, không phải chính bọn họ cũng gặp nguy hiểm à?

“Ông ta là chú của bọn em.” Mặc kệ bọn họ có thừa nhận hay không, đó cũng là chuyện không thể thay đổi. Sắc mặt Lôi Trảm Thiên âm đạm xanh xám nhắc nhở.

“Các anh có khi nào coi ông ta là chú? Nếu tôi là các anh đã hận không thể bắn thủng hai lỗ trên người ông ta rồi, còn tốt hơn nhiều việc ở đây nghiêng răng nghiêng lợi.” Đường Kiến Tâm rất không nể tình hừ lạnh.

Mấy người này có người nào là thiện nam tín nữ? Phải nói là thủ đoạn độc ác của người nọ còn hơn người kia.

“Hắc hắc, chị dâu, dù chị nói đúng sự thật, dầu gì cũng nên cho em chút xiu mặt mũi chứ, ở đây còn có người đang nhìn kìa.” Lôi Trảm Thiên thật muốn sờ mũi ai thán, chị dâu, chị không thể sắc bén vậy a. ...

Thẩm Dương Kỳ khinh bỉ, “Hừ, em đang mong Lôi Triễn Lâm có cái vận cứt chó vượt qua được mấy cơ quan ấy, đến lúc đó, tự tay bắn ông ta hai phát súng cũng coi như hoàn thành tâm nguyện của em mấy năm nay rồi.” Trong mấy năm này anh cũng từng nằm mơ được bắn thẳng vào tim Lôi Triễn Lâm đấy.

Nhưng tới lúc thật sự thấy Lôi Triễn Lâm toàn thân nhuốm máu uy hiếp bọn họ, anh mới hận không thể vả ỳnh hai cái tát, mẹ kiếp, miệng quạ đen thật chứ, cái gì không ước lại đi ước ông ta còn sống.

Đế Văn đi cuối cùng luôn nghiên cứu hình vẽ trên vách đá, thật thần kỳ, trên vách đá tất cả đều là hình loài vật, nhìn đến hoa cả mắt, nào cá, nào rắn, gà, thỏ... Những loài anh có thể nghĩ tới đều xuất hiện ở đây, ngay cả những con đường lên Âm Sơn cũng có, miệng mở lớn đủ nhét cả quả trứng, điêu khắc ở đây thật quá tài tình.

Tượng nữ thần ở New York, tượng David, những tác phẩm điêu khắc ấy chỉ sợ không sinh động được như vậy a, đường nét ra đường nét, ánh mắt ra ánh mắt, nếu không phải thiếu đi một chút sức sống thì phỏng chừng ai cũng cho rằng nó là thật.

Đang định đi lên kiểm tra thì Chris đứng cạnh vội nắm lấy tay anh ta quát lên, “Anh làm gì thế hả? Thành thực chút đi.”

Đế Văn lung lay nhìn gương mặt Chris trong bóng tối có phần không chân thực, thần thái khác thường nhưng Chris không phát giác ra, anh chỉ cẩn thận đi theo bước chân Thẩm Dương Kỳ, chợt nghe thanh âm lạnh nhạt của Lôi Khiếu Thiên quanh quẩn trong lối đi nhỏ nhỏ này .

“Ân oán của bố anh và Lôi Triễn Lâm thuộc về đời trước, có lẽ còn có cả bố của Tần Chính nữa. Năm ấy bọn anh đều còn nhỏ, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, anh chỉ nhớ có một đêm bố với Lôi Triễn Lâm cãi nhau lớn rồi bỏ ra ngoài, đêm đó phía tây bắc Brugge vang lên tiếng súng, tiếng nổ, lửa cháy bùng bùng suốt cả một đêm...”

“Khi đó anh rất lo lắng cho bố nên đã một mình chạy ra ngoài, tìm kiếm rất lâu, đến khi mệt mỏi quay về nhà lại phát hiện bố người đầy máu nằm dưới đất, Lôi Triễn Lâm cũng toàn thân nhuốm máu cầm súng run rẩy chỉ vào bố anh, lúc đó anh sợ đến choáng váng, mãi tới khi Lôi Triễn Lâm nổ súng lần nữa, anh mới giật mình tỉnh ra, liều mạng chạy đến ôm lấy bố đang nôn ra máu, ông nở nụ cười, anh muốn gọi ông, nhưng trong yếu hầu không phát ra được một tiếng, chỉ nghe thấy ông nói, không được báo thù...”

“Anh cướp lấy súng ngay bên cạnh mình nhưng lại không bắn, anh không muốn bố chết không nhắm mắt, nhưng anh cũng sẽ không để Lôi Triễn Lâm sống khá giả, mãi tới khi đi nhỏ quay về đưa anh đi...”

“Đến bây giờ anh mới biết được, không phải anh không muốn để bố chết không nhắm mắt, anh giữ lại Lôi Triễn Lâm đến bây giờ chính là muốn tự tay triệt để hủy diệt ông ta.”

Từng câu từng chữ của Lôi Khiếu Thiên rất bình tĩnh, chỉ ít chính anh cho rằng là vậy, chẳng qua người bên ngoài lắng nghe lại cực kỳ khó chịu...

Thẩm Dương Kỳ ghen ngào, “Anh họ, đừng nói là.” Những người ở đây, trừ Đường Kiến Tâm ra thì đều sống cùng anh một khoảng thời gian, hiểu biết với chuyện năm đó không coi là nhiều nhưng cũng chẳng ít.

Lôi Trầm Thiên khịt khịt, năm đó anh còn rất nhỏ, cảnh sống chết anh tận mắt thấy nhiều, nhưng mỗi lần nghĩ đến cảnh tượng ấy là trái tim thất lại.

Thứ bọn họ không thiếu nhất là tình, nhưng đồng thời tình cũng là ràng buộc, đồng thời bọn họ cũng mong mỗi đó là tình, chỉ tình mới có thể tẩy sạch, hòa tan một góc núi băng trong lòng bọn họ, che dấu đi khổ sở.

...

Đường Kiến Tâm nắm lấy tay Lôi Khiếu Thiên, “Được rồi.” Đừng nói nữa, cô thật khó chịu, bọn họ đều đã phải trải qua cảnh sống chết ấy, sao cô có thể cho rằng anh là một người vô tình được đây? Cơn đau này của Đường Kiến Tâm còn hơn gấp mấy lần so với cảnh tượng cô nhìn tận mắt bố mẹ ngã gục xuống năm ấy, bàn tay hai người siết chặt lại với nhau, “Em sẽ đòi lại cho anh.” Tất cả nỗi đau mất mát của anh, em sẽ đòi lại hết.

Lôi Khiếu Thiên dùng ánh mắt ý bảo mình không sao, anh biết Tâm Nhi nghe hiểu anh muốn gì, thật khiến anh vui mừng, nhưng có một vấn đề lại không đề cập tới, “Tâm Nhi, Hoàng Lăng này có thiết bị tự hủy, vào thì dễ, ra thì khó.” Lôi Khiếu Thiên cay đắng, anh thật đúng là tai họa, ngay từ đầu đã luôn mang tới tai họa cho cô.

Đường Kiến Tâm mặc dù đã chuẩn bị, nhưng khi chính tai nghe anh nói thì có đủ loại cảm xúc, trong đó phần lớn là ngạc nhiên, “Anh muốn đồng quy vu tận với Lôi Triển Lâm?”

Anh dám nói “phải” thì xem cô có đập anh một cước không? Tên khốn Lôi Triển Lâm dám liên lụy tới bố anh, còn muốn liên lụy tới cả chồng cô hả, mẹ kiếp, chết thì biến ra chỗ khác.

Lôi Khiếu Thiên buồn cười nhìn mấy loại màu sắc thoáng qua trên gương mặt Đường Kiến Tâm, rất muốn bóp bóp mấy cái xem cảm xúc nó ra sao, “Dĩ nhiên không phải, Tâm Nhi, em nghĩ đi đâu vậy?” Lôi Triển Lâm mà đáng để anh dẫn bà xã cùng anh em chết chung với ông ta?

“Vậy anh nói Hoàng Lăng có thiết bị tự hủy là sao?”

“Ừm...”

“Vào dễ, nhưng khó ra?” Hơn nữa lúc vào hình như cô đã quên mất chuyện quan trọng gì đó, lúc đó nét mặt người đàn ông này không đúng lắm? Nhất là khi cô nói tới việc muốn lấy lại hai viên bảo thạch.

“Ừ.” Lôi Khiếu Thiên biết Tâm Nhi muốn nói điều gì nên vội cắt ngang cô, “Điều đó không sai, nhưng lối ra vẫn có, chẳng qua lối ra ấy có hơi đặc thù.”

“Có ý gì?”

“Được rồi, đợi lát nữa em sẽ biết.” Trong khi nói chuyện đã tới cuối con đường, Đường Kiến Tâm mở trừng mắt nhìn cánh cửa làm từ đá, “Hoàng Lăng gì chứ, tất cả đều là đá. Không biết quỷ xui xẻo nào ngủ ở đây tận mấy nghìn năm?” Không có đường còn thêm một cánh cửa, một không vậy.

Đường Kiến Tâm giờ mới có tâm tình thưởng thức vách đá xung quanh, tất cả đều được xây dựng bằng những khối đá lớn, không khối cảm thán, “Cũng sắp đuổi kịp bạo quân Tần Thủy Hoàng rồi đấy.”

Bắt đầu từ lúc bước vào sơn động này, cả con đường đều xây dựng bởi tầng tầng lớp lớp đá, vậy phải mất bao nhiêu nhân lực vật lực mới chuyển được đá tới đây?

Còn nữa, từ cánh cửa kia tới nơi này cũng coi là xa, chiều rộng cũng lớn, cần bao lâu mới đào được cái sơn động này?

Vị Vương gia này hoặc là bạo quân, hoặc là bá đầu, Hoàng Lăng như này cũng có thể xây dựng, sao ông ta không học Tần Thủy Hoàng đi? Thêm Vạn Lý Trường Thành hay tượng binh mã gì gì đó, chí ít còn có thể để lại tiếng thơm muôn đời, anh nói xem, một đồng đá bỏ đi mất bao nhiêu là sức lực, cuối cùng chẳng có gì, cô thấy sâu não thay cho bọn họ.

Lôi Trầm Thiên đi mở cửa, Thẩm Dương Kỳ cười trả lời, “Chị dâu, chị khoan hãy nói, có lẽ đã làm cho chị mắc lừa thật, mặc dù vị Vương gia này không phải Tần Thủy Hoàng, nhưng Hoàng Lăng phỏng chừng cũng

nhất định có kho tàng giống như Tần Thủy Hoàng. Bảo tàng phải nhất định có, Dạ Minh Châu lớn như quả dưa hấu cũng không nhất định là chuyện thần thoại.”

Đường Kiến Tâm chớp mắt, “Lừa ai? Nơi này mà cũng có thể so sánh với Tần Thủy Hoàng? Chỉ với mấy tảng đá này? Lại còn Dạ Minh Châu, hơn nữa, mộ địa của Tần Thủy Hoàng đến giờ còn chưa tìm được, làm sao cậu biết trong Hoàng Lăng ông ta thế nào?”

“Có thể tưởng tượng cơ mà, chị nghĩ xem, Tần Thủy Hoàng là vị Hoàng Đế đầu tiên trong lịch sử, có thể nghĩ đến tượng binh mã, Vạn Lý Trường Thành những truyền thuyết bất hủ thì liệu Hoàng Lăng ông ta rộng lớn cỡ nào, cách lý tưởng của chị bao xa được đây.”

“Lý tưởng của tôi rất nhỏ, không nghĩ ra nổi Hoàng Lăng của ông ta rộng lớn bao nhiêu cả!” Đường Kiến Tâm mắt không thay đổi đứng cạnh Lôi Khiếu Thiên, nhìn theo động tác của Lôi Trảm Thiên, không thể không thừa nhận, quả thực cô cũng tò mò.

“Hi hi, vậy được, chị dâu à, hay em giúp chị mở mang đầu óc nhé? Bắt đầu từ châu báu quần áo...”

“Sao cậu lại hứng thú với chuyện của Tần Thủy Hoàng thế?” Đường Kiến Tâm nghiêng sang nhìn anh ta.

Cô nói một câu Tần Thủy Hoàng, anh ta ít nhất phải đáp lại hai câu.

“Đó là đương nhiên, ông ấy là thần tượng của em đó.” Thẩm Dương Kỳ thần nhiên trả lời, lại còn đắc ý nữa.

Đường Kiến Tâm mắt tròn trắng, cô thực không hiểu Tần Thủy Hoàng có gì hay mà sùng bái, tuy là cô thường không hứng thú gì với nhân vật lịch sử cả, “Sùng bái bạo quyền của ông ta?”

“Sao chị hạn hẹp vậy? Tần Thủy Hoàng tuy bạo quyền, nhưng những công lao vĩ đại của ông ấy không thể không được thán phục.” Thẩm Dương Kỳ vội vàng làm sáng tỏ vết nhơ giúp thần tượng trong lòng.

“Khụ!” Lôi Khiếu Thiên rất không thích hợp giả ho, Đường Kiến Tâm nhìn anh khó hiểu, anh cười cái gì? Thật là, “Không phải mọi người đều lớn lên ở nước ngoài ư? Sao lại hiểu rõ văn hóa Trung quốc đến vậy?”

Trong khi nói chuyện, Lôi Trảm Thiên cũng từ từ mở cánh cửa đá lộ ra con đường, Đường Kiến Tâm vừa đứng lúc quay sang Thẩm Dương Kỳ, đột nhiên ánh sáng vọt tới khiến cô phản xạ giơ tay lên che mắt...

122. Chương 122: Chỉ Là Truyền Thuyết? (trước Khi Khai Chiến)

Lôi Khiếu Thiên hí mắt đi thẳng, Lôi Trảm Thiên ngây người như phỗng chống lên phiến đá, nhìn ánh sáng phát ra từ khe cửa...

Thẩm Dương Kỳ lấy làm kỳ, “Sao ở đây lại có ánh sáng?” Đường như còn là màu vàng? Đường Kiến Tâm bỏ tay ra, khi hai mắt thích ứng với tia sáng thì đến gần xem.

“Cái này...” Lôi Trảm Thiên ngây ngô bật ra được một chữ, ánh mắt chưa từng rời khỏi khe hở từ cánh cửa đá kia.

Lôi Khiếu Thiên cố sức mở cửa ra, Thẩm Dương Kỳ vỗ vai Lôi Trảm Thiên, “Anh gặp quỷ à?” Mà phải dùng tới biểu cảm khoa trương vậy? Đến khi chính anh trông thấy cảnh tượng truyền thuyết ấy thì anh mới bình tĩnh, vẻ mặt này một chút cũng không khoa trương, thậm chí còn giữ lại đây...

Lôi Trảm Thiên mắt không dời, chỉ chăm chú vào bên trong, cánh cửa đá càng mở rộng thì tia sáng càng sáng rõ... Đồng thời, con người cũng càng mở lớn hơn.

Thẩm Dương Kỳ tò mò nhìn theo tầm mắt của Lôi Trảm Thiên, đôi mắt tròn tròn ngay tức thì...

Điều này điều này. . .

Thẩm Dương Kỳ cảm thấy luồng nhiệt huyết dâng trào đang kích thích từng đợt hưng phấn lên não... Thủ vô tức thổ chỉ vào màn sáng...

(Thành ngữ “Thủ túc vô thổ” được dịch sát nghĩa là “không đặt tay chân vào đâu được”. Thành ngữ này có xuất xứ từ thiên Tử Lộ trong Luận Ngữ, bộ sách sưu tầm những lời dạy của Đức Khổng Tử (còn gọi là Khổng Phu Tử) và những người đương thời, được chép lại vào thời Chiến Quốc (475-221 SCN). - Nguồn vietdaikynghuyen)

Bà nội nó còn quái lạ hơn cả gặp quỷ...

Cả sáu người chen nhau ở lối đi, ánh sáng chiếu lên từng người phản xạ lại tạo thành những cái bóng dài cao thấp khác nhau trên con đường...

Trong tia sáng màu trắng bạc lộ ra màu vàng óng, dù là Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên không có khái niệm về tiền bạc mà cũng ngây cả người ra...

Một cung điện cổ đại hai tầng lầu rất lớn, toàn bộ chính sảnh đều được xây dựng bởi hoàng kim, ngay cả bức tường cũng ánh lên màu vàng, bậc thang với những nấc thật nhỏ, cứ cách nửa mét lại có một cây cột với một viên Dạ Minh Châu được khảm bên trên, kích cỡ không đều, nhỏ nhất đã như một quả táo lớn, nhìn ra xa, không gian to lớn điêu khắc rất nhiều cảnh người và vật, có tỷ nữ cầm đèn đường, hai tay hứng cá, những nhóm nhỏ tụ năm tụ ba xì xào bàn tán. . .

Trên vách tường hoàng kim ngay phía trước điêu khắc một bức tranh sơn thủy, bè trúc trôi theo dòng sông, đôi nam nữ đứng sóng vai trên con thuyền lá cười nói, ngón tay người nam chỉ đằng trước, lời nói nhỏ nhẹ dễ hiểu, người nữ kẻ tai lắng nghe, hình ảnh trông rất sống động, sống động đến mức đã diễn tả được tới tận cùng khung cảnh sơn thủy hữu tình...

“Em - em - em không có hoa mắt đấy chứ?” Thẩm Dương Kỳ há to miệng, khó tin xoa xoa mắt mình.

“Tôi nghĩ...” Đế Văn khó khăn nuốt nước miếng, “Tôi đang mơ.” Nhưng mà trời ơi, ai nói cho anh ánh sáng vàng rực rỡ đang chiếu rọi lên người lên mặt anh là thế nào đi?

Chris dè dặt Đế Văn xuống, không chút tốn sức chen vào, “Đây là Hoàng Lăng trong truyền thuyết?” Đây là bảo tàng?...

Đến lăng mộ Pha - ra - ông ở Kim Tự Tháp Ai Cập cũng không có khiếp người đến vậy a...

Lôi Trảm Thiên cũng không bình tĩnh nổi nắm lấy tay Lôi Khiếu Thiên, “Anh, anh thấy không? Đây là hoàng kim thật sự.” Bước lại gần nắm lấy viên Dạ Minh Châu trên cây cột, “Đây là Dạ Minh Châu? Mẹ kiếp, có thể lớn hơn được không?”

Lôi Khiếu Thiên bình thần, dường như hứng thú với cái này không lớn, “Bỏ xuống, đi thôi.” Nói xong bước xuống bậc thang.

Đường Kiến Tâm đuổi theo, ngừng lại một lúc bên cạnh Lôi Trảm Thiên, “Trả về, cẩn thận một chút.”

Lôi Trảm Thiên nuốt nước miếng, anh thấy đầu chị dâu với đại ca anh ngấm nước rồi, bảo tàng thật sự đây mà không động tâm?

Lôi Khiếu Thiên đứng trước bức sơn thủy kia, Đường Kiến Tâm nhìn theo anh, “Bọn họ chính là Vương gia Vương phi?”

“Không biết.” Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Nhưng anh thà rằng đó là họ.” Con người đen nhánh được màu vàng kim chiếu lên càng trở nên rực rỡ làm Đường Kiến Tâm ngây người.

Lôi Khiếu Thiên đột nhiên kéo Đường Kiến Tâm lại, cả hai cùng quỳ xuống, Đường Kiến Tâm không hiểu ra sao, “Anh làm gì thế?”

“Xuyt. Đừng nói gì cả. Tâm Nhi, nhắm mắt lại rồi làm theo anh.” Lôi Khiếu Thiên mỉm cười, thần tình ấy khiến Đường Kiến Tâm xúc động, hình như anh rất vui?

Cúi đầu lạy ba lạy mới đứng dậy, loáng thoáng nghe thấy Lôi Khiếu Thiên thì thầm gì đó trong miệng rồi kéo cô lên, lướt qua bức tượng cổ đại làm từ hoàng kim đi tới cánh cửa bên phải...

“Cút ra đây.”

Lôi Trảm Thiên ôm Dạ Minh Châu vẫn như lọt vào trong sương mù, mấy người Đế Văn thì như đang nằm mộng, tiếng hét giận dữ kia làm bọn họ chợt hoàn hồn mới thấy Lôi Khiếu Thiên đã dắt tay Đường Kiến Tâm tới cánh cửa bên phải...

Lôi Trảm Thiên cuống quýt bỏ Dạ Minh Châu xuống, chạy bình bịch lên bậc thang hoàng kim tới chỗ Lôi Khiếu Thiên, cả quãng đường cũng không quên sờ tượng đá này một cái, sờ Dạ Minh Châu kia một cái.

Thẩm Dương Kỳ hưng phấn hò hét bám theo, Đế Văn, Chris cũng chẳng quên trộm lấy một viên Dạ Minh Châu nhét vào ngực.

“Mấy thứ đó không phải là thứ mà chúng ta có thể động vào, cho dù có thể cũng không vận chuyển ra ngoài được, dù là vận chuyển được cũng sẽ gây nên sóng gió to lớn, lúc ấy sẽ rất phiền phức.” Sau khi Lôi Trảm Thiên đuổi theo thì Lôi Khiếu Thiên lạnh giọng nhắc nhở, mấy thứ này ai nhìn mà không động lòng? Nhưng điều kiện tiên quyết là, dưới tình huống không có bất cứ trở ngại gì.

Những chuyện mang đến phiền phức anh sẽ không làm.

Lôi Trảm Thiên ảo não bỏ đồ xuống, sao nhìn thấy mấy thứ này mà anh đã đàn ra cả vậy? Thật là.

Đã biết hoàn cảnh hiện nay còn chưa rõ ràng mà lại bị lại bị mấy món đồ này làm dở người ra nữa.

“Đây là chính sảnh thì xuống phía bên phải là lối ra rồi anh.” Lôi Trảm Thiên nhìn khắp căn phòng, thần sắc đã khôi phục như thường.

Đường Kiến Tâm nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên, “Không phải anh nói lối ra có chút phiền phức à?”

“Ừ. Chúng ta chưa ra vội, qua cửa bên phải sẽ có những lối đi tự chọn, đằng trước bên trái có bốn hướng, đi thẳng là lối ra, bên trái là sinh môn (cửa sống), trong đó có binh thư sử ký, nghe nói còn cả bí tịch võ công nữa, từ bên phải đi xuống là Quan Lãng, chúng ta đi bên phải.” Lôi Khiếu Thiên đi đầu giải thích.

Đường Kiến Tâm gật đầu, Lôi Triển Lâm từ tử môn (cửa chết) xông vào Quan Lãng, bọn họ vào tử sinh môn, hệ số nguy hiểm giảm đi một nửa. Nhưng cô vẫn không giải thích được, “Quan Lãng ngoại trừ thi thể ra thì còn có gì?”

Lôi Khiếu Thiên dừng lại khẽ lắc đầu, “Anh không rõ.” Đây chính là nguyên nhân vì sao anh thả Lôi Triển Lâm vào đây.

Năm đó bố cũng không để lại cho anh bất kỳ tin tức gì, mà anh biết Lôi Triển Lâm nhất định đã biết điều gì đó, bản thân mình bức cung thể nào cũng không mò ra được, cho nên anh mới để ông ta sống đến bây giờ, thậm chí còn giúp ông ta mở cánh cửa Hoàng Lăng.

Mấy người Thẩm Dương Kỳ, Đế Văn hứng phấn nói, “Chị dâu, bây giờ chị có thể tưởng tượng ra là Hoàng Lăng của Tần Thủy Hoàng cường đại cỡ nào rồi chứ?”

Đường Kiến Tâm nhìn anh ta tức giận nói, “Đoán chừng cũng chỉ còn lại một cái quan tài rỗng thôi, còn có cái gì được nữa? Mấy nghìn năm qua mà còn để lại được chút xương cốt thì chẳng hóa ra ông ta đã thành lão yêu nghìn năm à?” Nơi này cũng không phải lăng Tần Thủy Hoàng, có thể so sánh được sao?

“Chị chưa nghe tới xác ướp ư? Nói không chừng Tần Thủy Hoàng đã động tay chân ở Lăng Quan để giữ nguyên thi thể ông ta không thay đổi theo thời gian kia?”

“Cậu thấy nhiều trên TV chứ gì? Còn xác ướp nữa? Tần Thủy Hoàng là người Trung Quốc, không phải người nước ngoài.”

“Có quan hệ gì, chỉ ví dụ thôi mà, Trung Quốc các chị không phải có cương thi hay sao? Lúc em còn là siêu sao quốc tế còn đặc biệt sùng bái người đó đấy!... Ách, cái người chuyên môn bắt cương thi ấy.” Thẩm Dương Kỳ khi nói ra rất là hưng phấn, hai mắt còn toát ra ngọn lửa.

Đường Kiến Tâm triệt để hết chỗ nói, “Cậu không phải người Trung Quốc?”

“Em là con lai.”

Đế Văn không nghe anh ta nói tiếp, lắng nghe phía trước rồi vội hỏi, “Nói đến xác ướp, Kỳ, cậu còn nhớ Hoàng Lăng của Pha-ra-ông không?”

“Ai?” Trên đời này có rất nhiều Pha-ra-ông, Thẩm Dương Kỳ hiểu kỳ quay lại nhìn Đế Văn, Đường Kiến Tâm không có hứng thú với chuyện của hai người kia, cùng trò chuyện với Lôi Khiếu Thiên.

“Lôi Khiếu Thiên, anh có cảm thấy Vương gia Vương phi liệu có thể bị biến thành cương thi không?” Bị Thẩm Dương Kỳ nói vậy làm cô cũng có chút hứng thú.

“Cương thi ngàn năm thì không có khả năng, nhưng thân thể bọn họ có thể bảo trì như cũ vẫn được, chỉ cần không gặp không khí, bằng không sẽ hủ hóa, hơn nữa tốc độ cực nhanh, chỉ cần một cơn gió thổi tới là quần áo cũng biến mất.” Lôi Khiếu Thiên hiềm khi lại nói đùa.

“Thực sự?” Đường Kiến Tâm đề cao thanh âm, hiển nhiên có chút kinh ngạc.

“Gạt em thôi, người đã chết mấy nghìn năm thì làm sao có thể bảo trì thân thể được chứ?” Đi tới ngã tư, Lôi Khiếu Thiên bảo Lôi Trầm Thiên mở cửa.

Đường Kiến Tâm hàm hồ, “Hóa ra anh cũng biết gạt người ta đấy.”

Lôi Khiếu Thiên rất vô tội, “Không phải anh lựa ý hùa theo em à? Anh đây gọi là lời nói dối có thiện ý.”

Thẩm Dương Kỳ chen vào, “Không nhất định đâu, chị dâu, lời anh họ nói có thể là thật đấy.”

Lôi Khiếu Thiên vỗ bộp lên đầu anh ta, “Đi ra giúp Trầm đi.”

Thẩm Dương Kỳ chu mỏ, bắt đắc dĩ cùng hợp lực với Lôi Trầm Thiên mở cửa, tới nơi hôn ám này, nơi nào đó trong ngực Đế Văn, Chris cũng sáng lên.

Đế Văn từ khi bước vào lối đi này thì đã có một cảm giác đặc biệt, nhất là lúc anh nhìn lên điêu khắc trên vách đá, cảm giác ấy càng mãnh liệt hơn, Chris kéo Đế Văn đang ngẩn ra, “Còn đứng đó làm gì, mau đi thôi.”

Đế Văn phản ứng kịp, kéo lấy Chris hỏi, “Chris, anh có cảm thấy điêu khắc trên vách đá này rất kỳ quái không hả?”

Chris nhìn qua vách đá, ra vẻ anh mắc bệnh thần kinh à, “Mỗi cảnh người vật thôi thì có gì kỳ quái? Tôi cảm thấy trong căn phòng vừa rồi mới kỳ quái kia, chỉ có Dạ Minh Châu hoàng kim mà lại không có châu báu trang sức với đồ ngọc?” Ít ra mấy món đó có thể cầm theo nha.

“Không phải, anh nhìn kỹ ở đây đi, tôi cứ có cảm giác hư ảo như chúng bất cứ lúc nào sẽ chạy xuống vậy, vừa vào Hoàng Lăng này đã có cảm giác khó chịu rồi.” Đế Văn nói có chút lo lắng.

“Hư ảo?” Lôi Khiếu Thiên quay lại nhìn Đế Văn, sau khi nhìn lên vách đá thì sắc mặt chợt thay đổi, “Đế Văn, nhắm mắt lại, đừng nhìn lên vách đá nữa.”

Đế Văn theo phản xạ nhắm ngay mắt, tay giữ chặt Chris không dám buông, mồ hôi tích tụ lại thành giọt như hạt đậu nành.

Đường Kiến Tâm nghi ngờ liếc sang Đế Văn, “Làm sao vậy?”...

“Trên vách đá này có bôi một loại thuốc, khi nhìn trong thời gian dài sẽ làm cậu ta đặt mình trong hư ảo, khó có thể thoát thân, đó là một mê trận.” Lôi Khiếu Thiên vỗ trán Đế Văn giúp anh ta thanh tỉnh lại.

“Thế nhưng vì sao chúng ta không có việc gì?” Đường Kiến Tâm nhìn lên vách đá mà không có cảm giác gì hết.

Hành động ngây thơ như thế làm Lôi Khiếu Thiên bật cười, “Thứ được phần này rất nhạt, hơn nữa qua nhiều năm thì được lực đã bốc hơi gần hết rồi, nếu không phải người nhạy cảm với phần hoa thì căn bản không thấy gì cả, Đế Văn có cảm giác là do mũi cậu ta quá linh, hơn nữa từ bé cậu ta đã nhạy cảm với mùi hương phần hoa rồi cho nên cậu ta mới gặp vấn đề, nhưng may cho cậu ta là được hiệu không mạnh nữa, bằng không thì cậu ta chỉ đành chờ chết thôi.”

Đường Kiến Tâm thương hại nhìn bộ dạng mệt mỏi của Đế Văn, cảm thán, “Hóa ra đôi khi mũi nhạy như chó cũng không phải chuyện tốt.”

“Hi hi, chị dâu, chị đang chờ Đế Văn là chó hờ?” Thẩm Dương Kỳ đẩy cửa ra, vỗ tay làm trò hời.

Đế Văn nghiêm mặt hổ trợn trừng nhìn Thẩm Dương Kỳ, bốt nói đi nhóc.

Đường Kiến Tâm rất vô tội nhún vai. “Không phải tôi nói nhé.”

Đế Văn ủy khuất nhìn về phía Đường Kiến Tâm, Lôi Khiếu Thiên trông thấy phần cổ anh ta phát sáng, trừng mắt lên, thò tay lấy Dạ Minh Châu ra.

Đế Văn xấu hổ cứng đờ người nhìn động tác của anh. “Đây là cái gì?” Lôi Khiếu Thiên giơ Dạ Minh Châu tới trước mặt Đế Văn, anh ta cười hắc hắc, “Dạ minh châu.”

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh một tiếng, dùng Dạ Minh Châu gõ lên đầu anh ta, “Tôi đã nói gì hả?”

Đế Văn cúi xuống, không phải anh chỉ tiện tay thôi ư? Hơn nữa, anh cũng thấy Chris cũng lên cầm đi mà.

Thẩm Dương Kỳ khoa trương nhảy lên, “Đế Văn, anh thật không phúc hậu, em đây rất ngoan nghe lời anh họ, đã nói không cầm là sẽ không cầm, anh lại dám giấu đi một viên, anh xem anh trộm thế nào không trộm, sao không biết cầm hộ huynh đệ đây một viên hả? Sao có thể để anh độc chiếm, không được, em phải quay lại trộm một viên, làm gì có chuyện làm ăn lỗ vốn ở đây.”

Lôi Khiếu Thiên giận dữ, mắng xối xả vào đầu Thẩm Dương Kỳ, “Cậu có thể bốt đi chút chuyện được không? Cút lại đây cho tôi.”

Thẩm Dương Kỳ cười hì hì, đứng sang bên cạnh Lôi Trầm Thiên, “Gì chứ anh họ, chó coi là thật, em đùa tí mà.”

Lôi Khiếu Thiên hừ lạnh, cả đám cúi gằm mặt không dám trả lời, Lôi Trầm Thiên liền thay bọn họ giải vây, “Quên đi anh, có Dạ Minh Châu cũng tốt, nhờ nó chiếu sáng con đường này cũng hay, càng sẽ không có nguy hiểm hơn.”

Lôi Khiếu Thiên lườm chẳng muốn nhìn bọn họ, đi vào cánh cửa bên phải.

Đường Kiến Tâm ghen cười, “Đại ca các anh suy nghĩ ọi người thôi, mấy thứ kia không động tới chúng thì tốt hơn, vạn nhất chạm vào chỗ nào đó, đến lúc đó Hoàng Lăng sụp xuống thì các anh cứ ngồi đó mà khóc.”

Lôi Trầm Thiên xòe hai tay ra, “Tôi nói sao hai anh còn tham lam hơn cả tôi thế nhỉ? Tôi ôm một lần đã đủ thỏa mãn chẳng muốn độc chiếm nữa, các anh xem mình đã làm chuyện tồi tệ rồi kìa, anh đó Chris, đừng quay đầu đi, đừng tưởng cái thứ phát sáng trong ngực anh mà anh tôi không thấy, anh ấy chỉ không muốn tính toán với anh thôi.”

Thẩm Dương Kỳ mắt sáng lên, “Thiệt cho em bình thường coi hai anh như anh ruột, thế mà có chuyện tốt không gọi em, quá là đáng thất vọng với các anh.” Nói xong lắc đầu than thở đuổi theo Lôi Trầm Thiên.

Đế Văn ghen đỏ cả mặt, mắt cũng đỏ lên đầy tức giận, quay sang nhìn Chris một cái, miệng hai người rất ăn ý giật giật, hiển nhiên trong đầu đồng thời quanh quẩn lời ba người kia vừa nói...

“Sau khi rời khỏi đây, chuyện đầu tiên chính là trói chặt cái thằng nhãi con chết bầm Thẩm Dương Kỳ lại rồi hung hăng đánh một trận, cho nó chừa cái tội cười trên nỗi đau của người khác.” Đế Văn nhổ nước miếng, cả giận nói.

“Đúng, con mẹ nó, chính nó bỏ đá xuống giếng.” Chris hiềm khi đứng cùng chiến tuyến với Đế Văn, tỏ ý tán thành.

“Được rồi, còn không đi nhanh, muốn trói em thì phải xem các anh có năng lực ấy không đã nhé? Em nói à biết, đến lúc đó em ở đại bản doanh các anh thì đừng có mà khóc cầu xin em đi đấy.”

“Câm miệng, mau đi.” Lôi Khiếu Thiên không nhịn được cắt ngang, vừa rồi hình như anh nghe thấy tiếng vang.

“Chờ chút.” Đường Kiến Tâm cầm lấy viên Dạ Minh Châu trong tay Lôi Khiếu Thiên ném cho Lôi Trầm Thiên, ra dấu “xuyết” với Lôi Khiếu Thiên.

Lôi Khiếu Thiên híp mắt, Lôi Trầm Thiên cũng cảm nhận được dị dạng, làm thủ thế với những người ở sau bảo bọn họ yên lặng.

Đường Kiến Tâm nằm sát xuống đất, tai áp vào mặt đất, nhắm mắt lắng lắng nghe...

Sa Sa sa...

“Là tiếng cát chảy.” Đường Kiến Tâm đứng dậy, đeo kính nhìn đêm vào, “Đám người Lôi Triễn Lâm hẳn ngay phía trước không xa, bây giờ đều đeo kính nhìn đêm hết lên, cất kỹ Dạ Minh Châu, đừng để lộ ra ánh sáng.”

Lôi Trảm Thiên gật đầu, đưa viên Dạ Minh Châu cho Chris, anh thì xử lý tốt hai viên đá quý, Lôi Khiếu Thiên lắng nghe một lúc, mơ hồ có những tiếng kêu tử vong vọng lại, “Bọn họ đã qua bãi cát lắng.”

Lôi Trảm Thiên cả kinh, “... Lôi Triễn Lâm còn có chút năng lực.”

“Không phải ông ta có năng lực mà là ông ta biết nên tránh né cát lắng thế nào.” Thanh âm lạnh lùng của Lôi Khiếu Thiên vang lên trong tai mỗi người. Lôi Trảm Thiên hiển nhiên bị khiếp sợ, “Không thể nào, những ngay cả trên bản đồ cũng không ghi rõ cơ quan để né tránh thì sao ông ta biết được.” Đó là lý do mà bọn họ không chọn tử môn mà đi, bởi đó là con đường chết không thể nghi ngờ.

Lôi Khiếu Thiên đi thẳng tới trước, “Bên cạnh còn có người bán mạng cho ông ta.”

Đây chính là nguyên nhân, ông ta có thể đạp lên thi thể đồng bạn đi tiếp, bọn họ thì không làm được.

Lôi Trảm Thiên ghen hòng, nghĩ tới trước khi vào Hoàng Lăng, Lôi Triễn Lâm có thể đưa ra sinh mạng một người thì cũng không cần hoài nghi điều ấy.

Trong lòng Đường Kiến Tâm có chút chán ghét, “Người như vậy nên chết sớm đầu thai sớm, tránh gây họa cho người khác.”

Thẩm Dương Kỳ hoàn toàn tán thành, Đế Văn Chris đi cuối cùng không phát biểu ý kiến, nhưng sắc mặt bọn họ cũng tái nhợt.

123. Chương 123: Đại Kết Cục

Thẩm Dương Kỳ hoàn toàn tán thành, Đế Văn Chris đi cuối cùng không phát biểu ý kiến, nhưng sắc mặt bọn họ cũng tái nhợt.

Bất thành linh.

“Pang”

Tiếng đạn bắn vang lên, Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm nhảy lên rồi lập tức lăn người sang hai bên...

Hai giây sau, tiếng đạn biến mất, cả hai đứng dậy nhìn nhau, “Không phải bắn tới chúng ta.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Lôi Triễn Lâm ra tay.”

Đường Kiến Tâm quay lại nhìn bốn người Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ theo sau, mày nhăn lại, “Bọn họ tranh đấu nội bộ?”

Lôi Khiếu Thiên nhẹ nhàng gật đầu, “Lôi Triễn Lâm cho tới giờ chưa từng tin tưởng đồng bạn.”

“Xì, ngay cả anh em ông ta cũng giết thì làm sao có chuyện tín nhiệm?” Thẩm Dương Kỳ châm chọc.

“Xuyt.” Lôi Trảm Thiên che lại miệng Thẩm Dương Kỳ, ra dấu anh ta đừng lên tiếng, dùng ánh mắt bảo anh ta nhìn.

Con đường đá cách bọn họ mười mét bị cắt đứt, Lôi Khiếu Thiên sắc mặt khó coi, Đường Kiến Tâm nhìn xung quanh, “Năm mét.” Sau đó cười như không cười hỏi Lôi Khiếu Thiên, “Anh bay qua được chứ?”

Còn nói là chọn sinh môn, xem anh chọn ra cái gì rồi này?

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Quá xa, không có điểm phát lực.” Năm mét không tính là rất xa, chỉ cần giữa đường có điểm rơi đặt chân thì ai cũng bay qua được,... nhưng hai bên vách đá đều chỉ chít mũi kiếm sắc bén không thể chạm vào.

Đường Kiến Tâm tới sát ranh vết nứt, bên dưới tối mù mịt căn bản không thấy rõ được gì, quay lại bảo với Thẩm Dương Kỳ, “Đưa tôi một cục đá, lớn một chút.”

Thẩm Dương Kỳ nhìn xung quanh, lối đi này có rất nhiều đá nhỏ, đá lớn lại chẳng thấy, lập tức bẻ gãy một cục đá trên vách tường rồi đưa tới.

“Chị dâu cần đá làm gì vậy?”

Đường Kiến Tâm nhận lấy cục đá, ném xuống bên dưới, yên lặng lắng nghe...

Mười chín, hai mươi... Hai mươi lăm...

“Rất sâu!”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Quay lại?”

“Không phải chứ, chúng ta đã tới tận đây mà còn quay lại?” Thẩm Dương Kỳ đứng bên cạnh Đường Kiến Tâm, tức giận bất bình trừng trừng nhìn vết nứt. “Chỉ một vết nứt như thế đã làm khó với sáu người chúng ta, vậy sau này mặt mũi để chỗ nào hả?”

Đường Kiến Tâm khoanh hai tay lại, “Vậy cậu qua trước đi.” Lôi Khiếu Thiên chỉ thản nhiên nhìn anh ta một cái, lui lại nhường cho anh ta tới trước.

Thẩm Dương Kỳ hất đầu đầy cao ngạo, “Em qua thì em qua, mấy người quan sát cho kỹ tiểu gia làm này, xem tiểu gia... Làm thế nào...” Má ơi, ai nói cho anh biết là trên hai vách đá này là thứ gì đi? Thẩm Dương Kỳ yên lặng nuốt nước miếng một cái.

Đường Kiến Tâm rất là nghiêm túc quan sát, ý bảo anh ta tiếp tục, chớ có ngừng.

Lôi Khiếu Thiên bảo Lôi Trầm Thiên đưa cho anh bản đồ, cầm lấy hai viên bảo thạch nghiên cứu, Lôi Trầm Thiên nhìn mà buồn bực, “Từ khi nào mà ở đây lại có lỗ hổng này vậy? Trên bản đồ rõ ràng là không có mà.”

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, trả bản đồ lại cho Lôi Trầm Thiên, anh còn tưởng là anh nhớ nhầm nhưng không phải.

“Nhất định vừa rồi chúng ta không cẩn thận chạm vào công tắc nào đó nên con đường này mới bị chia cắt.” Nhìn xung quanh một lượt rồi anh nói tiếp, “Đế Văn, Chris tìm bên trái, Trầm với Kỳ tìm bên phải.”

Bốn người gật đầu gõ đập lên vách đá, Lôi Khiếu Thiên cùng Đường Kiến Tâm thì đi tới nơi những mũi kiếm sắc bén chìa ra.

Khi dừng bước lại thì mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy, Đường Kiến Tâm không chút thay đổi nhìn sang Lôi Khiếu Thiên, “Âm hưởng kia hình như không phải tiếng súng?”

“Không thể nào.” Lôi Khiếu Thiên phản bác, đến tiếng súng và tiếng nước chảy đập vào đá mà anh lại không phân biệt được rõ ràng sao?...

“Anh Lôi Khiếu Thiên, xin anh nói cho tôi biết, bây giờ chúng ta đang nghe thấy tiếng gì vậy?” Đường Kiến Tâm rất hứng thú hỏi Lôi Khiếu Thiên.

Bên tai lại nghe thêm một tiếng pang pang lớn hơn.

Lôi Khiếu Thiên hiếm khi lại ghen giọng, quay lại, “Mọi người dừng lại, cơ quan ở bên dưới.”

Lôi Triển Lâm, còn cách bọn họ một tầng mà ông ta có thể gieo họa lên tận đây.

Thẩm Dương Kỳ vác mông chạy lại, “Chuyện gì thế anh họ?”

“Cơ quan này là liên đới, bên dưới khởi động thì bên trên cũng khởi động.” Lôi Khiếu Thiên mặt không chút thay đổi, đá vào cẳng chân Thẩm Dương Kỳ bảo anh ta nghe, “Nghe xem bên dưới là gì?”

Thẩm Dương Kỳ nghiêng đầu ra phía trước, nhìn bên dưới tối om không thấy đáy nhưng vẫn cố gắng lắng nghe, mơ hồ hình như, có vẻ đáy là... “Nước chảy?”

“Đó là quán thuyền.” Là thứ dùng để xử lý nước dư thừa.

“Cái gì?” Thẩm Dương Kỳ khó tin nhìn Lôi Khiếu Thiên, anh họ mới nói quán thuyền? Anh họ, anh có chắc mấy trăm năm trước đã có thứ ấy?

Lôi Khiếu Thiên tức giận trừng mắt nhìn anh ta rồi quay lại, “Đi thôi, ở đây không qua được.”

“Chờ đã.”

Lôi Khiếu Thiên khó hiểu nhìn Đường Kiến Tâm, “Tâm Nhi?”

Đường Kiến Tâm nhìn thẳng vào mũi kiếm trên vách đá, ánh mắt lập lòe “Có lẽ có thể qua được.”

Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, “Làm như thế nào?”

Đường Kiến Tâm mỉm cười, lui về sau mười bước, chạy lấy đà hai bước, trong khi Lôi Khiếu Thiên mở to mắt thì tốc độ tăng nhanh hơn...

Lôi Khiếu Thiên giật mình, tiến lên ngăn cản, “Tâm Nhi, không được.” Thân hình Lôi Khiếu Thiên khẽ động ngăn Đường Kiến Tâm lại nhưng vẫn chậm một bước, một chân Đường Kiến Tâm dẫm lên trên vách đá, chân kia dẫm lên mũi kiếm, nhảy hai bước, đập tay lên đầu kiếm rồi mượn lực rơi xuống bên kia...

Lôi Khiếu Thiên muốn lòi cả mắt, tay nắm chặt lại, ngay khi Đường Kiến Tâm dẫm chân lợi kiếm (thanh kiếm sắc bén), tim thất lại khiến anh khó thở...

Chết tiệt, sao cô ấy dám làm hành động nguy hiểm thế chứ?...

Thẩm Dương Kỳ trừng lớn hai mắt, khi thấy Đường Kiến Tâm bình an vô sự thì đồng thời thở phào nhẹ nhõm, tò mò đi đến chỗ lợi kiếm.

Thấy rồi thì cả người choáng váng...

Lôi Trầm Thiên hô một tiếng, vỗ ngực, may quá, may là không có chuyện gì, bằng không đại ca nhất định sẽ phát điên.

Lôi Khiếu Thiên nhìn sâu vào Đường Kiến Tâm, đè nén kích động muốn mắng cô một trận, Đường Kiến Tâm quay đầu cười với bọn họ, “Tôi không sao.”

Lôi Khiếu Thiên hung hăng lườm cô, “Em im miệng.” Cô còn nói không có chuyện gì? Chết tiệt, anh đang có chuyện đây này.

Thẩm Dương Kỳ nhỏ dứt lợi kiếm, khước miệng giật giật, “Mẹ kiếp chứ, bên trong rỗng tuếch.”

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Hoàng Lăng này ít nhất cũng nghìn năm rồi, những lợi kiếm này đều làm từ gỗ nên đã sớm mục nát, cho nên không có lực sát thương gì, mọi người cũng qua đi.”

Thẩm Dương Kỳ rút lợi kiếm đi, nhảy sang đầu tiên, mấy người Lôi Khiếu Thiên cũng chẳng sợ hãi, hai ba bước đã đi qua. Lôi Khiếu Thiên nắm chặt tay Đường Kiến Tâm bóp mạnh một cái, mang theo lời cảnh cáo và cảm giác nghi mà sợ.

“Lần sau không được làm anh sợ.”

Đường Kiến Tâm thấy ngọt ngào, “Tôi sẽ không lấy tính mạng mình đùa giỡn.”

Lôi Khiếu Thiên lườm cô, cô ấy còn dám nói? Vừa rồi không phải cô ấy lấy tính mạng mình đùa giỡn sao hả? Nhìn bề ngoài những lợi kiếm kia đều hoàn hảo không bị hao tổn, ai có thể biết được bên trong nó rỗng?

Cô ấy cũng quá lớn mật rồi đó.

Bốn người đi đằng sau hình như cố nín cười, đi được mấy bước thì Lôi Trầm Thiên mở lời trước, “Anh, đi thêm mười mét nữa sẽ đến cửa đi xuống.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Mọi người cẩn thận, người của Lôi Triễn Lâm chắc cũng tới rồi.”

Thẩm Dương Kỳ phun nước miếng, “Ông ta đúng là tiểu Cường đánh không chết, qua nơi đó rồi mà vẫn sống sót.” Trong miệng thì giễu cợt nhưng đồng thời cũng mang theo sự không phục trần trụi.

Đế Văn rất tán thành lời của Thẩm Dương Kỳ, “Chỉ sợ Lôi Triễn Lâm lại có động tác gì.”

“Sợ cái gì, tới một người giết một đôi, tới hai người thì giết cả P thẳng.” Chris xoa hai tay, ra vẻ chuẩn bị đánh nhau tới nơi.

Thẩm Dương Kỳ khinh bỉ, “Không phải em khinh bỉ anh nhé Chris, tới một người giết một đôi thế nào?”

Hai người đầu phải cả P. Anh học tiếng Trung kiểu gì thế?

“Lôi Triễn Lâm không phải là một người sao?” Chris giải thích rất chi là đương nhiên, tới một người là thủ hạ của Lôi Triễn Lâm, thêm Lôi Triễn Lâm vào đó thì không phải một đôi à?

Thẩm Dương Kỳ ghen hòng, giơ ngón tay cái, “Anh được.” Hóa ra trong lòng anh ta, Lôi Triễn Lâm còn coi là một người?

Lôi Trầm Thiên tức giận cắt ngang cuộc đối thoại ngu ngốc của bọn họ, “Tất cả im miệng đi, xuống đây là tới Quan Lăng rồi, cẩn thận lại dẫn người của Lôi Triễn Lâm sang đây.”

Chris vừa định phản bác lại bị Đế Văn trừng ột cái, đành phải im lặng, oán hận nhìn lại Đế Văn.

Anh ta liền quăng cho anh một cái liếc mắt, người như heo, thông minh cũng giống heo, đơn giản là vũ nhục heo.

Đường Kiến Tâm đứng nhìn cái thang dài không thấy đáy, hoảng hốt khiếp nhược lui lại sau, nếu không phải tay bị Lôi Khiếu Thiên kéo thì chắc cô đã có ý định quay lại rồi, “Thang này có bao nhiêu bậc?”

“Chín ngàn chín trăm chín mươi chín!” Lôi Trầm Thiên nhìn cái thang kéo dài không ngừng đau khổ trả lời.

Đường Kiến Tâm thiếu chút nữa phun cả nước ra, “Tôi có thể không đi xuống được không?”

“Có thể!” Lôi Khiếu Thiên nắm lấy tay cô, ý tứ rất rõ ràng, không xuống cũng phải xuống.

“Chị nên thấy may vì đây là thang xuống không phải thang lên.”

Đường Kiến Tâm chán nản, cô thà nó là thang đi lên còn hơn, nhìn cái cầu thang kéo dài này làm đầu cô choáng váng.

Lôi Khiếu Thiên để Lôi Trầm Thiên dẫn đường, mình thì kéo Đường Kiến Tâm, Đường Kiến Tâm hung hăng trợn mắt nhìn Lôi Khiếu Thiên, rất muốn hất tay anh ra đặt mông ngồi trên bậc thang, không đi.

Thẩm Dương Kỳ cứ đứng sau cười trộm, Đường Kiến Tâm bốc hỏa thiếu chút nữa đá anh ta xuống, cho anh ta lăn đi như quả cầu tuyết.

“Người cổ đại có phải thiếu neuron không vậy? Nấc thang nhỏ thế này thì đi thế nào nổi? Ngay đến chỗ đặt chân cũng đã khó khăn rồi.”

Đường Kiến Tâm oán giận, chín trăm chín mươi chín bậc thang mà lớn hơn chút sẽ giống như cái thang gác nhà bọn họ, chắc cũng chỉ không tới mấy trăm.

“Chị dẫu, đây là bình thường, con gái cổ đại không phải đều bó chân ư? Đây cũng là tính toán cho bọn họ thôi.”

Lôi Trầm Thiên đi trước thỉnh thoảng đưa người, Thẩm Dương Kỳ không nhìn được liền đến gần đỡ lấy để cả hai cùng đi.

“Đàn ông chắc cũng không cần chứ?” Đường Kiến Tâm nghi ngờ, nhìn hai anh em đỡ nhau phía trước. “Tôi cảnh cáo hai anh, tốt nhất là đi một mình thôi, bằng không...”

“Phịch!”

Bằng không, chờ đó mà lặn xuống cả lũ. Đường Kiến Tâm còn chưa nói xong thì cước bộ Lôi Trảm Thiên và Thẩm Dương Kỳ đã lao đảo, té xuống rồi trượt mấy bậc thang liền.

Đường Kiến Tâm thật tình muốn che mặt đi không đành lòng thấy cảnh bọn họ ngã chổng vó lên trời, may Lôi Khiếu Thiên nhanh tay lẹ mắt nắm được Lôi Trảm Thiên, bằng không hai người bọn họ sẽ biến thành quả cầu tuyết thật sự.

Lôi Khiếu Thiên nắm lấy Lôi Trảm Thiên, Lôi Trảm Thiên đỡ Thẩm Dương Kỳ, cả hai kinh hiểm đứng lên.

Lôi Khiếu Thiên mặt lạnh lườm hai người mất mặt kia, “Cẩn thận đi.”

Thẩm Dương Kỳ và Lôi Trảm Thiên ăn đầy bụi trên mặt, trông như khóc mà không phải khóc, “Anh họ, em cũng là em trai anh mà.” Không đỡ anh một cái, còn trơ mắt nhìn anh lặn trên bậc thang, quá ác độc.

“Em trai tôi không có kiểu hàng loại hai như cậu.”

Hì hì, Lôi Trảm Thiên cười trộm, anh trai anh nói câu này quá tuyệt, Thẩm Dương Kỳ ai oán khóc lóc, đến nỗi anh ta quên luôn cả việc đang đi trên bậc thang mà không phải đất bằng, giờ nắm tay lên như muốn gõ đầu Lôi Trảm Thiên.

Lôi Trảm Thiên cuống quýt cảnh cáo, “Đừng làm rộn, có lặn xuống tôi cũng không đỡ cậu đâu.”

124. Chương 124: Đại Kết Cục 2

Thẩm Dương Kỳ liếc xuống, tâm trạng hoảng hốt khiến thân thể lắc lư, Đường Kiến Tâm không coi được đành kéo anh ta lại, “Cậu đứng đắn chút đi, nơi đây không phải chỗ nói giỡn.” Nếu mà lặn xuống thật chắc sẽ học máu mà chết!

Thẩm Dương Kỳ sợ hãi vỗ ngực, Đế Văn, Chris một mực đứng sau xem trò, hai người nhón chân mà đi, bọn họ không có ngu ngốc như Thẩm Dương Kỳ.

Lôi Khiếu Thiên gõ lên đầu Thẩm Dương Kỳ, “Mau nhanh đi.” Đứng càng lâu đầu càng choáng.

Thẩm Dương Kỳ bĩu môi, “Văn là chị dâu nói đúng, cầu thang lên thoải mái hơn.”

Đường Kiến Tâm, “Lời của tôi có lúc nào là không đúng?”

Thẩm Dương Kỳ, “Ách...” Chị dâu à, chị có biết hai chữ khiêm tốn viết thế nào không vậy?

Lôi Khiếu Thiên, “...”

Lúc này tại căn biệt thự ở thành phố W, Lôi Tiêu Tiêu cười gian ôm Lôi Mông chạy tới chạy lui, hôn trái hôn phải, mang đến cho em rất nhiều món đồ chơi kỳ quái.

Ví dụ, trên đầu kim cương biến hình có con sâu róm...

Tiếp là, một con rắn xanh quấn quanh bụng búp bê babi...

Rồi thì bốn cái bánh xe đua đồ chơi là bốn con rùa...

Còn rất là nhiều...

Sát thủ Ngục Thiên Minh khấn trương đứng cách ghế sofa không xa, cẩn thận quan sát tiểu chủ nhân, trước khi đi chị dâu đã ra lệnh, tiểu chủ nhân mà có gì ngoài ý muốn thì bọn họ cũng sẽ đi cùng.

Nhưng nhìn đứa bé cười ngu ngốc lại ngây thơ trước mặt mà sao bọn họ cảm thấy lỗ chân lông mình dựng đứng hết lên thế nhỉ?

Bảo tiêu của Lôi Tiêu Tiêu cũng rất thương hại cho sát thủ Ngục Thiên Minh, thực sự là tri âm!

“Tiểu bảo bối, con xem bà cô mang tới cho con cái gì này? Đây là thứ mà bà cô đã giấu kỹ lắm đấy, thấy bà cô thương con nhiều thế nào chưa.”

Lôi Tiêu Tiêu cầm lấy con rắn xanh nhỏ nằm trên bụng búp bê baby giơ lên trước mặt Lôi Mông, những tiếng hít khí vang lên liên tiếp phía sau, tất cả khó tin nhìn về phía Lôi Tiêu Tiêu...

Lôi Mông nhếch miệng nở nụ cười, đôi tay bé nhỏ mập mạp chộp ngay đuôi con rắn nhỏ, Lôi Tiêu Tiêu héch mày, ồ ồ, nó dám bắt thật a?

Nhớ năm đó, con trai bà bị dọa cho khóc thét, thiếu chút nữa tè ra quần, bộ dạng như con gấu ấy thật muốn đâm ột cái. Thẩm Dương Kỳ xa cuối chân trời đang phấn đấu trên từng nấc thang chợt thấy lưng mát lạnh, hắt hơi rồi quay lại hét lên đầy tức giận,... “Ai vừa chửi tôi đấy hả? Đáng khinh, lại đi nói xấu sau lưng người khác.”

Lôi Trầm Thiên không thể nhịn được nữa, “Cậu không nói lời nào thì sẽ chết phỏng, còn ầm ĩ nữa xem tôi có khâu cái miệng cậu lại không.”

Thẩm Dương Kỳ ủy khuất, vừa rồi rõ ràng là có người chửi sau lưng anh mà, chẳng lẽ anh nhầm?

Đường Kiến Tâm nói thẳng, “Cậu mà đáng để chúng tôi khinh bỉ sau lưng à, ngoan, cứ đi tiếp con đường của cậu đi.”

Thẩm Dương Kỳ muốn bật khóc tức thì!

Đầu này, Lôi Tiêu Tiêu ngạc nhiên nhìn Lôi Mông cầm đuôi con rắn xanh vung vẩy trên không, kích động lao tới hôn lên gương mặt Lôi Mông, “Bảo bối, bảo bối, con đúng là kỳ bảo của bà cô mà. Hổ hổ...”

Những người đằng sau nghe xong mặt đầy vệt đen.

Lôi Mông ô ô hai tiếng tỏ ý bất mãn, cầm lấy con rắn xanh đánh vào mặt Lôi Tiêu Tiêu, sắc mặt Lôi Tiêu Tiêu cứng đờ, rất bị thương giựt lại con rắn xanh từ tay Lôi Mông ném ra đất, “Tiểu bảo bối, không thể đánh bà cô như vậy được nha.”

“Bà cô dạy con mấy cái đó để con dùng đi đối phó với người xấu, chứ không phải áp dụng lên bà cô đâu a.”

Lôi Mông quệt miệng, “Bà cô, sợ - sợ.”

Lôi Tiêu Tiêu khiếp hãi nhìn Lôi Mông, hiếm khi rơi vào tình trạng si ngốc thế này...

Sau khi Lôi Mông nói xong liền lấy hết sức chà đạp lên người con búp bê baby, chỉ ba phút thôi đã làm con búp bê trở nên rất đẹp mắt...

Lôi Tiêu Tiêu tỉnh táo lại liền ôm chầm lấy Lôi Mông, kích động véo má em, “Mông Mông, bảo bối, ha ha, con nếu nói được thì gọi thêm một tiếng bà cô nữa đi, không, gọi bà nội, bà nội nghe.”

Mấy bảo tiêu mặc vệt đen sau lưng bà tí nữa thì ngất khi trông thấy bộ dạng Lôi Tiêu Tiêu, đây còn là Vương phi ư? Vương gia đúng là số khổ, đến đãi ngộ cũng khác nhau một trời một vực.

Lôi Mông nằm trong ngực Lôi Tiêu Tiêu đá chân tỏ ý bất mãn, em không thích bà ôm, “Ô ô...”

“Làm sao vậy làm sao vậy? Bảo bối, có phải bị bà cô đè không?” Lôi Tiêu Tiêu khẩn trương thả Lôi Mông lại ghế sofa, kiểm tra tới lui thân thể Lôi Mông.

Lôi Mông ngồi trên ghế liền cao hứng, đẩy tay Lôi Tiêu Tiêu ra rồi chộp lấy kim cương biến hình, Lôi Tiêu Tiêu lại càng hoảng sợ, cuống quýt ôm Lôi Mông tránh ra, nói những lời thăm thía, “Bảo bối a, cái này không đùa được đâu, trên đó toàn sâu róm, là thiên địch của bố con đấy.”

Lôi Mông nghi ngờ chớp mắt với Lôi Tiêu Tiêu, căn bản không hiểu bà nói cái gì, mắt cứ chăm chú vào con sâu róm trên kim cương, nhìn nó nhúc nhích ngo nguẩy rất là thú vị...

“Nha nha!”...

Lôi Tiêu Tiêu hoàn toàn há hốc mồm, ban đầu bà định lấy mấy món đồ chơi mà bọn trẻ con không chơi nữa mang đến đây đào tạo cho tiểu bảo bối, tục ngữ nói, húng thú phải được bồi dưỡng ngay từ nhỏ, mấy đứa Lôi Khiếu Thiên chính do khởi đầu quá trễ mà mới có thứ sợ hãi trong lòng, thí dụ như sâu róm...

Ý định ấy là trước hết để tiểu bảo bối quen thuộc mấy món này rồi lại dạy dỗ, nhưng không ngờ chuyện ấy căn bản không giống như mình nghĩ, Lôi Tiêu Tiêu thật xấu hổ.

Thằng nhóc này còn dũng mãnh hơn cả bà nữa.

Lôi Tiêu Tiêu ôm lấy Lôi Mông cười cứ phải gọi là “hoa trời rơi rụng”, năm đứa bé bị bà tàn nhiều năm lại không đúng như những gì bà mong chờ, ấy là trở thành một tiểu ác ma, kết quả thằng nhóc này mười phần đủ mười, quá tốt.

“Bảo bối à, bây giờ mẹ con buộc con với bà rồi, bà cô đưa con đi chơi, sau này con theo bà cô rồi thì bà cô sẽ cho con ăn ngon uống cay, ha ha.” Lôi Tiêu Tiêu xoa bóp bụng Lôi Mông, cười rất là gian trá. Giống hệt như cảnh một lão yêu bà bắt cóc cô bé quàng khăn đỏ.

Đám bảo tiêu nhìn thấy nụ cười quen thuộc này đều lạnh toát cả lưng, lặng lẽ lui về phía sau nửa bước, rồi đến phạm vi an toàn.

Đôi tay mập mạp của Lôi Mông vỗ lên má Lôi Tiêu Tiêu, chút lực ấy chỉ như gãi ngứa cho Lôi Tiêu Tiêu, bà cầm lấy tay Lôi Mông rồi hôn chụt một cái.

“Bảo bối, sau này lớn lên đừng như bố con, người gì mà cứng ngắt lạnh lẽo như gỗ, cũng đừng có ngu ngốc giống cậu con, đã làm thì phải làm một con tiểu hồ ly, một con cáo già quang minh chính đại ấy.” Lôi Tiêu Tiêu cười gian truyền thụ mấy thứ chẳng ra gì với tiểu Mông Mông, người trong phòng nghe vậy thật chẳng biết nói gì.

Lôi Mông lại nghe như rất vui, giữ lấy cổ áo Lôi Tiêu Tiêu rồi hôn “chụt” cái rõ to lên mặt bà, Lôi Mông vui vẻ, Lôi Tiêu Tiêu cười không thấy đông nam tây bắc đâu nữa, nhắc cao Lôi Mông lên cười ha ha.

“Bảo bối đã biết lấy lòng bà cô rồi đấy, xem bà cô thương con này.”

Lôi Mông được nhắc cao rất vui vẻ vỗ tay.

Những người phía sau trông thấy cũng không nói gì nổi...

Tâm nguyện của trẻ con thì phải được thỏa mãn, Lôi Tiêu Tiêu sau khi chơi cùng thằng nhóc một lát thì trong đầu lóe lên, vội ôm lấy thằng nhóc, Khiếu Thiên với Tâm Nhi không biết khi nào về, không được, bà phải thừa dịp này chuẩn thôi, thế thì mới có thể lừa tiểu bảo bối Mông Mông về chơi được chứ.

“Người đâu, chuẩn bị máy bay về Anh quốc.”

“Vâng.”

Một người lui xuống, Lôi Tiêu Tiêu một tay ôm Lôi Mông, đứng dậy ra ngoài, “Bảo bối, bà cô dẫn con đi chỗ khác chơi vui hơn nhé.”

Bà thì chẳng lo lắng chi cả, ấy nhưng người của Ngục Thiên Minh lại bị hành động của bà làm cho giật mình.

Bà đang muốn dẫn tiểu chủ nhân chạy, vậy đâu có được?

“Tiểu thiếu gia, phu nhân xin dừng bước.” Thành viên trong tổ tình báo của Ngục Thiên Minh thấy điều ắt thường, đứng ra ngăn Lôi Tiêu Tiêu lại, không cho bà ra khỏi cửa.

“Sáu bước?” Lôi Tiêu Tiêu nhướng mày, “Không cần sáu bước, hai bước là tới cạnh máy bay rồi, mọi người không cần tiền đâu, yên tâm đi, tiểu thiếu gia của các cậu tôi sẽ chăm sóc thật tốt.” Nói xong rồi định lướt qua người mới nói ra ngoài cửa.

“Không phải, phu nhân, chị dâu đã nói, trước khi chị ấy quay về thì không cho phép bà ra khỏi phòng này nửa bước, cho nên vẫn mời bà về chỗ ngồi đi.” Dù sao cũng làm công tác tình báo nên cách ăn nói rất trôi chảy.

Lôi Tiêu Tiêu cười như không cười nhìn người dám cản trước lối đi của bà, quay sang khóc mà như không với Lôi Mông, “Xem này, lão tử con có đức hạnh gì nên giờ người dưới tay nó cũng có đức hạnh đấy, thật là chướng mắt mà.”

Lôi Mông nằm úp sấp lên vai Lôi Tiêu Tiêu, em chẳng biết cái gì cả.

Lôi Tiêu Tiêu đỡ khóc đỡ cười vỗ nhẹ lên mông Lôi Mông, “Thằng nhóc con nói gió thành mưa, học thật mau đây.”

Lôi Mông bắt mẫn vì mông bị đánh, giấy dựa bày tỏ sự kháng nghị.

Tiểu đệ Ngục Thiên Minh vẫn giữ vững cương vị, đứng im không nhúc nhích, có vẻ như muốn bước ra khỏi cửa thì phải nhảy qua thân thể hắn thì mới được.

Lôi Tiêu Tiêu châm chọc liếc xéo, nếu tên này không phải người của Ngục Thiên Minh nhân thì đã sớm bị vứt vào núi cho báo “chơi” rồi.

“Năm Đồng Tiền.”

“Có.”

“Mấy tên này giao cho cậu, Một Đồng Tiền, chuẩn bị lên trực thăng.”

“Rõ, Vương phi!”

Lôi Tiêu Tiêu dặn dò xong thì hai bảo tiêu đều động, người xưng là Năm Đồng Tiền dẫn một nhóm bảo tiêu quất nẩy người của Ngục Thiên Minh, không có ai liều mạng cả bởi bọn họ đều biết đối phương không phải kẻ địch. Cho nên chỉ đánh tay không mà không dùng súng thật đạn thật, chỉ một lúc mà những tiếng kêu “ái da” “ai ôi” đã vang lên, mặt mũi hai phe rất là nhiều màu sắc.

Mà người được gọi Một Đồng Tiền uy vũ đứng chắn trước mặt Lôi Tiêu Tiêu để mở đường, cho chiếc máy bay quân sự lái thẳng đến cửa để nghênh đón Vương phi của bọn họ.

Hai mươi phút sau, những người đóng giữ ở biệt thự Ngục Thiên Minh nằm lăn lộn ở cửa chính trơ mắt nhìn chiếc máy bay càng ngày càng nhỏ. Phải nói là rất tức giận bất bình a.

“Làm sao bây giờ anh? Tiểu thiếu gia bị đưa đi, đại ca về thì chúng ta đi đời nhà ma luôn rồi.”

“Đúng vậy, tử lệnh đưa ra là bảo vệ sự an nguy của tiểu thiếu gia, nhưng bây giờ, chỉ một người đã đánh gục tất cả chúng ta, con mẹ nó mặt mũi lốt bên trong cũng mất hết sạch.”

“Hừ, mặt mũi lốt bên trong? Nếu là hai mươi năm trước, người phụ nữ dũng mãnh này đứng lên, chỉ một giây anh đã chẳng chống đỡ được mà xuống uống trà với Diêm Vương rồi đây.”

Người đàn ông được gọi là anh nện mạnh nắm đấm xuống mặt đất, chặt vật đứng dậy, những người khác cũng đứng lên theo, bao gồm cả hai người mới nói chuyện.

Người đứng dậy cuối cùng khinh thường liếc ba người kia, hai mươi năm trước, con mẹ nó hai mươi năm trước mới chỉ là một thằng nhóc đang mặc tã, đương nhiên không đỡ nổi một giây!

Lôi Tiêu Tiêu mới đi thì máy bay Thượng Quan Kiệt Thiếu cũng đến nơi, thời gian vừa hay một trước một sau, đám người nghe tiếng vù vù còn tưởng Lôi Tiêu Tiêu đưa tiểu thiếu gia quay về, ai nấy đều kích động mừng rỡ. Nhưng kích động còn chưa duy trì được hai giây thì từng khuôn mặt nháy mắt sụp đổ.

Đó không phải là máy bay quân sự.

Khi chiếc máy bay dừng hẳn, Thượng Quan Kiệt Thiếu ôm Tiểu Ngải bước ra, chẳng qua sau khi biết người tới là mình chủ Âm Minh thì tâm tình bọn họ cũng không còn nặng nề nữa, đang định báo cáo tình huống thì Thượng Quan Kiệt Thiếu bảo bọn họ chờ ở phòng khách, anh đi một lúc rồi sẽ quay lại.

Sắc mặt Tiểu Ngải tái nhợt vô cùng làm anh yêu thương, anh đã nói bây giờ không thích hợp để quay về mà cô không chịu nghe, giờ hay rồi, tự làm mình vất vả, Thượng Quan Kiệt Thiếu đánh không nổi, mắng chẳng dám, chỉ đành ghen khó chịu một mình.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa cho Tiểu Ngải thì Thượng Quan Kiệt Thiếu không kịp chờ đợi quay lại phòng khách hỏi thăm tình huống mới nhất, sau khi báo cáo những tình hình hiện có thì mọi người chờ anh chỉ huy.

Thượng Quan Kiệt Thiếu suy nghĩ một chút, “Anh nói đại ca, Kỳ, Trâm, chị dâu, giáo phụ mafia Đế Văn, Chris đứng đầu tổ chức khủng bố đều đi?”

“Đúng vậy, ba vị minh chủ Âm Minh khác cũng lần lượt đuổi theo sau đó.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu gật đầu, đồng thời cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm, nhiều người như vậy chắc hẳn đại ca bọn họ cũng không xảy ra chuyện gì đâu nhỉ?

“Có cách nào liên lạc với đại ca không?”

“Không có, đại ca, Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trầm Thiên đều tắt thiết bị theo dấu trên người.”

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhướng mày, “Cho các anh hai tiếng, mặc kệ dùng cách nào, tôi muốn tin tức mới nhất của bọn họ.”

“Vâng!”

Một loạt chỉ thị được đưa ra rồi mọi người bắt tay vào làm, chỉ một người của tổ tình báo ở lại, Thượng Quan Kiệt Thiếu không nhận được nói, “Có chuyện gì thì một lần nói rõ.” Ấp a ập ứng cái rầm à.

“Là về tiểu thiếu gia.”

“Tiểu thiếu gia?” Thượng Quan Kiệt Thiếu ngẩng lên nhìn người trước mặt, “Có chuyện gì ư?”

“Tiểu thiếu gia bị Lôi Tiêu Tiêu đưa đi rồi.”

“Lúc nào?”

“Ngay thời điểm anh về.”

“Sao đúng lúc vậy?” Thượng Quan Kiệt Thiếu sờ sờ cằm.

“Không có gì đâu, anh xuống đi, tiểu thiếu gia rất an toàn.”

Người kia nghe xong thả lỏng người, có những lời này của Âm Minh thì mình sẽ không cần lo bị phán tử hình nữa.

Mặc dù anh ta không sợ chết, thế nhưng, cổ ngữ có câu, có cái chết nhẹ như lông hồng, có cái chết lại nặng như Thái Sơn, muốn chết cũng phải chết cho oanh liệt.

Thượng Quan Kiệt Thiếu nhìn qua anh ta, anh có chút tiền đồ đấy rồi phát tay, “Đi xuống đi, đi xuống đi.”

Sau khi đám người đi xuống rồi thì Thượng Quan Kiệt Thiếu mới nhớ ra phải đi liên lạc với người, ai cũng có việc để làm, anh cũng không thể tọa sơn quan hổ đấu được, hổ này có một nửa là người mình đó.

Hoàng lăng, đám người Đường Kiến Tâm vất vả mất gần hết khí lực đi được hết hai phần ba quãng đường, đầu ngón chân Đế Văn, Chris sưng tấy cả lên, trông thấy Đường Kiến Tâm tựa vào Lôi Khiếu Thiên mà ai cũng ước ao đổ kỵ.

“Chris, hai chúng ta thương lượng chút thế nào?”

Chris hữu khí vô lực không thêm cái tính toán ấy của anh ta, quay mặt đi, “Không bàn nữa!”

“Đừng thế chứ, anh xem lão đại và chị dâu kia, cách này tốt lắm mà, hai người ai cũng thoải mái.”

“Thoải mái cái rắm, anh xem lão tử lớn lên giống heo không hả? Lão đại thân thể cường tráng, chị dâu thì mềm mại, to con như anh đem đi bán cũng được mấy ngàn, nói cho anh biết, đừng có đánh chủ ý gì với lão tử, muốn tôi công anh hả, nằm mơ đi.”

Cả quãng đường hiểm khi Chris nói ra được một đồng lời như thế, thật giống như chiến sĩ đã được nghỉ ngơi, kêu gọi cái liên tục sôi a.

“Mẹ kiếp chứ, Chris anh khinh bỉ vóc dáng hoàn mỹ này của tôi thì chẳng nói, lại dám khinh thường chỉ số thông minh của tôi, anh nhất định phải chết.” Đế Văn túm lấy cổ áo Chris, nắm đấm chuẩn bị giáng xuống.

Chris cười nhạt, “Đánh đi, cùng lắm thì sáu người chúng ta lăn từ trên này xuống, tôi cam tâm tình nguyện đấy.”

“Đế Văn, bỏ cái móng heo kia của anh ra, tôi đã lần ba lần rồi đấy, con mẹ nó anh mà để lão tử lần thêm lần nữa, anh có tin tôi sẽ đập ngay cái băng mafia của anh không hả?” Thẩm Dương Kỳ vừa nghe thấy mình sẽ bị lần nữa liền “kích động” vô cùng, cầu thang này thật là mẹ nó không phải dành cho người.

Đế Văn nghen hòng đành phần nộ bỏ tay ra, đổi sang vỗ vào đôi chân đã tê dại của mình, “Tôi không phải nóng nảy với anh ta thôi sao?”

“Nóng nảy cũng không thể làm chuyện đại đột lúc này được, anh tôi công chị dâu, ấy là anh tôi dũng mãnh, chị dâu tôi hạnh phúc, chúng ta chỉ có thể trông mà thêm thôi, nếu muốn hâm mộ ghen ghét ấy thì anh lần xuống đi, tôi nhắm mắt làm ngơ đấy.” Lôi Trầm Thiên và Thẩm Dương Kỳ hỗ trợ nhau chế nhạo.

Đế Văn phải gọi là đầy oán niệm, hai cái tên hay đâm thọt nhau lại tình cảm ngay trước mặt hay là ánh mắt anh nhắm rồi?

“Được, hai người cùng phe với Chris, toàn lũ xấu xa cả.”

Chris cười nhạt, “Đế Văn, anh nói thế không sợ quỷ nửa đêm tới gõ cửa à? Ân oán mấy năm nay của anh với Nuss hơn phân nửa do tôi chống đỡ, tất cả vết thương lớn nhỏ trên người lão tử đều do con bê vương bát (con rùa; kẻ bị cấm sừng) làm ra, bây giờ anh lại nói thế với tôi, anh không sợ cắt đứt lưỡi mình à?”

Hì hì!

Hai người phía trước cười phá lên không chút nề tình, Đế Văn muốn ói ngay tức thì, mắt đỏ bừng hận không thể xuyên thủng cả thể xác lẫn tinh thần hai con người kia, cười cười cười, cười chết các người luôn, đáng hận!

“Không phải trên đầu tôi có rất nhiều chuyện sao? Bên cạnh tôi có mỗi anh rảnh rồi nhất, tất nhiên phải do anh đỡ rồi.”

“Rảnh cái rắm ấy mà rảnh, con mắt nào của anh thấy lão tử rảnh hả? Lão tử bốn giờ đã phải bò ra khỏi chăn chạy tới nơi giao dịch, còn chưa giao dịch xong thì con nghé Nuss lại chạy tới vậy quét, lão tử đánh một trận ác liệt với hắn ta tới tận hai tiếng đồng hồ, vất vả trốn thoát thì lại công đến nhà, lão tử...”

Chris lần này nói thì ai cũng tỉnh táo lại, tiếng hét cứ quanh quẩn trong không gian tĩnh mịch nơi đây kèm theo hồi âm làm ai nghe thấy cũng dựng đứng lỗ chân lông, Đế Văn không nói nữa, Chris tự chửi một mình cũng thấy bất thường, cái gì, là thanh âm của anh ta? Hơn nữa, có vẻ có vẻ...

Lại thêm một lần nữa anh ta đã tự thu mình vào một góc?

Chết mất

“Cái kia... Còn bao bậc nữa ấy nhỉ?”

Năm người, không một ai đáp lại, hai giây sau, Chris cười, cười lẫn cả khóc.

“Đế Đế Văn, anh đừng có giả chết nhá!” F*ck, thời điểm anh nói câu chết ấy cũng cần có người phối hợp a.

“Anh sống lại thì có, âm thanh đầy khí thế này không tệ chút nào.” Đế Văn không tim không phổi đổ thêm dầu vào lửa, khốn khiếp (đồ con rùa) Chris, còn dám chửi con nghé Nuss, anh nói xem anh rốt cuộc còn bao nhiêu chuyện gạt huynh đệ bọn tôi hả?

“Không có, nhất định là ảo giác của anh thôi, thật đấy lão đại, tên diên gằm rú vừa rồi em cam đoan không phải là em, giọng nói ngọt ngào của em đâu như thế kia, thật mà.” Chris nuốt nước bọt chặt vật giải thích, ai mau tới nói cho anh biết, lệ khí tán ra ngày càng nặng trên người lão đại là ảo giác của anh đúng không?

“Tiếp tục đi, tôi nghe thấy rất rõ đấy.” Lôi Trầm Thiên lạnh lùng trả lời.

Tâm Chris như tro tàn.

“Hình như tai tôi cũng có chút vấn đề rồi, Chris thân ái à, lão tử đang muốn thử xem tai mình có phải hư rồi không đây, nào, mau nói đi.” Thẩm Dương Kỳ miệng cười nhưng Chris không nhìn cũng biết trong mắt đối phương nhất định rất rét buốt.

Trái tim như bị vô số thanh kiếm sắc nhọn đâm vào làm anh muốn tự mình đào cái lỗ chôn mình ngay tại cầu thang này.

“Chris đúng không? Nếu tôi là anh thì tuyệt đối sẽ không ngã ở nơi nào thì đứng ở nơi đó, dù sao, một người có thể tha thứ một lần, ấy là đối phương vô tri, nhưng, nếu muốn anh ta tha thứ lần thứ hai, thì không còn là đối phương vô tri nữa mà chính là anh ta, anh có hiểu lời tôi nói không?” Đường Kiến Tâm nhắm mắt tựa vào lưng Lôi Khiếu Thiên, đầu đặt lên vai anh, nói một câu mang hai ý nghĩa.

125. Chương 125: Đại Kết Cục 3

Thịch thịch thịch.

Thêm một lần nữa, Chris bị kích thích thiếu chút nữa lăn xuống, quả tim run rẩy khiến anh sợ hãi.

Anh không sợ lão đại nổi giận mà sợ lão đại như vậy, những người khác đều nói rõ đến thế, anh mà kìm nén nó nữa thì đúng là bị đứt dây thần kinh rồi!

Huhu, anh biết sai rồi, không nên nói mình bị thương lại còn dám không để bọn họ biết nữa.

Là anh em, không phải là anh ta có nạn thì tự chịu. Ít nhất giữa anh em với nhau, có khó khăn cùng gánh vác. Đó như một tôn chỉ mà từ bé bọn họ đã được Lôi Tiêu Tiêu quán thấm, thân tình, tình bạn, tình anh em!...

“Nói” Lôi Khiếu Thiên nheo mắt lại, sát khí bốc ra bên ngoài làm Đường Kiến Tâm có ảo giác rằng ngay lúc này anh sẽ ném cô xuống, xoay lại tóm lấy Chris rồi bắt đầu một cuộc đại chiến...

“Choang” một tiếng, trái tim Chris hoàn toàn biến thành mảnh vụn...

Chỉ một chữ, lão đại chỉ nói một chữ thôi đã làm anh ta khấn trương phải túm ngay lấy cánh tay của Đế Văn đứng bên cạnh, há hốc miệng quên cả trả lời.

“Tôi cảnh cáo anh, anh nếu dám để tôi té xuống, Lôi Khiếu Thiên, cả đời này anh đừng mong gặp lại tôi.” Đường Kiến Tâm cảm giác được cơn giận của anh liền ghì chặt lấy cổ anh, làm cho anh đau nhói.

Câu nói này còn hơn bất cứ liều thuốc nào, tâm tình Lôi Khiếu Thiên khôi phục như thường, mọi người liền được nghe anh dịu dàng nói, “Sẽ không.”

Làm sao anh dám, anh thế nào có thể để cho bảo bối tâm can té từ trên người mình xuống chứ?

“Chris, lần này bỏ qua cho cậu, sao khi rời khỏi đây phải viết một báo cáo chi tiết cho tôi, tôi muốn biết toàn bộ về cuộc xung đột giữa cậu và Nuss, những vết thương trên người cậu làm sao có, mỗi cái đều phải kể ra rõ ràng.”

Đường Kiến Tâm mỉm cười, như vậy là tốt rồi, giữa anh em với nhau thì không cần thiết phải đánh đánh giết giết, cho dù đó là vì anh em cũng không được!

Chris phải nói là cảm động đến rơi nước mắt với Đường Kiến Tâm, may là chị dâu ra mặt, bằng không hôm nay anh ta thật sự thảm rồi!

Thẩm Dương Kỳ bất mãn. “Anh họ, anh cũng không phải cảnh sát, quan toà, viết báo cáo gì chứ, sau khi về cứ trực tiếp lột hết quần áo vứt lên giường tra hỏi không phải tốt hơn sao? Còn có thể thuận tiện phỏng đoán xem mức độ bị thương này nông sâu bao nhiêu kia mà.”

Lôi Trầm Thiên thấy cách của Kỳ dùng được, còn tốt hơn của anh, bọn họ đều thích thực chiến, Đế Văn lần này không phát biểu ý kiến, Lôi Khiếu Thiên trầm tư, dường như cũng đang suy nghĩ kết quả khi thực hiện phương án này!

Đường Kiến Tâm cười như không cười liếc sang Thẩm Dương Kỳ, “Cậu khẳng định cậu không phải vì cái thú vui buồn nôn là thỏa mãn thủ đoạn thẩm tra của bản thân cậu đấy chứ?”...

Chris âm thầm gật đầu điên cuồng, bây giờ anh ta biết điều hơn không có tiếp lời, phỏng chừng đáp một cái thôi là chết ngay, đến lúc ấy sẽ là bom đạn liên miên, anh ta vẫn tự hiểu lấy mình!

Đám người kia quá ghê tởm, vẫn là chị dâu tốt, ngoài sáng trong tối đều đứng bên anh!

“Chị dâu oan uổng cho em quá, em là người nhảm chán vậy à? Không có việc gì lại đi vạch trần vết sẹo của người khác, coi sự thống khổ của người khác là thú vui của bản thân ư?”

Đường Kiến Tâm gật đầu, “Cậu đấy.” Mắt thấy Thẩm Dương Kỳ lại muốn phản bác liên thông dong nói tiếp, “Tôi khẳng định!”

Thẩm Dương Kỳ lệ tuôn rơi, “Chị dâu làm em tổn thương quá đi, trong lòng chị em lại là người như thế sao, huhu.”

“Căn bản là cậu không có tim.”

“Ai nói? Tâm địa người này thật xấu xa, lại đi nói một đại soái ca người gặp người thích là em đây không có tim, ai, chị nói đi, em sẽ tìm hắn ta đấu một trận, tìm cả đồng người chơi hắn.” Thẩm Dương Kỳ tự mình lẩm bầm.

Bộ dạng như rất muốn đi tìm người tính sổ!

“Nick.” Đường Kiến Tâm lạnh nhạt bật ra cái tên, mà quả thực cô cũng không nói dối, Nick từng ở trước mặt cô nói cái tên nhóc Thẩm Dương Kỳ này không có tim!

“Mẹ kiếp, thằng nhóc đấy mới thật sự là không có tim, mấy anh em chúng ta ở đây cùng chung cảnh ngộ, một mình nó lại dám chạy về làm tiểu vương tử, xem sau khi rời khỏi đây em có hủy ngay cái tấm cung của nó không để cho nó tiêu dao!”

Lôi Trầm Thiên khinh thường cười nhạo, “Thôi đi, hủy tấm cung của nó coi chừng gạch nường nó lại chui từ dưới đất lên liều mạng với cậu đấy.”

“Xi, quỷ thần mà anh cũng tin? Anh không biết em là người theo chủ nghĩa vô thần sao?” Thẩm Dương Kỳ nhìn lại bậc thang chỉ còn có hai mươi mấy nấc nữa, càng cao hứng đồng thời miệng cũng nói càng hăng.

“Chủ nghĩa vô thần cái rắm, thế bây giờ cậu đang làm gì? Còn nói chủ nghĩa vô thần, tôi cảm thấy cái gì mà để cậu nói thì đều thành thứ đồ vứt đi hết.” Lôi Trầm Thiên trực tiếp chế giễu anh ta.

Thẩm Dương Kỳ cũng không giận, nhìn số bậc thang không còn nhiều lắm, thành công ngay trước mắt, những câu nói ấy không chút do dự bị ném ra khỏi đầu.

Ngược lại thì Đường Kiến Tâm có chút ngạc nhiên, “Kỳ, cậu rõ ràng là người nước ngoài thì sao lại theo chủ nghĩa vô thần? Cậu tin vào thần giáo à?”

“Không, em tin vào tự do, tin trái tim mình.” Thẩm Dương Kỳ hai tay làm tư thế võ, khi lời vừa dứt thì đồng thời cơ thể bay lên như một con hùng ưng chao liệng trên bầu trời, giương cánh vọt lên mây xanh.

Vững vàng rơi xuống đất, Lôi Trầm Thiên cũng nhảy xuống theo, Lôi Khiếu Thiên công Đường Kiến Tâm đi từng bước ổn định, Đế Văn và Chris cũng không vội vàng, sau khi cả sáu người an toàn, sợ rằng ngoại trừ Đường Kiến Tâm, năm người còn lại đều cảm giác cơ bắp chân mình run rẩy từng chập, Đường Kiến Tâm nhìn Lôi Khiếu Thiên, so với mấy người Đế Văn, Chris thì cường độ run của anh không rõ ràng chút nào.

Đường Kiến Tâm cảm thấy có chút kỳ quái, “Sao anh lại bình tĩnh như thế, anh còn công tôi mà.” Lôi Khiếu Thiên bị lời cô hỏi làm cho buồn cười, định tặng cho cô ba chữ, nhưng thấy bốn đứa em bên cạnh thì khóe miệng giật một cái, có cần khoa trương vậy không? “Thế lực của bọn họ không tốt!”

Khuôn mặt cả đám bị đả kích hiện ra đủ màu sắc, lão đại, anh, anh họ à, tuy anh nói là sự thực nhưng trước mặt phụ nữ cũng phải để lại cho bọn họ chút mặt mũi chứ.

Đường Kiến Tâm sáng tỏ liền gật đầu, “Trong lúc tập luyện các anh vác được bao nhiêu cân?”

“Chị dâu, chuyện này nên dừng ở đây, chỉ cần xem trọng lượng của chị là hiểu được sự đau khổ của các lão gia bọn em.” Đó là quãng thời gian không dám nhìn lại, Thẩm Dương Kỳ thật sự nói có phần mâu thuẫn.

Đường Kiến Tâm chớp mắt, “Khi ấy tôi cũng không nặng, chỉ có ba mươi mấy kí.”

Ba mươi mấy kí? Chị dâu à, chị có biết khi đó bọn em bao nhiêu tuổi không? Còn chưa tới mười hai? Ngoài trừ anh họ đeo vật nặng chạy hết hành trình ra thì bốn người khác đều bỏ mình, bị mẹ anh cầm roi da đuổi theo phía sau...

Thẩm Dương Kỳ run rẩy, không nói nữa, quá là đả kích người!

“Được rồi, đi thôi.” Lôi Khiếu Thiên rút súng bên hông, tìm cửa rồi ra ngoài.

Đường Kiến Tâm ngược lên nhìn cầu thang thật dài, nào như ngừng hoạt động...

Mẹ ơi, lần đầu tiên, Đường Kiến Tâm chấn kinh đến mức không nói nên lời, từ bên dưới, ban đầu có lẽ còn nhìn được một phần trăm của cái cầu thang, còn sau đấy nó cứ kéo dài kéo dài mãi. Kinh khủng hơn cả cầu thang lên thiên đường, cô không tin được là Lôi Khiếu Thiên công cô đi xuống thế nào nữa.

Giờ thì cô đã hoàn toàn rõ vì sao mà mấy người Thẩm Dương Kỳ vừa xuống tới nơi đã phờ phạc cả ra như vậy, đổi lại là cô thì chắc không chỉ run rẩy đơn giản vậy thôi đâu.

“Đi thôi chị dâu.” Lôi Trầm Thiên đi sau Lôi Khiếu Thiên thấy Đường Kiến Tâm ngạc nhiên ngơ ngác nhìn cầu thang mới gọi to.

Đường Kiến Tâm mặt không thay đổi bước đi, Thẩm Dương Kỳ cười hắc hắc, “Chúng ta đánh cuộc không chị dâu?”...

“Đánh cuộc gì?” Đường Kiến Tâm vốn không muốn chơi mấy trò kém thông minh với cậu ta, nhưng dù sao cô cũng đang có sự hiếu kỳ với Hoàng Lăng này.

“Chúng ta cược xem trong Quan Lăng có xác ướp hay không nhé.” Thẩm Dương Kỳ hiếu kỳ vô cùng, mắt sáng lên.

“Kỳ, nhiều chuyện quá, đi nhanh.” Để Văn vỗ vào sau lưng Thẩm Dương, Chris cũng thấy hứng thú, “Cậu nói xem, lão đại có biết vị Vương gia này là ai không nhỉ?”

Thẩm Dương Kỳ lắc đầu, “Không biết.”

Đường Kiến Tâm không hứng thú, vượt lên hẳn bọn họ. Thực ra cô cũng tò mò, vì sao chỗ đó không dùng hoàng kim xây nhỉ?

Không biết khi bước lên bậc thang hoàng kim sẽ có cảm giác gì nữa?

“Đừng vội đi thế chị dâu, chúng ta còn chưa đặt tiền cược mà?” Thẩm Dương Kỳ phải nói rất vui sướng, ân cần đi sau Đường Kiến Tâm.

Đường Kiến Tâm trả lời, “Không có, ai thua sẽ phải giặt tã cho con tôi một tháng.”

“Chị quá không phúc hậu, nếu chị mà thua thì coi là trừng phạt gì chứ? Tã của tiểu bảo bối vốn do chị giặt mà.” Thẩm Dương Kỳ la hét không công bằng.

Đường Kiến Tâm nghiêm trang lắc đầu, “Không, do anh họ cậu giặt đấy.” Còn về việc anh giặt hay vứt đi thì không biết.

Đừng đùa? Thẩm Dương Kỳ há hốc miệng, “Anh họ giặt tã?” Anh bạn nào đó nhất thời như đứng ngơ ngác trong gió, trong tâm trí anh lấp đầy hình ảnh anh họ đâm chọc tấm vải làm cho nó rách rụn lả tả.

Chris nghi ngờ, “Gì cơ?”

Để Văn sốc thiếu chút nữa nhảy cao tới ba mét, “Giặt tã?”

Đúng lúc Lôi Khiếu Thiên âm trầm quay mặt lại, ánh mắt giết người kia giống như “cậu mà dám nói thêm câu nữa tôi bắn chết”!

“Ha ha, anh họ không ngờ luân lạc tới nỗi giặt tã cho tiểu bảo bối á, khó tin thật đấy, thấy anh họ pha sữ mà em đã thấy run rẩy tâm can rồi mà bây giờ nghe được chuyện còn đáng sợ hơn nữa.” Thẩm Dương Kỳ cười ha ha đầy hả hê!

Lôi Khiếu Thiên mắt đỏ hồng không chớp không nháy nhìn thẳng vào Thẩm Dương Kỳ, Lôi Trảm Thiên cảm thấy cậu ta quá ngu ngốc, sắc mặt lão đại đã tái xanh thế này mà cậu ta còn đổ thêm dầu vào lửa.

“Kỳ, không muốn chết thì nhanh lên.”

Đường Kiến Tâm thương hại nhìn cậu ta, đứng bên cạnh kéo lấy áo Lôi Khiếu Thiên, “Đừng tức giận, chuyện giặt tã cho con trai chẳng có gì là mất mặt cả, yên tâm đi, cậu ta dám chế nhạo chồng tôi thì tôi sẽ giúp anh trả thù, vứt hết tã của Mông Mông cho cậu ta giặt, xem cậu ta tiện nghi cái gì...”

Lôi Khiếu Thiên muốn phản bác lại là anh chưa có giặt tã cho thằng nhóc thúi kia, nhưng im lặng trước mặt bà xã là hơn hết. Để bà xã biết anh không làm tốt việc cô ấy giao phó thì chắc chỉ có thể ngủ phòng khách.

“Có tiếng bước chân tới nơi này.” Lôi Khiếu Thiên không ngại thơ đi thảo luận mấy vấn đề kém thông minh ấy với Thẩm Dương Kỳ.

Lôi Trảm Thiên nhắc súng lên, “Đế Văn, Chris cản phía sau, Kỳ tiến lên.”

Không ai có ý kiến, mấy người Lôi Trảm Thiên cúi thấp lưng di chuyển, tới trước cánh cửa đề hai chữ Quan Lăng, “Đây là nơi yên nghỉ của Vương gia lão đầu?”

“Ừ, vào trước thôi.” Lôi Khiếu Thiên đưa súng cho Đường Kiến Tâm, cùng Lôi Trảm Thiên hợp lực mở cửa.

“Tại sao chúng ta lại tới trước?” Đường Kiến Tâm nhớ là bọn họ có nói đi con đường này lâu hơn rất nhiều mà.

“Điều này rất bình thường, Lôi Triển Lâm có vào được hay không còn là vấn đề.” Thẩm Dương Kỳ vuốt cằm trả lời thâm thúy.

Đường Kiến Tâm lạnh giọng diệt ngay dáng vẻ ấy của anh ta, “Tiếng bước chân cách đây không xa, tuy nhiên chỉ có năm người.”

“Chỉ chết có tám người?” Đế Văn trầm mặt, Chris gật đầu, “Xem ra Lôi Triển Lâm có thủ đoạn hơn so với chúng ta nghĩ.”

Nếu giữ lại thực lực, vậy những năm gần đây ông ta không động tới Lôi gia hay mấy người lão đại thì liệu có phải ông ta không xấu xa như bọn họ đã nghĩ?

Đế Văn gật đầu, “Lão đại, mau lên, còn mười giây.”

“Được rồi.” Lôi Trảm Thiên dứt lời, chốt cửa được tác động khiến cánh cửa dần mở ra, Lôi Khiếu Thiên bước vào trước, những người khác cũng không dám rút lại phía sau.

“Phập.”

Ngay khi cửa sắp đóng, một viên đạn găm lên cánh cửa đá, tiếp đó một bóng người chật vật lăn dưới đất vọt vào. “Rầm” - cửa đá đóng lại ngăn cách hoàn toàn những người ở bên ngoài.

Lôi Triển Lâm toàn thân đầy máu lăn lộn trên mặt đất, những ánh mắt lạnh lẽo của đám người Lôi Khiếu Thiên chiếu thẳng vào người ông ta.

Đường Kiến Tâm đánh mắt với Thẩm Dương, cậu ta gật đầu, đá thử vào bụng ông ta một cái, lạnh lùng nói, “Đứng lên.”

“A.” Lôi Triển Lâm chật vật lau đi vết máu dính trên khóe mắt, ngửa lên đón nhận những cặp mắt u ám, “Ha ha, tôi vẫn vào được. Không nghĩ tới chút gì, cát lắng, quán duyên, động rần đều không nuốt nổi tôi, ha ha...”

Đường Kiến Tâm lạnh nhạt bật ra một câu, “Tên điên!”

“Điên? Ha ha, nói rất hay.” Lôi Triển Lâm chật vật bò dậy, lắc lư trước mặt Đường Kiến Tâm, “Tôi đã điên từ hai mươi năm trước rồi.”

Đường Kiến Tâm khẽ nhú mày, mắt lập lòe, Lôi Triễn Lâm giễu cợt hừ lạnh, nhìn qua đám người Lôi Khiếu Thiên rồi rã rời đi vào trong, “Em vào được rồi đây, anh có nhìn thấy không? Em vào rồi, rốt cuộc em đã đợi được đến ngày này, haha.”

Lôi Khiếu Thiên giật lấy cánh tay Lôi Triễn Lâm, kéo ông ta lại hét lên, “Câm miệng, ông không có tư cách gọi tên bố tôi, im ngay.”

Đường Kiến Tâm vội cản Lôi Khiếu Thiên, tâm tình của anh quá kích động rồi, “Lôi Khiếu Thiên, đừng như vậy, anh bỏ ông ta ra đi.”

“Cút.” Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng đẩy Đường Kiến Tâm khiến cô lao đảo lui về sau, thiếu chút nữa ngã sấp xuống lại được Lôi Trảm Thiên nhanh tay lẹ mắt giữ lại, “Không sao chứ chị dâu?”...

Đường Kiến Tâm lạnh lùng trừng mắt với Lôi Khiếu Thiên, “Không có việc gì.” Dám đẩy cô à, Lôi Khiếu Thiên, anh được lắm.

Mà Lôi Khiếu Thiên căn bản không chú ý tới mà chỉ nhìn chăm chăm vào Lôi Triễn Lâm, “Tôi cảnh cáo ông, để tôi nghe được tên bố tôi trong miệng ông thì tự tay tôi sẽ làm thịt ông.”

“Đến đi, có bản lĩnh thì cậu làm thịt tôi đi?” Lôi Triễn Lâm cũng rít lên, chẳng qua trên người ông ta có quá nhiều vết thương nên uy lực tiếng hét không còn lớn nữa.

Lôi Khiếu Thiên bóp chặt cổ ông ta lạnh lùng nói, “Ông nghĩ tôi không dám?”

“Ha ha, Lôi Khiếu Thiên cậu thì có gì không dám chứ? Khụ khụ...” Lôi Triễn Lâm khó khăn mới mở miệng được, ánh mắt mang theo ý cười không có chút đau khổ nào, dường như biết rằng Lôi Khiếu Thiên sẽ không thực sự ra tay độc ác với ông ta.

Áp lực ở cổ ngày càng lớn, hô hấp cũng càng yếu, Lôi Triễn Lâm từ từ nhắm mắt, trên môi mang theo sự giải thoát như có như không, ngay khi ông ta tưởng mình đã tới thời khắc phải chết thì áp lực trên cổ lại đình trệ, mấy giây rồi vẫn cứ như vậy, Lôi Triễn Lâm cười khổ mở mắt lấy cánh tay Lôi Khiếu Thiên trên cổ ra.

“Đã cho cậu cơ hội, lần sau muốn động thủ thì sẽ không còn may mắn như vậy đâu.” Lôi Triễn Lâm nói xong khập khểnh bước vào trong.

Lôi Khiếu Thiên ngơ ngác nhìn bàn tay phải, chớp mắt vừa rồi nhìn ông ta như được giải thoát, do vậy anh đã ngừng lại.

Vì sao?

Vì sao anh lại không hạ thủ?

“Đứng lại. Tôi chưa nói ông có thể đi.”

Lôi Triễn Lâm cười nhạt, “Lôi Khiếu Thiên, cậu nên may mắn vì là con của ông ấy.” Bằng không cậu đã sớm chết rồi.

Lôi Khiếu Thiên sững sốt, nhú mày, khó chịu nói, “Ông có ý gì.”

“Hừ, một người thông minh như anh tôi sao lại sinh ra đứa con thiếu protein vậy, còn là lão đại Ngục Thiên Minh nữa, rõ là uống phí gien của anh.”

Lôi Triễn Lâm giễu cợt rồi trực tiếp đi vào.

Lôi Khiếu Thiên hiển nhiên hoàn toàn ngây dại, ngay cả Lôi Trảm Thiên cũng kinh ngạc, nhưng dễ nhận thấy sau kinh ngạc là cực độ tức giận.

“Lôi Triễn Lâm, nói rõ cho tôi, những lời này của ông rốt cuộc là có ý gì.” Lôi Trảm Thiên cản trước lối đi của Lôi Triễn Lâm, mặt tái xanh hỏi ông ta.

Đường Kiến Tâm tới bên cạnh vỗ lưng Lôi Khiếu Thiên, Lôi Khiếu Thiên máy móc quay lại nhìn Đường Kiến Tâm.

“Choáng váng?”

Lôi Khiếu Thiên bình tĩnh nhìn cô không nói gì.

Đường Kiến Tâm nhún vai, ánh mắt tỏ ý anh nhìn phía trước. Lôi Khiếu Thiên theo ánh mắt cô nhìn lại hướng Lôi Trầm Thiên.

“Hừ, Lôi Khiếu Thiên đã ngu ngốc, cậu còn ngu ngốc hơn gấp ba.” Lôi Triển Lâm hiển nhiên không muốn tiếp xúc với Lôi Trầm Thiên vậy nên giọng điệu không tốt đẹp chút nào.

Lôi Trầm Thiên như bị cái gì chèn vào họng, chỉ tay vào Lôi Triển Lâm, “Ông - nói - cái - gì? Có gan ông lặp lại lần nữa.”

Lôi Triển Lâm đi lướt qua hoàn toàn không để ý tới anh ta, Lôi Trầm Thiên cũng quyết không buông tha, trước khi nói rõ ràng thì đừng mong bước qua anh ta.

Đường Kiến Tâm cảm thấy cuộc đối thoại của bọn họ không có liên quan gì nhiều tới cô, thế là chuyển sang quan sát chăm chú Quan Lăng. Lúc này cô mới phát hiện chỗ này chỉ là một thạch động rất thô sơ dùng mấy viên Dạ Minh Châu chiếu sáng, xung quanh không trang trí hoa lệ gì mà chỉ toàn vách đá, rất rộng rãi, thật sự có sự chênh lệch với chính sảnh toàn hoàng kim, phía sau cửa vào là một hành lang bằng gỗ mang chút hơi hướm châu Âu cổ điển, bên dưới cây cầu gỗ có con sông nhỏ, à, không phải, đó không phải là sông thật, chỉ là hiệu quả do ánh sáng từ Dạ Minh Châu chiếu vào vách đá phản xạ lại thôi, không hẳn là đẹp không sao tả xiết nhưng cũng khiến người ta thấy vui tai vui mắt.

Bước qua cây cầu gỗ là một hàng rào trúc ghép lại với nhau bằng cây mây, bên trong hàng rào có hai chiếc quan tài lớn lóe lên ánh sáng vàng nằm song song với nhau...

Sao cảnh tượng này lại có chút giống với cuộc sống điền viên vậy? Lôi Khiếu Thiên, Đế Văn, Chris đều đặt chú ý hết lên Lôi Trầm Thiên và Lôi Triển Lâm nên không để ý tới hoàn cảnh bên trong này.

“Cút, nếu muốn giết anh cậu thì cậu ta đã chết từ lâu rồi, chớ đừng nói tới việc cậu diễu võ dương oai trước mặt tôi, thức thời thì cút ngay, tôi không rảnh để ý tới cậu.”

“Tôi nhỏ vào, chỉ bằng ông mà muốn giết anh tôi, ông không sợ nói nhanh quá mà cắn đứt lưỡi mình à.” Lôi Trầm Thiên kích động dị thường, chỉ kém không lao tới túm cổ ông ta ném ra ngoài.

“Lôi Trầm Thiên, cậu tưởng khi cậu đang điều tra tôi mà tôi không biết ư? Nếu không phải tôi thả thì cậu nghĩ bây giờ cậu còn có thể đứng trước mặt tôi? Đúng là không biết trời cao đất rộng.”

Có cái gì đó như hiện lên trong đầu, Lôi Trầm Thiên sững sốt mở lớn mắt nhìn, “Là ông đã cứu tôi?”

“Tránh ra.” Lôi Triển Lâm hiển nhiên không muốn tiếp tục đề tài này với anh ta, mà Lôi Trầm Thiên lại không dễ dàng mà tha cho ông ta, “Có phải lúc ở Nghi Thành ông đã cứu tôi đúng không?”

(Nghi Thành: một thị xã cấp huyện thuộc địa cấp thị Tương Dương, tỉnh Hồ Bắc, Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa_Wiki)

Lôi Triển Lâm khinh thường nhìn anh ta, “Xem ra cậu cũng không ngu ngốc đến mức không có thuốc nào chữa được.”

Lôi Trầm Thiên mắt tròn như gặp quỷ nhìn gương mặt đầy giễu cợt của Lôi Triển Lâm, cảm giác như bị người ta đâm mạnh một quyền vô cùng đau nhức khó chịu.

Sao ông ta lại cứu anh?

Không, đây không phải là sự thực, anh không chấp nhận!

Lôi Triển Lâm thừa dịp anh phân tâm đi lên cầu gỗ làm phát ra những tiếng kẽo kẹt, tới khi ông ta kéo hàng rào trúc ra thì mọi người mới phản ứng lại.

Lôi Khiếu Thiên đuổi theo đầu tiên, ngay khi Lôi Triển Lâm định bước vào phạm vi quan tài thì kéo giựt ông ta lại hét lên, “Ông không muốn sống nữa hả.”

Lôi Triển Lâm không ngờ lại có người kéo ông ta, loạng choạng ngã xuống đất rồi đứng dậy, không hề để tâm tới ánh mắt âm trầm của Lôi Khiếu Thiên mà chỉ lo lắng muốn đi tới chỗ quan tài tìm kiếm.

126. Chương 126: Đại Kết Cục 4

Lôi Khiếu Thiên kéo ông ta lại lần nữa nhưng không làm ông ta ngã, lạnh lùng nói, “Không muốn sống thì ông cứ vào đó nữa đi.”

Lôi Triễn Lâm sửng sốt rồi ngạc nhiên nhìn Lôi Khiếu Thiên, “Cháu đang quan tâm tới chú?”

“Tôi không có chú.” Trước khi làm rõ ràng mọi chuyện thì anh không muốn nhìn thấy ông ta chết trước mặt mình.

Lôi Triễn Lâm cười tự giễu, dường như đã sớm biết đáp án mà anh sẽ nói. Ông quay lại nhìn quan tài, “Không phải cậu tò mò vì cái gì tôi đến đây ư? Chính vì nó đấy.”

“Tôi chỉ muốn biết năm đó ba tôi đã nói với ông cái gì?”

Lôi Triễn Lâm khẽ lay động nhưng sau đó bình tĩnh lại, anh mắt rời rạc mà cũng mê man nhớ về quá khứ...

Đường Kiến Tâm lấy cùi chỏ chọc vào Lôi Trảm Thiên còn đang ngẩn người, hất hất đầu tới chỗ Lôi Khiếu Thiên, “Bọn họ đang làm gì vậy? Không phải các anh rất hận Lôi Triễn Lâm sao?”

Lôi Trảm Thiên vẫn còn nằm trong hồi ức đau khổ, lắc đầu, cái gì cũng không biết. Đường Kiến Tâm mặt lạnh xuống, nhìn sang Đế Văn, Chris, “Hai anh em bọn họ bị cái gì vậy?”

Thẩm Dương Kỳ im lặng nhìn mọi chuyện mà không có chen vào, vào lúc đó Đế Văn bước đến cạnh Đường Kiến Tâm, “Đây là chuyện cũ gia đình lão đại, năm đó xảy ra những việc gì chỉ có một mình Lôi Triễn Lâm biết. Mấy năm nay, lão đại cho Lôi Triễn Lâm sắc mặt, lần nào cũng giữ lại mạng cho ông ta chính vì muốn chính miệng ông ta nói ra chuyện ấy.”

“Không phải quá đơn giản ư, cứ bắt người rồi dùng thủ đoạn thì ông ta còn có thể không nói?”

“Không giống đầu chị dâu, em còn chưa thấy người nào có thể nhịn được như Lôi Triễn Lâm, năm thứ hai sau khi bố lão đại mất thì lão đại bắt đầu trả thù, cuối cùng làm cho Lôi Triễn Lâm không thể làm người được nữa, nhưng ông ta không hề rảnh rỗi với chuyện kia, thậm chí còn không trách lão đại...”

Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn Lôi Khiếu Thiên, Lôi Triễn Lâm, rất tự nhiên dời mắt tới vùng tam giác của Lôi Triễn Lâm, trong lòng dâng lên sóng to gió lớn, “Khi đó anh ấy còn chưa tới mười tuổi?”

“Năm tuổi.”

Đường Kiến Tâm phun bắn, anh đó Lôi Khiếu Thiên, bé tí đã tàn nhẫn thế hả, “Không được, sau khi về tôi phải để Mông Mông cách xa anh ta, anh ta căn bản không phải là người.”

Năm tuổi có thể cắt “lão nhị” của người ta, con mẹ nó mới đầu gặp nhau anh còn dám mắng tôi.

Đế Văn không nhẹ nhõm được như Đường Kiến Tâm, đầu lông mày như bị nín chặt lại, bước tới bên cạnh Lôi Trảm Thiên vỗ vai anh ta, “Trảm, đừng suy nghĩ nữa, nếu quả thật là ông ta thì anh nên vui vẻ mới đúng.”

Chỉ ít chú của anh không phải kẻ xấu.

Khóe mắt Lôi Trảm Thiên ẩm ướt, yết hầu nhấp nhô, muốn nói mà lại không phát ra được một lời, bởi vì mặc kệ anh nói thế nào thì bọn họ cũng không hiểu được tâm tình của anh. Lôi Triễn Lâm nói đúng, nếu không phải lúc ở Nghi Thành có ông ta giúp đỡ thì anh căn bản không còn đứng được ở đây.

Thẩm Dương Kỳ chạy đến cạnh Lôi Khiếu Thiên nói với Lôi Triễn Lâm, “Lôi Triễn Lâm, ông cũng tới tận đây rồi, cũng có thể nói ra chuyện năm đó, vì sao ông lại giết cậu?”

Đúng vậy, đáp án này mọi người đều muốn biết, ngay cả người ngoài là Đường Kiến Tâm cũng thấy hiếu kỳ, kéo Lôi Trảm Thiên đi qua cầu gỗ tới chỗ Lôi Khiếu Thiên.

“Chuyện gì ư?” Ánh mắt Lôi Triễn Lâm mơ hồ mang theo sự thống khổ, hai tay ôm lấy đầu lọt vào hồi ức điên cuồng, khuôn mặt thoáng hiện lên tang thương khiến ông ta thoát nhìn già đi hơn chục tuổi...

Lôi Khiếu Thiên mím môi, Lôi Trầm Thiên phức tạp nhìn Lôi Triễn Lâm từ từ ngồi xuống, chỉ có anh hiểu chuyện đã xảy ra trong khoảng thời gian ở Nghi Thành. Không một ai lên tiếng, chỉ có Lôi Triễn Lâm bi thương kể lại.

“Chuyện năm đó thật là nực cười, không biết Hắc Ưng từ đâu biết tin về bí mật của Lôi gia, ”câu đố Hoàng Lăng” cùng “nước thánh thần kì” làm hấn ta nổi tham niệm muốn một mình vào Hoàng Lăng chiếm bảo tàng. Những thứ đó có ai mà không động tâm, không ham mê? Hắc Ưng thu mua toàn bộ người của Âm Minh để đoạt đồng tài phú này, anh hai vừa nhận được tin liền muốn đi ngăn cản, chỉ tiếc Hắc Ưng sớm có lòng làm phản thì sao nghe anh hai được? Đêm đó, lúc 19h, con mẹ nó tôi vĩnh viễn không quên được. Hắc Ưng trộm Ưng Giới dựa vào Âm Minh, chuẩn bị ban đêm sẽ bắt đầu xâm nhập Hoàng Lăng, anh hai muốn dẫn một tổ đi giết hấn mà tôi không đồng ý, người nhà họ Lôi đều biết Âm Sơn nguy hiểm thế nào, nếu không có bản đồ trong tay tôi thì anh hai căn bản không vào được, anh hai bảo tôi đưa bản đồ, tôi thà chết chứ không chịu. Tôi không muốn thấy anh ấy gặp nguy hiểm.”

“Vì tên phản đồ mà mạo hiểm thật không đáng giá, nhưng anh hai nói gì cũng phải đi, cuối cùng chúng tôi tan rã trong không vui, tôi tưởng anh hai chỉ tức giận với tôi mà bỏ ra ngoài, đến khi Tiêu Tiêu chạy vào phòng nói anh ấy đi giết Hắc Ưng thì mới biết sự việc nghiêm trọng.”

“Lúc chạy đến biệt thự tư nhân của Hắc Ưng thì nơi đó đã giao chiến rồi, giết chóc khắp nơi, trước mắt rừng rực lửa cháy, may là dù bên phía Hắc Ưng có đủ đạn dược nhưng người của Lôi gia cũng không phải ăn hại, hai phe chiến đấu kịch liệt, đúng lúc này tôi không thấy anh hai đâu, lục tung cả căn biệt thự cũng không tìm thấy người, cuối cùng sau khi thấy Hắc Ưng chết ở biệt thự, thấy ai cũng hỏi có thấy anh tôi đâu không, bọn họ đều nói không có, tôi như con ruồi không đầu hoảng sợ chạy về nhà.”

“Tôi tưởng anh hai xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ha ha, nhưng khi về đến nhà, các cậu đoán xem tôi thấy gì? Anh tôi, người anh trai mà tôi tưởng đã xảy ra chuyện không ngờ đoàn chính ngồi ở phòng khách, căn phòng im ắng đến đáng sợ, tôi gặp anh như thấy được chúa cứu thế liền vội chạy tới.”

“Bị sự xuất hiện của anh hai làm tôi quá vui mừng, đến nỗi quên mất ánh mắt anh ấy có điều gì đó bất thường, mãi tới khi anh hai hét lên bảo tôi đi, dẫn cả Tiêu Tiêu đi nữa. Nháy mắt ấy tôi liền ngu ngốc, anh hai đứng dậy, khắp người đầy máu, là máu của người khác, xác thực mà nói đó là máu của người nhà Lôi gia, tôi chạy đi xem, tất cả người Lôi gia ở sân sau, bảo tiêu, người giúp việc đều bị cắt cổ, thi thể xếp chồng lên nhau, ai thấy cũng sợ hãi...”

Lôi Khiếu Thiên hoàn toàn ngơ ngác, mỗi một câu nói của Lôi Triễn Lâm, sắc mặt anh lại trắng bệch đi một phần, Lôi Trầm Thiên cũng không tốt gì hơn.

“Khi tôi quay về phòng khách liền thấy anh hai run rẩy cầm súng chỉ vào tim mình, tôi chưa từng thấy nét mặt nào thống khổ mà lại dường như có cả vui vẻ đó của anh, cơ hồ là theo bản năng lao tới đoạt lấy súng trong tay anh ấy, anh ấy cầu xin tôi, người anh tôi yêu quý nhất thống khổ quỳ trước mặt tôi, cầu xin tôi giải thoát cho anh ấy. Tôi sợ đến choáng váng, súng rơi xuống đất, lúc này mới trông thấy những nơi trên người anh hai có thể thấy được đều đang nổi gân xanh.”

“Tôi xé áo anh ra, quả nhiên ngay giữa ngực anh ấy đỏ sẫm, mạch máu như những con giun đang chui ra khỏi người anh ấy, tôi không biết là chuyện gì, lay anh ấy muốn hỏi ra chuyện làm sao? Nhưng cậu đoán xem anh ấy trả lời tôi thế nào?”

Lôi Triễn Lâm cười mà lệ chảy xuống làm Lôi Trầm Thiên rung động. Anh nhỏ hơn Lôi Khiếu Thiên vài tuổi, từ nhỏ sống ở Lôi gia lâu hơn Lôi Khiếu Thiên nên tiếp xúc với Lôi Triễn Lâm cũng tương đối nhiều, anh chưa bao giờ biết một người ngạo mạn ghê tởm như thế cũng có ngày rơi lệ.

Vậy là bọn họ đều sai lầm ư?

Phải không?

“Anh nói, đây là ”nước thánh thần kì“, Hắc Ưng đã trộm cả Ưng Giới và ”nước thánh” ra ngoài. Khi anh hai nổ súng giết Hắc Ưng thì đồng thời hấn ta cũng hất hết ”nước thánh” không sót giọt nào lên người anh,

lúc đó anh hai ở trong phòng Hắc Ứng, đằng sau là cái giường nên căn bản không có chỗ trốn, còn Hắc Ứng bị đạn bắn rơi từ trên lầu hai xuống...”

“Biết ”nước thánh” là gì không? Chắc người nhà họ Lôi không ai không biết chứ? Ha ha, lão thái gia của lão thái gia nhà họ Lôi đổi hai viên bảo thạch mang về một lọ thuốc độc, loại độc được do bảy mươi hai loại độc thảo độc trùng luyện chế có thể giết chết người, để rồi người họ Lôi chúng ta làm gì? Ai ai cũng coi nó là bảo vật thờ phụng, bỏ vào tủ sắt, còn tặng ba lớp khóa, ha ha...”

“Vô tri, ngu xuẩn, toàn bộ đều khốn kiếp, thứ độc ấy chỉ cần gặp máu sẽ đi vào nội tạng, ăn mòn các bộ phận, nó sẽ không làm anh chết ngay mà sẽ phải chịu sự dày vò không phải dành cho người trong hai tiếng, khi đó tôi không tin đó là thuốc độc, muốn đưa anh hai tới bệnh viện nhưng anh ấy lại không cho tôi tới gần, còn tôi chỉ có thể trở mặt nhìn anh ấy chịu đựng sự thống khổ dày vò... Anh ấy cầu xin tôi giúp, chỉ cần một phát súng, chỉ cần một phát như vậy thôi anh ấy sẽ không cần phải chịu đau đớn sống không bằng chết ấy nữa.”

“Một súng giống như vậy.” Lôi Triển Lâm giơ tay lên làm ra động tác nổ súng, “Pằng, anh ấy không còn đau khổ, người cứng đờ, ánh mắt đó cả đời này tôi không cách nào hiểu nổi.”

Anh, anh có biết hơn hai mươi năm qua em không có một ngày nào được ngon giấc, mỗi khi nhắm mắt lại, tiếng súng xuyên thấu trái tim anh luôn vang lên hành hạ em, nếu không phải năm đó em cũng dính phải máu anh, nếu không phải vì biết con trai Hắc Ứng chưa chết, nếu không phải vì không đành lòng nhìn cuộc đời Khiếu Thiên và Trầm Thiên bị hủy hoại...

Em đã sớm ngã xuống rồi!

Từng giọt lệ rơi xuống lòng bàn tay, cả người ông ta như con diều đứt dây, thần sắc buông lỏng. Nói ra cũng tốt, chỉ ít lúc này ông ta không còn gì úy kỵ để nói ra...

“Không thể nào, ông nói dối.” Lôi Trầm Thiên hét lên, “Là chính ông đã giết bố tôi, không phải nguyên nhân này, không phải.”

Đường Kiến Tâm có chút lo lắng nhìn về phía Lôi Khiếu Thiên, lập tức thở dài một tiếng, quả nhiên, anh cũng không chấp nhận được sự thật này sao?

“Nói dối, tôi cũng mong đó đều là lời bịa đặt, không có những thứ đáng chết ấy.” Nếu chúng không tồn tại, anh hai cũng không phải chết.

“Vậy ông đã biết Tần Chính là con trai Hắc Ứng, biết hẳn ta muốn trả thù anh họ, vì sao ông còn giúp hắn?” Thẩm Dương Kỳ tốt hơn hai anh em bọn họ nhiều, ít nhất là không đến nỗi mất lý trí.

“Nếu lời ông nói là thật, vậy sao phải gạt mẹ tôi, còn muốn vào Hoàng Lăng? Lẽ nào ông không biết đặc thù của Hoàng Lăng? Đã vào đây rồi thì cả đời cũng không ra được.”

Từng câu hỏi nện lên Lôi Triển Lâm, nhưng ông ta cười nhạt đứng dậy, “Đương nhiên tôi biết, bản đồ trong tay các cậu chính là từ chỗ tôi, năm đó tôi đã lên đưa nó cho Tiêu Tiêu.”

Thẩm Dương Kỳ lần này cũng bị Lôi Triển Lâm làm cho hồ đồ, hóa ra những thứ ấy đều do ông ta an bài, nhưng tại sao phải vậy? Nếu nói chỉ vì tiền thì rất đơn giản, ông ta có bản đồ, bằng với thủ đoạn của ông ta thì lấy đi hai viên bảo thạch cũng rất đơn giản cơ mà?

Lôi Triển Lâm không nhìn đến bọn họ, đá văng hàng rào trúc, bình tĩnh chậm rãi bước đến chỗ quan tài.

Lôi Khiếu Thiên hiển nhiên còn đang tiêu hóa lời của ông ta, Đường Kiến Tâm dõi theo Lôi Triển Lâm, hai chiếc quan tài nằm song song trong một chiếc quan tài rất lớn trông như một gian phòng nhỏ, đừng nói một người nằm, cho dù mười người nằm trong đó cũng dư dả.

Chiếc quan tài có màu vàng kim, bốn góc vênh lên, nửa phần trước là bức tranh mặt trời, nửa phần sau là mặt trăng. Bên dưới là một đóa sen nghiêng một bên trông như một cái lưới liềm...

Đường Kiến Tâm nhíu mày, không hiểu nó có ý gì.

Lôi Triển Lâm cẩn thận bước qua khu vực cát đá nguy hiểm, tìm kiếm đường đến khu vực quan tài ở giữa, Đường Kiến Tâm đẩy Lôi Khiếu Thiên cùng đi theo.

Lôi Khiếu Thiên vẫn không có biểu tình gì, ngoại trừ vẻ mặt băng lãnh thì không còn trắng bệch nữa, “Trong này có gì, sao phải cần một chiếc quan tài lớn như vậy?”

Thẩm Dương Kỳ theo sau Lôi Triển Lâm đi tới chỗ quan tài, “Lôi Triển Lâm, ông nói còn êm tai hơn hát, bây giờ lộ ra bản tính rồi chứ gì? Ông vào Hoàng Lăng còn không phải vì quan tài này hay sao?”

Lôi Triển Lâm ngồi xuống chỗ hoa sen, không để ý tới lời Thẩm Dương Kỳ, chỉ dè mạnh lên phần trung tâm đóa hoa rồi sau đó sờ lên chuôi lưỡi liềm...

Đế Văn ngạc nhiên không biết ông ta làm gì liền kéo Chris tới bên cạnh Thẩm Dương Kỳ rồi qua góc đối diện anh ta, còn Lôi Trầm Thiên khi thấy hai tay Lôi Triển Lâm đặt trên bức tranh mặt trời và mặt trăng thì cũng di động tới góc đối diện Lôi Triển Lâm, cứ như vậy vừa vắn tạo thành hình tứ giác.

Lôi Trầm Thiên bước tới là vì anh trông thấy Lôi Triển Lâm lại có thể biết được cách mở quan tài...

Lôi Khiếu Thiên và Đường Kiến Tâm đứng ở bên ngoài nhìn theo động tác của bọn họ, Đế Văn, Chris ngoài theo dõi động tác của Lôi Triển Lâm ra thì còn ngồi xuống quan sát nghiên cứu xem quan tài này có gì đặc biệt.

Đường Kiến Tâm nhỏ giọng hỏi, “Anh tin lời ông ta nói?”

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, nói thật, IE+quYd0n anh thực không có để tâm gì với Lôi Triển Lâm, nhưng cũng không thể không thừa nhận, có những điều ông ta nói đúng.

Ông ta chưa từng nghĩ tới việc lấy đi mạng sống của anh em bọn họ, cho dù biểu hiện bên ngoài của ông ta có cuồng vọng hận ý hay trơ trẽn tới mức nào...

“Nếu ông ta nói thật, tôi rất hiếu kỳ, ông ta biết rõ sự phân bố của Hoàng Lăng, sao còn dẫn Tần Chính đi vào tử môn?”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, không thể không nói anh cũng có chút hỗn loạn.

Cạch cạch cạch...

Tiếng động do vật nặng bị đẩy ra, Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm nhìn lại hướng Lôi Triển Lâm...

Có lẽ cơ quan đã mở ra, Lôi Triển Lâm đứng dậy, nắp quan tài hé ra từng chút, một góc lộ ra ngẫu nhiên có khối bụi bay lên... Ai nấy đều kinh ngạc mở to mắt nhìn cảnh tượng này...

Chris không kịp chờ đợi đi tới chỗ Thẩm Dương Kỳ, bởi vì nơi khởi động ấy bắt đầu ở chỗ của anh ta...

Lôi Khiếu Thiên nhú mày, cứ có dự cảm xấu, nhất là khi Chris chạy đi, ánh mắt lóe lên quay lại nhìn sắc mặt Lôi Triển Lâm.

Chợt, thấy Lôi Triển Lâm biến sắc, hét lên với Chris, “Khốn kiếp, quay về.”

Chris bị ông ta hét làm cho ngẩn người, bên tai vang lên những tiếng kêu hoảng sợ của mấy huynh đệ...

“Chris, ngồi xuống!”

“Lộn người về trước đi.”

Thẩm Dương Kỳ, Đế Văn cùng hô lên, Chris còn chưa kịp phản ứng thì một lực đã kéo kéo anh ta đến bên cạnh...

“Phập phập phập.”

Những tiếng lợi kiếm xuyên thấu quan tài không ngừng vang lên, Chris ngây ngốc nhìn ra sau, mặt liền trắng bệch, chết tiệt, trên mặt đất chẳng biết thế nào lộ ra những mũi nhọn sắc bén, cạnh bên của quan tài cũng cắm hơn chục thiết trùy (rìu sắt)...

“Ai cho anh chạy loạn hă, ngu xuẩn.” Lôi Triển Lâm trừng mắt với Chris, tất nhiên về tuổi tác thì ông ta lớn nhất, mọi người trong đây đều rõ ràng, sau khi quan tài mở ra thì cơ quan của gian phòng cũng bắt đầu khởi động, ít nhiều gì cũng che dấu phong mang, cho nên mỗi người bọn họ bất cứ lúc nào cũng có thể chết, dù vậy vẫn phải mở to mắt cẩn thận từng chút một...

Lần này không ai phản bác Lôi Triễn Lâm, mọi người nhìn chăm chăm vào Chris, lòng bàn tay Lôi Trảm Thiên vừa kéo Chris bám đầy mồ hôi, thấy Chris không sao thì lại hận không đá anh ta ra kia, cho anh ta biến thành con nhím. Cả người anh bốc hỏa, tên ngu ngốc này, chạy cái gì mà chạy?

Đường Kiến Tâm thở phào nhẹ nhõm, còn may Lôi Trảm Thiên nhanh tay, bằng không Chris mà nghe theo ai thì bây giờ chắc không chết thì cũng mất nửa cái mạng.

Nấp quan tài tiếp tục mở, Lôi Triễn Lâm lạnh giọng nhắc nhở, “Người đời trước đã từng nói là có giải được của ”nước thánh thần kì“, sau khi nắp quan tài mở ra hoàn toàn, các cậu đều đứng yên đấy, bên trong có...”

“Ầm ầm!”

Lôi Triễn Lâm còn chưa nói xong thì mặt đất đã run rẩy, bảy người theo tiếng ầm ầm lắc lư hai cái, mấy người Lôi Triễn Lâm giữ lấy quan tài ổn định cơ thể, Đường Kiến Tâm thì bị Lôi Khiếu Thiên ôm luôn vào trong ngực...

“Chuyện gì vậy?”

Năm giây sau thì mọi thứ trở lại như thường. Thảm Dương Kỳ nhìn về phía Lôi Triễn Lâm, ở đây chỉ có một mình ông ta khả nghi, dĩ nhiên cũng chỉ có ông ta biết vừa rồi xảy ra chuyện gì.

Vì sao Hoàng Lăng đang yên lành lại chấn động.

“Ầm ầm!”

Lôi Triễn Lâm đang định trả lời, không ngờ mặt đất lại rung chuyển lần nữa, lần này hiển nhiên còn mạnh hơn so với lần trước, cát đá ở một góc thạch bích đã bắt đầu rơi xuống...

Đường Kiến Tâm nắm tay Lôi Khiếu Thiên, tay kia giữ hàng rào trúc, hàng lông mày nhíu chặt, “Không tốt, vừa rồi Chris đã chạm vào thứ gì đó không nên chạm.”

Lôi Khiếu Thiên ngược mắt lên nhìn Chris...

“Ầm ầm.”

Lại thêm tiếng nữa còn mạnh hơn, mọi người nhìn nhau, Lôi Triễn Lâm đột nhiên quát to, “Không tốt, Tần Chính còn chưa sử dụng hết thực lực, quyết định đồng quy vu tận, đi mau.”

127. Chương 127: Đại Kết Cục 5

Lôi Khiếu Thiên kinh hãi kéo tay Đường Kiến Tâm rồi hét lớn với Lôi Trảm Thiên, “Tất cả mau ra ngoài!”

Lôi Khiếu Thiên hô lên như thế, sắc mặt ai nấy đều trắng bệch. Căn bản là bọn họ không có cách nào di chuyển... Toàn bộ cơ quan đã mở ra...

Lôi Trảm Thiên lắc lư đứng không vững, mặt đất như bốc lên, lực kéo phía sau cổ áo khiến anh lùi lại, cả hai người thiếu chút nữa ngã xuống đất...

“Chris, giữ chặt lấy.”

Chris hoảng loạn nắm chặt một góc của quan tài, hai người vất vả mới trụ lại người, Thảm Dương Kỳ, Đế Văn muốn chạy lại chỗ bọn họ nhưng khi chạy ra mới phát hiện xung quanh dày đặc mũi giáo sắc nhọn, căn bản không có chỗ nào để đặt chân.

Đường Kiến Tâm đá vào hàng rào trúc khiến nó đổ nát, thân thể lắc lư được Lôi Khiếu Thiên kéo lại, sắc mặt hai người tái nhợt, phía sau, đỉnh thạch bích, từ lối vào, cây cầu gỗ sụp đổ, đất đá rơi xuống từng mảng lớn...

“Lôi Khiếu Thiên, anh mau nghĩ cách đưa bọn họ ra đi, thạch thất này sắp sụp rồi.”

Lôi Khiếu Thiên bình tĩnh quan sát xung quanh, không có một góc chết nào bước qua được, lập tức lắc đầu, “Không được, không qua được, cự ly quá xa.” Bọn họ cách quan tài đá tới gần bốn năm mét chứ ít gì.

Lôi Trảm Thiên giữ nắp quan tài không cho nó tiếp tục mở, đập vào một góc quan tài hết, “Mau dẫn chị dâu ra khỏi đây đi anh, bọn em sẽ theo sau.”

“Bớt nói nhảm, bọn tôi sẽ nghĩ cách đưa các anh ra.” Đường Kiến Tâm buông tay Lôi Khiếu Thiên ra chạy lên cầu gỗ.

“Tâm Nhi, đừng qua đó.” Lôi Khiếu Thiên trông thấy cây cầu gỗ sụp đổ cùng đá từ phía trên rơi xuống liền vội vã đuổi theo.

Trên thạch phía trên đổ xuống chỗ Lôi Triển Lâm, Lôi Triển Lâm thuận thế tránh đi, khi thấy mấy người đang đẩy nắp quan tài liền nổi giận gầm lên, “Bỏ tay ra, để nắp quan tài mở.”

Lôi Trảm Thiên trợn mắt nhìn ông ta, “Mở ra thì chúng ta đều xong đời.” Chờ tới khi nó mở ra hoàn toàn, bọn họ căn bản không còn chỗ đứng nữa thì không phải chờ chết hay sao?

Lôi Triển Lâm đặt tay lên nắp quan tài, dùng hết khí lực đẩy nó ra, chỉ chưa tới hai phút đầu Lôi Triển Lâm đã đầy mồ hôi một mình ông ta đẩy ngược lại với bốn người kia lại thành phản tác dụng, đến nỗi nắp quan tài mới mở ra chút xíu đã bị đẩy ngược đóng lại.

Lôi Triển Lâm không kèm được phần nộ, “Cái đám ngu ngốc này, tất cả dừng tay. Mau mở nắp quan tài ra.”

“Rầm.”

Hàng loạt tiếng đá rơi vỡ, tiếng sụp đổ truyền đến, Lôi Triển Lâm kinh hãi, mẹ nó, tốc độ sụp đổ cũng quá nhanh. Lập tức hét lớn một tiếng, “Không muốn chết thì mau đẩy nắp quan tài ra đi.”

Đường Kiến Tâm loạng choạng ôm một đồng mảnh gỗ ném lên đầu mũi giáo. “Mọi người đập lên những mảnh gỗ này.”

Đường Kiến Tâm vừa ném vừa hô, căn bản không chú ý xung quanh, Lôi Khiếu Thiên ở phía sau thấy một khối đá lớn rơi xuống đầu cô, mặt mũi trắng bệch. “Tâm Nhi, tránh đi.” Cùng với lúc hét lên thì cả người cũng lao tới Đường Kiến Tâm, Đường Kiến Tâm không chút phòng bị bị Lôi Khiếu Thiên kéo ngã, lăn mấy vòng...

“Rầm.”

Ngay khi bọn họ lăn đi thì tảng đá rơi ngay bên cạnh, Đường Kiến Tâm nằm trên người Lôi Khiếu Thiên thở phì phò, mắt mở lớn. Cô vẫn còn chưa phản ứng kịp là có chuyện gì xảy ra. Nhưng những người khác thì lại bị cô dọa ặt trắng không còn chút máu, ai cũng thất thanh.

Thẩm Dương Kỳ, “Anh họ, chị dâu.”

Lôi Trảm Thiên, “Anh, chị dâu.”

Đế Văn, Chris, “Lão đại, chị dâu.”

Bọn họ cả kinh toát đầy mồ hôi, Lôi Khiếu Thiên nhanh chóng kéo Đường Kiến Tâm lên, lo lắng trên mặt còn chưa tan, may quá, cô ấy không có sao. Thật may là động tác anh nhanh.

Đường Kiến Tâm khối đá lớn rơi ngay bên chân mà nuốt nước miếng, Lôi Khiếu Thiên không cho cô thời gian nghĩ nhiều, kéo cô lên rồi mượn những mảnh gỗ chạy tới đầu kia của quan tài.

Tâm Nhi là người anh yêu, nhưng phía bên kia còn bốn người em trai của anh.

Anh không thể bỏ mặc bọn họ.

Lôi Triển Lâm vẫn tiếp tục đẩy, nắp quan tài dần mở ra, liếc thấy Lôi Khiếu Thiên cùng Đường Kiến Tâm lao đảo dầm lên mảnh gỗ thì hét lên giận dữ, “Khiếu Thiên, mau dẫn cô gái ấy qua cánh cửa đá nhỏ bên tay phải rời khỏi đây, nhanh lên.”

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng quét nhìn ông ta, không chút lay chuyển, Lôi Triễn Lâm thực sự là sắp điên, “Còn nửa tiếng nữa căn thạch thất này sẽ sụp đổ hoàn toàn, cháu không vào được đâu, đi đi.”

Lôi Trảm Thiên khó có khi nào lại đồng ý với Lôi Triễn Lâm, tức giận hô, “Mau đưa chị dâu đi đi anh, đừng để ý tới bọn em.”

Thẩm Dương Kỳ sắc mặt tái xanh, mơ hồ có cả sợ hãi, nhưng anh vẫn gặt đầu, trên mặt hiện lên vẻ chăm chú chưa từng có, “Anh họ, em chưa từng cầu xin anh chuyện gì, nhưng hôm nay em cầu xin anh, IE+quYd0n xin anh hãy đưa chị dâu ra ngoài đi, nhớ nói với bố mẹ em là em yêu bọn họ.”

Lôi Khiếu Thiên lạnh lùng gầm lên, “Câm miệng, tôi không chết, mọi người cũng không thể nào chết.”

Đế Văn người đầy mồ hôi, bụi đất vẫn thỉnh thoảng rơi xuống đầu anh ta, “Lão đại, đi nhanh đi, không còn thời gian nữa đâu.”

Lôi Triễn Lâm mắt đỏ lừ nhìn Lôi Khiếu Thiên lại bước thêm hai bước nữa, gào thét, “Quan tài này có lối đi ngầm bên dưới, bốn người bọn họ sẽ theo đó thoát ra, hai người đi theo cánh cửa bên đó đi, mau.”

Ông không rảnh mà giải thích nhiều, tiếng hét này bay thẳng đến bốn người kia, “Đẩy nắp quan tài đi. Rầm rầm rầm, đằng sau lại thêm một loạt âm thanh đá rơi xuống...”

Lôi Khiếu Thiên ngây ngốc, bên dưới chân chấn động làm anh thiếu chút nữa ngã xuống mũi giáo, may là Đường Kiến Tâm nhanh kịp kéo lấy áo anh. Bốn người bên kia cũng kinh hãi tỉnh lại, mặc kệ Lôi Triễn Lâm có phải nói thật hay không, đó cũng là hi vọng, hi vọng mà bọn họ cần, đồng thời cũng là hi vọng của Lôi Khiếu Thiên.

Đường Kiến Tâm kéo Lôi Khiếu Thiên lại, tần suất đá rơi xuống càng lúc càng nhiều, đỉnh đầu bên trên cánh cửa đá đi vào đã sụp xuống một lỗ lớn khiến một lượng lớn nước thải rót xuống nơi này, Lôi Khiếu Thiên nhìn khắp xung quanh thạch thất, Lôi Triễn Lâm nói đúng, tốc độ sụp đổ có thể nói là nhanh như chớp, thạch động đã bị hủy đi hơn nửa, tiếng ầm ầm vang vọng từ trên đỉnh đầu làm người ta sợ hãi, nửa tiếng? So với thời gian Lôi Triễn Lâm nói còn ít hơn.

Không tới hai mươi phút, tất cả bọn họ đều bị chôn sống.

Lôi Triễn Lâm thấy Lôi Khiếu Thiên còn không đi, trong lòng nguội lạnh, còn đợi nữa thì muốn chạy cũng không còn kịp nữa rồi.

“Khiếu Thiên, cả đời chú đã làm nhiều chuyện ác, chú cũng không hy vọng xa vời rằng cháu sẽ tin chú, nhưng lần này, chú cam đoan, bốn người bọn họ sẽ không chết, bí mật về Hoàng Lăng này chú biết nhiều hơn cháu, đi mau, cơ quan cửa hông là chỗ lối ra nằm giữa tảng đá tối màu cách tay phải ba bước.”

Lôi Khiếu Thiên hiển nhiên không tin Lôi Triễn Lâm, lời ông ta nói từ trước tới nay anh đều không tin, hơn nữa còn là thời khắc sống chết này.

“Tôi không tin ông.”

“Vậy cháu có thể trở mặt nhìn cô gái ấy với cháu chết ở đây ư? Cháu có nghĩ tới con trai cháu, nghĩ tới Ngục Thiên Minh, nghĩ tới toàn bộ Lôi gia không? Đây là điều mà bố cháu mong muốn thấy sao?” Lôi Triễn Lâm gầm lên.

Lôi Khiếu Thiên run lên, quay ra nhìn Đường Kiến Tâm, đúng vậy, anh chết chẳng sao, nhưng Tâm Nhi? Cô ấy phải làm sao? Con của bọn họ thì thế nào bây giờ?

Lôi Trảm Thiên xoa mồ hôi cùng tro bụi bám trên mặt, chỗ bọn họ đứng chỉ có một khu vực nhỏ có thể di chuyển, những nơi khác căn bản nửa bước khó đi.

“Anh, em cam đoan em sẽ ra ngoài, cuộc sống tốt đẹp bên ngoài đang chờ em, em không bỏ được đâu.”

“Anh họ, đi mau, em lưu luyến nhiều thứ lắm, nơi đây sẽ không phải nơi vui thân cuối cùng của em.”

“Lão đại, đi mau.”

Đường Kiến Tâm nhìn bọn họ sâu sắc, kéo Lôi Khiếu Thiên tới cánh cửa hông. Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ cùng nở nụ cười thoải mái!

Chị dâu, chị nhất định phải đưa anh của em ra ngoài đây.

Lôi Triển Lâm dễ nhận thấy là cũng thờ phào nhẹ nhõm, khi ngoảnh lại thì nổi giận mắng to, “Mẹ nó còn ngờ ra cái gì nữa, muốn chết cả lũ phải không? Mau đẩy nắp quan tài ra.”

Lôi Trầm Thiên sững sốt, sắc mặt rất đặc sắc, Thẩm Dương Kỳ không chắc chắn hỏi, “Ở đây thật sự có đường ngầm?”

“Đương nhiên, đã tới lúc này rồi mà tôi còn lừa các cậu?”

Chris chấn động, rống lên, “Quá tốt rồi.” Nói xong cả năm người đồng thời dùng hết sức đẩy nắp quan tài nặng nghìn vàng này ra.

Lôi Khiếu Thiên đang bị lôi đi nghe được tiếng hét kia của Chris thì cứng đờ người, Đường Kiến Tâm dừng lại, hai người nhìn lại phía sau, nơi coi như có thể đứng vừa rồi đã sập, toàn bộ đỉnh thạch bích hở ra một lỗ lớn, ngoài những tảng đá rơi xuống còn có cả đá vàng, tượng đá...

Bọn họ đều biết trên tầng đó có gì...

Đường Kiến Tâm chán nản, tiếng đình tai nhức óc do những vật nặng rơi đập, vỡ nát vang bên tai...

Cũng chính những thanh âm ấy khiến hai người bọn họ hoàn hồn, Lôi Khiếu Thiên muốn quay lại nhưng bị Đường Kiến Tâm níu lấy, vẫn cứ kéo anh chạy tới cánh cửa hông...

“Đi mau, không còn kịp rồi.”

“Anh không thể trợ mắt nhìn bọn họ chết được, anh là đại ca của bọn họ, Tâm Nhi, anh không làm được.”

Đường Kiến Tâm thật muốn đánh ngất người đàn ông này rồi mang đi, “Bọn họ sẽ không chết.”

“Không thể nào, ở đây chỉ có cửa ra này, còn một lối nữa ở sinh môn, Tâm Nhi, Lôi Triển Lâm nói dối.”

“Nói cái rắm, em nói cho anh biết bây giờ anh phải đi theo em.”

“Tâm Nhi...”

“Sao anh ngốc vậy, anh không thoát ra thì ai nhật xác cho bọn họ? Nếu anh muốn chết thì chờ sau khi sắp xếp thật tốt ấy người bọn họ rồi chết cũng không muộn, đi mau.”

Lôi Khiếu Thiên bị Đường Kiến Tâm kích thích, đầu óc vốn đang sáng suốt liền trở nên bế tắc, mặc cho cô kéo chạy.

Tới cánh cửa hông, mở cánh cửa đá mà Lôi Triển Lâm nói lộ ra một lối đi không quá dài, Đường Kiến Tâm kéo Lôi Khiếu Thiên băng qua, sau khi cánh cửa đá đóng lại phía sau thì cảm giác sụp đổ cũng yếu đi nhiều.

Hai người chạy tới phía cuối con đường thì thấy một cánh cửa đá hình chữ nhật. Nếu không phải bởi vì đây là cửa đá, cô còn hoài nghi nó là nắp quan tài. Bốn góc vếch lên như không có gì khác so với nắp quan tài trong thạch thất thì phải?

Đường Kiến Tâm sững sốt, “Đây là cửa gì? Ngang như vậy thì sao mà ra được?”

Lôi Khiếu Thiên nhìn trời, xem ra hôm nay thật sự đã đến tử kỳ của anh rồi.

“Anh còn lo lắng gì nữa? Chốt mở ở đâu, mau nói đi.”

Lôi Khiếu Thiên nhếch miệng mang theo vẻ bất đắc dĩ, “Không có, Tâm Nhi, không có chốt mở.”

“Có ý gì?” Đường Kiến Tâm nhíu mày, “Anh thực sự muốn chết chung tại đây với bọn họ mới an tâm? Đó mới là tình anh em sao? Anh có xứng với tình cảm của bọn họ không? Bọn họ liều mạng muốn anh thoát ra, anh lại cứ muốn quay lại chịu chết?”

“Không phải, Tâm Nhi, em có nhớ anh đã nói, lối ra của Hoàng Lăng có chút đặc biệt không?”

“Biết, anh đừng nói nhảm nữa, mau nói hết ra đi, đàn ông đàn ông gì mà lằng nhằng quá vậy?” Đường Kiến Tâm nghe tiếng sụp đổ càng tới gần thì vô cùng khó chịu

Cô không muốn chết uất ức như thế, cô còn muốn về nhà ôm đứa con trai yêu quý của cô nữa.

Lôi Khiếu Thiên ghen hòng nhìn Đường Kiến Tâm, Tâm Nhi, cũng chỉ có em mới dám nói anh lăng nhăng thôi!

“Lối đi của Hoàng Lăng chỉ có một, đã vào đây thì không thể dựa theo đường cũ quay lại, mà bất kể là trên đường hay lối ra thì đều cần chìa khóa, không có chốt mở trong Hoàng Lăng. Chìa khóa lối vào là hai viên bảo thạch, còn lối ra là một chiếc nhẫn.”

“Nhẫn? Chính là cánh cửa này?”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, có phần bi thương, “Bây giờ dù anh muốn đi cũng không đi được.”

Đường Kiến Tâm không nghe anh nói, một mực nghĩ xem nó là nhẫn gì, ngồi xuống nhìn thấy góc bên trái lối ra hồi, “Có phải ở đây?”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Đó là lỗ khóa, lỗ rằng có hình hoa sen ngọc, trên đời chỉ có một cái như thế, năm ấy tổ tiên Lôi gia chính là dùng chìa khóa đó mà thoát ra ngoài.”

Hình hoa sen? Thật đúng là đặc biệt, nhẫn hiện nay không có quê mùa như thế... Chờ đã, hình hoa sen? Giống ngọc?

Hình như cô có một cái như vậy thì phải?

Đường Kiến Tâm mắt sáng ngời, tâm tình kích động nhộn nhạo, ở chỗ nào nhỉ? Lúc đó cô nhớ là chính tay cô đã tiện tay lấy... Đường Kiến Tâm quỳnh lên, ngồi xuống rút kim đao ở bắp chân ra, đổ ra từ trong vỏ bao một chiếc nhẫn nho nhỏ, cô đứng dậy giơ lên trước mặt Lôi Khiếu Thiên, “Có phải cái này không?”

Lôi Khiếu Thiên trước đó còn nghi hoặc Tâm Nhi rút đao ra làm gì, sau đó liền mở to mắt nhìn, “Sao - sao em lại có?”

Đường Kiến Tâm cắt ngang lời anh, vội hỏi, “Có đúng nó không?”

Lôi Khiếu Thiên nhìn chằm chằm vào chiếc nhẫn trong tay cô, một chiếc nhẫn rất đặc biệt, ánh mắt không dám tin, bản năng gật đầu, “Chính nó.”

Đến anh cũng là lần đầu tiên trông thấy nó thật sự, trước kia chỉ biết nó qua một bức tranh mà thôi, tại sao nó lại ở trên người Tâm Nhi? Không phải ở Tề gia ư?

Đường Kiến Tâm vui mừng, là nó thì tốt rồi, từ từ cô đưa chiếc nhẫn vào lỗ khóa, Lôi Khiếu Thiên nhìn theo động tác của cô, dần dần hỏi, “Tâm Nhi, sao em lại có chiếc nhẫn này?”

“Nhặt được ở Tề gia, anh có nhớ đã phái Phó Hạnh Lương và Hương Diệp Lân tới Tề gia không? Em cũng đi, lần đó còn khiến hai người họ bị thương.”

Đường Kiến Tâm phong khinh vân đạm kể lại, lối đi ngẫm cũng chính thức khởi động, mà con đường này đang bắt đầu sụp đổ.

Lôi Khiếu Thiên quả thật không thể dùng từ chấn động để hình dung, anh đã phái người tìm rất lâu mà hóa ra nó vẫn luôn trên người Tâm Nhi? Anh đã nói chiếc nhẫn này không thể tự dưng biến mất được mà.

“Vậy sao anh lại chưa từng nghe em nói thế? Anh nhớ trước đó cũng là em nói đã giết Tề Phong mà?”

“Tại em cũng quên mình có thứ như thế, trước đây chỉ nghe Phó Hạnh Lương nói tới tìm gì đó ở Tề gia, không ngờ là chiếc nhẫn này, 1E+quYd0n bọn họ không tìm được, ngược lại trời xui đất khiến thế nào để em nhặt được nó, cho nên liền nhét vào bao đao, bình thường em không dùng tiểu đao giết người, cho nên nếu không phải anh hôm nay nhắc đến chiếc nhẫn này, căn bản em cũng không nhớ là mình có nó.”

Đường Kiến Tâm nói xong thì tất cả chốt mở cũng khởi động, tiếng “cách” vang lên rồi cửa đá mở ra, Đường Kiến Tâm bước ngang vào lần một vòng, Lôi Khiếu Thiên cũng nằm lần vào, không phải anh muốn vào, thật sự là nếu không vào cũng chỉ có thể bị đập thành thịt vụn.

Khi Lôi Khiếu Thiên lần vào trong thì cửa đá cũng đóng lại, không gian bên trong thuộc cỡ nhỏ, Lôi Khiếu Thiên bị hút lần vào, cả hai nằm ngang trên ván cửa chen chúc với nhau, Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm chưa kịp thích ứng với bóng tối lại rơi vào một khoảng không khác... Cánh cửa đội đầu lại bị phong kín...

“Bịch ”

“Au.”

“Đau quá.”

Hai người rơi xuống, không biết cái gì đè lên sau lưng làm Đường Kiến Tâm đau kêu thành tiếng, Lôi Khiếu Thiên cũng đau đớn định lật Đường Kiến Tâm lại, đáng tiếc không gian phong kín này quá hẹp, hai người nằm căn bản khó di động, Lôi Khiếu Thiên sờ tay xung quanh, chạm vào điểm lồi bên dưới người...

“Tâm Nhi, có bị thương không?”

“... Không sao.” Đường Kiến Tâm mở to mắt, đáng tiếc cái gì cũng không thấy, hai tay vung vẩy xung quanh. “Chúng ta đang ở đâu? Vì sao em cứ cảm giác cái gì đó đè sau lưng?”

“Anh không biết, em cố nhịn nhé, anh xem có thể mở nó ra không.”

“Được, anh mau lên, lưng em đau muốn chết...” Đường Kiến Tâm đá hai chân vang lên tiếng bịch, *lE*quY*d0n* như đụng phải bức tường gỗ làm vang lên tiếng kêu thanh thúy, Đường Kiến Tâm sững sờ, tay sờ phía bên trái mặt mình. . .

“Không được, nó giống tấm ván gỗ, hơn nữa còn như một cái hộp...”

“Chờ chút, Lôi Khiếu Thiên, sao em có ảo giác mình mất trọng lượng vậy?”

“... Anh cũng có!”

“... Chúng ta đang rơi xuống?”

“Có thể là vậy...”

Đường Kiến Tâm, “...” Ai tới nói cho cô biết, rốt cuộc thì cô đang ở đâu?

Bên sườn dãy núi Âm Sơn, một chiếc máy bay hành khách bay từ phía đông sang tây tới gần, những tiếng vù vù vang vọng khắp núi.

Hạ Tâm Dung cầm bản đồ ngồi bên cạnh Amazon đang cầm lái nói, “Âm Sơn, phía trước, hướng sáu giờ.”

“Đã biết.”

Diệp Trúc Phàm cầm ba khẩu súng từ đằng sau đi lên ném cho Hạ Tâm Dung, cô nhận súng rồi lên đạn, kiểm tra lại dây buộc lưng. Sở Tử Ngang buộc dây thùng vác trên vai, “Còn bao lâu nữa?”

Amazon rút tai nghe ra trả lời. “Năm phút.”

Sở Tử Ngang gạt đầu, “Mau lên, chúng ta phải nhanh chóng tìm được lão đại...”

Diệp Trúc Phàm tán thành, “Âm Sơn này địa thế hiểm yếu, chúng ta chưa từng tới, lão đại đi cùng người của Ngục Thiên Minh cũng không biết có gặp nguy hiểm gì không.”

“Yên tâm đi, thân thủ lão đại còn tốt hơn mấy người chúng ta cộng lại, sẽ không có chuyện gì đâu.” Hạ Tâm Dung nghiêng cứu bản đồ, địa đồ này chỉ có những vùng phụ cận Âm Sơn mà lại không có của Âm Sơn.

Lúc đầu bọn họ tra được tin tức lão đại ở biệt thự thành phố W, không ngờ mới chạy tới liền nghe được chỉ thị của Thượng Quan Kiệt Thiếu nên liền trực tiếp tới Âm Sơn.

“Không có nhất vạn chỉ sợ vạn nhất, lão đại mạnh mẽ cơ não cũng hai tay không địch được bốn tay, chúng ta mới hiểu được bên ngoài, nếu có người hại ngầm sau lưng lão đại thì sao đây?”...

“Tử Ngang nói rất đúng, sớm tìm được lão đại thì chúng ta càng sớm an tâm hơn.” Diệp Trúc Phàm neoh mắt, đương nhiên, bọn họ cũng không bỏ được hai viên bảo thạch, đó là tâm nguyện của đạo sư!

“Chờ chút, mọi người xem đó là cái gì?” Hạ Tâm Dung khiếp sợ chỉ vào vật thể rơi tự do từ sườn núi Âm Sơn, cả kinh hô.

Vừa rồi cô định tìm kiếm nơi nào đó có thể hạ cánh, không ngờ lại thấy được cảnh tượng ngạc nhiên như thế.

Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm im tiếng, cơ hồ là phản xạ nhìn theo tay Hạ Tâm Dung chỉ, vốn tưởng rằng không có gì ngạc nhiên, nhưng khi thấy thứ đang lao nhanh xuống kia thì đều kinh hãi, giật mình.

Diệp Trúc Phàm, “Đó là?”

Sở Tử Ngang, “Đĩa bay?”

Hạ Tâm Dung, “Quan tài?”

“Amazon, bay qua đó xem” Trong giọng nói Sở Tử Ngang rõ ràng có chút kích động, quan tài treo bọn họ đã sớm tìm kiếm nhưng không thấy địa điểm nào có, không nghĩ tới hôm nay trời đất xui khiến lại để bọn họ thấy được...

Amazon hiển nhiên cũng rất kích động, đổi hướng bay tới vách núi đầy...

Chờ đến gần, Hạ Tâm Dung giật mình nhảy dựng, kích động kéo cánh tay Diệp Trúc Phàm, hưng phấn nói, “Thật sự là quan tài treo!”

“Mau nhanh lên, Amazon, đuổi theo nó. Đừng để nó rơi xuống đất, sẽ bị hủy mất.” Sở Tử Ngang vút dây thừng trên vai xuống, kích động kêu to.

Amazon mở hết tốc độ, đáng tiếc quan tài treo chỉ có trọng lực và sức nâng, còn máy bay thì phải điều khiển tốc độ, so về tốc độ hạ xuống của quan tài treo thì căn bản không cùng cấp bậc, nhìn theo mà mắt ai cũng đổ bình...

“Amazon, mau nữa lên, đuổi theo nó.”

“F*ck, có bản lĩnh anh điều khiển đi? Đây là vách núi, anh có thể so tốc độ với nó được không?” Amazon bắt nhả mắng ra tiếng, nhưng trong lòng quả thực rất vội vã.

Sở Tử Ngang giậm chân, “Nếu nó mà bị hủy, tôi chắc chắn sẽ ném anh từ trên máy bay xuống dưới đó.”

Amazon bị anh ta làm cho ghen hòng muốn giậm chân, Diệp Trúc Phàm lại cảm thấy không thích hợp, đang yên lành thì làm sao quan tài treo lại rơi được? Thật không có lý chút nào.

“Tâm Dung, Tử Ngang, xem Âm Sơn có động tĩnh gì không.”

Hạ Tâm Dung, Sở Tử Ngang sửng sốt, bọn họ đều là thần trộm thì tự nhiên hiểu được ý của Diệp Trúc Phàm, tạm thời bỏ qua quan tài treo, quan sát toàn bộ dãy núi...

Ầm ầm

“Mọi người nghe đi, hình như có tiếng nổ đâu đó?” Một lúc sau, Hạ Tâm Dung nhìn dãy Âm Sơn nói.

Sở Tử Ngang gật đầu, “Tôi cũng nghe thấy.”

“Không tốt, có người cho nổ Âm Sơn.” Diệp Trúc Phàm trầm giọng.

“Vậy làm sao bây giờ?”

“Amazon, bay lên, lên phía trên Âm Sơn.”

“Không được, đây là vách núi, máy bay mất trọng lượng, chúng ta chỉ có thể bay xuống thôi.” Amazon hét trả lời Diệp Trúc Phàm.

Sở Tử Ngang suy nghĩ một chút, “Nếu Âm Sơn có người, vậy chúng ta sẽ đi từ dưới lên. Đi vòng ra sau bọn họ cũng vậy thôi. Chính diện đối mặt thì chỉ có chờ chết.”

Hạ Tâm Dung gật đầu, Diệp Trúc Phàm cảm thấy có thể làm được, vách núi Âm Sơn này nói cao không cao, thấp không thấp, mười phút sau máy bay đuổi theo quan tài treo.

“Ồ, là một cái hồ.” Hạ Tâm Dung tập trung nhìn, chợt nghe thấy hai tiếng nổ vang...

Bang

Bùm!

Cả chiếc quan tài treo ngập sâu trong nước, im lặng một lúc rồi cuộn lên một loạt bọt nước...

Amazon lái máy bay thấp xuống làm bọt nước bắn lên, nước hồ rất sâu nên máy bay không đỗ lại được, Hạ Tâm Dung, Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang trông thấy quan tài treo ngay trước mắt, không lý nào lại không xuống xem bí mật của quan tài treo. Trước đây đạo sư có nói trong quan tài treo có báu vật, bây giờ bày ra trước mắt thì sao có thể bỏ qua? Cả ba cùng bảo Amazon mở cửa khoang, thả thang dây cho bọn họ xuống.

Amazon gạt đầu, nhắc bọn họ cẩn thận, “Không được thì phải lên ngay.”

Ba người gạt đầu, trước sau cùng trượt xuống, may mắn kỹ năng bơi lội của cả bốn không tệ, tùm tùm ba tiếng vang lên do ba người nhảy xuống nước... Cả ba lặn một lúc mới tìm được chỗ quan tài treo chìm xuống...

Nước hồ rất sâu, càng đi xuống áp lực càng lớn, Hạ Tâm Dung lực bất tòng tâm, không cưỡng cầu mà đi lên trước, Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm nói gì cũng phải kéo quan tài treo đi lên.

Hạ Tâm Dung sau khi đưa dây thừng cho hai người họ liền nổi lên, Sở Tử Ngang và Diệp Trúc Phàm ra dấu tay, cả hai buộc dây lại, cùng bơi lại chỗ quan tài treo...

Cả chân lẫn tay hai người cố gắng đạp, mấy phút sau liền tới được chỗ quan tài treo, vốn là buộc dây vào quan tài treo rồi, đáng tiếc nút thắt quả nhỏ nên hai người đành phải buộc lại lần nữa...

128. Chương 128: Đại Kết Cục 6

Tới khi buộc xong rồi, hai người thiếu chút nữa thiếu dưỡng khí mà chết. Sau đó họ buông dây, thả lỏng người nổi lên...

Ào!

Vừa ra khỏi mặt nước, cả hai liệu mạng hít thở để cung cấp dưỡng khí cho phổi.

Hạ Tâm Dung vẫn ở trong nước, vừa thấy bọn họ nổi lên liền hét lên với Amazon ý bảo có thể kéo, Amazon trông thấy bọn họ, điều chỉnh máy bay lên...

Từ từ kéo quan tài treo lên bờ...

Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm ở trong nước rùng mình, “Mẹ kiếp, vừa rồi chẳng có cảm giác gì, mà sao bây giờ nước lại lạnh như băng vậy nhỉ?”

Diệp Trúc Phàm gạt đầu, cũng sợ run cả người, “Mau lên bờ, hồ này ở bên sườn dốc núi, lạnh là bình thường.”

Ba người bơi tới bờ...

Quan tài treo phía sau cũng từ từ nổi lên mặt nước đi theo bọn họ...

Sở Tử Ngang lên bờ đầu tiên, quay lại nhìn quan tài treo, “Mới rồi chưa thấy rõ nó thế nào, bây giờ mới nhìn rõ, trông nó còn tốt hơn so với quan tài bây giờ.”

“Đương nhiên, có người nói đây là của một vị Vương gia nào đó, liệu có thể khó coi được sao?”

Hạ Tâm Dung bò lên bờ cuối cùng. “Đạo sư thường hay nói rất huyền bí về quan tài treo, các anh xem rốt cuộc nó có cái gì?”

Sở Tử Ngang cùng tiến tới đẩy quan tài treo lên bờ, “Mở ra chẳng phải sẽ biết hay sao?”

“Đúng vậy, Tâm Dung, bảo Amazon bỏ công cụ xuống đây.” Diệp Trúc Phàm hiển nhiên lúc này tương đối hứng thú với đề tài này.

“Không phải chúng ta đến đây tìm lão đại à?” Tuy là nói như vậy, nhưng Hạ Tâm Dung vẫn chạy đi kêu Amazon.

“Ngốc thế, chúng ta giải quyết xong vụ quan tài treo này rồi đi tìm lão đại cũng không muộn, với lại cũng xem chúng ta làm gì chứ?”

Diệp Trúc Phàm không tiếp lời mà chỉ quan sát quan tài treo, “Bốn góc này sao giống vòi nước thế nhỉ?”

“Tôi thấy không giống, IE+quYd0n.c0m anh xem, bên trái trông như đầu sư tử, cái này có chữ ”Vương“, rõ ràng là con cọp, còn có cái này... Cảm giác tương đối giống đầu rắn, quả thực chính là tứ bất tượng, đầu có giống vòi nước?” Sở Tử Ngang vuốt cằm nói.

“Ừ, cũng đúng, đạo sư không phải nói quan tài treo làm từ thủy tinh sao? Tôi trông nó như điêu khắc bằng đá vậy.”

“Không phải, đây là điêu khắc bằng gỗ, đá sẽ không nhẹ vậy đâu.”

“Quên đi quên đi, tôi nói gì thì anh cũng phản bác.” Diệp Trúc Phàm không phát biểu ý kiến nữa mà chờ Hạ Tâm Dung.

Sở Tử Ngang mỉm cười, ngồi xuống gõ tay lên quan tài treo...

Hạ Tâm Dung cầm theo rương công cụ nhỏ nhanh chóng quay lại, tất cả đều là đồ chuyên dụng hiện đại cho thần trộm, Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm mỗi người cầm một thứ quay lại gõ đập lên quan tài treo...

Không tới nửa tiếng đã cạy hết đỉnh của quan tài ra, Hạ Tâm Dung đứng bên cạnh nhắc nhở bọn họ cẩn thận, đừng phá hủy di tích cổ này, lấy về còn bán được rất nhiều tiền nữa.

Sở Tử Ngang thấy cô ồn ào quá liền quay lại bảo cô ngậm miệng, Diệp Trúc Phàm đẩy nắp quan tài ra...

Bang

Hai người cùng hợp lực đẩy nắp quan tài rơi xuống đất, Sở Tử Ngang vỗ tay một cái, “Được rồi, đã giải quyết xong!”...

“A!” Hạ Tâm Dung mở to mắt nhìn bên trong... Chị ấy, anh ta? Chấn kinh đến mức mắt lòi cả ra...

“Phụ nữ cứ nhặng xị lên vì những cái đầu đầu, trong quan tài treo không có châu báu thì cũng chỉ có một đồng xương trắng thôi, cô có cần thét chói tai thế không?” Sở Tử Ngang quay lại giáo huấn Hạ Tâm Dung, nhìn cái biểu tình kia của cô cứ như gặp quỷ ấy. Có khiếp sợ đến vậy sao?

Diệp Trúc Phàm quay đầu xem cũng chờ cả ra, bất quá rõ ràng là tốt hơn Hạ Tâm Dung một chút, chí ít không có kêu lên thất thanh như thế, nhưng vẫn lắp bắp, “Lão - lão đại?”

Ngất, chị ấy sao ở bên trong đó? Còn người đàn ông ôm chị ấy là ai?

Lão đại? Sở Tử Ngang nghi ngờ nhìn vào bên trong quan tài treo, mắt tròn xoe, cảm rớt xuống đất...

“Lão đại? Chị chị chị?”

Lôi Khiếu Thiên buông Đường Kiến Tâm ra, đứng dậy rồi kéo lấy Đường Kiến Tâm. Cô đứng lão đảo mắt thẳng băng, thiếu chút nữa ngã, cũng may Lôi Khiếu Thiên nhanh tay, trực tiếp ôm cô ra ngoài...

Đường Kiến Tâm hít vào thở ra liên tục, sắc mặt trắng bệch, hiển nhiên là bên trong quá ngột ngạt mới gây nên tình trạng như vậy, bước ra liền thấy đám người Hạ Tâm Dung nhìn cô với Lôi Khiếu Thiên như gặp quỷ, khóe miệng giật giật, thần nhiên nói.

“Cám ơn mấy người đã cứu bọn tôi.”

“Lão đại? Thật là chị?” Diệp Trúc Phàm tỉnh lại đầu tiên, vẫn không chắc chắn hỏi lại.

Đường Kiến Tâm mặt không thay đổi gạt đầu, “Thật còn hơn châu báu của mấy người.”

Diệp Trúc Phàm nhìn lại quan tài treo, dù không có châu báu gì cả nhưng gặp hai người cũng mang đến kích thích tới mức chấn kinh với bọn họ...

“Lão - lão đại, sao chị lại ở trong quan tài treo?” Sở Tử Ngang như cắn phải lưỡi, trời, sấm giập đùng đùng như muốn bổ vào đầu anh ta.

Hạ Tâm Dung bước tới ôm chầm Đường Kiến Tâm khóc lớn, “Huhu, lão đại, bọn em tìm chị đã gần hai năm rồi, chị không xuất hiện làm bọn em tưởng chị không cần tới bọn em nữa.”

Đường Kiến Tâm bất đắc dĩ đồng thời cũng có chút cảm động, bọn họ đều còn nhớ đến cô sao? “Không đâu, tôi đã nói là sẽ không bỏ mấy người mà, đừng khóc, con gái mà khóc thì xấu lắm.”

“Nhưng vì sao chị lại không tới tìm bọn em? Bọn em chờ chị ở Mỹ rất lâu.”

Cái này, Đường Kiến Tâm hết chỗ nói rồi, “Tôi sinh con, khụ khụ.”

“Sao vậy? Đau chỗ nào?” Lôi Khiếu Thiên nghe thấy Đường Kiến Tâm ho khan mặt liền thay đổi, vội hỏi thăm. Đường Kiến Tâm lắc đầu, tỏ ý không có việc gì.

Sở Tử Ngang, Diệp Trúc Phàm đứng bên cạnh không thấy động tác này, nhìn quan tài châu báu cũng không hứng thú nữa, chỉ cảm thấy sấm chớp đang giập đùng đùng thôi.

Đường Kiến Tâm nhẹ giọng an ủi Hạ Tâm Dung, lần đầu tiên nói nhiều lời cảm ơn đến vậy. Mặc kệ bọn họ có phải đánh bậy đánh bạ mà cứu bọn họ hay không, nhưng sự thực vẫn là sự thực.

Lôi Khiếu Thiên cũng không có thời gian để ý tới những việc đấy, anh nhìn hoàn cảnh xung quanh rồi lạnh giọng hỏi, “Đây là nơi nào?”

“Sườn dốc trũng ở Âm Sơn.” Lôi Khiếu Thiên mặc dù nhìn qua có chút chật vật, nhưng khí thế vương giả xã hội đen vẫn không thể khinh thường, Diệp Trúc Phàm đáp lại.

“Có thấy những người khác không?”

Sở Tử Ngang và Diệp Trúc Phàm nhìn nhau cùng lắc đầu, không có. Lôi Khiếu Thiên trầm xuống, Đường Kiến Tâm kéo lấy tay Lôi Khiếu Thiên dịu dàng an ủi, “Bọn họ không sao đâu, chúng ta như vậy còn chưa chết thì bọn họ cũng không thể nào chết được.”

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, hỏi xem họ có phương tiện liên lạc hay không, lúc này Amazon mới hạ thấp máy bay, Sở Tử Ngang nói trên máy bay có. Lôi Khiếu Thiên gật đầu, bảo Đường Kiến Tâm đi với bọn họ liên lạc với người của Ngục Thiên Minh chuẩn bị cứu người.

Đường Kiến Tâm nhú chặt mày, “Vậy còn anh?”

“Anh sẽ tìm dọc theo hồ này.” Lôi Khiếu Thiên không có sự thoải mái khi thoát khỏi cái chết, chỉ cảm thấy trong lòng nặng trĩu. Đường Kiến Tâm cũng không hơn, cô cảm nhận được Lôi Khiếu Thiên không vui làm cô cũng chẳng vui gì, trong lòng cứ thấy khó chịu. Mấy người Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ cũng không phải ở chung với cô chỉ một hai ngày, ít nhiều gì cũng có chút tình cảm.

Lôi Khiếu Thiên thật tình không có dư lực mà ứng phó với việc này, thời khắc chiếc quan tài treo rơi vào trong hồ, anh còn tưởng mình sẽ cùng chết với Tâm Nhi, nhưng không nghĩ tới ông trời vẫn để anh sống, quả là ngoài ý muốn.

Mà anh hi vọng những đứa em trai của anh cũng có thể có cái ngoài ý muốn này.

Đường Kiến Tâm đuổi theo Lôi Khiếu Thiên, Diệp Trúc Phàm, Sở Tử Ngang rất tự nhiên đi theo, Đường Kiến Tâm xoay người nói, “Mọi người về trước đi, báo tin cho người của Ngục Thiên Minh để bọn họ tới đây, thuận tiện đem chiếc quan tài treo này về luôn.” Sau khi về cô sẽ từ từ nghiên cứu thứ này, bây giờ cô cũng không rảnh!

“Nhưng lão đại à.”

“Không có nhưng gì hết.” Đường Kiến Tâm cắt ngang lời Diệp Trúc Phàm rồi quay đi, cùng Lôi Khiếu Thiên từ từ đi dọc theo hồ nước tìm kiếm...

Sở Tử Ngang đứng bên cạnh Diệp Trúc Phàm, vẫn còn chưa tỉnh táo hẳn, “Này, lão đại và anh ta thật sự bước ra từ quan tài treo?”

“Hẳn là vậy?” Diệp Trúc Phàm và Sở Tử Ngang nhìn nhau cùng rùng mình, đồng loạt nhìn chiếc quan tài treo đã bị cây nắp phía sau...

Ánh sáng bảy màu bên trong quan tài khiến họ quên cả thu mắt lại...

“A...” Hạ Tâm Dung ngồi xuống bên cạnh quan tài liền thấy được bảy màu rực rỡ ấy, tự nhiên nhìn bên trong quan tài treo, không ngờ rằng thấy được, thấy được...

“Tâm Dung, cô kêu gì thế? Không phải ánh sáng do châu báu phản xạ lại ư? Có cái gì ngạc nhiên hở? Chẳng lẽ bên trong còn có thể chạy ra một người nữa?” Sở Tử Ngang tức giận nhìn Hạ Tâm Dung, phụ nữ à, nói gió thành mưa, vừa rồi còn khóc bù lu bù loa, bây giờ lại choáng váng gì nữa đây...

Diệp Trúc Phàm cũng lắc đầu, lần đầu tiên anh cũng hết hồn, nhưng lý nào lại thêm lần nữa?

“Xương - xương cốt?” Hạ Tâm Dung kinh hãi, run giọng nhìn bên trong quan tài treo nói...

“Xương cốt?”

Diệp Trúc Phàm và Sở Tử Ngang cùng lên tiếng, nhìn nhau rồi tiến lên nhìn vào bên trong quan tài treo...

Hít...

Thật sự có hai bộ xương người chết...

Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch lúc nhận được tin tới nơi thì Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm đã đi dọc theo hồ xuống hạ du, Phó Hạnh Lương cầm ống nhòm tìm kiếm không dám lơ là. Sau khi nhận được tin của người tên Amazon, mặc kệ có cạm bẫy gì bọn họ cũng đi máy bay tới, từ xa trông thấy bóng Lôi Khiếu Thiên, Đường Kiến Tâm liền vui vẻ, để máy bay qua đó rồi thả thang dây trượt xuống...

“Anh đừng lo, sẽ tìm được thôi.” Đường Kiến Tâm đi đằng sau, cũng không biết an ủi anh thế nào.

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, “Tâm Nhi, em nói xem bọn họ có trách anh không? Là anh đã mặc kệ bọn họ!”

Đường Kiến Tâm quả quyết lắc đầu, đau lòng khi thấy dáng vẻ yếu ớt này của Lôi Khiếu Thiên “Sẽ không đâu, hướng chi, em tin chúng ta có thể tìm được bọn họ, hồ này rất lớn, nói không chừng có lẽ đã rơi xuống vùng hạ du?”

“Hi vọng là thế.” Anh rất hi vọng cái ngoài ý muốn kia, kỳ tích không phải xảy ra trên người mình, nếu có thể, anh tình nguyện lấy mạng của mình đổi cho bốn đứa em.

“Đừng suy nghĩ quá nhiều.”

“Đại ca.”

Phó Hạnh Lương, Hướng Diệp Lâm, Huống Ngân Dịch chạy tới, cùng hô lên cất ngang Đường Kiến Tâm, “Anh không sao chứ?”

Lôi Khiếu Thiên vẫn chỉ nhìn mặt hồ tĩnh lặng, cắn răng, “Lương, quay về dẫn theo người của Ngục Thiên Minh lên Âm Sơn, chờ ở cửa vào, Diệp, Huống hai cậu dẫn người tìm kiếm dọc theo đây cho tới hạ du, cho dù phải rút hết nước của cái hồ này đi, tôi cũng phải thấy người.”

Ba người theo lệnh đi làm, Phó Hạnh Lương tới rồi lại đi, Hướng Diệp Lâm và Huống Ngân Dịch run rẩy, biết là đã xảy ra chuyện lớn, hơn nữa Kỳ không có ở đây, bằng không đại ca cũng không bảo Lương đi như vậy...

“Đại ca? Có phải... ?” Bọn họ không dám nói tiếp, chỉ cảm thấy lòng nặng trĩu.

Đường Kiến Tâm bảo bọn họ đừng hỏi mà chỉ tìm người là được rồi, hai người cũng không dám hỏi nhiều, dẫn theo người đi xuống hạ du...

Một tiếng, hai tiếng, năm tiếng...

Tám tiếng...

Trời đã tối từ lâu, gió thổi lạnh lẽo nhưng không một ai rời đi, trên mặt hồ nhấp nhô những điểm sáng, người tìm trên bờ, người lặn xuống nước...

Đường Kiến Tâm đứng cùng Lôi Khiếu Thiên tròn tám tiếng, vẫn không nhúc nhích, không uống một ngụm nước, cũng không ăn một miếng cơm nào cả...

Hai người cũng không ngủ xuống, bởi vì vẫn giữ một hơi thở chống đỡ...

Lôi Khiếu Thiên thủy chung không tin bọn họ đã xảy ra điều bất chắc, Đường Kiến Tâm cũng không tin, mà bên phía Phó Hạnh Lương thỉnh thoảng truyền tới tin, toàn bộ bên dưới Âm Sơn chấn động, lối vào đã sụp đổ hoàn toàn không thể vào được, chỉ có thể hợp thành từng đội nhỏ tìm kiếm toàn bộ Âm Sơn...

Tất cả tin tức đều do Đường Kiến Tâm tiếp thu, cũng do cô sắp xếp, Lôi Khiếu Thiên hoàn toàn thờ ơ như người chết, nghe cũng bằng không nghe!

Đường Kiến Tâm cảm giác rất mệt mỏi, từ lúc quay lại thành phố W, ngày nào thần kinh cũng căng thẳng. IE+quYd0n Đầu tiên là Mông Mông gặp chuyện không may, lập tức tới Âm Sơn, bây giờ phải thừa nhận khảo nghiệm tâm lý nữa, người bình thường đã không chịu nổi, mà bọn họ còn có thể kiên cường đứng đây chỉ vì trong lòng còn có một tia hi vọng.

Hướng Diệp Lân đã mấy lần đến giục bọn họ về nghỉ ngơi trước, ở đây cứ giao cho bọn họ là được, nhất định sẽ tìm được người, nhưng hai người vẫn kiên trì, chết cũng không di chuyển!

Cuối cùng Hướng Diệp Lân bắt buộc đành đành bảo thủ hạ mang nước với thức ăn tới, tiếc là hai người không ăn. Hướng Diệp Lân, Huống Ngân Dịch càng gấp gáp lo lắng hơn, hai vị đại nhân sống này còn muốn chơi trò “tuyệt thực” nữa, thật quá là ấu trĩ!

Cách nghĩ của Đường Kiến Tâm rất đơn giản, nếu Lôi Khiếu Thiên không động, không ăn uống, dù thế nào cô cũng sẽ theo anh, cho đến khi nào tìm được người mới thôi, dù là chỉ tìm được thi thể!

“Cứ tiếp tục như vậy không được.” Hướng Diệp Lân chọc Huống Ngân Dịch, lo lắng nói.

Huống Ngân Dịch tức giận lườm anh ta, “Không thì chú có cách nào? Nói đi, tôi chăm chú lắng nghe đây, chỉ cần có thể làm đại ca với chị dâu bình thường trở lại, muốn tôi làm gì tôi cũng phối hợp!”

“Tôi mà biết thì còn phàn nàn với chú làm gì?” Hướng Diệp Lân hung hăng trợn mắt, chỉ biết nói lời châm chọc, nếu có thể bảo bọn họ đừng cố chấp nữa, sao anh ta không tự làm đi?

“Ai!”

“Ai!”

Hai người bắt đầu dĩ đồng thời thở dài, liếc thấy một thủ hạ Ngục Thiên Minh vội vã chạy tới chỗ bọn họ, hai người giật mình, cuống quýt ra đón.

“Tìm được chưa?”

Người nọ thở hồng hộc, tay chống đầu gối, gật đầu, “Tìm, tìm được rồi, ở cuối hạ du.”

Hướng Diệp Lân, Huống Ngân Dịch mắt sáng ngời, hét lên với Lôi Khiếu Thiên, “Đại ca, tìm được rồi.”

Lôi Khiếu Thiên run rẩy, Đường Kiến Tâm liền kéo Lôi Khiếu Thiên chạy tới phía Hướng Diệp Lân...

“Người đâu?”

“Ở hạ du.”

“Dẫn đường!”

“Vâng!”

Đường Kiến Tâm cùng Lôi Khiếu Thiên chạy xuống nước vang lên những thanh âm bì bõm, IE+quYd0n Lôi Khiếu Thiên tỉnh táo, hai mắt đỏ lên, lồi theo Đường Kiến Tâm chạy đi trước, Đường Kiến Tâm bị nắm đau nhưng cô không phát ra tiếng.

Lôi Khiếu Thiên, anh đã sống lại rồi sao?

Thật tốt quá!

Khi đến hạ du, Lôi Trảm Thiên, Thẩm Dương Kỳ đã được đưa lên bờ, có mấy người của Ngục Thiên Minh chăm sóc, những người khác ở trong hồ, chuẩn bị cứu hai người Chris, Đế Văn...

Lôi Khiếu Thiên chạy đến bên cạnh Lôi Trảm Thiên, đã có người hô hấp cho bọn họ, khi anh quỳ rạp xuống trước mặt Lôi Trảm Thiên, anh ta mơ hồ có dấu hiệu tỉnh lại...

Đường Kiến Tâm nhìn Lôi Khiếu Thiên ôm lấy Lôi Trảm Thiên, cảm giác có chỗ nào đó ê ẩm, mũi sục sục, ngẩng đầu nhìn lên trời, tốt rồi, mọi người không có chuyện gì hết!

“Trảm, Trảm, em tỉnh lại đi, là anh đây, mau tỉnh lại, đừng ngủ.”

“Anh xin em đừng ngủ.” Lôi Khiếu Thiên lay mạnh Lôi Trảm Thiên, bấm vào huyệt nhân trung cho anh ta, anh không rảnh nghĩ xem tâm tình mình thế nào khi nghe đã tìm được bọn họ, cũng không rảnh mà nghĩ cảm giác lúc anh ôm lấy đứa em trai thế nào, anh chỉ thấy sợ hãi, năm đó bố cũng nằm trong ngực anh thế này, sau đó không mở mắt ra nữa...

“Trảm... em trai, em mau mở mắt nhìn anh đi...” Hai tiếng em trai trong đời chỉ vào lúc này mới bật thốt ra!

Anh vẫn tưởng tiếng gọi em trai này đã mất từ lâu, nhưng, hôm nay anh mới biết, hóa ra gọi tiếng em trai này, cả trái tim như được lấp đầy, giữa bọn họ vẫn tồn tại chung dòng máu thân thiết nhất...

Cho nên, em trai, em không thể có chuyện gì được!

Lôi Trảm Thiên ho khan rồi tỉnh lại, mơ hồ nghe được từng tiếng em trai, tình cảm trong lòng bộc phát, anh rất muốn nói, anh à, em sẽ không đi đâu, em không sao.

Nhưng yết hầu lại khô rát, môi mấp máy muốn phát ra tiếng mà lại có cảm giác nặng nghìn vàng, làm thế nào cũng không nói ra được, cực kỳ khó khăn mở mắt ra, đập vào mắt là khuôn mặt phóng đại kia làm anh nhếch miệng...

Hóa ra, vừa rồi không phải ảo giác, anh, thật sự là anh!

“... Anh...”

Lôi Khiếu Thiên cứng đờ, nhìn Lôi Trảm Thiên không chớp mắt, Lôi Trảm Thiên hư nhược muốn trấn an anh nhưng không thành công, mí mắt khép lại ngất đi... Những tiếng dứt quãng vang lên...

“Anh, em không sao!”

“Trảm... Trảm...” Lôi Khiếu Thiên kinh hãi nhìn Lôi Trảm Thiên hôn mê lần nữa, lập tức hét lớn, “Người đâu, máy bay...”

Hai tháng sau, trong một phòng bệnh VIP nào đó của bệnh viện thuộc về Ngục Thiên Minh ở thành phố W có bốn chiếc giường bệnh cao cấp, hai chiếc giường lớn hơn gần bên cửa sổ có bốn người đang ngồi, sắc mặt hồng nhuận, tóc rối bù, mỗi người cầm bài ngồi một góc...

“Chờ chút, Kỳ ra rờ? Chris, vừa rồi không phải anh không có rờ sao? Sao không tẽ bài?”

“Để tôi xem... Hình như là không có? Làm sao bây giờ Đế Văn? Có thể rút lại không?” Chris lom lom nhìn ba lá trên tay mình, muốn nhặt lại cây năm bích vừa mới đánh ra

“Không được, đã đánh rồi thì không thể rút lại.” Thẩm Dương Kỳ thu bài lại, chặn tay Chris không cho anh ta rút bài.

“Trên đời này làm gì có thuốc hồi hận, bỏ tay ra đi.” Lôi Trảm Thiên cười híp mắt nhìn Chris.

“Nhưng tôi mới học, phải có quyền lợi đặc biệt chứ.” Chris rất vô tội nhìn hai người này.

“Đặc biệt cái rằm, cái quy tắc đơn giản mà cũng đã dạy anh tới lần thứ n rồi đấy, dù là trẻ con dạy nó hai lần thì nó cũng hiểu, anh còn dám nói anh vừa mới học?” Thẩm Dương Kỳ khinh bỉ, trò “5 cơ thăng cấp” này ai không biết? Cũng chẳng phải người ngoài hành tinh.

(“5 cơ” là một dạng bài pu-khơ dân gian ở Đại Biệt Sơn tỉnh An Huy Trung Quốc. Do quy tắc trò chơi là “5 cơ” lớn nhất nên tên trò chơi này cũng được đặt theo đó.

- Quy tắc trò chơi: “5 cơ” sử dụng 2 bộ bài pu-khơ, tổng cộng 108 cây. Bốn người chia làm hai tổ (nhà cái và không phải nhà cái), mỗi người cầm 25 cây, còn lại 8 cây thuộc về nhà cái, đồng thời nhà cái đảm nhiệm lựa chọn “diệt đế” trên 8 lá ấy. Bài “diệt đế” không thể nhặt lên giữa chừng. Nhà cái có nhiệm vụ bảo vệ bài tẩy (đế bài) không bị lật lên, cho nên nhà cái phải ra những lá lớn hơn phía không phải nhà cái để bảo vệ chúng. Một khi “đế” bị vớt đi, vậy điểm bài tẩy sẽ lấy trị (5, 10, K) rồi nhân 2.

- Quy tắc thăng cấp: thắng bại của “5 cơ” dựa vào sự thăng cấp, cấp bậc ai cao nhất thì người đó thắng. Thăng cấp bình thường dựa vào hai người hợp tác mà thành. Điều kiện nhà cái thăng cấp là đối phương không giành được 80 điểm thì tăng lên một cấp, không tới 40 điểm tăng lên hai cấp, 0 điểm sẽ tăng lên ba cấp. Phe giành điểm thì cứ được 120 điểm là một cấp, 160 điểm là hai cấp, 200 điểm là ba cấp.

Bên giành điểm giành được bài tẩy sẽ là cách rất tốt, bởi vì điểm bài tẩy được nhân 2. Cách giành lấy “đế” là khi bài của anh lớn hơn bài nhà cái, vậy thì “đế” của nhà cái sẽ bị lật. Tất nhiên, nếu bài nhà cái không tốt, điểm của bài tẩy sẽ rất thấp.

Điểm của bài tẩy nhân với 2 là lợi ích duy nhất khi giành “đế”, không phải cơ sở để giành làm nhà cái cho lần sau.

- Tất cả lá bài được chia ra chủ bài và phó bài. Chủ bài gồm 2 lá 5 cơ, hai lá đại vương, hai lá tiểu vương. 5 cơ lớn hơn đại vương, đại vương lớn hơn tiểu vương. Mặc khác có bốn lá “3 cơ, 3 rô, 3 bích, 3 tép” cũng là chủ bài, nhưng quyết định bởi màu sắc chủ bài.

- Tề bài là bài có khả năng dùng để đánh phó bài.)

129. Chương 129: Đại Kết Cục 7

Đế Văn trông bộ dạng nhút nhát của anh ta cũng nhin, quên đi. Dù sao ván tới sẽ không phải cùng đội với tên ngu ngốc Chris này nữa, nhin một chút xong qua, cùng lắm thì ván này thua, bồi cho Ngục Thiên Minh một nhóm súng ống đạn dược rồi ván tới kiểm lại.

“Được rồi được rồi, không rút thì không rút, mọi người thả tay đi, tiếp nào, Chris, tôi cảnh cáo anh, xem bài thật kỹ cho tôi, bọn họ đã lượm được 65 điểm rồi, thêm 15 điểm nữa chúng ta liền thua đấy.”

Thẩm Dương Kỳ và Chris thu tay lại, một người hờn hờ, một người bất đắc dĩ, Chris nhìn chằm chằm bài trên tay, anh thật không muốn chơi trò này chút nào.

“Sao không chơi mặt chược ấy, thứ đó còn hay hơn nhiều.”

“Anh nghĩ bọn này không muốn hả, nhưng đi đâu kiếm đây? Bộ bài này tôi phải dùng mỹ nam kế lấy từ cô y tá, cái bệnh viện chìm còn chẳng thêm ị này mà có bài cho anh chơi là tốt rồi, cảm miệng đi.” Thẩm Dương Kỳ rất không khách khí cãi lại.

“Này, vết thương của chúng ta đã sớm khỏi rồi mà sao lão đại không cho chúng ta xuất hiện?” Đế Văn sau khi đánh cơ ra thì đổi chủ đề, không cần hoài nghi, còn ở đây nữa chắc cả lũ đều trở nên ngu ngốc hết!

“Có lẽ là cẩn thận sợ anh có di chứng về sau.” Lôi Trảm Thiên ra tiếp cơ, suy nghĩ rồi trả lời.

“Mấy tên sinh long hoạt hổ chúng ta có thể có di chứng gì được?” Chris nhận bài, khó hiểu.

“Không biết, nói không chừng nó lại ản núp.” Thẩm Dương Kỳ không có bài lớn hơn, đành để Đế Văn ra bài tiếp.

“Ở bệnh viện này đã hai tháng, có cái gì thì cũng sớm biết rồi, nào có chuyện ầm núp?” Để Văn cười nhạt, anh nghĩ lão đại có hành động mới nhốt bọn họ trong bệnh viện này, chỉ là không muốn để bốn người họ lo lắng!...

“Haha, các anh thật có nhĩa hững, bài mà cũng có ở đây, xem ra các anh cũng không buồn chán lắm?” Đường Kiến Tâm ôm Lôi Mông, đẩy cửa ra thì nghe thấy cuộc đối thoại của bọn họ, cười mãi không ngừng.

Hai tháng nay Lôi Khiếu Thiên quả thật đã hành động, xử lý xong chuyện Âm Sơn, đám người Tần Chính rồi lại trở về Lôi gia một chuyến.

Khi Lôi Trảm Thiên tỉnh lại liền nói với Lôi Khiếu Thiên chuyện về Lôi Triển Lâm, gồm cả chuyện trước đó với những chuyện trong hai mươi mấy năm qua.

Cuộc sống của Lôi Triển Lâm còn khổ hơn bọn họ, đây là cảm giác đầu tiên mà Đường Kiến Tâm nghe xong mọi chuyện về Lôi Triển Lâm. Trong Hoàng Lăng, mỗi câu mỗi chữ của ông ta đều là thật, giờ cô mới hiểu ông ta tại sao muốn tiếp cận Tần Chính, tại sao lại cùng Tần Chính bố trí nhiều cạm bẫy như thế, ông ta chỉ là một người đáng thương. Nhưng cô cũng không ngờ ông ta vì cứu đám người Lôi Trảm Thiên mà cam nguyện hi sinh bản thân mình.

Hóa ra khi nắp quan tài được mở, phía bên trong rắc đầy độc phấn giống thứ đã giết chết bố của Lôi Khiếu Thiên, chỉ có Lôi Triển Lâm biết rõ bí mật này, tất nhiên giải được cũng ở trong quan tài, chốt mở được lắp ngay bên cạnh. Lôi Triển Lâm vốn tới vì giải được nhưng cuối cùng vẫn chết dưới thứ độc ấy. Trước khi ông ấy chết đã dùng Ứng Giới mở lối đi ngầm bên dưới quan tài cho bốn người bọn họ thoát trước, còn ông ấy dính phải độc phấn nên không thể ra được nữa...

Có phải chết giống như anh trai ông ấy là một sự an ủi với ông ấy?

Đường Kiến Tâm không biết Lôi Khiếu Thiên nghe xong có cảm giác gì, nhưng cô thật khó chịu. Lần đầu tiên cô gặp Lôi Triển Lâm là khi bị Lôi Khiếu Thiên ôm vào nhà họ Lôi, giọng điệu ông ấy làm cô chán ghét, nhưng giờ nghĩ lại, một mình ông ấy làm nhiều chuyện sau lưng, những cay đắng chỉ có mình ông ấy nếm trải, em gái không hiểu, cháu trai oán hận, tất cả mọi người đều coi ông ấy là kẻ ác độc, mà ông ấy chỉ yên lặng thừa nhận nó...

Vào trời đêm gió mát, có phải ông ấy sẽ cảm nhận thấy trong lòng nguội lạnh, đau xót, cô đơn tịch mịch?

Nhưng những người thân cận nhất của ông ấy không biết được...

Bởi ông ấy đã không thể đợi được những người ông ấy quan tâm nói với ông ấy tiếng tha thứ được nữa!

Lôi Khiếu Thiên, hôm nay anh tự mình quay về Lôi gia, có phải đã hoàn toàn buông xuôi chuyện cũ?

“Mẹ, hôn hôn!” Thằng nhóc Lôi Mông cũng rất nhạy cảm, chỉ cần tâm tình Đường Kiến Tâm có gì chuyển biến, em đều cảm nhận thấy rồi làm nũng với cô. Nhưng trước mặt Lôi Khiếu Thiên lại mang bộ dạng hoàn toàn khác!

Đường Kiến Tâm rất ưng thuận hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Lôi Mông, đứa con trai này một tháng trước cô đã phải xông tới phòng của Lôi Tiêu Tiêu để ôm về đó, thật không phải chuyện vui vẻ gì!

Bây giờ cô đã biết vì sao đám người Lôi Khiếu Thiên, Để Văn lại sợ Lôi Tiêu Tiêu như thế, bà ấy quá là mạnh mẽ!

“Chị dâu? Bảo bối, sao hai người đến đây?” Lôi Trảm Thiên ném bài rồi cũng xuống giường.

Thẩm Dương Kỳ đã sớm thu bài lại, xô dép chạy ào ra cửa, đoạt lấy Lôi Mông trong ngực Đường Kiến Tâm, hôn lên má em mấy cái, “Tiểu bảo bối, lâu lắm không tới thăm anh nhé.”

Lôi Mông vỗ vào mặt anh ta không cho hôn, “Bẩn bẩn, không hôn!”

“Muốn muốn, không bẩn đâu. Anh thương em nè.”

Lôi Trảm Thiên muốn ôm lấy Lôi Mông, Thẩm Dương Kỳ không cho, hai người mắt lớn trừng mắt nhỏ, không ai phục ai, Đường Kiến Tâm lắc đầu, nhìn quanh phòng bệnh tăm tắp.

“Các anh nằm viện hay là hưởng thụ phòng Tổng Thống thế?” Xem này, cái gì cũng có, ngay cả máy đầm bóp cũng có luôn, rõ là nghịch thiên!

Đế Văn bảo Chris cất bài đi, nhảy xuống giường, rót nước cho Đường Kiến Tâm, Chris bất mãn bị sai bảo nhưng thấy Đế Văn lườm ột cái đành phải làm theo.

“Chị dâu, uống nước đi.”

“Cảm ơn!”

“Không cần, không cần.” Đế Văn ngồi xuống bên cạnh Đường Kiến Tâm hỏi, “Chị dâu, chị có thể hỏi lão đại giúp bọn em xem khi nào bọn em có thể xuất viện không?”

“Ở đây không tốt sao? Tôi thấy tốt lắm đấy chứ, cái gì cũng không thiếu!”

Đế Văn ngengh họng, cười lộ vẻ tức giận, “Chị dâu, cái này không phải do ở đây quá nhàm chán thôi à?”

“Vậy ư? Tôi thấy các anh chơi vui lắm mà.”

Đế Văn liền rối rắm, nháy mắt với Chris, Chris hất đầu đi coi như không nhìn thấy.

Đường Kiến Tâm uống nước rồi cười cười, kỳ thực hôm nay cô tới để báo là bọn họ có thể xuất viện, chiều Lôi Khiếu Thiên sẽ về tới!...

“... Đây là bí ẩn về quan tài treo ở vách núi Âm Sơn thành phố W, thoe như người chứng kiến kể lại, sau khi quan tài treo lặn xuống đáy hồ đã được vớt lên, trong đó có hai người sống...” Đột nhiên trong phòng vang lên giọng nữ ngọt ngào làm những người trong phòng sững sốt...

“Mẹ, mẹ.” Lôi Mông ngồi trên giường cầm điều khiển tv, trông thấy Đường Kiến Tâm và Lôi Khiếu Thiên bước ra từ quan tài treo liền vỗ tay vào nhau... Kêu lên đầy vui mừng!

Đường Kiến Tâm đang uống nước liền ngừng lại nhìn lên ti vi...

Một loạt đồ vàng bạc châu báu hiếm thế cùng với hai bộ xương...

“... Các chuyên gia khảo cổ đã tham gia vào và dựa theo hai bộ hài cốt này mà biết là của nhân vật triều đại nào...”

Đường Kiến Tâm chấn kinh, “Sao lại có hai bộ hài cốt này?” Vì sao cô và Lôi Khiếu Thiên đi ra lại không phát hiện?

Ách, được rồi, khi đó bọn họ không có tâm tình đâu mà xem trong quan tài treo có vật báu gì cả...

Thế nhưng, chuyện này không phải chỉ có bốn người biết thôi ư? Bức ảnh chụp kia rất là rõ ràng...

Đường Kiến Tâm nhìn hình ảnh mình trong ti vi mà co quắp cả mặt.

Thẩm Dương Kỳ và Lôi Trảm Thiên mỗi người ngồi một bên Lôi Mông, trông rất nghiêm túc, “Chị dâu, chị với anh họ thoát khỏi Hoàng Lăng như vậy à?”

Đường Kiến Tâm mặt không thay đổi gật đầu, nói cho cùng cô phải cảm ơn bốn người kia, nếu không có họ, chắc cô và Lôi Khiếu Thiên chỉ có thể làm vợ chồng dưới Âm Phủ.

Thẩm Dương Kỳ ngạc nhiên nhìn về phía Đường Kiến Tâm, “Chị dâu sao lại không biết hai bộ hài cốt kia?”

Đường Kiến Tâm lạnh lùng lườm anh ta, “Câm miệng, xem TV của cậu đi.” Bây giờ nhớ lại thì cô đã biết cái gì đầm sau lưng mình.

Không ai có dị nghị, chăm chú xem ti vi, sau khi cô phóng viên nói cảm ơn quý vị đã xem liền đổi sang những tin tức khác. Đường Kiến Tâm cầm điện thoại gọi cho bốn vị thần trộm cấp Kim Bài kia.

“Chuyện đó là thế nào?”

Người nhận là Diệp Trúc Phàm, khó hiểu hỏi “Lão đại?”

“Câm miệng, tôi hỏi cậu, chuyện trên ti vi là thế nào?”

“À, đây là do Amazon uống say trong quán bar không cẩn thận làm lộ, sau đó chết nhất là có chuyên gia khảo cổ ở đây, cho nên... cho nên...” Diệp Trúc Phàm không có chút chí khí kể lại.

Đường Kiến Tâm cười lạnh lùng, ban đầu cô định hai ngày nữa mang Dạ Chi Tâm và Dạ Đêm về cho ông Âu Dương, bây giờ thì không bàn nữa. Một năm sau nói tiếp.

Cạch một tiếng cúp máy.

Đường Kiến Tâm ôm Lôi Mông bỏ đi không quay đầu lại, “Chiều lão đại các anh sẽ tới nơi, bây giờ về Sicilia.” Thừa dịp mình còn chưa có thành danh nhân nên rút trước...

Cả bốn người cùng hoan hô, cũng chẳng thèm thay quần áo mà chạy theo sau Đường Kiến Tâm...

Sicilia, Lôi Khiếu Thiên chiều tới nơi, không chênh lệch thời gian bao nhiêu với mấy người Đường Kiến Tâm. Thượng Quan Kiệt Thiếu đã đưa Tiểu Ngải quay lại châu Phi, khoảng một tháng nữa mới về.

Đường Kiến Tâm mới gặp Tiểu Ngải một lần, biết cô ấy có bảo bảo liên trêu chọc, vốn Tiểu Ngải không muốn cùng về châu Phi với Thượng Quan Kiệt Thiếu, nhưng Thượng Quan Kiệt Thiếu lại âm hiểm lợi dụng khi Tiểu Ngải ngủ say, nửa đêm ôm lên máy bay đi thẳng.

Đường Kiến Tâm chỉ cười cười, dĩ nhiên, có chuyện cô nhất định phải nhờ Tiểu Ngải giúp một tay, chính là lên vào đồn cảnh sát sửa lại quan hệ vợ chồng của cô với Lôi Khiếu Thiên, từ nay Đường Kiến Tâm lại là một người độc thân.

Lôi Khiếu Thiên về tới Sicilia đúng lúc mưa to, thấy bốn người nằm đơ ra ghế salon liền đá ối người một cước, bảo bọn họ đứng dậy rồi hỏi. “Chị dâu các cậu đâu?”

“Anh, em nhắc anh này, chiều nay chị dâu đã cầm giấy kết hôn ra ngoài, anh đoán chị ấy làm gì? Em ngạc nhiên phát hiện ra trên đó chỉ có tên của anh thôi đấy!”

Lôi Trầm Thiên vẫn nằm đó không đứng dậy, hả hê trả lời, anh trai anh không cầu hôn cũng chưa kết hôn lại có con trai với bà xã, bây giờ hay rồi, vợ mất luôn, quả nhiên thiên hạ không có bữa cơm nào không phải trả tiền!

Thẩm Dương Kỳ giả chết, vốn xuất viện thì phải rất vui, nhưng chị dâu quá âm hiểm kéo bọn họ ra làm con tốt thí, lần này anh thông minh một chút, đánh chết cũng làm người câm, hỏi gì cũng không.

Lôi Khiếu Thiên sững sốt, Tâm Nhi đã biết? Chết tiệt, cô ấy lại đi sửa lại, sớm biết thế bảo Nick đưa tới cục dân chính cho rồi, vậy thì sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Nhưng Nick lại không có bên cạnh lúc này, thật là khó giải quyết.

“Lão đại, chị dâu đang ở phòng đỡ tiểu bảo bối đi ngủ, anh lên đó đỡ dành đi nhá.”

Đế Văn nói xong tiếp tục nhắm mắt, ra về cái gì anh cũng không biết!

Lôi Khiếu Thiên lườm một cái, mang theo cái vẻ tí nữa sẽ tính sổ với bọn họ sau rồi chạy lên lầu.

Đường Kiến Tâm đứng ngây người bên cửa sổ, Lôi Mông đã ngủ say trên giường, bên ngoài sấm chớp vang rền nhưng bên trong phòng lại ấm áp.

Hai tay ôm ngực, bây giờ cô càng thích cuộc sống như vậy... Thật có chút khó tin.

Khi làm thủ hạ của Dịch Long, cô chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày cô có thể có cuộc sống của người bình thường, không những thoát khỏi những nỗi đau kia mà còn có cả ông xã...

Có một đại gia đình!

Lôi Khiếu Thiên bước tới ôm lấy Đường Kiến Tâm tựa đầu lên vai cô, nhắm mắt lại, “Nghĩ gì vậy?”

Đường Kiến Tâm nhếch môi, “Anh về rồi à.”

“Ừ. Em vẫn chưa trả lời anh, đang nghĩ gì thế?”

“Em đang nghĩ tới quá khứ, hiện tại và tương lai.”

“Có gì hay mà nghĩ, quá khứ đã qua, hiện tại có anh nghĩ giúp em, còn nghĩ gì nữa?”

“Hi hi, anh có thể quyết định tư tưởng của em nữa sao?”

“Đương nhiên, mọi thứ của em là của anh, suy nghĩ thì coi là gì?”

“Ai nói mọi thứ của em là của anh? Lôi Khiếu Thiên, da mặt anh có thể dày hơn nữa không?”

“Có thể.”

Lôi Khiếu Thiên nheo mắt, Đường Kiến Tâm nhướn mày, định đáp lại thì nghe Lôi Khiếu Thiên rất vô sỉ trả lời. “Tâm Nhi, anh muốn em, chúng ta cùng tạo ra một tiểu công chúa đi.”

Đường Kiến Tâm đầu tiên là cứng đờ, sau đó mặt đỏ lên đá Lôi Khiếu Thiên ra, “Cút, ban ngày ban mặt, ai muốn với anh...”

Tiểu công chúa!

Lôi Khiếu Thiên dễ dàng ôm chầm lấy Đường Kiến Tâm, quay đầu cô lại, thấp giọng thở dài, “Quên đi, thương lượng với em cũng chẳng được, cứ làm trực tiếp là hay nhất.” Nói xong không cho Đường Kiến Tâm cơ hội nói chuyện, dùng môi che lại!

“Ưm ưm...” Khốn kiếp, anh buông ra, con trai còn đang trên giường kia kìa.

Kết quả có thể nghĩ, giường không lên được bởi Lôi Mông đang ngủ, thế nhưng con dã thú đã lên cơn động dục của Lôi Khiếu Thiên không quan tâm tới ý nguyện của cô, kéo cô lên ghế sa lon, lăn trên mặt đất, cuối cùng chui vào phòng tắm...

Lôi Khiếu Thiên ôm Đường Kiến Tâm đã mệt mỏi đặt cô nằm xuống cạnh Lôi Mông rồi đứng dậy đi ra ngoài. Lúc này đã sáu giờ tối, cả ngày Lôi Khiếu Thiên chưa ăn cái gì, vừa rồi còn trải qua vận động thời gian dài, hiện tại chân mềm nhũn, vào bếp tùy tiện ăn gì đó lấp bụng, trong phòng khách cũng chẳng còn bóng dáng bốn người kia. Sau khi Lôi Khiếu Thiên ăn no liền về phòng, phát hiện Lôi Mông đã tỉnh!

“Bố, ôm một cái!”

Lôi Mông nhìn mẹ ngủ say bên cạnh, trông thấy bố đi tới liền muốn ôm.

Lúc này cả thể xác lẫn tinh thần Lôi Khiếu Thiên đều được thỏa mãn, tất nhiên cũng thích con trai, ôm lấy Lôi Mông hỏi, “Con đói rồi à?”

Lôi Mông gật đầu, “Ăn cơm.”

“Được, bố đưa con đi ăn.” Sau khi Lôi Khiếu Thiên ôm Lôi Mông ra, Đường Kiến Tâm mở mắt, cơ thể đi động đau đớn, nghĩ rồi vẫn lết xuống giường khóa trái cửa phòng lại.

Tối nay để Mông Mông ngủ với Lôi Khiếu Thiên, cô muốn được ngon giấc.

Thời tiết Sicilia có chút kỳ quái, mùa vụ mưa nhiều, Đường Kiến Tâm nghe tiếng mưa phùng phùng đi vào giấc ngủ. . .

Lôi Khiếu Thiên cho Lôi Mông ăn no về phòng thì phát hiện cửa khóa trái, ánh mắt trở nên thâm sâu, Tâm Nhi, xem ra anh còn chưa nỗ lực, em lại có sức để xuống giường cơ à?

Được lắm!

Anh cấm dục đã lâu, bây giờ cuối cùng không cần phải chịu cơn “khát” hành hạ nữa... Cô ấy lại dám nhốt anh bên ngoài, nhưng Tâm Nhi à, em hình như quên mất đây là địa bàn của ai rồi thì phải?

“Mẹ không ăn cơm à bố?” Lôi Mông ôm Lôi Khiếu Thiên hỏi.

Lôi Khiếu Thiên gật đầu, “Mẹ con không đói, bố đưa con đi tìm chú nhé?”

“Vâng, con muốn đồ chơi của chú.” Lôi Mông mắt sáng rõ, vẫn còn nhớ khẩu súng bên hông Lôi Trảm Thiên.

Lôi Khiếu Thiên cười gian, vừa hay, đuổi thẳng nhóc này đi rồi thì anh làm việc mới không bị cản trở!

Lôi Trầm Thiên thấy Lôi Khiếu Thiên ôm Lôi Mông gõ cửa phòng có chút sợ hãi, Lôi Khiếu Thiên không giải thích mà bế Lôi Mông sang cho anh ta, “Đêm nay em chăm sóc nó.”

Lôi Trầm Thiên ôm thân thể nhỏ nhỏ của Lôi Mông nhìn theo bóng lưng Lôi Khiếu Thiên, lời nói sâu xa, “Tiểu bảo bối à, bố mẹ con không cần con, bọn họ đi tạo tiểu công chúa rồi, thật đáng thương, cũng may con còn có chú.”

Lôi Mông cái hiểu cái không dõi theo Lôi Trầm Thiên, sau đó nhếch miệng cười...

Nửa đêm, bên ngoài mưa to tầm tã, sấm chớp vang rền, trên chiếc giường lớn lại xuân ý dạt dào.

Đường Kiến Tâm xoa xoa con mắt ngái ngủ, ngơ ngác nhìn gương mặt phóng đại kia, khiếp sợ hỏi: “Lôi - khiếu - thiên, anh ở đây làm gì?” Cô nhớ là đã khóa trái cửa phòng rồi mà? Vì sao anh còn vào được?

Lôi Khiếu Thiên mặt không đổi sắc, động tác không giảm mà lại tăng, mặt dày nói: “Làm vận động pít-tông” cái anh đang làm không phải rất rõ ràng sao? Thế nào còn hỏi thừa anh làm gì?

Đường Kiến Tâm cả người đau nhức, chiều đã bị anh lấn qua lấn lại, bây giờ vẫn còn đau, nghe câu trả lời của anh liền bốc hỏa, cắn răng nghiêng lợi rít: “Em - muốn - ngủ.”

Lôi Khiếu Thiên mang theo vẻ mặt mờ mịt, “Em ngủ của em, anh làm của anh” không ảnh hưởng gì cả.

Đường Kiến Tâm phát điên, hận không thể đá tên này ra ngoài, mẹ nó, sắc phôi, lưu manh, lợn giống. “Ú!”

“Tâm Nhi, em xem, thân thể em rất nghe lời mà? Tại sao cứ muốn nói trái lòng mình vậy nhỉ?”

Đường Kiến Tâm cắn hận, cô xin thề, từ ngày mai anh nếu dám lại gần cô nửa bước thì xem cô có vút anh ra ngoài không!

*** ...

Một năm sau, Lôi Khiếu Thiên thoái vị, Lôi Trầm Thiên tiếp nhận vị trí của Lôi Khiếu Thiên trở thành lão đại Ngục Thiên Minh. Bài vị của Lôi Triển Lâm chính thức tiến vào từ đường Lôi gia, Lôi Khiếu Thiên, Lôi Trầm Thiên cùng quỳ xuống gọi một tiếng chú đã lâu!

Cùng năm ấy, vây cánh thủ hạ của Tần Chính bị thanh trừ hoàn toàn, Karl Bunol bí mật được giải quyết.

Năm sau, lão đại Nguyệt bang tự tới tìm Lôi Trầm Thiên tiếp tục kế hoạch phân bố thế lực khu vực Đông Nam Á.

Địch Long bị Nguyệt đương gia đưa về Nguyệt bang trở thành người đầu tiên thử nghiệm Ma Phong M7 đã qua cải tiến, kết quả rất thành công, tạo ra một làn sóng oanh động giới xã hội đen!

Tất nhiên những chuyện cùng năm xảy ra không ít.

Giáo phụ mafia Đế Văn hợp tác lần hai với Ngục Thiên Minh, đem toàn bộ thị trường Ma Phong M7 lũng đoạn toàn bộ giới xã hội đen...

Ấn oán giữa mafia, tổ chức khủng bố với đám người Nuss cuối cùng tuyên bố kết thúc...

Động vật nửa thân dưới Chris rốt cuộc ăn trái đắng, bây giờ ngày nào cũng bị nữ vương ngược đãi hô trời kêu đất...

Tình yêu giữa Thẩm Dương Kỳ và Phó Hạnh Lương lộ ra khiến anh ta bị bố cắt đứt một chân...

Thượng Quan Kiệt Thiếu có con trai, Hướng Diệp Lâm gặp được khắc tinh cả đời mình...

Còn rất nhiều...

Nhưng với Lôi gia mà nói, chuyện vui nhất phải kể đến là Đường Kiến Tâm rốt cục không phụ sự mong đợi, ngay năm ấy sinh được một tiểu công chúa, đặt tên là Đường Tử Nhan, trở thành chí bảo của Lôi gia cùng trên dưới Ngục Thiên Minh.

Tháng đó, Đường Kiến Tâm đã khóc trong vui vẻ, tiểu công chúa cô từng mất đi đã quay về...

Sau đấy, Lôi Khiếu Thiên dẫn bà xã, con gái về bốn gia của Lôi gia ở Brugge, đến tận đây tiếp nhận gia nghiệp của Lôi gia...

Đường Kiến Tâm rất vui khi Lôi Khiếu Thiên an bài như thế, đây là điều kiện duy nhất cô gả cho Lôi Khiếu Thiên, không tiếp nhận những chuyện của Ngục Thiên Minh, mà Lôi Trầm Thiên chỉ có thể bị đẩy ra làm pháo hôi...

Nửa năm sau khi về Brugge, cuộc sống của cô ngày càng náo nhiệt, chỉ cần đưa con trai nghịch ngợm và Lôi Khiếu Thiên thỉnh thoảng đánh cuộc, sau đó có thua cũng đừng kéo cô lên giường lăn lộn hết một ngày thì càng hoàn mỹ...

Ngày hôm đó Đường Kiến Tâm đồng thời nhận được điện thoại của Nick, Chris, Đế Văn, Thẩm Dương Kỳ, Phó Hạnh Lương, Thượng Quan Kiệt Thiếu, Hương Diệp Lân, Huống Ngân Dịch, thậm chí cả Ngân Nguyệt, mọi người nhất trí biểu quyết trước sinh nhật tròn một tuổi của tiểu công chúa một tuần sẽ về Brugge, bảo cô sớm chuẩn bị nghênh đón, Đường Kiến Tâm vứt chuyện này cho Lôi Khiếu Thiên xong thì quay lại thư phòng làm việc, còn Lôi Khiếu Thiên nghe xong cất tiếng khinh thường rồi về phòng ngủ dỗ tiểu công chúa đi ngủ...

Trong thư phòng, Đường Kiến Tâm đang tập trung làm bảng báo cáo thì ở cửa vang lên những âm thanh thỉnh thoảng... Tiếp đó có tiếng gào khóc thảm thiết vọng vào...

“Mẹ ơi cứu mạng...” Trong biệt thự, một cậu nhóc chạy đến trước mặt Đường Kiến Tâm, bàn tay nhỏ bé túm chặt ống quần cô, làm bộ đáng thương cầu cứu.

Đường Kiến Tâm ngược lên, trong tay vẫn cầm tập tài liệu, nhú mào hồ hững nói, “Lôi Mông, con lại bày ra chuyện gì rồi hả?”

Lôi Mông ủy khuất, lả chã chực khóc, “Mẹ bất công, rõ ràng là bố muốn tết mông con... Con ghét mẹ!”

Khóe miệng Đường Kiến Tâm giật giật mấy cái, “...” Cô nói thật thôi mà? Mấy năm nay có chú làm chỗ dựa phía sau con đã làm những gì hả? Mới đây thôi, cô còn nghe nói đứa con trai này ở trên mạng đã làm quen được một đám tiểu quỷ ngu ngốc, mã tầm mã nữa này...

“Được rồi, được rồi, Mông Mông ngoan nhất, bố mà muốn tết mông con thì tối mẹ sẽ giúp con báo thù, tết vào mông bố được không, ngoan, đi tìm bố đi, mẹ phải làm việc!”

“Thật không ạ?” Lôi Mông chớp chớp đôi mắt ngây thơ vô số tội.

“Thật!”

“Ha ha, bố, bố nghe thấy chưa, mẹ nói sẽ đánh mông bố đó, cho nên con thắng, nhớ là bố đã đáp ứng con đấy, con muốn khẩu ”sa mạc chi ưng” của bố!” Lôi Mông nhe răng cười toét miệng hô.

Thật tốt quá, cuối cùng đã lừa được cây súng này của bố rồi... Về phải tranh công với chú mới được, haha!

Lôi Khiếu Thiên không nhanh không chậm bước vào, chăm chú nhìn Đường Kiến Tâm, cười như không cười, “Tết mông anh? Em khẳng định chứ?”

Đường Kiến Tâm cứng đờ người, mẹ kiếp, hai cha con lại đánh cược với nhau? Nghĩ đến kinh nghiệm dĩ vãng, cô như bị đóng băng, nhìn tiểu quỷ nào đó đang đắc ý, hét lớn, “Lôi - Mông...” Chết tiệt, dám bán cả mẹ.

“À mẹ ơi, con chợt nhớ hôm nay chú nói sẽ dạy con lái máy bay, con đi trước đây...” Thấy mẹ nổi giận thật sự cậu liền vội vã bỏ chạy. . .

Đường Kiến Tâm kinh ngạc nhìn theo bóng lưng kia biến mất, học lái máy bay? Thắng bé mới bao tuổi?

“Bà xã yêu quý của anh, đến đây nói chuyện với ông xã chút nào, em muốn tết mông của ai thế?”

Đường Kiến Tâm: “...” Cô có thể nói là đi tìm con trai anh đi không?

Lôi Khiếu Thiên lắc đầu, lăn lên giường rồi thì đương nhiên tìm bà xã.

Đường Kiến Tâm, mấy tuổi rồi mà anh còn chơi trò trẻ con này?

Lôi Khiếu Thiên ôm lấy Đường Kiến Tâm, hôn lên trán cô một cái – vĩnh viễn!

Trò chơi này anh vĩnh viễn muốn chơi!

Thế gian rất rộng lớn, âm thanh hạnh phúc của mỗi người không giống nhau, mà anh may mắn làm sao, anh đã lắng nghe được âm thanh hạnh phúc thuộc về anh và Tâm Nhi!

130. Chương 130: Phiên Ngoại: Lôi Mông 1

Vào một ngày nào đó trong đại sảnh tại tòa thành Lôi gia ở Brugge, Lôi Mông xoa xoa đôi mắt ngái ngủ, xách đôi chân nho nhỏ đi xuống bậc thang, vừa đi vừa ngáp, rõ là còn chưa tỉnh.

Tối qua cá cược với bố xong, kết quả bị người mẹ vô lương của cậu lừa gạt, cuối cùng bố cậu vô sỉ chiến thắng, hết cách, cậu vất vả lắm mới có khẩu súng khí cỡ nhỏ của chú lại bị tịch thu, cậu rất là hối hận.

Mẹ đáng ghét ghê, lại đi giúp bố.

Vừa xuống tới nơi thì thấy mẹ đang ôm em gái cậu ngồi chơi trên ghế, Lôi Mông liền tỉnh ngay, chạy vội tới nằm bên cạnh Đường Tử Nhan, chu mỏ lên án, “Mẹ, mẹ có bố, có em gái liền không yêu Mông Mông nữa, thiệt cho Mông Mông ngày ngày đi theo bà cô vẫn nhớ tới mẹ.”

Đường Kiến Tâm buồn cười nhìn Lôi Mông, xoa đầu cậu, “Mẹ có nhớ là thằng nhóc nào đó đã bán mẹ mình đi nhỉ?” Ngày nào cũng chỉ biết đánh cuộc với Lôi Khiếu Thiên, mà Lôi Khiếu Thiên tình quái nhiều lần ăn gian để mình thua, kết quả hôm nào cô cũng bị lôi lên giường bóc lột, cô mà phản kháng thì kiểu gì sáng hôm sau đừng mong bò dậy khỏi giường.

Lôi Mông chớp mắt, hôn một cái lên má Đường Tử Nhan, rất vô sỉ bán đứng Lôi Khiếu Thiên, “Mẹ, không phải Mông Mông bán đứng mẹ đâu, là bố gây họa mà, mẹ sao có thể trách Mông Mông đáng yêu cơ trí được chứ?”

Đường Kiến Tâm mắt trắng dã, đứng dậy, “Con trông em gái đấy, mẹ đi làm cơm cho con.”

Lôi Mông gật đầu, nhìn quanh phòng khách hỏi, “Mẹ, bố đâu rồi?”

“Bố con đã ra ngoài từ sáng sớm, hôm nay mẹ nấu cơm cho con.”

Lôi Mông rên rỉ, rồi rầm nhìn vào phòng bếp, mặc dù đôi lúc bố có đáng ghét, nhưng bố làm cơm ngon hơn mẹ nhiều, đừng mà...

“Ya ya.” Đường Tử Nhan chưa biết nói, chỉ có thể nằm sấp trên ghế nháy đôi mắt to trong suốt như quả nho nhìn Lôi Mông, tay nắm lấy ống quần cậu.

Trong đôi mắt Lôi Mông hiện lên tinh quang, học theo em nằm sấp trên ghế, trông như tiểu quỷ chính sửa cho Đường Tử Nhan, “Không phải ya ya, là ca ca (anh trai), em gọi ca ca đi.”

“Ya ya.”

“Ca ca.”

“Ya...”

“Ca ca.”

“Ya... La.”

“Em ngốc quá, không phải ya la, là ca ca, em gọi ca ca đi, anh mua kẹo cho em nè.” Mặc dù cậu rất ghét vị ngọt, nhưng vì em gái cậu sẽ miễn cưỡng đi mua.

”La... La

Ách, trong mắt Lôi Mông hiện lên sự xem thường, em gái ngốc quá đi, đã dạy em nhiều lần rồi mà em còn gọi thế, “Mẹ, em gái ngốc.”

“Ya ya” Đường Tử Nhan ủy khuất nhìn Lôi Mông, như là nghe hiểu Lôi Mông đang mắng em, hốc mắt ảm ướt, rất là xinh đẹp.

“Em gái con mới hơn một tuổi, không nói được là bình thường.” Đường Kiến Tâm bưng một bát cháo nhỏ ra, đáp lại. “Lúc con bằng tuổi em cũng còn chưa nói được kìa.”

“Ai bảo vậy, khi đó con đã nói được rồi.” Lôi Mông đứng dậy phản bác, trừng mắt với Đường Kiến Tâm, tỏ ra mình rất thông minh.

Đường Kiến Tâm ôm Đường Tử Nhan để em vùi vào ngực, em trông rất đáng thương, không nhịn được trừng mắt với Lôi Mông, “Con làm em gái con tủi thân rồi đấy.”

“Con đâu có bắt nạt em ấy!” Lôi Mông ngồi một bên ăn cháo, trên môi còn dính cháo trắng, trông rất buồn cười.

“Được rồi, sau này không được mắng em ngốc nữa, con gien gì thì em con cũng thế, chỉ cần không biến dị, tương lai nó sẽ thông minh hơn con đấy.” Vừa thấy Lôi Mông chu mỏ muốn phản bác liền nói tiếp, “Mẹ nhớ là tối qua bố con có nói sẽ cho con tới chỗ chú đúng không?”

“Đúng vậy, đó là tiền đặt cược với bố, con thua phải qua nhà chú ở một tháng, không được quay về quấy rầy hai người yêu yêu.” Lôi Mông húp nốt cháo trong bát, nghiêng sang nhìn Đường Kiến Tâm, như nghi hoặc lại như tinh nghịch hỏi, “Mẹ, yêu yêu là gì? Vì sao Mông Mông ở đây lại quấy rầy hai người? Em gái con thì không à?”

Đường Kiến Tâm trầm mặt xuống, không còn lời nào để nói, “Lôi Mông, trẻ con phải ra dáng trẻ con.”

Lôi Mông khó xử cắn thìa, “Nhưng ai bảo bố mẹ lại sinh ra Mông Mông thông minh như vậy? Mông Mông muốn làm trẻ con bình thường cũng không được nha, mấy thứ đồ chơi như búp bê, con cừu vui vẻ, sói xám, xe đua hay phim hoạt hình đều quá là ngây thơ à.”

Xùy.

Đường Kiến Tâm trán nhảy liên hồi, nhưng lại bị lời cậu làm tức giận đến buồn cười, “Ai dạy con nói những lời đấy?”

“Bà cô, chú nè. À, còn chú Thượng Quan, chú Đế Văn, chú Chris, cả...” Lôi Mông mở tay ra đếm, LQĐ hoàn toàn không cho việc bán đứng mấy người bọn họ là chuyện thất được. Ngược lại, nghĩ đến cảnh bố đi tìm bọn họ tính sổ là lúc đó cậu lại có trò hay xem rồi.

Đường Kiến Tâm hai mắt trắng dã, “Sau này con không được theo các chú ấy chơi nữa.”

“Vậy sao được mẹ ơ? Mẹ chơi với bố, em gái ngốc không biết nói cũng không biết đi, chỉ biết nằm trên giường với trên ghế nhìn trời, Mông Mông sẽ rất cô đơn.”

“Mẹ, con...” Đường Kiến Tâm lần đầu tiên biết, con trai đôi lúc nói ra những lời có thể khiến người ta bị nghẹn chết. Bây giờ nó còn chưa tới năm tuổi mà đã lắm quỷ kế vậy rồi đấy.

“Vậy con nói đi, mỗi lần tới chỗ chú Trầm thì con học cái gì? Chơi cái gì?”

“Rất nhiều thứ nha mẹ, ở chỗ chú Trầm chơi rất vui, có súng, có đao, có máy tính, có máy bay, còn có cả chị gái xinh đẹp nữa, đẹp hơn cả Mông Mông, Mông Mông đã nói sau khi lớn lên sẽ lấy chị ấy.”

Đường Kiến Tâm thiếu chút nữa phun cả nước bọt, súng, đao, máy bay, những thứ này không cần cậu nói cô cũng biết. Lần trước Lôi Trầm Thiên cho Lôi Mông lái máy bay, kết quả thiếu chút lao xuống đáy biển Thái Bình Dương, may là cuối cùng hữu kinh vô hiểm, không nghĩ tới lần này cô còn sợ hãi hơn, “Gì cơ? Lôi Mông, tai mẹ con xuất hiện ảo giác, làm phiền con nói lại lần nữa.”

“Mẹ, thời kỳ mãn kinh của mẹ tới chưa?” Lôi Mông nhăn nhúm mặt mày đánh giá Đường Kiến Tâm.

“Cái gì?” Đường Kiến Tâm hiềm khi lại ngây ngốc nhìn thẳng tiểu quỷ trước mặt.

Thời kỳ mãn kinh?

Cô không nghe lầm đấy chứ?

Lôi Mông nhếch miệng cười không ngừng, “Chính là cái chị xinh đẹp kia á, hơi chút là hét lên với chú Trầm, hai tay chống nạnh trông rất đáng sợ, mỗi lần bị mắng chú đều trốn sang một bên, khá tốt là Mông Mông không sợ, nhưng chị gái xinh đẹp có vẻ tức giận khó coi, chú nói chị ấy đang ở thời kỳ mãn kinh nên mới như thế... À... Gắt gỏng... Đúng, chú nói chính là gắt gỏng.”

Lôi Mông khẽ nhủ mày, nghĩ một lúc mới khó khăn nói ra được từ này, rồi giải vờ ngây thơ hỏi, “Mẹ, cái gì gọi là gắt gỏng?”

Đường Kiến Tâm nghiêng răng, lệ khí lạnh như băng bây giờ đã rất ít khi xuất hiện trên người cô, ở đây đều là người thân yêu của cô, ngẫu nhiên lạnh lùng ấy cũng do bản tính, nhưng lúc này cô có xung động muốn phát điên, “Lôi Mông, cho con tới chỗ chú là để con học cách sinh tồn ai sau, chứ không phải học mấy cái lung tung này.”

Cô còn không biết là Lôi Trầm Thiên cũng có lúc nói không chút che dấu như thế trước mặt Mông Mông... Chờ chút, Mông Mông mới nói, chị gái xinh đẹp... “Mông Mông, nói ẹ, chú Trầm có phải có bạn gái rồi không?”

“Bạn gái là gì ạ?” Lôi Mông ăn no, ngồi trên ghế co chân lại, chờ Đường Kiến Tâm giải thích cho cậu, mẹ đã nói, không hiểu thì phải hỏi, nghìn vạn lần không thể không hiểu mà giả bộ hiểu được.

“À...” Đường Kiến Tâm buồn bực, cô nên trả lời con trai thế nào?

“Mẹ?”

“Con ăn xong thì bảo người đưa con tới chỗ chú đi.”

“Mẹ, mẹ đang nói sang chuyện khác à? Mẹ còn chưa giải thích với con bạn gái là gì mà?” Lôi Mông chớp chớp mắt đùa dai.

“Tới chỗ chú con thì con đi hỏi chú, mẹ khẳng định chú sẽ cam tâm tình nguyện trả lời cho con.”

Lôi Mông ngoe đầu, suy nghĩ chút rồi gật, “Vậy được rồi, con đi tìm bà xã xinh đẹp đây.” Nói xong nhảy xuống ghế, chạy vào phòng mình.

Cái gì?

Đường Kiến Tâm trừng mắt nhìn bóng lưng Lôi Mông, câu nói vừa rồi của cậu lại hiện lên, cậu vừa mới nói là lấy chị gái xinh đẹp?

Ôi...

Đường Kiến Tâm che trán trầm nghĩ, chờ sau khi Lôi Khiếu Thiên về thì phải thương lượng với anh ném thẳng nhóc này cho Lôi Tiêu Tiêu huấn luyện, cũng tới lúc phải cho nó ăn chút đau khổ rồi.

Phòng của Lôi Mông sát vách với phòng của Lôi Khiếu Thiên, căn phòng không lớn, lấy màu lam làm chủ, *D*Đ đây là yêu cầu của Mông Mông bởi cậu thích bầu trời màu lam, trông nó không có chút tạp chất khiến người ta khoan khoái, ngủ trên giường cảm giác như đang trên bầu trời làm lòng người vui thích, tâm tình dễ chịu.

Lôi Mông vừa về phòng liền nghe máy tính vang lên những tiếp bíp bíp chói tai, mắt sáng lên, sau khi khóa kỹ cửa phòng liền mở máy tính, gõ tài khoản với mật mã xong thì trên màn ảnh màu xanh nhảy ra một khung đối thoại.

Tư Gia Tiểu Thiếu: Mông Mông, xuất hiện, có việc cần hỗ trợ.

Tư Gia Thiên Kim: anh Lôi, mau xuất hiện, xảy ra chuyện lớn.

...

Hai phút sau

Tư Gia Tiểu Thiếu: Mông Mông, còn không xuất hiện thì tôi đánh sập hệ thống của cậu đấy, cho cậu mười giây.

Tư Gia Thiên Kim: anh Lôi, đếm ngược mười giây, em làm em trai anh.

Mười, chín, tám...

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: Lớn mật nhỉ, dám tạo phản à...

Tư Đồ Tiểu Thiếu: Mông Mông?

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: Tôi đây.

Tư Đồ Tiểu Thiếu: Nói nhảm, tôi đương nhiên biết là cậu, sự kiện khẩn cấp, cần cậu hỗ trợ.

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: Nói một chút coi?

Tư Đồ Tiểu Thiếu: Bố tôi muốn lấy người khác làm vợ, tôi muốn cậu giúp tôi đến nhà thờ phá hoại.

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: Ồ, vậy cậu và tiểu Tiên chẳng phải sẽ thành con riêng hay sao?

Tư Đồ Tiểu Thiếu: Đúng vậy, cho nên tôi nhất định không để bọn họ được như ý.

Lôi Mông chống tay lên bàn, Tư Đồ Tiểu Thiếu và Tư Đồ Thiên Kim là hai người bạn mới kết bạn của cậu trong hệ thống hacker, bọn họ là song bào thai, nhỏ hơn cậu mấy ngày, luôn vì vấn đề ai là anh mà đấu nhau trong lĩnh vực hacker, cuối cùng may mắn cậu thắng nên hai người bọn họ mới ngoan ngoãn gọi cậu là anh...

PHIÊN NGOẠI: LÔI MÔNG 2

Lôi Mông chống tay lên bàn, Tư Đồ Tiểu Thiếu và Tư Đồ Thiên Kim là hai người bạn mới kết bạn của cậu trong hệ thống hacker, bọn họ là song bào thai, nhỏ hơn cậu mấy ngày, luôn vì vấn đề ai là anh mà đấu nhau trong lĩnh vực hacker, cuối cùng may mắn cậu thắng nên hai người bọn họ mới ngoan ngoãn gọi cậu là anh...

Lôi Mông chống cằm, đáng yêu nhìn vào màn hình vi tính, tưởng tượng ra hai khuôn mặt giống nhau như đúc ở đầu bên kia máy tính hiện lên nét mặt không giống nhau liền cười vui vẻ.

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: Muốn tôi làm thế nào?

Tư Gia Tiểu Thiếu: Tôi với em gái giờ đang bị mẹ giữ, thời gian không kịp. Cậu tới nhà thờ phá hoại trước, bọn tôi đối phó với mẹ xong sẽ chạy tới ngay, thuận tiện làm thịt luôn người đàn ông không chịu trách nhiệm ấy.

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: Ôi chà, Tiểu Thiếu, bạo lực thật đấy! (cười trộm)

Tư Gia Tiểu Thiếu: Hừ lạnh, tôi không làm thịt ông ấy vứt mẹ tôi đi nuôi heo đã rất không phụ lòng ông ấy rồi, lại còn dám tìm tiểu tam (người thứ ba).

Tư Gia Thiên Kim: Anh, em ủng hộ anh, tốt nhất là làm thịt bố trước rồi vứt lên giường mẹ, rồi lại lôi bố ra đút cho heo. Con heo mẹ trong nhà thấy thức ăn nhất định sẽ hưng phấn kêu éc éc cho coi, sau đó sinh ra mấy bé heo con, vậy là mẹ có thể kiếm thêm chút tiền rồi.

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: Tôi mặc niệm thay cho bố các cậu vì có hai đứa con tà ác bất hiếu này. Nhưng nếu ông ấy là bố tôi, tôi nhất định sẽ chụp lại quá trình nuôi heo ấy, thỉnh thoảng mang ra ẹ xem, để sau này mẹ sẽ nhớ kỹ, đừng để bị người ta lừa.

Tư Gia Thiên Kim: ... Anh Mông, anh còn tà ác hơn tiểu Tiên.

Tư Gia Tiểu Thiếu: ... Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, tiểu Tiên, lập tức mua qua mạng một chiếc máy ảnh kỹ thuật số.

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: ... Cậu khẳng định mẹ cậu thiếu gân? Sao lại sinh ra hai đứa ranh ma các cậu nhỉ?

Tư Gia Tiểu Thiếu: Đó là gien của người đàn ông kia.

Tư Gia Thiên Kim: Anh Mông, anh nghìn vạn lần chớ hoài nghi, hôm qua em và anh trai ẹ xem tin tức ông xã tương lai của mẹ sắp kết hôn, kết quả mẹ chỉ liếc qua, mắt phát sáng như sao, "Người này thật đẹp trai đấy sau đó bồi thêm câu, tiểu Dật, tiểu Tiên, mai là hự thiên, tối nay đi ngủ sớm, mai còn phải đưa đám heo con mang ra phố bán đấy. Nói xong thì đi cho vịt ăn, mặt em lúc đấy như ăn phải mướp.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Mẹ em thật đáng yêu.

Tư Gia Tiểu Thiệu: Hừ

Tư Gia Thiên Kim: Đáng yêu, phải nói là đáng yêu hơi quá luôn, nếu không có anh trai với em ở bên cạnh thì kiểu gì cũng bị bắt nạt.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Cười trộm

Tư Gia Tiểu Thiệu: Không cho cười, mai bọn họ kết hôn rồi, Mông Mông cậu đến nhà thờ trước, tôi và tiểu Tiên sẽ đến sau.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Cậu khẳng định cậu với tiểu Tiên đến kịp? Hai người không phải ở nông thôn không có xe đi vào sao?

Tư Gia Thiên Kim: Yên tâm đi, anh Mông, anh trai sẽ có cách.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Hai cậu có thể gạt mẹ chứ?

Tư Gia Tiểu Thiệu: Tuy rằng mẹ ngốc, không cho bọn tôi ra khỏi hương thôn nhưng muốn gạt mẹ thì rất dễ.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Tôi thấy là mẹ cậu không bỏ được mấy con heo với con vịt đó hả? Mọi người không ở nhà thì sẽ không ai giúp bác ấy trông heo vịt rồi. (cười gian)

Tư Gia Tiểu Thiệu: (nghe thấy nghiêng nhếch miệng) sớm muộn cũng có ngày tôi sẽ giết sạch đám súc sinh ấy.

Tư Gia Thiên Kim: Mẹ sẽ tìm anh liều mạng đấy.

Tư Gia Tiểu Thiệu: Mẹ không dám đâu.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Ha ha, chơi cùng mẹ cậu nhất định rất vui, không giống bản thiếu gia, ở nhà rất là thê lương, bố không yêu mẹ không thương, chú không để ý tới, chị dâu... Còn chưa có.

Tư Gia Tiểu Thiệu: Hừ, ai tin nổi cậu, lần trước cậu còn nói chú cho cậu tập lái trực thăng, kết quả khí lực cậu nhỏ quá, không khống chế nổi cái nút thiếu chút nữa là rớt xuống Thái Bình Dương.

Tư Gia Thiên Kim: Anh Mông, tiểu Tiên khinh bỉ anh, lần trước anh còn nói sáng sớm bố anh bị mẹ đá xuống giường chỉ vì anh gọi ở cửa "Mẹ, Mông Mông đói bụng", kết quả bố anh phải xanh mặt đi nấu cơm cho anh... Anh còn dám nói bố không thương mẹ không yêu, hừ.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Con bọn họ đói bụng thì đương nhiên phải hầu hạ dạ dày nó cho tốt.

Tư Gia Tiểu Thiệu: ...

"Mông Mông, xuống đi, chú Trầm tới đón con."...

Lôi Mông đang trao đổi với Tư Gia Tiểu Thiệu với Tư Gia Tiểu Tiên làm sao phá hoại nhà thờ, chợt nghe Đường Kiến Tâm gọi vọng lên từ dưới lầu.

"Vâng, con biết rồi, con xuống ngay đây."

Tiểu Mông Không Phải Manh: Mẹ tôi gọi rồi, tôi out trước nhé, hai cậu yên tâm đi, có chú Trầm hỗ trợ, dỡ một cái nhà thờ rất đơn giản, thuận tiện bắt bố các cậu luôn.

Tư Gia Tiểu Thiệu: ô kê.

Lôi Mông tắt máy tính, chạy bình bịch xuống dưới nhà, quả nhiên thấy Lôi Trầm Thiên nhàn nhã vắt chân ngồi trên ghế, đang ôm em gái cậu hôn trái hôn phải.

"Chú Trầm, chú tới rồi."

Lôi Trầm Thiên ngược lên vẫy tay với Lôi Mông, “Mông Mông, con làm gì trên gác mà lâu thế?”

Lôi Mông chạy lại, “Mẹ, mẹ ôm em gái nhé, con với chú có việc phải làm.”

Đường Kiến Tâm liếc sang cậu. “Con thì có thể có chuyện gì được chứ?” Lời là vậy nhưng vẫn ôm Đường Tử Nhan.

“Mẹ, con trai mẹ cũng rất bận rộn đó được không?”

Đường Kiến Tâm cười nhạt, “Trong bụng con ngoài mấy thứ cổ quái, ăn no rồi ngủ, ngủ rồi ăn, còn có chuyện gì nữa mà vội vàng?”

“Đây là bí mật.” Lôi Mông nắm tay Lôi Trầm Thiên kéo ra ngoài, “Mẹ, mẹ nói với bố là Mông Mông đi Trung quốc chơi nhé, mười ngày nửa tháng chắc sẽ không về đâu ạ, tạm biệt mẹ.”

Lôi Trầm Thiên kỳ quái nhìn cậu một cái. “Mông Mông, con muốn đi Trung Quốc à?”

Đường Kiến Tâm cũng kinh ngạc, “Đang yên lành sao lại đi Trung Quốc?” Chuyện xảy ra một năm trước ở Trung quốc còn sờ sờ trước mắt cô, nghe được hai chữ Trung quốc liền khiến cô nhả mày.

“Bí mật ạ. Chú Trầm, đi mau.”

Lôi Trầm Thiên buồn cười đi theo Lôi Mông ra ngoài, quay đầu lại nói với Đường Kiến Tâm, “Yên tâm đi chị dâu, em sẽ chăm sóc Mông Mông thật tốt.”

Đường Kiến Tâm gật đầu, nhưng cô vẫn không yên lòng, đứng dậy gọi điện tới tổng công ty Lôi gia.

“Tâm Nhi? Em nhớ anh à?”

Lôi Khiếu Thiên đang ứng phó với mấy trưởng lão mỉm cười nhận được thoại, mấy vị trưởng lão ngồi bên cạnh sợ hãi, mắt không dám nhìn lung tung.

“Con trai anh đi Trung Quốc rồi, anh đi xem đi.”

Nói xong liền cúp máy luôn, tên này càng ngày càng không đứng đắn.

Lôi Khiếu Thiên vừa mới cười híp mắt xong thì ngay lập tức sắc mặt tái xanh, đầu dây bên kia vang lên tiếng tút tút khiến anh tức giận muốn giết người, ban đầu tưởng Tâm Nhi vì nhớ anh mới gọi điện cho anh, không ngờ người ta nói xong một câu liền vứt anh sang một bên, thế mà còn không sao, chết tiệt.

Lôi Mông, thằng nhóc con có phải lại ngứa mông rồi không hả?

Một đầu khác, Lôi Trầm Thiên ôm Lôi Mông ngồi bên người cầm lái trên máy bay, “Mông Mông, không phải hôm nay con bảo chú dẫn con lên tàu chiến à? Tốt vậy thì sao phải đi Trung quốc?”

“Dạ, bạn con nhờ con phá hoại nhà thờ Trắng ở thành phố X, Mông Mông cảm thấy đó là chuyện rất vui nên đưa chú đi cùng đó, thế nào, Mông Mông quý chú nhất mà thấy không? Có đồ chơi Mông Mông cũng không đưa bố đi cùng đâu.”

Lôi Mông ngồi trên đùi Lôi Trầm Thiên, tay ôm máy tính cỡ nhỏ mới nhất của tổ chức khủng bố, đăng nhập vào “Trại Quỷ”, những tiếng bip bip vang vọng không gian.

Lôi Trầm Thiên sờ sờ khuyên tai Lôi Mông, “Hừ, con mà để bố con đi cùng thì xem cái mông con còn có thể bảo toàn không.”

“Chú, cho dù thật sự là vậy thì chú cũng không thể nói ra chứ? Mông Mông năm tuổi mà còn bị hét mông, thật mất mặt, sau này chú gặp bạn con cũng không thể nói lời này được đâu đấy?”

Lôi Mông vội vàng nghiêm túc nói với Lôi Trầm Thiên.

Lôi Trầm Thiên héch mi nhìn, “Con có bạn sao chú lại không biết? Lại còn ở Trung quốc?”

“Vâng ạ, con biết từ hệ thống hacker, bọn họ chỉ nhỏ hơn Mông Mông có vài ngày à.”

Lôi Mông rất tự hào nhìn Lôi Trầm Thiên.

Lôi Trầm Thiên cười trộm, “Là thật sao? Mông Mông thật có bản lĩnh.”

“Cũng không xem con là con trai ai chứ, được rồi, chú, chú nói xem phải làm thế nào mới có thể ”dỡ” nhà thờ này?”

Trong đôi mắt to lấp lánh hiện lên sự nghi hoặc, nghiêng đầu, mắt hấp háy, nhìn đã biết là lại nghĩ đến ý tưởng gì rồi đây

“Mông Mông, bạn con sao lại muốn con giúp hủy nhà thờ hả?” Lôi Trầm Thiên có chút kỳ quái nhìn Lôi Mông.

“Cậu ấy nói, bố cậu ấy muốn kết hôn với người phụ nữ khác.” Lôi Mông quay lại đánh quái, “Chú, có phải bọn họ rất đáng thương không?”

Lôi Trầm Thiên mặt xè ra, trong mắt cậu nào có nửa phần ý tứ đồng cảm đâu? Nếu có cũng chỉ là đùa dai thôi.

“Cho nên con quyết định phá hủy nhà thờ Trắng ấy để bọn họ không kết hôn được nữa phải không?”

“Vâng.” Lôi Mông thận trọng gật đầu, “Vậy thì tiểu Dật và tiểu Tiên sau này sẽ có bố.”

Lôi Trầm Thiên xoa đầu cậu, “Mông Mông, con nghĩ vậy là có thể cản bọn họ không kết hôn sao? Nếu bọn họ thực sự muốn kết hôn thì dù nhà thờ này bị hủy thì trên thế giới này vẫn còn rất nhiều nhà thờ.”

Lôi Mông suy nghĩ một chút gật đầu, “Đúng à, con cũng không thể phá hủy hết tất cả nhà thờ được ha?” Lôi Mông cắn ngón tay, nhìn quái thú trong máy tính, lộ ra vẻ khó xử.

“Chú, chú cảm thấy nên làm thế nào?”

Lôi Trầm Thiên gõ đầu Lôi Mông, hai mắt lóe lên tinh quang, “Biết là cái gì cũng không gạt được con.”

“Chú tốt nhất.” Lôi Mông quay lại ôm chầm Lôi Trầm Thiên rồi hôn lên má anh một cái, “Chú à, vậy giúp bọn họ xong chú đưa con đi thành phố W nhé được không?”

Cả người Lôi Trầm Thiên cứng đờ, “Mông Mông sao lại muốn đi thành phố W?” Thành phố W, đó là nơi cả đời này anh không muốn đặt chân đến.

“Con muốn đi gặp tiểu Bảo với tiểu Nhan, chú không biết lần trước con đã nói chuyện điện thoại với tiểu Nhan đó, con rất là nhớ bọn họ.”

“Tiểu Bảo tiểu Nhan là ai?” Lôi Trầm Thiên luôn cảm thấy thẳng thắn này rõ ràng lúc nào cũng có người quan sát mà lại che giấu rất nhiều chuyện sau lưng bọn họ.

“Đương nhiên là bạn của Mông Mông rồi.”

“Con ở đâu ra nhiều bạn như vậy?” Lôi Trầm Thiên nhíu mày, bây giờ cậu còn nhỏ, nếu lớn thêm chút nữa, vậy thì...

PHIÊN NGOẠI: LÔI MÔNG 3

“Chú thật là kỳ, Mông Mông đương nhiên là có bạn.” Lôi Mông nói xong cũng không để ý tới Lôi Trầm Thiên nữa mà tập trung vào game của mình.

Lôi Trầm Thiên xoa đầu rồi ôm chặt cậu, xem ra phải bảo người bên dưới chú ý quan sát kỹ tiểu thiếu gia, Mông Mông còn nhỏ, không hiểu lòng người hiểm ác, nếu kết bạn lung tung vậy thì không xong.

Máy bay tới thành phố X thì trời đã tối, những ngôi sao chiếu sáng sân golf tư nhân ở vùng ngoại ô, sau khi máy bay dừng hẳn, Lôi Trầm Thiên mới ôm Lôi Mông ra khỏi cabin.

Lôi Mông dù sao cũng là trẻ con, đêm qua ngủ không ngon, cơ thể cũng không chịu đựng nổi, lúc trên máy bay đã buồn ngủ, lúc này nằm ngả đầu vào vai Lôi Trầm Thiên xoa xoa mắt.

“Chúng ta tới chưa chú?”

“Tới rồi, Mông Mông mệt thì ngủ một lát đi.” Lôi Trầm Thiên bế Lôi Mông cười híp mắt, hai người của Ngục Thiên Minh đi theo phía sau.

“Không được đâu chú, chúng ta tới nhà thờ trước đi, mai bố tiểu Tiên kết hôn rồi, còn không đi sẽ muộn mất.” Lôi Mông nỗ lực mở mắt, chu mỏ trả lời.

“Mông Mông ngoan, không kịp thì không kịp, chúng ta mặc kệ, bây giờ Mông Mông theo chú về khách sạn ngủ trước, chuyện ngày mai thì ngày mai nói nhé?”...

Lôi Trầm Thiên ôm ngang Lôi Mông lại không cho cậu phản bác.

“Không tốt chú ơi, con đã đáp ứng tiểu Tiên sẽ giúp bọn họ, bố nói làm người thì một lời hứa đáng giá nghìn vàng, không thể nuốt lời được.”

Lôi Mông ằm ỉ trong ngực Lôi Trầm Thiên, đã sớm tỉnh ngủ, Lôi Trầm Thiên bị áp bức, tiểu nhân này không thể đắc tội, anh không đắc tội nổi.

Bất đắc dĩ đành phân phó người phía sau chuẩn bị để tới nhà thờ Trắng.

Lôi Mông lúc này mới vui vẻ, “Chú, chú nói xem để phá hủy nhà thờ này thì Mông Mông nên làm gì?”

“Còn không đơn giản à, Mông Mông có muốn thử tư vị ngồi trên bàn đu dây trong nhà thờ không?”

Lôi Trầm Thiên cười gian trá dụ dỗ.

Quả nhiên, Lôi Mông nghe xong thích thú, mắt sáng lên nhìn Lôi Trầm Thiên, gật mạnh đầu, “Mông Mông còn chưa từng ngồi bàn đu dây nữa.”

Lôi Trầm Thiên cười hiểu ý, “Vậy Mông Mông phải nghe lời chú, không được tinh nghịch quá.” Nếu để anh trai với chị dâu biết anh đưa Mông Mông lên mái nhà nhà thờ thì chắc về sẽ bị lột một lớp da.

“Mông Mông nhất định sẽ ngoan.” Mới lạ, Lôi Mông nháy mắt, âm thầm nghĩ, nhất định phải lên theo sát chú Trầm để xem chú ấy làm bàn đu dây thế nào, Dđ LQĐ sau khi về nhà cậu cũng muốn bảo người ta làm một cái trong phòng, haha!

“Vậy là tốt.” Lôi Trầm Thiên định khen ngợi Mông Mông thì người phía sau chạy tới.

“Lão đại, điện thoại của anh.”

Lôi Trầm Thiên nghi ngờ cầm điện thoại, “Lôi Trầm Thiên đây, có chuyện gì nói mau.” Đây là điện thoại công, thường là do người phía sau nhận, tưởng khách hàng gọi cho nên giọng điệu khi nhận điện cũng giống như lúc làm việc.

“Trước khi mặt trời lặn thì đưa Lôi Mông tới trong phạm vi tầm mắt của anh.”

Bang.

Trong lòng Lôi Trầm Thiên lộp bộp, há hốc mồm nhìn điện thoại, anh à, anh càng ngày càng dũng mãnh, có lời đe dọa nào mà cũng hào hứng thế sao.

Lôi Mông tự nhiên cũng nghe được tiếng hét giận dữ của bố cậu, nhưng cậu giả vờ như chẳng biết cái gì cả, nhất là khi thấy sắc mặt Lôi Trầm Thiên biến thành màu đen, hảo tâm hỏi, “Chú làm sao vậy? Ai gọi thế ạ?”

Lôi Trầm Thiên mặt nhăn nhó, anh cũng coi là một người em ngoan ngoãn hai mươi bốn năm, đại ca bảo sao nghe vậy. Nhưng mà, anh cũng không thể cứng rắn với tiểu bảo bối được, chẳng lẽ dẫn theo người bỏ chạy?

“Mông Mông à, nếu không, chúng ta giao chuyện hủy nhà thờ giao cho người bên dưới làm nhé, chú đưa con về Ngục Thiên Minh xem tàu chiến thì thế nào?”

Dù thế nào cũng đừng đồng ý đấy, đại ca anh không phát hỏa thì thôi, đã bắt lửa rồi thì phải cao tới ba mét, có thể đốt người thành than đó.

“Không.” Lôi Mông lóe lên vẻ bất mãn trên gò má nhỏ đẹp trai, “Con không cần đi xem tàu chiến, bơi trong nước cũng chẳng dễ chơi gì, con muốn tìm tiểu Tiên tiểu Dật, đi mau chú.”

Ừc...

Lôi Trầm Thiên ôm Lôi Mông đi, “Mông Mông ngoan, về với chú trước đã, bố con thấy con đến Trung quốc giờ đang nổi giận kìa, con cũng không muốn chú về cũng bị tét mông đấy chứ?”

“Chú nói sao, mẹ nói chú là tên bại hoại nói dối, lần trước chú lên cho Mông Mông chơi trò giết người, bố cũng tức giận, chú nói bố sẽ tét đít chú, kết quả là chị gái xinh đẹp đánh đay chú, bố căn bản không có tức giận. Hừ, chú chỉ biết gạt con, con không chơi với chú nữa, chú đáng ghét lắm, thả Mông Mông ra.”

Lôi Mông hai tay chống nạnh, lễ thẳng khí hùng, hai chân đá lung tung vào người Lôi Trầm Thiên, giằng giằng muốn xuống.

Lôi Trầm Thiên bị dọa cho sợ, mấy năm qua anh là người thân cận nhất với Mông Mông, tuy Mông Mông hay khiến người ta tức giận, bướng bỉnh nhưng chưa từng lớn tiếng với anh như hôm nay, nghe thấy câu nói non nớt của trẻ con càng làm anh luống cuống, vội vàng ôm cậu vào ngực không để cậu ngã.

“Xin lỗi xin lỗi, Mông Mông đừng đá nữa nào, chú không về nữa là được chứ gì, cũng không quản tới bố con, sau khi làm xong chuyện giúp bạn con thì mới quay về được chưa, ngày mai chú giúp con bắt kẻ xấu cho Mông Mông chơi đủ thì thôi, Mông Mông đừng tức giận nữa nhé.”

“Vậy chú phải cho Mông Mông theo, con muốn lên mái nhà nhà thờ.”

Lôi Mông che giấu ý cười ở miệng, học theo Lôi Khiếu Thiên cố tình bày ra vẻ mặt mất hứng, cảm thấy sắc mặt lo lắng của chú thật vui.

“Được được.” Lôi Trầm Thiên căn bản đã quên Lôi Mông chính là một tiểu quỷ gian trá, treo ngược lên đánh cậu cũng không kêu đau thì làm sao lại lộ ra nét mặt đáng thương ấy được?

“Ha ha thật tốt quá, chú Trầm, chuyện đã đáp ứng Mông Mông thì không thể nuốt lời đó, bằng không, Mông Mông sẽ rất rất tức giận, còn về hậu quả khi Mông Mông tức giận ấy à, tuyệt đối không hay chút nào đâu. Chú Trầm phải nhớ kỹ đó.”

Lôi Mông ôm chầm lấy cổ Lôi Trầm Thiên vui sướng.

Lôi Trầm Thiên khẽ run, mãi mới phản ứng được là mình bị đùa giỡn, muốn cười mà không được nhìn Lôi Mông, hai tay cù lét cậu, “Được lắm, thằng nhóc thối con, bình thường chiều con quá nên cũng đánh chủ ý với chú Trầm hả, xem chú Trầm dạy dỗ con thế nào, sau này còn dám chọc chú Trầm nữa không.”

“A ha ha, chú... Ha ha... Thả Mông... Mông ra, con, không dám... Ha ha... nữa đâu... Ha ha...”

Lôi Mông buồn quá cười nói haha trên người Lôi Trầm Thiên, trên đồng cỏ phản xạ lại cái bóng của hai người, âm thanh vui sướng hơn hờ vang lên tầng mây.

Người vừa đến cầm điện thoại Lôi Trầm Thiên mới nghe, mặt mũi cứng đờ đặt bên tai, bên kia vang lên tiếng gầm gừ có thể khiến người ta thủng màng nhĩ, lại không thể bỏ nó khỏi tai, biểu cảm cực kỳ đau khổ...

“Chết tiệt, Lôi Mông, Tâm Nhi lại vì con mà khóa cửa phòng, trước khi con về không cho bước vào nửa bước, shit, đó là phòng lão tử, vì thằng ranh con con mà lại bị đá ra...”

“Con nhất định phải chết, sau khi về xem bố có ném con tới chỗ bà cô con không, nếu không thì Lôi Khiếu Thiên này theo họ con, hừ.”

“...”

Tiểu đệ Ngục Thiên Minh nghe thấy mà xấu hổ, nuốt nước bọt dè dặt đáp lại, “Lôi - Lôi lão đại, lão đại đã bế tiểu thiếu gia đi xa rồi...”

“Cái gì... Bang bang bang...”

Lôi Khiếu Thiên hét lên giận dữ rồi sau đó vang lên những thanh âm chói tai bình bang. Tiểu đệ liền nói một câu xong cúp máy ngay, “Lôi lão đại, em sẽ đi đoạt lại người cho anh.” Tắt máy xong bỏ chạy thật nhanh.

Khi Lôi Khiếu Thiên còn là lão đại Ngục Thiên Minh bọn họ chưa bào giờ dám nói chuyện như thế với anh, nếu không phải là ở trong điện thoại thì hai chân đã sớm nhũn ra rồi...

Nhà thờ Trắng nằm phía đông ngoại ô thành phố X cách sân golf tư nhân của Ngọc Thiên Minh nửa thành phố, mấy người Lôi Trầm Thiên đến nơi đã là hai tiếng sau đó. Thành phố X ở Trung quốc cũng coi là một đô thị, hoạt động ban đêm náo nhiệt hơn so với ban ngày, cũng may giao thông thuận lợi nên dọc đường tới nhà thờ Trắng không gặp trở ngại gì cả.

Hai chiếc Rolls Royce đỗ trước cổng nhà thờ, hai người đàn ông đeo kính đen bước xuống từ chiếc phía sau chạy tới cung kính mở cửa xe cho chiếc ở đằng trước.

Lôi Trầm Thiên và Lôi Mông một lớn một nhỏ đi xuống từ hai bên cửa xe, sau khi đóng cửa lại, Lôi Mông nhìn nhà thờ cổ kính này đi tới ngậy thơ hỏi Lôi Trầm Thiên.

“Chú, nhà thờ này thật là cũ.”

Một điểm cũng không giống như nhà thờ to lớn lại mang theo chút huyền bí trên ti vi.

Lôi Trầm Thiên cũng gật đầu, nhìn hoàn cảnh xung quanh, thật là một nơi thừa thớt, cả nhà thờ này trong mắt anh cũng coi là cũ nát, nhìn một lần đã thu hết toàn bộ vào mắt, nhỏ đến đáng thương. Cả tòa giáo đường lẻ loi nằm trên một mảnh đất trống, trước không có thôn sau không có xóm, tối mà tới đây thì đúng là đáng sợ, không có chút sinh khí nào.

“Mông Mông, con khẳng định bạn con cho con địa chỉ là cái nơi chim cũng không ị này?”

Giáo đường này mà làm hôn lễ, đoán chừng là tang sự mới đúng.

Lôi Trầm Thiên rất không phúc hậu nguyên rửa.

Hàng lông mày luôn khả ái của Lôi Mông thấy tòa giáo đường này cũng khẽ nhíu, hiếm khi hoài nghi mình có nhầm địa chỉ hay không, “Cái này, chắc không sai đâu chú. Tiểu Dật đã nói là thành phố X có một nhà thờ trắng như vậy thôi à.”

131. Chương 131: Phiên Ngoại: Lôi Mông 2

Lôi Mông chống tay lên bàn, Tư Đồ Tiểu Thiếu và Tư Đồ Thiên Kim là hai người bạn mới kết bạn của cậu trong hệ thống hacker, bọn họ là song bào thai, nhỏ hơn cậu mấy ngày, luôn vì vấn đề ai là anh mà đấu nhau trong lĩnh vực hacker, cuối cùng may mắn cậu thắng nên hai người bọn họ mới ngoan ngoãn gọi cậu là anh...

Lôi Mông chống cằm, đáng yêu nhìn vào màn hình vi tính, tưởng tượng ra hai khuôn mặt giống nhau như đúc ở đầu bên kia máy tính hiện lên nét mặt không giống nhau liền cười vui vẻ.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Muốn tôi làm thế nào?

Tư Gia Tiểu Thiếu: Tôi với em gái giờ đang bị mẹ giữ, thời gian không kịp. Cậu tới nhà thờ phá hoại trước, bọn tôi đối phó với mẹ xong sẽ chạy tới ngay, thuận tiện làm thịt luôn người đàn ông không chịu trách nhiệm ấy.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Ôi chà, Tiểu Thiếu, bạo lực thật đấy! (cười trộm)

Tư Gia Tiểu Thiếu: Hừ lạnh, tôi không làm thịt ông ấy vứt mẹ tôi đi nuôi heo đã rất không phụ lòng ông ấy rồi, lại còn dám tìm tiểu tam (người thứ ba).

Tư Gia Thiên Kim: Anh, em ủng hộ anh, tốt nhất là làm thịt bố trước rồi vứt lên giường mẹ, rồi lại lôi bố ra đút cho heo. Con heo mẹ trong nhà thấy thức ăn nhất định sẽ hưng phấn kêu éc éc cho coi, sau đó sinh ra mấy bé heo con, vậy là mẹ có thể kiếm thêm chút tiền rồi.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Tôi mặc niệm thay cho bố các cậu vì có hai đứa con tà ác bất hiếu này. Nhưng nếu ông ấy là bố tôi, tôi nhất định sẽ chụp lại quá trình nuôi heo ấy, thỉnh thoảng mang ra ẹ xem, để sau này mẹ sẽ nhớ kỹ, đừng để bị người ta lừa.

Tư Gia Thiên Kim: ... Anh Mông, anh còn tà ác hơn tiểu Tiên.

Tư Gia Tiểu Thiều: ... Cảm ơn cậu đã nhắc nhở, tiểu Tiên, lập tức mua qua mạng một chiếc máy ảnh kỹ thuật số.

Tiểu Mông Không Phải Manh: ... Cậu khẳng định mẹ cậu thiếu gân? Sao lại sinh ra hai đứa ranh ma các cậu nhỉ?

Tư Gia Tiểu Thiều: Đó là gien của người đàn ông kia.

Tư Gia Thiên Kim: Anh Mông, anh nghìn vạn lần chớ hoài nghi, hôm qua em và anh trai ẹ xem tin tức ông xã tương lai của mẹ sắp kết hôn, kết quả mẹ chỉ liếc qua, mắt phát sáng như sao, "Người này thật đẹp trai đấy sau đó bồi thêm câu, tiểu Dật, tiểu Tiên, mai là hư thiên, tối nay đi ngủ sớm, mai còn phải đưa đám heo con mang ra phố bán đấy. Nói xong thì đi cho vịt ăn, mặt em lúc đấy như ăn phải mướp.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Mẹ em thật đáng yêu.

Tư Gia Tiểu Thiều: Hừ

Tư Gia Thiên Kim: Đáng yêu, phải nói là đáng yêu hơi quá luôn, nếu không có anh trai với em ở bên cạnh thì kiểu gì cũng bị bắt nạt.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Cười trộm

Tư Gia Tiểu Thiều: Không cho cười, mai bọn họ kết hôn rồi, Mông Mông cậu đến nhà thờ trước, tôi và tiểu Tiên sẽ đến sau.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Cậu khẳng định cậu với tiểu Tiên đến kịp? Hai người không phải ở nông thôn không có xe đi vào sao?

Tư Gia Thiên Kim: Yên tâm đi, anh Mông, anh trai sẽ có cách.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Hai cậu có thể gạt mẹ chứ?

Tư Gia Tiểu Thiều: Tuy rằng mẹ ngốc, không cho bọn tôi ra khỏi hương thôn nhưng muốn gạt mẹ thì rất dễ.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Tôi thấy là mẹ cậu không bỏ được mấy con heo với con vịt đó hả? Mọi người không ở nhà thì sẽ không ai giúp bác ấy trông heo vịt rồi. (cười gian)

Tư Gia Tiểu Thiều: (nghe thấy nghiêng lợi) sớm muộn cũng có ngày tôi sẽ giết sạch đám súc sinh ấy.

Tư Gia Thiên Kim: Mẹ sẽ tìm anh liều mạng đấy.

Tư Gia Tiểu Thiều: Mẹ không dám đâu.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Ha ha, chơi cùng mẹ cậu nhất định rất vui, không giống bản thiếu gia, ở nhà rất là thê lương, bố không yêu mẹ không thương, chú không để ý tới, chị dâu... Còn chưa có.

Tư Gia Tiểu Thiều: Hừ, ai tin nổi cậu, lần trước cậu còn nói chú cho cậu tập lái trực thăng, kết quả khí lực cậu nhỏ quá, không khống chế nổi cái nút thiếu chút nữa là rớt xuống Thái Bình Dương.

Tư Gia Thiên Kim: Anh Mông, tiểu Tiên khinh bỉ anh, lần trước anh còn nói sáng sớm bố anh bị mẹ đá xuống giường chỉ vì anh gọi ở cửa "Mẹ, Mông Mông đói bụng", kết quả bố anh phải xanh mặt đi nấu cơm cho anh... Anh còn dám nói bố không thương mẹ không yêu, hừ.

Tiểu Mông Không Phải Manh: Con bọn họ đói bụng thì đương nhiên phải hầu hạ dạ dày nó cho tốt.

Tư Gia Tiểu Thiều: ...

"Mông Mông, xuống đi, chú Trảm tới đón con."...

Lôi Mông đang trao đổi với Tư Gia Tiểu Thiếu với Tư Gia Tiểu Tiên làm sao phá hoại nhà thờ, chợt nghe Đường Kiến Tâm gọi vọng lên từ dưới lầu.

“Vâng, con biết rồi, con xuống ngay đây.”

Tiểu Mông Không Phải Mạnh: Mẹ tôi gọi rồi, tôi out trước nhé, hai cậu yên tâm đi, có chú Trầm hỗ trợ, dỡ một cái nhà thờ rất đơn giản, thuận tiện bắt bố các cậu luôn.

Tư Gia Tiểu Thiếu: ô kê.

Lôi Mông tắt máy tính, chạy bình bịch xuống dưới nhà, quả nhiên thấy Lôi Trầm Thiên nhàn nhã vắt chân ngồi trên ghế, đang ôm em gái cậu hôn trái hôn phải.

“Chú Trầm, chú tới rồi.”

Lôi Trầm Thiên ngược lên vẫy tay với Lôi Mông, “Mông Mông, con làm gì trên gác mà lâu thế?”

Lôi Mông chạy lại, “Mẹ, mẹ ôm em gái nhé, con với chú có việc phải làm.”

Đường Kiến Tâm liếc sang cậu. “Con thì có thể có chuyện gì được chứ?” Lờ là vậy nhưng vẫn ôm Đường Tử Nhan.

“Mẹ, con trai mẹ cũng rất bận rộn đó được không?”

Đường Kiến Tâm cười nhạt, “Trong bụng con ngoài mấy thứ cổ quái, ăn no rồi ngủ, ngủ rồi ăn, còn có chuyện gì nữa mà vội vàng?”

“Đây là bí mật.” Lôi Mông nắm tay Lôi Trầm Thiên kéo ra ngoài, “Mẹ, mẹ nói với bố là Mông Mông đi Trung quốc chơi nhé, mười ngày nửa tháng chắc sẽ không về đâu ạ, tạm biệt mẹ.”

Lôi Trầm Thiên kỳ quái nhìn cậu một cái. “Mông Mông, con muốn đi Trung Quốc à?”

Đường Kiến Tâm cũng kinh ngạc, “Đang yên lành sao lại đi Trung Quốc?” Chuyện xảy ra một năm trước ở Trung quốc còn sờ sờ trước mắt cô, nghe được hai chữ Trung quốc liền khiến cô nhả mày.

“Bí mật ạ. Chú Trầm, đi mau.”

Lôi Trầm Thiên buồn cười đi theo Lôi Mông ra ngoài, quay đầu lại nói với Đường Kiến Tâm, “Yên tâm đi chị dâu, em sẽ chăm sóc Mông Mông thật tốt.”

Đường Kiến Tâm gật đầu, nhưng cô vẫn không yên lòng, đứng dậy gọi điện tới tổng công ty Lôi gia.

“Tâm Nhi? Em nhớ anh à?”

Lôi Khiếu Thiên đang ứng phó với mấy trưởng lão mỉm cười nhận được thoại, mấy vị trưởng lão ngồi bên cạnh sợ hãi, mắt không dám nhìn lung tung.

“Con trai anh đi Trung Quốc rồi, anh đi xem đi.”

Nói xong liền cúp máy luôn, tên này càng ngày càng không đứng đắn.

Lôi Khiếu Thiên vừa mới cười híp mắt xong thì ngay lập tức sắc mặt tái xanh, đầu dây bên kia vang lên tiếng tút tút khiến anh tức giận muốn giết người, ban đầu tưởng Tâm Nhi vì nhớ anh mới gọi điện cho anh, không ngờ người ta nói xong một câu liền vứt anh sang một bên, thế mà còn không sao, chết tiệt.

Lôi Mông, thằng nhóc con có phải lại ngứa mông rồi không hả?

Một đầu khác, Lôi Trầm Thiên ôm Lôi Mông ngồi bên người cầm lái trên máy bay, “Mông Mông, không phải hôm nay con bảo chú dẫn con lên tàu chiến à? Tốt vậy thì sao phải đi Trung quốc?”

“Dạ, bạn con nhờ con phá hoại nhà thờ Trắng ở thành phố X, Mông Mông cảm thấy đó là chuyện rất vui nên đưa chú đi cùng đó, thế nào, Mông Mông quý chú nhất mà thấy không? Có đồ chơi Mông Mông cũng không đưa bố đi cùng đâu.”

Lôi Mông ngồi trên đùi Lôi Trầm Thiên, tay ôm máy tính cỡ nhỏ mới nhất của tổ chức khủng bố, đăng nhập vào “Trại Quý”, những tiếng bíp bíp vang vọng không gian.

Lôi Trầm Thiên sờ sờ khuyên tai Lôi Mông, “Hừ, con mà để bố con đi cùng thì xem cái mông con còn có thể bảo toàn không?”

“Chú, cho dù thật sự là vậy thì chú cũng không thể nói ra chứ? Mông Mông năm tuổi mà còn bị tét mông, thật mất mặt, sau này chú gặp bạn con cũng không thể nói lời này được đâu đấy?”

Lôi Mông vội vàng nghiêm túc nói với Lôi Trầm Thiên.

Lôi Trầm Thiên hếch mi nhìn, “Con có bạn sao chú lại không biết? Lại còn ở Trung quốc?”

“Vâng ạ, con biết từ hệ thống hacker, bọn họ chỉ nhỏ hơn Mông Mông có vài ngày à.”

Lôi Mông rất tự hào nhìn Lôi Trầm Thiên.

Lôi Trầm Thiên cười trộm, “Là thật sao? Mông Mông thật có bản lĩnh.”

“Cũng không xem con là con trai ai chứ, được rồi, chú, chú nói xem phải làm thế nào mới có thể ”dỡ” nhà thờ này?”

Trong đôi mắt to lấp lánh hiện lên sự nghi hoặc, nghiêng đầu, mắt hấp háy, nhìn đã biết là lại nghĩ đến ý tưởng gì rồi đây

“Mông Mông, bạn con sao lại muốn con giúp hủy nhà thờ hả?” Lôi Trầm Thiên có chút kỳ quái nhìn Lôi Mông.

“Cậu ấy nói, bố cậu ấy muốn kết hôn với người phụ nữ khác.” Lôi Mông quay lại đánh quái, “Chú, có phải bọn họ rất đáng thương không?”

Lôi Trầm Thiên mặt xè ra, trong mắt cậu nào có nửa phần ý tứ đồng cảm đâu? Nếu có cũng chỉ là đùa dai thôi.

“Cho nên con quyết định phá hủy nhà thờ Trắng ấy để bọn họ không kết hôn được nữa phải không?”

“Vâng.” Lôi Mông thận trọng gật đầu, “Vậy thì tiểu Dật và tiểu Tiên sau này sẽ có bố.”

Lôi Trầm Thiên xoa đầu cậu, “Mông Mông, con nghĩ vậy là có thể cản bọn họ không kết hôn sao? Nếu bọn họ thực sự muốn kết hôn thì dù nhà thờ này bị hủy thì trên thế giới này vẫn còn rất nhiều nhà thờ.”

Lôi Mông suy nghĩ một chút gật đầu, “Đúng à, con cũng không thể phá hủy hết tất cả nhà thờ được ha?” Lôi Mông cắn ngón tay, nhìn quái thú trong máy tính, lộ ra vẻ khó xử.

“Chú, chú cảm thấy nên làm thế nào?”

Lôi Trầm Thiên gõ đầu Lôi Mông, hai mắt lóe lên tinh quang, “Biết là cái gì cũng không gạt được con.”

“Chú tốt nhất.” Lôi Mông quay lại ôm chầm Lôi Trầm Thiên rồi hôn lên má anh một cái, “Chú à, vậy giúp bọn họ xong chú đưa con đi thành phố W nhé được không?”

Cả người Lôi Trầm Thiên cứng đờ, “Mông Mông sao lại muốn đi thành phố W?” Thành phố W, đó là nơi cả đời này anh không muốn đặt chân đến.

“Con muốn đi gặp tiểu Bảo với tiểu Nhan, chú không biết lần trước con đã nói chuyện điện thoại với tiểu Nhan đó, con rất là nhớ bọn họ.”

“Tiểu Bảo tiểu Nhan là ai?” Lôi Trầm Thiên luôn cảm thấy thẳng thắn này rõ ràng lúc nào cũng có người quan sát mà lại che giấu rất nhiều chuyện sau lưng bọn họ.

“Đương nhiên là bạn của Mông Mông rồi.”

“Con ở đâu ra nhiều bạn như vậy?” Lôi Trầm Thiên nhú mày, bây giờ cậu còn nhỏ, nếu lớn thêm chút nữa, vậy thì...

132. Chương 132: Phiên Ngoại: Lôi Mông 3

“Chú thật là kỳ, Mông Mông đương nhiên là có bạn.” Lôi Mông nói xong cũng không để ý tới Lôi Trầm Thiên nữa mà tập trung vào game của mình.

Lôi Trầm Thiên xoa đầu rồi ôm chặt cậu, xem ra phải bảo người bên dưới chú ý quan sát kỹ tiểu thiếu gia, Mông Mông còn nhỏ, không hiểu lòng người hiểm ác, nếu kết bạn lung tung vậy thì không xong.

Máy bay tới thành phố X thì trời đã tối, những ngôi sao chiếu sáng sân golf tư nhân ở vùng ngoại ô, sau khi máy bay dừng hẳn, Lôi Trầm Thiên mới ôm Lôi Mông ra khỏi cabin.

Lôi Mông dù sao cũng là trẻ con, đêm qua ngủ không ngon, cơ thể cũng không chịu đựng nổi, lúc trên máy bay đã buồn ngủ, lúc này nằm ngả đầu vào vai Lôi Trầm Thiên xoa xoa mắt.

“Chúng ta tới chưa chú?”

“Tới rồi, Mông Mông mệt thì ngủ một lát đi.” Lôi Trầm Thiên bế Lôi Mông cười híp mắt, hai người của Ngục Thiên Minh đi theo phía sau.

“Không được đâu chú, chúng ta tới nhà thờ trước đi, mai bố tiểu Tiên kết hôn rồi, còn không đi sẽ muộn mất.” Lôi Mông nỗ lực mở mắt, chu mỏ trả lời.

“Mông Mông ngoan, không kịp thì không kịp, chúng ta mặc kệ, bây giờ Mông Mông theo chú về khách sạn ngủ trước, chuyện ngày mai thì ngày mai nói nhé?”...

Lôi Trầm Thiên ôm ngang Lôi Mông lại không cho cậu phản bác.

“Không tốt chú ơi, con đã đáp ứng tiểu Tiên sẽ giúp bọn họ, bố nói làm người thì một lời hứa đáng giá nghìn vàng, không thể nuốt lời được.”

Lôi Mông ằm ỉ trong ngực Lôi Trầm Thiên, đã sớm tỉnh ngủ, Lôi Trầm Thiên bị áp bức, tiểu nhân này không thể đắc tội, anh không đắc tội nổi.

Bất đắc dĩ đành phân phó người phía sau chuẩn bị để tới nhà thờ Trắng.

Lôi Mông lúc này mới vui vẻ, “Chú, chú nói xem để phá hủy nhà thờ này thì Mông Mông nên làm gì?”

“Còn không đơn giản à, Mông Mông có muốn thử tư vị ngồi trên bàn đu dây trong nhà thờ không?”

Lôi Trầm Thiên cười gian trá dụ dỗ.

Quả nhiên, Lôi Mông nghe xong thích thú, mắt sáng lên nhìn Lôi Trầm Thiên, gật mạnh đầu, “Mông Mông còn chưa từng ngồi bàn đu dây nữa.”

Lôi Trầm Thiên cười hiểu ý, “Vậy Mông Mông phải nghe lời chú, không được tinh nghịch quá.” Nếu để anh trai với chị dâu biết anh đưa Mông Mông lên mái nhà nhà thờ thì chắc về sẽ bị lột một lớp da.

“Mông Mông nhất định sẽ ngoan.” Mới lạ, Lôi Mông nháy mắt, âm thầm nghĩ, nhất định phải lén theo sát chú Trầm để xem chú ấy làm bàn đu dây thế nào, Đđ LQĐ sau khi về nhà cậu cũng muốn bảo người ta làm một cái trong phòng, haha!

“Vậy là tốt.” Lôi Trầm Thiên định khen ngợi Mông Mông thì người phía sau chạy tới.

“Lão đại, điện thoại của anh.”

Lôi Trầm Thiên nghi ngờ cầm điện thoại, “Lôi Trầm Thiên đây, có chuyện gì nói mau.” Đây là điện thoại công, thường là do người phía sau nhận, tưởng khách hàng gọi cho nên giọng điệu khi nhận điện cũng giống như lúc làm việc.

“Trước khi mặt trời lặn thì đưa Lôi Mông tới trong phạm vi tầm mắt của anh.”

Bang.

Trong lòng Lôi Trầm Thiên lộp bộp, há hốc mồm nhìn điện thoại, anh à, anh càng ngày càng dũng mãnh, có lời đe dọa nào mà cũng hào hứng thế sao.

Lôi Mông tự nhiên cũng nghe được tiếng hét giận dữ của bố cậu, nhưng cậu giả vờ như chẳng biết cái gì cả, nhất là khi thấy sắc mặt Lôi Trầm Thiên biến thành màu đen, hảo tâm hỏi, “Chú làm sao vậy? Ai gọi thế ạ?”

Lôi Trầm Thiên mặt nhăn nhó, anh cũng coi là một người em ngoan ngoãn hai mươi bốn năm, đại ca bảo sao nghe vậy. Nhưng mà, anh cũng không thể cứng rắn với tiểu bảo bối được, chẳng lẽ dẫn theo người bỏ chạy?

“Mông Mông à, nếu không, chúng ta giao chuyện hủy nhà thờ giao cho người bên dưới làm nhé, chú đưa con về Ngục Thiên Minh xem tàu chiến thì thế nào?”

Dù thế nào cũng đừng đồng ý đấy, đại ca anh không phát hỏa thì thôi, đã bắt lửa rồi thì phải cao tới ba mét, có thể đốt người thành than đó.

“Không.” Lôi Mông lóe lên vẻ bất mãn trên gò má nhỏ đẹp trai, “Con không cần đi xem tàu chiến, bơi trong nước cũng chẳng dễ chơi gì, con muốn tìm tiểu Tiên tiểu Dật, đi mau chú.”

Ừc...

Lôi Trầm Thiên ôm Lôi Mông đi, “Mông Mông ngoan, về với chú trước đã, bố con thấy con đến Trung quốc giờ đang nổi giận kìa, con cũng không muốn chú về cũng bị tét mông đấy chứ?”

“Chú nói sao, mẹ nói chú là tên bại hoại nói dối, lần trước chú lên cho Mông Mông chơi trò giết người, bố cũng tức giận, chú nói bố sẽ tét đít chú, kết quả là chị gái xinh đẹp đánh đấm đấy chứ, bố căn bản không có tức giận. Hừ, chú chỉ biết gạt con, con không chơi với chú nữa, chú đáng ghét lắm, thả Mông Mông ra.”

Lôi Mông hai tay chống nạnh, lễ thẳng khí hùng, hai chân đá lung tung vào người Lôi Trầm Thiên, giùng giàng muốn xuống.

Lôi Trầm Thiên bị dọa cho sợ, mấy năm qua anh là người thân cận nhất với Mông Mông, tuy Mông Mông hay khiến người ta tức giận, bướng bỉnh nhưng chưa từng lớn tiếng với anh như hôm nay, nghe thấy câu nói non nớt của trẻ con càng làm anh luống cuống, vội vàng ôm cậu vào ngực không để cậu ngã.

“Xin lỗi xin lỗi, Mông Mông đừng đá nữa nào, chú không về nữa là được chứ gì, cũng không quản tới bố con, sau khi làm xong chuyện giúp bạn con thì mới quay về được chưa, ngày mai chú giúp con bắt kẻ xấu cho Mông Mông chơi đủ thì thôi, Mông Mông đừng tức giận nữa nhé.”

“Vậy chú phải cho Mông Mông theo, con muốn lên mái nhà thờ.”

Lôi Mông che giấu ý cười ở miệng, học theo Lôi Khiếu Thiên cố tình bày ra vẻ mặt mất hứng, cảm thấy sắc mặt lo lắng của chú thật vui.

“Được được.” Lôi Trầm Thiên căn bản đã quên Lôi Mông chính là một tiểu quỷ gian trá, treo ngược lên đánh cậu cũng không kêu đau thì làm sao lại lộ ra nét mặt đáng thương ấy được?

“Ha ha thật tốt quá, chú Trầm, chuyện đã đáp ứng Mông Mông thì không thể nuốt lời đó, bằng không, Mông Mông sẽ rất rất tức giận, còn về hậu quả khi Mông Mông tức giận ấy à, tuyệt đối không hay chút nào đâu. Chú Trầm phải nhớ kỹ đó.”

Lôi Mông ôm chầm lấy cổ Lôi Trầm Thiên vui sướng.

Lôi Trầm Thiên khẽ run, mãi mới phản ứng được là mình bị đùa giỡn, muốn cười mà không được nhìn Lôi Mông, hai tay cù lét cậu, “Được lắm, thằng nhóc thối con, bình thường chiều con quá nên cũng đánh chủ ý với chú Trầm hả, xem chú Trầm dạy dỗ con thế nào, sau này còn dám chọc chú Trầm nữa không.”

“A ha ha, chú... Ha ha... Thả Mông... Mông ra, con, không dám... Ha ha... nữa đâu... Ha ha...”

Lôi Mông buồn quá cười nói haha trên người Lôi Trầm Thiên, trên đồng cỏ phản xạ lại cái bóng của hai người, âm thanh vui sướng hơn hờ vang lên tầng mây.

Người vừa đến cầm điện thoại Lôi Trầm Thiên mới nghe, mặt mũi cứng đờ đặt bên tai, bên kia vang lên tiếng gầm gừ có thể khiến người ta thủng màng nhĩ, lại không thể bỏ nó khỏi tai, biểu cảm cực kỳ đau khổ...

“Chết tiệt, Lôi Mông, Tâm Nhi lại vì con mà khóa cửa phòng, trước khi con về không cho bước vào nửa bước, shit, đó là phòng lão tử, vì thằng ranh con con mà lại bị đá ra...”

“Con nhất định phải chết, sau khi về xem bố có ném con tới chỗ bà cô con không, nếu không thì Lôi Khiếu Thiên này theo họ con, hừ.”

“...”

Tiểu đệ Ngục Thiên Minh nghe thấy mà xấu hổ, nuốt nước bọt dè dặt đáp lại, “Lôi - Lôi lão đại, lão đại đã bế tiểu thiếu gia đi xa rồi...”

“Cái gì... Bang bang bang...”

Lôi Khiếu Thiên hét lên giận dữ rồi sau đó vang lên những thanh âm chói tai bình bang. Tiểu đệ liền nói một câu xong cúp máy ngay, “Lôi lão đại, em sẽ đi đoạt lại người cho anh.” Tắt máy xong bỏ chạy thật nhanh.

Khi Lôi Khiếu Thiên còn là lão đại Ngục Thiên Minh bọn họ chưa bao giờ dám nói chuyện như thế với anh, nếu không phải là ở trong điện thoại thì hai chân đã sớm nhũn ra rồi...

Nhà thờ Trắng nằm phía đông ngoại ô thành phố X cách sân golf tư nhân của Ngục Thiên Minh nửa thành phố, mấy người Lôi Trầm Thiên đến nơi đã là hai tiếng sau đó. Thành phố X ở Trung quốc cũng coi là một đô thị, hoạt động ban đêm náo nhiệt hơn so với ban ngày, cũng may giao thông thuận lợi nên dọc đường tới nhà thờ Trắng không gặp trở ngại gì cả.

Hai chiếc Rolls Royce đỗ trước cổng nhà thờ, hai người đàn ông đeo kính đen bước xuống từ chiếc phía sau chạy tới cung kính mở cửa xe cho chiếc ở đằng trước.

Lôi Trầm Thiên và Lôi Mông một lớn một nhỏ đi xuống từ hai bên cửa xe, sau khi đóng cửa lại, Lôi Mông nhìn nhà thờ cổ kính này đi tới ngây thơ hỏi Lôi Trầm Thiên.

“Chú, nhà thờ này thật là cũ.”

Một điểm cũng không giống như nhà thờ to lớn lại mang theo chút huyền bí trên ti vi.

Lôi Trầm Thiên cũng gật đầu, nhìn hoàn cảnh xung quanh, thật là một nơi thừa thớt, cả nhà thờ này trong mắt anh cũng coi là cũ nát, nhìn một lần đã thu hết toàn bộ vào mắt, nhỏ đến đáng thương. Cả tòa giáo đường lẻ loi nằm trên một mảnh đất trống, trước không có thôn sau không có xóm, tối mà tới đây thì đúng là đáng sợ, không có chút sinh khí nào.

“Mông Mông, con khẳng định bạn con cho con địa chỉ là cái nơi chim cũng không ị này?”

Giáo đường này mà làm hôn lễ, đoán chừng là tang sự mới đúng.

Lôi Trầm Thiên rất không phúc hậu nguyên rủa.

Hàng lông mày luôn khả ái của Lôi Mông thấy tòa giáo đường này cũng khẽ nhíu, hiếm khi hoài nghi mình có nhầm địa chỉ hay không, “Cái này, chắc không sai đâu chú. Tiểu Dật đã nói là thành phố X có một nhà thờ trắng như vậy thôi à.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-manh-me-dau-voi-cha>